

THI QUÂN VỊ HOÀNG

Mẽ
Mâu
Linh
Vũ

Thiên
MAU
TOAN

EDITOR: LIÊN MINH SẮC NỮ

TRUYỆN CHỈ ĐĂNG DUY NHẤT TẠI LIÊN MINH SẮC NỮ

Trước khi chết, trở lại ác mộng.

Bên tai vang lên âm thanh kim loại va vào nhau cùng tiếng ngựa hí vang gào thét. Mũi tên xuyên qua xe tù bằng sắt, bay đến nhắm thẳng phía cổ họng Đào Hoa, nàng vẫn nhìn chăm chăm nam nhân đang bình tĩnh chỉ huy vạn quân, một nam nhân có khí chất của thần.

Chiến bào hần nhuộm máu tươi lúc chạy về phía nàng, loạn tiễn minh đao xuyên thấu thân thể hần, nàng chột nở nụ cười.

Nàng hận người đã giam giữ và ngược đãi nàng mười năm, rốt cuộc trước khi chết cũng nhìn thấy được sắc mặt kinh hoàng cùng đau khổ của hần, vốn dĩ khi thấy hần bị thương chảy máu nàng nên cười to sảng khoái, nhưng nàng lại từ bỏ vì đã đạt được ý nguyện.

Trong lúc hần gào thét đến xé tim gan, nàng chậm rãi nhắm mắt.

Trái tim vốn đã bị hần giẫm nát khi nàng vẫn còn sống, nếu muốn nói đến ước nguyện lúc này, chính là mong sao không có kiếp sau. Một kiếp này đã trải qua việc bị mất đi đất nước, bản thân sống lưu lạc, bị giam cầm mười năm và làm nô lệ dưới háng của hần. Tranh quyền đoạt lợi nơi cung đình, mưu tính vinh sủng, nàng đã cực kỳ căm ghét, khóc đến khô cả nước mắt.

Thân thể dần dần mất đi sức lực, dường như có thứ gì đó ấm nóng vừa rơi xuống mặt.

Đó là thứ gì vậy chứ?

“Đào Hoa, Giang Đào Hoa... Hoa nhi!”

Là ai đang gọi cái tên mà ngay cả nàng cũng sắp quên mất rồi?

Ha, biết được thì có ý nghĩa gì. Dù gì nàng cũng đã là một người đã chết.

Bất luận là công chúa Đại Diễn, con tin liên hôn, nô lệ được hưởng

ân huệ, hay là người bị quăng vào lãnh cung cũng không còn liên quan đến nàng nữa rồi. Sau này hấn thống nhất bốn nước, bốn phương tám hướng, đều không liên quan gì đến nàng cả.

...

Đau, nỗi đau xé da xé thịt khiến Đào Hoa chột mở mắt ra.

“A!”

Nàng muốn thét chói tai, nhưng lại sợ hãi không phát ra tiếng. Cặp mắt đen nhánh chứa đầy lửa giận đang chăm chú nhìn nàng, giống như muốn lột da rút xương nàng ra.

Sao thế này! Nàng không chết sao? Tại sao việc chết trong tay giặc lại biến thành ban đêm ở nơi như địa ngục nhân gian thế này? Chẳng lẽ nàng bị hấn làm cho dơ bẩn đến nỗi âm phủ cũng không thu nhận nàng?

“Tha cho ta đi...”

Đào Hoa vùng vẫy muốn chạy trốn, nhưng mọi chuyện vẫn giống như mười năm trước, hấn dùng bộ phận nam tính của mình như một vũ khí sắc bén, từng cái từng cái mạnh mẽ nện vào thân thể nàng, giống như muốn xuyên qua đâm nát thân thể nàng, hủy đi tất cả danh dự cùng tự do của một nữ nhân.

“Đừng hòng.” Hấn gầm nhẹ giống như dã thú, tình dục bị lửa giận thiêu đốt, động tác dưới thân lại nhanh hơn, mạnh hơn.

Chân tay Đào Hoa bị trói lại, tư lự siết chặt làm nàng cực kỳ đau đớn. Nàng bị hấn xâm chiếm không ngừng bị va đầu vào cái đầu rồng được chạm khắc ở thành giường, đầu bị đập đến nỗi tai cũng ù đi.

Bên trong màn sáng sữa ấm áp, Đào Hoa nhớ rõ đây là long sàng của hấn, bản thân thì bị trói hết chân tay, buộc phải mở rộng hai chân để mặc cho hấn cắm vào chiếm làm của riêng.

“Người không có lạc hòng.”

Đột nhiên hắn cúi người, liếm đi nước mắt của nàng sau đó cắn vào cổ nàng, giống như kiếp trước vậy, mỗi một lần như thế chẳng khác nào có lưỡi kiếm sắc bén đang uy hiếp chiếc cổ nhỏ bé kia.

Đào Hoa kinh hoàng, nàng khó khăn ngẩng đầu thì nhìn thấy thân thể của mình phủ đầy vết hôn. Vừa mới đây thân thể này vẫn còn trắng nõn không vết tích, cái bụng bằng phẳng lúc này đang bị cự vật nóng bỏng của hắn làm cho nhô lên rất đáng sợ, lồi lõm phập phồng theo từng nhịp ra vào của hắn, giống như có thể đâm thủng người nàng.

Hai mép thịt mỏng dưới thân đang siết chặt cây gậy th*т đồ tươi của hắn, chất lỏng trong suốt quán quanh thân gây nổi đầy gân xanh, quả nhiên không có chút máu nào cả.

Đào Hoa nhớ rõ, kiếp trước vào lúc này bản thân cô cực kỳ tức giận, dùng việc này làm cớ, miệng không ngừng mắng hắn là một tên hôn quân dâm loạn, ngày cả chiếc giày rách người khác từng hưởng thụ cũng muốn xỏ vào. Lúc ấy nàng chỉ muốn lừa hắn hiểu nhầm nàng đã lên giường với người khác nhưng chưa kịp nghĩ phải làm sao, thì đã bị hắn hung hãn lật người, đạt đến cực điểm bất tỉnh nhân sự.

Đến khi tỉnh lại, chỉ thấy một cái áo lụa, một sợi xích sắt. Từ đó bị nhốt vào lãnh cung làm nô lệ mười năm.

Lúc ấy Đào Hoa chỉ muốn báo thù nam nhân đã cưỡng bức nàng là hắn, cho dù hắn có là đế vương trẻ tuổi nhất của Ngạo Quốc, dù nàng có là công chúa Đại Diễn được gả đến để làm con tin, thì nàng cũng không muốn cam chịu khuất nhục.

Đào Hoa dùng mười năm để đối nghịch với hắn, mà kết quả chọc giận hắn chỉ khiến bản thân nàng có thêm nhiều vết thương, càng bị hắn làm nhục một cách triệt để hơn. Nhưng nàng không cảm thấy chán. Một người nam nhân mà ngay cả khi bị thân tín phản bội hay quân địch xâm lược cũng không hề nhúu mày, lại bị mấy lời nói của nàng làm cho tức điên, nàng cực kỳ mãn nguyện.

“Trả lời.”

Hàm răng hắn cắm vào cổ họng nàng, đầu lưỡi liếm dòng máu vừa bắn ra, giống như một con rắn độc sắp giết chết nàng, giọng nói

khàn khàn kèm theo ham muốn tình dục.

Tất cả đều không thay đổi chút gì cả, kiếp trước lại được lặp lại một lần nữa.

Nhưng... Nàng lại phải trải qua cuộc sống làm nô lệ suốt mười năm một lần nữa hay sao?

Nàng không muốn!

Đào Hoa lấy lại tinh thần, đôi môi bị nàng cắn chặt để không phát ra tiếng rên rỉ khẽ mở, nàng run rẩy dùng đôi môi bị cắn đến bật máu hôn lên khuôn mặt anh tuấn như được điêu khắc của hắn.

“Hoa nhi thật sự không biết là vì sao.” Nàng làm vẻ mặt oan ức chân thật nhất, xé đi lớp nguy trang run sợ nói: “Cho đến tận bây giờ, Hoa nhi mới được nếm mùi vị hoan ái ở nơi này của bề hạ.”

Lửa giận trong mắt nam nhân bị dáng vẻ ngoan ngoãn đáng yêu của nàng làm dịu xuống, động tác thô lỗ của hắn cũng trở nên nhẹ nhàng hơn. Hắn chiếm lấy môi nàng, liếm đi vết máu trên đó, đầu lưỡi tiến sâu vào trong hấp thụ ngon ngọt trong miệng nàng.

Mỗi một tác trong miệng đều bị hắn chiếm đoạt, Đào Hoa không nhận được khe hở mắt, lá gan to lên hôn đáp trả lại hắn liền bị thứ dưới người cắm vào làm cho bị động, chỉ có thể mặc cho hắn hưởng thụ mọi thứ.

“Ừ, a a... Ừm...” Đào Hoa bị hôn đến cả người nóng ran, khoái cảm khác thường thiêu đốt toàn thân.

Nàng nhớ người nam nhân này có rất nhiều thủ đoạn trên giường, mỗi một lần đều khiến cho nàng chảy đầy d*nh thủy, chặt vật không chịu nổi cầu xin hắn.

“Hoa nhi.”

Vừa kết thúc nụ hôn sâu, hắn hôn lên khóe môi nàng, gò má, khóe mắt, rồi đến trán. Giống như người bệnh lâu năm gặp được thuốc tiên, hô hấp dần dạt.

“Kiếp này nàng đừng hòng thoát khỏi trãm.”

Đào Hoa nhớ rõ, kiếp trước khi bị hắn chơi đùa đến vô lực, hắn cũng nói với nàng như vậy. Lời nói của hắn chính là thánh chỉ, vô lý nhưng lại ngang ngược giam cầm tất cả của nàng.

“Không trốn.”

Nàng cố gắng nở nụ cười, rõ ràng sợ đến nỗi cả người run rẩy, nhưng lại thử nâng eo tiến sát hắn: “Hoa nhi sẽ đi theo bệ hạ cả đời này, chỉ mong bệ hạ thương xót.”

Nàng trốn thế nào đây? Đã từng trải qua mười năm, cho đến khi chết nàng cũng không trốn khỏi hắn được nửa bước. Sự đói khát của nàng bị hắn nắm trong tay, đau đớn tủi nhục là hắn ban cho, xích sắt trói buộc lạnh thấu xương, chân cũng bị hắn tụt tay bẻ gãy, ngay cả việc lật đổ đế quốc, sinh linh đồ thán mà cũng không làm hắn động tâm, thì sao có thể vì một người làm trái thánh ý của hắn mà thương xót cho được.

CHƯƠNG 1.2

Chạy trốn có ý nghĩa gì không?

Đào Hoa nhìn chằm chằm nam nhân phía trên. Nàng biết hắn có chí hướng to lớn, thông minh gan dạ không ai có thể chạm vào. Sau này hắn sẽ là bá chủ của thiên hạ, thế hà cớ gì nàng phải đắc tội với hắn làm gì.

Đặc biệt là khuôn mặt cực kỳ anh tuấn nhưng lại lạnh lùng như băng tuyết này, vừa khiến nàng e sợ, cũng vừa khiến nàng kinh hoàng.

Nam nhân nhìn chằm chằm nàng với vẻ mặt phức tạp, giống như đang tra xét những vấn đề mờ ám nơi cung đình.

Chân mày hắn nhíu chặt, đôi môi mỏng lạnh lùng nhếch lên, hồi lâu sau mới phát ra một tiếng thở dài.

“Nếu nàng mắc phải tội khi quân...” Hắn xoay lưng nàng lại, ánh mắt rơi vào mái tóc đen đang rũ xuống như thác nước của nàng, trên sống lưng bóng loáng vẫn còn lưu lại vết roi mấy ngày trước. Hắn

mở sợi tơ lụa siết chặt tay nàng ra, sau đó hôn thẳng từ gáy đến eo. Khẽ cắn gặm nhấm, giống như đang chơi đùa.

“Sẽ liên lụy đến cửu tộc, Hoa Nhi biết điều đó.” Đào Hoa bị hắn trêu đùa buộc phải khẽ rên, giọng nàng nhỏ nhẹ cực kỳ kiều mỹ, nàng siết chặt áo ngủ bằng gấm có hoa văn hình rồng dưới người, chiếc eo thon nâng lên theo bàn tay của hắn.

“Kể từ lúc Hoa Nhi vào cung thì đã không còn người thân, chỉ có một mình bệ hạ mà thôi.”

Đào Hoa khẽ nói, ngôn từ khéo léo lấy lòng hắn. Một giọt lệ theo khóe mắt nàng chậm rãi rơi xuống, nàng thầm cười nhạo mình trong lòng, tại sao kiếp trước lại ngu ngốc như vậy, mãi đến lúc trước khi chết mới biết được mình cùng phụ hoàng và hoàng huynh đều không cùng huyết thống.

Chẳng trách dù có đưa nàng đến Ngạc quốc làm con tin họ cũng không cảm thấy đau lòng. Nàng vất óc tìm kế, chịu không biết bao nhiêu là đòn roi cùng nhục nhã mới có thể gửi được thư về, ấy vậy mà thứ nàng nhận được chỉ có bốn chữ “năm gai ném mặt”.

Nàng cam tâm tình nguyện để cho hắn chà đạp làm nhục, chỉ vì báo đáp Đại Diễn - nơi chẳng phải cố hương của nàng và đã sớm vứt bỏ nàng đi. Thật là buồn cười đúng không.

Trong lòng Đào Hoa vô cùng đau đớn, kiếp trước nàng không biết gì cả, luôn mang tâm trạng sợ hãi. Kiếp này sống lại, nàng đã biết rõ bản thân bơ vơ một mình, không có nơi nương tựa. Thậm chí ngay cả chuyện rốt cuộc mình là ai, nàng cũng không biết.

“Gọi tên ta.”

Thân dưới của hắn chuyển động, vật nam tính cứng rắn như thép khiến nàng run rẩy, nhiệt độ nóng bỏng cùng khoái cảm tê dại làm cho Đào Hoa ứa cả nước mắt.

“Bệ hạ... Không được... Ừm, ha a... Bệ hạ...” Đào Hoa lắc đầu, chẳng qua nàng chỉ dùng sắc đẹp để lấy lòng hắn, cầu xin một chút thương yêu mà thôi, làm sao dám gọi thẳng tôn danh của hắn?

“Nghieu Huyền.”

Đột nhiên hắn dùng sức đâm một cái thật mạnh, chạm vào nơi mẫn cảm nhất của nàng, quy đầu to lớn không ngừng nghiền ép kích thích, thân thể Đào Hoa co rút lại không ngừng giãy giụa.

d*m thủy của thiếu nữ nương theo mỗi động tác ra vào của hắn không ngừng chảy ra, chân nhỏ của nàng run run dưới ánh sáng nhàn nhạt. Thân dưới bị hắn lấp đầy trông cực kỳ đáng thương, hai mép thịt mỏng manh ngậm chặt cự vật đến sưng lên, mỗi một lần ra vào của hắn thì lại càng có nhiều nước trào ra.

Tới tới lui lui, chỗ giao hợp trở nên cực kỳ dâm mỹ. Nàng đã mềm nhũn như một vũng nước, mặc cho hắn chiếm đoạt, nhào nặn.

“Hoa Nhi, gọi tên ta.”

Hắn lật người nàng lại, rút tư lủa nàng đang ngậm trong miệng ra, nâng cao một chân của nàng lên đặt trên vai hắn, lại còn cố tình ấn đầu Đào Hoa xuống, để cho nàng nhìn mình bị hắn chiếm làm của riêng như thế nào.

“Đừng...”

Cảnh tượng xấu hổ khiến cho Đào Hoa đỏ bừng mặt, ngón tay đang siết chặt áo ngủ bằng gấm trở nên trắng bệch.

Vật nam tính của hắn ở trong người nàng càng đâm càng sâu, trải qua ân ái cơ thể vô cùng mẫn cảm càng khiến nàng xấu hổ, vật nam tính của hắn lại còn to lớn dọa người, mỗi lần rút ra cắm vào đều phát ra tiếng nước cực kỳ kích thích.

Căng chặt tê dại, nhưng mà... Thật sự rất thoải mái...

Đào Hoa cảm thấy mình gần như lại trở thành nô lệ dưới người hắn, mặc dù hổ thẹn nhưng nàng lại thỏa mãn đến sắp ngất đi.

Hắn khàn giọng uy hiếp: “Gọi tên ta, ta sẽ cho nàng.”

Tại sao lại muốn làm nhục nàng như thế? Đào Hoa ngân ngấn lệ lắc đầu. Sắc mặt hắn lạnh lẽo, đang định rút ra, nhưng cái miệng nhỏ

phía dưới lại ngậm chặt hần không muốn buông, khiến hần không kiềm được khẽ rên, sau đó liền mạnh mẽ cắm vào.

“Thật sự rất dâm dăng.”

Hần lại làm nhục nàng bằng những lời nói đó, nhưng âm cuối của câu nói có hàm chứa ý cười, điều đó khiến cho Đào Hoa cảm thấy khoái cảm nhiều hơn. Huyệt đạo vô thức phun ra d*ם thủy vì những lời nói kia của hần.

Hần thấy nàng không muốn nói, liền dứt khoát nâng hai chân nàng lên tách ra, eo đưa lên cao, buộc nàng phải nhìn bản thân mình phun ra nuốt vào hần như thế nào.

“Không được... A...”

Thật sự là rất dễ chịu. Thì ra hoan ái với hần lại thoải mái như thế này, Đào Hoa không kiềm được đưa tay nắm lấy hai cánh tay vững chắc của hần, quán quanh đôi chân trên chiếc eo cường tráng của hần và khóc lóc cầu xin: “Cho ta... Cho ta...”

“Gọi tên ta.”

Hần cứ thế mà dừng lại. Phân nửa cự vật chôn chặt trong người nàng, Đào Hoa nhìn hần với đôi mắt ngấn lệ, nhưng hần vẫn cứ lãnh khốc vô tình như cũ, chi phối tất cả.

Trong mắt nàng lúc này chỉ có tình dục cùng mong đợi, còn mắt hần chỉ phản chiếu mỗi bóng hình nàng.

“Nghieu Huyền, cho ta... Ta muốn người...” Giọng nói nàng cực nhỏ.

Ngay sau đó, Đào Hoa thét sung sướng. Toàn bộ phân thân của hần cắm vào hoa huy*t nàng, khuấy động tình dục, mỗi một chỗ mẫn cảm đều bị hần ma sát, khiến cho nàng vui sướng khó mà kiềm chế được.

m thanh giao hợp càng phát ra rõ ràng trong đêm, hần giữ chặt chiếc eo thon của nàng không ngừng ra vào. Nơi đó vô cùng khít chặt và ướt át, hần cố tình muốn dừng lại chốc lát để cho nàng thư giãn, nhưng hoa huy*t của nàng lại không đồng ý.

Cắn nuốt thật chặt, liên tiếp hút chặt hần đến nơi sâu nhất. Hần dùng sức cắm vào, mặc dù vậy nơi đó vẫn không hề thả lỏng mà còn siết hần chặt hơn.

“Nghieu Huyền, ta không được rồi... Thật sự... A a... Sắp không chịu được nữa...”

“Ừm.” Hần gật đầu đồng ý, Đào Hoa giống như được cứu vớt, nơi đó không ngừng phun trào.

Một dòng d*m thủy âm áp phun lên cự vật, hần cúi người ngậm lấy đỉnh đào của nàng, không ngừng liếm mút: “Có còn muốn không?”

Hần lại muốn làm nhục nàng...

Đào Hoa rưng rưng gật đầu. Hần lập tức bắt đầu lần xâm chiếm tiếp theo.

Thị nữ thấp đèn đổi người một lần, Đào Hoa cũng mất đi giọng nói, xương cốt cả người giống như bị hần tháo ra từng khớp, còn nam nhân kia thì vẫn khí thế bùng bùng, thật là đáng sợ...

Đột nhiên hần chôn chặt vào chỗ sâu nhất của nàng, bắn ra thật nhiều dịch trắng đậm đặc.

“Ngậm chặt lấy, không được phép để chảy ra.”

Đích thân hần lấy ra một vật nam tính bằng ngọc cắm vào hoa huy*t nàng, Đào Hoa kinh hoàng luống cuống nhìn hần kéo chần gắm che thân thể cả hai lại, cánh tay duỗi ra giữ chặt eo nàng, không thềm để tâm đến lễ nghi quy cũ, cứ thế mà chìm vào giấc ngủ.

Bệ hạ thể mà lại ban thưởng long tinh cho nàng, còn muốn nàng ở lại, chẳng lẽ muốn nàng sinh con cho hần?

Sau khi hầu hạ xong còn giữ nàng lại long sà?

Đào Hoa khiếp sợ không dám cử động dù chỉ một cái. Hồi lâu sau, nàng đưa tay khẽ chạm vào gò má hần trong khi tim vẫn đập dồn dập, không có mặt nạ da người, làm gì có ai giả mạo được bậc đế

vương như hấn. Đúng thật là Tần Nghiêu Huyền, vị đế vương mà cả thiên hạ này cúi đầu.

Chẳng lẽ...

Kiếp này hấn... Diên rồi ư?

Nàng không có máu xử nữ là thật, đây là đêm đầu tiên của hai người cũng là thật.

Tần Nghiêu Huyền không có điện. Sáng sớm hôm sau, trời vẫn chưa sáng hẳn hẳn đã rời long sàng rửa mặt thay quần áo.

Bất luận tối hôm trước hắn có chơi đùa thế nào, thì sáng hôm sau hắn cũng không làm trễ nãi quốc sự. Mặc dù hắn có hơi hoang dâm vô độ nhưng vẫn là một vị đế vương anh minh thần võ.

Đào Hoa nhắm mắt, hít thở nhẹ nhàng, hai tay khép chặt vạt áo ngủ bằng gấm.

Nàng thật sự rất sợ nam nhân này, kiếp trước nhốt nàng mười năm, hắn đã khắc sâu hai chữ sợ hãi vào xương tủy máu thịt nàng, một cái ánh mắt, một làn hắng giọng của hắn, chính là vực sâu không đáy cùng lãng nhục tàn độc.

“Để nàng ấy ngủ.”

Bốn chữ này lọt vào tai, tim Đào Hoa đập liên hồi, mãi cho đến khi bước chân trầm ổn có lực của Tần Nghiêu Huyền đi xa, nàng mới chậm rãi nhắm mắt lại.

Ngủ trên long sàng cực kỳ thoải mái, vì được ngủ ngon nên thân thể nàng đã khôi phục chút sức lực, Đào Hoa được tỳ nữ đưa về Kim Ti Uyển của mình, nàng vừa bước vào cung thì tỳ nữ thân cận lập tức nhào đến khóc òa lên nói: “Công chúa, người trở về rồi! Thật sự đêm qua nô tỳ đã bị dọa cho chết khiếp!”

Cô gái trước mặt nhỏ hơn nàng một tuổi, đã từng là tiểu thư quý tộc của Đại Diễn. Trông nàng ta khóc lóc không có vẻ mềm mại quyến rũ mà ngược lại giống như đã chịu uất ức cực kỳ lớn, khiến cho người khác nhìn thấy liền đau lòng.

“Đừng gọi ta là công chúa.”

Đào Hoa nhớ đến những gì Tra Duyệt làm ở kiếp trước, trong lòng cảm thấy vô cùng chán ghét. Ngoài mặt luôn tỏ ra thương xót muốn giúp đỡ nàng, nhưng thật ra là muốn lợi dụng nàng, dựa vào bi thương và đau khổ của Đào Hoa để câu dẫn một vị vương gia.

Kiếp trước, mỗi lần Đào Hoa bị Tần Nghiêu Huyền ngược đãi thương tích khắp người, vị vương gia kia sẽ đều lên quan tâm nàng, thường xuyên tới lui, đến cuối cùng lại là tỳ nữ Tra Duyệt này được rời khỏi lồng giam, trở thành vương phi, so với lúc ở Đại Diễn còn sung sướng hơn nhiều.

Bỏ lại nàng cô đơn nơi thâm cung này đối mặt với Tần Nghiêu Huyền có tính khí thất thường, lúc ấy nàng còn ngu ngốc cảm thấy vui mừng vì Tra Duyệt đã tìm được một chỗ tốt có thể nương tựa.

Kiếp trước mình đúng là ngu ngốc mà, bị người khác trăm phương ngàn kế lợi dụng, vậy mà còn tươi cười cảm ơn bọn họ.

Thời điểm này là khi vừa vào Ngạc quốc, trở thành phi tử của Tần Nghiêu Huyền, lại còn luôn miệng cho mình là công chúa Đại Diễn, thật sự là “vịt không biết sợ sấm” khiến người khác chán ghét.

Đào Hoa lệnh cho Tra Duyệt tránh đường, nàng xoay người ra hiệu cho tỳ nữ sau lưng rồi đi vào cung của mình.

Nhìn khắp nơi đều là cách bày trí thô kệch của Đại Diễn. Một căn phòng nhỏ trang nhã cứ thế treo đầy da thú xương thú. Lúc mới vào cung, Tần Nghiêu Huyền ban thưởng cho nàng bách điều chăn gấm bị ném sang một bên, mấy miếng da thú ghép lại thành chăn trong cực kỳ quái dị.

Sau khi Đào Hoa tắm xong, thấy Tra Duyệt đem quần áo của Đại Diễn đến nàng liền không hài lòng.

Kiếp trước nàng vẫn luôn nhấn mạnh thân phận của mình là công chúa Đại Diễn, mọi việc đều khác với những cô gái Ngạc quốc, cư xử khác người ở khắp mọi nơi, trông vô cùng khác người nhưng nàng cũng không thay đổi, giống như một người điên tự cao tự đại, bị hậu cung xa lánh cũng thôi đi, còn không ít lần chọc cho Tần Nghiêu Huyền chán ghét.

Ném trải roi da và các hình phạt thì có là gì, ngay cả quần áo Tần Nghiêu Huyền cũng không cho nàng mặc, khoác trên người chiếc áo trong suốt cực kỳ dâm đãng, trông giống ả kỹ nữ rẻ tiền chờ được lâm hạnh từng đêm.

Nhớ đến người đó không khác gì gặp ác mộng, Đào Hoa không ngừng run rẩy. Sự đau đớn nơi tư mật còn lưu lại như nhắc nhở nàng về mười năm đó, Đào Hoa đã bị Tần Nghiêu Huyền lăng nhục ức hiếp như thế nào, ngày đêm triền miên rút ra cắn vào, bị hắn từng bước một ép thành một nữ nhân dâm loạn không chút liêm sỉ.

Thật may, mọi chuyện vẫn còn sớm.

Đào Hoa nhìn dáng vẻ yêu kiều của mình trong nước.

Thân thể trắng nõn giống như tuyết đầu mùa, hoàn toàn không có vai u thịt bắp giống những nữ nhân Đại Diễn khác, trái lại trông còn mảnh mai hơn cả mỹ nữ Giang Nam của Ngạc quốc. Mái tóc đen nhánh suôn mượt, hai viên nhô lên trước ngực như nụ anh đào, đôi chân thon thả trắng nõn khiến người khác động tâm.

Đào Hoa tiến đến gần hơn, liền nhìn thấy khuôn mặt lộ vẻ ngây ngô của mình, không có kinh nghiệm nam nữ hoan ái, tất nhiên thanh thuần như ngọc. Một cái nhú mào, một nụ cười cũng phảng phất như gió xuân.

Tần Nghiêu Huyền cũng bị khuôn mặt nghiêng nước nghiêng thành này làm cho cảm động hay sao?

Hắn là không phải, không phải kiếp trước nàng chưa từng thử cách tự hủy hoại dung mạo của mình, mỗi một lần đều được Tần Nghiêu Huyền dùng hết linh đan diệu dược cứu chữa, nhưng chỉ vì mục đích muốn tự tay hủy hoại nghiêm trọng hơn mà thôi.

Chậm rãi nhắm mắt, Đào Hoa vuốt gò má mình, thầm nghĩ nếu đã được sống lại lần nữa, nàng nhất định sẽ không giẫm lên vết xe đổ.

“Công chúa, người muốn mặc bộ nào? Trường bào da hổ hay áo choàng dài da sói ạ?”

Đào Hoa khoát tay từ chối, nhìn về phía tủ quần áo, tùy ý rút một chiếc váy màu hồng nhạt trong trăm bộ quần áo mà Tần Nghiêu Huyền đã ban thưởng.

Trạ Duyệt cuống cuồng hét cả lên: “Công chúa, sao người lại mặc

quần áo của Ngạo quốc! Người đường đường chính chính là công chúa của Đại Diễn mà, sao có thể giống với nữ nhân Ngạo quốc được, lộ vai lộ ngực cũng không cảm thấy thẹn thùng xấu hổ.”

Làm gì có chuyện suy đồi như Tra Duyệt vừa nói. Mặc dù nữ nhân Ngạo quốc thích phô bày cái đẹp, nhưng bàn về phong tục thì Đại Diễn có phần cởi mở hơn.

Những bộ đồ da thú kia, chỉ để thuận tiện sinh hoạt hơn thôi.

“Trên người ta có vết thương, ta tự biết cân nhắc.”

Đào Hoa chậm rãi mặc bộ váy màu hồng vào, người trong kính có đôi môi đỏ mọng, trâm cài tóc đóng đưa, mắt ngọc mảy mai hiển nhiên xinh đẹp động lòng người.

Thật sự nàng đã trở về năm đó, ngay cả mùi hương hoa đào nhàn nhạt trên người cũng vẫn còn nguyên.

“Vây... Công chúa đeo đầu chó sói vào đi! Nơi này không thể so với Đại Diễn, công chúa phải luôn mang theo bên mình, đừng để rơi vào tay kẻ khác.”

Một cái đầu chó sói bằng đá đen tuyền, được điêu khắc xù xì, dữ tợn kinh người. Đây cũng là thứ duy nhất mà phụ hoàng hoàng huynh tặng cho nàng trước khi đưa đi làm con tin. Nói là người mẹ mệnh khổ mất sớm của nàng để lại.

Lúc Đào Hoa nhận lấy lòng bàn tay trở nên run rẩy.

Kiếp trước nàng xem nó như bảo bối, là bùa hộ mạng, ngày đêm đeo trên người. Không ít lần bị Tàn Nghiêu Huyền ra lệnh thu hồi, nhưng nàng nhất định không đồng ý.

Cuối cùng từng quả đấm rơi lên đầu nàng, cổ họng, ngực, thậm chí còn bị Tàn Nghiêu Huyền nhét nó vào hoa huyệt. Khiến cho đầu nàng chảy máu tươi nằm suốt bảy ngày, hoàn toàn dựa vào thuốc thang duy trì chút hơi tàn, suýt chút nữa mất cả mạng nhỏ. Đào Hoa còn nhớ lúc đó nàng đã khóc lóc la hét quỳ trên mặt đất van xin hán giết nàng, cho nàng được giải thoát, nhưng hán không đồng ý.

Vẫn cứ chậm rãi lấy ra cho vào, mãi đến khi hạ thân nàng rách toạc mới chịu buông tha.

Thật sự là quá đáng sợ. Nghĩ đến những chuyện này chân tay Đào Hoa như nhũn ra, đầu chó sói bị rơi xuống đất, leng keng một tiếng bị vỡ ra nhiều mảnh. Bên trong lại có một miếng bạch ngọc!

Tra Duyệt trong khiếp sợ, ánh mắt tham lam chột lóe, Đào Hoa liền mở miệng: “Nhặt lên cho ta xem.”

Một khối ngọc bình thường không có gì lạ, giống như đầu chó sói kia, gần như qua loa làm ra.

Đào Hoa lặng lẽ cất vào một chiếc hộp nhỏ, nhìn chằm chằm Tra Duyệt đang thả hồn nơi đâu mà cảm thấy lạnh lòng.

Có nên lập tức xử lý nàng ta hay không?

Nhưng bây giờ Tra Duyệt vẫn chưa làm ra chuyện gì quá đáng, cũng không cãi lời nàng, lại nói Đào Hoa hiện giờ lại không có chỗ nương tựa.

Mà rốt cuộc nàng là ai, có thân thế ra sao, ở Ngạo quốc này Tra Duyệt là người duy nhất có liên quan đến phụ hoàng và hoàng huynh nàng, cũng là người họ sắp xếp ở bên cạnh nàng, tạm thời cần phải giữ lại.

Thôi thì tới đâu hay tới đó. Bị nô tì giẫm đạp giết chết chỉ là nàng của kiếp trước.

Đào Hoa cười khế, quan tâm nói với Tra Duyệt: “Sắp đến bữa trưa rồi, Duyệt Nhi dùng với ta nhé? Người và ta tha hương giống nhau, nên bảo trọng thân thể.”

Vốn dĩ Tra Duyệt không vui vì chẳng thể gây khó dễ cho Đào Hoa, nhưng khi nghe những lời đó nàng ta vẫn cho rằng Đào Hoa là cô gái ngây thơ ngốc nghếch, liền cười híp mắt nói: “Đó là hiển nhiên, đi thôi công chúa, chúng ta đi dùng bữa.”

Tuy nói như vậy, nhưng việc kiểm tra thức ăn và bưng lên vẫn do Tra Duyệt làm, khi nàng ta bưng trà đến thì Đào Hoa đã ăn xong rồi.

“Công chúa, hôm nay Tinh hoa viên có nắng rất đẹp.”

Hiển nhiên Tra Duyệt không muốn dùng thức ăn thừa của Đào Hoa, nàng ta cứ luôn tâm niệm về vị vương gia kia, Tra Duyệt đến gần Đào Hoa bị thương nhắc nhở: “Người nhất thiết phải biết nắm bắt cơ hội! Hoàng đế đối xử với người như vậy, nhất định sau này sẽ còn quá đáng hơn, lúc này mà không đi, mai sau phải đối mặt với nguy cơ gì không ai biết trước được!”

Đào Hoa đang uống trà liền khựng lại.

À, nàng nhớ hôm nay vừa tròn một tháng ngày tiên đế băng hà. Những thị thiếp và phi tử sẽ bị đưa ra khỏi cung vào hôm nay.

Một cơ hội tốt như vậy, nếu là kiếp trước hiển nhiên Đào Hoa không thể nào bỏ qua, nhất định nàng sẽ mặc đồ tang nhờ vị vương gia kia giúp đỡ trà trộn vào đám phi tử để thoát ra ngoài.

Sau đó, lúc hai người đang thăm thì to nhỏ, liền bị Tần Nghiêu Huyền đột xuất phát hiện ra khi đến vườn hoa.

Không những chẳng thể thoát khỏi cung, mà hai chân nàng còn bị xích sắt quán quanh, không thể bước nổi.

Sau đó thì sao? Nàng bị Tần Nghiêu Huyền hung hãn dâm ô một phen, xích sắt trói tứ chi, thật sự giống như một tù nhân.

Vị vương gia kia biết được liền đau lòng không thôi, đưa đến các loại thuốc bổ, phần lớn đều vào bụng Tra Duyệt cả.

“Công chúa, công chúa, người ngàn vạn lần không được sợ hãi!”

Đào Hoa mở mắt ra, nhìn Tra Duyệt đang lo lắng trước mặt, trông giống như nếu nàng không đồng ý sẽ bị nàng ta ăn thịt.

Đôi mắt Đào Hoa trở nên sâu thẳm. Kiếp trước, tại sao đột nhiên Tần Nghiêu Huyền lại xuất hiện ở vườn hoa? Sự có mặt của hắn ở đó, thật sự là quá mức trùng hợp...

Liệu việc này có liên quan đến Tra Duyệt hay không?

Tinh Hoa viên là một nơi thanh tịnh, nếu như vườn thượng uyển trăm hoa đua nở thì nơi này có cầu nhỏ nước chảy, thềm được lát bằng bạch ngọc, hoa đào nở rộ suốt năm.

Nắng ở Tinh Hoa viên cực kỳ đẹp. Năm đầu tiên vào cung, khi Đào Hoa nhìn thấy được cảnh này mới biết hoa đào trong tên mình có hình dáng thế nào.

Đào Hoa vẫn luôn không hiểu, ở một nơi thô kệch như Đại Diễn, luôn lấy tên dã thú hung tợn đặt cho con người, vậy mà nàng lại có một cái tên không hợp với nơi đó như thế. Nữ nhân Đại Diễn theo họ mẹ, ngay cả họ Giang của nàng cũng rất khác lạ.

Thảo nguyên bát ngát hoang vu, rãnh nước xuyên qua khe núi, chẳng qua chỉ là một chỗ nước cạn, sao lại nói là sông Trường Giang và Hoàng Hà?

Bởi vì tên họ này, từ nhỏ đã không ít lần Đào Hoa bị người xung quanh xa lánh.

Cánh hoa đào lướt qua kẽ tay nàng rơi vào trong đất, Đào Hoa bất giác cảm thán trong lòng. Nó còn biết bản thân mình rơi từ cành cao xuống, vùi mình vào bùn đất. Còn nàng làm sao biết mình đến từ đâu, rồi sẽ phải đi về đâu?

“Tiểu Đào.”

Một bóng người nhẹ nhàng đi qua trước mặt nàng, trong không khí thoang thoảng mùi đàn hương, nam tử trước mặt mặc y phục màu đen, đôi mắt sáng như sao đầy vẻ tiều tụy. Cực kỳ giống những người phong lưu lãng tử của Ngạo quốc, ngày đêm ở cạnh giếng ngâm thơ tình, nhưng chớ không được giai nhân liền vượt tường mà đến.

“Lê vương gia.”

Đào Hoa cẩn thận lui về phía sau nửa bước, né tránh thân thể hần ta, nhắc tay hành lễ.

“Đã là lúc nào rồi mà còn hành lễ? Giữa người và ta cần gì có nhiều lễ nghi như vậy.”

Tần Lê Uyên không đợi được nữa, hấn ta lập tức ôm chầm thân thể mềm mại của nàng vào lòng, giọng vô cùng bất mãn, nói dồn dập: “Tiểu Đào, lập tức đi theo bốn vương. Mọi chuyện đã sắp xếp thỏa đáng cả rồi, sau khi rời khỏi hoàng cung chúng ta sẽ được bên nhau từ sớm đến tối, là một đôi thần tiên quyền lực.”

Đào Hoa cười khúc khích, khiến cho nhụy hoa khẽ run.

Dưới cái nhìn say mê của Tần Lê Uyên, nàng lắc đầu nói: “Lê vương gia nói vậy là sao. Hoa Nhi đã là người của bệ hạ, chưa từng hẹn ước gì với vương gia, sao có thể làm một đôi thần tiên quyền lực với người được?”

Nhìn khuôn mặt khiếp sợ dần hóa thành bi phẫn của người trước mặt, Đào Hoa cảm thấy không đành lòng liền rủ mắt nhìn xuống đất.

Trừ Tần Nghiêu Huyền ra, hấn ta là người duy nhất nàng quen biết ở Ngạc quốc, đã từng chiều cổ nàng rất nhiều. Ở kiếp trước, mãi cho đến khi Đào Hoa chết đi, hấn ta vẫn luôn nghĩ đến nàng. Nhưng hấn không dám đối mặt để tranh đoạt với Tần Nghiêu Huyền, chỉ dám len lén mò đến khi nàng thương tích khắp người, mắt rưng rưng an ủi, nói thẳng ra là đau lòng vì nàng.

Tần Nghiêu Huyền vô cùng bản lĩnh, ngay cả một quan huyện nhỏ nhỏ có bao nhiêu của cải hấn cũng biết rõ, vậy thì sao có thể không biết hành tung của hấn ta cho được. Mỗi khi Tần Lê Uyên đến, là một lần nàng nhận được sự an ủi giống như uống rượu độc, đợi hấn ta vừa đi, đường cho vào miệng vẫn còn chưa tan thì roi vọt của Tần Nghiêu Huyền đã giáng xuống.

Người đang đứng trước mặt nàng thật sự không biết sao? Có lẽ lý do cũng giống như lúc Tần Nghiêu Huyền đoạt vị đã tàn sát tất cả những ai cản đường hấn, chỉ trừ một mình Tần Lê Uyên. Không phải bởi vì Tần Lê Uyên là con trai trưởng của tiên đế, mà là bởi vì hấn ta không dễ dây vào.

Tần Lê Uyên đối với nàng như thế, chẳng qua chỉ muốn đoạt nàng

từ trong tay Tần Nghiêu Huyền, chứng minh hẳn ta tài giỏi hơn so với em trai hoàng đế của mình mà thôi.

Đáng thương cho nàng kiếp trước bị quăng đi ném lại giữa hai nam chân, cuối cùng trở nên cực kỳ bi thảm.

“Tiểu Đào, sao nàng lại nói với ta như vậy?” Đột nhiên Tần Lê Uyên bắt lấy cổ tay Đào Hoa, ánh mắt buồn bã: “Chẳng lẽ nàng không hiểu tâm ý của ta sao? Vì sao lúc đó ta lại liều chết cứu nàng ra khỏi nước?”

“Lúc đó quả thật Lê vương gia có ơn đối với Hoa Nhi, Hoa Nhi vô cùng cảm kích, nếu có kiếp sau nhất định sẽ hết lòng báo đáp.”

Không cách nào thoát khỏi bàn tay hắn ta, Đào Hoa biết hẳn ta vẫn chưa từ bỏ ý định, liền kéo áo khoác mỏng ra khỏi đầu vai.

Trên đầu vai trắng nõn có đầy vết hôn, lần lượt chồng lên nhau biểu hiện cho tình dục mãnh liệt, không cần suy nghĩ nhiều cũng biết đêm qua nàng đã trải qua một trận hoan ái kịch liệt thế nào.

“Hoa Nhi đã là người của bệ hạ, cho nên xin Lê vương gia...”

“Tại sao hẳn có thể đối xử với nàng như thế chứ!”

Đào Hoa vốn tưởng rằng Tần Lê Uyên sẽ biết khó mà lui, ai ngờ hắn đột nhiên trở nên mù quáng, bắt lấy đầu vai của nàng tức giận mắng: “Hắn là một tên cầm thú! Hôn quân! Dâm quân! Tiểu Đào, nàng hãy theo ta, ta đảm bảo sẽ không thô bạo với nàng như vậy!”

“Xin vương gia tự trọng!”

Che đầu vai lại, có cảm giác như bị làm nhục, Đào Hoa cố nén nước mắt nhỏ giọng: “Đa tạ vương gia đã cứu giúp lúc trước, sau này, vương gia cứ xem Hoa Nhi là người có ơn không báo đi. Hoa Nhi sẽ không đi theo người, Hoa Nhi không muốn đi.”

“Tiểu Đào sợ ta làm việc không cẩn thận sẽ bị hắn phát hiện sao?” Tần Lê Uyên bi phần cười nhạo: “Nàng không tin tưởng ân nhân cứu mạng của mình vậy sao? Ta là hoàng thân vương duy nhất của Ngạc quốc này đấy!”

“Bản lĩnh của bộ hạ, hiển nhiên không cần Hoa Nhi nhiều lời.”

Đào Hoa khỏ sở cúi thấp đầu, lực đạo ở cổ tay đã yếu bớt. Nàng biết bản thân đã đập trúng cái chân đau của Tần Lê Uyên (ý nói việc Đào Hoa vừa khen ngợi bản lĩnh Tần Nghiêu Huyền), nhất định đã thấp lên lửa giận.

“Ta hiểu rồi, chẳng qua người cũng chỉ là hạng nữ nhân rẻ tiền.”

Hất cổ tay bị bóp chặt đến ửng đỏ của Đào Hoa ra, Tần Lê Uyên cười lạnh nói: “Uổng công ta hao tổn tâm trí giúp người rời khỏi cung, còn người thì sao, chỉ nhận được một đêm ân huệ liền muốn bay lên cành cao trở thành phượng hoàng à? Tiểu Đào, ta thật sự không ngờ rằng người là một người như vậy, có phải hoàng đệ của ta đánh người đến ngốc luôn rồi không? Hay là hấn khiến cho người vui sướng? Ngay cả ân nhân cứu mạng cũng cự tuyệt, ta thật sự nhìn lầm người rồi.”

Mỗi chữ như một nhát đao, Đào Hoa há miệng muốn nói không phải như vậy nhưng Tần Lê Uyên lại nhìn nàng với vẻ giễu cợt.

Giống như mười năm đó vậy, trước khi Tần Nghiêu Huyền rời đi, hấn luôn nhìn nàng nằm trên đất đau đớn bằng ánh mắt khinh miệt.

“Tiểu Đào, hôm nay người không đi theo ta, nhất định người sẽ hối hận suốt đời.”

Tần Lê Uyên phát tay áo rời đi, không quên đe dọa: “Hoàng đệ sẽ đối xử với người như thế nào, người tự biết rõ ràng. Lúc ta đưa tay che chở người từ chối, vậy thì khi bị vứt bỏ nhớ hãy đến tìm ta, ta sẽ giữ lại danh phận tiểu thiếp đợi người.”

“Ha, nếu hiện tại ta đồng ý đi với người thì sao?”

Đào Hoa mím môi khế cười, tức giận đến nỗi cả người phát run nhưng cũng lạnh giọng đáp lại: “Lê vương gia đồng ý đuổi vợ để ta lên làm chính thất sao?”

“Tiểu Đào, nàng đồng ý đi cùng ta sao?”

Tần Lê Uyên kinh ngạc mừng rỡ quay đầu, khuôn mặt có chút khó xử: “Cho ta chút thời gian, nàng ta là con gái trọng thần của tiên đế, nếu như đột nhiên từ nàng ta thì... Cho ta ba tháng, không, nửa năm...”

Nụ cười của Đào Hoa càng thêm rực rỡ, trông vô cùng chói mắt.

“Đừng đùa nữa, Lê Uyên, vị trí hoàng thân vương của ngài là do chính nàng ta giúp người giữ lại đó, từ nàng ta thì ngài sẽ thế nào?”

“Người đang cười nhạo bản vương dựa vào nữ nhân mới có địa vị hôm nay sao?”

Bị nói thẳng ra như thế Tần Lê Uyên hoàn toàn nổi điên, hấn giơ tay lên định quét về phía gò má Đào Hoa, nhưng Đào Hoa lại hướng về phía cửa Tinh hoa viên gọi bộ hạ.

Bàn tay khựng lại giữa không trung, sắc mặt Tần Lê Uyên thâm trầm, hấn ta run rẩy thu tay về.

“Bái kiến bộ hạ. Thần đệ...”

“Lui ra.”

Không có chút lễ nghi vua tôi nào, càng không có tình huynh đệ. Khẩu dụ lạnh lùng cắt đứt lời hấn ta, Tần Lê Uyên có nổi nóng cũng chỉ dám nén ở trong lòng mà lui ra.

Đào Hoa nở nụ cười dịu dàng nhất tiến lên hành lễ, nàng mới vừa cúi người liền bị Tần Nghiêu Huyền kéo lên.

Hấn nắm lấy cổ tay bị bóp đến đỏ ửng của nàng. Tay hấn có vết chai sạn do phê duyệt tấu chương phải dùng ngọc tỷ trong một thời gian dài, vết chai cọ vào da thịt khiến nàng tê dại.

“Hấn dám chạm vào nàng?”

Đào Hoa lắc đầu, nhưng chứng cứ rành rành ra đó đã tố cáo tất cả. Nàng chỉ dám cúi đầu không hề lên tiếng.

Tần Nghiêu Huyền khẽ dòn lực, Đào Hoa đau đớn khẽ than.

“Đêm qua nói gì, có còn nhớ không?”

“Hoa Nhi nhớ. Thiếp chỉ đến đây đi dạo cho khuây khỏa lại vô tình gặp được Lê vương gia, nhắc đến ơn cứu mạng năm đó liền muốn nói cho rõ ràng. Hoa Nhi đã là người của bệ hạ, không muốn để cho Lê vương gia hiểu nhầm.”

Nghe được ba chữ “ơn cứu mạng”, vẻ mặt dữ tợn của Tần Nghiêu Huyền hơi giãn ra.

Kiếp trước hắn chưa bao giờ giận dữ mà không có lý do, hẳn sai người đem một chiếc áo choàng đến, khoác lên trên vai Đào Hoa, sau đó trầm tĩnh cùng nàng trở về Kim Ti Uyển.

Vì trận hoan ái tối hôm qua nên Đào Hoa đi lại có hơi khó khăn, nàng đi theo sau lưng hắn thỉnh thoảng loạng choạng suýt ngã.

Tần Nghiêu Huyền đi hai ba bước liền dừng lại chờ nàng, đôi mày nhíu lại tỏ vẻ không hài lòng.

“Xin lỗi, bệ hạ.” Gò má Đào Hoa hơi ửng đỏ vì phải đuổi theo bước chân lớn của hắn: “Đêm qua bệ hạ như thế, thân thể Hoa Nhi có chút không thoải mái.”

Trông dáng vẻ yếu đuối của nàng, Tần Nghiêu Huyền không có làm khó.

Bước vào Kim Ti Uyển, trái tim thấp thỏm của Đào Hoa mới đập lại bình thường.

Kiếp trước, nàng bị Tần Nghiêu Huyền chụp cho cái mũ lẳng lơ, dùng xích sắt trói buộc, kể từ đó trở thành một nữ nhân phóng đảng quỳ dưới háng hắn.

Nhưng hôm nay, tâm trạng của hắn lại rất tốt, nhàn nhã ngồi trên ghế uống trà trông cực kỳ anh tuấn.

Đào Hoa rất ít nhìn thấy hắn thư thả như vậy, nàng đang định châm thêm trà thì đột nhiên Tần Nghiêu Huyền buông chén ngọc xuống.

“Cởi.”

“Hở?”

Đào Hoa ngây người ra, có vẻ vẫn chưa hiểu.

Ở kiếp trước, mỗi một lần nàng bị lẳng nhục hấn đều dùng chữ này để mở đầu. Nên lúc này nàng thất thần không biết phải làm sao.

Bầu không khí xung quanh Tần Nghiêu Huyền chợt lạnh, con người đen nhánh phủ một tầng băng sương: “Nàng không hiểu lời ta sao?”

“Hoa Nhi hiểu... Hiểu...”

Đôi tay nhỏ bé run rẩy cởi áo choàng, sau đó là chiếc váy hồng nhạt, kể cả yếm và tiết khó cũng không dám giữ lại.

Thân thể trắng nõn đầy sức sống của nàng run lẩy bẩy, Đào Hoa dùng tay che trước người nhưng lại bị Tần Nghiêu Huyền bắt lấy.

Không có gì che đậy, cặp nhũ hoa lộ giữa không trung, hai đỉnh phía trên sớm đã đứng thẳng vì xấu hổ.

“Bệ hạ...”

Đào Hoa tuyệt vọng kêu lên, hai chân mềm nhũn, thắm than rớt cuộc cũng chạy không thoát.

“Đứng dậy đi.”

“Hoa Nhi biết sai rồi. Xin bệ hạ hạ thủ lưu tình...”

Lúc này nàng chỉ mới mười lăm tuổi, nếu như để lại mầm bệnh thì sẽ đau đớn ngày đêm.

“Đứng dậy đi.”

Giọng nói Tần Nghiêu Huyền lạnh lẽo, long nhan tức giận, Đào Hoa bị dọa đến cả người mềm nhũn, nước mắt chậm rãi rơi xuống.

Không thể trách nàng được, nàng thật bị hấn dọa sợ chết khiếp.

Sợ hãi nhắm chặt hai mắt, Đào Hoa lại chỉ nghe thấy một tiếng thở dài. Chỗ da thịt bị siết đau khi nãy được hấn dùng đầu ngón tay vuốt ve.

Không phải roi da xé da xé thịt.

Hôm nay hấn... Không có đánh đập nàng?

Đào Hoa kinh ngạc mở mắt ra, ngẩn lệ đôi mắt với đôi mắt chứa đựng nỗi lòng của hấn.

Tần Nghiêu Huyền chậm rãi nói: “Hoa Nhi, nàng nói cho ta biết, nàng quý như thế thì làm sao thoa thuốc được đây?”

Bôi thuốc?

Nam nhân đã cầm tù nàng mười năm, lấy chuyện ngược đãi nàng làm thú vui mà lại muốn bôi thuốc cho nàng ư?

Nếu là kiếp trước, Đào Hoa nhất định là cười nhạo một tiếng, mĩa mai hẳn lại muốn biểu diễn tiết mục tình cảm ôn nhu. Bất luận nàng có tình nguyện hay không cũng không thể nào cãi lại thánh ý của hắn.

Hắn muốn chơi đùa thế nào, không phải là chuyện của hắn hay sao. Cần gì phải giả mù sa mưa hỏi nàng làm gì.

Nhưng vào lúc này, Tần Nghiêu Huyền khẽ cúi người, không còn vẻ uy nghiêm của bậc đế vương khi ở trên đại điện. Tròng mắt thâm thúy nhìn xoáy vào nàng.

Đào Hoa không ngờ rằng hoàng đế cũng có lúc như thế này, nàng sống sờ sờ hô một tiếng bệ hạ.

Mãi cho đến khi môi mỏng của Tần Nghiêu Huyền than nhẹ, cổ tay truyền đến cảm giác đau nhói cùng mát mẻ, Đào Hoa mới phát hiện việc hắn muốn bôi thuốc cho nàng là thật.

Thuốc nước màu trắng nhạt có hương thơm thoang thoảng từ trong bình ngọc chảy ra, dòng nước thuốc từ chỗ đỡ rát nơi cổ tay trượt dài qua đầu vai, còn có mấy giọt chảy xuống ngực nàng.

Tư thế này quả nhiên không tiện bôi thuốc cho lắm.

Bàn tay thon dài mang tay chút lực đạo xoa nắn cổ tay nàng, Đào Hoa căng thẳng tay mềm nhũn cả ra, sự đau đớn dần dần biến mất.

Không hiểu sao gò má nàng lại nóng đỏ. Thân thể đang quỳ cũng run rẩy theo, dưới sự xoa bóp nhẹ nhàng của Tần Nghiêu Huyền dần nhũn hết cả người.

Hôm nay hắn bị làm sao vậy? Chẳng lẽ kiếp này sống lại, hắn quyết

định bỏ qua cho nàng rồi hay sao?

“Đến bên giường đi.”

Bàn tay mang theo thuốc nước cùng nhiệt độ xoa đến đầu vai, Đào Hoa bất giác hừ nhẹ, đôi mắt Tần Nghiêu Huyền đột nhiên trở nên tối lại ánh lên tia nguy hiểm.

Đào Hoa cảm thấy nguy hiểm, nàng co lại phía sau theo bản năng nhưng lại bị hấn nhanh tay bắt lấy.

Bàn tay đang nắm bóp bả vai di chuyển xuống, khẽ lướt trên xương quai xanh hòm xuống của nàng. Bàn tay mở ra, nhũ hoa bị che lấp hơn phân nửa.

“Muốn trốn?”

“Không phải vậy!” Đào Hoa lập tức quỳ thẳng, đặt toàn bộ nhũ hoa vào trong tay hấn.

Sau khi đặt toàn bộ vào bàn tay Tần Nghiêu Huyền, mắt nàng lại tràn ngập sự sợ hãi: “Có thể được bệ hạ chạm vào là phúc phần của Hoa Nhi... Mong rằng bệ hạ thương xót...”

Nữ nhân này lúc trước nhìn thấy hấn liền chạy, rõ ràng rất yếu đuối, vậy mà hiện tại lại thẳng lưng giao tất cả vào trong tay hấn, tròn mắt nàng ngân ngấn nước trông cực kỳ đáng thương.

Đêm qua, thật sự đau như vậy sao?

Trong suy tư, ngón tay bất giác lướt qua nhụy hoa đang đứng thẳng của nàng, Đào Hoa khẽ ngậm hít một hơi khí lạnh, hàm răng thẳng tắp lưu lại dấu vết trên môi anh đào.

“Đừng cần.”

Tần Nghiêu Huyền dùng ngón tay vuốt ve cánh môi nàng: “Đến bên giường đi.”

“Hoa Nhi tuân lệnh.”

Đào Hoa đứng dậy, hai chân không tự chủ được liền run rẩy.

Nàng chỉ mới đi được mấy bước, Tần Nghiêu Huyền liền phát hiện ra sự khác thường giữa hai chân nàng, hoa cốt sừng tấy lên như một cái màn thầu, chất dịch trong suốt làm ẩm ướt bộ lông thừa thớt của Đào Hoa. Nàng quỳ gối trên giường, hai chân chậm rãi mở ra, nơi tư mật lộ rõ không sót thứ gì.

Tần Nghiêu Huyền trầm mặc đi đến bên cạnh, nữ nhân càng trở nên run rẩy. Giống như một con thỏ nhỏ bị làm cho hoảng sợ, cứ như giấy tiếp theo sẽ co chân bỏ chạy.

“Bệ hạ... Xin người nhẹ chút...”

Trí nhớ của kiếp trước không ngừng hiện lên, kể từ lúc cởi bỏ quần áo thân thể không ngừng tiết ra ái dịch. Ngày đêm bị cấm vào với tần suất như thế, chỉ có lúc được ngâm nước ấm hoa huy*t mới đỡ đau hơn chút, nhưng dưới thủ đoạn cùng sự giày vò của Tần Nghiêu Huyền, hiệu quả của nó cực kỳ nhỏ.

Hắn thích nàng quỳ như thế, giống như một chú chó nhỏ cực kỳ cam chịu, ngay cả hình dáng của hắn cũng không có tư cách nhìn thấy.

Tần Nghiêu Huyền nhìn thấy nàng bày ra bộ dáng cầu hoan như thế, hắn nhất thời khựng lại không có hành động gì.

Hắn lẳng lặng nhìn thân thể người đang quỳ trên giường, vốn đã mang theo vết roi trên người vậy mà đêm qua còn bị hắn gặm cắn, thân thể mềm mại không có nổi một khoảng da thịt lạnh lặn bằng một bàn tay. Ngay cả đùi nàng cũng đầy vết hôn cùng dấy tay của hắn.

“Đau lắm sao?”

Hai tay phủ lên bờ mông của nàng, Tần Nghiêu Huyền dùng sức một cái, nước mắt Đào Hoa liền ào ào rơi trên tơ lụa rục rở.

“Không đau.”

Mông nhỏ vênh lên như một quả đào, giống như đang thỉnh cầu:
“Không đau nhiều lắm.”

Một cái tát rơi xuống, trừng phạt nàng vì miệng nói một đằng lòng nghĩ một nẻo, Đào Hoa khế hô ngược cổ lên, sau đó lại nặng nề gục trở về, mái tóc đen tán loạn che giấu khuôn mặt nàng.

Nàng đang khóc đó ư. Tần Nghiêu Huyền nhìn vậy cảm thấy buồn cười. Rõ ràng hắn còn chưa động thủ, sao nàng lại khóc đến như vậy đáng thương.

Nếu thật sự khôn ngoan như vậy, tại sao mấy hôm trước lúc roi da giáng xuống nàng không rơi mấy giọt lệ cầu xin tha thứ?

“Hoa Nhi lấy lòng như vậy vì nghĩ ta muốn phạt nàng sao?”

“Xin bệ hạ phạt nhẹ chút. Hoa Nhi đã biết lỗi rồi. Hoa Nhi không dám tự mình đi dạo chơi nữa, lại càng không dám để cho vương gia chạm vào, còn làm phiền bệ hạ bồi thuốc cho Hoa Nhi bồi thuốc. Hức!”

Ngowan ngoãn nhận lỗi rõ ràng đều là những lời hắn muốn nghe nhất, trái lại hắn liền nổi giận, chát chát hai cái tát rơi lên mông nàng, cái mông nhỏ lúc này sưng lên vô cùng khó coi.

Từ trong đau đớn, nàng nghe thấy âm thanh đồ vật bị Tần Nghiêu Huyền lục tung, Đào Hoa nắm chặt chặn định co người lại.

Không được, không thể tránh né. Hắn là Tần Nghiêu Huyền đang lấy roi, nếu như tránh né trái lại chỉ khiến hắn càng đánh càng hăng.

Còn nếu như chiều theo ý hắn, đưa mông ra nhận đủ đòn roi, dù có đau đi nữa cũng tốt hơn giống như trước kia, khắp cả người đều là vết thương do hắn gây ra.

Đào Hoa nghe tiếng bước chân tiến đến gần, nàng lại nâng cao mông lên.

Những vết roi đau nhói trong tưởng tượng không có rơi trên da thịt, cổ họng nàng phát ra tiếng ngậm đầy vẻ kinh ngạc.

Một cây gậy nhỏ bằng ngọc xuất hiện trong hạ thân nàng, thừa dịp Đào Hoa còn đang khiếp sợ, Tần Nghiêu Huyền đã chạm rai mà có

lực đẩy nó vào. Thịt non sưng tấy từng chút bị tách ra, gậy ngọc được bôi đầy cao được chen vào bên trong, cảm giác dính dớp kì dị truyền đến từ hoa huy*t, Đào Hoa kìm lòng không được vặn vẹo eo, gậy ngọc chậm rãi xoay tròn cắm sâu vào bên trong, chỗ đau đón vì tối qua bị xâm nhập quá độ hiện tại đã được bôi thuốc.

“A... Bệ hạ...”

Thật sự lại là bôi thuốc. Đào Hoa khẩn trương quá độ, thân thể bị cắm vào mềm nhũn hết cả ra, giọng nói uyển chuyển như nước: “Vì sao bệ hạ lại...”

Trước giờ hắn chưa từng bôi thuốc cho nàng, đừng nói chi là nơi tư mật kia. Vết thương trên người hắn để lại chính là con dấu, khiến cho nàng biết rõ mình không thể trốn thoát. Mỗi lần chỗ kia bị thương chỉ khiến cho hắn càng sướng khoái hơn mà thôi.

Thuốc này, rốt cuộc là vì sao?

“Hoa Nhi không phối hợp với sự dạy dỗ của ma ma, lần này ta sẽ tự mình dạy.”

Tần Nghiêu Huyền nghiêm túc nói, Đào Hoa nhưng cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng ở hạ thân, khiến hoa huy*t nàng không ngừng chảy nước.

Hai cánh hoa sưng đỏ run rẩy, hoa huy*t nhỏ nhỏ đang ngậm một cây gậy ngọc dính dớp, xuân thủy trong suốt hòa với nước thuốc đang tràn ra ngoài, giữa hai cánh hai có một viên trân châu đang xấu hổ ẩn mình bên trong, dần dần lộ ra đứng thẳng.

hoa huy*t nhu động phát ra âm thanh mập mờ, gậy ngọc bị đẩy ra ngoài một đoạn nhỏ dính đầy xuân thủy trong suốt.

Tần Nghiêu Huyền nhìn chằm chằm nữ nhân đang cực kỳ then thùng quỳ ở đó, hắn cảm thấy bụng dưới căng cứng, lực đạo ở bàn tay chậm lại, cố ý nhẹ nhàng đẩy gậy ngọc mật hút vào bên trong, hắn ngẩng nhìn hoa huy*t nuốt chửng toàn bộ gậy ngọc. Giống như một cái miệng nhỏ nhắn tham ăn, không biết then thùng nuốt tất cả vào trong.

Đầu ngón tay của hắn cũng chen vào theo, nhẹ nhàng miết miết miệng hoa huy*t.

“A a... Bệ hạ... Bệ hạ, ngón tay của người...”

Đây chính ngón tay cầm ngọc tỷ phê duyệt tấu chương, quyết định sự hưng thịnh hạnh phúc của dân chúng, tại sao lại có thể vuốt xe chỗ đáng xấu hổ kia của nàng? Khoái cảm tê dại vẫn luôn không ngừng lan tỏa, Đào Hoa cắn một góc chăn gấm ngăn tiếng rên rỉ.

“Thoa đều cao được vết thương mới nhanh hồi phục.”

Tần Nghiêu Huyền cũng không biết tại sao hôm nay mình nhiều lời như vậy, nghe người bên dưới kiêu my thở dốc ngón tay bất giác giảm đi mấy phần lực đạo, nhẹ nhàng giống như vuốt ve một đóa hoa quỳnh.

Ngón tay hắn vuốt ve ở miệng hoa huy*t trong chốc lát, đầu ngón tay dính đầy cao được cùng xuân thủy óng ánh, cuối cùng rơi lên trên viên trân châu.

Hắn sờ vào đó khiến nàng cực kỳ khó chịu, Đào Hoa chưa bao giờ trải qua chuyện này. Tần Nghiêu Huyền mạnh mẽ lăm nhục nàng hoặc là thô bạo tiến vào bên trong, đó đã sớm trở thành thói quen của Đào Hoa.

Giống như việc chậm rãi đun nước ấm vậy, đau đớn dần bị khoái cảm lấn át, ngưng tụ lại giống như hơi nước, nhưng nàng lại không thể hoàn toàn buông lỏng mà đón nhận, sự dày vò khác thường khiến lòng Đào Hoa tràn đầy bất an cùng sợ hãi.

“Đừng cần.”

Tần Nghiêu Huyền ngồi xuống bên cạnh Đào Hoa, hắn lấy góc chăn đã dính đầy nước bọt ra khỏi miệng nàng.

Ngón tay khẽ vén tóc mai ướt đẫm mồ hôi dính vào mặt nàng, Tần Nghiêu Huyền đưa ngón tay vào cái miệng nhỏ nhắn kia, ấn lên lưỡi Đào Hoa: “Hoa Nhi, nếu nhất thiết phải cần thì cứ cần tay ta đi.”

Nếu là kiếp trước, Đào Hoa nhất định sẽ hung hăng cắn một cái, dù

có gãy mất mấy cái răng cũng phải cắn đứt tay hắn.

Nhưng nàng lúc này nàng chỉ liếm liếm. Hai người đồng thời phát run.

“Hoa Nhi không cần.” Nàng ngậm ngón tay của hắn, khuôn mặt đầm đìa đáng yêu, nàng liếm liếm cả ngón tay hắn, đến kẽ hở cũng không bỏ qua, đột nhiên hắn thu tay về.

“Thăng lên một chút.”

Tần Nghiêu Huyền giữ chặt eo thon của nàng, Đào Hoa cảm thán trong lòng cuối cùng vẫn không thể tránh khỏi. Nàng liền uốn éo bò dậy, chuẩn bị đón mời hắn nghênh hợp.

“Ô?”

Cảm giác dịu dàng mát mẻ lan tỏa từ cổ dần xuống dưới, thuốc nước trên bàn tay hắn lướt qua xương sống, từng trận ôn nhu sảng khoái cùng tê dại truyền đến từ bàn tay hắn, theo dấu vết đem qua nhẹ nhàng thấm vào bên trong.

Đào Hoa không biết làm thế nào mới đúng, nàng không dám cắn môi nữa, tiếng rên rỉ phập phồng theo bàn tay đang thoa thuốc của Tần Nghiêu Huyền.

Ngay cả lòng bàn chân cũng không bỏ sót, lúc Đào Hoa bị lật ngửa lên nằm ở trên giường, ánh mắt nàng đã là một mảnh sương mù mờ mịt.

Rõ ràng hai quả đào tiên đã được thoa thuốc xong, vậy mà Tần Nghiêu Huyền vẫn không ngừng chơi đùa nó, dưới sự nhào nặn của hắn bộ ngực cô biến thành nhiều hình dạng khác nhau.

“Bệ hạ...”

Đào Hoa cực kỳ khó chịu, nàng uốn éo theo mỗi động tác của hắn, gậy ngọc dưới người lại bị hắn đẩy sâu vào bên trong hơn.

“Ngậm lâu một chút, dược liệu mới phát huy hết tác dụng.”

Tần Nghiêu Huyền ngồi dậy, nhìn chăm chăm khuôn mặt đỏ ửng vì bị lửa dục thiêu đốt của Đào Hoa, môi mỏng khẽ nhếch: “Chỉ là thoa thuốc thôi mà Hoa Nhi cũng có thể tiết nhiều dịch như vậy. Thật là dâm đẳng.”

“Xin lỗi.” Đào Hoa vô cùng lo sợ nhận sai: “Hoa Nhi không nên hưởng lạc một mình như vậy.”

“Ừm.”

Tần Nghiêu Huyền lập tức bị bộ dạng này của nàng lấy lòng, tròn mắt lưu chuyển mang theo một tia ác độc cùng bá đạo: “Hoa Nhi có thể tự mình suy nghĩ? Muốn dùng chỗ dưới thân kia hay là chỗ này?”

Ngón tay hắn đặt lên cánh môi nàng, Đào Hoa cứ thế há miệng ngậm vào, xấu hổ đến nỗi không dám nhìn hắn.

“Hoa Nhi, Hoa Nhi nguyện dùng miệng phục vụ cho bệ hạ.”

“Hửm?”

Giọng nói khàn khàn truyền vào trong tai, bí ẩn giống như việc quyết định chuyện sinh tử của chúng thần trong triều đình. Đào Hoa đỏ mặt hoi lạnh đầy người, ngẩng đầu liền nhìn thấy ánh mắt nghiền ngẫm dò xét của Tần Nghiêu Huyền.

“Hôm nay Hoa Nhi vô cùng khác lạ.”

Ngón tay dùng sức mấy phần, lướt qua lưỡi và răng của Đào Hoa, nàng không dám thờ ơ ra sức liếm mút. Đột nhiên ngón tay tiến vào bên trong, đặt trên cổ họng của nàng ấn một cái, khiến nàng vừa muốn ói lại vừa muốn cắn.

“Bệ hạ.”

Thanh âm mơ hồ không rõ, Đào Hoa cố gắng há miệng mới không làm hấn bị thương.

Tần Nghiêu Huyền nhìn chăm chăm cái miệng nhỏ nhắn của Đào Hoa, khuôn mặt yêu kiều ửng hồng sắc dục, cái lưỡi mềm mại liếm mút hấn trông cực kỳ dâm mỹ.

“Nửa canh giờ sau Trấn viễn tướng quân sẽ vào cung, Hoa Nhi phải biết tranh thủ thời gian đấy.”

Tần Nghiêu Huyền tựa vào thành giường, hấn nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Đào Hoa đặt vào chỗ dưới bụng, nơi đó đã sớm phồng lên cực kỳ thềm khát. Đào Hoa không kiềm được đỏ mặt, nhẹ nhàng không lưu loát thăm dò theo động tác của hấn, nàng chạm vào một thứ cứng rắn nóng như lửa.

“Hoa Nhi.” Dường như châm chọc cho nàng chưa trải qua sự dạy dỗ của ma ma hậu cung: Tần Nghiêu Huyền điếm vào môi nàng chậm rãi nói: “Há miệng ra nuốt long căn của ta vào đi, từ từ liếm mút giống như ăn kẹo hồ lô vậy.”

Đào Hoa rũ mắt, cực kỳ xấu hổ tiến gần đến chỗ giữa hai chân hấn.

Thì ra bảy năm trước chỗ này của Tần Nghiêu Huyền đã hùng vĩ như vậy rồi, mùi tanh nồng nặc đánh úp về chóp mũi, còn có mùi khai nhàn nhàn giống với của nàng.

Là do quốc sự bận rộn đến nỗi không có thời gian tắm hay sao?

Đào Hoa há mồm, phủ cái miệng đang thở gấp lên gây th*t, cái lưỡi mềm mại liếm liếm chóp đỉnh. Chỉ mới mấy cái đã có chất dịch tanh nồng chảy ra bên ngoài, nàng dùng đầu lưỡi liếm nuốt vào bụng.

Kiếp trước Đào Hoa không muốn làm chuyện đáng xấu hổ này với Tần Nghiêu Huyền, mặc cho ma ma có dùng roi dũa dỗ thế nào đi chăng nữa nàng cũng nhất quyết không chịu học, lúc bị trói đè xuống dưới háng hấn nàng liền cắn một cái suýt chút nữa làm long căn bị thương. Đào Hoa còn nhớ khi đó bị trói ở trên giường rằng nàng rơi ra ngoài từng cái, kể từ lúc đó nàng mặc cho Tần Nghiêu Huyền cắn vào.

Có vẻ hắn rất thích được làm thế này nhỉ?

“Ừm...”

Cái miệng nhỏ nhắn ngậm toàn bộ phần đầu long căn vào trong, chiếc lưỡi trơn mềm lướt qua lỗ nhỏ mẩn cảm nhất, Đào Hoa nghe một tiếng rên rỉ khàn khàn rất nhỏ.

Nàng khấn trương ngẩng đầu lên, Tần Nghiêu Huyền lại khẽ nhúu mày, khóe miệng khẽ cong.

Đào Hoa cảm thấy có triển vọng, dấu sao dùng miệng giải quyết cũng thoải mái hơn việc cả người đều đau nhức. Nàng lập tức ra sức liếm láp, một tay giữ lấy long căn chuyển động lên xuống, còn tay kia nhẹ nhàng xoa nắn hai viên tròn tròn.

Kiếp trước nàng bị buộc phải học bản lĩnh của kỹ nữ còn chưa kịp thi triển thì long căn đã lấp đầy miệng nàng, chỉ có thể dùng lưỡi khó khăn mút vào. Đào Hoa nuốt vào cổ họng, cảm giác muốn nôn khiến mắt nàng ngấn nước, nàng cố đè nén cúi đầu mình xuống.

“Hoa Nhi, đừng... Ừ...”

Lúc long căn cắm vào cổ họng một trận đau đớn tê dại truyền đến, ước chừng một cái chớp mắt sau đó, tay Tần Nghiêu Huyền nhanh chóng kéo đầu nàng ra.

Bị một cổ long tinh tanh nồng phun lên mặt, Đào Hoa khó khăn mở mắt lè lưỡi liếm liếm.

“Đừng như vậy, Hoa Nhi.”

Tần Nghiêu Huyền nhắc ống tay áo lau đi long tinh giúp nàng, bàn tay đặt bên miệng Đào Hoa: “Nhổ ra đi.”

Nhưng Đào Hoa ừng ực một tiếng liền nuốt xuống bụng. Dù gì cứ ngậm trong miệng như thế mùi vị không tốt chút nào.

Đào Hoa run sợ vì mình đã không làm theo ý Tần Nghiêu Huyền, vừa định quỳ xuống cầu xin hẩn tha thứ thì nàng nghe thấy một tiếng than nhẹ.

Tiếng cảm khái giống như nhìn thấy hoa rơi nước chảy, nhàn nhàn khắc khoải: “Hoa Nhi cứ như thế thì làm sao ta phạt nàng được?”

Vậy thì đừng phạt nàng là được rồi!

Người ta thường nói “quân vô hí ngôn”, huống chi còn là Tần Nghiêu Huyền sau này sẽ nhất thống thiên hạ? Đào Hoa nháy nhót trong lòng, khuôn mặt phấn hồng nở nụ cười tươi: “Bệ hạ vui là tốt rồi.”

Con người Tần Nghiêu Huyền thâm lóe lên, hẩn dùng tay che mắt nàng.

Trong bóng tối nàng cảm nhận được hẩn tiến gần đến, cảm chạm vào chóp mũi nàng, Đào Hoa không biết rốt cuộc hẩn muốn làm gì. Chỉ cảm thấy cả người lạnh lẽo, sự sợ hãi đối với hẩn liền chiếm cứ lòng nàng.

“Chuyện hôm nay ta sẽ không phạt Hoa Nhi. Ta ban cho nàng một cái cùm chân, được không?”

Đào Hoa gỡ tay hẩn xuống, nàng nhìn thấy ánh mắt lãnh đạm của Tần Nghiêu Huyền giống như đang đợi nàng dập đầu tạ ơn.

Tại sao... Tại sao vẫn muốn cầm tù nàng?

Nàng đã uyển chuyển lấy lòng hắn đến mức đó còn gì, không phải mười năm trước hắn rất thích bộ dạng chủ động của nàng hay sao? Không biết đã chọc giận hắn lúc nào nữa?

Hơi nước ngưng tụ, Đào Hoa không dám khóc ra tiếng, nếu như làm âm ỉ, phần thưởng sẽ còn có thêm roi.

“Hoa Nhi không thích sao?”

Tần Nghiêu Huyền vuốt hốc mắt đã đỏ lên của nàng, thở dài nói: “Vậy ta ban thêm cho Hoa Nhi lông thỏ để lót phía trong thì thế nào?”

“Đa tạ bệ hạ đã ban thưởng.” Đào Hoa cúi đầu không nhìn hắn.

Tần Nghiêu Huyền giúp nàng mặc áo ngủ bằng gấm vào, hắn mới vừa đi đến cửa đã có mấy thị quan đem xích sắt tiến vào.

Thì ra đã chuẩn bị sẵn trên đường đến đây rồi. Uổng công nàng đã cố gắng như vậy, những mảnh khố này không thể lay chuyển được thánh ý của Tần Nghiêu Huyền sao?

Chân nàng được bọc một lớp lông thỏ, xích sắt nặng nề siết lại không thấy đau cho lắm, thị quan kiểm tra kỹ càng sau khi thấy không làm nàng bị thương mới chuẩn bị rời đi, âm thanh thanh thúy của xích sắt vang lên, tim Đào Hoa cũng vỡ tan từng mảnh.

“Nếu Quý phi nương nương có chỗ nào không thoải mái, cứ sai người đến binh bộ tìm nô tài.”

Lại là do binh bộ chế tạo, Đào Hoa gật đầu đuổi bọn họ rời đi, nàng cảm thấy cả người phát đau.

“Công chúa, người có sao không?”

Tra Duyệt vào phòng nhìn thấy Đào Hoa lả thê ngồi trên giường, mắt nàng nhìn chăm chăm sợi xích sắt bên chân trái không nói một lời, nàng ta cho rằng Đào Hoa sợ đến nỗi ngất cả người, Tra Duyệt

vội vàng đi đến lay bả vai nàng: “Công chúa, công chúa, người đừng dọa nô tỳ mà! Nếu như người có chuyện gì, Đại Diễn phải làm như thế nào đây? Phụ hoàng và hoàng huynh của người nhất định sẽ rất đau lòng, nhất định sẽ trách nô tỳ không chăm sóc kỹ cho người!”

Đại Diễn? Phụ hoàng và hoàng huynh?

Sao bọn họ có thể đau lòng được chứ. Ánh mắt Tần Nghiêu Huyền nhìn nàng lộ liễu đến mức nào. Toàn bộ Đại Diễn, ngay cả một hài tử ba tuổi trên đường cũng biết vị công chúa bị đưa đi làm con tin có cuộc sống thế nào, chẳng qua chỉ là một người quý dưới háng hầu hạ cho hần mà thôi.

Có thể được Tần Nghiêu Huyền giữ ở bên cạnh hai năm, đêm qua mới cưỡng chiếm thân thể, đã là chuyện ngoài dự liệu.

“Ta không sao. Đừng gọi ta là công chúa.” Nàng bắt đầu dĩ cười khổ, Đào Hoa chỉ xích sát nói: “Làm gì có công chúa nào không bằng cả tù nhân thế này.”

“Công chúa đừng nói vậy mà!”

Tra Duyệt cầm một cái áo lót mỏng đến cho Đào Hoa mặc vào, thì thầm nói: “Tại sao hôm nay công chúa không nghe Duyệt Nhi khuyên bảo, nếu người mặc áo tang nhất định đã có thể rời khỏi cung cùng với Lê vương gia rồi! Sao có thể chịu khổ ở đây thế này? Nhất định Lê vương gia rất đau lòng.”

“Đừng nói cho hần ta biết.” Đào Hoa che miệng Tra Duyệt, biết nàng ta rất nhớ nhung Tần Lê Uyên. Nhất định sẽ mượn lý do này khiến cho Tần Lê Uyên đến thăm nàng.

Đào Hoa thật sự không muốn trải qua kiếp trước một lần nữa.

“Chẳng lẽ công chúa cứ mặc cho hoàng thượng ức hiếp người như vậy sao?”

Tra Duyệt hất tay Đào Hoa ra, tức giận nói: “Công chúa, người cam tâm sống một cuộc đời của nô lệ hay sao? Không được, Duyệt Nhi nhất định phải nghĩ cách thông báo cho đại hoàng tử!”

“Người quay lại đây!”

“Công chúa yên tâm, Duyệt Nhi sẽ làm giống như trước kia!”

Tính tình Đào Hoa vô cùng mềm yếu, ở Đại Diễn nàng chỉ là một cô nhi, khó mà khiến cho tỳ nữ của mình phục tùng. Tra Duyệt đi ra khỏi phòng không hề quay đầu lại, chẳng biết nàng ta muốn đi làm những gì.

Mãi đến khi hoàng hôn buông xuống, bên trong phòng cần thắp đèn, Tra Duyệt vẫn chưa trở về. Những tỳ nữ khác của Kim Ti Uyển đã sớm bị Đào Hoa đuổi đi, trong lúc nhất thời bóng tối cùng sự đói khát đan xen vào nhau.

Lo lắng bất an, Đào Hoa cuộn tròn thân thể mình, trong lòng lặp đi lặp lại bộ dạng của Tàn Nghiêu Huyền hôm nay.

Rốt cuộc nàng đã làm sai ở đâu? Không nghĩ ra nổi.

Đúng rồi, hắn nói muốn cùng trấn quốc tướng quân bàn quốc sự. Kiếp trước, sau khi quốc tang kết thúc, việc đầu tiên Tàn Nghiêu Huyền làm khi ngồi lên ngôi vị hoàng đế chính là...

Chính là xuất binh chinh phạt Đại Diễn!

“Tra Duyệt!”

Thân thể Đào Hoa đổ mồ hôi lạnh, nàng gọi to lên cuối cùng cửa cũng bật mở.

“Công chúa, người phải cho nô tỳ chút thời gian chứ.” Tra Duyệt thay y phục của cung nữ, có vẻ vừa mới ra ngoài về: “Tin tức người viết cho đại hoàng tử, Duyệt Nhi đã nhờ người đưa ra khỏi cung, khoái mã tăng tốc ước chừng nửa tháng sau sẽ đến!”

Xong rồi.

Dường như Đào Hoa đã nhìn thấy tội danh tư thông với địch bán nước rơi xuống đầu mình. Kiếp này của nàng không sống nổi đến ba ngày hay sao?

Bên trong ngự thư phòng, Tần Nghiêu Huyền nhắm mắt dưỡng thần, trong đầu thỉnh thoảng hiện cặp mắt khiếp sợ của Đào Hoa.

Rõ ràng là rất sợ hãi, nhưng vẫn trong trẻo tựa xinh đẹp hồ thu dập dờn cánh hoa rơi xuống. Xinh đẹp đến nỗi kẻ khác sợ sẽ khuấy động mặt nước hồ, chỉ dám nhẹ nhàng nâng trong lòng bàn tay.

“Bệ hạ, liên quan đến kế hoạch xuất binh tiến đánh Đại Diễn người có suy nghĩ gì không?”

“Càng nhanh càng tốt.” Tần Nghiêu Huyền xoa xoa hai bên huyệt thái dương, nói thẳng với tâm phúc của mình: “Nhất là tiến vào hoàng cung Đại Diễn quái quỷ kia, nhất định phải đoạt được phương thức điều chế dược hoàn, tốt nhất là bắt sống đại phu.”

Bệ hạ nói một câu dài như thế, nhất định là việc đó cực kỳ quan trọng. Trấn quốc tướng quân nghi ngờ hỏi: “Lúc bệ hạ ở Đại Diễn đã bị trúng cổ độc hay sao?”

“Không phải ta.”

Tần Nghiêu Huyền nhìn về phía cửa, người đưa thuốc nhanh chóng quay trở về.

Thị quan lặng lẽ đi vào, sau khi hành lễ liền đưa lên một phong thư: “Bệ hạ, trên đường hạ quan đưa thuốc trở về nhìn thấy tỷ nữ của quý phi nương nương nhờ người truyền tin, hạ quan liền lặng lẽ bắt lấy người đó, đây chính là phong thư ấy.”

Sau khi Tần Nghiêu Huyền cầm lấy phong thư, sự tàn độc nhanh chóng lộ ra bên ngoài: “Giỏi cho Hoa Nhi.”

Hai người còn lại trở mắt nhìn nhau, không cần phải nói cũng biết, thư này là do ai viết, bên trong nhất định không có lời gì tốt lành.

Mặt Tra Duyệt lộ vẻ vui mừng, giống như nàng ta vừa hoàn thành một việc vô cùng khó khăn. Nhưng một tỳ nữ khôn lỏi thì sao qua mặt được thánh thượng?

“Sao người dám tự mình làm chủ, chẳng lẽ người đã quên ta mới là chủ tử hay sao?”

Đào Hoa giận đến phát run, nếu không phải đang mang cùm chân, nhất định sẽ xông lên dùng mạng đổi mạng với nàng ta.

“Công chúa, Duyệt Nhi chỉ muốn tốt cho người mà thôi, tại sao người lại nói như vậy?” Tra Duyệt trợn to hai mắt, cực kỳ không cam lòng cảm phẫn nói: “Chẳng lẽ công chúa đã quên, lúc đến Ngạo quốc, đại hoàng tử đã nói hai chúng ta phải giúp đỡ, chiếu cố lẫn nhau hay sao? Duyệt Nhi tốn rất nhiều công sức mới cầu được Lê vương gia đến thăm người, nhưng người lại lãng phí nỗi khổ tâm của nô tỳ, còn tuyệt tình như thế nữa! Công chúa thật sự đã quên mình là ai rồi à! Duyệt Nhi nhất định phải nói với đại hoàng tử, công chúa trải qua hai đêm nhận được ân huệ, đã cam tâm tình nguyện làm quý phi nương nương của Ngạo quốc!”

Nỗi khổ tâm của người chính là mượn sự đau thương của ta để trở thành vương phi của Lê vương gia chứ gì.

Đào Hoa cười lạnh nói: “Chuyện này không cần người nói với hoàng huynh ta, ta sẽ tự mình nói! Bình thường người liên lạc với hoàng huynh thế nào, vì sao không báo cho ta biết? Nếu thật dự một lòng nghĩ cho Đại Diễn, cần gì phải dây dưa không rõ với hoàng thân vương của Ngạo quốc!”

Nàng cũng không phải là huyết mạch của hoàng thất Đại Diễn, vậy rốt cuộc nàng là ai? Vì sao lại được nuôi lớn như thế? Người duy nhất biết chuyện này chỉ có hoàng huynh mà thôi. Nhưng phương pháp liên lạc chỉ có mình Tra Duyệt biết được.

Chưa từng nhìn thấy bộ dạng nghiêm nghị của Đào Hoa như thế, Tra Duyệt lập tức chột dạ, nhưng sau đó nàng ta tiếp tục hô hoán: “Đây là chuyện cơ mật, ngàn vạn lần không thể nói cho công chúa

biết. Bộ dạng công chúa dưới thân hoàng đế như vậy, chỉ sợ không cần dụng hình, người đã sung sướng đến hồn phi phách tán tự mình nói ra!”

“Ngươi!”

Dám cả gan làm nhục nàng như vậy! Đào Hoa cầm lấy chiếc gối ngọc trên giường ném đi, Tra Duyệt thét lên tránh thoát, tông cửa xông ra hô to công chúa phát điên rồi.

Kim Ti Uyển to lớn lộ rõ sự lạnh lẽo, một mảnh đèn kịt ngay cả người đưa thức ăn đến cũng không có. Những tỳ nữ Tần Nghiêu Huyền phải đến trước kia đã sớm bị nàng đuổi đi, trong cung nàng lại không thân cận với ai. Không có Tra Duyệt, bên cạnh nàng cũng chẳng còn ai nữa.

Đào Hoa đắp chăn cuộn tròn thân thể, nhớ đến chuyện kiếp trước mình bị che mắt, thật sự sống nương tựa với Tra Duyệt trong hoàng cung này. Nàng của hiện tại đã chết đi một lần, rõ ràng không còn ngu xuẩn nữa, lại còn biết được lấy lòng Tần Nghiêu Huyền mới có thể khá hơn chút, vì sao nàng lại cảm thấy vô cùng khổ sở?

Dược lực dần mất đi, gậy ngọc cắm dưới người đã khô đi đem lại cảm giác cực kỳ khó chịu. Đào Hoa cũng không dám tự tiện lấy ra.

Tính tình của Tần Nghiêu Huyền quá mức cổ quái, những gì hần nói đều phải làm theo, nếu làm không đúng ý hần sẽ không vui. Nhớ đến lúc Tần Nghiêu Huyền cắm gậy ngọc vào hoa huyệt của nàng, rõ ràng Đào Hoa không nhìn thấy lửa giận trong mắt hần, hần là nên vui vẻ mới đúng.

Thôi thì cứ để ở đó, nói không chừng dược liệu sẽ lâu mất tác dụng hơn.

Trong mơ hồ Đào Hoa khó mà ngủ được, từng trận nhột nhột dưới thân lan ra khắp tứ chi, lạnh như hầm băng, nóng như ánh mặt trời, hành hạ đến nỗi Đào Hoa chỉ muốn cầu cứu, nhưng mở miệng chỉ phát ra được những tiếng rên rỉ khàn khàn.

Đúng rồi, kiếp trước nàng luôn phải uống thuốc theo định kỳ. Viên thuốc màu đen cực kỳ khó ngửi, khi không có thuốc ắt sẽ cảm thấy

như hiện tại. Chẳng qua là khi đến Ngạo quốc, nàng không còn được uống thuốc kia nữa, mỗi một lần phát bệnh đều là lúc bị Tần Nghiêu Huyền đè dưới thân, sự đau đớn trên người cùng nhục nhã lẫn át cả triệu chứng của bệnh.

Đói khát kèm nóng lạnh, Đào Hoa không ngừng lay chiếc cùm, nhưng vẫn không có tác dụng gì.

Trong tuyệt vọng, có một bàn tay đặt lên gò má Đào Hoa, hơi thở của người nào đó đang dần tiến gần nàng. Chạm rãi ma sát giống như đang vờn con mồi. Rốt cuộc Tần Nghiêu Huyền đến đây để bắt nàng làm gì?

“Bệ Hạ... Hoa Nhi Đói, cho Hoa Nhi ăn chút gì đó đi...”

Chát...

Khuôn mặt ăn một cái tát, Đào Hoa bị đánh đến nổi hoa cả mắt, trong lúc uất ức nàng phát hiện người đứng cạnh giường chính là Tần Lê Uyên!

“Người... Sao người vào được đây!”

Hắn ta điên rồi sao, thân là vương gia lại xông vào nơi ở của phi tử, chẳng phải như vậy sẽ mang tội gian dâm hay sao.

“Vừa mới đến đã nghe thấy Tiểu Đào thương nhớ thánh thượng, thật sự khiến cho ta rất đau lòng.” Ánh mắt Tần Lê Uyên đầy vẻ châm chọc, hắn ta bày ra vẻ thông khổ nói: “Nghe nói Tiểu Đào bị hoàng đế của ta nhốt lại, ta liền vội vàng đến đây, không ngờ lại trông thấy Tiểu Đào chật vật đến mức này vẫn luôn miệng gọi hoàng đế, người thật sự không biết hắn chỉ muốn dạy người trở thành một nô lệ dưới háng thôi hay sao?”

Tần Lê Uyên càng nói càng giận, giọng hắn mang theo mấy phần hả hê: “Hay là Tiểu Đào chỉ mong được làm tiện nô của hoàng đế, hận không thể giang rộng chân cầu hắn làm người hàng đêm?”

“Vậy thì thế nào!”

Đào Hoa hất tay Tần Lê Uyên ra, nàng tức giận đến phát run, cắn

rằng nghiêng lợi nhìn chăm chăm hấn ta: “Dù Hoa Nhi có làm nô lệ dưới háng bệ hạ đi nữa, cũng đường đường là quý phi nương nương, cầm y ngọc thực ân ái trên long sàng, chẳng lẽ Hoa Nhi phải tự hạ thấp mình làm một tiểu thiếp chờ nhận ân huệ dưới người vương gia sao?”

“Người... Tiểu Đào, thật sự người đã thay đổi rồi!” Tần Lê Uyên che ngực: “Quả nhiên Tiểu Đào phát điên rồi, bị hoàng đế làm mấy lần liên phát điên rồi! Không muốn ân nhân cứu mạng của mình sủng ái, chỉ muốn làm một kẻ ti tiện thôi à? Luôn miệng nói cái gì mà thị thiếp, chính thất còn có quý phi nương nương nữa, thì ra Tiểu Đào cũng là một người tầm thường như vậy!”

“Quả thật Hoa Nhi chính là quý phi của bệ hạ, thứ cho Hoa Nhi không coi trọng sự sủng ái của vương gia! Tiễn khách!”

Đào Hoa khó khăn thở hổn hển, không muốn tiếp tục nhìn thấy hấn ta. Nàng không tin Tần Lê Uyên không đi. Cho dù Tần Lê Uyên có bị lửa giận công tâm muốn làm chuyện điên rồ gì đó, Tra Duyệt cũng sẽ vọt vào dụ dỗ hấn.

Lúc này ngoài cửa truyền đến tiếng báo tin lạnh lạnh: “Bệ hạ giá đáo!”

Sao lại thế! Sao buổi lâm triều hôm nay lại kết thúc nhanh như vậy?

Đào Hoa hoảng sợ đến nỗi gương mặt trắng bệch, Tần Lê Uyên vô cùng khùng hoảng, tay chân luống cuống ngậy ra tại chỗ.

“Mau trốn đi! Trốn xuống dưới gầm giường!”

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, Đào Hoa liếc nhìn căn phòng ngủ chẳng có chỗ nào nấp được của mình, dù có nhảy cửa sổ cũng không kịp nữa rồi, nàng nhỏ giọng nói: “Người muốn bị chém đầu sao?”

Tần Lê Uyên lập tức làm theo, hấn ta nằm xuống lách người vào trong.

“Hoa Nhi tỉnh rồi à?”

Trên người khoác triều phục màu đen viền vàng, Tần Nghiêu Huyền đi từng bước về phía giường nhỏ, dọa Đào Hoa đến nỗi không dám cử động.

Rõ ràng hần chỉ mới làm hoàng đế được một tháng, nhưng uy nghiêm lại hiển lộ hết ra bên ngoài, không cách nào che giấu được bá khí của đế vương, thủ đoạn lại còn hung ác khiến cho người khác kinh hồn bạt vía.

“Bẩm bệ hạ, Hoa Nhi đã tỉnh.”

Bởi vì đang bệnh nên giọng nói có phần nhỏ nhẹ kiêu mị, Đào Hoa còn chưa kịp ngẩng đầu lên thì đã bị Tần Nghiêu Huyền bóp cằm đút vào một viên thuốc.

Vị đắng quen thuộc nhưng lại giống như khô hạn lâu ngày gặp mưa.

“Trẫm sai người đưa đến thuốc, sao cứ để đấy không uống?”

Tần Nghiêu Huyền tự rót cho mình một chung trà, chân mày nhíu một cái, giơ tay ra hiệu cho tỳ nữ thân cận, không bao lâu sau điểm tâm thơm ngon đã được bày lên bàn.

Thật là thơm, Đào Hoa không kiềm được nuốt một ngụm nước miếng, đây đều là những thứ ngự thiện phòng chuẩn bị riêng cho hoàng đế, nếu đây là bữa ăn cuối cùng thì cũng rất đáng giá.

“Đêm qua ngủ ngon chứ?”

Vén màn lên ngồi xuống giường, Tần Nghiêu Huyền đem chung trà hần đã uống một nửa đút cho Đào Hoa, ngón tay lướt qua gò má ửng đỏ của nàng, ánh mắt đen không thấy đáy mang theo tia dò xét.

“Đêm qua Hoa Nhi ngủ ngon không ngon, không cẩn thận nên bị đập trúng.”

Đào Hoa chỉ chỉ chiếc cùm, nàng co đầu lại tỏ vẻ: “Không quen với thứ này, nửa đêm không chú ý nên bị đập trúng.”

“Vây à.”

Tần Nghiêu Huyền nhàn nhạt đáp, hấn vén áo ngủ bằng gấm lên, nâng chân nhỏ của nàng cẩn thận dò xét, vuốt ve lên xuống nói: “Hoa Nhi rất mềm mại.”

Hấn có ý gì đây? Đào Hoa kinh hãi ngồi ngậy ra trên giường, tùy ý để tay hấn lướt lên trên, cuối cùng dừng lại ở giữa hai chân.

“Ngậm cả đêm đấy à?”

Ngón tay hấn vuốt ve quanh cửa vào hoa huy*т, chân mày Tần Nghiêu Huyền khẽ nhíu, hấn nắm lấy phần dư rút ra bên ngoài, Đào Hoa đau đến nổi thở dốc.

“Vâng... Bệ hạ đã nói, ngậm lâu chút được liệu mới phát huy hết tác dụng.”

Lúc rút ra có vang lên một tiếng ọc, thuốc nước màu trắng nhạt nay hơi khô lại vàng ố, giữa hai chân nàng nhỏ xuống mấy giọt trông cực kỳ bắt mắt. Tần Nghiêu Huyền thăm dò một ngón tay vào trong, hấn ôm Đào Hoa vào trong ngực, nhẹ nhàng tiến vào bên trong dò xét.

“Còn đau có phải không?”

“Không đau... A...” Đào Hoa không kiềm được đưa tay siết lấy ống tay áo của hấn.

Ngón tay hấn giống như con rắn nhỏ, ngo nguậy qua lại trong hoa huy*т, mặc dù tiến vào không sâu, nhưng mỗi một tác thịt đều được mơn trớn tỉ mỉ.

“Nước chảy ra rồi. Hoa Nhi thật sự rất dâm đãng.”

Hấn rút ngón tay dính đầy xuân thủy bỏ vào trong miệng nàng, Tần Nghiêu Huyền híп mắt, cười mà như không: “Có vẻ ta đã lạnh nhạt với cái miệng nhỏ này Hoa Nhi rồi nhỉ, luôn mồm bảo là đói bụng? Lại còn muốn tố cáo với hoàng tử Đại Diễn?”

Đào Hoa không biết trả lời như thế nào, nàng run rẩy liếm láp hương vị tanh nồng ở ngón tay lấy lòng.

“Hoa Nhi không biết à?”

Tần Nghiêu Huyền đem lá thư có bút tích của nàng ra, cười lạnh nói: “Hoa Nhi chính miệng đọc cho ta nghe đi.”

Quả nhiên là bị chặn lại!

Tay chân Đào Hoa cứng đờ tuân theo thánh ý, nàng mở miệng thì thầm: “Đào Hoa rất nhớ nhung hoàng huynh, cũng vô cùng nhớ đồng cỏ Đại Diễn, muối rất muốn ăn bánh ngọt làm bằng sữa. Hoàng cung Ngạo quốc lớn như vậy mà chỉ có mấy món điểm tâm tinh xảo vừa thơm vừa ngọt. Kẹo hồ lô hương táo ngon ngọt, quả vải vừa to vừa mọng nước, nhưng lại không có bánh ngọt làm từ sữa nên muối cứ thấy thiếu thứ gì đó. Nhưng mà hoàng đế luôn không để cho Đào Hoa ăn quá nhiều.”

Ngay cả những chuyện này mình cũng viết được à! Sao lại giống như đứa trẻ bảy tám tuổi vậy, cả ngày chỉ biết quanh quẩn bên điểm tâm!

Tuy là kiếp trước nàng được lệnh phải dò xét tâm tư của Ngạo quốc, nhưng mà thu hoạch chẳng có gì đáng nói, nàng không ngừng báo với hoàng huynh năng lực mình có hạn, lại còn nũng nịu kể khổ cầu hấn ta thương xót cứu nàng ra.

Lúc này nhìn lại chẳng khác gì một đứa ngốc.

“Nói chuyện đi.”

Tần Nghiêu Huyền bóp cằm Đào Hoa, ánh mắt uy nghiêm cùng hung ác: “Trầm bạc đãi nàng à? Ban cho Hoa Nhi rất ít điểm tâm nên khiến Hoa Nhi ngày đêm nhớ nhung Đại Diễn? Cả ngày chỉ muốn chạy trốn khỏi trầm?”

Hắn hỏi dồn dập, Đào Hoa không nghe kịp hàm ý trong đó. Nhưng nàng biết, chỉ cần nói một câu chọc hấn không vui, bàn tay hắn sẽ bóp chặt cổ nàng.

Đào Hoa chỉ đành phải dựa theo tình hình mà trả lời: “Chỉ là Hoa Nhi cảm thấy, những thứ này điểm tâm này ăn không ngon như lúc bề hạ đút cho Hoa Nhi.”

Lệ khí của Tần Nghiêu Huyền biến mất không ít, Đào Hoa run run chạm vào tay hắn, sau khi không thấy hắn trách mắng gì nữa mới dám nắm chặt.

“Cả thiên hạ này, Hoa Nhi có thể trốn đi đâu chứ, nếu như nhất định phải trốn... Hoa Nhi chỉ muốn trốn vào trong ngực bệ hạ.”

Nàng đánh bạo ngồi dậy, dùng đôi môi đã không còn huyết sắc hôn lên ngón tay Tần Nghiêu Huyền.

Đào Hoa cảm thấy rối rắm trong lòng, không biết là vì mình sợ hãi, hay là vì sự quan sát của Tần Nghiêu Huyền.

“Hoa Nhi như vậy là đang làm nũng với trẫm sao, muốn trẫm tẩy tay đút cho nàng?”

Hắn thuận thế bắt được cái lưỡi mềm mại của nàng liền vuốt ve nó: “Hoa Nhi nói xem có đúng vậy không?”

Đào Hoa ngoan ngoãn há mồm mặc cho hắn đùa bỡn, con người sáng như sao cố gắng bình tĩnh nhìn Tần Nghiêu Huyền gật đầu.

“À.”

Môi hắn khẽ cười, ánh mắt quét qua thân thể mềm mại bên trong áo ngủ bằng gấm của Đào Hoa, sau đó lướt qua giường nhỏ, khiến cho Đào Hoa run sợ không thôi.

Tần Nghiêu Huyền có phát hiện động tĩnh bên dưới giường hay không đây... âm thanh cắn răng nghiền lợi của Tần Lê Uyên thật sự quá lớn!

Nhưng sau đó Tần Nghiêu Huyền rời khỏi giường, hắn truyền tỳ nữ vào dặn dò mấy câu, không lâu sau một đĩa bánh gạo được đem lên, hắn cầm một khối đút vào miệng Đào Hoa, sau đó hắn vén tay áo cởi bỏ cùm tay cho nàng.

“Bệ hạ?”

Như vậy là trả tự do cho nàng à? Đào Hoa cảm kích rơi nước mắt, vội vàng nuốt miếng bánh ngọt trong miệng xuống định quỳ tạ ơn,

nhưng Tần Nghiêu Huyền lại ôm chặt lấy nàng.

Mấy tỳ nữ cúi đầu đi vào, mang theo mấy hộp tinh xảo đựng thức ăn. Một cái ghế cao có tay vịn, Đào Hoa nhìn thấy liền thất sắc, nhưng thân thể đã bị hấn thả lên.

“Không phải Hoa Nhi muốn trẫm tự tay đút cho nàng sao? Vậy thì ngoan ngoãn ngồi đó đi.”

Tần Nghiêu Huyền điều chỉnh góc độ của ghế, tách hai chân của Đào Hoa ra, một dải lụa màu trắng cột nàng ngay ngắn trên ghế, ngay cả hai tay cũng bị cột qua đỉnh đầu.

Hai tay bị buộc giơ cao, phía dưới lại phải dẹt rộng ra, muốn che giấu cũng che giấu không được.

“Bệ hạ, Hoa Nhi sẽ tự mình ăn, sao phải làm như vậy...”

Đào Hoa xấu hổ đỏ ửng thân thể, tư thế hiện tại bày ra tất cả trước mắt Tần Nghiêu Huyền. Nếu Tần Lê Uyên ngẩng đầu, tuy chỉ có thể nhìn thấy bên hông nàng, nhưng những chuyện phóng túng họ làm chẳng phải hấn ta sẽ thấy hết sao?

“Hoa Nhi muốn ăn gì nào?”

Hoàng đế luôn cao cao tại thượng phóng mắt nhìn dân chúng. Thiên hạ đối với hắn giống như một món đồ có thể tùy ý đùa bỡn. Đào Hoa rất rõ ràng, chỉ cần là thứ Tần Nghiêu Huyền mong muốn, trước giờ chưa từng không đạt được.

Đôi mắt hắn nhìn nàng một cách lả lợ, lướt đến đâu da nàng biến từ màu trắng thành hồng đến đỏ, giống như hắn đang chơi một món đồ chơi rất yêu thích. Đào Hoa vừa xấu hổ vừa sợ, bị ánh mắt của hắn gian dân hoa huy*t phun ra một ít xuân thủy, lập tức bị thanh kẹo sữa trong tay hắn quẹt lấy.

“Cái miệng này của Hoa Nhi cũng chảy nước dãi này, đói lắm à?”

Tay hắn cầm thanh kẹo sữa ngăn xuân thủy nàng lại, cuối cùng thanh kẹo trượt xuống chỗ cúc hoa nàng. Đào Hoa bị dọa đến nỗi căng cứng cả người, lắc đầu liên tục cầu xin tha thứ: “Bệ hạ, Hoa Nhi vẫn chưa tắm... Không được... A...”

Không ngờ rằng hắn sẽ nhét thanh kẹo vào trong cơ thể, Đào Hoa kinh sợ cả người toát đầy mồ hôi lạnh, nhưng chỉ mới vào được hai đốt ngón tay liền dừng lại.

Không khó chịu cho lắm nhưng cũng không được xem là thoải mái. Đào Hoa nghĩ đến chuyện mộng mình đang ngậm thấy thanh kẹo bằng sữa liền xấu hổ đến muốn khóc, không nói đến việc Tần Nghiêu Huyền vẫn đang vuốt ve cửa vào hoa huy*t nàng.

“Hoa Nhi phải sớm tiếp nhận sự dạy dỗ của ma ma, có như vậy trăm mới thoải mái làm nàng.”

Cánh hoa bị hắn chạm rãi tách ra, miệng hoa huy*t run run khẽ khép mở, cao được đêm qua đã hòa cùng xuân thủy chảy hết ra bên ngoài, một cỗ mùi hương thoang thoảng thật là say lòng người.

Tần Nghiêu Huyền đứng dậy, vuốt lọn tóc phủ xuống trán Đào Hoa, sau khi đặt lên đó một nụ hôn hắn ra lệnh cho người cỡi triều phục giúp mình. Tần Nghiêu Huyền chỉ mặc mỗi tiết khố ngồi trước mặt nàng, hắn bày ra dáng vẻ chuẩn bị bắt đầu bữa ăn.

Khuôn ngực hần vô cùng cường tráng, rõ ràng hần chỉ ngồi một chỗ phê duyệt tấu chương, vậy mà gân cốt bắp thịt vẫn lực lưỡng như người luyện võ. Đường cong của cánh tay hần vô cùng đẹp mắt, vậy mà khi áp bức nàng lại rất có lực, không hề sợ nàng trốn thoát chút nào.

“Bệ hạ, hiện tại đang là ban ngày.”

“Thỉnh thoảng trẫm cũng muốn nếm thử mùi vị của việc hoan ái vào ban ngày.”

Tần Nghiêu Huyền cầm một cây kẹo hồ lô lên, lớp đường trong suốt bao quanh từng viên kẹo đỏ thắm, lạnh lẽo giống như vừa lấy ra từ hầm băng.

“Có muốn ăn không?”

Thấy ánh mắt tràn đầy vẻ sợ hãi của Đào Hoa sáng rực lên, Tần Nghiêu Huyền lè lưỡi liếm một cái. Mệ hoặc khiến cho hô hấp Đào Hoa đông lại.

So với kẹo hồ lô, nàng càng muốn liếm môi mỏng của hần hơn.

“Muốn lắm à!”

Chỉ ăn được có một khối bánh ngọt Đào Hoa vẫn còn vô cùng đói, dường như nàng có thể tưởng tượng ra âm thanh giòn tan khi răng nàng cắn vào lớp vỏ bọc bằng đường, nước bọt trong miệng không ngừng ứa ra.

“Ngoan. Ta dứt nàng ngay đây.”

Tần Nghiêu Huyền cầm kẹo hồ lô đặt lên cánh môi nàng, Đào Hoa chỉ có thể miễn cưỡng liếm mấy cái, mới vừa há to mồm ngậm được một nửa đã bị hần rút ngay lại.

Đang nghi hoặc, cuối cùng hần đem cây kẹo hồ lô nhắm vào hạ thân nàng.

“Bệ hạ.....”

Dĩ nhiên là muốn đút vào chỗ đó rồi! Ngay cả lớp đường bên môi Đào Hoa cũng không kịp liếm, tiếng cầu xin tha thứ lại bị Tần Nghiêu Huyền nuốt toàn bộ vào trong bụng.

Nụ hôn xâm lược buộc nàng không thể né tránh, lưỡi nàng bị hấn mút vào ngậm chặt, khắp khoang miệng nàng đều là mùi hương thanh lạnh của hắn. Đào Hoa thở dốc liên tục, ngay cả cổ họng nàng cũng gần như bị hấn chiếm lấy, nàng bị thụ động tiếp nhận sự xâm chiếm của Tần Nghiêu Huyền.

Mãi đến khi Tần Nghiêu Huyền buông nàng ra thì Đào Hoa đã bị hôn đến choáng váng, kẹo hồ lô bên dưới bị nuốt vào ba viên.

“Hoa Nhi thật sự tham ăn.”

Tay hắn chạm vào thân dưới nàng, xuân thủy dính đầy lớp đường ngọt quấn quanh tay hắn, khép ngón tay lại tách ra còn có thể tạo thành sợi.

Đào Hoa rất muốn nói với hắn đừng làm nhục nàng như thế, nhưng Tần Nghiêu Huyền thật sự rất thích nhìn bộ dạng nàng bị đùa bỡn đến chật vật, sau khi bôi hết xuân thủy lên ngực nàng, hắn cầm lấy cây kẹo hồ lô đẩy hết vào bên trong.

“A..... Ừ a..... căng quá.....”

Cảm giác lạnh lẽo cùng dính dớp quấn giao trong hoa huy*t nàng, mỗi một lần co thắt đều cực kỳ tra tấn.

“Hoa Nhi ngoan, thả lỏng và ăn hết chúng đi.”

Cảnh trước mắt khiến cho Tần Nghiêu Huyền vô cùng hưng phấn. Nếu là ngày xưa, hắn sẽ trực tiếp trối và tra tấn nàng chứ không làm những việc này. Đào Hoa sớm đã không còn tâm trí để chửi rửa hắn.

Lúc này, thân hình mềm mại của nàng dính đầy chất dịch trắng nhạt, luôn miệng nói không muốn nhưng hạ thân lại cứ không ngừng ứa ra xuân thủy. hoa huy*t non mềm nuốt chửng từng viên kẹo hồ lô, không biết là mật đường hay ái dịch của nàng đang chảy ra bên ngoài ướt cả một mảnh.

Tần Nghiêu Huyền cực kỳ kích thích khi nhìn thấy Đào Hoa rên rỉ vì bị lấp đầy, tiếng rên đè nén như tiếng kêu của mèo nhỏ khiến cho lòng hấn ngứa ngáy. Hấn lấy một viên ra ngoài, sau đó hấn lại nhét vào hai viên, Đào Hoa co quắp cả bàn chân lại, hoa huy*t căng chặt đến nỗi đồ ửng, xuân thủy không ngừng nhỏ tí tách xuống dưới.

“Bệ hạ, bệ hạ.....”

Đào Hoa bị mấy viên kẹo hồ lô giầy vò đến sắp nổi điên, dưới thân vang lên tiếng rút ra cắm vào rõ mồn một. Nàng khó khăn nhìn chằm chằm Tần Nghiêu Huyền, không ngừng thở gấp: “Hoa Nhi muốn..... Muốn a.....”

“Muốn cái gì?”

Hấn rút cây kẹo hồ lô ra chỉ chừa lại một viên để chọc ngoáy cửa hoa huy*t, thừa dịp Đào Hoa đang nhú mày nhìn hấn lập tức đâm sâu vào trong, hoa huy*t ướt đầm bị đâm vào đến chỗ sâu nhất, Đào Hoa run run phun ra rất nhiều xuân thủy.

Quả nhiên những người mới bị phá thân đều vô cùng mất cảm và dâm loạn.

“Ăn ngon không?”

Hấn rút cây kẹo hồ lô ra, cửa huyết liền tràn ra ngoài một lượng lớn xuân thủy, mặt đường phía trên đã tan đi toàn bộ, ngay cả thanh tre để xiên kẹo cũng trở nên ẩm ướt. Tần Nghiêu Huyền cúi đầu, đâm toàn bộ thanh kẹo sữa ở miệng nàng vào bên trong, Đào Hoa hét lớn một tiếng, thanh âm khàn khàn khiến người khác vô cùng thương xót: “Ăn ngon. Nhưng Hoa Nhi đói.....”

“Há mồm.”

Kẹo hồ lô dính đầy chất dịch của nàng bị đẩy vào trong miệng, Đào Hoa nuốt hết toàn bộ, nếu không có hương vị của nàng thì kẹo hồ lô chua chua ngọt ngọt vô cùng ngon miệng.

“Hoa Nhi còn muốn ăn gì khác nữa không?”

Tần Nghiêu Huyền thấy nàng đã có chút khí lực, hấn lập tức cúi người hôn nàng. Từ mặt cho đến cổ, nơi nào hấn cũng lưu lại hồng ấn, Tần Nghiêu Huyền dùng răng nhẹ nhàng gặm cắn xương quai xanh mảnh khảnh của nàng, đột nhiên hấn dùng lực, Đào Hoa đau đến nổi căng cứng cơ thể, bộ ngực theo thể trượt vào miệng hấn.

Hai cái đỉnh đứng thẳng như nụ anh đào, đầu tiên Tần Nghiêu Huyền vươn lưỡi vẽ vòng tròn qua lại, sau đó hấn nuốt toàn bộ bầu ngực nàng vào miệng.

Khoang miệng ấm áp bao bọc bầu ngực mẫn cảm, đột nhiên hấn dùng lưỡi miết nhẹ, dùng răng khẽ cắn, Đào Hoa sướng đến nỗi cả người phát run. Thân thể của tuổi mười lăm vẫn còn rất ngây ngô mẫn cảm, hơn nữa phần kích ức bị hấn hung bạo hoan ái vẫn còn đó, chỉ cần một ngón tay hấn sờ vào thôi đã không chịu được rồi, đừng nói là đùa bỡn như thế này.

Tần Nghiêu Huyền lần lượt thưởng thức hai bầu ngực nàng, hai cái đỉnh trướng lên hơn phân nửa kích thích ban đầu, xuân dịch dưới thân nàng tuôn ra làm ướt tiết khô hấn. Từng mảng nước ẩm ướt nhìn qua vô cùng ngượng ngùng.

“Nước của Hoa Nhi còn nhiều hơn quả vải nữa đấy.”

Nhưng Tần Nghiêu Huyền không có ý định cởi quần lót ra, hấn ngồi lại ghế, sau đó lấy một quả vải bắt đầu lột bỏ phần vỏ.

Phần thịt vải trong suốt lộ ra bên ngoài, hấn đặt ở cửa vào hoa huy* Đào Hoa cọ xát qua lại: “Hoa Nhi muốn ăn mấy quả?”

“A..... Một quả..... Một quả là được rồi!”

Tuy rằng vừa được bàn tay hấn chạm vào, nhưng quả vải vẫn vô cùng lạnh lẽo.

“Thứ này được ngựa chạy xuyên suốt chở về từ Tỉnh Nam đêm qua, căng mọng ngọt ngào, Hoa Nhi chỉ ăn một quả thôi sao?”

Hấn cười cười, rõ ràng là đang chờ mong nàng nói muốn ăn nhiều quả.

Những quả vải này vừa nhìn đã biết là loại thượng hạng, chỉ một quả đã có thể lấp đầy hoa huy*t, cho nhiều quả vào bên trong nhất định sẽ vô cùng khó chịu. Đào Hoa lạnh run đáp lại: “Hai quả.....”

“Chiều theo ý nàng.”

Tần Nghiêu Huyền nhét quả vải vào hoa huy*t nàng khiến nó căng cứng, quả thứ hai hắn còn chẳng thèm bóc vỏ. Bề ngoài đỏ hồng thò nhám của vỏ vải cọ xát vào hoa huy*t non mềm của Đào Hoa, mỗi một tác tiến vào đều khiến cho nàng run rẩy toàn thân, rên rỉ cực kỳ đáng thương.

“Đừng,别 hạ..... Đừng mà.....”

Đào Hoa uất ức cầu xin tha thứ: “Hoa Nhi ăn không được rồi, có vẻ Hoa Nhi không thích ăn thứ này..... Đổi thứ khác nhĩ.....”

Mắt Tần Nghiêu Huyền đảo quanh phòng, cuối cùng hắn gật đầu, nhấc tay đánh vào mông nàng một cái chát: “Nàng tự đẩy nó ra đi.”

Đào Hoa lập tức co thắt hoa huy*t, cắn môi nỗ lực đẩy quả vải ra ngoài, hai tay bé nhỏ sau lưng đều siết chặt thành quyền, xuân thủy chảy xuôi ra ngoài, cuối cùng hoa huy*t nàng phun ra quả vải đã nát nhừ, trong lúc thở hổn hển nàng nhìn thấy lửa dục chảy mãnh liệt trong mắt Tần Nghiêu Huyền.

Đột nhiên hắn đứng lên cởi tiết khó ra một nửa, ngay lúc Đào Hoa thả lỏng cơ thể hắn lập tức tiến vào.

Sau một trận chơi đùa, hoa huy*t non mềm ướt đẫm xuân thủy, ấy vậy mà vẫn không chịu nổi long căn cực đại đầy gân xanh của hắn, Đào Hoa khóc nức nở, hắn tùy ý nắm lấy hai chân nàng, ra vào mạnh mẽ giống như đã bị bỏ đói lâu ngày.

Lực đạo mãnh liệt khiến cho Đào Hoa không ngừng rên rỉ, hắn tiến sâu vào trong dưới tư thế thâm mỹ của nàng, gây th*t cứng rắn nhiều lần chạm vào hoa tâm mềm mại, Đào Hoa kêu khóc van xin nhưng Tần Nghiêu Huyền vẫn quyết mặc kệ nàng.

Dịch hoàn của hắn va chạm vào cặp mông Đào Hoa, thanh kẹo sữa phía sau cũng tiến vào sâu hơn, chỗ giao hợp của hai người ướt

đắm xuân thủy, mỗi một lần hấn đẩy vào đều giống như chạm tới bụng nàng.

“Bệ hạ..... A a..... A.....”

Đào Hoa mê loạn mở miệng van xin, Tần Nghiêu Huyền cúi đầu hôn nàng: “Trẫm cho phép nàng.”

Cả trên và dưới đều bị hấn chiếm trọn, Đào Hoa chỉ cảm thấy trong đầu một mảnh trắng xóa, không phân định rõ là sợ hãi hay là sướng khoái, xuân thủy mãnh liệt phun ra ngoài ướt cả bụng hấn.

“Bên dưới của Hoa Nhi thật là dâm đãng, cứ hút chặt trẫm không chịu buông tha.”

Sau hai lần dùng sức rút ra cắm vào hấn liền phóng tinh, cặp mắt tối đen như mực của Tần Nghiêu Huyền nhắm lên một tầng hơi nước, trông có vẻ hấn cực kỳ thỏa mãn.

Hấn cỡi dây lụa trói buộc Đào Hoa, sau đó bế nàng lên với tư thế ân ái đi về phía chiếc giường, đột nhiên long căn lại cứng rắn lên trong cơ thể nàng.

“Đứng vững.”

Mắt Tần Nghiêu Huyền không có nhìn nàng, hấn ra lệnh: “Xoay lưng lại, tách hai chân ra cho trẫm xem hoa huy*t có bị sưng đỏ hai không.”

Đào Hoa nhanh chóng làm theo ý hấn, nàng khẽ tách hai chân, bả vai và đầu đặt trên cạnh giường, hai tay tách bờ mông ra cho hấn xem.

hoa huy*t bị giày vò cả buổi lúc này trở nên đỏ hồng đầy dâm mị, chất dịch của hấn và nàng quện lại thành dòng, cặp chân trắng nõn run lẩy bẩy. Nàng sợ hấn không vừa lòng nên dùng ngón tay thon dài tách hai cánh hoa ra, đóng đưa cái mông nhỏ đang bị cấm thanh kẹo sữa bên trong.

“Bệ hạ làm dững mảnh như thế khiến Hoa Nhi có hơi đau.” Nàng nhỏ giọng nói: “Bên dưới chỉ hơi đau thôi.”

Quả nhiên bộ dạng mềm mại yêu kiều, thấp giọng cầu hấn hoan ái có thể khiến hấn vui vẻ.

Giọng nói nhỏ nhẹ như muỗi kêu hiện tại của nàng rất hợp với tình huống.

“Xoa xoa thì sẽ không đau nữa.”

Tần Nghiêu Huyền giữ lấy eo Đào Hoa, hấn kéo nàng về sau hai bước, hấn đẩy toàn bộ phân thân vào giữa hai chân nàng. Đào Hoa ngửa đầu rên rỉ một tiếng, mái tóc đen nhánh không ngừng tung bay theo mỗi động tác rút ra cắm vào của hấn, thân thể nàng mãnh liệt lay động trong không trung.

Bàn tay hấn ôm trọn bầu ngực của nàng, khiến Đào Hoa càng dựa sát hấn hơn, trên dưới chơi đùa chỗ mẫn cảm nhất của nàng.

“Hu a..... Bệ hạ..... Bệ hạ.....”

Bị tiến vào từ phía sau cực kỳ thoải mái làm cho mặt Đào Hoa hiện đầy vẻ xuân tình, sự tê dại dưới thân cùng với bàn tay ấm áp của hấn trước ngực khiến nàng vô cùng sướng khoái.

Long căn tráng kiện không ngừng cắm vào tiểu huyết, âm thanh hoan hảo vang lên khắp phòng làm cho Đào Hoa rất vui sướng.

Thì ra một người rất hay nổi giận như Tần Nghiêu Huyền, về phương diện tình dục lại khiến nàng khoan khoái như vậy. Mỗi một chỗ mẫn cảm đều được hấn chiếu cố kỹ càng, hoặc nhẹ hoặc mạnh lúc nào cũng làm đúng ý nàng, ngay cả hoa huyệt cũng hấn không thể ngậm chặt hấn mãi.

Ngón tay hấn miết nhẹ đỉnh anh đào, chốc chốc lại xoa nắn, kết hợp với long căn bên dưới làm nàng càng thoải mái rên rỉ hơn.

“Thật là thoải mái..... Hoa Nhi muốn nữa, muốn nữa.....”

“Hoa Nhi, cố chịu nào, trầm đang làm nàng đây! Kiếp này đừng hòng thoát khỏi ta!” Tần Nghiêu Huyền cắn mạnh vào cổ Đào Hoa, in lên đó một dấu răng thật sâu.

“Hu hu..... Đau..... Hoa Nhi không trốn, đừng cần thiếp.....”

Bị hấn làm cho lên cao trào, thân thể nàng vô lực dựa hấn vào Tần Nghiêu Huyền, hấn nhấc hai chân mềm nhũn của Đào Hoa lên, hoa huy*t lộ ra toàn bộ mặt cho hấn vui dập.

Thân thể không còn chút sức lực, Đào Hoa quay đầu muốn hôn hấn, Tần Nghiêu Huyền miễn cưỡng mới ngăn chặn được ý nghĩ sẽ làm đến nàng khóc mới thôi, hấn chiều theo ý nàng vừa hôn vừa chậm rãi ra vào.

Đào Hoa không nhớ nổi mình đã lên đỉnh bao nhiêu lần. Chỗ hai người giao hợp ướt đầm một mảnh trông cực kỳ dâm mỹ, xuân thủy của nàng rơi vãi đầy trên đất.

“Bệ hạ, Hoa Nhi chịu không nổi nữa, chắc phía dưới cũng đã sưng đỏ hết rồi.....” Long tinh trong cơ thể không ngừng chảy ra bên ngoài, Đào Hoa làm nũng cầu xin tha thứ: “Không chịu nổi nữa.”

Nếu hấn có thể gấp rút cắm vào vài cái liền ra thì tốt quá.

Giây tiếp theo, quả thật Tần Nghiêu Huyền khựng lại, sau khi hít sâu một hấn rút khỏi thân thể nàng.

Dưới con mắt kinh ngạc của Đào Hoa, hấn nhấc tay xoa nắn long căn đang cương cứng vài cái, trầm giọng ra lệnh: “Quỳ xuống há mồm.”

Đào Hoa ngờ ngác quỳ xuống, vừa mới há miệng ra thì Tần Nghiêu Huyền đã lập tức nhét long căn vào đầy ứ cả miệng nàng, hấn rên rỉ bắn đầy khoang miệng Đào Hoa.

“Hu..... Khụ khụ.....”

Chưa bao giờ trải qua việc này, Đào Hoa nuốt được một nửa thì bị sặc, nàng ôm yết hầu nhổ toàn bộ tinh dịch ra ngoài, kinh sợ nhìn Tần Nghiêu Huyền trước mặt.

“Hoa Nhi muốn đi tắm cho sạch sẽ.”

Tần Nghiêu Huyền lau chát lỏng ở khóe miệng nàng, cười khế:
“Trẫm lấy cho nàng chút điểm tâm.”

“Vâng ạ.”

Coi như kết thúc rồi. Đào Hoa nén chịu cảm giác tê dại đau nhức dưới thân, nhanh như chớp chạy vào phòng tắm phía sau.

Nàng vừa rời khỏi phòng ngủ, cổ hơi thờ âm lãnh độc ác lại phủ quanh thân Tần Nghiêu Huyền.

Hắn nhặt áo ngoài khoác qua loa, sau đó nghiêm túc ngồi lên ghế.

“Trẫm không ngờ rằng, Lê vương gia lại thích xem xuân cung sống đến vậy.” Hắn đá chiếc ghế dính ái dịch của Đào Hoa về phía gầm giường, Tần Lê Uyên lạnh lùng nói: “Hoa Nhi đã chính miệng nói nàng là người của trẫm rồi, Lê vương gia còn có ý định gì nữa.”

Dưới giường vẫn chưa có động tĩnh gì. Tần Nghiêu Huyền nghiêm nhiên ngồi uống trà, hắn không đến đó vạch trần.

Tần Nghiêu Huyền đứng dậy đang định rời đi thì hắn nghe được động tĩnh ngoài cửa. Nhớ tới bộ dạng đói khát của Đào Hoa cùng người bên ngoài Tinh hoa viên hôm qua, đột nhiên Tần Nghiêu Huyền nở nụ cười lạnh: “Nếu Lê vương gia muốn nắm giữ tư vị của nữ nhân Đại Diễn, trẫm sẽ ban tỳ nữ bên cạnh Hoa Nhi làm nha hoàn thông phòng cho vương gia, đỡ cho người phải chạy đi chạy lại giữa hoàng cung và vương phủ, nhớ đừng phụ lại tấm lòng của trẫm.”

Trong lúc nhất thời, người bên trong và ngoài phòng giống như bị sét đánh, đứng yên không nhúc nhích.

Kim Ti Uyển là một nơi vắng lặng, kiếp trước Tần Nghiêu Huyền còn xem nơi này như lãnh cung, không một người tới gần.

Nhưng mà phía sau thì lại vô cùng ấm áp, khói nóng lượn lờ cùng những bậc đá nhỏ nhắn mịn sáng bóng, đây là suối nước nóng duy nhất trong cung. Đáy hồ đã sớm được người trong cung mài nhẵn, ngồi trên thành hồ thả chân xuống mực nước không qua khỏi gối. Lúc Đào Hoa ngâm mình vào đó thoải mái đến nỗi không kiềm được than nhẹ một tiếng.

Quang cảnh ngày xuân hoa đào tung bay theo gió, ngâm mình trong suối nước nóng vô cùng thích thú. Nếu như có thêm một ít rượu trái cây cùng bánh ngọt hoa đào thì hoàn mỹ.

Tựa vào tảng đá bên bờ, Đào Hoa chịu không được mỗi một nên chớp mắt một chút. Tinh dịch dưới thân chậm rãi chảy ra, nước suối ấm áp không ngừng quán quanh thân thể nàng.

Bàn tay trắng muốt đặt trong dòng nước trông thật xinh đẹp.

Bản thân còn sống thật là tốt.

Tần Nghiêu Huyền vừa đi đến lập tức nhìn thấy cảnh Đào Hoa điềm tĩnh nghiêng đầu. Ở trong nước giai nhân càng đẹp mỹ lệ hơn. Cánh hoa đào đập lên mái tóc đen nhánh của nàng, hàng mi dài cong khể run run.

Hắn cởi quần áo bước xuống nước dựa lưng vào thành hồ, hắn duỗi cánh tay dài ra ôm Đào Hoa vào trong lòng.

“Hoa Nhi.”

Tần Nghiêu Huyền vén phần tóc rơi bên tai nàng lên, sau đó vươn lưỡi liếm mút vành tai mượt mà của nàng: “Buồn ngủ à?”

“Vâng, rất buồn ngủ.”

Giọng nói khàn khàn nhỏ nhẹ xuyên qua làn hơi nước truyền vào

trong tai, mềm mại giống như lông chim lướt qua. Đào Hoa mở to ánh mắt ươn ướt, nàng khẽ xoay eo mặt đối mặt ôm lấy cổ Tần Nghiêu Huyền, môi anh đào khẽ chạm nhẹ vào môi hắn.

“Hoa Nhi muốn ăn chút gì đó rồi mới ngủ.” Nàng dè dặt dò xét.

“Hoa Nhi ngoan như vậy cứ theo ý nàng là được.”

Quả thật giống như những gì Tần Nghiêu Huyền đã nói kiếp trước, chỉ cần nàng ngoan ngoãn chịu sự chi phối của hắn thì hắn sẽ không đánh không hành hạ nàng.

Những mà hắn dễ dãi như vậy sao? Hiện tại khi trải qua việc bị hắn tra tấn mười năm, Đào Hoa đã biết tự tìm vui trong hoan ái, nàng không còn đối nghịch với hắn nữa.

Tần Nghiêu Huyền ôm nữ nhân nhất gan trong lòng, nàng đang cong môi ôm lấy hắn, lộ ra ánh mắt có vài phần thụ sủng nhược kinh. Hắn nhìn không được khẽ cười ôm chặt nàng hơn.

Bàn tay hắn trượt dọc theo chiếc lưng trần của nàng, đột nhiên hắn tách khe móng đang dính chặt của Đào Hoa ra, tiểu cúc hoa lập tức co rút lại, giống như một chú mèo nhỏ sợ hãi chạy trốn.

“Thả lỏng đi tắm rửa sạch cho nàng.”

“Để Hoa Nhi tự.....”

Nhưng ngón tay của Tần Nghiêu Huyền đã chen vào bên trong, dùng nước suối ấm áp nhẹ nhàng tẩy rửa, lớp kẹo sữa dính dớp bên trong nhanh chóng bị rửa sạch.

Hắn còn tranh thủ sờ soạng lối vào hoa huyệt Đào Hoa, sau khi xác định không bị xé rách mới tẩy rửa bên trong bằng nước suối.

“Đau.” Khóe mắt Đào Hoa phấp phồng, nàng khẽ rên tựa đầu vào vai hắn: “Cho nước vào trong có hơi đau.”

“Ng ngoan một chút.”

Giọng Tần Nghiêu Huyền khàn khàn, Đào Hoa có thể cảm nhận

được tim hấn đập nhanh hơn bình thường, vật dưới thân trở nên cứng rắn đâm vào chân nàng.

Nàng nghi hoặc ngửa đầu nhìn Tần Nghiêu Huyền.

Rõ ràng hấn là bậc đế vương có ba ngàn mỹ nữ chốn hậu cung, sao có thể đói khát như vậy? Lại còn không nhịn được sự khiêu khích như thế.

Đôi mắt nàng trong suốt dập dờn sóng nước, Tần Nghiêu Huyền khẽ than nhẹ một tiếng, lưu luyến rút ngón tay ra khỏi hoa huy*t nàng, hấn giữ lấy hai chân Đào Hoa, thuận lợi cắm vào thân thể nàng khi ở dưới nước.

“A..... Căng chặt quá.....”

Đào Hoa khó chịu quẫy đạp, nàng lại bị Tần Nghiêu Huyền giữ lấy thắt lưng không thể động đậy.

“Ngoan nào, để yên như thế và ôm ta một lát có được không?”

Đôi mắt đen nhánh tràn đầy tình dục, hấn cúi người liếm hôn cánh môi nàng: “Bằng không ta sẽ làm nàng tại đây. Hoa Nhi kêu lớn như vậy, chắc chắn sẽ làm cung nữ và thị vệ hốt hoảng.”

Không thể không nghe theo hấn có đúng không?

Đào Hoa khấn trương gật đầu, ngay cả cử động một cái cũng không dám. Thế nhưng thân thể căng thẳng sẽ khiến cho hoa huy*t của nàng co rút nhanh hơn, Tần Nghiêu Huyền nhịn được một lát thì trán đổ đầy mồ hôi, hấn định rút ra ngoài chợt nghe Đào Hoa hô đau lại phải cắm vào.

Cuối cùng hấn vẫn làm theo ý mình, giữ lấy eo nàng rút ra cắm vào.

Tiếng bọt nước vang lên ọc ọc, Đào Hoa cắn ngón tay mình, nàng trừng mắt giống như đang lên án hấn: “Không được, đừng mà.”

Mỗi lần rút ra cắm vào đều mang theo nước xuôi vào trong cơ thể, thịt non bị ma sát quá mạnh khiến nàng hơi đau, cự vật nóng bỏng nương theo dòng nước chui sâu hơn vào bên trong, khoái cảm khác

thường khiến thân thể Đào Hoa run rẩy.

Ở trong nước, chỉ cần Tần Nghiêu Huyền khẽ dùng sức hai người sẽ lập tức tách ra hợp lại.

Bộ ngực Đào Hoa đánh lên mặt nước phát ra tiếng, rất nhiều bọt nước bắn lên thân thể cả hai.

Bị Tần Nghiêu Huyền ôm chặt, nàng buộc phải đón nhận tinh túy của hắn trong nước, sau đó hắn lại lấy ra một cái gậy ngọc cắm vào hoa huy*t nàng, mặc kệ thân thể ướt sũng bế nàng về phòng ngủ.

Quay đầu nhìn nước đọng lại khi hai người đi qua, Đào Hoa đỏ mặt vòng tay qua cổ hắn, nàng sợ bản thân sẽ ngã xuống.

Nàng thế mà lại cùng tắm uyên ương với Tần Nghiêu Huyền.

“Quả nhiên Hoa Nhi ngoan ngoãn hơn rồi.”

Tần Nghiêu Huyền đặt Đào Hoa lên giường, khi hắn mang gông cùm vào nàng khẽ run lên, không còn mắng chửi, không còn hung hăng muốn đồng quy vu tận với hắn như kiếp trước. Nàng giống như một con chim hoàng yến bị nhốt vào lồng, lẳng lặng chờ chủ nhân đến thăm lần nữa.

Tần Nghiêu Huyền không nhịn được ở lại thêm một lát, hắn ngồi cạnh giường, tự tay đút thức ăn cho người đã quên mất cơn đói vì vừa trải qua hoan ái: “Có ngon không?”

“Ngon ạ.”

Nhịn đói từ tối qua đến giờ, lại còn bị hắn giày vò nhiều lần như thế. Đừng nói là tay nghề của ngự thiện phòng, dù có là một cái màn thầu khô khan Đào Hoa cũng cảm thấy vô cùng ngon.

Cái miệng nhỏ của nàng cắn từng miếng điểm tâm, để lại những dấu răng bé nhỏ đáng yêu vô cùng.

Rõ ràng mỗi lần nàng đều cắn rất ít, vậy mà hai má lại căng phồng, như thế khiến cho khuôn mặt gầy gò có thêm chút da thịt.

Tần Nghiêu Huyền không nhin được nuốt khối bánh ngọt có dầu
răng của nàng vào bụng.

Một khối điểm tâm, hấn dứt Đào Hoa hai miếng hấn lại ăn một
miếng.

Hai người cứ thế lẳng lặng ăn.

“Hức.”

Miếng bánh ngọt hoa đào cuối cùng, thấy Tần Nghiêu Huyền vẫn
muốn ăn, Đào Hoa mím môi vô cùng uất ức.

Hấn đường đường là hoàng đế, có món sơn hào hải vị nào mà chưa
từng ăn, ngự thiện phòng luôn trong tình trạng sẵn sàng cả ngày lẫn
đêm, cần gì nhất quyết phải tranh giành thứ nàng đã từng cắn?

Rằng Tần Nghiêu Huyền cắn xuống một nửa, hấn chợt nhớ ra nàng
rất thích ăn loại bánh này, vì vậy hấn lập tức đưa miếng bánh có
dính nước bọt và cả dầu răng của hấn đến trước miệng Đào Hoa.

Lẽ ra nàng nên ghét bỏ mới đúng, nhưng khi đối mặt với miếng
bánh tưởng mất đi nhưng lại có được Đào Hoa không hề để ý, nàng
lập tức mở miệng cắn lấy miếng bánh, vội vàng đến nỗi hận không
thể nuốt luôn cả ngón tay Tần Nghiêu Huyền vào bụng.

Tần Nghiêu Huyền sửng sốt. Ngay cả thứ hấn từng ném qua nàng
cũng tình nguyện ăn, lại còn cười đắc ý như vậy nữa.

Rõ ràng lúc trước hấn ban cho nàng rất nhiều thứ, dù cho có trân
quý cỡ nào cũng đều bị ghét bỏ, tất cả đều bị vứt hết đi.

Nàng thật sự không muốn chạy trốn nữa hay sao?

Đôi mắt Tần Nghiêu Huyền dần tối lại, hấn nói chậm rãi với giọng
nghiêm túc: “Hoa Nhi, trăm đã ban tỳ nữ thân cận của nàng cho
hoàng thân vương làm nha hoàn thông phòng rồi.”

Hấn cẩn thận quan sát phản ứng của Đào Hoa.

Thật bất ngờ là không có tranh cãi ầm ĩ, nàng chỉ hơi kinh ngạc.

Nhưng rất nhanh nàng đã ngồi thẳng dậy, cúi đầu tạ ơn: “Bệ hạ ban ơn, Hoa Nhi thay nàng tạ ơn bệ hạ.”

“Dường như bên cạnh Hoa Nhi đã không còn ai hầu hạ, trẫm sẽ cho người đưa đến hai tỳ nữ, có được không?”

Biết được Tra Duyệt bị ban cho Tần Lê Uyên làm nha hoàn thông phòng, trong lòng Đào Hoa không biết mình đang vui hay buồn.

Như vậy cũng tốt, để cho Tra Duyệt khỏi phải ra sức quỵn rũ. Về phần thân thể của bản thân, Đại Diễn đã là thứ Tần Nghiêu Huyền nắm giữ trong tay, đến lúc đó nhất định phụ hoàng và hoàng huynh sẽ tiến cung thần phục, nếu như có thể gặp mặt để hỏi rõ ràng thì tốt rồi.

Chỉ có một vấn đề duy nhất đó là nàng phải làm sao để được gặp phụ hoàng và hoàng huynh?

Đào Hoa ngẩng đầu nhìn chằm chằm Tần Nghiêu Huyền, phút chốc muốn bật cười.

Nàng thật là khờ, không phải đáp án đã rõ ràng rồi sao. Chỉ cần lấy lòng vị đế vương mà thiên hạ không dám làm trái này là được chứ gì.

Cẩn thận ngấm lại, kiếp trước trừ việc Tần Nghiêu Huyền hay ngược đãi nàng ra, những vấn đề khác cũng không hà khắc cho lắm. Hắc hào phóng ban Kim Ti Uyển cho nàng, linh đan diệu dược được tiến cống chạy hết vào chỗ nàng, hắc còn ôm nàng mây mưa cả trên long ỷ.

Nếu không phải nàng bị Tra Duyệt giật dây, ném tất cả những thứ hắc ban cho, lại còn làm âm ỉ tuyệt thực, còn tự làm bản thân bị thương, mỗi lần nhìn thấy hắc nếu không trốn thì là muốn đồng quy vu tận, phải chi lúc đó không làm những điều trên thì sao có thể rơi vào kết cục bị nhốt vào xe chở tù nhân.

“Một người là đủ rồi ạ.”

Đào Hoa cười nhẹ nói: “Hiện tại Hoa Nhi bị xích ở đây, chỉ cần một tỳ nữ hầu hạ mặc quần áo này kia là được rồi.”

“Trẫm biết Hoa Nhi sợ ồn ào. Nhất định chọn người nàng vừa ý.”
Tần Nghiêu Huyền nhéo nhéo chóp mũi nàng.

Nhưng nàng cũng không thích bị giam giữ!

Đào Hoa cố gắng nở nụ cười, đang định tạ ơn thì Tần Nghiêu Huyền đã lạnh nhạt mở miệng: “Đợi khi nào trẫm rảnh rồi sẽ đến thăm nàng. Bảy ngày sau có hội thưởng hoa, Hoa Nhi nhớ đi đó. Đừng có lại làm ầm ĩ khiến cho tỷ muội trong cung không vui.”

“Hoa Nhi được bề hạ thỉnh thoảng nhớ đến đã cảm thấy đủ rồi.”

Đào Hoa mỉm cười cọt cọt vào cổ hắn: “Hoa Nhi không dám tranh giành với các tỷ muội.”

Nữ nhân hậu cung giống như lão hổ ăn thịt người, kiếp trước nàng ăn không ít quả đắng cho nên dứt khoát tách biệt bản thân. Mười năm đó nàng từng gặp không ít những chiêu nham hiểm không thấy máu, Đào Hoa quyết định có thể trốn thì lập tức trốn.

“Là không dám tranh giành, hay là không muốn tranh giành?”

Đột nhiên giọng điệu Tần Nghiêu Huyền trở nên lạnh lẽo, nâng cằm nàng lên giống như hờn giận: “Hoa Nhi không thèm ngôi vị hoàng hậu của trẫm hay sao?”

Đào Hoa không biết tại sao Tần Nghiêu Huyền lại tức giận, cảm bị hấn bóp chặt đầu đón, nàng rủ mắt không dám nhìn hấn.

Hấn lúc nào cũng tâm tình bất định như thế này, dùng đủ mọi lý do hoang đường để trừng phạt nàng, ức hiếp nàng. Có khi nàng nhìn một cái gì đó quá lâu cũng trở thành lý do bị hấn đè dưới thân.

Nghe nói trên triều đình có đại thần từng thay đổi triều phục chút ít, ngọc bội đeo bên hông không vừa mắt hấn, Tần Nghiêu Huyền lập tức lấy lý do là vị đại thần kia đã làm bẩn mắt hấn và giáng chức người đó. Vị đại thần càng cầu xin hấn càng đày đi xa.

Đào Hoa càng nghĩ càng sợ, nắm chặt chăn gấm co rút thành một cục. Mặc cho Tần Nghiêu Huyền có bóp miệng nàng thế nào cũng không nói một lời.

Hấn phẩy tay áo bỏ đi nhưng chưa từng nói có thể lấy gậy ngọc trong cơ thể ra, sau khi Đào Hoa xác định Tần Nghiêu Huyền rời đi mà không có sai người mang roi đến mới có thể thở phào nhẹ nhõm.

Không khí nàng hít vào trong phổi lạnh như băng tuyết.

Không phải Đào Hoa cố ý không nói một lời chọc cho hấn không vui, mà là vì nàng hiểu rõ về ngôi vị hoàng hậu. Tuy rằng kiếp trước Tần Nghiêu Huyền không hề cự tuyệt ai cả, từ công chúa xinh đẹp của quốc gia khác đến ái nữ của đại thần hấn đều tiếp nhận, còn có một đám mỹ nữ đã được sắc phong.

Duy chỉ có ngôi vị hoàng hậu là không, hơn nữa còn để trống tận mười năm. Mãi cho đến lúc Đào Hoa chết, nhìn thấy hấn ngự giá thân chinh nhất thống thiên hạ, cũng chưa từng thấy hấn tuyển chọn bất cứ ai cho ngôi vị đó.

Nghĩ đến cũng lạ, Tần Nghiêu Huyền uy vũ như thế nào chứ, từ xưa đến giờ không có ai đạt được sự nghiệp và công lao to lớn như hấn khi ở tuổi chưa đầy ba mươi.

Hắn ngồi trên long ỷ, ai dám mơ đến ngôi vị hoàng hậu?

Công chúa không xứng, ái nữ của đại thần càng không xứng. Sợ là chỉ có tiên tử trên trời mới đảm đương nổi danh xưng hoàng hậu, mẫu nghi thiên hạ, bầu bạn bên cạnh vua.

Nhớ đến kiếp trước, những nữ nhân ở hậu cung luôn tìm kế hãm hại nhau chỉ vì cái ngôi vị kia, Đào Hoa nhin không được liền bật cười.

Khó trách ánh mắt Tần Nghiêu Huyền khi nhìn họ lại lạnh lùng như thế, trông giống như đang nhìn một đám tôm tép.

Hắn là bậc đế vương cao cao tại thượng không ai dám vọng tưởng.....

Có lẽ lúc này Tần Nghiêu Huyền đang tiến hành xuất binh đánh Đại Diễn? Đào Hoa thầm nghĩ, nàng bị xích như thế này cũng tốt, đến lúc đó nếu có gặp phụ hoàng và hoàng huynh và bị họ hỏi vì sao không mật báo thì cũng có lý do để giải thích.

Đào Hoa thả lỏng tâm trạng, nàng ngủ đến gần bữa trưa mới bị người đánh thức.

“Ngọc quý phi, nên thức dậy dùng bữa rồi.”

Là giọng nói trong trẻo của một thiếu nữ. Đào Hoa mở to mắt, một cung nữ đoan trang xinh xắn đang cúi người đứng cạnh giường nàng, cung kính nói: “Nô tì được thánh thượng phái đến hầu hạ Ngọc quý phi, trước đây nô tỳ hầu hạ ở thư phòng thánh thượng, tên là Hạ Chu, xin Ngọc quý phi ban tên.”

“Tên bệ hạ ban thì không cần đổi.”

Hạ Chu cư xử đúng mực, khuôn mặt trái xoan nhỏ nhắn, nét mặt tinh tế lộ ra vẻ thông minh lanh lợi.

Tần Nghiêu Huyền vậy mà lại đưa tỳ nữ hầu hạ hắn đọc sách đến cho nàng, hiển nhiên là vừa ý Đào Hoa.

Cũng là con mắt theo dõi nàng.

Đào Hoa cười nhạt, nàng không nói gì nhiều: “Ta đói bụng.”

“VẬY NÔ TỖ CHO NGƯỜI ĐEM ĐỒ ĂN LÊN CHO NƯƠNG NƯƠNG.” LÚC NÀY HẠ CHU MỚI NGẮNG ĐẦU LÊN NHÌN ĐÀO HOA.

Ngọc quý phi này đã vào cung hai năm, có tin đồn nàng cực kỳ chán ghét người Ngạc quốc, thị vệ và cung nữ được phái đến đều bị đuổi ra ngoài. Đào Hoa độc lập độc hành nơi hậu cung, ngay cả sự ân sủng của thánh thượng cũng không xem trọng.

Người ta cũng truyền tai nhau vị công chúa Đại Diễn này chanh chua thô lỗ, khuôn mặt hung dữ, giọng nói ồm ồm có thể hù dọa một con trâu. Nhưng mà khi Hạ Chu tận mắt nhìn thấy, nàng ấy phát giác nữ nhân này còn xinh đẹp hơn cả mỹ nữ Giang Nam, dáng vẻ nàng nằm trên giường giống như mỹ nhân trong tranh, lúc mở miệng môi anh đào mấp máy phát ra thanh âm vô cùng êm tai.

“Khó trách lúc nào thánh thượng cũng đến chỗ nàng.”

Hạ Chu nhanh chóng hầu hạ Đào Hoa dùng bữa, nàng ấy rất sợ đột nhiên nàng phát cáu hất canh nóng đi. Nhưng Đào Hoa chỉ nhẹ nhàng múc một muống, sau khi thổi tan khí nóng nàng chậm rãi uống từng ngụm.

Dùng bữa tao nhã khuôn mẫu giống như làm thơ vẽ tranh.

Đào Hoa nhìn ra được sự ngờ vực của Hạ Chu, suy cho cùng bộ dạng của nàng quá khác với lời đồn, ngay cả Tần Nghiêu Huyền cũng cẩn thận đề phòng, đừng nói đến là một cung nữ.

“Ta ăn no rồi, Hạ Chu cũng đi ăn cơm trưa đi.” Dùng khăn lụa lau khô miệng, Đào Hoa ôn nhu nói: “Có việc gì ta sẽ gọi người, mấy ngày này ta không thể đi lại, phiền người chiếu cố Kim Ti Uyển nhiều hơn. Nhất là những thứ hoa cỏ bên ngoài, nếu như có nở hãy hái một hai đóa để cho ta xem có đẹp không?”

Nàng ấy nhìn chằm chằm gông cùm trên chân trái Đào Hoa, vì vậy ngay cả việc ngắm hoa cũng phải nhờ vả người khác, quả thực rất đáng thương. Hạ Chu vội vàng đáp lại, sau khi đặt trà nước lên bàn cạnh giường Đào Hoa nàng ấy mới rời đi.

Sau giờ Ngọ lúc đến hồi báo với thánh thượng, Hạ Chu thuật lại mọi chuyện không sót một chữ.

Tay cầm bút của Tần Nghiêu Huyền ngừng một lát, hấn lưu lại trên tờ giấy lụa một vết mực đen.

“Nàng ấy cảm thấy nhàm chán.”

Hấn vò tờ giấy sắp vẽ xong thành một cục, Tần Nghiêu Huyền lạnh lùng nhìn về phía Hạ Chu: “Hầu hạ quý phi cho tốt. Nếu nàng ấy không bảo thì người không được đi.”

“Nô tỳ biết rồi ạ.”

Người ta nói thánh ý khó dò, chính là giống như lúc này đây, tờ giấy kia bị ném vào chậu lửa, khuôn mặt mỹ nhân trong đó phút chốc bị hóa thành tro.

Hạ Chu không nghĩ ra, nếu thánh thượng đã tự mình phác họa khuôn mặt nàng thì tại sao lại xích nàng như vậy? Huống chi ngày thường còn thưởng cho nàng không ít roi.

Nhưng Hạ Chu biết, hầu hạ tốt cho vị công chúa Đại Diễn có tin đồn là bị thánh thượng chán ghét mà vứt bỏ ngược đãi này, nhất định sẽ có lợi hơn so với lấy lòng con gái thừa tướng đại nhân.

Đào Hoa trần trọc trở mình trên giường nhỏ, ngày xuân sau giờ Ngọ rõ ràng rất dễ khiến người khác buồn ngủ nhưng nàng vẫn cứ không ngủ được.

Theo trí nhớ về kiếp trước của Đào Hoa, trong vòng mấy ngày nữa Tần Nghiêu Huyền sẽ xuất binh tấn công Đại Diễn, giống như thiên binh thiên tướng trên trời hạ xuống nhắm thẳng vào đế đô của Đại Diễn. Ước chừng một tháng sau, phụ hoàng và hoàng huynh sẽ đích thân đến đây xin hàng. Ngày hai người họ rời đi, Đào Hoa cưa gậy chiếc giường nhỏ, chắt vật tìm được họ và cầu xin hãy đưa nàng ra khỏi cung. Dù cho không được trở về Đại Diễn thì để cho nàng làm một cô gái nhà nông bình thường cũng được.

Kết quả, hoàng huynh không chỉ không nghe nàng than khổ mà còn trách nàng làm việc không có lợi, sau đó trói nàng lại đưa đến trước

mặt Tần Nghiêu Huyền.

Sau màn đại nghĩa diệt thân đó, Tần Nghiêu Huyền đã giảm đi một phần thuế khắc khe cho Đại Diễn.

Đào Hoa cảm thấy cả người đau đớn. Lúc ấy ruột gan nàng đứt đoạn từng khúc quy xuống đất, lúc ấy đã Tần Nghiêu Huyền đã nói gì nhỉ?

Hình như là nếu như tối nay không bị hấn giày vò đến nỗi ngất đi, hấn sẽ giảm thêm một phần thuế cho Đại Diễn.

Lúc ấy Đào Hoa đã đồng ý, kết quả hấn dùng tơ lụa trói nàng trên không trung, gậy ngọc và roi vọt hành hạ nàng suốt nửa đêm, nửa đêm còn lại Tần Nghiêu Huyền tự mình giày vò nàng đến sắp chết.

“Thật sự là cực kỳ ngu xuẩn.”

Đến giờ khi nhìn thấy những thứ tơ lụa kia Đào Hoa vẫn còn sợ. Không biết Tần Nghiêu Huyền đã nhìn thấy những thủ đoạn phóng đảng đó ở đâu mà lúc nào cũng trói buộc, bắt nàng làm những tư thế cực kỳ xấu hổ.

Cắn mút hoa quả, Đào Hoa càng nghĩ càng đỏ mặt, hơn nữa còn buồn cười. Rõ ràng trong mười năm của kiếp trước có tư thế nào nàng và hấn chưa từng làm đâu, vậy mà hiện tại mỗi lần ân ái với Tần Nghiêu Huyền nàng đều trở nên hồn phi phách tán.

Lúc Hạ Chu vào phòng liền nhìn thấy Đào Hoa đang có tâm trạng phờ phợt, nàng ấy không kiềm được hỏi: “Nương nương đang suy nghĩ đến chuyện vui gì vậy?”

“Đang suy nghĩ đến bệ hạ.”

Đào Hoa vô thức bật thốt lên, nàng vội vàng cười híp mắt nghiêng đầu hỏi: “Hạ Chu người nói xem tối nay bệ hạ có đến không?”

Hạ Chu lập tức gật đầu: “Bệ hạ sủng ái nương nương như vậy, tất nhiên sẽ đến rồi ạ.”

“Người thật biết nói chuyện.” Có ai không biết chẳng qua thánh

thượng chỉ thích ngược đãi nàng mà thôi.

Đào Hoa nhét mút hoa quả trong tay vào miệng Hạ Chu coi như là ban thưởng, nàng khoát khoát tay tỏ ý mình muốn ngủ trưa.

Mấy ngày nay Tần Nghiêu Huyền bận rộn đến sứt đầu mẻ trán, cầm bản đồ bố trí binh lực trong tay ngày đêm không ngủ.

Nhớ đến kiếp trước, dường như Tần Nghiêu Huyền không được rảnh rỗi khác nào cả. Đào Hoa nhớ lại những đêm hắc triền miên trên người nàng, mỗi lần nàng ngất đi vẫn còn có thể cảm nhận được động tác không ngừng nghỉ của Tần Nghiêu Huyền. Ấy thế mà hôm sau khi nàng tỉnh lại thì Tần Nghiêu Huyền đã vào triều.

Cẩn thận suy ngẫm lại, dường như cái đêm nàng bị phá thân cũng chính là lần đầu tiên Đào Hoa nhìn thấy dung nhan khi ngủ của hắn.

Chẳng lẽ hắn không cần nghỉ ngơi hay sao?

“Hoa Nhi suy nghĩ gì mà xuất thần như vậy?”

Đào Hoa bừng tỉnh, không ngờ đã gần đến giờ thấp đèn rồi.

“Bệ hạ?” Tại sao Tần Nghiêu Huyền lại xuất hiện ở đây vào lúc này nhỉ!

Bị đút vào trong miệng viên thuốc cực đắng, Đào Hoa sợ đến nỗi nghẹt thở, cộng thêm việc nhìn thấy khuôn mặt kè sát của Tần Nghiêu Huyền, nàng gấp đến độ nuốt một ngụm nước bọt.

“Chẳng lẽ đang nghĩ đến trẫm à, mộng đẹp thành sự thật rồi sao? Sao mặt lại đầy vẻ kinh ngạc như thế.”

Tần Nghiêu Huyền vươn lưỡi liếm cánh môi nàng, sau đó trượt thẳng xuống: “Thả lỏng đi.”

“A? Vâng...”

Áo lụa trên người bị hắn cởi bỏ, Đào Hoa run run chống tay lên ngực Tần Nghiêu Huyền: “Long thể bệ hạ quan trọng hơn.”

Sáng nay hấn đã làm mấy lần, buổi tối còn muốn nữa sao? Không phải nên nghỉ ngơi cho khỏe mới đúng à!

Tần Nghiêu Huyền không hề dừng lại, hấn mở miệng ngậm lấy nụ anh đào khẽ cắn: “Hoa nhi không thích à?”

Đâu chỉ nàng không thích mà còn sợ muốn chết. Uống cho nàng thăm nghĩ mấy hôm nay hấn bận rộn mình sẽ được nhàn rồi.

“Hoa Nhi thích.”

Lời đến khóe miệng vẫn có chút thay đổi, Đào Hoa vươn tay ôm lấy cổ Tần Nghiêu Huyền, nhìn hấn với ánh mắt long lanh: “Tối nay bệ hạ muốn ngủ lại chỗ Hoa Nhi à?”

“Hoa Nhi muốn trầm ở lại sao?” Răng môi Tần Nghiêu Huyền khẽ dùng lực, sự tê dại từ nụ anh đào truyền thẳng đến đầu khiến cho Đào Hoa ngửa cổ rên một tiếng, dưới người tràn ra một cỗ xuân thủy.

Gậy ngọc bị Tần Nghiêu Huyền rút ra, giống như muốn trực tiếp bắt đầu bữa ăn.

“Ngày mai trầm phải phái quân xuất chinh, nếu tối nay trền miên suốt đêm cùng Hoa Nhi thì sáng mai sẽ làm cho các tướng sĩ đợi lâu, trầm sẽ bị mang tiếng là trầm mê hưởng lạc.”

Tần Nghiêu Huyền cởi hết quần áo trên người, hấn nâng một chân Đào Hoa lên, trực tiếp tiến vào hoa huyệt đã sớm ướt đầm lúc hôn môi, khẽ cười nói: “Đợi sau khi dứt cho Hoa Nhi ăn long tinh, trầm liền rời đi.”

Nhưng mà trong bụng nàng lúc này vẫn còn những thứ khác nữa!

Sáng mai đã phải phái binh vậy mà buổi tối còn đến chỗ nàng hưởng lạc. Đào Hoa cảm nhận được mỗi lần hấn mãnh liệt rút ra cắm vào thì xuân thủy càng chảy ra nhiều hơn, nàng bị buộc chảy nước mắt, thăm mắng hấn là một tên hôn quân hoang dâm vô độ mấy trăm lần.

Đào Hoa mặc cho Tần Nghiêu Huyền giày vò đến hơn nửa đêm. Hắn làm nàng hết lần này đến lần khác, cuối cùng vẫn cảm thấy không thỏa mãn, hắn lấy chìa khóa đeo trên cổ tay trái của mình mở gong cùm cho nàng, ôm lấy Đào Hoa đã mềm nhũn vì cao triều đi mấy vòng quanh phòng.

Đây được xem là hóng mát à? Đào Hoa bị buộc phải chống lên cửa sổ, nàng cắn chặt ngón tay sợ phát ra tiếng rên.

Gió đêm thổi hiu hiu, bên trong phòng là một mảnh xuân ý. Lúc cơn gió lướt qua hai đỉnh anh đào khiến cho Đào Hoa không khỏi run rẩy, hoa huy*t siết chặt long căn của Tần Nghiêu Huyền trào ra một dòng xuân thủy.

“Hóa ra Hoa Nhi thích như vậy?”

Tần Nghiêu Huyền vốn cao lớn, gần như Đào Hoa phải nhón chân mới miễn cưỡng nâng được mông nhỏ lên nghênh hợp với hắn, dưới trở ngại như vậy mà mỗi lần long căn rút ra liền cắm vào vô cùng sâu, khoái cảm mãnh liệt giống như sóng biển dâng lên, khuấy động khiến cho xuân thủy phun ra từng đợt.

Nàng ư ư a a, hết gật đầu rồi lại lắc đầu.

“Đã sớm bị phát hiện rồi.” Tần Nghiêu Huyền thấy dáng vẻ khẩn trương đến nỗi không biết làm sao của nàng, hắn cảm thấy vô cùng buồn cười, không khỏi cúi người cắn lấy lỗ tai nàng trêu chọc: “Hoa Nhi cắn chặt như vậy, âm thanh mát vào vang lên lớn như thế, tỷ nữ ngoài cửa đã sớm thẹn thùng bỏ chạy.”

“Vậy người... A...”

Rõ ràng hắn rất sáng khoái còn gì. Nếu không như thế thì đã không đè nàng làm hết lần này đến lần khác. Nghe nói khi Tần Nghiêu Huyền đến chỗ của những phi tử khác, nhiều nhất là bằng thời gian uống cạn một chung trà hắn liền rời đi.

Kiếp trước đã bị dạy dỗ một lần rồi, Đào Hoa không muốn phải lĩnh

hội lần nữa đâu.

“Vậy thì phải xem biểu hiện của Hoa Nhi đã.”

Tần Nghiêu Huyền vuốt ve cánh môi mím chặt của Đào Hoa, trong con người đen nhánh chỉ toàn là ý nghĩ xấu xa. Đào Hoa giả vờ lè lưỡi khước từ, liền bị hấn ấn đầu xuống giữa hai chân, nắn ra sức liếm láp trên dưới long căn. Đợi đến khi Đào Hoa liếm sạch long tinh Tần Nghiêu Huyền mới đứng dậy rời đi.

Này đời Đào Hoa không quan tâm đến Đại Diễn nữa. Nàng đã biết, Đại Diễn không phải là cố hương của nàng, Đào Hoa cũng không có người thân ở đó. Mặc dù nàng lớn lên ở Đại Diễn nhưng suốt ngày bị giam trong thâm cung lạnh lẽo, ngày ngày học lễ nghi của nữ nhân.

Mẫu phi mất sớm, phụ hoàng chẳng quan tâm gì đến nàng. Đa số huynh đệ tử muội đều xa lánh nàng, thỉnh thoảng khi trong cung có tiệc, đại hoàng tử sẽ đem cho nàng chút thức ăn.

Mãi đến khi trưởng thành Đào Hoa mới phát hiện, quần áo của tỳ nữ còn tốt hơn nàng.

Suy nghĩ kỹ lại, nàng ở Đại Diễn mười ba năm, ngày nàng giống với công chúa nhất chính là ngày bị đưa đến Ngạo quốc làm con tin.

Đào Hoa khẽ cười khổ, nàng kéo áo ngủ bằng gấm co lại thành một cục.

Kiếp này khi gặp lại hoàng phụ và hoàng huynh, nàng có còn khóc lóc ỉ ôi không? Có lẽ sẽ còn như thế. Dù gì họ cũng lừa nàng hai mươi mấy năm, tự tay dâng nàng lên để lấy lòng Tần Nghiêu Huyền mặc co hấn đùa bỡn, cho đến trước khi chết cũng không chịu nói cho nàng biết nàng được sinh ra ở đâu.

Nếu thật sự còn người thân trên đời này, nhất định sẽ đau lòng vì nàng.

Đào Hoa bị giam mấy ngày ở Kim Ti Uyển, cũng là lúc hoa đào trong hoàng cung nở rộ, Tần Nghiêu Huyền sai người đem chìa khóa đến mở gông cùm ở chân cho nàng.

“Hôm nay chính là ngày mở hội thưởng hoa, nương nương phải rửa mặt chải đầu, ăn mặc thật xinh đẹp mới được!”. Truyện được edit bởi Sắc - Cẩm Thành fanpage.

Còn có ba cái rương lớn được đưa đến cùng chìa khóa, bên trong là châu báu trang sức, quần áo mùa xuân và son phấn.

Hạ Chu che miệng cầm lấy cây trâm được khảm đá mắt mèo nói: “Nương nương, bảo bối này được Nam Cương tiến cống vào dịp đại thọ sáu mươi của tiên đế đấy! Không ngờ rằng thánh thượng lại cho người làm thành một món đồ trang sức, người nhìn xem, ánh sáng nó tỏa ra lấp lánh biết bao.”

Vừa dứt lời, Hạ Chu lại cầm lấy một chiếc váy màu hồng nhạt nói: “Chất liệu này mỗi năm bộ phận thêu dệt chỉ làm ra một xấp, phần lớn đều là màu sắc thích hợp với phong thái của thái hậu, không ngờ rằng còn có màu hồng... Hình như bộ váy này mới được may xong mấy hôm trước!”

“Vậy thì mặc bộ này đi.”

Đang định tổ cáo hấn cố ý làm nhục thì bị hấn thúc vào một cú chạm đến hoa tâm, sự tê dại như nghiền nát năng, Đào Hoa lên đến cao triều xuân thủy chảy ra không ngớt, không ngờ Tần Nghiêu Huyền còn bắn thật nhiều tinh khí vào trong khiến cho bụng nàng trướng lên.

Tần Nghiêu Huyền thở dài như rất tiếc nuối, quyến luyến chống đẩy thêm mấy cái mới rút ra, trước khi Đào Hoa kịp phun hết tinh khí ra hấn đã cắm gậy ngọc vào. Truyện được edit bởi Sắc - Cẩm Thành fanpage.

Dường như dưới thân nàng chưa từng được thả lỏng. Đào Hoa đỏ mặt, tủi thân vịn ẹo: “Mỗi, trướng.”

“Cắm vào đến khi quen sẽ không còn mỗi nữa.”

Tần Nghiêu Huyền thấy Đào Hoa nghe tin hấn sắp xuất binh vẫn ngoan ngoãn như vậy, tâm tình hấn trở nên tốt hơn, hấn bế Đào Hoa trở lại giường rồi đeo gông cùm vào cho nàng: “Nếu Hoa Nhi để

cho ma ma dạy bảo thì chỗ đó cũng phải như thế thôi, ngày đêm ngâm ngọc.”

“Không muốn. Hoa Nhi sợ người lạ.”

Như vậy chẳng phải là đi một bước cũng khó hay sao, Đào Hoa lắc đầu liên tục, cẩn thận hỏi: “Hiện tại Hoa Nhi phục vụ không tốt à?”

Tần Nghiêu Huyền thích nàng mặc y phục màu hồng phấn, đa số y phục được đưa đến đều có màu nhạt.

Hạ Chu lục lợi mấy cái rương hồi lâu, mỗi món đều là trân bảo, nàng ấy cảm thán đến mệt mỏi, nàng ấy đứng phía sau búi tóc cho Đào Hoa. Hạ Chu nhìn khuôn mặt lãnh đạm của Đào Hoa trong kính, khó hiểu hỏi: “Nương nương, người thật sự không đeo bộ trang sức đá mắt mèo kia sao? Như thế này quá đơn giản rồi, trân châu hay phi thúy gì cũng được, bộ kia thì thế nào?”

“Quá nặng.”

Đào Hoa bắt đầu dĩ lắc lắc đầu: “Thân thể ta không khỏe, cố gắng đơn giản chút là được rồi.”

Đeo hoa tại vào khuôn mặt có thêm mấy phần thần thái, sau khi mím môi qua giấy đỏ Đào Hoa mới mang giày gấm Tần Nghiêu Huyền đưa đến.

Hội thưởng hoa đã có từ lâu. Nghe tên hoa mỹ như vậy chứ thực ra là dịp để các phi tử tranh nhau ngâm tụng mấy câu trước mặt thánh thượng, ôm hy vọng được phong thưởng. Truyện được edit bởi Sắc - Cẩm Thành fanpage.

Nếu có thể Đào Hoa không hề muốn tranh ân sủng với họ chút nào. Vị trí hoàng hậu kia, đã được định sẵn không ai có thể ngồi, phượng ấn cũng sẽ không rơi vào tay ai cả.

Trái lại nàng sẽ ngoan ngoãn thưởng hoa, giả bộ làm người câm, thận trọng không nói gì tránh việc chọc Tần Nghiêu Huyền không vui.

Ngự Hoa Viên hôm nay cực kỳ náo nhiệt, Đào Hoa đi đến thì thấy

rất nhiều hoa đã nở rộ, những đóa hoa héo tàn nay cũng trở nên tươi tắn.

Bên trong tiểu đình dưới nước có năm sáu chục người tụ lại, trừ tỳ nữ ra thì có khoảng hai mươi mấy phi tử. Đào Hoa ra hiệu cho Hạ Chu nhẹ nhàng rời khỏi tiểu đình.

Vừa đi được mấy bước, nàng lập tức cảm thấy không bình thường.

Không ngờ rằng Tàn Nghiêu Huyền thật sự đến đây. Hắn mặc trên người bộ trường sam màu đen đơn giản, ngồi trên ghế đá vân về chiếc cốc bằng ngọc, lúc này hắn đang nhắm mắt dưỡng thần trông vô cùng cao ngạo, giống như sương lạnh giữa ngày xuân ấm áp, trong lúc nhất thời không ai dám tiến lên quấy rầy.

Đào Hoa cũng chỉ đứng bên cạnh những phi tử khác, mấy phi tử phía trước che mắt thân hình nàng, tất cả đều đang cúi đầu chờ đợi. Truyện được edit bởi Sắc - Cẩm Thành fanpage.

“Nếu đến rồi sao không tiến lên hành lễ?”

Chợt Tàn Nghiêu Huyền mở mắt ra, trong đôi mắt đen láy ánh lên vẻ tức giận.

Tất cả mọi người lập tức đồng loạt quỳ xuống, cùng kêu vang thánh thượng vạn tuế khiến cho đầu óc Đào Hoa choáng váng.

Con người Đào Hoa yếu đuối, không thích ồn ào, mỗi việc mở cửa hơi mạnh chút cũng làm nàng giật mình. Sắc mặt Đào Hoa đột nhiên trắng bệch, hai chân như nhũn ra, nàng run run quỳ xuống chậm rãi hành lễ.

Điều này khiến cho tất cả mọi người đều chú ý đến Đào Hoa. Vị công chúa Đại Diễn trước giờ luôn độc lập độc hành.

Trước tiên họ hơi hoảng hốt vì dung mạo của nàng nhưng ngay sau đó liền cười chế giễu chuẩn bị xem kịch hay.

Thánh thượng mở miệng bảo hành lễ, duy chỉ có nàng là đứng ngậy ra đó, không phải đang tìm phạt sao? Thậm chí còn có người hy vọng thánh thượng lập tức tước danh hiệu quý phi của nàng, để

những đại gia khuê tú không còn bị nữ nhân Đại Diễn này đè lên đầu.

Đột nhiên Tần Nghiêu Huyền đứng lên đi về phía Đào Hoa, chân mày hấn nhú chặt.

Lan phi gần với thánh thượng nhất không kiềm được cười chế nhạo, thầm nghĩ cuộc sống của công chúa Đại Diễn này coi như là chấm dứt rồi. Bình thường nàng làm mưa làm gió ở Kim Ti Uyển cũng thôi đi, hoàng thượng thưởng cho bao nhiêu roi mà vẫn không nhớ. Hôm nay lại còn phạm lỗi trong buổi thưởng hoa, bệ hạ rất coi trọng lễ nghi quy cũ, dưới con mắt của mọi người ít nhất cũng sẽ lột da nàng.

Lan phi nghĩ đến chuyện hôm qua nàng ta có tặng cho bệ hạ một cái roi ngựa thượng hạng, bệ hạ có dùng nó quất vào người Ngọc quý phi hay không nhỉ?

Nếu vậy thì thật đáng tiếc, roi ngựa kia được dùng để thuần phục liệt mã, trên đó được gắn rất nhiều gai, nếu như quất vào người nàng sẽ dính lại máu thịt rất khó tẩy rửa.

“Sao sắc mặt lại kém như vậy?”

Tần Nghiêu Huyền đi đến bên cạnh Đào Hoa, đỡ lấy thân thể sắp quỵ xuống của nàng, chậm rãi nói: “Thân thể quan trọng hơn, nếu không thoải mái thì không cần quỳ.”

“Tạ ơn bệ hạ.”

Đào Hoa được Tần Nghiêu Huyền dắt ngồi vào trên băng đá, sau khi được hấn dứt một hộp nước trà thì mới bình tĩnh trở lại.

Các phi tử khác cực kỳ kinh ngạc, không nghe Tần Nghiêu Huyền nói bình thân đều không dám ngẩng đầu.

Nhưng Lan phi thì há to miệng nhìn thánh thượng đỡ Đào Hoa ngồi xuống, mặt mũi vẫn lạnh như băng sương nhưng lại tự tay dứt nàng uống trà.

Lan phi chắc chắn mình không có hoa mắt. Nhưng mà chuyện gì

đang xảy ra vậy?

Người ta nói thưởng hoa là thời điểm tốt nhất để tranh thủ sự sủng ái của thánh thượng, chẳng lẽ Ngọc quý phi này liệu đúng chỗ rồi sao?

Như vậy nàng cũng sẽ...

Lan phi đang định đứng lên thì Tần Nghiêu Huyền thuận thế ôm Đào Hoa vào trong ngực, lạnh nhạt nói: “Chớ có phụ cảnh xuân tươi đẹp thế này. Tất cả đứng lên đi.”

Lan phi nôn nóng đứng vụt lên, đánh mất dáng vẻ của con nhà đại gia khuê tú, nàng ta khiến cho tỳ nữ bên cạnh sợ hết hồn.

Quả nhiên ánh mắt Tần Nghiêu Huyền rơi vào người nàng ta.

Ngay sau đó, lúc Lan phi đang mừng rỡ cố lấy lại sự bình tĩnh, nàng ta liền nhìn thấy môi thánh thượng khẽ mở.

“Thật là làm trăm mất húng, thưởng năm mươi roi. Vừa đúng lúc hôm qua trăm nhận được một cây roi mới.”

Đào Hoa tựa vào ngực Tần Nghiêu Huyền, sắc mặt nàng càng tái nhợt hơn. Tim Đào Hoa đập như sấm, Tần Nghiêu Huyền siết chặt vòng tay khiến nàng càng khó thở hơn.

Vậy mà tim của người nàng đang dựa vào thì lại đập vững vàng, dường như còn có một tiếng cười khế đang lan truyền theo gió.

Có vẻ như hắn rất thích bộ dạng khó chịu này của Đào Hoa.

“Để trẫm nhìn xem nào.” Tần Nghiêu Huyền ôm cả người Đào Hoa vào trong ngực, đặt nàng ngồi trên đùi hắn.

“Hơ!”

Đào Hoa mím chặt môi anh đào, biểu tình vô cùng thống khổ giống như có gì đó khó nói. Đôi mắt xinh đẹp dập dờn sóng nước, sợ hãi nhìn Tần Nghiêu Huyền nhưng không nói một lời.

Chúng phi tử nhìn thấy bộ dạng cậy sùng mà kiêu của nàng thì vô cùng khó chịu. Thánh thượng hỏi cũng không thèm đáp, chẳng lẽ nàng bị câm à! Nếu như thân thể khó chịu thì cứ xin cáo lui là được rồi, hy vọng thánh thượng trị bệnh cho nàng chắc?

Nữ nhân Đại Diễn làm bộ làm tịch có vẻ yêu kiêu hơn họ nhiều.

Dưới bàn đá chổ mà các phi tử không nhìn thấy, chân của Tần Nghiêu Huyền đang chậm rãi chuyển động, gậy ngọc trong cơ thể nàng bị hắn đẩy đẩy, thân thể căng cứng hết cả lên, động tác nhỏ này của hắn cũng khiến cho khoái cảm không nên có ngày càng phóng đại.

“Nếu Hoa Nhi không thoải mái thì cứ dựa vào trẫm.”

Tiếng roi chát chát truyền đến cách đó không xa, âm thanh Lan phi tê tâm liệt phế cầu xin tha thứ lọt vào tai Đào Hoa, một màn trước mắt khiến cho chuyện cũ tái hiện trong đầu nàng. Mỗi một roi ác liệt kia giống như quất vào người nàng, trầy da sứt thịt, máu bắn tung tóe, sự đau đớn lan vào tận xương cốt.

Đào Hoa giống như chú chim nhỏ bị làm cho kinh sợ, nàng co rút không dám nhúc nhích, mặc cho Tần Nghiêu Huyền muốn làm gì thì làm.

Chân hần chuyển động lên xuống khiến quần nàng ẩm ướt, Đào Hoa run run đưa tay bắt lấy vạt áo Tần Nghiêu Huyền, vẻ mặt đáng thương cầu xin tha thứ. Bị Tần Nghiêu Huyền đùa bỡn đến thất thố trước mặt người khác, chỉ nghĩ thôi nàng đã không chịu nổi.

“Ngoan nào.”

Chợt đầu gối hần đỉnh lên một cái, Đào Hoa yếu ớt kêu rên, bộ ngực nàng bị hần nắm lấy xoa nắn.

Một tay Tần Nghiêu Huyền giữ lấy eo Đào Hoa, còn tay kia thì đặt trước ngực của nàng, cách lớp y phục mềm mại bao lấy bầu ngực nàng, hần vẽ vòng tròn ngay đỉnh rồi bắt lấy dùng sức nắn bóp.

“Đau.” Đào Hoa khẽ kêu lên.

“Đã nhìn thấy kết cục của Lan phi rồi chứ?” Tần Nghiêu Huyền thì lại không nhìn nàng, hần nâng đôi mắt lãnh khốc khiến người người hoảng sợ quét qua chỗ các phi tử.

Bọn họ rồi rít gật đầu, lập tức trở về bộ dạng một mực cung kính. Tất cả họ đều nghe được tiếng cầu xin tha thứ yếu ớt như sắp chết.

“Nếu còn làm chuyện tương tự, thì hậu quả sẽ giống như vậy.”

Tất cả mọi người trở mắt nhìn nhau, vừa rồi Lan phi đã làm gì vậy? Không phải là chuyện vội vàng đứng dậy làm thánh thượng mất hứng chứ?

Chỉ có những tỳ nữ và phi tử đứng sát bên Lan phi mới nghe được tiếng cười giễu cợt kia. Họ nhìn Đào Hoa được Tần Nghiêu Huyền ôm trong lòng, tức giận không cam lòng nhưng mồ hôi lạnh lại đổ nhễ nhại.

Thánh thượng vậy mà lại thiên vị cho nữ nhân Đại Diễn này.

Tay hấn khiến cho nụ anh đào sưng lên phát đau, cách một lớp quần áo cũng có thể cảm nhận được nhiệt độ, cuối cùng Tần Nghiêu Huyền cũng buông lỏng tay, hấn giúp Đào Hoa vén tóc mai bị mồ hôi làm cho bết lại, nhẹ giọng nói: “Nếu Hoa Nhi không ngoan cũng sẽ có hậu quả như thế.”

Đào Hoa len lén nhìn nữ nhân khắp người toàn máu, trên lưng không có một mảng da thịt lành lặn, hấn là chưa đến hai mươi roi Lan phi đã ngắt xỉu.

Người chấp hành hình phạt lập tức tạt xô nước lạnh đã chuẩn bị xuống, sau tiếng kêu thảm thiết kinh người lại là tiếng roi, Đào Hoa cảm thấy tứ chi của mình đều đau đớn.

Dường như kiếp này Tần Nghiêu Huyền càng đáng sợ hơn kiếp trước.

Ít nhất kiếp trước, khi hấn tra tấn nàng chưa từng dùng loại roi ngựa này càng không có đánh đến nổi toác cả thịt như vậy. Lúc nàng không chịu được nữa chìm vào hôn mê hấn sẽ dứt nước và bảo nàng cố gắng chịu đựng nhưng tại sao hiện tại hấn lại tàn khốc như thế.

“Hoa Nhi sẽ ngoan.”

Mắt thấy Lan phi thật sự sẽ bị đánh đến chết, Đào Hoa sợ hãi lắc đầu liên tục, không có tâm trạng để ý đến mọi người xung quanh, lập tức ôm lấy cổ Tần Nghiêu Huyền cầu xin tha thứ: “Bệ hạ, đừng như vậy. Hoa Nhi rất sợ.”

Nàng thật sự bị hấn dọa.

Chỉ cần hấn không đánh nàng thì sao cũng được.

“Kêu la khó nghe như vậy, làm trầm mất hứng ngắm hoa.”

Đào Hoa run rẩy trong ngực Tần Nghiêu Huyền: “Đưa xuống rút lui.”

Người hành hình lập tức dừng tay, vãi che Lan phi lại rồi kéo đi, để lại một vết máu dài.

Lần này không chỉ có Đào Hoa hoảng sợ mà các phi tử cũng bị dọa đến xanh mặt, có người quy xuống đất nhưng không dám mở miệng cầu xin giúp Lan phi. Những người ngày thường dựa hơi gia thế của Lan phi lúc này cũng ngậm chặt miệng vì sợ chọc giận thánh thượng.

“Đi thưởng hoa đi.”

Tần Nghiêu Huyền ra vẻ mệt mỏi, hắn ôm Đào Hoa trong ngực đứng dậy đến ngồi cạnh lan can của tiểu đình. Tay hắn khẽ vuốt ve nàng giống như đang chơi đùa với một tiểu sủng vật.

Lúc này người hầu đang dâng trà bánh lên bàn cao, ghế cùng nhạc khí được bày ra.

Theo lý thuyết phải ngồi từ thấp đến cao, Đào Hoa thân là vị quý phi duy nhất lẽ ra phải ngồi ở vị trí đầu tiên nhưng hiện tại đầu mày đuôi mắt nàng đều là sự sợ hãi, co rúc lại trong ngực Tần Nghiêu Huyền không nhúc nhích, cũng chẳng có ai dám mở miệng ra thỉnh nàng ngồi.

Yên lặng trong chốc lát, không người khiêu vũ, không người đánh đàn, chỉ có môi âm thanh hít khí lạnh.

Tần Nghiêu Huyền tùy ý chỉ một người: “Người.”

“Hơ?”

Vị phi tử bị chỉ mặt trông mới mười bảy mười tám tuổi, lúc này đang sợ hãi giống như gặp quỷ.

Tổng quản vẫn luôn đứng đằng xa vội vàng nhắc nhở: “Đem cổ cầm của Mạch mỹ nhân lên.”

Cho đến khi được tỳ nữ đỡ ngồi xuống, nàng ấy mới biết mình là người được thánh thượng chọn trúng.

Quá độ khẩn trương, nhạc khúc bị đàn ngắt quãng vô cùng lộn xộn, Đào Hoa thấy rất khó nghe. Tuy nàng lớn lên ở Đại Diễn nhưng Đào Hoa lại không giống với những tỳ muội khác, ngày đêm học tập

trong cung, cầm kỳ thi họa, thêu thùa may vá, không phù hợp với dân tình thô lỗ của Đại Diễn chút nào.

Lúc ấy còn có người cười nhạo nàng không phải công chúa mà giống những nữ tử xinh đẹp được nuôi dưỡng có mục đích, chỉ thiếu mỗi việc bắt nàng học các thủ đoạn trên giường để phục vụ nam nhân từ các ma ma.

Thấy khuôn mặt của Đào Hoa dần dần ra theo tiểu khúc, Tần Nghiêu Huyền cũng lắng lắng nghe chứ không cắt đứt.

Tiếp theo sau đó có phi tử vẩy mực vẽ tranh, lúc trình lên Tần Nghiêu Huyền chỉ cười chứ không nói gì, còn có người ngâm thơ đề từ tả quang cảnh mùa xuân. Thời gian dần trôi qua, Đào Hoa cảm thấy vô cùng nhàm chán, nàng muốn thoát khỏi cái ôm của hắn nhưng cánh tay Tần Nghiêu Huyền lại đang tóm lấy bộ ngực nàng, chỉ cần nàng hơi cử động hắn sẽ véo nụ anh đào của nàng.

Đào Hoa chỉ đành phải tựa vào trong ngực Tần Nghiêu Huyền, mơ màng buồn ngủ.

Chợt Tần Nghiêu Huyền bảo phi tử đang múa dừng lại. Tổng quản cho rằng thánh thượng mệt mỏi, khom người đi lên nói: “Thánh thượng, tả tướng cùng binh bộ và công bộ thượng thư đã đợi ở ngự thư phòng hồi lâu.”

“Lại đến vì chuyện sông Trường Giang ở Giang Nam à?”

“Đúng vậy ạ. Đây đã là lần thứ ba của tháng này, thái thú Giang Nam cũng đã phái ngựa chiến đến cấp báo.”

Ngón tay hắn khựng lại trong tóc Đào Hoa, ngắm nhìn nữ nhân đang nhắm mắt ngủ, Tần Nghiêu Huyền lắc đầu nói: “Bài hát này không hợp với ngày xuân, ngâm thơ vẽ tranh là được rồi.”

Một canh giờ nữa lại trôi qua, Đào Hoa mở mắt ra liền nhìn thấy các phi tử đang đứng ở trong đình viện, tay cầm bút mực vẽ vờ, lúc này mới nhớ đến việc có phải nàng cũng nên viết mấy chữ lấy lòng Tần Nghiêu Huyền.

Thấy biểu tình của Tần Nghiêu Huyền có thay đổi, tổng quản lại đi

đến nhắc nhở chuyện Giang Nam.

“Hoa Nhi lại có thể ngủ say trong lúc hội thưởng hoa diễn ra.” Tần Nghiêu Huyền vuốt ve cánh môi Đào Hoa, giọng giống như khiêu trách: “Hoa Nhi đã chuẩn bị gì vậy?”

Thế nhưng Đào Hoa chẳng có chuẩn bị gì cả.

Nàng là công chúa Đại Diễn, những sở trường văn nhả của nữ tử Ngạo quốc có vẻ không nên bày ra trước mặt các phi tử. Khiêu vũ cũng bỏ đi, hiện tại dưới thân nàng đang ngậm gậy ngọc, nàng không muốn bản thân phải chịu tội.

Hát à, nhạc cụ bị đem xuống cả rồi, chẳng lẽ nàng phải hát mấy câu không có nhạc đệm?

Thấy các phi tử đang nhìn mình với ánh mắt chăm chú, lòng Đào Hoa thầm kêu không ổn nhưng lại không thể làm gì. Nếu Tần Nghiêu Huyền đã cố ý thể hiện sự thân mật trước mặt mọi người như thế, nàng cũng nên giả vờ chút, nếu như thể hiện không tốt, nhất định sẽ bị ăn đến xương cũng không còn.

Đào Hoa nhớ đến chuyện Giang Nam tổng quản vừa nói, trong lòng nhất thời có kế hoạch.

“Thứ cho Hoa Nhi ngu dốt, nhìn cảnh đẹp ở ngự hoa viên đã không còn ngôn ngữ nào khác có thể tán dương.”

Trong lòng không ngừng suy ngẫm, Đào Hoa nhìn về phía ánh mắt nghiền ngẫm của Tần Nghiêu Huyền, ánh mắt của các phi tử sau lưng lại giống như kim châm, nàng cười duyên nói: “Lễ hội pháo hoa tháng ba, Hoa Nhi muốn đi Giang Nam.”

Lại là Giang Nam.

Rất ít khi Tần Nghiêu Huyền thấy Đào Hoa chủ động mở miệng nói gì đó. Ngày thường, khi Đào Hoa thấy hần đều không nói lời nào, chỉ có lúc bị làm nhục nàng mới mắng hần, lúc đau đớn không cách nào chịu đựng được mới cầu xin mấy tiếng. Cẩn thận nghĩ lại, lúc hai người bọn họ nói chuyện nhiều nhất là khi hoan ái trên giường.

Nếu những phi tử kia muốn được ban thưởng gì đó, họ đều nhỏ giọng bên tai hấn. Không biết rào trước đón sau bao nhiêu lần, bảo hấn từ từ đoán, lãng phí thời gian.

“Nhất định là hoa đào ở Giang Nam khác với trong cung, bệ hạ, Hoa Nhi đến đó múa hát cho người vừa nghe vừa ngắm hoa có được không?”

Đôi mắt long lanh như nước lẳng lẳng nhìn hấn, không hề có kỳ vọng, trái lại giống như đang hỏi.

Tần Nghiêu Huyền cảm thấy Đào Hoa có hơi thay đổi. Hấn biết nàng có năng có thể múa hát nhưng chưa từng nhìn thấy.

Nàng vẫn luôn sợ hấn, muốn chạy trốn nhưng quả thật là giống như nàng nói, trốn vào trong ngực hấn.

“Hoa Nhi ngoan như vậy, cứ theo ý nàng.”

Tần Nghiêu Huyền ban thưởng vài thứ cho các phi tử, mặc dù không được sắc phong nhưng có tấm gương của Lan phi, các phi tử cũng đã hài lòng, sau khi tạ long ân liền đi lĩnh thưởng.

Đào Hoa được Hạ Chu dìu về Kim Ti Uyển, lát sau có thêm hai rương to được đưa đến, Hạ Chu thán phục Đào Hoa không thôi nhưng Đào Hoa lại không thể nào vui nổi.

Nàng nhớ Giang Nam là một nơi vô cùng xinh đẹp cả kiếp trước lẫn kiếp này.

Chỉ là kiếp trước nàng chưa từng được rời khỏi hoàng cung, vẫn cứ luôn bị nhốt trong Kim Ti Uyển vắng lặng nhưng cũng có nghe đồn về nạn lụt Giang Nam.

Lúc ấy Tần Nghiêu Huyền đang tấn công Đại Diễn thì liên tục nhận được tin báo, cả nước vui mừng, dân chúng thối phòng hấn giống như thần hoàng tái thế. Thế nhưng Đại Diễn mới đầu hàng được mấy ngày, thuế má hà khắc mới được đề ra thì sông Trường Giang liền bị vỡ đê.

Ngàn mảnh ruộng tươi tốt bị ngập lụt, các thành quận bị nước tràn

vào, mây trôi khắp nơi sau đó mất mùa cùng ôn dịch liên tiếp diễn ra.

Nam Cương thừa dịp này xâm lấn, Ngạc quốc một trận dân chúng lầm than, người người trong cung đều cảm thấy bất an. Lời đồn bị trời phạt nổi lên bốn phía, trên triều ai ai cũng đều hoang mang lo lắng.

Trong tuyết cảnh thiên tai giáng xuống, cuối cùng Tần Nghiêu Huyền cũng ổn định được thế cục. Giết không biết bao nhiêu loạn thần tặc tử, chu di cửu tộc tịch thu tài sản, trước điện nhuộm đầy máu tươi, hắn trở thành một bạo quân chân chính.

Gần nửa năm đó, rất ít khi Tần Nghiêu Huyền đến chỗ Đào Hoa nhưng mỗi lần đều dồn hết sức lực dày vò nàng.

Trong một đêm khó chợp mắt, Đào Hoa từng nghe Tần Nghiêu Huyền cảm thán, nếu lúc ấy hạ quyết tâm xuất cung, tự hắn đến Giang Nam một chuyến thì tốt rồi.

Kiếp này, dù cho Đào Hoa không biết Tần Nghiêu Huyền bị thứ gì trong cung trói buộc nên không thể hạ quyết tâm rời đi nhưng nàng muốn khiến cho hắn đến Giang Nam liếc mắt nhìn một cái.

“Coi như góp chút sức mọn cho bách tính đi.”

Tâm trạng Đào Hoa rối bời, chỉ có thể nghĩ được lý do này.

“Nương nương, những thứ này phải làm sao đây?”

“Người thích thì cứ giữ lấy đi, tương lai lúc ra khỏi cung hãy dùng làm đồ cưới.”

Buổi tối lúc nhìn thấy mấy món đồ nhỏ trên bàn, Đào Hoa không khỏi than nhẹ. Từ lúc kết thúc hội thưởng hoa, các phi tử không ngừng lui tới nơi có tên gọi là lãnh cung Kim Ti Uyển. Buổi sáng tặng quà, buổi chiều thỉnh an, nếu như bị cự tuyệt liền uất ức lau nước mắt, trông giống như Đào Hoa ức hiếp họ vậy.

Mặc dù là vị quý phi duy nhất của hậu cung nhưng tuổi tác của Đào Hoa lại nhỏ nhất trong đám phi tử. Vậy mà khi gặp mặt họ còn phải gọi nàng một tiếng tỷ tỷ, làm sao Đào Hoa có thể cự tuyệt nặng lời.

“Tạ ơn nương nương!” Hạ Chu vội vàng quỳ xuống hành lễ tạ ơn.

Mặc dù những thứ này kém xa những thứ Tần Nghiêu Huyền đưa đến cho Đào Hoa, Hạ Chu cẩn thận chọn mấy thứ bình thường cho mình, phần lớn nàng ấy đều cất vào phòng cho Đào Hoa.

“Nương nương, ngày mai là sinh thần của Viên phi. Cha của nàng ta là Tây bình vương.”

Hạ Chu ném thử một miếng bánh bách hoa do Ngọc phi tự tay đem đến hôm nay, sau khi chắc chắn không có độc mới đưa đến bên miệng Đào Hoa: “Người có nên đến đó một chuyến hay không? Nói không chừng thánh thượng cũng sẽ đến đó.”

Đào Hoa lắc đầu.

Về tình về lý, nàng cũng nên tham dự. Tây bình vương có lai lịch cực lớn, mấy đời đều trấn thủ ở phía Tây của Ngạc quốc, là vị vương hầu cần đề phòng nhất của Đại Diễn, lúc Tần Nghiêu Huyền đoạt ngôi vị hoàng đế ông ta âm thầm xuất không ít lực. Viên phi này lại cùng Tần Nghiêu Huyền lớn lên từ nhỏ, từ khi sinh ra đã được nuôi dưỡng trong cung, do hoàng thái hậu đang tại vị tự mình dạy dỗ.

Có thể nói Viên phi là công chúa chân chính của Ngạc quốc, có được sự sủng ái độc nhất vô nhị.

“Nương nương, sao người không đi chứ? Đã ba ngày rồi thánh thượng không có đến Kim Ti Uyển. Nếu ngày mai người không đi, nói không chừng thánh thượng sẽ ngủ lại chỗ Viên phi đó!” Hạ Chu lo lắng giúp Đào Hoa bày mưu tính kế: “Đừng trách Hạ Chu lắm mồm, sao nương nương không để ý chút nào vậy? Người đơn thuần như thế, lại còn không có chút tâm tư nào thì chúng ta phải làm sao đây?”

Sống chung mấy ngày nay, Hạ Chu đã vô cùng yêu thích Đào Hoa. Nàng không có nghiêm khắc giống như các phi tử khác cũng không có vẻ tự cao tự đại, nàng giống như một tiểu cô nương, cho nàng viên đường nàng sẽ cười nói cảm ơn. Cực kỳ giống với đứa em gái ở nhà trước khi nàng ấy vào cung, Hạ Chu không kiềm được nói: “Nương nương, thánh tâm khó đoán, nếu không tốn chút tâm tư thủ đoạn sẽ thua thiệt rất nhiều.”

“Ta lại không thể cửa đứt đầu giường mang gông cùm đi được.”

Đào Hoa nhẹ nhàng cười, kéo Hạ Chu bảo nàng ấy ngồi xuống không cần phải gấp gáp: “Bệ hạ không đến chỗ ta không phải rất tốt à? Hạ Chu có thể ngủ bên trong phòng với ta, đỡ phải ngủ ngoài cửa bị côn trùng cắn.”

“Người đừng bao giờ suy nghĩ như vậy! Nô tỳ nguyện vì người và thánh thượng canh giữ ngoài cửa đêm đêm!”

Hạ Chu vội vàng nói xong chột đồ mắt, vội vàng cúi đầu hỏi: “Nương nương, vật kia dưới thân người đã ba ngày rồi chưa lấy ra đúng không? Có phải rất là khó chịu hay không? Nô tỳ xoa bóp eo giúp người.”

“Được.”

Liên tiếp ba ngày rồi không có lấy ra, dưới người vừa trướng lại vừa đau, eo Đào Hoa cực kỳ đau nhức, chỉ có lúc xoa bóp mới cảm thấy đỡ.

Dường như Tần Nghiêu Huyền đã hoàn toàn quên mất chuyện này. Giống như chuyện trong buổi thưởng hoa hán đã nói theo ý nàng nhưng lại không có thật sự đưa nàng đi Giang Nam. Đào Hoa đoán rằng hán muốn dùng xiềng xích để giam nàng đến chết.

Xem ra muốn thay đổi là chuyện rất khó khăn.

Lực đạo của tay Hạ Chu vô cùng nhẹ, khiến Đào Hoa vô thức chìm vào giấc ngủ.

Mấy ngày nay uống ít thuốc đi, chẳng biết tại sao cơ thể có hơi mệt mỏi.

“A?”

Nàng bừng tỉnh, dường như có vật gì đang chuyển động dưới thân. Lối ở giữa giống như đang bị kiến gặm nhấm vô cùng ngứa ngáy, còn có cảm giác hoảng sợ do dị vật lướt qua, Đào Hoa mơ mơ màng màng vặn eo thì bị một bàn tay đè lại.

Nhưng mà, càng ngày càng ngứa.

Cảm giác đau đốn ngứa ngáy giống như bị kiến cắn truyền đến từng chút, thịt non của lối vào bị dày xéo đến tê dại. Rõ ràng không có khoái cảm nhưng xuân thủy không ngừng chảy ra. Một trận hỗn loạn giống như có đàn kiến bò dưới da, sự đau đốn dày vò khiến khiến thân thể nàng nóng lên.

“Đừng...”

Giọng cầu xin đáng thương, Đào Hoa cảm thấy giống như bị côn trùng cắn, nàng mở mắt thì thấy màn đã buông xuống.

“Hoa Nhi ngoan.”

Có người ở sau lưng. Đào Hoa chuyển đầu, xuyên thấu qua hơi nước phát hiện chính là Tần Nghiêu Huyền đang ở trên giường. Sắc mặt hán còn khó coi hơn nàng, răng môi giao nhau, chân mày nhíu chặt, mồ hôi lạnh trên trán hán nhỏ xuống khiến lưng Đào Hoa lạnh lẽo.

Ngực hấn áp sát đến, nàng giống như chết chìm, siết chặt hai nắm tay đến trắng bệch.

“Bệ hạ, thiếp đau.”

Đào Hoa vận vẹo thân thể, nàng cảm thấy dưới người ướt đầm. Nàng lúc này trông giống như phát bệnh ở kiếp trước, hy vọng Tần Nghiêu Huyền có thể nhanh chóng kết thúc sự khó chịu của nàng.

Một đao ngay đầu sẽ sáng khoái hơn lăng trì từng mảnh.

“Trẫm biết.”

Tần Nghiêu Huyền ngồi thẳng người, đưa tay dò xét hoa huyệt ẩm ướt của Đào Hoa, hấn nắm lấy gậy ngọc chuyển động ra vào.

“Đừng... Đừng a!”

Thật là thoải mái, thật là đau!

Đào Hoa không biết thân thể mình như thế nào nữa, rõ ràng mỗi lần gậy ngọc ra vào liên tiếp dịch vô cùng sung sướng. Nhưng mỗi một tác nó lướt qua đều để lại sự đau đớn đến xương cốt.

Căn bản không thể nào phân biệt được khoái cảm và đau đớn, càng tự càng nhiều, càng ngày càng đáng sợ, lâu rồi mới phát bệnh mà lại khó chịu như vậy.

Đào Hoa không nhịn được lập tức khóc lớn: “Nghiêu Huyền, có phải ta sẽ chết lần nữa không? Người không muốn chơi đùa ta à... Van xin người mau cho ta... Mau cho ta đi...”

“Hoa Nhi?”

Người dưới thân đã không còn thần trí, nói linh tinh lúc sống lúc chết. Rõ ràng đau đến nổi phát khóc nhưng lại không ngừng áp sát vào hấn, Tần Nghiêu Huyền mơ hồ cảm mỗi đến bật máu.

Lúc Đào Hoa đau đến nổi lăn lộn, hấn không thể kéo màn siết chặt mình thì đột nhiên Tần Nghiêu Huyền bắt lấy tay nàng, lấn người đè xuống.

gậy th*t cứng rắn nóng bỏng tiến vào bên trong cơ thể, Đào Hoa không ngừng tiết ra chất dịch.

“Đau, đau quá!”

“Lát nữa sẽ thoải mái.”

Tần Nghiêu Huyền cỡi gông cùm cho nàng, ôm Đào Hoa đang đau đến co giật vào trong cơ thể, vật nam tính cắm thật sâu bên trong nàng.

Hắn cúi người hôn Đào Hoa, trong miệng hai người tràn đầy mùi máu tanh nồng.

Dưới người dần dần bị cọ xát đến nổi tê dại ngứa ngáy, Đào Hoa nhắm mắt kêu rên, một dòng long tinh phun vào bên trong, cảm giác dính dớp làm giảm không ít đau đớn.

“Dễ chịu chút nào không?”

Tần Nghiêu Huyền dừng động tác lại, nhìn khuôn mặt uất ức của Đào Hoa: “Còn chịu nổi không?”

“Khá tốt, ừm... a a...”

Đào Hoa mềm nhũn nằm trên người hắn, cảm giác thân thể đã không còn là của mình, ngay cả tiếng rên rỉ cũng vô cùng kỳ quặc: “Thêm nữa đi.”

Mặc dù rất đau nhưng nàng lại không ngừng đến gần hắn, đòi hỏi hắn, nuốt chửng nghiền ép hắn không còn giọt nào mới thỏa mãn.

“Chiều ý nàng.”

Tần Nghiêu Huyền xoay người Đào Hoa lại, hắn cắm vào nàng từ phía sau. Đào Hoa không nhìn rõ sắc mặt Tần Nghiêu Huyền, chỉ có thể dựa vào động tác tàn bạo mà cảm nhận tâm trạng của hắn.

Đợi cảm giác đau buốt bị đè xuống, Đào Hoa híp mắt không ngừng hừ nhẹ: “Đừng, đau quá... chỗ đó sắp hỏng rồi...”

“Nàng a.”

Sau một tiếng than nhẹ, cuối cùng thì gậy th*т đánh chiếm bên trong nàng cũng lui ra ngoài.

Được cao mát lạnh tiếp xúc với mỗi tác thịt non cực kỳ thoải mái.

Có tiếng nước tí tách vang lên, cảm giác ẩm áp lướt qua cơ thể nàng, tinh khí cùng xuân thủy bên dưới đều được lau sạch. Ngay cả mồ hôi sau cổ cũng không bỏ qua, Đào Hoa nhắm mắt lại, giọng yếu ớt: “Hạ Chu lau thật thoải mái, xoa bóp eo giúp ta...”

“Nương nương?”

“Hừ.”

Vài sợi ẩm áp chạm vào eo, lần này lực đạo hơi mạnh chút. Đào Hoa thoải mái đến cả cọng tóc cũng tê dại, lẩm bẩm nói: “Bóp đến khi ta ngủ hãy ngưng... Ừm... Thoải mái...”

Xoa bóp được mấy cái, Đào Hoa liền ngủ thiếp đi. Cái miệng nhỏ nhắn còn không ngừng mê sảng.

Nàng nghe thấy có vài vị thái y mang hòm thuốc vào với dáng vẻ gấp gáp.

“Thánh thượng mau mau ngồi xuống, lão thần sẽ bắt mạch cho người!”

Giọng thái y già nua như thế, hẳn là Lương thái y có bàn tay kỳ diệu rồi. Rõ ràng ông ấy đã sớm cáo lão hồi hương rồi không phải sao.

Đào Hoa cảm thấy kỳ quái, rõ ràng người đau sắp chết chính là nàng đây, tại sao lại bắt mạch cho Tần Nghiêu Huyền trước chứ. Không phải hẳn về uống vài thang thuốc tráng dương bổ thận là được rồi à?

Hơn nữa tại sao khi thái y đến thì tay Hạ Chu liền ngừng xoa bóp. Nàng ấy đi châm trà ư.

Dường như họ đang nói gì đó nhưng Đào Hoa quả thực quá buồn ngủ, căn bản không nghe rõ.

“Đã không có thuốc.”

“Lão thần kê toa, chỉ trị được ngọn không thể trị gốc.”

“Lão thần liều chết khuyên giải một câu, trước mắt chỉ có một biện pháp.”

“Giết chết nàng.”

Đau đớn, còn mãnh liệt hơn lúc mũi tên xuyên qua yết hầu, hận không thể khiến nàng biến thành mây khói.

Đào Hoa hét lên thất thanh tỉnh lại từ trong ác mộng, trước mắt là cảnh vật giống như trong mộng nhưng nàng không bị đánh gãy tay chân, bừng tỉnh một cái đã một kiếp người.

“Nương nương, người tỉnh lại rồi!”

Hạ Chu đỡ Đào Hoa ngồi dậy, cực kỳ lo lắng: “Bộ dạng người phát bệnh dọa nô tỳ chết khiếp, nô tỳ lập tức truyền thái y đến.”

“Có chuyện gì xảy ra vậy?” Đầu Đào Hoa đau như sắp nứt: “Có thật là bệ hạ đã đến đây không?”

“Thánh thượng và thái y đang xem bệnh ở sảnh trước.”

“Bệ hạ đang xem thái y? Long thể bất an à?”

Đào Hoa không hiểu, Tần Nghiêu Huyền tập võ từ nhỏ, trước đến giờ tinh lực hẳn luôn dư thừa. Dày vò nàng suốt mười năm cũng chẳng thấy có chút khó chịu nào, còn chả bao giờ thấy hẳn bị phong hàn, vì sao tối nay lại gấp gáp triệu thái y đến đây?

Giúp nàng lau đi mồ hôi trên mặt, Hạ Chu sợ hãi nhìn Đào Hoa, cuối cùng không dám nhiều lời: “Lúc trước hầu hạ ở ngự thư phòng, nô tỳ chỉ biết rằng sau giờ Ngọ thánh thượng cần phải uống thuốc. Nghe nói đã như thế từ nhỏ.”

Còn có chuyện này à? Nhìn qua Tần Nghiêu Huyền chẳng giống cái siêu thuốc* tí nào.

*Ví người hay đau ốm.

Đào Hoa đang định hỏi thêm thì đột nhiên cửa bị mở ra. Lương thái y tuổi đã hơn tám mươi chậm rãi đi vào, giọng nói già nua vang lên: “Thánh thượng phái lão thần đến xem bệnh cho quý phi nương nương, lui xuống đi, không được quấy rầy.”

Ánh nền bên trong phòng yếu ớt, nhìn thân hình gầy gò đang bắt mạch của Lương thái y, Đào Hoa vô cùng sợ hãi.

“Bệnh của nương nương mang theo từ Đại Diễn, bệnh này đã lâu nên không hại đến thân thể. Chỉ cần nương nương không ngừng thuốc thì chẳng khác gì người thường.”

Đào Hoa gật đầu. Lương thái y không hổ là bàn tay vàng của Ngạo quốc, chỉ cần bắt mạch thôi đã biết hết tất cả.

“Vậy lão thần xin phép đi phục mệnh với thánh thượng. Sương vừa rơi xuống nên khí lạnh gia tăng, thánh thượng vẫn còn chờ ở sảnh trước, lão thần không thể chậm trễ.”

“Chờ một chút!”

Vội vã gọi ông ấy lại, Đào Hoa cẩn thận hỏi: “Long thể bệ hạ bất an à? Sao đột nhiên lại triệu thái y đến?”

Lương thái y quay người lại, cặp mắt lớn tuổi đục ngầu lộ ra một tia châm chọc, ông ta cười hai tiếng rồi nói: “Nương nương mê mết hưởng lạc cùng thánh thượng cả ngày, vậy mà không phát hiện long thể người bất an à?”

Nói hay giống như nàng là yêu nữ mê hoặc thánh thượng vậy. Mặt Đào Hoa đỏ lên, nàng chột dạ lắc đầu: “Xin thái y nói rõ.”

“Từ lúc thánh thượng bảy tuổi đã phải uống thuốc mỗi ngày, phần lớn là để an thần và cường tráng cơ thể. Luyện võ cũng vì để thân thể khỏe mạnh.” Lương thái y vuốt râu, ngồi xuống thõn thức không dứt: “Từ nhỏ thân thể thánh thượng đều do lão thần điều dưỡng, bề ngoài cường tráng khỏe mạnh nhưng thực ra bên trong khá yếu. Đêm dài không cách nào chìm vào giấc ngủ, lo âu nhiều chuyện cho nên đa nghi dễ giận.”

Khó trách tính tình Tần Nghiêu Huyền lại cổ quái như vậy.

Đào Hoa trầm cảm thán một tiếng, nàng hỏi: “Vậy có phương pháp nào chữa trị không?”

“Thánh thượng bị tâm bệnh, thứ cho lão thần ngu dốt, chỉ có thể hóa giải chứ không cách nào trị tận gốc. Mấy năm qua lại còn giấu bệnh sợ thầy thuốc, để tránh chọc giận thánh thượng nên lão thần rất ít khi vào cung. Nhưng mà, thứ cho lão thần cả gan, khẩn cầu nương nương khuyên nhủ thánh thượng bảo trọng long thể, thiên hạ này không thể không có người.”

“Nước không thể không quân, đạo lý này ta hiểu.”

Thế nhưng nàng cũng chỉ là một người bị Tàn Nghiêu Huyền nhốt trên giường để hoan ái thì có biện pháp gì.

“Gần đây thánh thượng muốn đến Giang Nam, lão thần nghe nói ở đó có một thần y vân du tứ phương, chuyên điều trị bệnh lâu ngày khó chữa. Nếu nương nương có gặp thì mời hần trị bệnh cho người, nếu có thể cầu cho thánh thượng một đơn thuốc thì tốt. Chỉ là thánh thượng không hề muốn xem bệnh, người đặt toàn bộ tâm tư vào quốc sự, mong nương nương cố gắng khuyên người. Trước khi lão thần xuất cung sẽ khuyên giải lần nữa.”

“Ta biết rồi.”

Đào Hoa gật đầu, lẩm bẩm: “Đã là phi tử của bệ hạ hiển nhiên lấy bệ hạ làm trọng.”

Lúc này Lương thái y mới mỉm cười cáo từ.

Đào Hoa cho rằng sau khi thái y phục mệnh, Tàn Nghiêu Huyền sẽ bãi giá rời đi, tới nay nàng sẽ có thể ngủ ngon một giấc.

Bỗng nhiên, ngoài cửa có ánh lửa lóe lên, hình như thị vệ đang lôi người nào đó đi. Nhao nhao một trận rất huyền ảo.

“Sao vậy?”

Thấy Hạ Chu đi vào với sắc mặt trắng bệch, Đào Hoa thầm nhủ có chuyện không hay.

“Nương nương...” Hạ Chu sợ hãi tay chân run rẩy: “Thánh thượng người... Người lôi Lương thái y xuống chém đầu!”

Nghiêm trọng như vậy sao?

Đào Hoa nhớ đến câu Lương thái y nói giấu bệnh sợ thầy thuốc, tích bệnh lâu trong người nên tính cách nóng nảy, nàng nhất thời run lẩy bẩy.

Đừng nói là vì dân vì nước, chỉ vì có thể sống yên ổn thêm mấy năm nữa, nàng cũng phải nghĩ biện pháp trị hết bệnh cho Tần Nghiêu Huyền!

Cửa bị đẩy ra, lúc Tần Nghiêu Huyền bước vào trông giống như la sát tàn độc, Hạ Chu sợ hãi quỳ rạp xuống đất không dám ngẩng đầu. Cực kỳ thất lễ cáo lui ra cửa.

“Hoa Nhi, Lương thái y đã nói gì với nàng?”

Bàn tay hắc bóp cầm Đào Hoa, ánh mắt Tần Nghiêu Huyền sắc bén hận không thể xuyên thấu nàng: “Đừng nghe lão ta hồ ngôn loạn ngữ. Nàng rất khỏe mạnh, trầm cũng vậy.”

“Lương thái y nói... Nói bệnh của Hoa Nhi đã lâu, chỉ cần uống thuốc đúng hạn là được.”

Ánh mắt lạnh lẽo như rắn độc lướt trên người nàng, Đào Hoa sợ hãi cúi đầu xuống, lại bị hắc bóp càng mạnh hơn.

Đôi môi lạnh lẽo áp xuống, cạy mở hàm răng nàng, chiếc lưỡi thoang thoảng mùi máu tanh tùy ý chiếm đoạt, tất cả của nàng đều bị hắc nuốt vào bụng.

Từng ngậm, từng ngậm giống như muốn nuốt chửng nàng.

Đào Hoa bị hôn đến nỗi đầu óc choáng váng, đột nhiên thân thể bị Tần Nghiêu Huyền lật lại, hắc tách hai chân nàng ra. Thậm chí Đào Hoa còn chưa kịp kêu lên, long căn vẫn chưa hoàn toàn cứng rắn đã tiến vào hoa huy*t đầy tinh khí của nàng.

“A... Buông thần thiếp ra!”

Đào Hoa uốn éo kêu to: “Thần thiếp không muốn, hiện tại thần thiếp không muốn làm chuyện đó, người buông thần thiếp ra, rút ra đi a!”

“Đào Hoa!”

Đột nhiên Tần Nghiêu Huyền kéo bả vai gầy yếu của nàng, răng hấn giống như răng nanh thú giữ gặm cắn cắn cổ nàng. Động tác dưới thân càng thô lỗ hơn, gây th*т phía dưới rút ra toàn bộ, sau đó mạnh mẽ cắm vào.

“Đau, thần thiếp không muốn làm. Hu hu, bệ hạ, Hoa Nhi đau...”

Có khoái cảm truyền đến nhưng Đào Hoa lại cảm thấy vô cùng sợ hãi. Vừa rồi Tần Nghiêu Huyền giống y như kiếp trước, hấn chẳng nói lời nào cứ thế cắm vào bên trong nàng. Nếu thân thể hấn khó chịu, sao còn có thể buông thả hưởng lạc như vậy?

“Đau cũng phải cố nhịn cho trẫm!”

Sau những tiếng xin tha, dường như Tần Nghiêu Huyền càng tức giận hơn, hấn tàn bạo trên đùi bầu ngực trắng như tuyết của nàng, ngay cả nụ anh đào cũng không bỏ qua, nụ anh đào hồng hào bị lôi kéo vãn về, tiếng cầu xin của Đào Hoa thốt ra khỏi miệng lại biến thành âm thanh nức nở nghẹn ngào.

“Thần thiếp không muốn... A! Đừng...”

Tần Nghiêu Huyền đưa tay xuống dưới, chạm vào hoa huy*т bị vật nam tính của hấn làm cho sưng đỏ, chợt hấn đè lên cái viên nhô lên như hạt đậu.

“A a!”

Cảm giác đau đớn bị khoái cảm mãnh liệt khóa lấp, trước mắt Đào Hoa biến thành màu đen. Vật dưới thân liên tục rút ra cắm vào, Đào Hoa có cảm giác như nàng bị biến thành đồng thịt vụn, nàng mặc cho Tần Nghiêu Huyền đùa bỡn nhiều lần.

Thật là đáng sợ, kiếp này Tần Nghiêu Huyền vẫn đáng sợ như thế.

Đào Hoa tuyệt vọng nhắm mắt lại, lúc nàng mở mắt lần nữa thì gông cùm trên chân đã biến mất.

“Hơ?”

Cảnh vật trước mặt vô cùng xa lạ.

Bên tai vang lên tiếng vó ngựa và âm thanh của bánh xe đang lăn, xung quanh rung lắc không yên, thì ra đang ở trong xe ngựa! Dưới người là miếng lót da cừu mềm mại, một chiếc chăn gấm vẫn còn đang trên người nàng.

“Hoa Nhi tỉnh rồi à?”

Tần Nghiêu Huyền đặt quyền sách xuống, hẩn nhìn Đào Hoa.

Sắc mặt hẩn vô cùng kém, giống như cả đêm không ngủ.

“Bệ hạ, chúng ta đang đi đâu đây?”

“Đến Giang Nam, nàng đã ngủ được hai canh giờ rồi.” Tần Nghiêu Huyền một hộp thuốc lấy cao dưng ra: “Lên đường vội vàng nên vẫn chưa bôi thuốc cho Hoa Nhi. Đến đây, tách hai chân ra.”

Giọng hẩn nhẹ nhàng giống như dỗ dành, Đào Hoa nắm chặt chiếc chăn, cuối cùng nàng dần buông ra dưới ánh mắt đang lạnh lùng từng chút của Tần Nghiêu Huyền.

Trên người chỉ có mỗi chiếc áo lụa mỏng manh, Đào Hoa mấp máy môi e sợ nói: “Xin bệ hạ thương xót...”

“Bôi thuốc chứ không phải làm nàng.”

Tần Nghiêu Huyền than nhẹ một tiếng, xoa đầu nàng: “Đêm qua trẫm có hơi mạnh tay, Hoa Nhi tức giận à?”

“Hoa Nhi không dám.”

“Ha.”

Cười nhạt, điều này nói rõ Tần Nghiêu Huyền lại tức giận. Đào Hoa không biết rốt cuộc mình đã làm sai điều gì, phản kháng không được liền cầu xin tha thứ, cầu xin tha thứ không được liền tỏ ra yếu đuối, vậy mà vẫn có thể chọc giận hẩn bất cứ lúc nào?

Sợ hấn sẽ làm gì đó trên xe ngựa, Đào Hoa đè nén sự sợ hãi, nàng dựa vào ngực Tần Nghiêu Huyền, chủ động tách ra chân nói: “Bệ hạ, nơi này đau. Muốn xoa xoa.”

“Chỉ cần Hoa Nhi ngoan chút là được.”

Tần Nghiêu Huyền nhớ đến những lời Lương thái y đã nói khi trở về phục mệnh, mắt hấn càng thêm sâu thẳm: “Chỉ nghe những gì trầm nói thôi, được không?”

Đào Hoa thầm cảm thấy vô lực.

Nếu nàng nói không được, Tần Nghiêu Huyền có lập tức đưa nàng về cung mạnh mẽ giày vò nàng không? Đào Hoa đành phải ngoan ngoãn gật đầu, nở nụ cười nói: “Hoa Nhi nghe theo bệ hạ cả.”

Ngoài xe là cảnh đẹp ngày xuân, hai kiếp mới được rời khỏi thâm cung khiến Đào Hoa khó nén được tò mò.

Người ta nói Ngạc quốc là nơi hưởng phúc, cảnh sông núi cực kỳ đẹp. Thu hút người khác hơn so với đồng cỏ hoang mạc của Đại Diễn.

Vết hôn cùng dấu răng trên người Đào Hoa đã được thoa thuốc, mặc dù nhìn qua xanh xanh tím tím vô cùng thâm nhưng thuốc này có hiệu quả rất tốt, không bao lâu sau đã chẳng còn đau nữa.

“Muốn nằm hay là quỳ đây?”

Tần Nghiêu Huyền lấy ra một cây gậy ngọc trong suốt, hất quẹt lấy được cao lên, sau đó chờ Đào Hoa lựa chọn.

Đương nhiên là nằm xuống thoải mái hơn, tư thế quỳ xuống đưa lưng về phía Tần Nghiêu Huyền rất giống chó nhỏ, thật sự quá mức xấu hổ. Nhưng Đào Hoa rất sợ Tần Nghiêu Huyền sẽ lại tức giận, nàng mím môi, chậm rãi đưa lưng về phía hắn.

Eo ép xuống, hai chân tách ra, kiêu đồn trắng nõn hiện ra trước mắt Tần Nghiêu Huyền. Áo lụa màu hồng nhạt rủ xuống bên hông, chọc cho hắn miệng khô lưỡi đắng.

Hôm nay lên đường quả thực vội vàng, mái tóc đen nhánh của Đào Hoa vẫn đang xoắn, tóc nàng cứ thế tán loạn trên miếng lót bằng gấm.

Xuân quang nơi bí mật hiện ra trọn vẹn. Cánh hoa mỏng nước đang sưng lên, xuân thủy chưa khô vẫn còn bám trên đó. Lối vào hoa huy*t không thể khép lại được vì bị giày vò quá độ làm lộ ra phần thịt đỏ hồng bên trong. Ánh mắt nóng bỏng của hắn làm cho thân thể Đào Hoa run lên, đúng lúc này một dòng xuân thủy trào ra khỏi hoa huy*t rồi rơi xuống.

Bên trong buồng xe thoang thoang mùi hương cơ thể Đào Hoa, còn có mùi ngậy của xuân thủy và mùi tanh của tinh khí.

Tư thế phóng túng của nàng khiến lòng Tần Nghiêu Huyền ngứa ngáy, dưới hán hần phồng lên một cục, chỉ muốn lập tức để cho vật nam tính tiến vào hoa huy*т đang ẩm ướt của nàng, sau đó mạnh mẽ giày vò khiến Đào Hoa khóc lóc xin tha.

“Chẳng qua chỉ bị trẫm nhìn một cái mà Hoa Nhi đã ướt như vậy rồi à?”

Ngón tay hán khẽ lướt qua cánh hoa, sau đó vân vê nhụy hoa của nàng, dường như Tần Nghiêu Huyền đang muốn chơi đùa: “Bên trong nhiều nước như vậy, có thoa được cao cũng vô ích thôi.”

“Bệ hạ... Hoa Nhi không chịu nổi nữa.”

Đào Hoa uốn éo khẽ rên rỉ, bị hán đè suốt một đêm cộng thêm chuyện phát bệnh, lúc này nàng làm gì còn sức để hán giày xéo hung bạo nữa.

“Trẫm biết thân thể Hoa Nhi không ổn. Đêm qua còn khóc đáng thương như vậy, mồ hôi tiết ra ướt cả giường.”

Tần Nghiêu Huyền dừng động tác ở tay, hai ngón tay hán đẩy cánh hoa ra cẩn thận kiểm tra: “Yên tâm, không có rách.”

Đào Hoa nên cảm tạ thân thể trẻ trung đầy sức sống của mình, hay là cảm tạ Tần Nghiêu Huyền đã hạ thủ lưu tình không làm nàng đến chết đêm qua đây?

Thật sự là càng nghĩ càng tủi thân, mỗi lần gậy ngọc dính đầy dược cao đi vào một tác, Đào Hoa liền rơi một giọt lệ. Cho đến khi hoa huy*т ngấm hết gậy ngọc, dược cao được thoa đều lên, Tần Nghiêu Huyền ôm lấy nàng thì mặt nàng đã đầy nước mắt. Khuôn mặt tinh xảo nhỏ nhắn lớn chừng bàn tay vô cùng đáng thương.

Hán cầm lấy khăn gấm cẩn thận lau khô cho nàng.

“Trẫm làm Hoa Nhi đau à?”

“Vâng.” Đào Hoa cảm thấy vật nam tính của hán lại ngóc đầu lên dưới hông, nàng nhìn hán với ánh mắt ẩm ướt cùng đáng thương:

“Bệ hạ, đừng làm trên xe ngựa có được không?”

“Trẫm biết Hoa Nhi thẹn thùng.”

Tần Nghiêu Huyền đề ngón tay lên môi nàng, hấn có hơi nghiền ngẫm nói: “Hoa Nhi muốn bên trên ngậm hay bên dưới ngậm đây?”

Tại sao vẫn phải làm vậy? Nàng rất muốn từ chối đấy.

Đào Hoa suy tư trong chốc lát, đang định nói muốn dùng miệng hầu hạ hấn thì Tần Nghiêu Huyền đã lên tiếng trước: “Hoa Nhi không muốn xem phong cảnh ngoài cửa sổ à?”

Nàng thấy Tần Nghiêu Huyền vén màn xe lên, cảnh tượng chưa thấy bao giờ ập vào mắt nàng thông qua cửa sổ. Những cái cây lớn nhỏ khác nhau cao ngất, bên trên còn có tổ chim, ruộng nương và những con trâu ven đường cũng khiến Đào Hoa cảm thấy mới lạ.

Tần Nghiêu Huyền ôm Đào Hoa vào ngực, chậm rãi rút gậy ngọc dưới thân đã thoa đều dục cao ra, đặt vật nam tính cứng rắn nổi đầy gân xanh chạm vào miệng hoa huy*t, hấn hỏi: “Trẫm cứ thế cắm vào Hoa Nhi, để cho nàng nhìn ngắm phong cảnh bên ngoài có được không?”

“Vâng ạ.”

Giọng hấn vừa trầm thấp vừa khàn, để lộ ra lửa dục mãnh liệt, giống như thạch tín được bao một lớp mật bên ngoài. Thế nhưng Đào Hoa lại thích ăn mật.

Nam nhân từng cầm tù nàng mười năm, hiện tại lại nguyện ý để nàng nhìn ngắm thế giới bên ngoài. Bất kể là phúc hay họa, cứ xem trước rồi tính sau.

Hai cánh hoa ướt đẫm non mềm ngậm lấy long căn, hấn tiến vào một cách chậm rãi nên nàng không đau cho lắm, trái lại dục cao lại được thoa sâu vào trong nhờ vật nam tính của hấn, phần đầu của hấn chạm vào hoa tâm khiến nàng tê dại. Đào Hoa không nhịn được liền híp mắt rên rỉ, lưng eo mềm nhũn tựa vào ngực Tần Nghiêu Huyền.

Thỉnh thoảng có những cơn gió mát mẽ thổi vào trong xe làm cho Đào Hoa say mê, Tần Nghiêu Huyền nâng bộ ngực trắng nõn của nàng lên, vừa thoa thuốc vừa vuốt ve.

Hóa ra ngày xuân càng khiến người khác động tình hơn nữa. Đào Hoa ngẩng đầu lên liền nhìn thấy nửa gương mặt của Tần Nghiêu Huyền, biểu tình của hắn vô cùng nhu hòa.

Có vẻ như hắn không tức giận?

“Nghiêu Huyền.”

Nàng vô thức gọi một tiếng, đặt một bên ngực bị bóp đau tối qua vào lòng bàn tay hắn: “Có hơi đau.”

“Trầm bôi thuốc cho Hoa Nhi.”

Hắn cười khẽ xoa xoa một bên nhũ hoa nàng cho cứng lên, Tần Nghiêu Huyền chậm rãi luồn tay xuống chỗ hai người đang giao nhau, ngón tay dính được cao của hắn vuốt ve chỗ cánh hoa, ngay cả nhụy hoa cũng không bỏ qua.

“Ừm...” Thật thoải mái, những chỗ được bôi được cao vô cùng mát. Cảnh xuân ngoài cửa sổ động lòng người, thỉnh thoảng có tiếng chim hót vang lên cực kỳ vui tai.

Dưới thân phun ra một dòng xuân thủy nhưng lại bị long căn to lớn ngăn lại toàn bộ bên trong hoa huy*t. Tay Tần Nghiêu Huyền thì đang xoa nắn bụng nàng.

“hoa huy*t của Hoa Nhi đang ngậm chặt trầm đây.” Ngón tay hắn giống như đang mô phỏng hình dạng long căn trên bụng nàng, cuối cùng ngừng lại chỗ rốn Đào Hoa, Tần Nghiêu Huyền chậm rãi nói: “Có phải bị trầm lấp đầy rồi không?”

“Còn không phải long căn của bệ hạ quá lớn à.” Đào Hoa lim dim có hơi buồn ngủ, nhẹ giọng nói: “Cắm vào hoa huy*t rất sướng, nước muốn chảy ra cũng chẳng được, dĩ nhiên là lấp đầy rồi ạ.”

Vốn dĩ nàng trả lời rất đứng đắn, còn kèm theo chút tố cáo. Ai ngờ Tần Nghiêu Huyền lại cảm thán một tiếng, sau đó cúi xuống hôn lên

tai nàng.

“Hoa Nhi của trẫm thật ngoan.”

Sao như vậy đã lấy lòng được hần rồi? Đào Hoa nghe được âm thanh mập mờ khi Tần Nghiêu Huyền mút tai nàng, hoa huyết bên dưới không tự chủ co rút lại, mút chặt long căn khiến hần khẽ rên.

Hơ, thân thể nóng lên, có chút ham muốn hần.

Đào Hoa không ngại để cho thân thể nhạy cảm này tiết ra nhiều nước chút, như vậy lúc hần làm sẽ thoải mái hơn, dù gì cũng chạy không thoát chi bằng cứ hưởng thụ đã. Như vậy nàng đỡ phải ăn roi, không bị dạy dỗ thành tiện nô dâm đấng trong miệng Tần Nghiêu Huyền.

Mông nhỏ nàng vừa mới nâng lên đã bị hần phát hiện và đè lại.

“Ha a...”

Khoái cảm tê dại làm cho Đào Hoa vừa sướng khoái vừa xấu hổ, nàng đưa tay định đóng rèm lại sau đó cùng Tần Nghiêu Huyền hưởng thụ một phen. Thế mà hần lại ngăn động tác của Đào Hoa lại, lập tức nhìn thấu trêu chọc nàng: “Nói không muốn làm là Hoa Nhi, giờ muốn làm cũng là Hoa Nhi.”

Đầu mày khóe mắt Đào Hoa đều là vẻ quyến rũ, nàng nghiêng người vươn lưỡi khẽ liếm yết hầu Tần Nghiêu Huyền chậm rãi nói: “Bệ hạ không muốn à.”

Long căn bên trong hoa huyết nàng có hơi co giật, thỉnh thoảng còn đẩy tới trước vài cái.

“Hoa Nhi đoán xem trẫm có muốn hay không?”

Hần nâng eo nàng lên, long căn chỉ cắm vào có phần đầu lúc này đột nhiên mạnh mẽ tiến vào, bị kích thích bất ngờ khiến Đào Hoa đạt khoái cảm, nàng trợn mắt cảm nhận bên dưới không ngừng phun ra xuân thủy, uất ức nhìn Tần Nghiêu Huyền.

Hần quá mức hiểu rõ nàng rồi. Rõ ràng kiếp này bị hần làm có mấy

lần thôi mà.

“Trẫm cho Hoa Nhi thử thứ khác.”

Nhìn con người ươn ướt dự người của Đào Hoa, Tần Nghiêu Huyền dùng một dây lụa trắng che mắt nàng. Hắn khẽ gõ vào thành xe, xe ngựa lập tức dừng lại, giọng nói cung kính truyền đến: “Thánh thượng có gì phân phó?”

“Đi đường nhỏ.”

Tần Nghiêu Huyền đè lại Đào Hoa đang bất an trong ngực, dùng ngón tay vuốt ve nhụy hoa đang ẩn nấp bên trong cánh hoa an ủi, giọng hắn lạnh như sương sớm.

Đường mòn bằng phẳng không đi lại đi đường nhỏ là thế nào? Thế nhưng người bên ngoài xe lại không dám nói nhiều, chỉ lớn tiếng đáp lại liền đổi hướng.

Chỉ chốc lát sau, thanh âm ken kết lại vang lên lớn hơn.

“Cảnh vật đường mòn rất nhàm chán, đi đường nhỏ sẽ thú vị hơn.”

Tần Nghiêu Huyền đưa đầu ngón tay vào trong miệng Đào Hoa, vuốt ve chiếc lưỡi của nàng, nói: “Đáng tiếc lúc này Hoa Nhi phải bị bịt mắt thì mới đúng.”

Mắt chẳng nhìn thấy gì, áo lụa trên người bị Tần Nghiêu Huyền lột ra. Nàng lỏa thể ngồi trong lòng hắn ngậm long căn, làn gió ẩm áp thổi vào từ bên ngoài khiến Đào Hoa mềm nhũn, nước dưới thân càng chảy càng nhiều.

“Cạch.”

“U!”

Đột nhiên bánh xe cán lên một hòn đá, sự xóc nảy khiến long căn lui ra một khoảng sau đó lại mạnh mẽ tiến vào chạm đến hoa tâm. Đào Hoa vốn đã nhạy cảm nay còn bị giày vò như vậy, vì để không phát ra tiếng rên rỉ nàng liền cắn lấy tay Tần Nghiêu Huyền.

“Mới có chút vậy mà đã không chịu nổi.”

“Ồ ư...”

Đào Hoa dùng lưỡi liếm mút ngón tay hần, lúc xe rung lắc mặc dù cả hai không chuyển động nhưng chỗ giao hợp lại ướt đầm nước. Không biết lúc nào sẽ bị cấm vào nên lòng đầy mong đợi cùng khẩn trương, âm thanh ken két xen lẫn với tiếng thở dốc của Đào Hoa.

“Thật là chặt.”

Đột nhiên Tần Nghiêu Huyền ôm lấy eo Đào Hoa, hần mạnh mẽ chuyển động mấy cái, ngay sau đó tiến sâu vào đến hoa tâm phun ra tinh khí nồng đậm.

Đào Hoa mềm nhũn nằm trong ngực hần, nàng rất muốn hỏi đã có thể mở bịt mắt ra chưa.

Rốt cuộc bên ngoài có gì? Nàng vô cùng hiếu kỳ đấy!

Đúng lúc này xe dừng lại.

“Thánh thượng, đã đến bến tàu rồi. Mời người lên thuyền.” Người ngoài xe nói vọng vào.

Đào Hoa tủi thân chếp chếp miệng. Phong cảnh đẹp gì đó nàng căn bản không được nhìn thấy!

Giọng nói thánh thót uyển chuyển truyền đến như gió xuân: “Bệ hạ, thần thiếp chờ người ở đây đã lâu.”

Vật nam tính vẫn chưa mềm đi chậm rãi trượt ra khỏi cơ thể, dịch thể nhớt nhúa chảy ra khỏi hoa huyệt, Đào Hoa sợ sệt ôm lấy cánh tay Tần Nghiêu Huyền.

Cứ như thế mà xuống xe nàng sẽ xấu hổ chết mất thôi.

“Đừng sợ.”

Tần Nghiêu Huyền cột chặt lại dây lụa đang bịt mắt nàng, hấn chậm rãi làm sạch thân thể cả hai, đến khi bên ngoài xe vang lên tiếng bước chân sốt ruột hấn mới nhẹ nhàng bế Đào Hoa xuống xe.

“Thiếp đã sắp xếp tất cả rồi, bệ hạ chỉ cần lên thuyền là được... Ờ?”

Giọng nói giống như chim hỉ thước phút chốc có hơi sửng sốt, Đào Hoa cảm nhận được có một ánh mắt đang nhìn chăm chăm mình.

Cánh tay đặt bên hông nàng siết chặt hơn, Đào Hoa đặt tay lên đầu vai hấn, nàng sắp không thở nổi.

Rõ ràng Đào Hoa chẳng nhìn thấy gì cả, chỉ có một màu trắng xóa của ánh nắng nhưng Tần Nghiêu Huyền vẫn úp mặt nàng vào ngực hấn.

“Lên thuyền rồi nói.”

Giọng hấn vô cùng lạnh lùng, cao ngạo y như đỉnh núi đón gió lớn quanh năm, Đào Hoa không nhìn được liền rùng mình.

Xung quanh vang vọng âm thanh chân giẫm lên ván còn có tiếng đinh đang của trang sức trên đầu vị phi tử kia va chạm vào nhau. Vòm ngực Tần Nghiêu Huyền vững vàng phập phồng, nàng không nghe rõ được tiếng nước sông chảy, Đào Hoa đang định tháo dải lụa xuống thì nàng bị đưa vào phòng và đặt lên giường.

“Hoa Nhi ngoan ngoan ngồi đây nhé.”

Tần Nghiêu Huyền đắp chặn lại cho nàng, hấn bắt lấy chân trái của

nàng, dùng một dải lụa mềm mại siết chặt sau đó cố định vào thành giường.

“Hoa Nhi làm sai chuyện gì sao?”

Sau khi tháo bịt mắt ra, Đào Hoa nhìn thấy khuôn mặt không có tí cảm xúc nào của Tần Nghiêu Huyền thì vô cùng sợ hãi, nàng cử động chân trái làm cho Tần Nghiêu Huyền khẽ nhíu mày, đây là điềm báo trước của cơn giận dữ.

“Không quen đi thuyền Hoa Nhi sẽ bị say sóng, lỡ như đụng phải dòng nước chảy xiết nàng cũng không bị ngã.”

Tần Nghiêu Huyền dùng dải lụa bịt mắt nàng khi nãy cột tay trái Đào Hoa rồi cột vào đầu giường, lần này thật sự là muốn nhúc nhích một cái cũng không được.

Uất ức.

Nói cái gì mà sợ nàng ngã bị thương, rõ ràng là sợ nàng chạy trốn.

Uổng cho Đào Hoa nghĩ rằng ra khỏi Kim Ti Uyển là có thể tự do hơn, ai ngờ vẫn bị hãm trói trên giường.

Đào Hoa mở to mắt nhìn khắp phòng, mặc dù không bằng tầm cung của Tần Nghiêu Huyền nhưng vẫn xa hoa khí thế, nàng còn chưa kịp nhìn kỹ thì đã bị tấm màn che mất tầm nhìn.

“Trẫm có quốc sự cần bàn. Hoa Nhi cứ ở đây chờ trẫm quay lại.”

Hắn cuối người gặm cắn lỗ tai Đào Hoa, đầu lưỡi ẩm áp mềm mại lướt qua chỗ nhạy cảm:

“Nếu như Trẫm phát hiện Hoa Nhi tự ý cởi ra thì...”

“Hoa Nhi không dám.”

Đừng nói đến những nhát roi và khi bị đánh gãy chân ở kiếp trước, chỉ riêng bộ dạng thê thảm của Lan phi mấy hôm trước đã khiến nàng sợ hãi đến tận giờ.

Hắn dùng răng khế cắn, thân thể Đào Hoa lập tức run lên, nàng vội vàng ôm lấy cổ hắn, nhẹ giọng nói: “Hoa Nhi ở đây chờ bệ hạ quay lại.”

“Ngoan.”

Tần Nghiêu Huyền hôn lên trán nàng, sau khi che kín màn không một khe hở hắn mới rời đi.

Hắn là thuyền này rất lớn, ngồi hồi lâu mà vẫn không cảm thấy lắc lư. Đào Hoa nhàm chán nằm trên giường, nàng vô cùng tò mò muốn vén màn lên nhìn nhưng lại sợ Tần Nghiêu Huyền phát hiện. Ngón tay vừa mới chạm vào liền rút về, nàng hí mắt dè dặt nhìn ra bên ngoài.

Vài lần như thế, cuối cùng Đào Hoa viện lý do là mở một kẽ hở để hóng mát, nào ngờ khi ngón tay mới chạm vào bức màn thì cửa bị mở ra.

Có cần đúng lúc vậy không?

Đào Hoa bị dọa đến nỗi khuôn mặt trắng bệch, thế nhưng sau khi bức màn được vén lên lại lộ ra một khuôn mặt nữ nhân.

“Đào Hoa muội muội, sao sắc mặt lại như vậy, muội bị say sóng à?”

Cả người từ trên xuống dưới đều là những thứ quý giá, một cánh tay có đeo vòng phỉ thúy vươn đến đặt lên trán Đào Hoa, lo âu lắm lắm: “Hình như có hơi nóng, nên gọi ngự y nhỉ?”

“A!”

Đào Hoa sợ hãi lui về phía sau, nàng giống như con thú nhỏ bị hoảng sợ bắt lấy chăn che kín vai và cổ của mình.

Đêm qua Tần Nghiêu Huyền tàn bạo như vậy, khắp người nàng đều là dấu vết, nhất định nàng ấy sẽ nhìn thấy.

“Sao Đào Hoa muội muội vẫn còn thẹn thùng như vậy, chúng ta đều là phi tử của bệ hạ, những dấu vết này là phúc phần của chúng ta.” Nàng ấy rút tay về, che miệng cười khẽ nói:

“Chẳng trách bệ hạ thời thời khắc khắc thương nhớ, muội muội yêu kiều giống như nước vậy, không thể xa muội lâu được.”

Đào Hoa nhìn nữ nhân có khí khái hào hùng trước mặt, một nữ tử thành thực có đôi mắt hạnh, nàng ngơ ngác há miệng không biết đáp lời như thế nào.

“Đào Hoa muội muội gọi ta Viên tỷ là được rồi, nếu không ngại cứ gọi khuê danh của ta là Ninh Nhã.”

Viên tỷ... Ninh Nhã... Lục Ninh Nhã?

Đây không phải là Viên phi của Tần Nghiêu Huyền à! Không phải hôm nay là sinh nhật của nàng ấy ư, sao lại xuất hiện trên thuyền!

Đào Hoa luống cuống nói: “Thì ra là Viên phi tỷ, Hoa Nhi... Hoa Nhi nhất thời vô lễ, xin...”

“Đều là tỷ muội cả, nói gì vậy chứ?”

Lục Ninh Nhã cười vui vẻ, nàng ấy đưa ngón tay ra đặt bên mép Đào Hoa, khẽ lắc đầu nói:

“Hơn nữa, Đào Hoa muội muội mới là quý phi, nào có vô lễ với tỷ đâu chứ?”

Chột dạ lui về phía sau, Đào Hoa không biết nên trả lời như thế nào.

Mặc dù nàng vẫn luôn ở trong cung mười năm nhưng cũng có nghe được chút tin tức, trừ Tần Nghiêu Huyền ra nàng không gặp được bao nhiêu người cả. Kiếp trước, Viên phi này là một người có thủ đoạn, nàng ta có gia thế, có tiền đồ sáng lạn, là lựa chọn tốt nhất cho ngôi vị hoàng hậu.

Lúc ấy Tần Lê Uyên vẫn còn là thái tử, vốn dĩ Lục Ninh Nhã nên dựa theo thời thế mà làm thái tử phi nhưng nàng ta vô cùng si tình với Tần Nghiêu Huyền, bằng mọi giá không chịu gả cho Tần Lê Uyên, mặc dù cuối cùng người ngồi lên ngôi vị hoàng đế là Tần Nghiêu Huyền nhưng ngôi vị hoàng hậu lại không phải của nàng ta.

Thậm chí ngôi vị tối cao trong đám phi tử cũng không thuộc về nàng ta.

“Đào Hoa muội muội khát nước à? Bệ hạ thật sự đi quá vội vàng nên không đem chút nước nào đến.”

Lời nói giống như của một tỷ tỷ ân cần quan tâm, Lục Ninh Nhã đi đến bàn nhỏ rót một tách trà, sau khi tự mình thử nhiệt độ mới đặt vào tay Đào Hoa: “Không lạnh, còn rất ngọt.”

“Cám ơn Viên tỷ.”

Đào Hoa uống nước với một bụng nghi vấn nhưng không biết nên hỏi từ đâu.

Yên lặng trong chốc lát, cuối cùng Lục Ninh Nhã lên tiếng phá vỡ bầu không khí lúc này.

“Đào Hoa muội muội đến Ngạo quốc cũng đã hai năm nhưng vẫn còn ngây ngô nhỉ? Trong cung lúc nào cũng nhàm chán, tỷ vẫn luôn muốn đến thăm tiện thể nói chuyện phiếm giải sầu với muội nhưng bệ hạ cứ luôn sợ tỷ làm phiền muội.”

Lục Ninh Nhã đem toàn bộ bánh ngọt trên bàn đặt lên giường, bẻ một nửa ăn chung với Đào Hoa: “Lần này nghe nói Đào Hoa muội muội sẽ cùng đến Giang Nam với bệ hạ mà không mang theo một thị nữ nào cả, tỷ biết được liền không yên tâm nên cố ý đến thu xếp trước. Nếu muội muội có gì không quen cứ nói với tỷ.”

“Những thứ này đều do Viên tỷ sắp xếp à?”

Bánh ngọt mềm dẻo hương vị mới mẻ làm cho Đào Hoa có hơi kinh ngạc. Không phải những chuyện này đã có người chuyên phụ trách hay sao?

“Lúc bệ hạ ở trong cung đều do một tay tỷ lo liệu. Hiện tại khi ra khỏi cung tỷ cũng nên đi theo để thể hiện tâm ý.”

Nàng ta khẽ cười nói: “Mỗi lần đưa châu báu đồ trang sức đến cho Đào Hoa muội muội hay đưa vài thứ đồ chơi nhỏ đến Kim Ti Uyển tỷ đều phải tự mình kiểm tra tỉ mỉ, lỡ như có cạnh hay góc nào làm

muội bị thương là không hay rồi.”

Đào Hoa vừa cắn bánh ngọt vừa cảm thấy chột dạ.

Hóa ra những thứ đồ đó đều được đặt nhiều tâm tư như vậy, thế mà kiếp trước nàng nói đập liền đập, sau khi ném ra ngoài cửa còn đập thêm mấy cái.

Chẳng qua Đào Hoa cho rằng nàng đang đập lên tâm ý của Tần Nghiêu Huyền, khinh thường hắn vừa đánh vừa xoa, không ngờ rằng còn liên quan đến người khác.

Lục Ninh Nhã thấy Đào Hoa ăn nhiều liền vui vẻ nói: “Xem ra rất hợp ý muội muội. Bệ hạ có tặng đồ quý giá cho muội muội cỡ nào cũng không bằng sự hiểu nhau giữa tỷ muội chúng ta.”

Nàng ta cười nói tiếp: “Dù gì đây cũng là sự khác biệt giữa nam nữ. Lúc bé tỷ chơi chung với bệ hạ, người cũng không hiểu tâm tư nữ nhân như thế đó, chỉ biết mặt lạnh nói đừng khóc, chẳng biết dỗ dành tỷ một câu nào. Hiện tại trưởng thành rồi, có thể coi như biết chiều chuộng người khác chút ít.”

Đào Hoa nghiêng đầu nói: “Có lẽ do bản chất của nam nhân nhỉ? Ở đâu cũng có nam nhân biết thương xót nữ nhân.”

“Nam nhân Đại Diễn cũng thế à?” Lục Ninh Nhã lộ ra sự kinh ngạc: “Tỷ còn cho rằng nam nhân Đại Diễn đều thô lỗ không hiểu tâm tư nữ nhân.”

“Không thể phân biệt Đại Diễn và Ngạc quốc như thế.”

Đào Hoa vén tóc ra sau tai, nói: “Mỗi người đều khác nhau cả. Lúc muội còn nhỏ, những lúc cảm thấy khó chịu thị vệ nhìn thấy cũng sẽ dỗ dành muội...”

“Dễ như thế nào?” Lục Ninh Nhã bẹo má nàng: “Dùng một cây kẹo hồ lô dỗ tiểu muội muội à.”

Gò má hơi đau, Đào Hoa vô thức khẽ bật cười.

Nàng đã không gặp người ấy mười năm, ký ức đã sớm tiêu tán bởi

khoảng thời gian bị hành hạ kia rồi. Dĩ như thế nào? Nhất thời Đào Hoa nhớ không ra.

Nàng chỉ mơ hồ nhớ rằng, khi nàng bị phạt hấn ta sẽ cố tình viết chữ xiêu xiêu vẹo vẹo chép phạt giúp nàng. Khi nàng bị phạt quỳ sẽ dùng ngực làm ấm bánh ngọt đút cho nàng từng miếng nhỏ. Lúc ấy, nàng ở Đại Diễn muốn biết hoa đào trông như thế nào, hấn ta liền chạy ra ngoài trong đêm tuyết rơi tán loạn và đem về một cành hoa mai.

“Không có kẹo hồ lô.”

Đào Hoa lắc đầu không nói nữa. Nàng lắng lắng nghe Lục Ninh Nhã nói về chuyện của nàng ta và Tần Nghiêu Huyền.

Ăn hơn một nửa số bánh ngọt thì cửa phòng bị mở ra, Lục Ninh Nhã đang cười vui vẻ lập tức khựng lại, nàng ta đứng dậy hành lễ: “Bệ hạ.”

“Sao nàng lại ở đây?”

Mắt Tần Nghiêu Huyền nhìn chằm chằm bánh ngọt trong tay Đào Hoa, hấn đi đến vớt hết: “Ăn nhiều như vậy buổi trưa phải làm thế nào?”

Lúc này Đào Hoa mới phát hiện mình ăn có hơi nhiều, nàng không dám phản bác, Lục Ninh Nhã bảo nàng ném thử, nàng liền ăn hết toàn bộ, hiện tại bụng đã no căng.

“Bánh Viên tử cho người làm rất ngon...” Đào Hoa cầm miếng trong tay đưa cho Tần Nghiêu Huyền: “Thật mà! Bệ hạ ném thử sẽ biết.”

“Ừm.”

Dưới ánh mắt kinh hoàng của cả hai, Tần Nghiêu Huyền há miệng nuốt vào: “Tạm được.”

Lúc này Đào Hoa mới thở phào nhẹ nhõm. Nàng vừa định bảo đúng vậy phải không, Viên tử rất có lòng thì bức màn đã phủ xuống che kín.

Sau khi cửa phòng mở ra đóng lại, bên trong không còn một bóng người. Hình như bên ngoài có tiếng nói chuyện nhưng Đào Hoa không nghe rõ.

“Không được trộm cho phép mà tự tiện vào phòng.”

Tần Nghiêu Huyền liếc nhìn Viên phi đang cúi đầu không nói trước mặt, giọng vô cùng lạnh.

“Thần thiếp chỉ sợ muội muội ngồi thuyền sẽ nhàm chán, nghe thánh thượng dặn dò thái y trông chừng muội ấy say sóng nên mới qua xem chút để muội ấy không buồn chán mà thôi.”

Lục Ninh Nhã thoải mái cười nói: “Không phải hợp với thánh ý sao?”

Tần Nghiêu Huyền híp mắt: “Nàng đang kể công.”

“Thần thiếp không dám.” Lục Ninh Nhã đi về phía trước một bước, điềm đạm nói: “Thiếp chỉ muốn giúp bệ hạ phân ưu. Tối nay nước chảy xiết nhất định Đào Hoa muội muội sẽ thấy khó chịu. Chi bằng đêm nay cứ để thần thiếp hầu hạ người có được không?”

Bên trong phòng thoang thoảng mùi long tiên hương, bức màn ảm áp màu trắng nhẹ nhàng lay động theo sóng lớn, ánh đèn làm nổi bật cái yếm trên người nữ nhân, da thịt vẫn còn tỏa ra hơi nước vì vừa mới tắm xong.

Một lọn tóc phủ lên đôi môi đỏ mọng, nụ anh đào dụ người vượn cao dưới lớp yếm, chiếc yếm nhỏ bé không che chắn hết được bộ ngực trắng nõn.

Người đang tựa vào giường vẫn bình tĩnh như cũ, không hề có hành động gì đối với vưu vật mê người này, y phục màu đen rủ xuống bên giường, người kia không có vẻ gì nóng vội.

Lục Ninh Nhã vượn bàn tay nhỏ bé mềm mại, nàng ta cởi bỏ lớp áo bên ngoài rồi tựa vào cánh tay hắn.

“Bệ hạ, hôm nay là sinh thần của thần thiếp.”

Thấy Tần Nghiêu Huyền vẫn ngồi đó với vẻ ngoài lạnh như băng, Lục Ninh Nhã nặn ra mấy giọt nước mắt, nàng ta cắn môi nói: “Hai mươi mấy năm qua, thần thiếp luôn ngày nhớ đêm mong, chỉ mong chờ ngày có thể hầu hạ bệ hạ.”

“Trẫm biết.”

Đáp lại lời bày tỏ thâm tình kia Tần Nghiêu Huyền chỉ trả lời hai chữ.

Lục Ninh Nhã cố tình bỏ qua sự hơi hợt lạnh nhạt của hắn, nàng ta tự an ủi mình rằng hắn chỉ là không hiểu phong tình mà thôi, để vương vốn cao ngạo vô tình như thế. Nàng ta đánh bạo vượn đôi tay nhỏ bé chạm vào thân thể chỉ có trong mộng mới dám chạm tới.

Lướt dọc xuống dưới, áo lót xộc xệch. Khuôn ngực to lớn cường tráng, từng đường cong của bắp thịt khiến cả người Lục Ninh Nhã nóng lên. Thứ bên trong tiết khô đã cương cứng như cái trống, nàng ta không dám trực tiếp chạm vào.

“Bệ hạ, thần thiếp tự nhận không giỏi lấy lòng như các tỷ muội khác,

lại còn không xinh đẹp như Đào Hoa muội muội...” Lục Ninh Nhã áp ngực vào vòm ngực Tần Nghiêu Huyền, nàng ta thè lưỡi, gò má ửng đỏ tựa vào đầu vai hắn: “Nhưng thần thiếp dám khẳng định tâm ý của mình đối với bệ hạ là không ai sánh bằng. Chỉ cần bệ hạ vui, thần thiếp cũng sẽ vui.”

Con gái bảo bối của Tây bình vương, từ nhỏ đã được nuôi dưỡng trong cung, lúc này lẽ lưỡi giống như chú chó nhỏ xin ăn, khao khát được ở dưới người hắn.

Tay nàng ta dò xét vào trong áo lót, dần dần tiến đến chỗ kia, Lục Ninh Nhã nắm chặt, nàng ta nhắm mắt cố gắng không nghĩ đến bộ dạng phóng túng lúc này của mình, vươn đầu lưỡi liếm ngực hắn lấy lòng.

Chỉ chốc lát sau, vật dưới người đã muốn bật ra ngoài.

Quả nhiên!

Lục Ninh Nhã đắc ý, nàng ta định cho tay vào trong thì bị một bàn tay nắm chặt.

“Bệ hạ?”

Rõ ràng trong mắt Tần Nghiêu Huyền có lửa dục bị đè nén, nàng ta cảm thấy cổ tay vô cùng đau đớn. Nàng ta nhớ đến dáng vẻ của Đào Hoa, hắn tàn bạo trên giường với nữ nhân Đại Diễn kia cũng thôi đi, sao với nàng ta cũng như thế?

Vừa định dịu dàng lên tiếng thì chợt Tần Nghiêu Huyền dùng lực, trực tiếp ném nàng ta khỏi giường.

“Bệ hạ!”

Bị ngã đến choáng váng đầu óc, Lục Ninh Nhã chưa từng chịu uất ức như vậy, nước mắt lưng tròng đang định tiếp tục lấy lòng thì Tần Nghiêu Huyền đã đứng lên, hắn lau nước đọng trên ngực rồi bình tĩnh khế áo lót lại.

“Nghỉ ngơi đi.”

Tần Nghiêu Huyền đi thẳng, tiếng đóng cửa nặng nề như muốn nghiền nát mọi thứ trong căn phòng.

Mùi long tiên hương, cố tình chọn chiếc yếm cực nhỏ, ngày cả tấm cánh hoa cũng không khiến hấn động lòng chút nào. Lục Ninh Nhã ngồi lên giường như người mất hồn, nàng ta xé bức màn thành từng mảnh, thị nữ giữ cửa vội vàng chạy vào ngăn cản.

“Tiểu thư, người đừng có không nghĩ thông suốt như vậy! Nói không chừng là thánh thượng quá yêu thương người nên không muốn làm như thế trên thuyền.”

Lục Ninh Nhã cảm thấy có lý nhưng vẫn vô cùng uất ức.

Thị nữ lại nói tiếp: “Tiểu thư là ai chứ, dĩ nhiên là khác biệt đối với thánh thượng! Những phi tử mỹ nhân kia có ai mà thánh thượng không nhắm mắt cho xong chuyện rồi đi, ngày cả mặt mũi họ người cũng chẳng thèm nhìn.”

“Nhắc mới nhớ, hôm nay khi người kia ra khỏi xe ngựa cũng bị che mắt.”

Nếu là vậy, nàng ta còn có thể nhìn thấy được dung nhan của Tần Nghiêu Huyền đã là một sự khác biệt.

Lúc này Lục Ninh Nhã mới cảm thấy thoải mái hơn, để mặc cho thị nữ hầu hạ thay y phục thường ngày.

Mặc dù rời cung vào ngày sinh nhật theo ý của thái hậu, ở trên thuyền cũng chẳng có chút náo nhiệt gì nhưng nghĩ đến chuyện nàng ta là độc nhất vô nhị trong lòng Tần Nghiêu Huyền thì không thể coi là không có thu hoạch.

Hướng hồ, vừa rồi nàng ta chỉ chạm nhẹ Tần Nghiêu Huyền đã có phản ứng. Sau này sẽ còn nhiều cơ hội khác.

“Nương nương, mau uống chén thuốc tốt cho thân thể này đi.”

Thị nữ đem chén thuốc có lợi cho việc mang thai đến, ánh mắt lóe lên nói: “Vừa rồi... Chỗ Ngọc quý phi có động tĩnh, có thể là bệ hạ... đã đến chỗ của nàng ta.”

Động tác uống thuốc của Lục Ninh Nhã khựng lại, sau đó nàng ta yên lặng uống cạn rồi bảo thị nữ lui ra.

Lúc Tàn Nghiêu Huyền rời đi rõ ràng rất tức giận, cho dù có đến chỗ Đào Hoa thì cũng sẽ hành hạ nàng. Lục Ninh Nhã tiến đến chỗ khe hở cạnh cửa phòng của nàng ta nín thở lắng nghe, gian phòng kế bên thật sự có tiếng cầu xin cực kỳ đáng thương vọng lại.

Đào Hoa nằm trên giường đến khuya vẫn không thấy bóng dáng Tàn Nghiêu Huyền.

Hôm nay là sinh thần của Viên phi, nhất định là hân đang cùng nàng ta vui vẻ ăn mừng, sau đó sẽ tâm sự với nhau trên giường.

Đáng tiếc bữa tối nàng ăn khá ít, ở trên thuyền lâu làm cho nàng có hơi choáng váng, ngày cả Hạ Chu luôn nói chuyện với cô cũng không có ở đây. Trong lúc nhàm chán Đào Hoa đưa tay thẳng đến chỗ xấu hổ kia của mình.

Đào Hoa không hề cảm thấy tự thỏa mãn là một chuyện vui nhưng trên thuyền không ngủ được càng khó chịu hơn. Trái lại nên tiêu hao hết khí lực rồi chìm vào giấc ngủ sẽ tốt hơn.

Cắn áo ngủ bằng gấm không biết đang suy nghĩ gì, ngón tay nàng tùy tiện xoa nắn vuốt ve chỗ nhụy hoa, phát hiện không có bao nhiêu khoái cảm. Đào Hoa sốt ruột cho một ngón tay vào hoa huy*t, cảm giác ẩm ướt ẩm áp khiến thân thể nàng run lên.

Ngậm thật chặt ngón tay còn có nước chảy ra, Đào Hoa lập tức đỏ mặt, nàng không nhịn được cho thêm một ngón tay nữa.

Hóa ra bên trong lại non mềm thoải mái như vậy. Thế nhưng lúc nàng rút ra cắn vào lại cảm thấy đau, Đào Hoa làm mấy lần nhưng vẫn không tìm được đúng chỗ, có một ít xuân thủy chảy ra thế nhưng lại không có bao nhiêu khoái cảm.

Trái lại khiến bản thân thở nặng nhọc, dưới thân đau đớn.

Cũng tốt... Mệt mỏi liền có thể ngủ, quản nhiều như thế để làm gì.

“Ừ...” Qua một khoảng thời gian, cuối cùng thì thân thể cũng có một tia khoái cảm, Đào Hoa xấu hổ vùi đầu vào trong chăn, nàng mới vừa nhắm mắt lại thì cửa ngay lập tức bị đẩy ra.

Tiếng bước chân dồn dập khiến lòng nàng phát lạnh, sau khi bức màn được vén lên, nàng nhìn thấy Tần Nghiêu Huyền không có mặc áo khoác bên ngoài, hắn trực tiếp cởi áo ngủ bằng gấm của nàng ra.

“Hơ!”

Thân thể chợt lạnh, Đào Hoa kinh hoảng muốn co rút nhưng ánh mắt của Tần Nghiêu Huyền lại đang dò xét thân thể nàng.

Hắn tách đôi chân nhỏ trắng nõn đang khép chặt của nàng ra, hoa huy*t ướt đầm không cách nào che giấu.

“Do trẫm thờ ơ với Hoa Nhi khiến cho nàng tự thỏa mãn như vậy.”

Đào Hoa mở miệng định giải thích nhưng dù có trăm cái miệng cũng không thể bào chữa được. Nàng chỉ đành mệt mỏi nằm trên giường không nói một lời, Đào Hoa rất sợ sẽ chọc giận Tần Nghiêu Huyền hơn nữa.

“Mấy hôm nay đêm nào trẫm cũng triền miên với Hoa Nhi, thiếu trẫm một đêm nàng liền không chịu nổi à?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn tinh tế của nàng đỏ bừng, mắt nàng nhắm chặt hàng mi run run, Tần Nghiêu Huyền nhìn hai nú anh đào trước ngực nàng, chúng đang dựng thẳng khiến cho bộ ngực càng đầy đặn hơn.

Hắn cởi dây lụa ở cổ chân nàng ra, sau đó nâng hông Đào Hoa lên, sau khi eo thon giương cao hoa cốt bí ẩn liền hiện ra trước mắt, nơi đó đang cực kỳ ẩm ướt còn có nhụy hoa đang lấp ló sau cánh hoa, lồi vào hoa huy*t đỏ ửng không cách nào che giấu.

“Hoa Nhi thật sự không ngoan chút nào.”

Dùng tay quẹt một ít xuân thủy của nàng, Tần Nghiêu Huyền vỗ nhẹ hông Đào Hoa ý bảo nàng không cần hoảng sợ, sau đó hắn tách hai cánh hoa ra, đặt tay lên nhụy hoa ấn một cái.

“A!”

Khoái cảm tê dại cùng sự xấu hổ truyền đến, Đào Hoa không nhin được đưa tay giữ đầu gối mình, nàng sợ bản thân sẽ đổ xuống giường hoặc đập loạn vào người Tần Nghiêu Huyền.

Tại sao khi bị hấn sờ lại thoải mái hơn tự nàng sờ như thế. Đào Hoa nhìn Tần Nghiêu Huyền với đôi mắt ươn ướt, vừa nghi ngờ vừa vô cùng xấu hổ.

“Hoa Nhi thật sự không biết thương xót bản thân mình chút nào, vậy mà lại khiến cho hoa huy*t đổ đến mức này.”

Tần Nghiêu Huyền dùng hai ngón tay khẽ miết thịt non ở lõi vào hoa huy*t, xuân thủy không ngừng chảy ra thấm ướt tay hấn, mặt động lập tức mở cửa để lộ ra lõi đi ẩm ướt bên trong.

Hơi thở hấn phun lên chỗ nhạy cảm của nàng, eo Đào Hoa mềm nhũn hết cả ra, nàng sắp không nhin được nữa.

“Nếu Hoa Nhi muốn thì cứ nói với trẫm một tiếng là được. Cần gì phải khiến bản thân chịu thiệt như vậy làm gì?”

Môi mỏng của Tần Nghiêu Huyền khẽ cong, sau đó hấn không ngừng tiến lại gần: “Làm mình lâu như vậy cùng không lấy ra, Hoa Nhi ngốc nghếch.”

“Thần thiếp không có! A...”

Đột nhiên eo bị nâng lên và giữ chặt. Chóp mũi hấn đè lên miệng hoa huy*t, đầu lưỡi vươn ra liếm láp khiến Đào Hoa không ngừng tiết ra xuân thủy.

“Đừng... Đừng như vậy...”

Đào Hoa không biết mình đang sợ hãi hay thoải mái, dưới thân truyền đến cảm giác mềm mại nhưng vô cùng mãnh liệt trước giờ chưa từng có. Hơi thở hấn không ngừng phun lên chỗ đó, chiếc lưỡi nham nhám quét dọc ngang khắp nơi, trơn tru ẩm ướt như một con rắn.

Hắn... hắn vậy mà lại liếm chỗ đó của nàng, đã thế còn nuốt hết chỗ nước chảy ra.

Tần Nghiêu Huyền dùng sức hít một hơi, mùi thơm cơ thể hòa với mùi tanh của xuân thủy trở thành một mùi vị đặc biệt. Hắn liếc nhìn vẻ mặt xấu hổ không thể nhìn được của Đào Hoa, thấp giọng nói: “Chịu không nổi khi trẫm làm thế?”

“Thần thiếp... A ư...”

Đầu lưỡi hắn khẽ lướt qua miệng huyết sau đó liền tiến vào trong. Đầu ngón chân Đào Hoa co quắp cả lại, Tần Nghiêu Huyền giữ chặt eo nàng, một tay kia hắn không ngừng vờ về nhụy hoa.

Đầu lưỡi mềm mại nóng như lửa chạm vào vách tường bên trong, từng đợt từng đợt xuân thủy chảy ra. Khoái cảm từng trập từng trập giống như đang lắng trĩu nàng, miệng Đào Hoa nhanh chóng tràn ra tiếng nước nở, vừa đau khổ vừa sướng khoái.

Cảm nhận được hoa huyết nàng không ngừng co rút, Tần Nghiêu Huyền cho toàn bộ đầu lưỡi vào bên trong, liếm lấy thịt non nhạy cảm của nàng, sau đó hắn rút ra toàn bộ rồi lại cắm vào mạnh mẽ.

“A... A... Không... Không được a...”

Đột nhiên Đào Hoa khóc lớn tiếng, tiếng nước nở hòa với thanh âm liếm láp thềm thường của hắn, cảnh tượng dâm mỹ in vào đáy mắt, Đào Hoa hét lớn bị môi lưỡi hắn đưa đến cực điểm.

Trước mắt trắng xóa, thủy dịch tuôn không ngừng, Tần Nghiêu Huyền buông phần eo mềm như nước của nàng ra, hắn cởi dây lụa trên cổ tay, ôm nữ nhân đang thút thít vào trong ngực.

Cầm, cổ, thậm chí ngực hắn đều bị xuân thủy của nàng thấm ướt, tất cả dịch thể đối phương mới phun ra.

“Không thoải mái cũng khóc, thoải mái cũng khóc.” Tần Nghiêu Huyền hôn lên trán nàng, ôm chặt nữ nhân đang xấu hổ không dám mở mắt: “Hoa Nhi còn muốn nữa không?”

Muốn...

Làm như vậy rất thoải mái.

Nhưng Đào Hoa lại bị dọa sợ lắc đầu liên tục.

“Đừng, đừng. Sao bệ hạ có thể làm như thế...” Đào Hoa suy nghĩ hồi lâu mới ghen ngào nói: “Úc hiếp người ta.”

“Ngoan.”

Hắn đắp chăn lại cho nàng, bởi vì xấu hổ mà co người lại nên hắn dùng tay vỗ nhẹ lưng nàng trấn an: “Ngủ đi, sáng khoái tiết nhiều dịch như vậy có lẽ Hoa Nhi đã mệt đến không chịu nổi rồi.”

Thuyền đi được mấy ngày, thỉnh thoảng ngừng ở thành nhỏ gần bờ sông nghỉ ngơi, Đào Hoa vẫn bị Tần Nghiêu Huyền bịt mắt bẻ lên bờ.

Nàng chỉ có thể cảm nhận gió xuân lướt qua gò má, khung cảnh hoàn toàn khác với nơi thâm cung tường cao nhưng nàng lại không nhìn thấy được. Nàng thừa dịp Tần Nghiêu Huyền không chú ý định lén mở dải lụa trước mắt, Đào Hoa mới vừa nhấc ngón tay lên đã bị một cái nhìn lạnh lẽo chiếu đến.

“Hoa Nhi.”

Giọng nói trầm ổn kèm theo sự cảnh cáo, Tần Nghiêu Huyền buộc chặt dải lụa lại. Mọi người mới vừa xuống thuyền nghỉ ngơi được chốc lát đã lại phải lên thuyền nhỏ neo rời đi.

Bịt mắt, ăn uống, chờ đợi rồi bị đè dưới người.

Đào Hoa cảm thấy chẳng khác gì khi ở trong cung. Mặc dù được cởi bỏ gông cùm nhưng vẫn phải ở lì trên giường hầu hạ hần.

“Sao thế? Tối nay nàng ngoan vậy?”

Tần Nghiêu Huyền lau nước còn đọng lại trên người Đào Hoa vì nàng vừa tắm, hần tựa lưng vào thành giường đắp cùng một cái chăn với nàng. Đầu Đào Hoa tựa vào ngực hần,

Tần Nghiêu Huyền dùng tay đùa nghịch lọn tóc nàng, thỉnh thoảng khẽ vuốt gò má rồi vòng ra sau lưng vỗ nhẹ.

“Thần thiếp không phải trẻ con.”

Trông giống như đang dỗ người khác ngủ, bên tai nàng là âm thanh hít thở trầm ổn của hần nhưng Đào Hoa lại cảm thấy uất ức vô cùng.

“Thích khóc giống như hồi bé.”

Tần Nghiêu Huyền ngồi dậy, bật cười nâng cằm nàng lên: “Trẫm làm đau Hoa Nhi đúng không? Thoa ít thuốc nhé?”

Không phải nàng muốn nói đến chuyện bôi thuốc!

Nhìn thấy đôi mắt đen láy của hấn hiện lên vẻ ôn hòa, Đào Hoa khẽ cắn ngón tay hấn, hai chiếc răng trắng nhỏ cắm vào thịt ngón tay: “Ức hiếp người ta.”

Đưa nàng ra khỏi cung chính là hấn, nhốt nàng cũng là hấn. Người hiện tại tỏ ra vẻ thân thiết cũng là hấn.

Kiếp này Tần Nghiêu Huyền vẫn khó đoán như thế, Đào Hoa cảm thấy sợ hãi.

Ngay cả việc Viên phi đến nói chuyện giải sầu với nàng cũng bị Tần Nghiêu Huyền cấm. Hấn thật sự muốn biến nàng trở thành nô lệ dưới háng, trừ hấn ra không được gặp ai khác sao?

“Nếu Hoa Nhi ngoan ngoãn, sao trẫm lại ức hiếp nàng?”

Nhìn nàng cắn ngón tay lộ ra hàm răng trắng đều cùng khuôn mặt bầu bĩnh đang vô cùng tức giận như một con mèo nhỏ. Nàng không dùng bao nhiêu lực, cắn bản chẳng có sức uy hiếp. Chút đau đớn giống như độc được ngọt ngào khiến người khác say mê.

Tần Nghiêu Huyền cảm thấy hứng thú, hấn dùng ngón tay vân vê chiếc lưỡi mềm mại của nàng, hơi dùng lực một chút đầu lưỡi lập tức ngoan ngoãn liếm.

“Hoa Nhi muốn được ngắm cảnh.”

Nàng liếm ngón tay trong miệng đến nỗi trong suốt, hấn rút ra cắn vào giống như lúc ân ái, Đào Hoa cắn nhẹ một cái.

Đôi mắt trong suốt then thùng của nàng cứ nhìn hấn như thế, Tần Nghiêu Huyền nghe thấy lồng ngực mình vang lên tiếng ngọc vỡ, hấn không nhịn được than nhẹ một tiếng.

Nếu như hấn cự tuyệt nàng, nhất định sẽ có nước mắt lăn chã rơi xuống.

“Trăm đồng ý.”

Tần Nghiêu Huyền thấy Đào Hoa nhất thời ngây ra không khép miệng lại được, hấn lập tức ôm chầm lấy và đặt lên môi nàng một nụ hôn.

Ngày hôm sau, Đào Hoa ôm lấy cái eo gầy như sắp gãy của mình tỉnh lại, bên cạnh chỉ còn lại chút nhiệt độ của Tần Nghiêu Huyền.

Vẫn chưa đến lúc thức ăn sáng được mang vào nhưng hấn vẫn chăm chỉ như bao năm nay, hấn là đã đi xử lý quốc sự từ lâu.

Đào Hoa phát hiện cổ tay và mắt cá chân không bị trói, cách đó không xa có treo một chiếc váy màu xanh nhạt.

Quả nhiên đế vương nói một là một, Đào Hoa vui vẻ tung tăng rửa mặt thay quần áo, nàng

búi mái tóc dài lên một cách đơn giản, không trang điểm mà lại ăn một miếng bánh ngọt.

Đào Hoa rón ra rón rén đẩy cửa phòng ra, nàng thò cái đầu nhỏ nhìn chung quanh, sau khi chắc chắn không có Tần Nghiêu Huyền mới nhấc chân phải bước ra một bước...

Không có ai quản nàng cả!

Đào Hoa chạy vèo vèo về phía trước, giống như một con thỏ rừng chạy thoát khỏi cái lồng. Nàng không có đi xem căn phòng đóng chặt cửa bên cạnh, chỉ là tay vịn của cầu thang lại khiến nàng tò mò, nàng cẩn thận đi xuống từng bậc, lúc đi ngang khúc quanh còn tò mò sờ một cái.

Thị nữ đi ngang biết thân phận của Đào Hoa cũng chỉ cúi đầu hành lễ, không dám lên tiếng hỏi.

Sáng sớm, hơi nước lượn lờ trên sông, lúc Đào Hoa đi tới boong thuyền giống như bước vào tiên cảnh. Tiếng cười giòn giã truyền đến từ đầu thuyền, Đào Hoa tò mò đến gần liền phát hiện Lục Ninh Nhã đang ngồi trên lan can, mặt hướng về phía sông được thị nữ

giữ chặt eo vô cùng vui vẻ.

“Ta có cảm giác đang bay giống như tiên nữ vậy.” Lục Ninh Nhã không ngừng cười ha ha: “Ta cảm thấy dưới chân mình chính là mây bay.”

“Dĩ nhiên tiểu thư giống như tiên nữ rồi.” Thị nữ cười nịnh bợ, khuyên: “Tiểu thư mau xuống đây đi, lúc này đang có nhiều sương, nếu lát nữa thuyền lắc lư sẽ rất nguy hiểm.”

Lục Ninh Nhã lắc đầu, nàng ta liếc nhìn bụng ta đang vịn ở lan can ra, gió thổi bay ống tay áo nàng ta trông như một bức họa.

“Đào Hoa muội muội.”

Quay đầu nhìn lại thấy Đào Hoa, Lục Ninh Nhã lập tức nhảy xuống khỏi lan can, nàng ta cuống cuống mang giày vào: “Khiến muội muội chê cười rồi.”

“Sao có thể chứ, tỷ thích thì cứ việc chơi, dáng vẻ của Viện tỷ khi này rất giống tiên nữ đang nhẹ nhàng vân du.”

Đào Hoa cũng thử giang hai cánh tay vỗ vỗ mấy cái, trái lại trông nàng y như một con gà.

Lục Ninh Nhã lập tức bật cười, chỉ chỉ chỗ nàng ta vừa ngồi nói: “Đào Hoa muội muội thử chút đi.”

Nàng có thể ư?

Đào Hoa cảm thấy tò mò và khẩn trương, nàng cởi giày ra vì sợ ngã, kéo ống tay áo rồi mới ngồi lên lan can. Lục Ninh Nhã nắm chặt eo nàng, Đào Hoa thử đứng đưa hai chân, sương mù luồn qua kẽ chân nàng, gần như nàng có thể chạm vào sóng nước dưới chân.

“Cứ chơi đi.”

Lục Ninh Nhã nhìn thấy bộ dạng kích động đến nổi đỏ bừng mặt của Đào Hoa thì không khỏi cảm thán: “Khó khăn lắm mới được ra ngoài một chuyến vậy mà muội muội cứ bị nhốt trong phòng, bên ngoài có rất nhiều chuyện lý thú trong cung không có đây.”

“Hoa Nhi biết, đa tạ tỷ tỷ đã quan tâm.”

Đào Hoa nghiêng mặt cười yêu kiều trả lời, nàng thấy thị nữ của Lục Ninh Nhã đang nói gì đó với thuyền phu ở khoang phía trước.

“Nương nương, mau xuống đi.”

Đột nhiên gió nổi lên khiến câu nói mơ hồ đi, Đào Hoa đưa tay chỉnh lại áo ngoài bị gió thổi qua nên lộn xộn, thế nhưng bỗng dưng thuyền lắc lư.

Vừa lắc lư vừa có gió thổi, Đào Hoa cảm thấy thân thể trượt một cái, cả thân thể mất thăng bằng rơi ra bên ngoài.

Lục Ninh Nhã thét lên kéo Đào Hoa lại nhưng chỉ giữ được áo ngoài của nàng.

Đối mặt với dòng nước chảy xiết, phần ký ức đã ngủ yên chợt thức dậy, Đào Hoa hít sâu một hơi, ùm một cái rơi xuống sông, nước sông mùa xuân lạnh thấu xương.

Dòng nước xoáy vào thân thể nàng, bên tai chỉ còn lại tiếng nước chảy ào ào.

Thuyền đi xa nên nước không còn chảy xiết nữa, Đào Hoa mở mắt nhìn lên mặt sông thì thấy có người đang bơi đến.

Bởi vì rơi xuống nước nên bị ngạt thở, Đào Hoa cố gắng ngoi lên trên, lúc mặt sông gần trong gang tấc thì nàng bị một người ôm lấy.

“Giang Đào Hoa.”

Đào Hoa không bị sặc nhưng khi nghe câu này nàng cảm thấy giống như bị sét đánh, nàng sợ hãi co rút người lại, nước sông tràn vào mũi cực kỳ khó chịu.

“Người... Người đừng đến đây.”

Đào Hoa đẩy tay Tàn Nghiêu Huyền ra, nàng không ngừng giãy giụa trong nước: “Ta sẽ tự bơi, người đừng đến đây.”

Thấy nàng sợ hãi giống như sắp chìm xuống đáy sông, Tần Nghiêu Huyền liền buông tay. Hai người giằng co hồi lâu.

Lát sau có thị vệ chèo thuyền nhỏ ra, khẩn trương kéo hai người họ lên thuyền.

Đào Hoa run lẩy bẩy trong ngực Tần Nghiêu Huyền, hấn nhặt long bào dưới boong thuyền lên bao bọc thân thể nàng lại. Thị vệ và người hầu trên tàu nhìn họ lo lắng đến mất hồn.

Mãi đến khi hai người tắm nước nóng xong, được hấn bế lên giường thì Đào Hoa mới bừng tỉnh giấc giữa.

Hấn lại muốn nhốt nàng.

Thấy Tần Nghiêu Huyền vẫn luôn sầm mặt, Đào Hoa sợ hãi run rẩy: “Thật sự là thiếp vô tình ngã xuống nước, thiếp không có trốn, người đừng đối xử với thiếp như vậy.”

“Trẫm đối xử với nàng thế nào?”

Tần Nghiêu Huyền bế Đào Hoa đang vô cùng thảm hại ngồi lên ghế với hấn, đột nhiên hấn bóp cằm buộc nàng nhìn thẳng: “Trẫm thả nàng ra không bao lâu nàng liền rơi xuống nước, nếu trẫm không nhìn thấy có phải hiện tại nên phái người xuống sông mò xác nàng?”

“Thiếp bơi được.”

“Nàng bơi được lúc nào.” Tần Nghiêu Huyền giữ chặt nàng chặt vẫn: “Lúc trước đã rơi xuống nước một lần còn không biết cẩn thận, nàng như vậy làm sao trẫm yên tâm được.”

“Chính là sau lần đó nên biết bơi.”

Giọng Đào Hoa nức nở, hồi lâu sau mới khôi phục chút thần trí, nàng run run nhìn Tần Nghiêu Huyền: “Sao bệ hạ biết Hoa Nhi từng rơi xuống nước, là Lê vương gia nói ư?”

“Trẫm tự biết.”

Nghe nàng chắt vắn, Tần Nghiêu Huyền thở dài, hần phát hiện cảm nàng đã bị bóp đến đỏ lên nên chậm rãi buông tay cúi xuống ôm nàng.

Thế nhưng càng gần hần nàng càng run nhiều hơn, cuối cùng trông nàng còn sợ hãi hơn lúc mới từ dưới sông lên.

“Đừng đánh thiếp.” Đào Hoa nhắm mắt lại nấc lên, nàng giống như con thú nhỏ sợ bị làm thịt: “Thiếp thật sự không có trốn.”

Tần Nghiêu Huyền căng thẳng trong lòng, hần vô cùng đau lòng.

Nếu như còn hung dữ với nàng sợ rằng nàng sẽ bị dọa đến ngất đi.

“Trẫm biết, trẫm chỉ quá lo lắng cho nàng thôi.” Hần cố tình nhẹ giọng, ôm nàng vào ngực, vỗ vỗ đầu an ủi: “Sao trẫm nỡ đánh Hoa Nhi được.”

“Người có đánh thần thiếp.”

Sau một màn vừa rồi, Đào Hoa cảm thấy hình như hần đã dịu dàng hơn, nàng mím môi uất ức tố cáo: “Người dùng roi đánh thiếp.”

Tần Nghiêu Huyền nghi ngờ, hần suy tư chốc lát rồi nói: “Hoa Nhi đập vỡ lễ vật trẫm tặng trước mặt kẻ dưới, trẫm không có dùng roi đánh nàng, sau đó còn bồi thuốc cho nàng quên cả rồi sao?”

Đào Hoa ngây ra nhìn Tần Nghiêu Huyền. Hai năm trước, khi nàng còn chưa bị hần phá thân, quả thật nàng được hần nuôi dưỡng cực kỳ tốt.

Nàng có làm bao nhiêu chuyện đại nghịch bất đạo hần cũng không phạt nàng, lúc ấy tiên đế còn chưa băng hà, hần dẫn nàng đi hành lễ, nàng lại làm nhục hần trước mặt tiên đế, trên đường về Kim Ti Uyển còn nguyên rửa hần chết sớm trước mặt mẫu thân hần. Thế nên nàng mới bị đánh.

Sau khi bị hần chiếm thân thể, Đào Hoa ngày càng gây rối nhiều hơn, thậm chí còn muốn khiến hần tuyệt tử tuyệt tôn khi trên giường. Không đợi Tần Nghiêu Huyền lên tiếng, thị nữ và thị vệ lập tức lao đến giữ nàng lại, lúc đấy mới bị ma ma dạy dỗ.

Kiếp này, đúng là hấn chưa làm gì nàng thật.

“Rơi xuống nước đến gốc luôn rồi sao.”

Thấy nàng như thế, Tần Nghiêu Huyền chạm vào trán nàng, lẩm bẩm: “Lạnh như thế này ư, mau truyền thái y.”

Thế nhưng Đào Hoa quàng tay qua cổ hấn.

Lần này người sững sờ là Tần Nghiêu Huyền.

“Không muốn uống thuốc à?”

“Vâng.” Đào Hoa nhẹ nhàng đáp lại, đột nhiên cảm thấy có gì đó đang hòa tan trong lòng: “Bệ hạ ôm rất ấm.”

“Ngoan.”

Nữ nhân trong ngực vẫn còn run run sợ hãi, lúc này Tần Nghiêu Huyền mới thấy vui vẻ, hấn khẽ vuốt lưng nàng bế trở về giường.

Đang định đắp chăn cho nàng thì ngoài cửa vang lên tiếng nói.

“Khởi bẩm hoàng thượng, Viện phi nương nương đang quỳ ở cửa chịu tội, đợi sự trừng phạt của người.”

Tần Nghiêu Huyền lờ đi, hẩn lấy khăn bông lau tóc cho Đào Hoa.

Ngoài cửa vang lên tiếng thông báo nhiều lần, còn có tiếng đập đầu cộp cộp của thị nữ. Đào Hoa thấy hẩn rất bình tĩnh, tỉ mỉ giúp nàng lau khô mỗi giọt nước, sau đó kéo chăn đắp lên cho nàng.

“Đừng để bị lạnh thêm nữa.”

Cuối cùng thì tay chân Đào Hoa cũng ấm dần lên, lúc này Tần Nghiêu Huyền mới lau tóc hẩn: “Thân thể Hoa Nhi yếu ớt, lát nữa phải uống chút canh cho ấm người.”

“Bệ hạ.”

Đào Hoa chủ động cầm lấy khăn bông, nàng quỳ sau lưng chậm rãi lau lau. Thậm chí Đào Hoa còn có thể nghe thấy tiếng thút thít ngoài cửa nhưng nàng không biết mở miệng thế nào.

“Hoa Nhi muốn hỏi trăm sẽ xử lý Viện phi thế nào đúng không?”

Hẩn đặt ngón tay lên đôi môi tái nhợt của nàng, tròng mắt Tần Nghiêu Huyền thâm trầm như đáy biển, ẩn chứa sóng ngầm mãnh liệt.

Đào Hoa gật đầu nhìn hẩn.

“Vậy Hoa Nhi cảm thấy trăm nên xử lý nàng ta thế nào.”

Hẩn thuận thế kéo Đào Hoa vào lòng, cầm đặt trên đỉnh đầu nàng: “Bất luận nàng ta có cố tình hay không thì nàng cũng rơi xuống sông suýt chết.”

“Hoa Nhi biết bơi nên mới cả gan leo lên đó.” Đào Hoa áp má vào lồng ngực phập phồng của hẩn: “Không phải hoàn toàn là lỗi của Viện phi.”

“Vậy còn sau này thì sao.” Tần Nghiêu Huyền dùng tay che mắt nàng, phía trước chỉ còn bóng tối và nhiệt độ của bàn tay: “Nếu có

người gây bất lợi cho Hoa Nhi mà nàng chẳng biết gì cả thì trầm biết phải làm sao, lỡ như họ làm nàng bị thương thì dù có giết họ chết cũng không thể đổi lại được.”

Đào Hoa hiểu ý hẩn, nàng không thể không phòng ngừa người khác, người được ân sủng dĩ nhiên sẽ bị đổ kỵ.

Thế nhưng nàng biết làm gì đây, chỉ có thể cố gắng cẩn thận, đến đâu hay đến đó thôi.

“Trầm thật sự muốn nhốt nàng trong Kim Ti Uyển cả ngày lẫn đêm, có như vậy Hoa Nhi mới an toàn.”

Giọng nói hẩn cực kỳ nhu hòa, giống như mưa phùn nhẹ nhàng rơi xuống: “Như thế Hoa Nhi mới luôn trong tầm mắt trầm, một nụ cười hay cái nhăn mày của nàng trầm đều nhìn thấy.”

Tim Đào Hoa đập rộn ràng.

Đây chính là nguyên nhân hẩn cầm tù nàng sao?

Nguyên nhân dù có phải đánh gãy chân tay nàng cũng nhất quyết cầm tù nàng.

Đào Hoa sợ sệt lộ đầu ra, nàng cầm lấy bàn tay hẩn, sợ hãi nhưng vẫn hỏi: “Hoa Nhi sẽ luôn ở bên cạnh bệ hạ, dù hạnh phúc hay đau khổ cũng không rời đi. Vậy nên xin bệ hạ hãy đặt lòng tin ở Hoa Nhi.”

Nàng ngồi dậy, nhẹ nhàng hôn lên môi hẩn: “Nghieu Huyền, có được không?”

Hơi thở hẩn lạnh lẽo, giống như đang báo trước cơn giận dữ. Đào Hoa tự nhủ không được sợ, không được trốn tránh.

Nàng vòng tay qua cổ hẩn, run run như chú chim nhỏ. Nàng thật sự sẽ không trốn chạy nữa.

Chạy trốn sẽ chỉ giẫm lên vết xe đổ mà thôi.

Tần Nghieu Huyền vuốt ve dọc theo cánh tay nàng, cuối cùng hẩn

dừng ở eo Đào Hoa, siết chặt đến nỗi Đào Hoa không thở nổi.

Nàng lập tức ngoan ngoãn, không khóc không ồn ào không mắng, cứ thế mặc cho hấn ôm.

“Hoa Nhi, trẫm có nên tin nàng không?”

Hấn vậy mà lại hỏi nàng.

Đào Hoa chưa từng lường cuồng thế này bao giờ. Một vị đế vương tạo nên phong vân thiên hạ lại nhìn nàng chăm chăm, nghi ngờ dò xét hết lần này đến lần khác khiến nàng không thể nào thích ứng được.

Tần Nghiêu Huyền vô tình, chưa từng hỏi hấn chuyện gì cũng có ngày không nắm bắt được vấn đề.

Đào Hoa giờ tay ra che đôi mắt khiến nàng tan nát cõi lòng lại, run sợ hôn hấn một cái.

“Dưa chín ép không ngọt, hoa hái sớm không thơm. Nhưng Hoa Nhi có thể cố gắng thử một lần.”

Nàng cười nói: “Nói không chừng sẽ nở ra một bông hoa đào rất đẹp, còn có thêm một quả đào vô cùng ngọt.”

Tần Nghiêu Huyền kéo tay Đào Hoa xuống liền nhìn thấy nụ cười ngây ngô của nàng, hấn hôn mạnh lên tay nàng.

“Hoa Nhi ngốc, trẫm không cần nàng phải xinh đẹp.”

Đôi mắt lạnh lẽo của hấn dần nhu hòa, hóa thành một hồ nước yên tĩnh: “Chỉ là, nếu Hoa Nhi muốn sinh cho trẫm một Tiểu Đào thì tốt vô cùng.”

Đột nhiên mặt Đào Hoa đỏ lên.

Bộ dạng không đứng đắn của nàng chỉ muốn lấy lòng Tần Nghiêu Huyền để hấn tin tưởng nàng không trốn.

Nàng chỉ nói linh tinh thôi sao hấn lại nghiêm túc như thế chứ?

Sao lại liên tưởng đến chuyện sinh Tiểu Đào rồi?

Thấy y phục mình mới mặc vào sắp bị Tần Nghiêu Huyền cởi ra, Đào Hoa then thùng giống một bông hoa bị gió xuân thổi lay động, Tần Nghiêu Huyền khẽ cười, hần căn nhẹ nhàng xoa nụ anh đào của nàng qua lớp áo, kéo phần eo như nhũn ra của Đào Hoa vào lòng.

“Hiện tại thân thể Hoa Nhi đang suy yếu, chuyện này không gấp được, đợi tối rồi tính.”

Đào Hoa cố nén tiếng rên rỉ trong cổ họng, nàng siết chặt y phục trước ngực. Chẳng qua chỉ bị hần chạm nhẹ vào, sao đột nhiên lại trở nên như thế.

Hần đã quá hiểu rõ thân thể nàng rồi.

Bên ngoài lại truyền đến tiếng gõ cửa cộc cộc, Đào Hoa nắm lấy ống tay áo hần: “Bệ hạ, bên ngoài còn có người đấy.”

“Hoa Nhi gọi trẫm là gì?”

Hần cúi người định hôn Đào Hoa, nàng sợ đến nỗi không dám cử động.

“Nghiêu Huyền.”

“Ừ.”

Tâm trạng Tần Nghiêu Huyền trở nên vô cùng tốt, ngay cả nụ hôn cũng dịu dàng theo. Nhẹ nhàng lướt qua đầu lưỡi và răng nàng, mỗi một tấc trong miệng nàng đều bị hần lướt qua, thậm chí nàng còn mở miệng cho hần hôn sâu hơn.

“Được rồi, trẫm nên đi xem Viên phi chút.”

Thấy bộ dạng say mê động tình của người trong lòng, lúc Tần Nghiêu Huyền rời khỏi môi phát hiện nàng quyến luyến, hần khẽ cười nói: “Chờ buổi tối.”

m cuối của câu nói đầy vẻ mong đợi và thăm dò, còn có chút chế nhạo nàng.

Giống như hiện tại nàng hận không thể cùng hắn mây mưa một trận vậy.

Bừng tỉnh, Đào Hoa cảm thấy đầu nóng lên, nàng vội vào chăn bảo một muốn nghỉ ngơi.

Tần Nghiêu Huyền vỗ vỗ nàng cách một lớp chăn, hắn không châm chọc chỉ buông màn và trấn an nàng nghỉ ngơi.

Cảm y màu đen trang nghiêm, sau khi sửa sang lại gọn gàng hắn mới rời khỏi phòng. Ngoài cửa là một hàng thị nữ và thuyền phu quý nhận tội, thậm chí còn có mấy vị đại thần quan hệ thân thiết với Viện phi.

Người đáng thương nhất chính là Viện phi, trán nàng ta chạm đất trông như người phạm tội chết.

“Đứng lên cả đi.”

Tần Nghiêu Huyền đi đến khoang thuyền, hắn ngồi lên chiếc ghế người hầu khiêng đến, đôi mắt lạnh lẽo: “Người không biết không có tội.”

Nhìn thấy long nhan giận dữ, nhiều người trở mắt nhìn nhau, sau đó thấy tâm phúc của thánh thượng tỏ ý bảo họ lui.

Cuối cùng chỉ còn Viện phi cùng thị nữ của nàng ta, còn có tên thuyền phu đến thông báo sắp gặp phải dòng nước chảy xiết lúc ấy.

“Đều do thiếp không giữ chặt Đào Hoa muội muội.”

Thị nữ vội vàng quý đi lên nói: “Là nô tỳ không tốt, nô tỳ phải hầu hạ hai vị nương nương cùng lúc nên mới để xảy ra chuyện này.”

Tần Nghiêu Huyền không nói một lời, hắn nghe Viện phi kêu khóc vì không chăm sóc tốt Đào Hoa, không xứng với tình tỷ muội, khăn cầu ban roi trách phạt.

“Lỗi của nàng, chỉ phạt như thế thôi sao?”

Tần Nghiêu Huyền đưa mũi chân ra, dùng giày nâng khuôn mặt đau khổ của Viện phi lên, lạnh nhạt nói: “Nếu trẫm gặp bất trắc trên sông, nàng có biết hiện tại mình mang tội gì không?”

“Chính là tội âm mưu mưu hại quân vương.”

Thế nhưng đó là thánh thượng tự mình nhảy xuống, làm sao có thể trách Viện phi được.

Thị nữ vừa định giải thích thì bị Viện phi kéo lại.

“Thần thiếp biết sai rồi. Nhất định sau này sẽ cẩn thận gấp bội, làm tròn trách nhiệm của một người tỳ tũ, chăm sóc tốt cho Đào Hoa muội muội.”

Tần Nghiêu Huyền không hỏi nàng ta đã làm gì Đào Hoa cũng không hỏi nàng ta có cố tình hay không. Hắn chỉ nói chuyện của chính mình.

Bộ dạng kích động nhảy xuống nước của hắn khiến mọi người vẫn còn hoảng sợ và khó hiểu.

Rốt cuộc lần này Viện phi cũng hiểu, tim nàng ta vỡ vụn như khối băng.

Đào Hoa xảy ra chuyện gì đó, không phải là lý do Tần Nghiêu Huyền xử lý nàng ta. Tần Nghiêu Huyền nhảy xuống nước vì Đào Hoa, hiển nhiên sau này sẽ làm nhiều chuyện hơn.

Những chuyện nàng ta làm với Đào Hoa, không phải là thủ đoạn hậu cung, mà là mưu hại thánh thượng, là trọng tội khi quân.

“Viện phi thật thông minh.”

Thấy bộ dạng cứng đờ của nàng ta, Tần Nghiêu Huyền khẽ nhếch môi mỏng, một đường cong như lưỡi đao trong màn đêm: “Tội không cố tình, phạt nàng hai mươi roi theo quy cũ, chẳng qua là huynh trưởng nàng vừa báo tin chiến thắng, đến lúc đó huynh muội gặp nhau bất tiện nên phạt nàng đóng cửa tự suy nghĩ.”

Lục Ninh Nhã vô cùng vui mừng vì nàng ta còn có thể dựa vào gia thế huynh trưởng. Nếu là người khác, sợ rằng đã bị đánh đến chết rồi.

“Đa tạ bệ hạ trách phạt.”

Sau khi dập đầu, nàng ta cố nén tiếng nức nở, chậm rãi nói: “Sau này thiếp nhất định sẽ cẩn thận đối đãi với muội muội hơn.”

“Biết thì tốt.”

Tần Nghiêu Huyền đứng dậy, thân thể cao lớn chắn trước mặt Lục Ninh Nhã, sát khí hung ác khiến nàng ta hô hấp khó khăn.

“Hoa Nhi là người trăm dùng hết tâm tư để đoạt lại, hiểu chưa?”

“Thần thiếp hiểu.”

Không phải được cưới vào cung, không phải vì tình nghĩa, càng không phải động tâm vì sắc đẹp.

Lục Ninh Nhã cảm nhận được sự căm ghét cùng tàn độc của Tần Nghiêu Huyền ngày càng nhiều, nàng ta run lẩy bẩy nói: “Thần thiếp nhất định sẽ tuân theo thánh ý. Đối xử thật tốt với Đào Hoa muội muội.”

Lúc này Tần Nghiêu Huyền mới gật đầu, hắc sai người đỡ Viện phi sắc mặt đang tái nhợt về phòng.

Thành Giang Nam đông đúc, trong đó Giang thành là giàu có và sung túc nhất. Ở đây có sông Hoàng Hà và sông Trường Giang chảy qua, đồng lúa tươi tốt quanh năm, dương liễu rủ xuống mặt nước ven sông, lúc thuyền nhỏ chạy qua trông như một bức tranh, nơi đây còn có tiếng người huyên náo sau cơn mưa mùa xuân vang lên khắp phố.

Những viên đá đan xen với cỏ non, thỉnh thoảng có một đóa hoa nhỏ cũng có thể thu hút tầm mắt Đào Hoa.

Cuối cùng Tần Nghiêu Huyền không che mắt Đào Hoa nữa, cả đoàn người mặc y phục của người giàu có thông thường, dừng lại chỗ này chỗ kia giống như khách tham quan.

Hiện tại đang là lúc hai nước giao chiến, mặc dù Đại Diễn đã sớm suy bại khó mà chống cự nhưng các đại thần đi theo vẫn vô cùng căng thẳng. Tần Nghiêu Huyền không phải là con trai trưởng, mẫu thân hắn lại có thân phận nhỏ không chút thế lực, vậy mà hắn vẫn có thể ngồi lên ngôi vị hoàng đế, năng lực của hắn không cần phải bàn đến nữa.

Nhớ đến những người bị cắt chức đày đi biên ải, lấy lòng người dân, thậm chí còn chém đầu huynh đệ thân thiết, hiển nhiên thủ đoạn của hắn rất đẫm máu.

Một vị đế vương tàn bạo như vậy mà lại đồng ý đến Giang Nam cùng một con tin công chúa vào thời khắc quan trọng này. Mọi người đều biết lý do của chuyến đi này là khảo sát tình hình sông ngòi.

Chúng thần vô cùng bàng hoàng, sợ hắn sẽ nhìn trúng một chỗ nào đó nên vừa xuống thuyền đã lập tức bận rộn công vụ, không ai dám bầu bạn du ngoạn cùng hắn.

“Cái đó, cái đó!”

Đào Hoa nhìn thấy một người bán kẹo hồ lô đi qua, nàng tung tăng chạy về phía trước, thế nhưng tay trái bị Tần Nghiêu Huyền lại nắm chặt nên suýt chút ngã xuống đường.

“Thiếp muốn!”

Tần Nghiêu Huyền vội giao túi lớn túi nhỏ trong tay cho Viện phi, hẩn cẩn thận bế Đào Hoa lên, sau đó đi đến chỗ người bán hàng rong tháo một cây kẹo hồ lô cho nàng.

Tùy tùng bên cạnh vội vàng móc bạc vụn ra trả, mắt người bán hàng rong tỏa sáng, hẩn ta bảo không có tiền trả lại nên dứt khoát đưa cho tùy tùng mấy chục cây kẹo hồ lô. Hẩn ta nhanh chóng chạy tóe khỏi như lòng bàn chân có gắn bánh xe.

“Chủ tử, những thứ này phải làm sao đây?”

“Ném.”

“Thiếp muốn.”

Đào Hoa ngậm kẹo hồ lô trong miệng, nàng chu môi nói: “Hoa Nhi thích ăn mà, sao lại ném đi?”

Đúng lúc nàng cắn phải một trái sơn trà chua khiến cả khuôn mặt nhăn nhúm lại, Tần Nghiêu Huyền bật cười: “Vậy thì không ném nữa.”

Đào Hoa ăn đến nỗi dính đầy mật đường quanh miệng, bầu không khí mùa xuân khiến tinh thần nàng phấn chấn, thỉnh thoảng nàng còn lén lút dùng vạt áo hẩn lau miệng, Tần Nghiêu Huyền lạnh mặt buông Đào Hoa xuống, nhân lúc đi ngang khúc cua vào con hẻm nhỏ, hẩn nâng khuôn mặt đang lộ lúm đồng tiền của nàng lên hôn xuống.

Mật đường men theo khe hở chảy ra ngoài đều bị hẩn nuốt hết. Cuối cùng môi Đào Hoa chẳng còn dính chút mật đường nào cả chỉ còn lại vẻ động tình và nước bọt của hẩn.

“Ngọt quá.” Tần Nghiêu Huyền vuốt ve cánh môi nàng, cười chê: “Thật là bẩn, ăn kẹo hồ lô cũng để dính như thế.”

“Vậy chàng cũng không được ăn thiếp.”

Đào Hoa vút bỏ xiên tre trong tay, nàng nhón chân gỡ một cây khác trên tay tùy tùng nhét vào miệng Tần Nghiêu Huyền: “Muốn ăn thì cứ ăn.”

Nàng sẽ không cười chê hấn là một đại nam nhân hai mươi mấy tuổi đầu lại còn muốn ăn kẹo hồ lô.

Tần Nghiêu Huyền nhướn mày, mắt hấn hiện lên vẻ tức giận. Tùy tùng cùng Viện phi ở sau cuối sợ đến nỗi không dám thở mạnh.

“Ăn đi mà, ngọt lắm đấy.”

Đào Hoa phát hiện biểu cảm của Tần Nghiêu Huyền, nàng cảm thấy bản thân có chút tự do mấy hôm nay nên có hơi khinh suất. Đường như tính tình nàng trẻ con giống năm mười lăm tuổi.

Nàng chợt dạ liếm một cái, nhỏ giọng nói: “Thật sự rất ngọt.”

Tần Nghiêu Huyền nắm bàn tay nhỏ bé của Đào Hoa, cắn trái sơn trà đầu tiên nàng vừa liếm: “Hoa Nhi không nói dối, nàng giúp trảm ném thử tiếp đi.”

Cái gì chứ, thì ra hấn sợ chua.

Đào Hoa bị buộc phải dùng thân thử độc, mỗi một viên nàng đều nếm thử, sau khi chắc chắn mới đưa vào miệng Tần Nghiêu Huyền. Ăn xong một xâu nàng cũng mệt rũ rời.

Một viên cuối cùng, rốt cuộc Đào Hoa cũng được thả lỏng lấy hơi, chợt Tần Nghiêu Huyền giữ đầu nàng, hấn truyền toàn bộ sơn trà trong miệng qua miệng nàng. Lúc rời đi còn không quên mút lấy đầu lưỡi nàng, tiếng chụt chụt vang vọng trong con hẻm nhỏ.

Đào Hoa đỏ mặt cố gắng nuốt xuống, nàng lầm bầm: “Không chua mà.”

“Đặc biệt ngọt.” Tần Nghiêu Huyền nở nụ cười yếu ớt, vuốt ve nàng liếc nhìn về phía sau, tùy tùng đã sớm nhìn xuống đất, còn Viện phi thì cùng thị nữ đi đến chỗ đông người bên kia.

“Chúc mừng phu nhân được xấp xỉ thượng thương, sắp tới đây vận

may sẽ ập đến, hơn nữa còn có số vượng phu nha.”

Tiếng chúc mừng vang vọng đến, Đào Hoa nghiêng đầu nhìn, không ngờ lại trông thấy một tên đạo sĩ cao tuổi mắt mù ngồi trên một cái sập nhỏ. Cuối cùng khuôn mặt lo lắng của Viện phi và thị nữ bên cạnh cũng lộ ra nụ cười, họ cảm ơn vị đạo sĩ và trả chút bạc rồi mới đứng dậy.

“Gian hàng coi bói kia.”

Sống lại kiếp này Đào Hoa cực kỳ tò mò về số mệnh của mình, nàng lôi kéo Tần Nghiêu Huyền đi đến trước sập, dò hỏi: “Có thể coi cho tôi không?”

“Lão hủ chỉ coi cho người có duyên, thiên cơ bất khả lộ, thành việc tại nhân.”

Lão ta vuốt chòm râu ngắn ngủn, giơ tay ra nói: “Cô nương suy nghĩ linh tinh trong lòng nên vô cùng khổ tâm, thế nhưng cô muốn biết điều gì?”

Tần Nghiêu Huyền lấy chiếc khăn lụa bằng gấm (chắc trong suốt) che lòng bàn tay Đào Hoa lại, sau đó mới cho lão ta cầm lấy tay nàng.

Quả thật lão đạo sĩ bị mù, Đào Hoa cảm thấy rất thần kỳ nhưng nàng không dám hỏi sâu về khổ tâm của mình nên đành nhỏ giọng: “Chỉ là mấy vấn đề của người bình thường mà thôi, có thể sống lâu trăm tuổi, vô bệnh vô lo hay không?”

“Hiển nhiên Hoa Nhi sẽ sống lâu trăm tuổi.”

Đôi mắt Tần Nghiêu Huyền tối sầm lại, giọng trầm thấp giống như đang uy hiếp.

Nhận bạc của người, giúp người giải tai ương. Lão đạo biết ông ta không nên nói những lời kém may mắn nhưng lại nhú chặt mày, sau khi mò mẫm vài lần, ông ta thấp giọng nói: “Sống lâu trăm tuổi, cô nương quả thật thú vị. Mạch tượng của cô yếu đã lâu, chỉ tay lại rối loạn vô cùng. Xin hỏi bát tự của cô nương.”

Đào Hoa cũng không biết bát tự của mình nhưng Tần Nghiêu Huyền lại lên tiếng: “Người xem kỹ lại lần nữa đi.”

“Chỉ tay vô cùng kỳ lạ.”

Lão đạo mắt mù không những không nhìn thấy ánh mắt thâm độc của Tần Nghiêu Huyền mà ngay cả từng trận khí lạnh trên người hắn ông ta cũng không phát hiện. Lão đạo bấm ngón tay tính toán hồi lâu, thậm chí lão ta còn lồi cả la bàn ra. Đào Hoa vô cùng sốt ruột, lúc này ông ta mới chậm rãi nói: “Mạng của cô nương rất quái dị, vốn đã chết yếu từ sớm, không thể nào sống đến tận giờ, nếu không phải cô có phúc vận cùng ân huệ của thiên tử thì... Nhưng mà...”

Lão đạo càng xem càng hoảng sợ, đột nhiên lão ta phun ra một ngụm máu, lão vội vàng dọn dẹp sạch nhỏ: “Không xem nữa, không xem nữa, cô là yêu quái mê hoặc lòng người, thiên hoàng trên cao, đệ tử không cố ý mạo phạm.”

“Chờ đã, lão đạo sĩ!”

Vẫn còn chưa trả bạc mà, Đào Hoa nhìn thấy bộ dạng kinh sợ của lão thì vô cùng khó chịu.

Tại sao khi coi cho Viện phi thì là hồng vận ngay đầu, đến lượt cô lại là mệnh chết yếu, thế chẳng phải nàng đã sớm chết rồi sao, tại sao vẫn còn khỏe mạnh, hơn nữa còn sống tận hai kiếp.

“Đừng nghe lão hồ ngôn loạn ngữ. Lão ta chỉ muốn dọa Hoa Nhi, lừa nàng mua bảo bối của hắn mà thôi.”

Tần Nghiêu Huyền ôm Đào Hoa vào lòng, chẳng đoái hoài gì đến ánh mắt của mọi người, cứ thế ôm chặt trấn an nàng: “Lão ta chỉ là một tên giang hồ lừa bịp thôi, thật không hiểu ánh mắt ra hiệu của người khác, một câu tốt đẹp cũng không nói được, trầm lập tức bắt giam hắn.”

Đào Hoa đang đắm chìm trong nỗi sợ nghịch thiên cải mệnh của lão đạo sĩ, nàng không kiềm được run rẩy đầu vai. Đột nhiên nàng sống lại lần nữa, thật sự quá kỳ lạ.

“Thiếp... Thiếp sợ.” Đào Hoa nắm chặt tay Tần Nghiêu Huyền, chắc chắn là thật, có máu có thịt chứ không phải ảo giác cũng không phải ma quỷ.

“Chỉ là một tên giang hồ lừa gạt thôi. Đào Hoa muội muội ngây thơ như vậy mới bị lão ta dọa.”

Nhìn thấy sắc mặt Tần Nghiêu Huyền biến đổi, Lục Ninh Nhã lập tức tiến đến an ủi, chỉ cái hạt đào nàng ta tốn ba văn tiền mới có được nói: “Một cái hạt đào nhỏ như vậy mà tận ba lượng bạc còn không phải lừa gạt sao?”

Lúc này Đào Hoa mới gật đầu, nàng cảm thấy thủ đoạn lừa gạt của ông ta quả thật tinh vi, uống cho nàng còn tưởng lão ta là cao nhân đắc đạo.

“Chủ tử, khá trễ rồi, chúng ta ăn trưa thôi.”

Tùy tùng bên cạnh vội vàng tiến lên giới thiệu: “Cẩm Tiên Lâu là nơi nổi danh ở Giang thành, nhất định khác ngự thiện phòng trong cung, hiển nhiên có mùi vị khác biệt. Họ đã bày trí sẵn chờ người và nương nương đến dùng bữa.”

Bỗng Đào Hoa nhận ra bụng mình trống rỗng, nàng cúi đầu mặc cho Tần Nghiêu Huyền dẫn đến Cẩm Tiên Lâu.

Cầm Tiên Lầu có phong cảnh rất đẹp, Đào Hoa nghiêng đầu nghe dân trong vùng kể về truyền thuyết U Quỷ và kỳ văn dị truyện. Tần Nghiêu Huyền đưa đồ ăn tới miệng, nàng đều lóng ngóng ăn, lúc nuốt thì bị nghẹn, phải đấm ngực dậm chân một hồi mới nuốt trôi.

“Không được nhìn nữa.”

Tần Nghiêu Huyền lạnh mặt kéo Đào Hoa lên đùi, đưa mắt bảo tùy tùng mang dải lụa che mắt tới, vỗ lên lưng nàng một cái, “Ăn xong thì lại nhìn, nếu không ta sẽ bịt kín mắt Hoa nhi lại.”

“Đừng mà. Thiếp không nhìn.”

Nàng cắn miếng thịt viên hắn đưa tới bên miệng, rõ ràng là sơn hào hải vị nhưng nàng lại cảm thấy nhạt như nước ốc.

Đào Hoa vẫn còn suy nghĩ về những lời bịp bợm của tên đạo sĩ giang hồ kia. Nói cái gì không tốt, nghịch thiên cải mệnh, hắn còn kinh hãi tới thế. Bản thân nàng yếu ớt là sẽ yếu mệnh sao? Nàng bỗng nhiên nhớ tới, từ lần phát bệnh trước, đã mấy ngày nàng không uống thứ thuốc kỳ lạ kia rồi.

“Bệ hạ, người làm sao biết được ngày sinh tháng đẻ của Hoa nhi?”

Tần Nghiêu Huyền uống trà, chậm rãi nói: “Lúc cưới nàng ta biết được đấy.”

Cưới nàng.

Đào Hoa cười khở một tiếng. Lúc đó hắn xuất binh áp sát, từng bước đi như chỗ không người, mang quân sĩ Ngạo Quốc tiến vào hoàng cung Đại Diễn, chĩa mũi kiếm thẳng vào nàng. Nếu nàng không đi cùng hắn, hắn sẽ chém đầu phụ hoàng.

Ngay cả áo cưới nàng cũng mặc vội vàng, nàng khóc không thành tiếng, bị trói đưa vào trong xe ngựa, sau đó nàng ngất đi, lúc tỉnh lại đã ở Kim Ti Uyển rồi.

Không có trang sức rực rỡ, giấy hỉ màu đỏ, không có giờ lành tháng tốt, càng không có giao bài trời đất, chỉ có một chiếc khăn tân nương màu đỏ phủ đầu, hấn ôm nàng vào lòng, ngay sau đó nàng đã trở thành quý phi của hấn. Như vậy cũng gọi là cưới nàng?

“Thần thiếp no rồi, xin được lui trước.”

Lúc này, Lục Ninh Nhã lau khóe miệng, mỉm cười và đưa mọi người ra khỏi phòng. Dưới lầu đang bắt đầu kể một câu chuyện khác, Đào Hoa cũng muốn đứng lên, lại bị Tần Nghiêu Huyền kéo về chỗ ngồi.

Trong phòng chỉ còn lại hấn và nàng, Đào Hoa cảm thấy không ổn.

“Hoa nhi không tập trung.” Tần Nghiêu Huyền nâng cằm nàng lên, giữa lông mày có sầu tư, “Trẫm còn tưởng rằng, hôm nay mang Hoa nhi đi du ngoạn, nàng sẽ rất vui vẻ. Vậy mà bộ dạng bây giờ của nàng, còn không bằng ở trong cung, chờ ta giải quyết xong chuyện sông Trường Giang, chúng ta lập tức hồi cung.”

Đào Hoa vội vàng lắc đầu: “Đừng! Hoa nhi chẳng qua là cảm thấy buồn ngủ, mới rời thuyền không lâu thiếp còn chưa hồi phục tinh thần! Tuyệt đối không phải không vui! Hoa nhi còn muốn nghe kể chuyện mà!”

Nàng thuận thế ôm cổ Tần Nghiêu Huyền, chui vào trong ngực hấn, Đào Hoa cọ cọ vành tai hấn, ôn nhu nói: “Nghiêu Huyền, chúng ta cùng xuống dưới nghe đi? Phía dưới quá nhiều người, đi một mình, Hoa nhi sợ.”

“Lớn như vậy còn sợ.”

Mỹ nhân ôn hương nhuyễn ngọc trong lòng thì thầm, Tần Nghiêu Huyền bị bộ dạng nịnh nọt của nàng làm mềm lòng, cuối cùng xoa nhẹ đỉnh đầu nàng: “Buổi chiều trẫm còn chuyện quan trọng cần làm, nếu Hoa nhi muốn nghe, trẫm mời tiên sinh kể chuyện hay nhất đến phòng kể chuyện cho một mình nàng nghe, được không? Nếu nghe mệt thì nghỉ ngơi, nếu đói ở đây có rất nhiều danh trù nổi tiếng, có thể hầu hạ khẩu vị của Hoa nhi.”

“Được.”

Đào Hoa ngẩng đầu, nhẹ nhàng hôn môi hắn, “Bệ hạ thật tốt.”

Dường như chỉ cần nàng ngoan ngoãn không chọc giận hắn, hắn cũng sẽ không đánh, không nhốt nàng. Tần Nghiêu Huyền mỗi cái vung tay đều là bộ dạng của Đế Vương, một người bá đạo như hắn lại sẵn sàng nhường như vậy, khó trách nữ tử trong thiên hạ ái mộ hắn không thôi.

“Mang chén canh này tới phòng trọ.”

Tần Nghiêu Huyền được nàng chủ động hôn môi, hắn nhẹ nhàng lắc đầu, “Hoa nhi quả nhiên thay đổi rồi.”

Đào Hoa không biết mình đã thay đổi gì, có lẽ là tốt hoặc xấu, nhưng tâm ý Tần Nghiêu Huyền làm sao nàng có thể đoán ra.

Phòng trọ tốt nhất Cẩm Tiên Lâu được trang trí thanh nhã và sạch sẽ, thoáng thoảng mùi gỗ. Một bàn nước giữa phòng, sau bức rèm là giường ngủ đã xếp sẵn chăn lụa và gối mềm.

“Nô tỳ gọi là Tiểu Hoàn, nô tỳ ở bên ngoài, có chuyện gì nương nương gọi Tiểu Hoàn là được.”

Tiểu Hoàn pha trà và dọn điểm tâm xong, nàng ta mới cung kính cáo lui. Đào Hoa không khỏi cảm thấy Tần Nghiêu Huyền thật sự phung phí, trên bàn nào là trà Long Tỉnh tiến công, bánh ngọt vị đào mới làm. Lại còn tỳ nữ vừa rồi, cũng là người hầu hạ bên cạnh hắn, chức vị thấp nhất cũng là nữ quan.

“Có thể giải buồn cho quý phi nương nương, là phúc ba đời của tại hạ.”

Bất ngờ xuất hiện, là một giọng nói của một nam tử trẻ tuổi. Đào Hoa hiếu kỳ ngước mắt, người nọ vén rèm lên, hắn mặc một bộ áo trắng tiêu sái bất phàm.

“Người là?”

“Tại hạ tên Giản Sơ.” Nam tử ngẩng đầu, đôi mắt xéch quynh rũ, gương mặt tuấn tú so với nữ nhân còn tinh xảo hơn, khí chất hào hùng nhưng bên hông lại đeo một miếng bạch ngọc đơn giản.

Đào Hoa nhìn hẩn chăm chú, cảm thấy đôi mắt hẩn ẩn chứa gì đó. Nàng bỏ qua cảm giác quái dị, hỏi: “Tiên sinh nhìn rất tài hoa, vì sao không thi cử lấy công danh, mà lại làm người kể chuyện?”

“Đương nhiên là vì tại hạ muốn nhàn vân dã hạc [1].”

[1] Sống thanh nhàn, xa thế sự.

Giản Sơ lui ra ngoài bức rèm, kiểm tra đạo cụ, mỉm cười nói: “Hôm nay tại hạ vì tay nghề của danh trù ở đây mới xuống núi. Đúng lúc gặp ông chủ nói có một quý nhân cần hầu hạ, sợ người thô lỗ quá sẽ làm quý nhân kinh hãi, ông ta năn nỉ ta tới giải buồn cho vị quý nhân đó. Nương nương là muốn nghe chuyện gì?”

“Xuống núi?”

Đào Hoa rất tò mò về Giản Sơ. Một tiên sinh kể chuyện đương nhiên là người hiểu rõ chuyện trong giang hồ, nàng mở miệng hỏi: “Ta nghe nói ở Giang Thành có một thần y y thuật cao siêu, người có từng nghe qua chưa?”

Giản Sơ “hử” một tiếng rồi mở quạt xếp hỏi: “Nương nương nghe tin này ở đâu?”

“Từ Lương thái y trong cung.” Dường như hẩn có biết, Đào Hoa vén rèm, ngồi lên ghế cạnh bàn nhỏ nghiêm túc khẩn cầu: “Ta nghe danh tiếng của vị thần y kia, mới không ngại đường xá xa xôi tới Giang Thành này.”

Giản Sơ cười ha ha: “Thật đúng là tâm thành tất linh. Hơn nữa còn đúng dịp, người nương nương muốn tìm, chính là tại hạ. Ta không dám nhận là thần y, chỉ là ở trên núi nhàn chán, ngẫu nhiên ra tay cứu người mà thôi.”

Ai?

Đào Hoa sững sốt, chỉ thấy Giản Sơ thu quạt, mở bọc bên người ra, bên trong là dụng cụ của đại phu hành y.

Lúc hẩn bắt mạch cho nàng, Đào Hoa tinh ý phát hiện ra trên người

hắn có mùi thuốc. Phải là người quanh năm sống cạnh dược liệu mới có được mùi hương như thế, dù là người của Thái Y Viện trong cung, cũng hiếm người có mùi hương này.

“Đại phu, thân thể ta thế nào?”

Thấy nụ cười của Giản Sơ biến mất, lòng Đào Hoa thất lại.

“Nương nương mắc bệnh đã lâu, thân thể gầy yếu không chịu nổi. Lời thật thì khó nghe, nhưng thứ cho tại hạ nói thẳng, mạch tượng nương nương hỗn loạn, yếu ớt, quả thật là trúng độc.”

Độc? Đào Hoa mở to mắt hỏi: “Nhưng ta chưa bao giờ phát bệnh vì độc, nhiều lắm là... nhiều lắm là...”

Nhớ tới bộ dạng xấu hổ lúc phát bệnh của mình, Đào Hoa không dám nói rõ.

“Nhắc tới cũng kỳ lạ, độc này ở trong người nương nương đã lâu, theo lẽ thường, người không còn sống được nữa. Nhưng bây giờ người lại khỏe mạnh đứng đây, chẳng lẽ trên đời này thật sự có linh đan diệu dược?”

Giản Sơ lại dò xét mạch của Đào Hoa, sợ hãi nói không tốt: “Nương nương đã mấy ngày dừng thuốc rồi? Theo như thể trạng người, không tới mấy canh giờ nữa sẽ phát bệnh. Phải mau chóng uống thuốc mới được.”

“Ta không có uống thuốc.”

Nàng sợ thần y không thể chữa bệnh, bèn không giấu giếm nữa, lấy dũng khí nói: “Lần trước ta phát bệnh, là hoàng thượng cùng ta hoan ái mới đẩy lùi cảm giác phát bệnh.”

“Khó trách.”

Giản Sơ thu tay, viết đơn thuốc sau đó thở dài: “m dương giao hợp vốn là việc nên làm, bổ sung khuyết thiếu cho nhau. Thân thể Hoàng Thượng cao quý, chắc hẳn là người dùng long tinh giúp nương nương không chế độc tính.”

Là... là như thế phải không? Đào Hoa không biết y thuật, đối với mấy lời Giản Sơ nói nàng không hiểu một chút nào.

Nàng chỉ là một người phạm mất thịt mà thôi.

Khó trách mỗi lần nàng phát bệnh Tần Nghiêu Huyền đều ôm nàng làm chuyện đó. Hóa ra không phải vì muốn nhìn bộ dạng thống khổ của nàng? Đào Hoa vẫn cho là bản tính hấn hung ác mỗi khi nàng phát bệnh, muốn chiếm đoạt nàng thỏa mãn lòng riêng.

“Đây cũng không phải cách lâu dài. Hoàng Thượng còn trẻ, thân thể khỏe mạnh mới có thể dùng long tinh khổng chế độc trong người nương nương, nếu như thân thể Hoàng Thượng suy nhược, đối với cả hai người đều có hại.”

Giản Sơ nói xong cũng không viết tiếp, trực tiếp lấy châm bạc ra, nói: “Trước tiên tại hạ sẽ lấy máu độc trong người nương nương, đợi tra rõ độc tố, tại hạ sẽ tìm cách chữa trị.”

Thần y quả nhiên không giống bình thường.

Châm bạc đâm vào huyết vị trên tay đau đớn vô cùng, Giản Sơ rút máu trong kinh mạch, máu từ trong tay nàng chảy ra, hấn lấy một chén trà nhỏ hứng.

Máu đen chảy ra không ngừng, được nửa chén thì không chảy nữa.

Đào Hoa vốn còn nghi ngờ, giờ đã thật sự tin tưởng, nàng thật sự trúng độc.

Đầu Giản Sơ đã đổ mồ hôi, lấy vải ra băng bó cho Đào Hoa nói: “Thứ cho tại hạ nội lực thấp kém, lúc tập võ đều chỉ muốn đi lấy thảo dược, đọc sách nên chỉ có thể bức ra ít máu độc như vậy.”

“Đa tạ thần y.”

Vết châm trên tay ngày càng nhiều, sau đau đớn lại là cảm giác thoải mái, Đào Hoa cảm thấy thật thần kỳ.

“Nếu có thể tra ra nguyên nhân trúng độc sẽ dễ dàng trị độc hơn.”

Rút châm bạc ra, Giản Sơ mới lau sạch mồ hôi trên trán: “Hoan ái dù sao cũng không phải cách chữa trị tốt, chỉ trị được ngọn không trị được gốc, nếu lần phát độc sau quá nặng, cố chữa trị theo cách đó bệnh tình sẽ phức tạp hơn. Nếu nương nương có thể chịu đựng thì hãy cố chịu, nếu không chịu được mới dùng cách đó.”

Giản Sơ đưa cho Đào Hoa đơn thuốc, nói: “Có mấy vị dược khó kiếm, tại hạ sẽ tự mình lên núi tìm. Cho tại hạ hai ngày, tại hạ sẽ tra rõ căn nguyên độc tố. Đến lúc đó tại hạ sẽ tới Cẩm Tiên Lâu chờ nương nương.”

Thấy hắc vôi vàng thu xếp rời đi, bộ dạng gấp gáp, Đào Hoa nhỏ giọng hỏi: “Vì sao thần y tốt với ta như thế?”

“Nhân tâm của thầy thuốc là không thể thấy chết mà không cứu.” Giản Sơ xoay người, cười chân thành tha thiết: “Lại càng không nói tới người là người của đương kim hoàng thượng. Dù là dân thường áo vải cũng muốn dốc sức vì nước nhà, thiên tử an khang thì thiên hạ mới có thể thái bình. Trị bệnh cho người, cũng là giải ưu phiền cho hoàng thượng. Nếu như hoàng thượng ưu phiền sinh bệnh, dân chúng sao có thể sống tốt được? Đến lúc đó tại hạ cũng không thể nhàn vân dã hạc, đối cũng chỉ có thể ăn tằm cây cỏ.”

Giản Sơ cáo từ, lưu lại cho Đào Hoa những lời nói khiến nàng giác ngộ.

Tần Nghiêu Huyền là hoàng đế Ngạo Quốc, ngày sau sẽ thống nhất thiên hạ. Họa phúc của muôn dân trăm họ đều cùng một nhịp thở với hắn. Hưng suy của hắn cũng là hưng suy của thiên hạ.

Hắn có chuyện, núi sông rung chuyển là chuyện khó tránh.

Nàng nhớ lại, kiếp trước vô số người chết ở sông Trường Giang, máu ngập Giang Thành, chỉ vì Tần Nghiêu Huyền không tự mình xuất cung thị sát.

Hắn không xuất cung, phải chăng vì bản thân hắn là cây mật dược [2] của nàng, hắn sợ nàng không chịu nổi đau đớn mới ngày đêm lưu lại trong cung?

[2] Một vị thuốc đông y.

“Không thể nào, như thế chẳng phải ta đây chính là yêu nữ mê hoặc quân vương, làm hại dân chúng sao?”

Đào Hoa càng nghĩ càng sợ, chén trà trên bàn rơi xuống đất, miệng lưỡi nàng đắng khô.

Không được, mặc kệ có phải Tàn Nghiêu Huyền là muốn khống chế độc trong người nàng hay không, chỉ riêng chuyện Giản Sơ nói độc trong người nàng có khả năng làm hại hần, nàng cũng không muốn cùng hần làm chuyện kia nữa rồi!

“Ồ...”

Uống cạn bình trà, Đào Hoa mới phát giác được cảm giác cổ quái. Chỗ châm bạc vừa châm lại bắt đầu đau, thời gian dần qua, cảm giác đau đớn quen thuộc lan khắp xương cốt tứ chi nàng,

Quả thật như Giản Sơ nói, tối đa mấy canh giờ độc sẽ phát tác.

“Tại sao có thể như vậy?” Đào Hoa khó khăn đứng dậy, phát hiện giữa hai chân một mảng dinh dính.

Nàng vừa muốn cười vừa muốn khóc. Kiếp trước mỗi lần Tàn Nghiêu Huyền đến giao hoan với nàng, bởi vì độc phát tác, dù nàng không muốn nhưng thân thể lại vô cùng ướt át, liên tục cầu xin hần tiến vào áp chế đau đớn.

“Không được, không được cùng hần làm.”

Đào Hoa sợ mình bởi vì đau đớn làm ra chuyện hại mình hại người, nàng xé tay áo thành nhiều mảnh, dùng răng cắn chặt miếng vải rách tránh cho lát nữa nàng sẽ cắn vào lưỡi.

Đau đớn vừa tới, nước mắt Đào Hoa lập tức rơi xuống.

Đau quá! Thân thể nàng giống như bị ngàn vạn côn trùng cắn từng ngụm da thịt, hút từng ngụm cốt tủy, trước mắt nàng ánh sáng mờ mờ, thế giới dường như tất cả đều trở nên kỳ quái, thứ nàng rõ ràng nhất là đau đớn.

“Chịu đựng, chịu đựng, chỉ cần chịu đựng sẽ qua.”

Nàng đau đớn mặc niệm, ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng kinh hô.

“Hoàng thượng, nương nương đang ở bên trong ngủ trưa! Người đừng làm nàng kinh sợ!”

Cơ hồ là tiếng phá cửa, Đào Hoa cảm thấy một cỗ lạnh lẽo truyền tới thân thể nàng.

Tần Nghiêu Huyền rút vải rách trong miệng nàng ra, trong mắt lộ tia máu: “Có chuyện sao không gọi người? Nàng, đây là, đang làm cái gì?”

“Người đừng chạm vào thiếp!”

Đào Hoa đạp thẳng hai chân: “Đừng chạm vào thiếp! Tránh xa thiếp một chút! Dù thiếp.... đau tới chết... cũng không muốn cùng người làm chuyện đó!”

“Nàng nói cái gì?”

Tần Nghiêu Huyền ôm chặt Đào Hoa, nhưng nàng lại lấy hết sức lực chạy trốn. Quyền cước đâm đá, thậm chí là móng tay, hàm răng công kích hấn để chạy trốn. Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành fanpage.

Nàng cắn cánh tay hấn, cách y phục lưu lại một vết son môi, Tần Nghiêu Huyền bị đau mà buông tay, Đào Hoa lăn xuống đất, chống đỡ thân thể chạy đi nơi khác.

“Người đừng tới đây, người đừng tới gần thiếp...”

Bởi vì đau đớn mà giọng nói thê lương của nàng cùng với gào thét không khác mấy: “Thiếp không nên cùng người làm!”

Tần Nghiêu Huyền giận tái mặt, kìm chế tức giận, ôm lấy nàng, ôn nhu dỗ dành: “Hoa nhi nghe lời, chúng ta lên giường nói, được không?” Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành fanpage.

“Thiếp không muốn! Thiếp không muốn cùng người làm!”

Tuy rằng nàng không biết rốt cuộc hấn muốn nhìn bộ dạng đau đớn của nàng, hay thật sự dùng dương khí áp chế độc tính, Đào Hoa cũng không muốn nợ ân tình của hấn, nàng còn sợ độc trong người ăn mòn thân thể hấn. Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành fanpage.

Bị người ngược đãi mình cứu, chuyện này thật sự quá kỳ lạ!

“Tóm lại thiếp không muốn người, người tránh xa thiếp một chút...
Càng xa càng tốt!

“Giang Đào Hoa!”

Mạnh mẽ ôm nàng từ dưới đất lên, tròn mắt Tần Nghiêu Huyền chứa đầy tức giận, mím chặt môi nói lời cay nghiệt, “Trẫm còn tưởng nàng thay đổi tính tình, nhưng nàng vẫn muốn chạy trốn? Nàng cho

rằng nàng thoát được sao?”

Đào Hoa giãy giụa, lại muốn cắn, nàng bị Tần Nghiêu Huyền nắm cổ.

“Chớ ép trầm động thủ. Ngoan ngoãn theo trầm lên giường.”

“Không... không muốn... Người đánh thiếp, quất thiếp, thiếp cũng không theo người đi!”

Đào Hoa kêu la tới mức cổ họng nếm được vị tanh của máu, sau cổ một cơn đau nhói, trước mắt nàng nhập nhòe. Cảm giác đau nhức dồn xuống, nàng hôn mê bất tỉnh. Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành fanpage.

“Hoàng thượng!”

Thị vệ ngoài cửa thấy trong phòng yên tĩnh trở lại, mới nơm nớp lo sợ vào phòng. Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành fanpage.

“Quay về hành quán.”

Tần Nghiêu Huyền ôm Đào Hoa trong ngực, nàng co rúc một chỗ, trên khuôn mặt non mịn chảy mồ hôi lạnh vì đau đớn, mỗi bước đi của hấn nàng đều run rẩy. Mặt Tần Nghiêu Huyền đen lại, cơ hồ cắn răng trở lại hành quán.

Bởi vì Tần Nghiêu Huyền đột nhiên rời đi mà dở dang trao đổi chuyện sông Trường Giang với quần thần ở Giang Nam, thấy Tần Nghiêu Huyền trở lại bọn họ mới thở phào nhẹ nhõm. Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành fanpage.

“Bệ hạ, chuyện này vô cùng lớn. Dựa theo ghi chép bao năm, thần suy đoán...”

Thủy Ti vừa mới mở lời, đã bị Tần Nghiêu Huyền đẩy ra.

“Trầm có chút chuyện quan trọng, rất nhanh sẽ trở lại.”

Thấy thần tử tưởng hấn mê sắc đẹp mà bỏ quên chuyện lớn, Tần

Nghiêu Huyền gọi Tiểu Hoàn và mấy cung nữ, giao Đào Hoa cho các nàng.

“Trói nàng lại, nhất là tay và chân, cuốn vải quanh miệng ngăn nàng cắn lưỡi.” Tần Nghiêu Huyền hạ lệnh: “Phải cột chắc.” Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành fanpage.

“Hoàng thượng yên tâm.”

Đám cung nữ hầu hạ hoàng đế đã lâu đương nhiên thông minh hiểu rõ.

“Nói đi.”

Tần Nghiêu Huyền ngồi trên ghế, tay cầm chén trà run nhẹ, lạnh lẽo nói: “Nói ngắn gọn.”

Chúng thần lúc này chia làm hai phe bàn luận. Tranh nhau tự thuật khả năng sông Trường Giang vỡ đê và cách ứng phó.

Tán thành đúng đá vây bờ, cho rằng sông Trường Giang ngàn năm vỡ đê lũ lụt, hậu quả sau vỡ đê rất khó tưởng tượng. Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành fanpage.

Cũng có người nói, Ngạc Quốc và Đại Diễn khai chiến, quốc lực khan hiếm, nếu điều động quân binh đúc đá có thể dẫn tới quốc lực thiếu hụt, các nước khác thừa dịp xâm lược.

“Thủy lợi sông Trường Giang đã xây dựng nhiều năm, bình thường phí tu sửa chưa bao giờ cắt giảm, năm trước tiên đế đã tăng gấp ba lần phí, các vương hầu cũng tự mình áp tải đá thép sửa chữa, coi như gấp lũ lụt trăm năm thì thế nào?”

Thủy Ti Giang Nam lộ vẻ mặt khó xử: “Xây dựng nhiều năm coi như là đổi mới, nhưng tác dụng cũng có hạn. Lũ lụt lần này là nghìn năm có một, đương nhiên phải cẩn thận hơn! Nếu Trường Giang vỡ đập, Giang Nam nhất định là trở thành một mảnh đại dương mênh mông!”

Năm trước quả thật xây dựng đê đập bằng đá thép vô cùng tốt. Người chịu trách nhiệm giám sát là thái tử Tần Lê Uyên và một vị

vương hầu. Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành fanpage.

Tần Nghiêu Huyền thấy hai bên nói đều có lý, nhất thời không quyết định được, xoa huyết thái dương nói: “Chờ ngày mai trầm tư mình tới sông Trường Giang xem xét, sau đó quyết. Thủy Ti Giang Nam, ngày mai đem những việc sửa chữa bao năm qua trình lên. Những người còn lại tính toán chuyện xây đập mới, tính các nhu cầu chi tiêu, ngày mai tới sông Trường Giang lại bàn tiếp.”

“Bất quá chỉ là một con sông sao phiền bệ hạ tự mình đến?”

Lời này đi ngược lại ý kiến nhất trí của mọi người. Nhưng Tần Nghiêu Huyền đã truyền thánh ý, phát tay bảo mọi người lui ra hết. Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành fanpage.

Phòng nghị sự chỉ còn mình hấn. Tần Nghiêu Huyền cảm chén trà nhỏ, cuốn cặn, sau đó chịu đựng cơn ho trào máu trong cổ họng.

“Bệ hạ, thần thiếp mang thuốc tới cho người.”

Lục Ninh Nhã cung kính cúi đầu, bưng chén thuốc tới bên cạnh Tần Nghiêu Huyền nói: “Chúc mừng bệ hạ, cuộc chiến với Đại Diễn đã giành thắng lợi.”

“Lục Liên Hành đã trở về?”

Tần Nghiêu Huyền uống một hơi cặn sạch, sau đó ho khan vài tiếng: “Có chuyện gì nữa?”

“Thần thiếp không rõ. Gia huynh chỉ truyền tin không lâu nữa sẽ đến Giang Thành, sau đó tới hành quán, cũng sắp tới rồi. Bệ hạ có muốn gặp huynh ấy không?” Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành fanpage.

“Không. Trước tiên bảo hấn cứ nghỉ ngơi đã, chờ.”

Lúc đứng lên, Tần Nghiêu Huyền thấy cung nữ Tiểu Hoàn vội vã chạy tới, bèn bảo Lục Ninh Nhã lui ra.

“Quý phu nương nương giống như điên rồi!”

Tiểu Hoàn thấy trong sảnh không có người, sợ hãi quỳ xuống: “Vừa rồi nương nương tỉnh lại, một mực giãy giụa chạy trốn, tui nô tỳ dùng hết cách mới trói chặt nàng lại, nhưng nương nương lại nói... nói những lời dâm loạn...”

Người quỳ trên mặt đất mặt đỏ bừng, ánh mắt hoảng hốt: “Hôm nay người kể chuyện kia cực kỳ tuần mĩ, nói với nương nương những chuyện hay mới đúng, nhưng lại vội vàng rời đi khi chưa nói xong. Nô tài thấy vẻ mặt nam tử kia tràn đầy gió xuân...”

“Nói tiếp đi.”

Tần Nghiêu Huyền nhìn chăm chăm người dưới chân: “Không cần che giấu.”

“Nô tài đáng chết!” Tiểu Hoàn nặng nề dập đầu xuống sàn: “Thật sự không dám giấu giếm, nô tỳ ở ngoài nghe ngóng thấy trong phòng không có động tĩnh, vừa rồi lúc hoàng thượng ôm quý phi nương nương trở về, rõ ràng nàng hôn mê, dưới thân là một mảnh xuân thủy. Sau khi tỉnh lại lại luôn nói những lời dâm đẳng, nô tỳ không dám lừa gạt bệ hạ... Nương nương có khả năng...”

“Tiểu Hoàn.”

Giọng Tần Nghiêu Huyền bình tĩnh, giống như bình thường, lạnh lùng cao ngạo. Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành fanpage.

“Người theo trăm ba năm rồi phải không?”

“Vâng... Đúng vậy...” Tiểu Hoàn không tự chủ rùng mình một cái, “Nhận được thánh ân, từ khi hoàng thượng còn là hoàng tử, nô tỳ đã hầu hạ cuộc sống hàng ngày của người.”

“Những lời người nói không uổng ta trọng dụng người. Người thật sự là người trung thành với chủ.”

Tần Nghiêu Huyền nhấp môi mỏng, Tiểu Hoàn vừa mừng vừa sợ, hần thò tay bóp cổ nàng, chậm rãi nói: “Người thật sự đáng chết.”

Dưới tay phát ra âm thanh gãy rụn, Tần Nghiêu Huyền chén ghét

buông tay, lau đi vết máu dính trên tay, bước ra khỏi phòng. Bắt gặp ngay Lục Ninh Nhã ở bên ngoài. Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành fanpage.

“Tìm cho trăm một nô tài thật trung thành.”

Tần Nghiêu Huyền nhìn chăm chăm Lục Ninh Nhã, ngữ khí giống như nói tới hậu thư: “Viên phi rất am hiểu nhìn người, đúng không?”

“Thần thiệp rõ.”

Hai chân Lục Ninh Nhã run lên, vẻ mặt kinh hoàng, vô tội quỳ xuống dập đầu đáp ứng. Sau đó nàng đánh bạo vào phòng nghị sự, nhìn thấy thi thể Tiểu Hoàn, mặt mày xám như tro lập tức ngất đi.

Bước nha về phòng, Tần Nghiêu Huyền đuổi toàn bộ cung nữ bên ngoài đi.

Đẩy cửa ra, tình cảnh trong phòng làm hấn xiết chặt cổ họng.

Trên giường, toàn thân Đào Hoa trần trụi, dải lụa đỏ thắm cột hai tay nàng sau lưng, cuốn thành nhiều vòng. Đền phòng nàng đạp loạn hai chân, chân cũng bị buộc chặt.

Một cây gậy gỗ buộc ở cẳng chân tránh cho nàng lăn qua lăn lại, Tần Nghiêu Huyền lại gần mới phát hiện Đào Hoa nằm sấp, dưới thân một mảnh xuân thủy óng ánh.

“Ấm ướt như vậy còn không muốn?”

Tần Nghiêu Huyền nâng mặt nàng lên, nước miếng sớm thấm ướt miếng vải, hấn chậm rãi bỏ miếng vải ra, xoay nàng lại đã thấy đôi mắt thất thần và cái lưỡi quậy loạn xạ.

“Không muốn, thiệp không muốn...”

“Cậy mạnh miệng.”

Đối với việc nàng thì thảo tự nói, hấn chỉ cảm thấy buồn cười, Tần Nghiêu Huyền trượt tay xuống lưng nàng, lướt qua da thịt bị tơ lụa siết chặt, cuối cùng dừng ở hoa cốt của nàng.

Thần sắc của hắn lập tức lạnh lẽo.

Hai ngón tay đẩy hoa huy*т ướt đầm, rút ngọc thể ra, Đào Hoa vừa vui thích, vừa thống khổ rên rỉ, lập tức hét lên: “Ồ ô, đừng... đừng...”

“Không muốn trẫm, lại muốn ngọc thể?”

Cầm ngọc thể dính đầy xuân thủy, Tần Nghiêu Huyền đặt đầu ngọc thể trước hoa huy*т nàng, nghiêng răng hỏi: “Nàng đến cùng đang nghĩ cái gì?”

“Thiếp không nên cùng người làm.”

Đào Hoa bị đau đớn trong hoa huy*т giày vò đến mức suýt nổi điên, nhưng vẫn cố gắng kiên trì giữ lại chút lí trí cuối cùng: “Không cùng người làm, không cùng người làm... Chỉ cần không cùng người làm đều tốt... Thiếp cũng có biện pháp vượt qua đây...”

“A!”

Nàng thét một tiếng thống khổ chói tai, ngọc thể bị cắm sâu vào trong cơ thể, Tần Nghiêu Huyền dùng lực đẩy ngọc thể vào trong thân thể nàng: “Như thế này cũng tốt?”

“Ồ ô... A... Như vậy tốt rồi... Chỉ cần không phải người là được!”

“Thật sao? Nàng cho rằng nàng chịu đựng được?”

Tần Nghiêu Huyền ho khan vài tiếng, nâng gương mặt đầy nước mắt của Đào Hoa lên, lửa giận trong lòng biến hắn trở thành mãnh thú. “Không làm nàng đau, nàng sẽ không nhớ lâu.”

Hắn đứng dậy, gọi cung nữ mang ngọc thể đầy đủ kiểu dáng vào, cuối cùng thở dài một tiếng: “Mấy ngày nay, trẫm quá nhân từ với nàng rồi.”

Ngọc thể đúc bằng đồng lạnh như băng bị hắn chậm rãi đẩy vào trong thân thể, Đào Hoa thét lên.

Nàng chỉ muốn chịu đựng, không muốn mượn Tần Nghiêu Huyền áp

chế độ trong người, không muốn thiếu nợ hẳn cũng không muốn
hại hẳn, vì sao khó khăn như vậy?

Ngoài phòng yên tĩnh, nhưng trong phòng là cảnh xuân tình kiều
diễm.

“Ô ô... Người thả thiếp ra... Đừng động...”

Dưới thân bị dương cụ lạnh băng ra vào, giữa cơn đau đớn Đào Hoa lại cảm thấy khoái cảm, nàng hít một hơi lạnh, rơi lệ, “Đau, thiếp đau.”

“Ai vừa mới nói dù đau chết cũng không muốn cùng trẫm làm?”

Tần Nghiêu Huyền nhếch môi, đẩy dương cụ vào chỗ sâu nhất sau đó buông tay, chăm chú nhìn bộ dạng của người dưới thân. Làn da trắng nõn mê người được dải lụa đỏ thắm quấn quanh, giống như máu tươi trên tuyết vậy.

Không rõ đám cung nữ là vô tình hay cố ý trối nàng thành bộ dạng này, Đào Hoa lúc này giống như kỹ nữ thanh lâu đang chờ sung hạnh, phóng đảng vô cùng. Bàn tay hấn bao lấy bầu ngực nàng, bóp mạnh, hai quả anh đào dưới tay hấn sưng lên, tươi mới, căng mọng làm cho người ta muốn há miệng cắn.

hoa huy* t dập dính, xuân thủy đọng thành từng giọt chảy xuống, Tần Nghiêu Huyền vươn tay thắm một chút, sau đó nhét ngón tay vào miệng nhỏ của Đào Hoa, “Hoa nhi, trẫm là ai?”

“A... Ừ...”

Chiếc lưỡi mềm mại lập tức cuốn lấy ngón tay hấn, nàng đã sớm không còn sức lực cắn hay giãy giụa, bản thân chỉ muốn tìm sự an ủi, nàng thè lưỡi ra liếm dịch thể trên ngón tay hấn, sau đó liếm láp sạch từng ngón, cuối cùng ngậm chặt.

“Trẫm là ai?”

Ngón tay miết đầu lưỡi nàng, Tần Nghiêu Huyền hỏi từng chữ.

“Bệ hạ.” Đào Hoa khó khăn cử động đầu lưỡi, thấy sắc mặt bất mãn của hấn, tâm trí hỗn loạn của nàng chỉ còn hai chữ, “Nghiêu Huyền...”

“Còn nhận ra trầm, xem ra không đau nhức lắm.”

Tần Nghiêu Huyền nhíu lông mày: “Chỉ khi Hoa nhi chịu đủ đau đớn, mới có thể nhớ kỹ dạy dỗ.”

Đào Hoa khóc nức nở, yết hầu chua xót vô cùng. Đau đớn trên cơ thể truyền đến đại não, thật giống như có người đang từng ngậm gặm nuốt, xé nhỏ nàng.

Cơ thể bị giày vò nhưng nàng lại cảm thấy bên dưới trống rỗng vô cùng, hoa huyết không biết xấu hổ cắn chặt dương cụ lạnh như băng, từng giọt xuân thủy làm dương cụ dần ấm lên.

Nàng muốn nhiều hơn một chút, nhiều hơn một chút nữa.

“So với trầm, Hoa nhi thích những vật này hơn sao?”

Tần Nghiêu Huyền rút tay ra, ngồi bên giường, ánh mắt lưu luyến trên thân thể thống khổ, khao khát của Đào Hoa. Tay phải tách chân nàng ra, hoa huyết căng chặt, hần nhẹ nhàng liếm âm đế, Đào Hoa lập tức rên rỉ thành tiếng.

Giống như mèo nhỏ đòi ăn, thanh âm yếu mềm, đáng thương vô cùng.

Chỉ liếm láp vài cái, nhụy châu bên trong hoa huyết đã thẹn thùng lộ đầu ra, hần chậm rãi tách hai cánh hoa, dùng sức nhấn một cái, Đào Hoa kéo căng thân thể, xuân thủy trào ra, nhụy châu lại giấu mình vào bên trong.

“Rất muốn?”

Cả phòng đều là mùi thơm của cơ thể Đào Hoa, nồng nàn làm cho người ta mê say, Tần Nghiêu Huyền cúi xuống hôn những ngón tay bị lựa trói chặt của nàng, “Còn muốn tiếp tục chịu đựng?”

Muốn... Nàng giống như muốn...

Muốn cái gì đó nhồi vào cơ thể, cho dù là côn gỗ, hay rơm rạ cũng được. Trước mắt Đào Hoa trở nên nhạt nhòa, sương mù che kín mắt, nàng cảm nhận rõ cảm giác đau đớn tột cùng trong cơ thể.

“Chịu đựng.”

Đào Hoa thậm chí còn nghe được âm thanh ừng ực, đói khát, không biết thỏa mãn trong hoa huy*t truyền ra. Nàng hận không thể đem dương cụ kia nuốt vào trong cơ thể, khiến nó cùng nàng rơi vào khốn cảnh.

Đào Hoa vô lực nghĩ, nếu như bây giờ nàng để Tần Nghiêu Huyền khống chế độc tính trong người, vậy thì uống cho nàng đã chịu đựng giày vò tới bây giờ.

Nàng đã đau tới nỗi không còn sức lực để nói nữa rồi, còn có thể thế nào nữa?

Cho dù là chết đi.

Cũng không phải nàng chưa từng trải qua.

Đào Hoa mệt mỏi nhắm mắt, mặc cho Tần Nghiêu Huyền tăng thêm sức lực giày vò hoa huy*t, ngoại trừ phản ứng quá mức cảm của thân thể, nàng cảm thấy tất cả mọi thứ đều mờ ảo.

Giống như nàng thật sự bị chất độc này ăn mòn, không còn sót lại một mẩu da. Linh hồn đã phiêu du, chỉ còn bất lực và sợ hãi. Bỗng nhiên Đào Hoa kêu lên một tiếng.

“Nghiêu Huyền!”

Dương cụ dưới thân được rút ra, thay vào đó là ngón tay của hắn. Đốt ngón tay thon dài, cứng rắn chui vào trong thân thể nàng, bàn tay hắn bao trùm hoa cốc, khuấy đảo trong chất lỏng dính ngấy, đùa giỡn từng nếp thịt, một luồng sóng khoái cảm đánh tới làm cho Đào Hoa khôi phục thần trí.

“Cắn thật chặt.”

hoa huy*t cắn chặt ngón tay hắn không buông, Tần Nghiêu Huyền muốn rút tay ra nhưng các nếp thịt trong hoa huy*t lại siết ngón tay hắn lại, hắn quấy đảo xuyên thủy trong hoa huy*t, tiếng nước lép nhép làm cho máu trong người hắn sôi trào.

“hoa huy*t của Hoa nhi thật sự đậm đắng, phía sau cũng muốn phải không?”

Ngón tay hần mò xuống cúc huyết trắng nõn đang đóng mở, Tần Nghiêu Huyền nghe thấy Đào Hoa ê a, gật đầu lại lắc đầu.

Hần lấy thuốc cao cung nữ đặt đầu giường, bôi lên ngón tay rồi đẩy ngón tay vào trong cúc huyết của nàng.

“A! Đừng... thật trướng...”

Hai huyết dưới thân đồng thời bị cấm vào làm cho Đào Hoa sợ hãi cực độ, tình cảnh bị sỉ nhục khi hoan ái ở kiếp trước lại ùa về, nhưng bây giờ nàng mới chỉ là thiếu nữ mười lăm, thân thể còn ngây ngô, miễn cảm, thẹn thùng.

Nhờ có thuốc cao, đầu ngón tay tiến vào thuận lợi, đâm chọc hai cái, Tần Nghiêu Huyền khẽ cười: “Nàng chảy nước rồi.”

hoa huy*t chảy xuân thủy, cúc huyết phun dịch ruột non. Cả hai nơi đều giống như khao khát và cầu xin hần mãnh liệt cấm vào.

Tần Nghiêu Huyền cong ngón tay đâm vào trong huyết nàng, vừa ra vừa vào, cho tới khi cả hai nơi đều lộ ra màu sắc đậm mĩ, dịch lỏng chảy đầy cổ tay hần.

“Trẫm là ai?”

Hần lau đi chất lỏng trên tay, hôn lên mặt Đào Hoa: “Đau đã đủ, náo đã đủ, hiện tại nàng có muốn hay không?”

“Muốn... thiếp muốn...”

Đào Hoa biết bản thân không chịu được rồi, thân thể đã không thể khống chế dán chặt vào Tần Nghiêu Huyền, nàng thút thít: “Nhưng thiếp không muốn cùng người làm... trên người thiếp có độc... Nếu độc truyền sang người... đối với người cũng không tốt...”

“Ai cũng được, chỉ cần không phải người.” Đào Hoa tuyệt vọng nói, cổ họng tràn ra tiếng rên rỉ lại bị Tần Nghiêu Huyền nuốt toàn bộ vào

trong miệng.

Lời lẽ và môi lưỡi giao nhau khiến Đào Hoa như nếm được mỹ vị, nàng không biết thỏa mãn mà luồn lưỡi vào trong miệng hắn tìm kiếm, nuốt vào tiếng thở dốc của hắn.

“Hoa nhi nếu như không chịu được, ngoan ngoãn nằm yên, trẫm sẽ giúp nàng.”

Tần Nghiêu Huyền cởi áo, lộ ra thân thể đầy mồ hôi, mỗi tác cơ bắp của hắn dường như cũng vì đau đớn của nàng mà run rẩy.

Cơ thể nóng bỏng sát tới, Đào Hoa cảm nhận được nhịp tim nơi lồng ngực của hắn, mái tóc đen của hắn rơi trên mặt nàng, môi mỏng của hắn rơi trên càn cổ trắng như tuyết, nơi mà động mạch đang nhảy nhót từng nhịp, đầu lưỡi hắn kéo lê trên đó tạo thành những dấu vết: “Ngoại trừ trẫm, ai cũng không thể chạm vào người.”

Rõ ràng là lời nói bá đạo vô lý, nhưng Đào Hoa lại cảm nhận được sự ôn nhu lưu luyến trong giọng nói của hắn, trái tim của nàng loạn nhịp, nàng được một ai đó ôm lấy, cuối cùng giấu nàng vào lòng hắn.

“A... ha... ha....”

dương v*т nóng bỏng chống trước cửa huyết, cọ lấy thủy dịch ẩm ướt, sau đó thúc vào trong cơ thể nàng. Hắn tiến vào một tác nàng đều cảm nhận được sự săn sóc, âu yếm, cuối cùng quy đầu của hắn dừng lại ở nơi non mềm sâu nhất trong cơ thể nàng.

Hắn ra vào mãnh liệt, mật dịch theo từng cú nhấp của hắn phun trào. hoa huy*т mềm mại của nàng khó khăn nuốt lấy côn th*т cương cứng, gân xanh cuộn cuộn của hắn.

“Rõ ràng là dâm huyết, nuốt được trẫm mà không nhả ra.” Tần Nghiêu Huyền nhận ra kháng cự của nàng đã tiêu tan, cố ý kìm eo nàng, nói: “Bộ dạng dâm đăng này của Hoa nhi, ngoại trừ trẫm ra đã có ai thấy chưa?”

“Không... không có...”

Đào Hoa then thùng lắc đầu, thân thể phun ra nuốt vào long căn,
“Chỉ có bệ hạ... Hoa nhi không cho ai nhìn cả...”

“Ngoan.”

Nàng lấy lòng hấn, Tần Nghiêu Huyền cũng cho nàng thống khoái. Cự vật hung hăng rút ra rồi lại hung hăng chọc vào, nhiều lần như vậy để thỏa mãn cái miệng nhỏ nhắn của nàng, sau đó dừng ở nơi mềm mại, mẫn cảm nhất của nàng mà phun trào.

Hấn cỡi trối cho Đào Hoa, nàng như một hài nhi không xương nằm trong ngực hấn, ngây ngô nhìn hấn.

“Ngồi dậy.”

Tần Nghiêu Huyền túm eo nàng, ý bảo nàng ngồi dậy, hoa huy*t vẫn ngậm chặt dương v*t, nàng dường như không chứa đựng nổi hấn nữa mà ngã sấp xuống.

Tại sao lại như vậy...

Đào Hoa chống tay lên bụng hấn, hai chân mở rộng trên nam căn nóng bỏng, mỗi lần phun ra nuốt vào nàng đều cảm thấy xấu hổ vô cùng.

“Bộ dạng này của Hoa nhi, có tính là khi quân không?”

Tần Nghiêu Huyền thò tay lôi kéo đầu v* nàng, nhẹ nhàng bấm, nàng thét lên, dịch thể nàng trào ra, thân thể mềm mại đổ sấp xuống lồng ngực hấn, miệng ghé vào tai hấn làm nũng.

“Hoa nhi không đau.”

Từ lúc hấn tiến vào, bởi vì khoái cảm mãnh liệt nên đau đớn đã biến mất, Đào Hoa ủy khuất nói: “Mau rút ra đi, đừng chạm vào thiếp nữa... Nếu như thiếp truyền độc cho người thì sao, không được, không được như vậy...”

“Hoa nhi ngốc...”

Tần Nghiêu Huyền đỡ eo nàng, nhìn ánh mắt mờ mịt của nàng, cười

khẽ: “Có độc hay không, nàng đều là người của trẫm. Trẫm muốn làm nàng, ai cho phép nàng cự tuyệt?”

Nàng quan tâm hẳn, không cho hẳn đòi hỏi thân thể nàng, quả thật là chuyện cười.

Đào Hoa cảm thấy mình ngu xuẩn, cõi lòng lạnh lẽo đi không ít.

Khó trách kiếp trước hẳn giam cầm nàng, bẻ gãy chân nàng, cũng không cho nàng trốn. Hiện tại biết nàng mang độc trong người, cũng muốn cùng nàng làm chuyện này.

Quả nhiên là đến chết cũng không buông tha nàng.

“Hoa nhi, bất luận nàng thế nào, sống hay chết, tình nguyện hay không, trẫm đều muốn nàng. Đừng nghĩ tới chuyện bỏ trốn, cũng đừng cự tuyệt trẫm.”

Thấy ánh mắt mơ hồ của nàng hóa màu xám tro, Tần Nghiêu Huyền trở mình, đặt nàng dưới thân, mang theo dục vọng đảo cồn th*т một vòng làm cơ thể mềm mại của Đào Hoa mềm nhũn.

Hắn ra vào vài cái, sau đó dừng ở nơi sâu nhất bản tinh dịch, ánh mắt tràn ngập tình dục.

“Ngoan ngoãn một chút.”

Tần Nghiêu Huyền nhét ngọc thể vào trong hoa huy*т nàng, nước mắt nàng rơi lã chã, hắn ôm nàng vào ngực, “Trẫm chỉ cần nàng.”

“Vì sao?”

Lòng Đào Hoa lạnh lẽo, “Nghiêu Huyền, lòng của chàng rốt cuộc là thế nào? Thiếp không có gì cả, vì sao chàng không buông tha cho thiếp?”

“Lòng của trẫm?”

Bộ dạng của hắn là khinh thường, cười nhạo cuối cùng hóa thành chua chát, tự giễu, môi mỏng cong lên, thở dài: “Trẫm chưa từng sợ chuyện gì, chỉ sợ nàng mà thôi.”

Ai?

Đào Hoa ngây người.

“Hoa nhi, nếu như nàng yêu người khác, nàng sẽ chết.” Hấn hôn đôi mắt kinh ngạc của nàng, chậm rãi nói.

Nàng sẽ chết? Đào Hoa chưa từng nghĩ tới chuyện này, nàng sợ tới thất kinh.

Tần Nghiêu Huyền sẽ giết nàng vì nàng yêu người khác sao?

“Nghiêu Huyền, chàng... lòng chàng vui vì thiếp sao?”

Đào Hoa suy nghĩ nát óc không biết vì sao Tần Nghiêu Huyền làm vậy, hấn là người điên nhưng cũng nên nói đạo lý một chút chứ?

“Không chỉ lòng ta vui vì nàng.” Tần Nghiêu Huyền che đôi mắt tò mò của nàng, hôn nàng, “Nàng chính là mạng của ta, Hoa nhi ngọc. Nàng còn tra tấn bản thân như vậy, trẫm sẽ thật sự trối nàng lại, cả ngày lẫn đêm không rời nàng nửa bước.”

Trải qua sinh tử, sau đó trùng sinh, là người của hai kiếp, ngày xưa nàng luôn nghĩ Tần Nghiêu Huyền ngược đãi nàng tìm niềm vui, còn hiện tại nàng ngây ngốc thật rồi.

Hấn đến cùng là đang nói cái gì?

Đời này, Tần Nghiêu Huyền... Điên thật rồi sao?

Ai cũng nói lòng đế vương khó dò, Đào Hoa lại cảm thấy, tâm tư Tần Nghiêu Huyền so với trăng trong nước khó nắm bắt hơn.

Vừa rồi còn nói muốn cho nàng đau đớn, giờ lại ôm nàng đi tắm, vốn là cung nữ làm chuyện này nhưng giờ hắn lại làm, sẵn sóc nàng tới nỗi ngay cả nơi tư mật đó cũng lau. Nhìn bộ dạng dịu dàng chăm sóc nàng của hắn, quả thật so với cung nữ thuần thực hơn rất nhiều.

Một sợi tóc rơi xuống cánh tay, Đào Hoa mãi nhìn Tần Nghiêu Huyền vẫn chưa phát giác ra.

“Đau không?” Hắn đổi lược, xoay đầu Đào Hoa lại, “Ngồi thuyền mấy ngày nay, trăm phát hiện Hoa nhi bị khô tay.”

“Có sao...”

Đào Hoa sờ tay, nàng không có cảm giác gì, vẫn trơn bóng, mềm mại.

“Lúc trước trong cung tay nàng mềm hơn.”

Tần Nghiêu Huyền nắm bàn tay nhỏ bé của nàng hôn và cắn một cái, sau đó buông ra nói: “Phải mềm thêm chút nữa mới tốt.”

Đào Hoa cảm thấy mặt nóng lên, giống như bị lửa đốt, Tần Nghiêu Huyền ôm nàng lên giường cảm giác đó vẫn chưa nguôi đi. Ánh mắt của hắn bình thản không gợn sóng, giống như màn đêm yên tĩnh, lại khiến Đào Hoa thẹn thùng né tránh.

Ngực hắn lửa lồ, nước nhỏ giọt chưa khô theo lồng ngực phập phồng chảy xuống rất mê người.

Thò tay sờ một cái, Đào Hoa lại cảm thấy miệng lưỡi đắng khô.

A, nàng muốn cắn một cái.

Không được không được, tự ý đụng chạm thân thể hắn chỉ sợ đứt tay đứt chân còn nhẹ đấy.

“Ngủ đi.”

Tần Nghiêu Huyền thấy gương mặt nàng ngày càng đỏ, hấn thấu tâm tư của nàng nhưng cũng im lặng, gọi cung nữ tới tắt đèn, sau đó trong phòng chỉ còn ánh sáng yếu ớt của một viên dạ minh châu, hấn nằm trên giường ôm Đào Hoa vào trong ngực.

“Gối lên tay ta ngủ.”

“Bệ hạ!” Đào Hoa sợ hãi lắc đầu, chớp mũi cọ lồng ngực hấn, “Hoa nhi ngủ gối mềm là được rồi.”

“Dù sao cũng không phải lần đầu tiên.”

Bàn tay Tần Nghiêu Huyền vỗ nhẹ đỉnh đầu nàng, giống như vỗ về hài tử.

Trái tim trong lồng ngực đập thành thịch, cho tới nửa đêm Đào Hoa mới từ từ thiếp đi, trước khi ngủ nàng nghe thấy Tần Nghiêu Huyền thì thào tự nói.

“Trước kia nàng thông minh.”

Đào Hoa không khỏi nhếch miệng, trước kia nàng biết điều hơn sao? Rõ ràng hiện tại nàng mới là kẻ thức thời.

Đào Hoa cảm thấy, đời này Tần Nghiêu Huyền có chỗ nào đó thay đổi, nhưng cẩn thận xem xét lại thấy kiếp trước và kiếp này hấn lấy chuyện ngược đãi nàng làm niềm vui không khác nhau là mấy. Khi ăn sáng, nàng ngồi trước mặt hấn, trên bàn nhỏ chỉ có hai người, nàng cảm thấy đặc biệt áp lực.

Không tập trung, Đào Hoa gấp nhầm cái trắng, nàng ghét ăn thứ này, nhất thời cổ tay cứng đờ.

“Nghiêu Huyền, chàng ăn đi.”

Đào Hoa bị Tần Nghiêu Huyền nhìn chăm chăm, nàng sợ hãi, run tay làm rơi cái trắng vào bát hấn.

Cung nữ bên cạnh tái mặt hết cả rồi.

Ặc... Đào Hoa lúc này mới nhớ, nàng không ăn cái này, Tần Nghiêu Huyền cũng không ăn.

Lông mày Tần Nghiêu Huyền nhăn lại, Đào Hoa lo lắng hấn phát tay áo đứng dậy rồi đi, hoặc là đem trọn bàn củ cải trắng này đổ vào bát nàng, ai ngờ một giây sau, hấn vạy mà gấp lên ăn.

Mặt không biến sắc sau khi ăn xong.

“Ngon sao?” Thấy Tần Nghiêu Huyền không lộ vẻ mặt chán ghét, Đào Hoa còn tưởng củ cải Giang Nam có gì thần kỳ, ăn thử một miếng.

Nhất thời mặt mày nhăn lại.

“Rất ngọt.”

Tần Nghiêu Huyền buông bát đũa, ý tứ ăn xong. Đào Hoa thừa dịp hấn đứng dậy, lén lút nhổ cải trắng ra, ăn vội miếng bánh xốp.

Khí hậu Giang Nam rất tốt, Đào Hoa muốn ra ngoài chơi, cũng muốn hấn dẫn đi xem sông Trường Giang, nhưng không biết mở miệng thế nào.

“Trẫm cùng quần thần thảo luận, lát nữa phải ra bờ sông thị sát. Địa thế không rõ, thân thể Hoa nhi yếu ớt, trẫm không thể mang nàng theo.”

Trở lại sảnh, Tần Nghiêu Huyền kéo nàng lên đùi, móc ra túi gấm.

“Hoa nhi muốn đi chơi không?”

Rất nặng, Đào Hoa mở ra, trong là vàng bạc và ngân phiếu.

Hấn thả nàng đi chơi? Đào Hoa không dám tin.

Hấn có thể hay không đợi nàng ra cửa hành quán, phái người bắt nàng cắt chân nàng?”

Đào Hoa cảm thấy có khả năng, trả hầu bao lại, nhào vào ngực hắn nói: “Bệ hạ không bên thiếp, Hoa nhi không muốn đi.”

Sắc mặt Tần Nghiêu Huyền thay đổi, Đào Hoa nhẹ nhàng thờ ra.

Chuyện này gọi là gì? Thử nàng?

Nguy hiểm thật, suýt nữa mắc câu rồi.

“Hoa nhi một mình, trăm cũng lo lắng.”

Tần Nghiêu Huyền vuốt ve gương mặt Đào Hoa, trên gương mặt lạnh lùng lộ ra vui vẻ, “Đêm qua Hoa nhi hầu hạ trăm thoải mái, trăm thưởng Hoa nhi một kinh hỉ.”

Nhớ tới chuyện đêm qua, một lời không thể nói, Đào Hoa xấu hổ lại sợ hãi, dứt khoát ngồi trong ngực hắn im lặng.

“Truyền người đến.”

Thấy nàng như vậy, Tần Nghiêu Huyền thuận thế che mắt nàng, dùng sức nắm eo nàng.

Tiếng bước chân trầm ổn đến gần, cung nhân quỳ xuống dập đầu, tiếng trống vang lên làm Đào Hoa kinh hãi.

“Bẩm báo hoàng thượng, Đại Diễn đã sụp đổ, quân doanh xung quanh đều là quân ta, không quá ba ngày có thể toàn thắng trở về.”

Giọng nói quen thuộc. Đào Hoa cử động, nhưng Tần Nghiêu Huyền không cho nàng xem.

“Chục năm nằm gai nếm mật ở Đại Diễn, vất vả cho người rồi.”

Tần Nghiêu Huyền hạ lệnh, “Sau này, nhiệm vụ của người, là che trở tốt cho Hoa nhi.”

“Lục Thiên Hành!”

Đào Hoa giãy giụa kéo tay Tần Nghiêu Huyền ra, nhìn nam tử quỳ trước mặt, mười năm không gặp, xa cách một đời, hắn đã trở thành

một người trầm mặc, an ổn.

Gió thảo nguyên Đại Diễn thổi tóc hất rối tung, màu da vàng đã biến thành sạm đen, ngũ quan như tạc khắc.

“Bái kiến công chúa.”

Lục Thiên Hành trước sau như một không dám ngẩng đầu nhìn nàng, “Hai năm không gặp.”

Đối với Đào Hoa mà nói đã là mười năm không gặp rồi.

“Hoa nhi kinh hỉ không? Có Thiên Hành bảo vệ nàng, trăm rất yên tâm.”

Tần Nghiêu Huyền để Đào Hoa lại, mang theo cung nữ rời đi.

Cửa phòng đóng lại, Đào Hoa nhìn người quỳ trên mặt đất như thỉnh tội, cảm thấy trời đất quay cuồng.

“Hóa ra ngươi không phải người Đại Diễn? Lúc trước ngươi vào cung nói mình là cô nhi, vì cầu miếng ăn mới vào cung làm nô tài đấy!”

Nhìn người trước mắt một thân đen như mực, tuy rằng không như những nam tử kiêu ngạo vì một bụng văn chương, tự phụ cho rằng mình tài giỏi, Đào Hoa cũng cảm thấy buồn cười cực kỳ, “Ngươi giải thích cho ta.”

“Công chúa sẽ không thích nghe.”

“Giải thích.” Đào Hoa cắn răng, cảm thấy lòng đắng chát, “Ta năm đó cầu xin hoàng huynh giữ lại ngươi làm thị vệ, hóa ra ngươi là nội gián, ngươi làm tất cả vì ngày hôm nay phải không?”

Lúc này Lục Thiên Hành mới ngẩng đầu lên, trên mặt mê man, sợ sệt, gật đầu.

“Khó trách Đại Diễn binh bại như núi đổ...” Đào Hoa cười nhạt, “Lúc ấy ngươi nói muốn học võ, ta xin hoàng huynh đưa ngươi tới chỗ Mông tướng quân học tập, ngươi hẳn là có mục đích khác phải

không?”

“Khi đó, thần thật tâm muốn học võ.”

Hắn quỳ xuống, “Thần muốn bảo vệ công chúa cũng là thật lòng.”

Lục Thiên Hành vội vàng, sốt ruột nói, mặt cũng đỏ lên, nhìn Đào Hoa mà không nói nổi một câu đầy đủ.

“Dù sao Đại Diễn cũng đã suy đổ, người gọi ta là công chúa thật làm cho người ta bật cười.”

Đào Hoa ngồi xuống, hít một hơi thật sâu: “Hiện giờ ta là người của bệ hạ, người gọi ta là nương nương là được.”

Lục Thiên Hành đứng dậy, Đào Hoa mới phát hiện cánh tay trái của hắn quần vải trắng, hắn bị thương

“Lúc mai phục ở Đại Diễn, thần đã ném toàn bộ hành lý đi, chỉ còn vật này mang đến cho công chúa.”

Hắn lấy một bọc cỡ bàn tay, Đào Hoa mở ra, bánh sữa màu vàng nhạt vì nhiệt độ cơ thể đã hơi tan ra, có vài khối dính máu.

Đào Hoa ném thứ này đi, “Ai cần người mang thứ này cho ta!”

“Công chúa không ăn, thần cũng không biết làm thế nào.” Lục Thiên Hành trước sau vẫn ngu ngơ, bộ dạng ngây ngốc, “Sau này Đại Diễn không còn, công chúa muốn cũng không có nữa.”

Sau này muốn ăn cũng không có nữa rồi.

Những lời này khiến Đào Hoa không khỏi chua xót. Nhìn Lục Thiên Hành trước mặt cúi đầu, khúm núm như đang chờ đợi nàng trách phạt, nàng càng không có tâm trạng cảm thụ vị ngọt ngào của bánh sữa.

Thảo nguyên Đại Diễn, suốt ngằm, gió lớn từng cái hiện lên trước mắt nàng. Mùa đông, mọi người mặc áo lông ngồi bên chậu than, cụng lông mềm mại trên áo hoàng huynh cọ vào mặt nàng, những thứ ấm áp như vậy nàng không thể tìm kiếm ở hoàng cung này.

“Công chúa chớ thương tâm, mấy ngày nữa Đại Diễn Thành sụp đổ, phụ hoàng và hoàng huynh người sẽ tới kinh thành.”

Lục Thiên Hành lấy ra một khối ngọc màu nâu bọc trong vải gấm, dâng lên trước mặt nàng, “Người có muốn gặp hay không có thể suy nghĩ.”

“Đúng vậy, thị vệ của ta là gian tế, ta cũng không thể chối bỏ tội trạng. Phụ hoàng và hoàng huynh hiện tại chắc chắn hận không thể giết ta.” Đào Hoa nhận bọc gấm, trên đó dính máu tươi và mồ hôi của nam nhân, nàng ném lại cho hắn, nâng tay áo lau nước mắt trên mặt.

Khó trách đời trước, phụ hoàng và hoàng huynh tin rằng nàng là kẻ bội bạc, nghiêm khắc chế nhạo nàng.

Chỉ trách nàng không tự nhận ra.

Đại Diễn diệt vong, mặc dù là chuyện ván đã đóng thuyền, nhưng chuyện phát sinh trước mắt, Đào Hoa chỉ cảm thấy áy náy vô cùng. Trong nhất thời, nàng nhìn Lục Thiên Hành, càng cảm thấy tức giận.

“Lui ra ngoài. Ta muốn yên lặng suy nghĩ.”

“Xin công chúa đừng khổ sở trong lòng, hãy vì bản thân, vì đại cục.”

Ngữ khí của hắn run sợ, ẩn chứa sự trung thành tuyệt đối, làm Đào Hoa cả kinh.

“Về sau, Lục Thiên Hành sẽ là thị vệ của công chúa.” Lục Thiên Hành đứng dậy hành lễ, nói rõ ràng, “Chỉ cần Lục Thiên Hành còn một hơi thở, tuyệt đối sẽ không để công chúa chịu một bất kỳ tổn thương nào.”

“Hiện giờ ta rất tốt.”

Đào Hoa thở dài.

Khi Lục Thiên Hành chỉ mới mười tuổi đã dám xâm nhập địch quốc, mười năm nằm gai nếm mật thăm dò. Mặc kệ trước kia hắn thế nào, Đào Hoa tin tưởng, về sau hắn sẽ trung thành bảo vệ nàng.

Nhưng Tần Nghiêu Huyền muốn hành hạ nàng, hắn có thể cứu nàng sao?

Hành thích vua là chuyện của loạn thần tặc tử, Lục Thiên Hành làm sao có thể làm ra được. Còn không bằng nàng tự lực đồ dành Tần Nghiêu Huyền, còn có thể có chút tự do.

Lục Thiên Hành tự biết hắn ở trước mặt chỉ khiến Đào Hoa thêm thương tâm, nên im lặng rời khỏi đại sảnh, vừa khép cửa lại, ánh mắt của hắn đã thay đổi.

“Hoàng thượng.”

Đi qua hành lang gấp khúc, Lục Thiên Hành quỳ gối trước mặt Tần Nghiêu Huyền, cúi đầu nói: “Đa tạ ý tốt của hoàng thượng, cho thần có thể gặp công chúa.”

“Trẫm đương nhiên yên tâm với ngươi. Ở Đại Diễn mười năm, ngươi có thể bảo vệ tốt Hoa nhi, thật sự là vất vả cho ngươi rồi.”

Tần Nghiêu Huyền rõ ràng đang cười, nhưng ngữ khí lại lạnh lẽo ẩn chứa uy hiếp: “Hôm nay Hoa nhi một mình ở bên cạnh ngươi, nên làm cái gì không nên làm cái gì, trong lòng ngươi có rõ không?”

“Thần chỉ là thị vệ của quý phi nương nương.” Lục Thiên Hành nắm

chặt bao gắm trong ngực, trán chảy một tầng mồ hôi mỏng: “Thần nhất định sẽ chăm sóc nương nương thật tốt.”

“Rất tốt.”

Tần Nghiêu Huyền đứng dậy, thản nhiên nói: “Trẫm còn bận quốc sự, lát nữa người đưa Hoa nhi đi giải sầu, chọn cho nàng một cung nữ tốt. Những người muội muội người chọn, quá ồn ào.”

“Thần đã rõ.”

Lục Thiên Hành gật đầu nhận lệnh, lúc này mới lôi một vật khác trong ngực đưa cho Tần Nghiêu Huyền: “Đây là mấy đơn thuốc thần tìm được ở hoàng cung Đại Diễn, không biết có đơn nào giúp nương nương khỏi bệnh được không.”

Vật quan trọng như vậy, vậy mà giờ hắn mới giao ra. Tần Nghiêu Huyền lạnh lùng nói: “Ài khanh giữ đồ thật kỹ, hôm qua muội muội người còn nói, không có chuyện gì quan trọng.”

“Là thần quá vội nên quên.”

Ngoài viện, đám đại thần đã đợi lâu, lại sợ không dám cho người qua thúc giục, Tần Nghiêu Huyền cũng không cùng hắn so đo nữa.

Lục Thiên Hành cung kính tiễn Tần Nghiêu Huyền, vụng trộm đưa mắt nhìn đại sảnh, xuyên qua cửa sổ dường như có thể thấy Đào Hoa đang ăn bánh sữa, gương mặt bi thương không thể kìm nén.

Hắn quay người đi ra phòng khác trong sân, nhiều năm tập võ nên tiếng bước chân nhẹ vô cùng, lại làm người ta kinh hồn bạt vía.

“Tam ca.” Lục Ninh Nhã nơm nớp lo sợ nhìn hắn, gương mặt nam nhân tràn đầy gian nan vất vả. Rõ ràng là thứ tử, nhưng địa vị trong vương phủ lại cao quý vô cùng, phụ thân cũng phải nghe hắn, nhìn sắc mặt hắn.

“Ta nghe nói chuyện này muội cố ý theo, sinh nhật cũng không làm.”

Lục Thiên Hành ngồi trên ghế, khí thế bức người, “Thời điểm Đào Hoa rơi xuống nước, muội cũng đang ở bên cạnh nàng?”

“Là... là muối muối không tốt, giữ nàng không chắc.”

Lục Ninh Nhã quỳ sụp xuống, sợ Lục Thiên Hành nên lớn tiếng nói, “Bệ hạ đã phạt muối, muối không phải cố ý xúi giục Đào Hoa muối muối ngồi lên lan can đâu!”

“Cung nữ Tiểu Hoàn kia, cũng là người muối chọn cho hoàng thượng. Chuyện này hoàng thượng phạt muối rồi?”

“Không có...”

“Theo gia quy sao không tự mình vả miệng?” Lục Thiên Hành uống một hơi cặn trà trong chén, giống như nén lửa giận, gương mặt lạnh lùng, “Còn đợi ta động thủ?”

Giọng khàn khàn của hắn làm Lục Ninh Nhã run rẩy, nướng mắt không ngừng trào ra, tự giơ tay vả miệng mình.

“Muối sai rồi, muối muối ngu dốt, nên phạt!”

Lục Ninh Nhã nuốt nước mắt vào lòng, nàng nấc nghẹn.

Giang Đào Hoa to gan hay không nàng không biết, nhưng trước mặt Lục Thiên Hành, dù gan nàng to cũng trở thành hạt vừng. Nàng không ngờ được, Lục Thiên Hành nằm vùng ở Đại Diễn, uy danh hiển hách vậy mà cam tâm tình nguyện làm thị vệ cho Giang Đào Hoa.

Sớm biết như thế, Lục Ninh Nhã hận lúc ấy người rơi xuống sông sao không phải là bản thân, cho dù thế thì cũng không thể làm Đào Hoa có chút thương tổn.

Tần Nghiêu Huyền tức giận lên cũng đáng sợ, nhưng hắn sẽ kiềm chế không giết nàng ngay, còn Lục Thiên Hành tức giận, hắn sẽ trực tiếp giết người.

Đại ca là một minh chứng, bởi vì bàn luận về hoàng thượng, lên huy động lực lượng, trong một đêm tang chứng vật chứng bị lôi ra trước mặt, không kịp giải thích nhận sai đã bị một kiếm của Lục Thiên Hành xuyên qua yết hầu.

Lục Ninh Nhã nhờ tới cái chết của đại ca vẫn còn kinh hãi. Lục đạo dưới tay càng nặng thêm vài phần, nàng sợ buổi tối bị Lục Liên Hành phát hiện.

Nàng chỉ dám nặng, không dám nhẹ.

...

Đào Hoa ăn bánh sữa xong, tâm tình cũng khá hơn một chút. Dù sao sinh tử đều bị Tần Nghiêu Huyền vây khốn, chẳng bằng thừa dịp tự do ra ngoài dạo chơi một chút.

“Chúng ta kêu Ninh Nhã tỷ tỷ đi cùng đi.”

Chỉ có mình và hấn, Lục Thiên Hành cả buổi im lặng, chỉ biết nàng hỏi hấn đáp, Đào Hoa không thoải mái.

“Muội muội nhà thần đêm qua ngủ không ngon. Hiện tại đang ngủ. Có gọi không ạ?”

“Thôi đi.”

Đào Hoa suy nghĩ một hồi, kinh ngạc nói: “Cha ngươi là Tây Bình Vương?”

“Thần là con của thiếp, không có gì hay để nói.”

Lục Thiên Hành tranh thủ đi lên phía trước, bởi vì Đào Hoa kinh ngạc không nhìn đường, suýt chút nữa ngã xuống bậc thang. Bị hấn cẩn thận chăm sóc như thế, nàng cảm thấy buồn cười cực kỳ.

“Lên tiếng là được. Vạn nhất ta ngã trên người ngươi làm sao bây giờ?”

Trước tiên không nói tới đụng đầu hay không, nếu bị Tần Nghiêu Huyền biết, đương nhiên sẽ có chuyện.

“Tiếng của thần thô lỗ, sợ kinh hãi đến công chúa.”

“Gọi ta là nương nương.” Nàng nói thế nào, Lục Thiên Hành cũng

không sửa danh xưng, Đào Hoa bĩu môi nói: “Nếu ta gọi người là Thiên Hành, người gọi ta là Đào Hoa được rồi.”

Ánh mắt Lục Thiên Hành hơi thay đổi, lộ ra nụ cười sáng lạn: “Đào Hoa.”

Đào Hoa hoài nghi rằng, nếu hắn có một cái đuôi, có phải bây giờ sẽ vẫy một cái. Chỉ kêu một cái tên mà tựa như được ban thưởng ngàn vàng, bộ dạng nghiêm trang, ngây ngốc.

“Ta muốn ăn mút quả.”

“Bánh bao thơm quá, ta muốn!”

“Tranh đường!”

Đào Hoa chỉ tranh đường hình con chuột, ủy khuất nói, “Ta muốn một con chim phượng hoàng.”

Lục Thiên Hành buông đồ cầm trong tay, móc ra hai đồng xoay nhẹ tay, hai đồng liền rơi xuống khe hở nhỏ nhất của sạp tre, người bán hàng rong cười hì hì vẽ cho Đào Hoa một con Phượng Hoàng.

“Thiên Hành thật lợi hại, ta muốn cái gì đều có thể sao?”

Cầm đầy tranh đường trên tay, Đào Hoa liếm mấy cái rồi đưa hết cho Lục Thiên Hành.

“Bất quá chỉ tốn chút sức, người tập võ đều có giới hạn. Kỳ thật công chúa... Đào Hoa chỉ cần chú tâm quan sát một lát, cũng có thể bách phát bách trúng như ta.”

“Người im đi!”

Nàng đem toàn bộ kẹo nhét vào miệng Lục Thiên Hành, Đào Hoa thở phì phò nói: “Thật nhàm chán!”

Trong miệng bị nhét đầy kẹo, Lục Thiên Hành nuốt một cái, Đào Hoa lại nhét thêm cho hắn vài cái. Vốn muốn khuyên nàng mua ít đồ thôi, lại bị nàng làm cho không nói ra lời được.

“A, mệt quá, chân ta mỏi rồi.”

Nàng ngồi ở quán nước đầu đường, Đào Hoa nhìn bộ dạng Lục Thiên Hành chỉ muốn cười, “Người rất giống mấy tên ăn vụng trong phòng bếp.”

Bất quá bây giờ khác xưa. Tại ở bên người Tần Nghiêu Huyền được ăn uống tốt, nàng không cần Lục Thiên Hành thừa dịp ban đêm tới nhà bếp trộm điểm tâm nữa.

Lục Thiên Hành vất vả nuốt đồ ăn trong miệng, uống một ngụm trà, đang muốn nói chuyện, bên tai truyền đến tiếng khóc.

Cách đó không xa, mấy người Hán vây quanh cái gì đó, cười ha ha.

Một giọng nữ hài nhu nhược, ghen ngào truyền đến.

“Tiểu nữ bán mình làm nô tỳ, không bán da thịt!”

Đào Hoa bụng nước trà tò mò đi tới, thấy một người ăn mặc kỳ quái, quần lụa màu tím mỏng manh, đầu còn mấy cọng cỏ, nữ hài giải thích, “Quê quán chiến loạn tiểu nữ mới trốn tới đây, tha hương dị quốc lẻ loi hiu quạnh, chỉ có thể bán mình làm nô thôi.”

Bên người nàng còn một manh chiếu, trong ngực là một bộ quần áo rách nát, một cái chén bẽ làm cho người khác thương tâm.

Người qua đường ném bánh bao mốc vào bát nữ hài, vui đùa lôi kéo nàng ta, nhất thời Đào Hoa thấy đau lòng vô cùng.

“Buông nàng ra! Ta mua nàng!”

Bụng nước trà cho nữ hài, Đào Hoa chân thành nói, “Đúng lúc ta thiếu người hầu hạ, người đi cùng ta! Ta cho người ăn bánh bao trắng!”

“Ai, cô nương biết cái gì a, nên đứng xem náo nhiệt thì tốt hơn! Da thịt mềm mại còn không ở nhà chờ nam nhân về yêu thương, ra ngoài khoe khoang làm gì!”

Nam tử đang lôi kéo nữ hài xì một tiếng khinh miệt, ngẫm nhiên là

ác bá không ai dám quản.

Đột nhiên, hấn im bật, khí chất cao ngạo của người trước mặt làm hấn sợ xanh mặt.

Mũi kiếm chống ở cổ hấn, khẽ động một cái, máu tươi rơi xuống đất.

“Xin lỗi nàng.” Lục Thiên Hành đậm bạc nói, “Xin lỗi.”

“Ban ngày ban mặt người dám động vào ta! Biết ta là ai không? Ta đang nói chuyện với cô nương nhỏ bé này, hay người với tiểu cô nương này cũng có ý, muốn tranh với ta?”

Đào Hoa nghe những lời dơ bẩn của hấn, chỉ cảm thấy buồn nôn, nàng sợ xanh mặt đưa nữ hài rời khỏi.

“Thiên Hành, ta mang nàng rời đi trước.”

“Vâng.”

Lục Thiên Hành nhìn Đào Hoa mang nữ hài đi xa, nói qua loa vài câu, uống ngụm trà, dưới tay động một chút, thu kiếm rời đi.

“Thôi bạc này cho người.”

Nam tử không so đo vài giọt máu, sợ hãi, vội vàng rời đi.

“Xong rồi?”

“Vâng.” Lục Thiên Hành tới chỗ Đào Hoa, thản nhiên nói, “Cho hấn chút bạc bán mạng.”

Mang theo nữ hài trở lại hành quán, Đào Hoa rót cho nàng một chén nước.

“Đa tạ lòng tốt của cô nương.”

Đôi mắt trong veo như nước có chút sợ hãi, nữ hài uống cạn sau đó muốn cảm tạ, lại bị Đào Hoa nâng dậy.

“Lời khách sáo này không cần nói, người nói chuyện của người đi? Bộ dạng của người cũng không giống người Ngạo Quốc, sao lại gầy yếu như vậy, sao lại ở đây bán mình làm nô?”

Nữ hài lau nước mắt, trả lời, “Nô tỳ là A Mật Đóa, mẫu thân là người Ngạo Quốc, phụ thân là người Nam Cương, ở xóm Vu Y, hai tháng trước đột nhiên có thổ phỉ đi ngang qua thôn, phụ mẫu nô tỳ không trốn được. Nô tỳ tới Ngạo Quốc tìm gia nhân của mẫu thân, nhưng bọn họ đã sớm chuyển đi, không tìm được.”

“Thổ phỉ? Quan phủ cũng mặc kệ sao?” Đào Hoa thấy lạ hỏi, “Thổ phỉ Nam Cương tuy nhiều, nhưng cũng có biện pháp trị, sẽ không để người lưu lạc đến tận đây.”

A Mật Đóa khổ sở lắc đầu: “Quốc chủ Nam Cương đã sớm lực bất tòng tâm. Nô tỳ từng nghe phụ thân nói, mười sáu mười bảy năm trước quốc chủ bị một yêu nữ mê hoặc thần trí, từ đó về sau mê muội dâm loạn, phóng túng, không có quan tâm triều chính. Cha nô tỳ là thầy pháp từng được trọng dụng, nhưng cũng bởi vì nguyên nhân đó, người lui về sống ẩn dật trong thôn không màng thế sự.”

Nói đến đây nàng ta lại rơi nước mắt: “Thổ phỉ hung hăng ngang ngược, tiểu muội đáng thương của nô tỳ mới mười bảy tuổi thôi mà đã bị bọn chúng bắt đi.”

“Muội muội của người mười bảy tuổi?”

Đào Hoa kinh ngạc nhìn người trước mặt. Dáng người gầy yếu, khuôn mặt so qua với nàng cũng không có ít nhiều chênh lệch tuổi tác. Nhưng bây giờ nàng mới mười lăm tuổi thôi.

“Nô tỳ năm nay hai mươi.”

A Mật Đóa bi thương nói: “Tiểu muội nô tỳ sinh ra đã bệnh tật, phụ thân sợ muội ấy khó qua khỏi, bèn dùng máu của nô tỳ luyện được cho muội ấy uống. Thân thể nô tỳ gầy một chút, thân thể muội ấy mới khá được một chút.”

Nam Cương vắng vẻ, gò núi, đầm lầy, rừng rậm chẳng chịt, trong các thôn xóm luôn có những bí thuật kỳ lạ. Kiếp trước Tần Nghiêu Huyền cũng mời đại phu từ Nam Cương tới trị bệnh cho nàng, tuy rằng cuối cùng đều bị giết, nhưng trong mấy tháng trời, bệnh tình của nàng cũng suôn sẻ hơn rất nhiều.

“Trước mắt người tắm đi, đổi bộ quần áo sạch. Ta sẽ sai người chuẩn bị thức ăn cho người.”

Đều là người lưu lạc, Đào Hoa đau lòng nói: “Ở chỗ ta rất an toàn, người có thể an tâm bên cạnh ta, không phải lo ăn lo mặc, người chịu không?”

“Đa tạ ân cứu mạng của cô nương!” A Mật Đóa cảm kích tới bật khóc: “Không dám giấu giếm, nếu hôm nay không được cô nương cứu giúp, chỉ sợ không tới hai ngày ta sẽ chết đói đầu đường hoặc bị bọn buôn người bắt đi.”

“Vừa hay ta thiếu thị nữ.”

Đào Hoa cười dịu dàng, nhìn A Mật Đóa cẩn thận ôm bọc quần áo mới được ban đi đến phòng tắm. Tuy hiếu kỳ nhưng cũng không nhìn loạn.

“Thiên Hành, người cảm thấy người này thế nào?”

Lục Thiên Hành bước vào, “Tuy ta không giỏi nhìn người lắm, nhưng không cảm giác được nàng có ý đồ xấu. Làm thị nữ có lẽ cũng không sao?”

“Công chúa cảm thấy tốt, dĩ nhiên là tốt.”

Lục Thiên Hành đem những gì mình vừa quan sát, nói ra: “Mặc dù là

người Nam Cương, trên thân thể cũng không có độc, tay cũng không quá non nớt, có vết chai quả thật là trưởng nữ trong thôn thường chăm sóc đệ đệ, muội muội. Lúc nói chuyện hơi thở vững vàng, ánh mắt thành khẩn, không giống nói dối. Quý củ, lễ nghi tạm thời nhìn không ra nhưng ánh mắt linh động, không phải là một người chất phác. Còn về phần có thể đoán ra tâm tư người khác hay không, tạm thời ta nhìn không ra.”

“Nếu như vậy ta yên tâm rồi. Có thể giữ lại hay không cũng không phải mình ta có thể định đoạt.”

Lục Thiên Hành cúi đầu cáo lui, Đào Hoa vào phòng nghỉ, không từ chủ thờ dài.

Nàng nhìn hai bàn tay nàng, cả người hơi run rẩy.

Trí nhớ mười năm trước lại ủa về, cảnh Tần Nghiêu Huyền dùng thủ đoạn đùa giỡn, lừa gạt nàng. Kiếp này nàng sống rất tốt, không đứt tay đứt chân, cũng không bị nhốt, mà được đến Giang Nam, nơi mà từng chỉ được nghe qua chứ chưa bao giờ được thấy tận mắt.

Lục Thiên Hành từng không từ mà biệt ở Đại Diễn cũng đã trở về bên người nàng, cõi lòng lẻ loi trợ trợ của nàng rốt cuộc cũng đã có một tia an ủi.

Ở kiếp này sẽ có thay đổi sao? Tần Nghiêu Huyền sẽ đồng ý với nàng giữ lại thị nữ này sao?

Hay giống như kiếp trước, loại bỏ tất cả những người ở bên cạnh nàng.

Đào Hoa không có bất kỳ chỗ dựa nào, chỉ biết phải cẩn thận. Nàng ngẩng đầu đã thấy A Mật Đóa, một thân quần áo đơn giản lại rất rực rỡ, chỉ là dây lưng lỏng lẻo rất không chỉnh tề.

“Làm cô nương chê cười rồi, nô tỳ chỉ từng ngẫu nhiên thấy mẫu thân mặc y phục nữ tử Ngạo Quốc, đây là lần đầu nô tỳ mặc.”

“Rất đẹp.”

Đào Hoa lại gần, thay A Mật Đóa sửa dây lưng, sau đó mới hỏi:

“Nghe nói Nam Cương rất nhiều người biết dùng độc, người cũng biết một chút chứ?”

“Phụ thân nô tỳ là thầy pháp, đối với độc cũng không am hiểu lắm. Nhưng nếu là cổ độc, nô tỳ cũng biết một ít.” A Mật Đóa đỡ Đào Hoa lại bàn, gạt đi giọt nước trên y phục, mới cẩn thận dò xét cổ tay Đào Hoa, “Nhìn sắc mặt cô nương có lẽ thân thể suy yếu, trong người có độc?”

“Có. Nhưng cụ thể là gì ta không biết.”

“Kỳ quái, mạch đập của cô nương rất giống tiểu muội ta. Ngày thường cũng có người cầm máu cho cô nương sao?” A Mật Đóa lẩm bẩm, “Hơi thở yếu ớt, là bệnh từ nhỏ, khí tức vốn không đủ để cô nương sống, cũng không cách nào dưỡng được tới bây giờ. Có thể nói là cổ độc, nhưng cũng không đúng.”

Đào Hoa nghe mà thấy như rơi vào sương mù, A Mật Đóa cũng là vẻ mặt tràn đầy nghi ngờ.

“Cô nương nếu cố cách, có thể tới Nam Cương tìm thái y trong cung.” A Mật Đóa thu tay, cẩn thận nói: “Nghe cha ta nói, trong vương tộc Nam Cương có rất nhiều quái độc và cổ độc kỳ quái, có hại người cũng có cứu người, nhưng thần kỳ là không ai có thể kéo dài tuổi thọ, lấy mạng đổi mạng cũng khó lắm.”

“Chuyện này quá sâu xa rồi.” Đào Hoa lắc đầu nói: “So với đạo sĩ coi bói cho ta, nói ta chết trẻ còn không đáng tin cậy.”

A Mật Đóa cười ha ha: “Có đạo sĩ thầy tướng số nào đáng tin cậy đâu. Trên đời nhìn người xem tính cách chuẩn nhất là những người ở phía Bắc Thiên Vân Quốc. Đã từng có người chỉ điểm cha nô tỳ, bảo người chuyên tâm làm thầy pháp, cứu được không ít người.”

Thiên Vân Quốc? Đào Hoa a một tiếng: “Khi bé ta qua chỗ đó, không gặp thầy tướng số nào cả. Ngược lại cảnh sắc rất đẹp, mây trời vây quanh hoàng cung.”

“Nô tỳ nghe phụ thân nói, có thể được mời đến đó, đều là người hết sức quan trọng. Chuyện này cũng nói cô nương là người có số mệnh không tầm thường.”

Kéo ống tay áo Đào Hoa xuống, A Mật Đóa lại nói ít chuyện lí thú trong thôn.

“Cô nương nhỏ hơn cả muội muội nô tỳ sao?”

“Không gạt người, tôi được nuôi dưỡng trong cung, ít nghe kể chuyện, cũng ít được nhìn cảnh sắc bên ngoài.” Đào Hoa lau miệng, chống tay đỡ đầu nhìn A Mật Đóa: “Thật hâm mộ các người có thể lên núi bắt chim câu cá. Huynh đệ tỳ muội của ta chưa bao giờ dẫn ta ra ngoài chơi.”

Bất tri bất giác nói tới chuyện trời đất, bữa tối cũng đã qua. Bên ngoài thị nữ gọi ba lần, nhưng Đào Hoa say sưa nghe A Mật Đóa kể chuyện nên không chú ý, cho tới khi đèn được đốt, Lục Thiên Hành mở cửa, mới nhận ra đã trễ như vậy rồi.

“Ta đưa người này đi trước.”

Lục Thiên Hành đưa A Mật Đóa đi, Đào Hoa cảm thấy kỳ quái, ngoài cửa lại truyền tới tiếng bước chân quen thuộc.

Theo cánh cửa khép lại, khí tức của Tần Nghiêu Huyền tới gần, Đào Hoa không tự chủ nắm chặt tay, lui về sau.

Ghế nàng ngồi ngã xuống, Tần Nghiêu Huyền tiến lên một bước, ôm nàng vào trong ngực.

Bóp bóp...

Lực đạo không nhẹ rơi lên hông nào, Đào Hoa sợ tới mức kêu to, “Đừng đánh thiếp! Đừng đánh thiếp! Thiếp biết sai rồi!”

“Hả? Nàng biết sai ở đâu?”

Tần Nghiêu Huyền ôm Đào Hoa lên giường, tay phải trượt vào cổ áo nàng, qua xương quai xanh thăm dò vào sâu, vuốt ve một bên ngực nàng. Tay trái cởi quần áo nàng, đáy mắt đều là dục vọng.

“Nói cho cẩn thận, nếu không đêm nay đừng nghĩ dễ chịu.”

“Ồ, đau...”

Bị gió lớn ngoài sông thổi cả ngày nên đầu ngón tay hần hơi lạnh, vừa chạm vào đầu ngực đã làm cho toàn thân Đào Hoa run lên. Ngón tay hần dùng sức véo, đầu v* trắng nõn sưng đỏ lên, cảm xúc nóng bỏng trong lòng bàn tay hần làm Đào Hoa choáng váng.

Tần Nghiêu Huyền muốn phạt nàng sao, hay muốn lăng nhục nàng?

“Trả lời.”

Cởi quần áo, bỏ giày, Tần Nghiêu Huyền ngồi trên giường, ánh mắt hần dường như có thể giết người, “Sai ở chỗ nào?”

“A... Hoa nhi không nên bỏ bữa tối. Đói bụng không cách nào hầu hạ bệ hạ.”

Có trời mới biết nàng sai chỗ nào. Nàng chỉ là bị bộ dạng của Tần Nghiêu Huyền hù dọa, mới nhanh chóng nhận thức được cái sai!

“Vì sao không ăn tối?”

Buông đầu v* bị chà đạp đến phiem hồng của Đào Hoa ra, Tần Nghiêu Huyền giật yếm của nàng xuống, vén váy nàng lên, ngón tay trượt vào hoa cốt, dùng sức xoa nắn nhụy châu ẩn núp bên trong.

“Hoa nhi nói chuyện phiem vui quá nên quên.”

Đào Hoa muốn khép hai chân lại, nhưng lại bị ánh mắt uy hiếp của Tần Nghiêu Huyền dọa sợ, đành phải ngoan ngoãn mở chân ra, hai tay nắm chặt cổ chân của mình, ủy khuất nói: “Bệ hạ có thể... nhẹ một chút không?”

“Nàng sợ?”

Móng tay hần trượt vào mép thịt, bấm vào tiểu thịt châu mềm mại trên hoa huy*t nàng, Đào Hoa kêu lên: “Ồ ô, đau... đau...”

“Đau còn chảy nước như vậy.”

m để mềm mại bị kích thích thô bạo, nàng cong người lên, Tần

Nghiêu Huyền mới rút ngón tay xoa nhẹ khe thịt hồng nhạt, khi Đào Hoa uốn éo hông nhỏ đòi hỏi, hắn mới chậm rãi đưa ngón tay vào thăm dò.

“A...!”

Đột nhiên bị cầm ngón tay vào, Đào Hoa sợ hãi nhìn Tần Nghiêu Huyền, hỏi: “Bệ hạ... Hoa nhi còn chưa ăn tối... Lát nữa không chịu nổi đâu..”

“Trẫm biết rõ.”

Hắn nhẹ nhàng đưa vào, d*m thủy tí tách chảy ra, khe thịt mềm mại mút lấy đốt ngón tay phát ra âm thanh ồm ồm, Tần Nghiêu Huyền khẽ cười: “Hoa nhi đói bụng? Cắn chặt ngón tay trẫm không buông. Muốn ăn điểm tâm sao?”

Đào Hoa nâng đầu dậy, thấy dưới người hắn đã căng phồng.

“Thiếp muốn ăn tối.”

Bụng nàng thành thật kêu lên, Đào Hoa cầu xin: “Chờ Hoa nhi ăn xong sẽ hầu hạ bệ hạ, có được không?”

“Hoa nhi chỉ cần mở chân ra được, nàng đã đói tới mức không còn sức nói, trẫm ôm nàng đi ăn.”

Tần Nghiêu Huyền cởi áo, long căn bưng bưng khí thế, vừa thô vừa to lớn lộ ra, thừa dịp Đào Hoa muốn trốn mà hôn ghì lấy môi nàng. hoa huy*t vừa rồi đã bị một ngón tay của hắn càn quấy đến mức nước chảy đầm đìa, hắn thúc nhẹ, Đào Hoa cảm thấy eo muốn nhũn ra, khẽ đẩy ngực hắn.

“Nhẹ chút...”

“Trẫm đang từ từ vào đây.”

Thanh âm bật ra từ trong cổ họng Tần Nghiêu Huyền, hắn liếm láp đôi môi mím chặt vì ủy khuất của Đào Hoa, “Kỳ thật trẫm muốn dùng sức đâm ngươi.”

“Như vậy bệ hạ cũng sẽ đau đó.”

Nàng kéo dài âm cuối, cố ý làm nũng, cuốn chân lên eo hắn, chớp mắt nói: “Hoa nhi không còn sức nữa rồi.”

“Vì Hoa nhi bỏ bữa tối đấy.”

Tần Nghiêu Huyền cúi người ôm lấy Đào Hoa, giữ nguyên tư thế đi tới bên bàn, Đào Hoa hoảng sợ hôn chặt lấy hắn. Cự vật lại tiến sâu thêm một tấc, mỗi bước đi nàng đều cảm nhận được dị vật đang chuyển động trong cơ thể, d*ם thủy từng giọt chảy ra ngoài, chỉ đi một đoạn ngắn thôi mà nơi giao hợp của cả hai đã dính một mảng dâm mỷ.

“Ăn cơm no trước, sau đó người nói trầm nghe người sai chỗ nào.” Tần Nghiêu Huyền lấy áo ngoài che thân thể Đào Hoa, vỗ tay một tiếng, ngoài phòng lập tức truyền tới giọng nói.

Có người muốn vào.

Đào Hoa xấu hổ chôn đầu vào ngực Tần Nghiêu Huyền, tuy rằng nàng biết rõ người bước vào không thấy gì, Tần Nghiêu Huyền đã bọc nàng kín đến nỗi chỉ lộ gót chân, nhưng tư thế của hai người như vậy, làm sao người ta không đoán ra được đang làm gì?

Hành động cứ trước sau như một của hắn làm nàng khó xử.

Cửa bị đẩy ra, Đào Hoa nghe thấy tiếng người cầm khay cơm, xếp từng đĩa thức ăn lên bàn, hương vị ngào ngạt làm Đào Hoa thêm nhỏ dãi.

Dưới thân bỗng nhiên bị thúc một cái, nàng nhin không được rên rỉ một tiếng.

“Trầm dứt cho nàng.”

Tần Nghiêu Huyền thò tay cầm lấy một khối kẹo giòn xốp, bảo Đào Hoa ngẩng đầu, “Ăn no một chút, đợi lát nữa có sức giải thích cho trầm.”

Hắn nói chậm rãi từng chữ, long căn cũng thúc từng cái vào trong

nàng, Đào Hoa tranh thủ thời gian há mồm cắn đồ ăn trên tay hắn.

Ngẩng đầu, mới kinh ngạc phát hiện, người mang món ăn đến không phải cung nữ mà là Lục Thiên Hành.

“Thả lỏng, nghe lời. Ừ...”

Tần Nghiêu Huyền không che giấu tiếng than nhẹ trong cổ họng, Đào Hoa vốn đã e lệ giờ càng quẫn bách tới mức muốn khóc. Nàng túm vạt áo Tần Nghiêu Huyền, núp trong ngực hắn, cổ chân cũng co lại, sợ bị Lục Thiên Hành phát hiện ra.

hoa huy*t không ngừng thắt chặt, nếp thịt khấn trương hút vào, Tần Nghiêu Huyền không khỏi nheo mắt, nhìn đôi mắt mờ hơi nước của Đào Hoa.

“Đừng cắn chặt như vậy, muốn cắn đứt trầm sao?”

Tần Nghiêu Huyền ôm vòng eo Đào Hoa, nàng vốn đã mẫn cảm lại cảm thấy như bị ôm vào lò lửa, tiến thoái lưỡng nan.

Lục Thiên Hành đứng cách bàn nhỏ, cúi đầu xếp từng đĩa thức ăn, ánh mắt dán chặt mặt bàn. Nhưng Đào Hoa lại cảm thấy bị người ta thấy toàn bộ cơ thể, nơi giao hợp cũng lộ ra trước mắt hắn, thân thể nàng không thể khống chế nuốt lút long căn của Tần Nghiêu Huyền.

“Đừng... Đừng như vậy...”

Đào Hoa khóc không ra tiếng, dưới thân lại thắt chặt hơn, quy đầu xoay tròn ở hoa tâm làm nàng cảm thấy tê dại, Tần Nghiêu Huyền vuốt eo nàng, tiếp tục châm lửa.

Cảm thấy quá xấu hổ, Đào Hoa lắc đầu: “Không, thả thiếp xuống.”

“Hoa nhi ngậm chặt ta như vậy, sao lại muốn xuống?”

Dưới thân phát ra âm thanh ồm ồm, khoái cảm mãnh liệt đánh thẳng vào đại não, Đào Hoa hé miệng rên rỉ thành tiếng.

“Đi ra ngoài, đi ra ngoài... Ta không muốn...”

“Trầm đi ra ngoài hay hắn đi ra ngoài?”

Vòng eo bị hung hăng bóp một cái, âm thanh ra vào từ dưới thân cả hai vang lên, Đào Hoa trông thấy rõ ràng tay của Lục Thiên Hành run lên một cái.

“Miệng nhỏ dưới thân Hoa nhi không nói trộm ra ngoài, nàng là muốn Lục Thiên Hành đi ra ngoài sao? Nhưng ăn còn phải dọn thức ăn, Hoa nhi nói dối bụng.”

Tần Nghiêu Huyền cười, nắm eo Đào Hoa lên xuống, âm thanh long căn thúc vào hoa huyệt vang lên, tiếng nước mập mờ căn bản không giấu được. Đào Hoa lắc đầu, muốn nói Lục Thiên Hành ra ngoài nhưng vừa hé miệng trong cổ lại bật ra tiếng rên rỉ.

Nàng chôn đầu trong ngực Tần Nghiêu Huyền, nhắm chặt hai mắt. Đúng lúc này hấn ra vào ác liệt hơn, cả mông nàng bị nhấc lên, dịch thủy tí tách chảy ra ngoài, khi chỉ còn quy đầu chống đỡ hoa huyệt, lại đột nhiên bị thả xuống.

Long căn cực nóng xuyên qua thân thể, Đào Hoa rốt cuộc cũng không thể khống chế nổi rên rỉ thành tiếng, chảy nước mắt cầu xin tha thứ: “Nghiêu Huyền... Không muốn, không muốn...”

“Hả?”

Tần Nghiêu Huyền thỏa mãn nâng nàng lên cao, liếm môi dưới hỏi: “Ăn món khai vị trước, nàng thích không?”

Đào Hoa không muốn lấy long căn của hấn làm món khai vị!

“Không muốn... Thiếp từ bỏ!”

Bị thúc liên tiếp vài lần, d*nh thủy đã chảy ra cả bắp đùi, Đào Hoa cảm giác nàng bị Tần Nghiêu Huyền bóp vụn, bị đưa lên trên cao rồi lại bị đẩy xuống địa ngục, hoa huyệt căng ra, đang muốn khép lại lại bị thúc vào, cứ lặp lại như vậy làm cơ thể nàng tê dại. Khoái cảm mãnh liệt ập tới, Tần Nghiêu Huyền bỗng nhắm ngay nơi sâu nhất thâm mãnh tới nỗi chân ghế rung lên, Đào Hoa thét lên một tiếng.

“Thân thể dâm đãng như vậy, còn nói không muốn. Hoa nhi đúng là người khẩu thị tâm phi.”

“Đừng nói nữa!”

Đào Hoa phản bác, nhưng thanh âm lại mềm mại, quyến rũ, làm lỗ tai người nghe ngứa ngáy. Sau cao triều khuôn mặt nàng ửng đỏ, hơi thở dồn dập, Tần Nghiêu Huyền cúi đầu hôn môi nàng.

Đồ ăn cuối cùng cũng được dọn xong, bát đĩa được sắp xếp cẩn thận, Lục Thiên Hành vẫn cúi đầu, khom người nói: “Hoàng thượng, nương nương, mời dùng bữa.”

“Hoa nhi ăn đi, trẫm ăn người.”

Tần Nghiêu Huyền cười khế, vớ tay qua mâm đựng trái cây, hôn đôi môi ướt át của Đào Hoa: “Thật ngọt.”

Đào Hoa mắc cở ăn trái cây, không quan tâm những lời thô tục hần nói, “Lui xuống đi.”

Lục Thiên Hành vừa mới di chuyển, Tần Nghiêu Huyền đã gọi hần: “Trẫm cho người lui sao?”

Hần dứt khoát quỳ xuống, ánh mắt nhìn chằm chằm mặt đất.

“Chờ trẫm cho Hoa nhi ăn no, người dọn đi.” Tần Nghiêu Huyền cầm một quả anh đào, cũng không đưa vào miệng Đào Hoa, mà là thăm dò vào vạt áo, qua vòng eo nhỏ nhắn, cuối cùng dừng ở khe hông nàng.

“A...?”

Đào Hoa mở to hai mắt, nhưng Tần Nghiêu Huyền lại đẩy quả anh đào đó vào trong cúc huyết nàng, “Hoa nhi nghe lời, mau chảy nước đi, nếu không làm sao ăn no?”

Ngón tay hần mò tới hoa huy*т lấy dâm dịch, nhưng mà dâm dịch chỉ chảy ra được một chút, bởi vì long căn vừa thô vừa to vẫn chặn trong hoa huy*т.

Bôi d*m thủy vào cúc huyết, quả anh đào được đẩy toàn bộ vào.

“Giữ chặt, không được làm rơi.”

Lại bị nhét vào một quả, Đào Hoa kêu lên, hoa huyết cắn chặt hơn khiến hắn sáng khoái vô cùng.

“Không được... thiếp không chịu nổi nữa... đừng dứt.”

Cúc huyết bị dứt mười quả anh đào, hai huyết trước sau đều căng đầy, Đào Hoa cảm thấy thẹn tới nỗi toàn thân phỉm hồng, dù được bọc kín cũng có thể nhìn ra được nàng đang bối rối.

“Đằng trước có muốn hay không?”

Long căn được rút ra vang lên tiếng nước, Đào Hoa sợ tới mức siết chặt y phục của hắn, sợ Lục Thiên Hành đang quỳ phát hiện ra chuyện gì.

“Ách...”

Tần Nghiêu Huyền rút ra, lại cắm vào toàn bộ. Ánh mắt đen thẫm tràn đầy tình dục, “Nàng thích như vậy?”

“ n... ân... ân!”

Nàng không muốn cả trước sau đều bị nhét anh đào, nàng nghẹn giọng ủy khuất vô cùng, “Bệ hạ, Hoa nhi không ăn, chúng ta nói chuyện được không? Người cho Lục Thiên Hành lui ra đi, chỉ có hai người chúng ta thôi được không?”

Ngón tay nàng vuốt nhẹ xương quai xanh Tần Nghiêu Huyền, hắn hài lòng gật đầu: “Lui ra ngoài.”

Lục Thiên Hành cuống quýt lui xuống, cũng không nói lấy một câu.

Cửa được khép lại, Đào Hoa mới thở phào một hơi, bỗng nhiên bị Tần Nghiêu Huyền ôm lấy, hất tung đồ ăn trên bàn. Tiếng bát đĩa vỡ tan, Đào Hoa bị đặt lên bàn, hai chân bị túm chặt, bị long căn thô to xuyên qua thân thể.

m thanh dứt vào vang lên, Đào Hoa ô a rên rỉ thành tiếng, hai tay muốn bắt lấy thứ gì đó, nhưng cái gì cũng không bắt được. Bầu ngực nàng rung động, Tần Nghiêu Huyền thò tay bắt lấy, dưới thân

nặng nề va chạm, “Nàng thích sao?”

“Ồ ô... Thích... Thích...”

Mắt cá chân bị đặt lên vai hấn, hoa huy*t ẩm ướt bị thúc vào liên tục làm nàng ngày càng đói, d*m thủy tại chỗ giao hợp vắng tứ tung, tình cảnh dâm mỹ làm Đào Hoa cảm giác được nàng thật sự đã thành đồ ăn, đang bị Tàn Nghiêu Huyền nhấm nháp, thưởng thức.

Cúc huyết không ngừng co rút, khoái cảm khiến đường ruột thắt lại, anh đào bị nghiền nát trong cơ thể khiến nàng vừa cảm thấy kích thích vừa cảm thấy thẹn.

Tàn Nghiêu Huyền cố ý dừng lại, rút nam căn dính đầy d*m thủy ra, ánh mắt cực nóng nhìn Đào Hoa bị hấn làm đến mơ hồ, hoa huy*t đỏ tươi co thắt, cúc huyết chảy ra chất lỏng màu đỏ.

“Hoa nhi mau mở miệng, trẫm cho nàng ăn.”

Quy đầu ma sát ở cúc huyết vài cái, Đào Hoa không nhịn được lắc đầu khóc lóc: “Không muốn! Không được! Thiếp sẽ đau chết mất!”

“Đương nhiên ta sẽ không làm nàng tới chết, chỉ như phá trinh thôi.”

Phốc một tiếng, nam căn đã chui vào trong hoa huy*t, Tàn Nghiêu Huyền thở mạnh, “Qua vài năm nữa, Hoa nhi lớn hơn một chút, chúng ta lại bàn chuyện này. Trẫm chờ được.”

Đào Hoa cảm thấy, hấn dường như muốn nói, vì muốn đặt nàng dưới thân, chiếm hữu nàng mà hấn đã phải chờ đợi rất lâu.

“Chuyên tâm một chút.”

Hấn thúc vào nơi mẫn cảm của nàng, Tàn Nghiêu Huyền kéo nàng vào bế dục, hấn tự nhiên nghĩ ra một chuyện: “Vừa rồi bị Lục Thiên Hành nhìn, Hoa nhi rõ ràng cắn chặt như vậy, sao giờ lại nghe lời như vậy? Chân mở rộng, đúng, cứ tách ra như thế.”

“Người khi dễ thiếp...” Theo động tác của hấn, lời nói của Đào Hoa cũng đứt quãng, “Hoa nhi không muốn... A... cho người khác nhìn...”

“Hắn không nhìn. Yên tâm.”

Đưa tinh dịch vào trong thân thể nàng, Tần Nghiêu Huyền không lấy ngọc thể chặn lại, mà ngồi lên ghế, nhìn Đào Hoa nằm trên bàn mở rộng hai chân, hoa huy*т phần nộn, hắn vươn tay xoa âm đế, “Hoa nhi nên giải thích.”

Bị hắn làm cho thần trí mơ màng, Đào Hoa không biết giải thích cái gì.

“Vì sao đi đường lưu lại thị nữ lai lịch không rõ cũng không nói với trẫm?”

Nàng bị sỉ nhục quá tàn nhẫn, trong miệng ngoài tiếng rên rỉ cũng không nói rõ gì, Tần Nghiêu Huyền hít sâu một hơi, rốt cuộc cũng phóng khoáng hơn, nhắc nhở: “Cùng nàng nói lâu như vậy, nàng vẫn chưa ăn tối.”

“ n... Hoa nhi cảm thấy nàng thú vị nên lưu lại.”

Tinh dịch chảy ra ngoài, lại bị ngón tay chặn lại, nàng lại bị Tần Nghiêu Huyền giầy vò một hồi, chút khí lực còn lại của Đào Hoa cũng biến mất, chỉ muốn tranh thủ nghỉ ngơi.

“Về sau có chuyện gì, Hoa nhi sẽ nói với bộ hạ trước.”

“Ngoan.”

Ánh mắt Tần Nghiêu Huyền lóe lên, cong khóe môi nhưng giọng nói lạnh lẽo, “Hôm nay Hoa nhi không nói, nên phạt.”

Quả nhiên chút tự do nàng cũng không có. Đào Hoa cảm thấy chua chát, hai chân cũng không dám khép lại, tùy ý để Tần Nghiêu Huyền thị gian, hoa huy*т hơi co rúm lại.

“Trẫm phạt Hoa nhi đêm nay đói bụng.”

Hắn nói một câu làm Đào Hoa ngây người.

Nói thật hiện giờ chân tay nàng bủn rủn, một chút cũng không đói, chỉ muốn uống miếng nước giúp cổ họng bớt đau, tắm một chút rồi

ngủ.

“Nước vẫn cho Hoa nhi uống, trẫm không nỡ nhẫn tâm với Hoa nhi như vậy.”

Lại bị ôm vào ngực, bị bón một ngụm trà, mùi hương trên người hấn làm nàng đặc biệt thoải mái. Đào Hoa nheo mắt, cực kỳ buồn ngủ.

“Vất vả lắm mới nuôi được Hoa nhi có mấy cân thịt.”

“Hoa nhi về sau sẽ ăn thật nhiều, ngủ thật nhiều.”

Tần Nghiêu Huyền khẽ vuốt cằm nàng, coi như đồng ý. Tắm rửa xong, hấn ôm nàng lên giường, Đào Hoa bị Tần Nghiêu Huyền đặt nằm sấp, hai ngón tay của hấn bôi thuốc cao lên cúc hoa nàng.

“Anh đào bị nát, không biết hột có làm nàng bị thương không?”

“Có hơi đau một chút.” Đào Hoa thừa dịp làm nũng, “Nhẹ chút.”

“Được được được.”

Nói liên tiếp ba lần, Tần Nghiêu Huyền đau lòng bôi thuốc thật dịu dàng, cho tới khi hết cao trên tay mới đắp chăn cho nàng.

Hấn không ngủ lại chỗ nàng. Đào Hoa kinh ngạc nhìn Tần Nghiêu Huyền mặc quần áo, hấn giầy vò nàng tới khuya rồi, ngoài phòng cũng không có thị vệ và cung nữ, lúc này hấn đi đâu? Có chuyện gấp sao?

“Nếu như Hoa nhi muốn lưu lại thị nữ, trẫm sẽ tận tâm tận sức, tra rõ lai lịch người đó.”

Tần Nghiêu Huyền véo nhẹ chóp mũi nàng: “Nàng thật sự làm cho ta lo lắng.”

“Thiếp đã tra, hơn nữa... Hơn nữa Lục Thiên Hành cũng nói không có vấn đề!”

“Trẫm có nói không có vấn đề?” Sắc mặt hấn phút chốc trở nên lạnh lẽo, Tần Nghiêu Huyền đem ngón tay đặt trên cổ nàng, thản nhiên

nói: “Hoa nhi, mỗi một chuyện của nàng, đều phải được trẫm chính mắt xem qua chính miệng đáp ứng, mới có thể.”

“Vì sao? Đây chỉ là chuyện nhỏ! Thiếp không phải người ngu ngốc!”

“Hoa nhi của trẫm đương nhiên không ngốc.” Nhìn đôi mắt tràn đầy ủy khuất và không cam lòng của nàng, Tần Nghiêu Huyền thở dài, “Chỉ là trẫm thật sự lo lắng cho nàng.”

Đào Hoa ghen lời, nín chần thì thảo: “Có gì lo lắng chứ, thiếp sẽ không bỏ trốn... Huống chi người ngoắc ngón tay, không phải thiếp sẽ trở lại lòng bàn tay người rồi sao? Thiếp không phải ngu dốt, tại sao phải trốn...”

Tần Nghiêu Huyền nhíu lông mày: “Thật sự nghe lời như vậy?”

Thật sự như vậy.

“Coi như Hoa nhi không muốn trốn, trẫm cũng có người dỗ dành, lừa gạt nàng rời đi.” Hắn ngồi trên giường, nắm tay Đào Hoa, “Vạn nhất có người lừa gạt Hoa nhi đi Nam Cương hoặc Thiên Vân, bây giờ trẫm thế này thôi nhưng những nơi đó lại ngoài tầm với của trẫm.”

“Phong cảnh Ngạo Quốc thiếp đã thấy nhiều rồi, thỉnh thoảng cũng muốn nhìn những nơi khác.”

Đào Hoa co người vào trong chăn, nhỏ giọng nói, “Khung cảnh vàng son rực rỡ trong cung Hoa nhi cũng nhìn chán rồi.”

Nhất là phòng ngủ trong cung, nàng đã nhìn trọn vẹn mười năm. Tất cả đau đớn, khổ sở nàng đều khắc sâu trong lòng, thậm chí hoa văn giường nệm thế nào nàng cũng rõ như lòng bàn tay.

“Trẫm biết Hoa nhi khó chịu.”

Tần Nghiêu Huyền che ánh mắt của nàng, giọng nói khàn khàn, có chút lạc đi: “Chờ trẫm chinh phục thiên hạ, trẫm sẽ mang Hoa nhi đi ngao du khắp sông núi thiên hạ.”

Thật sự là quá cuồng vọng.

Đào Hoa cười khế. Nếu là người khác, nghe mấy lời hùng tâm tráng trí thống nhất thiên hạ này, đương nhiên là không tin thậm chí là cười thâm trào phúng.

Nhưng nàng rõ ràng, Tần Nghiêu Huyền làm được. Giống như trận chiến cuối cùng năm đó ở Thiên Vân, hắn cũng tất thắng. Thậm chí còn có tâm tư đưa nàng từ ngàn dặm xa xôi tới chứng kiến.

Nhớ lại, Tần Nghiêu Huyền trong trận chiến nàng chứng kiến ấy, là lần duy nhất bị thương

Máu của hắn cũng nóng và đỏ tươi đấy.

Đào Hoa cọ vào tay hắn, hôn lên lòng bàn tay hắn, “Hoa nhi chờ ngày đó.”

“Ngoan.”

Tâm tình Tần Nghiêu Huyền rất tốt, đắp lại chăn cho nàng, sau đó mới vuốt vuốt tóc ra ngoài. Nhu tình của bậc đế vương một khi đã

bộc lộ, Đào Hoa cũng không khỏi hoảng hốt.

Một đêm không mộng寐, hiếm khi được ngủ ngon.

Nàng nghe A Mật Đóa nói Tần Nghiêu Huyền từ sáng sớm đã cùng các đại thần nghị sự, Lục Thiên Hành cũng bị gọi đi.

“Chuyện gì xảy ra vậy?”

Đào Hoa bừng chén nước, càng nghĩ càng thấy kỳ quái. Đại sự của triều đình, liên quan đến giang sơn xã tắc, tình cảnh dân sinh, gọi thị vệ như Lục Thiên Hành làm gì? Chẳng lẽ Tây Bình Vương tuổi đã già yếu, không màng triều chính, cố ý đem quyền lực trao cho Lục Thiên Hành?

Nàng còn cho rằng Lục Thiên Hành làm thị vệ cho nàng, có lẽ hơi quá đáng.

“Nô tỳ nghe nói, năm trước vật liệu đắp đê được đưa tới vàng thau lẫn lộn, hôm qua hoàng thượng tự mình đi điều tra đã phát hiện manh mối. Đang truy xét từng người rút cuộc là chỗ nào xảy ra vấn đề!” A Mật Đóa lấy khăn gấm lau miệng cho Đào Hoa, cau mày nói: “Chuyện khác nô tỳ cũng không rõ, hôm qua nô tỳ mới đến, mọi người cũng không dám nhiều lời với nô tỳ.”

“Công trình như vậy cũng có thể vàng thau lẫn lộn? Chuyện này bị tra ra, ta đoán chừng ít nhất cũng xét nhà đi...” Đào Hoa nhớ tới thủ đoạn tàn nhẫn của Tần Nghiêu Huyền, nhẹ thì xét nhà, nặng thì tru di cửu tộc, thật sự là không chút quá đáng nào.

A Mật Đóa thấy Đào Hoa tò mò hay hỏi nên đoán rằng nàng cái gì cũng muốn biết rõ ràng.

“A... Vất vả cho người rồi, về sau cũng phiền người lưu tâm nghe ngóng. Nhất là sau này hồi cung, biết nhiều tin tức một chút, cũng an ổn một phần.”

“Nô tỳ rõ. Nương nương là ân nhân cứu mạng của nô tỳ, nô tỳ sẽ làm tốt giao phó của người.”

Hai người lại trò chuyện, nàng nghe A Mật Đóa nói chuyện về Nam

Cương, Đào Hoa bắt tri bắt giác ăn rất nhiều. Ăn xong bữa sáng bụng nàng phồng lên một vòng, phải đi lại bốn phía để tiêu thực.

Đi qua phòng nghị sự, bầu không khí bên trong nghiêm túc, Đào Hoa không nhịn được nhìn một cái, có thể thấy đám đại thần cung kính quỳ xuống, hiển nhiên là tâm tình Tần Nghiêu Huyền bây giờ không tốt.

Hay không nên đi trêu chọc hấn.

“Ta muốn ra ngoài chơi.”

Hôm trước hầu bao Tần Nghiêu Huyền đưa nàng vẫn còn thừa rất nhiều, Đào Hoa hí hóp nói: “Đi thôi, ta dẫn người đi ném thử quà vật Ngạo Quốc. Món ăn Giang Nam và kinh thành khác nhau, ta thích ở đây hơn.”

Hai người không có ngồi kiệu hay xe kéo, đi một chút lại ngừng. Đào Hoa cũng nhìn quanh, tò mò, giống như những tiểu thư bị nuôi dưỡng trong khuê phòng khó có được một chuyến đi dạo phố, cuối cùng dừng ở cửa Cẩm Tiên Lầu.

Đào Hoa nghĩ không biết Giản Sơ ở đâu, nhưng lại cảm thấy hai người không giao ước thời gian cụ thể, giờ là vừa vặn hai ngày trôi qua, như vậy có lẽ có thể không tìm được.

Hấn phải lên núi hái thuốc, thời gian không có nhiều.

“Đến đã đến, mau vào đi.”

Đào Hoa không ôm hy vọng mà đi lên lầu, trong căn phòng trang nhã đúng là có người.

“A Mật Đóa, người đợi bên ngoài, trừ khi ta gọi, đừng để cho ai vào, hiểu không?”

Đào Hoa nghiêm túc phân phó mới gõ cửa vào. Bên trong, nam tử áo trắng đang ngồi bên bàn nhỏ, trước mặt là một đồng đơn thuốc và dược liệu mới chuẩn bị, trong tay hấn còn đang nghiền cái gì đó.

Mùi hương nhàn nhạt phiêu tán, lưu hương tinh xảo có một tầng tro,

hôm nay bên hông Giản Sơ ngoại trừ ngọc bội, còn có hầu bao màu xanh nhạt.

“Đại phu.”

“Nương nương đã tới.”

Ngẩng đầu, dung nhan tuấn mỹ lộ ra kinh hỉ, Giản Sơ lau mồ hôi trên trán nói: “Trăm đắng nghìn cay mới tìm được đủ dược, còn phải nhờ bằng hữu tận Nam Cương lấy máu sâu, suốt đêm lọc độc mới thành thuốc, xem như có thể có thuốc dẫn rồi.”

Đào Hoa nhẹ nhàng gật đầu, “Vất vả cho đại phu rồi.”

“Có thể giải ưu sầu cho nương nương, ít nhiều cũng giúp đỡ hoàng thượng, coi như giúp đỡ muôn dân trăm họ, là trách nhiệm của ta, không cần nói tạ.”

Lúc nói chuyện Giản Sơ vẫn nhìn chăm chăm thuốc bột trong tay, ba ngón tay hần bị đứt, băng gạc quấn quýt qua loa, lộ ra ngón giữa dính dược liệu đã phai màu càng thêm chói mắt.

Đào Hoa ngồi yên trên bàn nhìn hần nghiêm túc loay hoay, nhấp trà hỏi thăm: “Tất cả mọi người đều nói đại phu tài giỏi đến mức có thể cải lão, dù người bệnh chỉ còn nửa hơi thở cũng có thể cướp người từ tay Diêm Vương. Tính mạng nằm trong tay thần y, có phải hay không đều có thể cứu vè?”

“Nương nương có gì nói những lời ấy. Bệnh lâu sẽ hại tính mạng, đương nhiên ta cũng sẽ trị. Nhưng đã là số mệnh, y thuật có giỏi cũng khó.” Giản Sơ cũng không ngẩng đầu mà khiêm tốn trả lời.

Đào Hoa tươi cười: “Theo lời thần y, số mệnh của ta vốn đã tận, vẫn còn có thể cứu chữa. Trước đó vài ngày ở đầu đường ta gặp lão đạo sĩ, nói tôi yếu mệnh, sớm đã chết.”

“Đừng nghe hần nói bậy bạ, bất quá chỉ muốn lừa gạt tiền tài thôi. Thân thể nương nương chỉ là hư nhược, vận số chưa tới, có hoàng thượng giúp đỡ, đây không phải vẫn tốt sao?” Giản Sơ cười khế, “Trên đời này người có tư cách xem số mệnh, là người ở Thiên Vân. Bọn họ xem tính mạng mới là chuẩn nhất. Nếu người Thiên Vân nói

số mệnh đã tận, vậy thần tiên cũng không cứu được nữa.”

“Lúc ta còn nhỏ được tới Thiên Vân một lần, cũng không cảm thấy có gì thần kỳ. Ngược lại những đại ca, tỷ tỷ ở đó ai cũng đẹp tới động lòng người, giống như tiên tử vậy. Cũng không biết nơi đồi núi như vậy, nhìn qua giống như toàn đất cằn sỏi đá lại khiến người ta sống thoải mái như vậy.”

“Thiên Vân có hai thứ tốt, một là xem số mệnh, hai chính là người.”

Giản Sơ dừng động tác trong tay, rũ mắt, “Trừ hai thứ đó ra, thật sự cái gì cũng không tốt.”

Nén hương đã cháy hết, Đào Hoa nhẹ nhàng thở dốc, duỗi tay ra cho Giản Sơ châm kim. Sau khi dò xét mạch, Giản Sơ chưa vội châm, nhíu mày thở dài: “Dương khí trong thân thể nương nương dồi dào, những ngày này, người vẫn cùng hoàng thượng thân mật sao?”

“ n, không có nghe theo lời dặn của đại phu, nhưng chuyện này cũng không phải do ta.”

Giản Sơ lắc đầu, đâm châm xuống, một cổ đau đớn truyền theo cánh tay tới ngực nàng, hần góí được liệu lại, lấy ra một viên nói: “Tuy rằng không biết nguyên nhân nương nương trúng độc, nhưng thuốc này có thể khống chế tốt, nếu dùng đúng liều lượng chỉ định, ba tháng là có thể tốt lên. Độc còn sót lại sẽ từ từ tiêu tán.”

Cầm viên thuốc đen sì đưa vào miệng, Đào Hoa ngậm lấy, nhíu mày lại đã thấy Giản Sơ lộ ra dáng tươi cười.

Nụ cười từ đáy lòng. Giống như nói rằng người bệnh phối hợp, bệnh sẽ khỏi hẳn.

Cũng giống như nhìn cừu nhân ngu dại sắp rơi vào bẫy.

“Lấy độc trị độc, có phải quá phiến toái không?”

Nhìn dung mạo tuấn mỹ và nụ cười vui vẻ của Giản Sơ, Đào Hoa nôn toàn bộ được vào chén trà nhỏ, thản nhiên nói: “Thân thể ta yếu như vậy, thần y còn ra tay nặng thế, thậm chí không tiếc đốt mê

hương. Rốt cuộc người cứu người hay đòi mạng?”

“Thuốc đắng dã tật.” Giản Sơ tranh thủ lấy thuốc ra, bóc vỏ bọc giải thích: “Tại hạ bỏ rất nhiều tâm tư mới tìm được dược liệu, nương nương nếu muốn tốt cho mình, cũng vì hoàng thượng suy nghĩ, phải thử một lần. Giản Sơ lấy y thuật của mình cam đoan sẽ không để nương nương mạo hiểm.”

Đào Hoa nhú mày, thấy Giản Sơ ngoại trừ cười nhạt cũng không lộ ra vẻ khác thường, lo lắng.

Càng làm nàng thấy khó chịu.

“Cuốn chiếu là cổ độc, trà này của người đã trộn cây cỏ có vị chát, tuy rằng mùi vị cực nhạt, ta cũng ném ra.”

Đào Hoa cười lạnh: “Thật sự đúng dịp, ta tìm thần y người liền đến chỗ ta, ngày ấy sau khi cho người châm cứu thì độc càng phát nhanh hơn. Giản Sơ, người căn bản là nhắm vào ta?”

Nếu đúng như lời hắn nói, độc này có thể làm hại thân thể Tần Nghiêu Huyền, kiếp trước Tần Nghiêu Huyền và nàng chung chăn chung gối mười năm, tinh lực vẫn tràn đầy, ngày đêm chú tâm quốc sự, thống nhất tứ quốc.

“Nương nương coi như thông minh. Nếu như biết rõ ta đây bày Hồng Môn Yến, vì sao còn một mình đến đây?”

Giản Sơ lộ dao găm trong tay áo, đặt lên cổ Đào Hoa, “Còn để ta châm cứu, người cho rằng hoàng thượng sủng ái người là ta không dám giết người? Nữ nhân ngu xuẩn, ta và người không oán không hận, ta làm bất quá vì sức khỏe hoàng thượng, dân chúng lạc nghiệp mà thôi! Ta muốn tận mắt nhìn thiên hạ thống nhất, thái bình, người đã không muốn ngoan ngoãn chịu chết thì ta đành phải giết người, sau đó Giản Sơ sẽ đợi lệnh tự vẫn.”

“Đúng vậy, ta vì cái gì dám một thân một mình đến đây?”

Chuôi dao khẽ động, như có như không chạm vào da thịt nàng, Đào Hoa càng nghĩ càng cảm thấy kỳ quái, nhưng thân thể đã sớm có phản ứng.

Nàng vươn tay trái nắm cổ tay hắn, tay phải nâng lên vững vàng nắm lưỡi dao.

Lưỡi dao cắt vào da thịt và đau đớn làm Giản Sơ kinh ngạc, nhắc nhở Đào Hoa tình cảnh bây giờ.

Nàng chỉ mới mười lăm tuổi, thân thể tươi trẻ, tứ chi hoàn chỉnh, Tần Nghiêu Huyền vẫn chưa giam cầm, hành hạ nàng đến chết.

Nàng cảm nhận rõ sự tồn tại chân thực ấy.

Những lời Lục Thiên Hành nói ở sạp đồ ăn vặt, cũng không phải nàng không hiểu.

“Bởi vì ta cũng luyện võ qua, so với người nghiêm túc hơn vài phần.” Tay phải nàng trượt xuống, máu tươi chảy ra, Giản Sơ chỉ thấy sắc mặt lạnh nhạt, không sợ hãi của Đào Hoa, sau đó cảm thấy tự mình hại mình.

“Vì vậy chuyện của ta, tự ta giải quyết vẫn tương đối tốt.”

Hắn khiếp sợ trong tích tắc, Đào Hoa bị châm bạc đâm đau tới mức sắp không nhúc nhích được cánh tay, vớ vội lấy lọ hương nện vào đầu Giản Sơ. Thừa dịp hắn bị đau đoạt lấy dao găm đặt lên cổ hắn, tiếng nói mang theo vài phần lạnh lẽo, cao ngạo rất giống Tần Nghiêu Huyền: “Có thể nói vì sao phải giết ta không? Người không nói, ta sẽ giết người.”

Lưỡi dao lạnh lẽo đâm vào da thịt nhắc nhở Giản Sơ, tiểu cô nương này thật sự làm được.

Lạnh lẽo trên cổ, bên ngoài truyền đến tiếng quan binh vây quanh. Trong đó những bước chân rất nhẹ cho thấy là những người có nội lực cao siêu, trong tích tắc đã bao vây kín Cấm Tiên Lầu.

Giản Sơ yên lặng cười.

“Không hổ là đương kim hoàng thượng, rất ngoan độc và nhanh nhậy.”

Hắn dường như cũng không sợ hãi, ánh sáng trong mắt vẫn lưu chuyển, nhìn chằm chằm vào bộ dạng lãnh đạm của Đào Hoa khẽ cười: “Người cho rằng hiện tại ta không có cách nào giết người sao?”

“Chẳng lẽ không đúng sao?”

Đào Hoa nghiêng đầu, dưới tay dùng sức, hướng đến cổ họng nhưng lại cắt vào cánh tay. Giản Sơ còn không thấy rõ động tác của nàng, gân tay đã đứt. Bột thuốc trong người cũng trở nên vô dụng.

“Tâm tư ác độc.” Hắn cười yếu ớt, hung dữ nói: “Hoàng thượng cũng là bị gương mặt xinh đẹp và đôi mắt vô tội này che mắt!”

Rốt cuộc là sai ở đâu? Giản Sơ nghĩ mãi không ra, rõ ràng tiểu cô nương này đơn thuần như vậy, trong mắt trong suốt như hồ nước yên ả, không chút nhơ bẩn, nhưng tâm cơ lại không thể nhìn thấu.

Hắn đi khắp hang cùng ngõ hẻm trong thiên hạ kể chuyện, am hiểu nhất là nhìn mặt người khác mà nói chuyện. Hơn nữa hắn hành y chữa bệnh, vọng, vấn, vấn, thiết [1] tinh thông, đối với tâm tình con người cũng nhìn thấu bảy tám phần.

[1] Tứ chẩn (bốn phương pháp chữa bệnh trong Đông y: nhìn, nghe, hỏi, sờ)

Vì sao Đào Hoa lại trở nên hung ác, ngoan lệ như thế này? Tuổi còn trẻ, lại có thể giả bộ không mắc sai lầm?

“Thủ đoạn của ta, cũng học từ Tần Nghiêu Huyền đây. Ta còn có cách khiến người sống không bằng chết, có muốn thử một chút không?”

Máu từ tay phải Đào Hoa nhỏ giọt xuống, đau nhức nhắc nhờ nàng có hai cuộc đời, “Tại sao phải trù tính giết ta? Lương thái y bị bệ hạ chém đầu, người cùng hãn có quan hệ sao?”

Ngoài cửa có tiếng bước chân ngày càng gần, tay Đào Hoa dần dần run lên.

Nàng thật sự muốn biết chân tướng.

“Ha ha ha.” Giản Sơ thấy nàng lộ ra lo lắng, sắc mặt giống như cầu xin, không khỏi cười to nói: “Người còn sống chính là sai lầm, người đáng chết từ lâu rồi! Ta hôm nay không giết được người, còn nhiều, rất nhiều người muốn giết người! Ta nguyện rửa người uống nước cũng sẽ bị sạch chết!”

“Người có ý gì...”

Đào Hoa chưa kịp hỏi, quan binh, thị vệ đã phá cửa xông vào, kêu to đuổi bắt hung thủ, túm lấy Giản Sơ dưới tay nàng lôi ra ngoài.

Tốc độ nhanh chóng giống đã có chuẩn bị từ lâu.

Bởi vì đã thương người thậm chí muốn giết người, lại nhìn thấy Tần Nghiêu Huyền, Đào Hoa càng lúc càng mệt mỏi, tay cầm dao run bần bật.

“Buông dao xuống, Hoa nhi.”

Tần Nghiêu Huyền tức giận, cả người lạnh lẽo, tiếng nói trầm thấp làm Đào Hoa choáng váng, “Buông.”

“Thiếp không!”

Tần Nghiêu Huyền tiến lên phía trước một bước, Đào Hoa sợ tới mức hai tay nắm chặt chuôi dao, không ngừng lắc đầu nói: “Người đừng tới đây! Người lại muốn đánh thiếp đúng không? Rõ ràng không phải lỗi của thiếp! Sau đó người lại muốn giam thiếp lại, cái gì

cũng không cho thiếp biết, cái gì cũng không nói... Thiếp...”

Nhưng Tần Nghiêu Huyền sẽ nghe nàng sao? Thật vất vả mới tới một lần, gặp loại chuyện không thể tưởng tượng này. Hắn chắc chắn sẽ không cho nàng một chút cơ hội nào nữa...

Những thủ đoạn đả thương người này là nàng học ở Đại Diễn, ban đầu hoàng huynh và phụ hoàng còn nói nếu nàng có cơ hội giết Tần Nghiêu Huyền là tốt nhất. Nhưng mười năm ở kiếp trước nàng không có cơ hội đó, tay chân sớm bị hắn chặt đứt, không thể tạo bất cứ uy hiếp gì.

Bây giờ Đào Hoa đương nhiên không có gan đấy, cũng không có ý nghĩ đấy. Nhưng tay chân nàng hoàn chỉnh, đột nhiên múa may hung khí, người nào sẽ tin nàng là người lương thiện?

Cơ hồ là ăn nói lung tung, môi Đào Hoa run lên, ngã ra đất thì thào: “Thật sự không phải lỗi của thiếp. Người đừng đánh thiếp. Thiếp chỉ tự bảo vệ mình, không có ý tổn thương người...”

“Hoa nhi?”

Tần Nghiêu Huyền nắm chặt tay lại, yên lặng đi đến bên Đào Hoa, ngồi xổm xuống, y phục màu đen tôn quý chạm đất, cả người cũng ngồi xuống.

“Trẫm không đánh nàng, chỉ sợ nàng làm chính bản thân bị thương.”

Tay phải hắn nắm lấy tay phải đang run rẩy của Đào Hoa, Tần Nghiêu Huyền nhẹ nhàng cầm lòng bàn tay dính đầy máu đã không cầm được dao găm của nàng, thở dài: “Có đau hay không?”

“Không đau.”

Đào Hoa chớp mắt, thấy gương mặt của Tần Nghiêu Huyền bị mái tóc xõa xuống che mắt. Ấm áp từ lòng bàn tay hắn truyền đến miệng vết thương, nàng thấy ủy khuất vô cùng.

“Người đánh thiếp so với cái này đau hơn nhiều, thật sự không đau. Thiếp cũng đã quen rồi.”

Trầm mặc.

Tần Nghiêu Huyền phút chốc trở nên lạnh lẽo, Đào Hoa sợ tới mức một cử động cũng không dám.

Thật lâu, hần mới thở dài một tiếng, “Trẫm làm sao cam lòng đánh nàng?”

“Ai?”

Rõ ràng lời nói chân tình thật lòng, cảm động vô cùng, nhưng vào tai Đào Hoa lại nực cười vô cùng.

“Hoa nhi không nghe lời, lòng bàn tay nắm lưỡi dao, trẫm nên phạt nàng.” Tần Nghiêu Huyền lấy vạt áo lau máu trên tay nàng, không lấy băng gạc mà Giản Sơ để trên bàn cùng đồ nghề hành y, mà dùng khăn gấm trong ngực bó miệng vết thương cho Đào Hoa, “Nhưng mà phạt Hoa nhi, thì trẫm có lợi gì đây?”

Đào Hoa liên tục gật đầu.

“Trẫm nên xích nàng lại, giam cầm cực kỳ chặt chẽ, làm cho ai cũng không nhìn thấy. Sau này sẽ không xảy ra chuyện như hôm nay nữa.

Lộp bộp...

Đào Hoa vừa vui mừng trong nháy mắt lại ngã xuống đất cố. Lúc lòng bàn tay đau nhức cũng không có biến sắc, mà nghe thấy những lời này của Tần Nghiêu Huyền lại rơi nước mắt, khóc thút thít, một câu cũng không nói nên lời.

Quả nhiên vẫn như thế, suýt nữa nàng còn tưởng kiếp này sẽ khác!

“Sưng mắt rồi.”

Ngón tay lau vành mắt nàng, sắc mặt lạnh lùng của Tần Nghiêu Huyền tan rã, cuối cùng, mới cười khổ nói: “Hoa nhi, đừng khóc được không?”

“Thiếp... thiếp... Hoa nhi không muốn bị giam lại...”

Thậm chí nàng còn khóc nức lên, cuống họng ảm ức, “Trước lúc đó, bệ hạ có thể để cho Hoa nhi vì người múa xong một khúc nhạc? Khó khăn lắm mới đến được Giang Nam, chuyện lúc trước thiếp nói vẫn chưa làm.”

Chỉ cần nghĩ tới những ngày về sau lại là những ngày giống kiếp trước, Đào Hoa lập tức lại thấy khó chịu vô cùng.

Nàng nhìn chằm chằm dao găm trên đất, bỗng nhiên muốn tự sát.

Trước khi nàng động thủ, Tần Nghiêu Huyền đã nắm lấy cổ tay nàng.

“Làm cái gì?”

“Hoa nhi không muốn bị giam lại.” Thà chết nàng cũng không muốn giẫm lại vết xe đổ, Đào Hoa cắn răng, cố gắng bình tĩnh nói: “Hơn nữa nhiều người đều nói Hoa nhi không nên ở bên cạnh bệ hạ, thậm chí muốn Hoa nhi chết, vì sao không bằng theo ý bọn họ. Cũng bớt làm bệ hạ lao tâm lao lực mỗi tối, đến lúc đó người cũng có thể sung sướng phi tần khác.”

Tần Nghiêu Huyền quả thật bị chọc cười. “Trẫm không cho phép nàng chết.”

“Cải lời hoàng thượng sẽ bị chém đầu đúng không?” Đào Hoa nghiêng đầu, giãy giụa tìm dao găm.

“Nếu nàng lại náo, trẫm sẽ chặt tay chân của nàng, thật sự giam nàng lại.”

Nhìn nữ hài trong ngực một lòng muốn chết, coi như tất cả vương vấn trần thế không có quan hệ với nàng. Tần Nghiêu Huyền chỉ cảm thấy trong đầu đau ong ong.

Đào Hoa hôm nay, Đào Hoa trước kia, quả thật không giống nhau.

“Trẫm vậy mà không biết, cuối cùng nên làm gì với Hoa nhi đây.”

Kéo mạnh cánh bị thương của Đào Hoa, thừa dịp nàng bị đau, hai

cánh môi liền kề nhau, hắt luồng lưỡi vào trong miệng nàng mút thật sâu, cho đến khi Đào Hoa bị hôn đến nổi vòng eo mềm nhũn, Tần Nghiêu Huyền mới thở hổn hển buông nàng ra.

“Bệ hạ?”

Đột nhiên lại hôn khiến chân tay Đào Hoa luống uổng. Hai mắt khô khốc lại bắt đầu rơi lệ.

“Suyt.”

Tần Nghiêu Huyền lấy một tay che kín ánh mắt Đào Hoa, nói với nàng, “Hoa nhi nếu hai mắt nhắm lệ mà nhìn trẫm, trẫm sẽ nhịn không được đấy.”

“Nhịn không được cái gì...”

“Nàng nói gì đều đồng ý với nàng.” Tần Nghiêu Huyền cười trêu chọc, “Vì vậy đừng khóc, được không?”

Ánh mắt Đào Hoa bị tay Tần Nghiêu Huyền che kín, cái gì cũng không tay, chỉ có một mảnh nước mắt rất khó chịu.

Đào Hoa thử giãy giụa, nhưng sức lực Tần Nghiêu Huyền nàng không lay chuyển nổi.

“Vì sao sợ thiếp không?” Đào Hoa thút thít hỏi, giọng nói ủy khuất, “Chẳng lẽ bộ dạng thiếp khóc rất xấu sao, rất dọa người sao?”

Nếu không vì sao hắn lại che mắt nàng không dám nhìn.

Tay trái không bị thương nắm cổ tay Tần Nghiêu Huyền, nhưng thế nào cũng không kéo ra được, chỉ tốn công vô ích làm cong tay áo hắn, Đào Hoa cụt hứng không giãy giụa nữa, “Khẩn cầu bệ hạ xoay mặt đi đừng nhìn thiếp.”

Tần Nghiêu Huyền trầm mặc hồi lâu, mới chậm rãi mở miệng: “Hoa nhi chưa bao giờ xấu, lúc khóc cũng rất đẹp. Nhưng trầm càng thích nhìn... nụ cười của nàng...”

Hắn nói cực kỳ cẩn thận, lời này rơi vào tai Đào Hoa, giống như những cánh hoa rơi xuống mặt hồ phẳng lặng, tạo nên những gợn sóng lăn tăn.

“Nếu như bệ hạ thích, Hoa nhi sẽ cười một cái, có thể lấy công chuộc tội không, chuyện này không liên quan đến thiếp nữa đúng không?”

Bởi vì đang khóc lóc nước nở nên nàng phải nỗ lực lắm mới cong được khóe môi, tuy là cười nhưng cười so với khóc còn xấu hơn. Tần Nghiêu Huyền hít một hơi thật sâu, nắm lấy tay nàng, nâng gương mặt nhỏ nhắn đắm nước mắt của nàng lên.

Một đôi mắt mờ mịt, có e sợ, có không cam lòng, còn có mấy phần tuyệt vọng và nịnh bợ hắn.

Giống như con thú nhỏ bị thương, chỉ biết tuyệt vọng chờ đợi thợ săn đùa bỡn đủ, sau đó ban cho nó một đao giải thoát.

“Trẫm nói chuyện này không liên quan đến nàng.”

Yết hầu Tần Nghiêu Huyền khẽ chuyển, giọng nói cơ hồ nghe không rõ. Đào Hoa cũng không nghe rõ được từng chữ hắn nói, chỉ thấy hắn cúi đầu, đôi môi lạnh lẽo hôn lên mí mắt nàng.

“Đừng khóc.”

Đôi môi hắn chạm vào mí mắt sưng đỏ, đầu lưỡi hắn dịu dàng liếm láp những giọt nước mắt long lanh trên lông mi nàng.

Đào Hoa kinh hãi, nhưng hai tay Tần Nghiêu Huyền lại ôm lấy đầu nàng, giống như cố phẩm trân quý mà nâng niu từng chút một. Nàng cũng không dám lộn xộn, mặc cho Tần Nghiêu Huyền hôn khô nước mắt, đôi môi hắn trượt theo vệt nước mắt, cuối cùng dừng trên môi nàng.

“Mở miệng ra.”

Đào Hoa bị dọa tới mức nhắm chặt mắt lại, ngoan ngoãn há mồm, đầu lưỡi Tần Nghiêu Huyền trượt vào, nàng nếm được vị mặn chát. Sự dịu dàng của hắn làm cho nàng sợ hãi, Đào Hoa mặc hắn khuấy đảo trong miệng, đầu lưỡi cũng bị mút chặt, nàng không biết phải đáp lại hắn như thế nào.

Tần Nghiêu Huyền cũng không tiếp tục dây dưa, mà đưa lưỡi vào sâu cổ họng nàng, Đào Hoa kêu vài tiếng sau đó hồi phục tinh thần, hắn nắm chặt eo nàng, khống chế hô hấp của nàng, lưỡi hắn đảo qua nơi mẫn cảm trong miệng làm Đào Hoa nhú mày hừ một tiếng.

“A... Nghiêu Huyền...”

Nụ hôn dài ướt át, lúc tách ra còn có tơ bạc kéo theo, Đào Hoa cảm thấy toàn thân khô nóng.

Hóa ra tay trái nàng bị hắn nắm trong lòng bàn tay, thật nóng.

“Hoa nhi lúc này là lúc đẹp nhất.”

Tần Nghiêu Huyền liếm môi dưới, hơi thở tràn ngập nguy hiểm, bàn

tay của hắn vuốt ve eo Đào Hoa, khiến nàng toàn thân bủn rủn.

Tay phải vô cùng đau đớn, nhưng cảm giác dập dính giữa hai chân càng mãnh liệt, Đào Hoa không khỏi đem đầu đặt lên vai Tần Nghiêu Huyền hừ nhẹ: “Bệ hạ...”

“Trẫm nói chuyện này không liên quan đến nàng. Hoa nhi có phải nên tạ ơn hay không?”

Đào Hoa kinh ngạc gật đầu, mừng rỡ muốn chen vào lòng hắn, Tần Nghiêu Huyền lại ngăn nàng lại, giữ nàng ở tư thế ngồi ôm hắn trên mặt đất, thò tay cởi bỏ y phục nàng, áo yếm cũng bị kéo xuống, bầu ngực nhỏ đầy đặn được bàn tay hắn bao lại, khi hôn nhũ hoa nàng đã căng cứng, giờ lại được chà xát, nàng cảm thấy tê dại vô cùng.

“Cơ thể Hoa nhi giờ có thương tích, phải nghe lời một chút.”

“Nhưng...” Tần Nghiêu Huyền ấn vai nàng, ý bảo nàng nằm lên mặt đất, Đào Hoa ngượng ngùng nói: “Bệ hạ, đây là mặt đất...”

Áo bào cao quý của hắn được trải ra đất, làm đệm lót cho nàng. Đào Hoa nằm lên, cảm thấy không thoải mái nhưng Tần Nghiêu Huyền dường như còn đang quỳ gối trên sàn.

“Đừng lộn xộn, cẩn thận miệng vết thương.”

Hắn sờ mắt cá chân Đào Hoa, ngón tay hắn trượt theo một đường lên trên, giật dây lưng váy lụa, thân thể lồ lộ của Đào Hoa lộ ra, trên làn da trắng nõn ửng lên màu hồng phấn.

“Tách chân ra.”

Bị bắt cầm mắt cá chân mở hai chân ra, Đào Hoa cắn môi, chỉ cảm thấy ánh mắt Tần Nghiêu Huyền đặc biệt nóng bỏng.

Có gì hay mà nhìn vậy... Đào Hoa càng nghĩ càng xấu hổ. Hắn nhiều phi tử như vậy, không thiếu người xinh đẹp, vậy mà mỗi lần làm đều khiến nàng mềm nhũn từ trong ra ngoài mới thỏa mãn?

“Yaaa!”

Ngón tay hắn ấn lên hoa cốc, trượt lên trượt xuống vài cái, sau đó mở hai cánh hoa ra. Bên trong hoa huy*t mát lạnh, nàng không tự chủ co rút, vài giọt d*m thủy óng ánh theo cửa huyết nhỏ xuống.

“Thân thể Hoa nhi thật đậm đặc, trâm mới hôn nàng thôi, mà cả hai cái miệng phía dưới đều đã ướt.”

“Không phải! Đừng... Đừng nhìn...”

Đào Hoa hận mình bây giờ chỉ có một tay, chỉ có thể che khuất mắt mình. Trước mắt tối đen nhưng nàng lại cảm giác ánh mắt dưới thân như lưỡi dao, thời gian dần trôi qua, hoa huy*t ngày càng khó chịu.

“Bệ hạ? A... Nhẹ chút...”

Hai ngón tay hắn trượt ra trượt vào trước cửa huyết, cố ý làm phát ra tiếng nước, sau đó thăm dò vào bên trong, khuấy đảo. Đào Hoa bị đau, vặn vẹo lại bị Tần Nghiêu Huyền vỗ nhẹ uy hiếp.

“hoa huy*t Hoa nhi chảy nước, muốn nuốt luôn ngón tay trâm, vừa trơn lại vừa mềm.”

Để chứng minh mình không nói quá, Tần Nghiêu Huyền chọc nhẹ hai ngón tay vào sâu, tầng tầng lớp lớp thịt siết lấy tay hắn, d*m thủy trong hoa huy*t bị ngón tay hắn chặn lại.

“Thích sao?”

Ngón tay chui vào sâu hơn, Tần Nghiêu Huyền cúi người, gỡ cánh tay che mắt của Đào Hoa ra, nhìn chăm chăm gương mặt đỏ ửng của nàng, cười khế: “Hoa nhi đang nuốt lấy tay trâm đấy.”

Ngón tay hắn dụ dằng ra vào, ma sát nếp thịt mềm mại làm nàng tê dại, d*m thủy chảy càng nhiều, dính đầy bàn tay Tần Nghiêu Huyền. Hắn ấn lên điểm mẫn cảm của nàng, Đào Hoa lập tức căng ngón chân, cắn môi nức nở.

“Ồ đây sao? Hoa nhi thoải mái tới mức khóc thành tiếng sao?”

“A... A... Ừ... Đừng thôi chỗ đó... Nhẹ chút, nhẹ chút... Nghiêu Huyền... A!”

Nàng không khống chế được, ngón tay Tần Nghiêu Huyền chỉ cần xướt qua chỗ đó, khoái cảm mãnh liệt đã đánh úp nàng. Nước dưới thân ngày càng nhiều, ngón tay ra vào tạo nên âm thanh dâm mỹ vô cùng, Đào Hoa đập chân nhỏ, kìm nén khoái cảm tốt cùng.

Tần Nghiêu Huyền áp sát nàng, hôn cánh môi nàng cắn chặt, sau đó há mồm ngậm lấy nhũ hoa.

“A...”

Đào Hoa sợ tới mức nâng người lên, nhưng nhũ hoa bị hấn dùng lưỡi đảo qua đảo lại làm cho nàng mềm nhũn. Quần vú trắng nõn bị đầu lưỡi hấn lượn vòng, hàm răng khế cắn, Tần Nghiêu Huyền còn cố ý phát ra âm thanh chặc chặc lúc mút, hòa lẫn với âm thanh dâm mỹ dưới thân nàng.

“Không được... Không được đâu...”

Thật sự quá thoải mái, ngón tay hấn linh hoạt ra vào, nhũ hoa bên trái cũng bị ngậm vào, Đào Hoa thấy ngực mình một mảnh nước đọng, Tần Nghiêu Huyền mỉm cười nhìn bộ dạng loạn ý tình mê của nàng.

Mất mặt quá...

Khi Tần Nghiêu Huyền tăng tốc độ ra vào ngón tay, Đào Hoa rốt cuộc cũng òa khóc.

d*m thủy phun ra, Tần Nghiêu Huyền lưu luyến thu ngón tay, vuốt ve cánh hoa ướt đầm của nàng.

“Thiếp từ bỏ!”

Cao trào vừa qua khiến giọng nói nàng càng thêm quỵến rũ, Đào Hoa rên rỉ xin tha: “Tha cho Hoa nhi... Thiếp mệt quá...”

“Ngoan, mau ra thêm mấy lần nữa nào.”

Tần Nghiêu Huyền thấp giọng dụ dỗ nàng, một lần lại một lần làm cho Đào Hoa sung sướng đến phát khóc, nước trong hoa huy*t như

không biết mệt mỗi chảy ra ngoài, ngón tay hấn lại cắm vào khiến nàng thở dốc một tiếng.

Nàng muốn nhiều hơn một chút...

Híp mắt nhìn Tần Nghiêu Huyền, Đào Hoa nhếch môi không biết mở miệng thế nào.

Nếu như hấn không muốn tiến vào, nàng có thể làm gì? Có phi tử nào không muốn để vương sủng hạnh, hao tâm tư tổn sức lực chỉ mong hấn liếc nhìn một cái, nhưng cuối cùng cũng không nắm bắt được lòng hấn.

Bị ngón tay hấn làm cho cao trào không ngừng, thậm chí cả đầu lư*ối hấn, Đào Hoa cảm thấy dưới thân một mảnh dập d*nh đều là d*m thủy của nàng.

“Ô... ô... Đừng dùng ngón tay... Đừng làm vậy với thiếp...”

Vừa thoải mái vừa khó chịu, rõ ràng được hầu hạ sướng vô cùng, nàng vẫn cảm thấy có chút trống rỗng. Đào Hoa nhìn chằm chằm Tần Nghiêu Huyền toàn tâm toàn ý gi*ày vò nàng, giọng nàng nhỏ như muỗi: “Mau tiến vào đi.”

“Đã bị làm lâu như vậy, Hoa nhi không cần muốn sớm như vậy.”

Ngón tay lại tiến vào hoa huy*t nàng, nếp thịt vẫn siết chặt như trước, hơi thở của Tần Nghiêu Huyền nhuộm màu tình dục, “Lại đến một lần, nếu không ta tiến vào nàng sẽ đau nhức.”

“Không muốn! A...!”

Đào Hoa hét tới mức khản giọng, Tần Nghiêu Huyền mới thừa lúc nàng cao trào, đem long căn thô nóng tiến vào.

d*m thủy chảy ra quá nhiều, lúc hấn tiến vào dĩ nhiên không có đau đớn, Đào Hoa chỉ cảm thấy hơi trướng cùng khoái cảm, thậm chí không kìm lòng được nâng eo hòa theo hấn. hoa huy*t mềm mại giống như cái miệng nhỏ đang b*iu môi, cổ từng chút một nuốt lấy cây gậy th*t màu hồng.

“A... Được rồi.”

Sâu quá. Hắn cắm vào toàn bộ, trong nháy mắt, nàng không khống chế được lại cao trào.

d*m thủy tràn ra, long căn ngăn trong hoa huy*t, theo từng cú thúc vào của Tần Nghiêu Huyền mà cuộn trào.

“Nhanh một chút...”

“Tay Hoa nhi bị thương, chậm một chút.”

Tần Nghiêu Huyền cong khoe môi, nắm lấy vòng eo Đào Hoa dùng sức va chạm, trong mắt chỉ còn lại ham muốn, không thể khống chế được mà xỏ xuyên qua thân thể nàng.

Đào Hoa bị làm đến kêu không ra tiếng, hai chân lại không tự chủ quăn eo hẳn, dường như càng ham muốn chiếm hữu.

Hóa ra cùng Tần Nghiêu Huyền làm chuyện này có thể thoải mái như vậy...

Cho đến khi hoa huy*t tràn đầy tinh dịch, hắn mới thở phì phò thay y phục cho nàng, Đào Hoa mới nơm nớp lo sợ hỏi: “Nghiêu Huyền, chàng nói chuyện này không liên quan đến ta?”

“Thế nào, nàng còn muốn bị trầm làm một lần nữa?”

Lau d*m thủy và tinh dịch giữa hai chân nàng, Tần Nghiêu Huyền cười khế nói: “Nàng đã tạ ơn, trầm đã làm nàng, Hoa nhi còn cho rằng trầm sẽ nuốt lời?”

Đào Hoa rốt cuộc cũng an tâm, muốn hành lễ nói tạ ơn, nhưng không cẩn thận động phải miệng vết thương, lập tức đau đến mức nhe răng há miệng.

“Đừng cử động. Nếu Hoa nhi lại làm bản thân bị thương như vậy, trầm sẽ thật sự giam nàng lại đây, sẽ khiến nàng ngay cả sức lực đứng lên cũng không có.”

Ôm nàng vào ngực, Tần Nghiêu Huyền quơ quơ tay phải nàng, sau

đó ôm nàng ra ngoài, “Hoa nhi có muốn cùng trầm đắm vãn phạm nhân không?”

“Được ạ.”

Nàng thuận thể dựa vào lồng ngực hắn, Đào Hoa như trút được gánh nặng cười khẽ: “Bệ hạ đi chỗ nào, Hoa nhi đi chỗ đó.”

“Ngoan.” Hắn không ngại trước mặt thị vệ mà cọ trán nàng, nhưng nụ cười trên môi hắn biến mất rất nhanh, gương mặt lại trở lại bộ dạng lạnh lẽo, hung ác: “Hoa nhi muốn trầm đắm thích khách trước hay muốn trầm đắm Lục Thiên Hành?”

“Lục Thiên Hành đã sai gì sao?” Đào Hoa nằm trong ngực Tần Nghiêu Huyền, nắm vạt áo của hắn nhẹ giọng hỏi, nàng sợ Tần Nghiêu Huyền sẽ vì sai lầm của nàng mà giận chó đánh mèo.

“Trọng tội.”

Đào Hoa nghe thấy vậy, càng sợ hãi hơn, trong lòng càng hiếu kỳ hơn, nhưng vẫn vùi đầu vào ngực hắn. Tần Nghiêu Huyền vuốt tóc nàng giống như muốn trấn an con thú nhỏ, thần nhiên nói: “Trẫm đã giam hắn vào trong tử lao chờ thẩm vấn, trẫm cũng vì nghĩ đến hắn là thị vệ của nàng nên mới không xử lý ngay.”

“Bệ hạ... Hoa nhi nghe không hiểu...”

Nghiêm trọng đến mức phải chém đầu ư? Đào Hoa không nghĩ ra được, ngoài tội thông đồng với địch nhân bán nước, hành thích vua mưu phản, còn có tội gì mà phạt nặng như thế.

Lục Thiên Hành là con thiếp của Tây Bình Vương, là nội gián của Ngạo Quốc, mười năm nằm gai nếm mật ở Đại Diễn, công lao lớn vô cùng. Hắn chỉ mới trở về từ Đại Diễn có mấy ngày, làm sao có thể phạm trọng tội?

“Trẫm đưa nàng đi thẩm vấn Giản Sơ, sau đó đi thẩm vấn Lục Thiên Hành.”

Xe ngựa dừng ở cổng nha môn, Tần Nghiêu Huyền lấy một chiếc ào choàng mỏng màu đen bọc lấy Đào Hoa, sau đó mới ôm nàng ra ngoài.

“Trong lao rất lạnh.”

Đào Hoa được bao bọc kín mít nằm trong ngực hắn, Tần Nghiêu Huyền kiên nhẫn giải thích: “Thân thể Hoa nhi yếu ớt, phải cẩn thận một chút.”

Tuy rằng nên tạ ơn hắn, nhưng lúc này Đào Hoa lại cảm thấy tay chân đều bị bao lấy, giống như em bé quần trong tã lót muốn nhúc

nhích cũng không được, chỉ có thể ủy khuất nói: “Nhưng thiếp giống như con sâu tằm, muốn cử động cũng không cử động được.”

“Lát nữa nếu nàng khát hay đói, trầm cho nàng ăn.”

Nàng không biết Tần Nghiêu Huyền có tính toán gì, Đào Hoa cứ bị hấn ôm như vậy đến phòng giam dưới lòng đất.

Không khí trong tử lao u ám, những tên tù nhân vừa mở miệng cầu xin đã bị quản ngục lấy roi quất, lúc cây roi trên tay quản ngục thu về đã kéo theo một vệt máu đỏ thẫm.

Đám tù nhân mặc quần áo lam lũ, mặt xám như tro. Ánh lửa hắt vào đôi mắt đục ngầu của bọn họ lóe lên tuyệt vọng và đau khổ, có người nhìn qua còn có bộ dạng điên điên khùng khùng.

“Nếu như Hoa nhi dám phạm tội khi quân, trầm sẽ nhốt nàng vào thiên lao.”

Tới phòng giam cuối cùng, cánh cửa sắt mở ra, trên tường là những vết máu khô và các loại dụng cụ tra tấn, Đào Hoa sợ tới mức mặt trắng bệch, lại nghe được tiếng nói của Tần Nghiêu Huyền: “Ở nơi đó còn đáng sợ hơn ở đây, nàng hiểu không?”

Tần Nghiêu Huyền là người nói là làm. Đào Hoa sợ tới mức liên tục gật đầu: “Hoa nhi hiểu, hiểu mà!”

“Ngoan.”

Hắn thấy nàng bị dọa sợ, còn không khống chế cử động, chạm tới miệng vết thương mà cũng không kêu đau. Tần Nghiêu Huyền nhíu chặt lông mày, đặt nàng ngồi lên ghế, cúi đầu hôn lên gương mặt nàng: “Chỉ cần Hoa nhi nghe lời một chút, trầm sẽ không đối xử với nàng như vậy, đừng sợ.”

Đào Hoa lúc này giống như mèo bị giẫm phải đuôi, toàn thân muốn chạy cũng chạy không thoát, sợ giờ móng vuốt càng bị hành hạ ác hơn, đành phải hậm hực gật đầu.

Ánh mắt nàng rơi vào Giản Sơ bị treo trên giá. Lúc trước bộ dạng ăn gió uống sương của hắn làm cho người khác cảm thấy hắn tựa như

tiên nhân, mà giờ đầu rũ xuống, bộ quần áo màu trắng rách rưới nhuộm màu máu tươi, gương mặt xinh đẹp nhìn qua rất đáng thương, khi nhìn hấn nàng cũng có chút không đành lòng.

“Không nói sao?”

“Bẩm hoàng thượng, quất roi cạo thịt hấn cũng không mở miệng, phát ra tiếng cũng không.” Quần ngục nơm nớp lo sợ trả lời: “Giờ có nên chặt gân, rạch xương không ạ?”

Tần Nghiêu Huyền không dịch chuyển chân, chỉ hất tay, nước lập tức hắt vào đầu Giản Sơ.

Giản Sơ thống khổ mở mắt, nhìn Tần Nghiêu Huyền bằng ánh mắt không hề có chút sợ hãi hay phẫn nộ, chỉ đến khi nhìn đến Đào Hoa, ánh mắt hấn mới có oán hận thậm chí là nguyên rủa.

“A...!”

“Đừng sợ.”

Tần Nghiêu Huyền vuốt má Đào Hoa, dịu dàng vỗ đầu nàng, “Rốt cuộc tên thích khách này có mục đích gì?”

Nói thật, Đào Hoa cũng không biết. Giản Sơ luôn mồm nói là vì Tần Nghiêu Huyền, nhưng nàng chỉ là người bị Tần Nghiêu Huyền giam cầm bên mình, muốn đánh thì đánh, muốn hành hạ thì hành hạ, thỉnh thoảng Tần Nghiêu Huyền vui vẻ cho nàng miếng bánh là nàng đã cảm ơn trời đất rồi.

Đào Hoa cảm giác nàng đối với Tần Nghiêu Huyền căn bản cũng không có bất cứ uy hiếp gì. Mặc dù nàng có võ công, nhưng Tần Nghiêu Huyền cũng đã biết, hơn nữa thân thủ của hấn thâm sâu không lường trước được, kiếp trước có thích khách đến cả Ảnh Vệ cũng không ngăn được mà hấn chỉ cần một đường kiếm đã chém đứt cổ họng đối phương.

Nàng hao hết tâm tư làm hấn tức giận, phiền muộn, khó chịu. Ngược lại cũng chỉ khiến hấn đòi hỏi nàng trên giường mãnh liệt hơn, hấn thoải mái hơn mà thôi.

Nàng liều cái mạng nhỏ của mình chịu đựng mọi vinh nhục, dù là sau này có cơm ăn hay không, bị giam cầm hay không, chỉ cần hấn không hành hạ nàng là tốt rồi.

“Hoa nhi bị thương, lòng trẫm rất khổ sở. Nhưng nếu hấn thật lòng vì trẫm vì sao phải lựa chọn cách tai bay vạ gió như thế này?”

Phi tử hậu cung nhiều như vậy, xử lý Viên phi đối với Tàn Nghiêu Huyền càng hữu dụng hơn xử lý Đào Hoa nếu muốn uy hiếp Tàn Nghiêu Huyền. Đào Hoa lẩm bẩm nói: “Bệ hạ, giang sơn xã tắc so với Hoa nhi quá nặng, bắt Hoa nhi làm người thương tâm, thật sự đó là ý nghĩ hảo huyền.”

Ánh mắt Tàn Nghiêu Huyền ảm đạm, những người xung quanh lập tức đậy miệng vào, nói long thể quan trọng, người trong hậu cung đương nhiên tự mình biết rõ vị trí của mình.

“Nếu thật sự như thế, Giản Sơ có thể an tâm đi chết được rồi.”

Tiếng nói vỡ vụn ẩn chứa đau đớn, ánh mắt Giản Sơ dường như đang nhắc nhở Đào Hoa phải nhớ những lời nàng đang nói. Một giây sau, cổ và đầu của hấn bỗng nhiên động.

Tàn Nghiêu Huyền nâng tay phải lên, chén trà nhỏ bay về phía gò má Giản Sơ, lạch cạch một tiếng sau đó đập lên tường.

Máu tươi rỉ xuống, Giản Sơ không biết là chỉ choáng hay đã chết.

“Thả hấn xuống, trối tử chi lại, đổ nước vào miệng, nhét vải vào sau đó tái thẩm.”

Tàn Nghiêu Huyền phân phó xong, ôm Đào Hoa đi nơi khác, Đào Hoa mới khôi phục tinh thần.

Vừa rồi, Tàn Nghiêu Huyền quả nhiên có sát ý, hơn nữa cũng đã hạ thủ! Nếu không phải cuối cùng hấn thu nội lực lại vài phần, có lẽ giờ Giản Sơ đã là một người chết!

Thật đáng sợ!

Đào Hoa sợ tới mức khóc thút thít, kiếp trước nam nhân này cũng

lợi hại như thế sao? Hai ngón tay ném chén trà nhỏ thôi cũng có thể lấy mạng người sao?

“Nàng sợ?”

“Không có... Không có... Chẳng qua thiếp cảm thấy... Bệ hạ thật lợi hại...”

Đào Hoa cảm giác mình dường như đã thành một miếng thịt dưới răng Tần Nghiêu Huyền, hắn chỉ cần cắn nhẹ, máu thịt của nàng cũng đứt đôi và nàng cũng theo đó đi đời nhà ma.

“Sớm biết bệ hạ lợi hại như vậy, khi còn bé Hoa nhi sẽ không tập võ công.”

“Bởi vì có trẫm ở bên Hoa nhi sao?”

Sớm biết hắn lợi hại như vậy, nàng sẽ không ôm hi vọng ám sát quân vương, đồng quy vu tận với hắn vì Đại Diễn nữa!

Nhưng vì cái gì mà tâm tình Tần Nghiêu Huyền đột nhiên rất tốt, hắn nhếch môi cười, nụ cười làm lòng Đào Hoa nhộn nhạo, nàng đúng là đồ háo sắc mà.

“ n. Nhưng thiếp lại sợ bệ hạ không chịu nổi một Hoa nhi vô dụng, vì vậy...”

“Sao thế? Trẫm cam tâm tình nguyện muốn Hoa nhi học cái khác.” Xuyên qua từng gian nhà lao, Tần Nghiêu Huyền hạ thấp giọng, “Ví dụ như lấy lòng trẫm trên giường như thế nào, làm sao dâm dăng hơn một chút.”

Đào Hoa đỏ mặt, bối rối đáp: “Hoa nhi đã biết... Thiếp... sẽ cố gắng hầu hạ bệ hạ...”

“Hả? Nói to một chút, trẫm nghe không rõ.”

Cửa nhà lao phát ra tiếng răng rắc, Đào Hoa sợ hãi, vội vàng kêu lên, “Hoa nhi nói... Hoa nhi sẽ ở trên giường hầu hạ bệ hạ thật tốt!”

“ n, Hoa nhi biết nghe lời rồi.”

Lúc này Tần Nghiêu Huyền mới hài lòng đi lên phía trước, Đào Hoa bất ngờ phát hiện đã đến nơi.

Lục Thiên Hành quỳ giữa nhà lao, tay chân mang xiềng xích, khuôn mặt lộ rõ tử chí.

“Hoàng thượng! Nhân chứng vật chứng rõ ràng, đã khai hết cả rồi!” Thủy ty Giang Nam ôm từng cuốn vở tới cho Tần Nghiêu huyền, quả nhiên có chứng cứ Lục Thiên Hành và trọng thần trong triều cấu kết.

“Tự ý trộm vật liệu xây dựng thủy lợi, gián tiếp kiếm lời bỏ túi riêng, thông đồng trọng thần triều đình làm bậy.”

Đào Hoa chỉ nhìn vài câu, lập tức ngậm miệng lại.

Hóa ra năm trước nguyên vật liệu được vận chuyển đến Giang Nam, đúng là đã qua tay công nhân và quân đội kiểm tra, trưởng tử Tây Bình Vương hộ tống. Lục Thiên Hành lại âm thầm đưa thư tới, thông đồng huynh trưởng và trọng thần, trộn lẫn nguyên vật liệu tạp nham vào, khiến cho năm nay có dấu hiệu vỡ đập, nước sông ngập ngập tràn vào Giang Nam.

Lục Thiên Hành được rất nhiều tiền tài, Đại Diễn bây giờ vườn không nhà trống, lần này dẫn binh xuất chinh hấn lại vừa khéo đi qua Giang Nam.

“Khó trách người chỉ muốn làm thị vệ của Hoa nhi, không muốn tham gia triều chính, đúng là đã sớm đào quốc khổ của trăm, muốn tránh xa sóng yên ổn một thời gian!”

Ánh mắt Tần Nghiêu Huyền tràn đầy nguy hiểm và lạnh lẽo, thần nhiên nói: “Nếu như lần này trăm không tới đây tra xét, mạo hiểm lợi nước, tận mắt thấy nguyên vật liệu bị trộm, hậu quả không ai tưởng tượng được! Nếu như nước sông Trường Giang thật sự làm vỡ đập, Giang Nam sẽ chết bao nhiêu dân chúng vô tội, người có biết không?”

“Tội thần rõ ràng, tội thần nguyện lấy cái chết để tạ tội.”

Hắn hoàn toàn quỳ sụp xuống, Lục Thiên Hành không nhìn Tần

Nghiêu Huyền, ánh mắt hẩn nhìn vào Đào Hoa bị Tần Nghiêu Huyền ôm trong ngực.

Đôi mắt hẩn khẽ động, có chút thoải mái, cay đắng và vui vẻ.

“Tội thần nguyên một mình gánh tội, xin hoàng thượng ban chết.”

“Đợi chút!”

Thấy Tần Nghiêu Huyền sắp hạ lệnh, Đào Hoa giãy giụa thò tay trái ra, ôm cổ Tần Nghiêu Huyền nói: “Bệ hạ, Hoa nhi cảm thấy việc này có điểm đáng ngờ!”

“Còn có điểm gì đáng ngờ?” Tần Nghiêu Huyền cười lạnh, “Gan hẩn lớn như vậy, căn bản không giấu được.”

“Có thể cho Hoa nhi hỏi hẩn một chút không?”

Tần Nghiêu Huyền sắp tức giận, Đào Hoa cố gắng tỉnh táo nói: “Hoa nhi chẳng qua chỉ cảm thấy, Lục Thiên Hành coi như cũng được xem là thiên tài hiếm có, nếu vẫn có ích mà trực tiếp ban chết như vậy thật sự quá lãng phí, cũng không thể nói rõ với phía Tây Bình Vương. Hơn nữa Viên phi... Chắc chắn cũng sẽ có khoảng cách với bệ hạ...”

“Hoa nhi cảm thấy, trầm làm việc mà cần phải cố kỵ một Tây Bình Vương và Viên phi?”

Hẩn quá bá đạo và lãnh khốc, Đào Hoa cố gắng chống đỡ: “Hoa nhi biết rõ hoàng thượng là người thế nào, nhưng để cho Hoa nhi thử một lần đi? Hoa nhi chỉ muốn san sẻ một chút gánh nặng với bệ hạ...”

Tần Nghiêu Huyền nhìn chằm chằm ánh mắt khẩn thiết của nàng, nhẹ giọng hỏi: “Hoa nhi lo lắng cho trầm?”

“Hoa nhi có bao giờ thích xen vào việc của người khác đâu, đúng không?” Đào Hoa lúng túng đáp lại.

“Trầm đợi nàng trong phòng.”

Đặt Đào Hoa lên ghế, Tần Nghiêu Huyền nhìn nàng một cái thật sâu sau đó nhìn Lục Thiên Hành bằng ánh mắt uy hiếp rồi quay người rời đi.

Cửa nhà lao khép lại, không khóa, quản ngục đi thật xa, Đào Hoa mới thận trọng mở miệng: “Thiên Hành, người thích ở Đại Diễn phải không?”

“Không.” Lục Thiên Hành ngẩng đầu nhìn Đào Hoa, cười khờ khạo, “Công chúa đừng hỏi nữa, trước khi chết có thể nhìn thấy người được sủng ái như thế, Thiên Hành chết cũng không tiếc nuối.”

“Vậy người là... thích ta sao?”

Lục Thiên Hành vội vàng lắc đầu.

Đào Hoa trầm tư hồi lâu, nghi ngờ nói: “Vậy tại sao người phải xây trang viên ở Đại Diễn? Tây Bình Vương tuy không giàu có nhưng thanh danh đã lâu, quyền thế ổn định. Nếu người xây vườn ở Ngạc Quốc, chi phí ít hơn, xây dựng cũng dễ dàng hơn. Cũng không cần lo lắng bị khói lửa chiến tranh ảnh hưởng, hơn nữa cũng sẽ được ở gần quê nhà. Có gì phải hao tổn tâm trí bỏ gần tìm xa như vậy, thậm chí còn lén lút gặp công nhân xây trang viên ở Đại Diễn?”

“Tội thần... Tội thần từng mong muốn, mang công chúa tới đó.”

Nói ra những lời trong lòng, gương mặt Lục Thiên Hành đỏ ửng lên, “Từ khi công chúa rời khỏi Đại Diễn, đến Ngạc Quốc làm con tin, tội thần vô tình nghe nói người truyền tin cho Đại hoàng tử, người rất nhớ nhà, hoàng thượng đối với người cũng không tốt nên tội thần cảm thấy... cảm thấy...”

Hắn ấp úng hồi lâu, đầu cúi thấp đến nỗi cằm đã chạm ngực, run rẩy nói: “Tội thần cảm thấy thẹn với công chúa vì người đã tin tưởng và giúp đỡ ta bao nhiêu năm. Cho nên mới không từ thủ đoạn xây trang viên, hi vọng ngày sau không còn Đại Diễn nữa, công chúa cũng có nhà để quay về. Tội thần, có thẹn với công chúa.”

“Nhưng người có biết, người làm như vậy, hơn mười vạn dân chúng ở Giang Nam rất có thể trôi giạt khắp nơi đấy!”

Hóa vì nàng sao? Đào Hoa nhớ tới lũ lụt ở Giang Nam ở kiếp trước, bản thân nàng chính là thủ phạm, nàng cảm thấy khó chịu vô cùng, uất ức tới mức muốn phun ra máu đến nơi.

“Tội thần lỗi mạng, ích kỷ, tất cả là một tay ta gây ra tội! Không liên quan đến công chúa!”

Lục Thiên Hành nặng nề dập đầu, Đào Hoa càng không muốn nhìn hắn nữa.

“Hơn nữa lúc đó tội thần nghĩ, chỉ là lấy đi ít nguyên vật liệu, cũng không có hậu quả gì lớn. Lúc này mới biết bản thân đã làm ra loại chuyện khi quân lừa trên dối dưới.”

“Có biết hậu quả là gì không, người chết như thế nào cũng không biết đấy!”

Đào Hoa vừa tức giận vừa cảm thấy chua chát trong lòng, nàng cười khổ: “Dù người có xây thì cũng có ích gì? Ta đã là người của hoàng thượng, sao có thể trở về Đại Diễn nữa?”

Lục Thiên Hành ngẩng đầu, nhìn Đào Hoa kinh ngạc: “Công chúa cảm thấy vui vẻ khi ở bên hoàng thượng sao?”

Bằng không vì cái gì không muốn rời đi.

“Có lẽ. Hiện tại bệ hạ đối với ta... rất tốt... Hơn nữa bệ hạ là Đế Vương, có nữ tử nào không thích hắn đây?” Đào Hoa cười nhẹ, “Đa tạ lòng tốt của người, nhưng ta đã quyết định ở lại bên cạnh bệ hạ, không rời đi đâu cả.”

“Nhưng tính tình hoàng hoàng thượng như vậy, người sẽ làm ra mấy thứ gì đó với công chúa, hai năm qua hắn là người đã rõ ràng. Tội thần lo lắng một ngày nào đó công chúa nhớ mong Đại Diễn, hoàng thượng tức giận, công chúa sẽ không có chỗ nào để đi.”

Đào Hoa lắc đầu, “Ta sẽ không nhớ Đại Diễn đâu. Bây giờ cả ngày ta chỉ nghĩ đến chuyện, làm thế nào có thể có được sự ái của bệ hạ mà thôi.”

“Lời này của công chúa là thật?”

“Đúng vậy.” Đào Hoa cười ra tiếng, “Hơn nữa nếu ta không ở bên cạnh Tần Nghiêu Huyền, ta có thể làm gì đây? Nói không chừng một ngày nào đó, hắn sẽ hiểu được lòng ta đấy?”

Bảo hổ lột da là một ngu ngốc, giờ Đào Hoa chỉ muốn trấn an Tần Nghiêu Huyền, không mong hắn căn xé người khác như dã thú tức giận, nàng đã cảm thấy hạnh phúc hơn kiếp trước rất nhiều rồi.

“Nếu như công chúa muốn như vậy, Lục Thiên Hành chúc phúc cho người và hoàng thượng...”

Trong mắt Lục Thiên Hành có ngàn vạn suy nghĩ, sau đó chậm rãi mở miệng: “Tội thần muốn lập công chuộc tội, xin cầu được khoan dung, có thể xin công chúa thay tội thần báo cho hoàng thượng một tiếng không?”

Trở lại phòng, Đào Hoa cân nhắc nên nói thế nào với Tần Nghiêu Huyền.

Vừa mới vào cửa, còn chưa kịp hành lễ, Tần Nghiêu Huyền đã vấy tay bảo Đào Hoa lại ngồi bên bàn nhỏ. Mùi thuốc đắng chát vương vấn chóp mũi, lụa trắng và bình ngọc xếp gọn gàng trên bàn.

“May không bị thương gân cốt nếu không tay này của Hoa nhi bị phé rồi.”

Nước ấm làm tan vết máu đông, cởi bỏ khăn gắm, Tần Nghiêu Huyền cẩn thận xem miệng vết thương nói: “Bị thương ngoài da, cẩn thận không làm vỡ vết thương và bôi thuốc đúng giờ sẽ không có sẹo.”

Mỗi một câu đều hợp tình hợp lý làm cho người ta an tâm. Nhưng những lời này Tần Nghiêu Huyền nói ra nên Đào Hoa nghe xong lại kinh hồn bạt vía.

Nàng nhìn động tác dịu dàng lau vết máu của hấn, bôi thuốc vào miệng vết thương, thỉnh thoảng vuốt nhẹ cổ tay trấn an nàng. Đau đớn chỉ trong chốc lát, sau đó hấn đắp miếng bông tẩm thuốc mát lạnh lên vết thương của nàng.

Lụa trắng quấn một vòng bên ngoài, thậm chí còn thắt lại thành nơ bướm xinh đẹp.

“Tạ ơn bệ hạ.”

Đào Hoa không ngờ khi thuốc thấm vào da thịt rồi mà nàng vẫn không thấy đau, sau đó chợt phát hiện ra trên trán Tần Nghiêu Huyền chẳng biết từ bao giờ đã lấm tấm mồ hôi lạnh.

“Bệ hạ chóng mặt sao?”

“Trầm lo cho Hoa nhi nên có chút căng thẳng thôi.”

Tình trạng của hấn thật sự không tốt, sắc mặt còn trắng hơn cả

nàng, Đào Hoa lại gần hẳn, há miệng muốn gọi ngự y lại bị hẳn ôm vào trong ngực, nâng cầm hôn sâu, nuốt toàn bộ lời nàng muốn nói vào trong miệng.

Môi lưỡi dây dưa, ngay cả hơi thở của nàng cũng bị nhuốm mùi của hẳn, khi Đào Hoa đỏ bừng mặt lại chợt thấy Tần Nghiêu Huyền cười dịu dàng.

“Trẫm đỡ hơn rồi.”

Ngón tay hẳn vuốt ve cánh môi kiều diễm và mềm mại của nàng, bên khõe miệng còn dính tơ bạc. Ánh mắt Tần Nghiêu Huyền dần thâm trầm, chợt nói: “Hoa nhi có phải muốn xin cho Lục Thiên Hành một cơ hội?”

Miệng đột nhiên bị bịt lại, Đào Hoa kinh hoàng nhìn Tần Nghiêu Huyền, nàng suýt chút nữa quên tính tình hẳn thay đổi thất thường.

Lúc này lại có vài phần lạnh lẽo, ánh mắt hung ác nham hiểm. Dường như nếu nàng dám nói ra một từ liên quan đến Lục Thiên Hành thì hẳn sẽ xử nàng tội khi quân sau đó chém đầu thị chúng.

Đào Hoa khép mi mắt, dùng sức hít sâu, không mở miệng nữa, nàng muốn xem ý tứ của Tần Nghiêu Huyền.

“Ở trong lao hẳn nói gì với Hoa nhi? Chắc chắn không liên quan đến sinh tử nếu không Hoa nhi sẽ không nghe lời hẳn như vậy phải không?”

“Hoa nhi rất ngoan đấy...” Làm sao hẳn có thể đoán đúng tâm tư nàng như vậy. Đào Hoa ủy khuất nghĩ.

Mà nàng lại chẳng hiểu gì về hẳn.

Bàn tay chụp lên mắt nàng, Tần Nghiêu Huyền lè lưỡi liếm láp cánh môi run rẩy của nàng, mãi cho đến khi bàn tay có chút nhót nháp thì hẳn mới buông nàng ra.

Cũng không phải là nước mắt, mà là mồ hôi lạnh.

Đào Hoa cũng không có ý xin tha thay cho Lục Thiên Hành nữa,

trong mắt chỉ còn lại sợ hãi và khó hiểu.

“Nghĩ đến chuyện hấn vất vả mười năm hầu hạ và bảo vệ Hoa nhi, trăm cho hấn một cơ hội. Sau này mạng của hấn chính là của Hoa nhi, là nàng cho hấn.”

Tần Nghiêu Huyền đứng dậy, ngón tay ngăn lại lời tạ ơn của nàng, nghiêm mặt lại, nói: “Hoa nhi chỉ bằng nên suy nghĩ đêm nay hầu hạ trăm như thế nào để tạ ơn đây?”

Gương mặt nàng ửng đỏ, Đào Hoa bị hấn uy hiếp trần trụi khiến đầu nàng trống rỗng, ấp úng không nói ra lời.

“Đi tắm rửa sạch sẽ đi. Nếu không có cách, có thể hỏi thị nữ mới tuyển bên người.” Tần Nghiêu Huyền lạnh nhạt nói: “Nam Cương có chút kỹ thuật giường chiếu đặc biệt, Hoa nhi có thể học hỏi một chút đấy.”

“Nhưng A Mật Đóa còn chưa gả đi làm sao nàng biết những thứ này?”

Đào Hoa làu bàu, ai ngờ Tần Nghiêu Huyền lại nói: “Nếu vô dụng như vậy chỉ bằng lời đi chém.”

Hấn lại đào hổ ép nàng nhảy xuống! Đào Hoa vội lắc đầu, ôm cánh tay Tần Nghiêu Huyền cọ cọ, “Hoa nhi biết, Hoa nhi sẽ cố gắng học.”

“Ngoan.

Bàn tay vỗ nhẹ đầu nàng sau đó Tần Nghiêu Huyền chậm rãi rời phòng.

Đào Hoa đương nhiên không hỏi A Mật Đóa kỹ thuật giường chiếu gì đó của Nam Cương. Nàng không mặt dày tới vậy, hơn nữa nàng cũng... không dám hỏi.

Đào Hoa nằm trên giường của Tần Nghiêu Huyền nhìn chằm chằm tấm vải màu xanh ở đuôi giường, nàng nghĩ thầm đây nhất định là đồ dùng để trói tay trói chân nàng. Nhìn kỹ, cuối giường thậm chí có một lỗ nhỏ, bên trong đó có vô vàn đạo cụ trói tròng. Còn có mấy cái chuông nhỏ kiếp trước nàng từng dùng qua, đây là đồ tình thú ở

Nam Cương, sau khi tiến vào cơ thể gặp nóng sẽ liên tục lắc lư phát ra tiếng vang thanh thúy.

“Những bình ngọc này là thuốc gì?”

Bởi vì Tần Nghiêu Huyền rất ít khi cho nàng uống thuốc, đều là cưỡng chế cắm vào thân thể nàng, Đào Hoa đối với dược thật không hiểu gì. Kiếp trước Tần Nghiêu Huyền cũng rất ít khi bôi thuốc cho nàng, hẳn thích nhìn bộ dạng đau đớn thút thít nỉ non cầu xin tha thứ của nàng hơn, chỉ có mấy thị nữ thỉnh thoảng thoa cho nàng ít dược cao.

Những bình ngọc này có tác dụng gì, nàng hoàn toàn không biết. Đào Hoa mở một bình ngọc tinh xảo, mùi hương nhàn nhạt rất hợp ý nàng.

“Thứ này uống được phải không nhỉ?”

Thuốc nước ít như vậy chắc chắn không thể bôi, hơn nữa mùi vị giống như hoa đào nấu chung với nước chè. Các bình khác mùi thuốc rất nặng, màu sắc lại quá đậm, nhìn qua là biết là dược mạnh. Đào Hoa cẩn thận nhấp một ngụm nhỏ thôi đã hết phần nửa bình.

“A... mùi vị thật ngon.”

So với bánh ngọt còn ngọt hơn, Đào Hoa cảm thấy thứ này là thứ duy nhất có thể dùng. Nằm trên giường một lúc, thân thể ngày càng nóng giống như củi khô bắt lửa, nhân lúc nhàm chán Đào Hoa uống toàn bộ số thuốc nước còn dư trong bình.

“Như vậy có phải đủ thành ý rồi không?”

Trong bình một giọt cũng không còn, Đào Hoa giật áo yếm trên ngực, nằm im trên giường chờ đợi Tần Nghiêu Huyền trở về.

...

Tần Nghiêu Huyền bước nhanh vào tử lao, chỉ thấy Lục Thiên Hành cung kính quỳ xuống, sau khi hành lễ cũng đi thẳng luôn vào chuyện chính: “Tội thần có việc muốn xin hoàng thượng khai ân. Trong thái

y viện của Đại Diễn, có một đơn thuốc có thể giúp đỡ nương nương và hoàng thượng. Hơn nữa tội thần còn nghe nói đơn thuốc kia do một nữ tử Thiên Vân Quốc viết, nếu hỏi thăm người Thiên Vân, nhất định sẽ có manh mối.”

Cũng không ngồi xuống, Tần Nghiêu Huyền cười lạnh nói: “Quả nhiên tâm tư của người thâm sâu. Chuyện quan trọng như thế mà bây giờ mới nói.

Nắm rõ tình huống, Lục Thiên Hành lập tức dập đầu nhận sai: “Tội thần chỉ là không muốn xem nhẹ ân sủng của hoàng thượng với nương nương.”

“Nếu như thật sự vì Hoa nhi, sao người còn nói ra? Người nên biết, trăm đi đến đâu có phi tử đến đó, ân sủng một đêm là chuyện bình thường. Nếu như đơn thuốc là thật, Hoa nhi sẽ bị thua thiệt.”

Lục Thiên Hành im lặng, Tần Nghiêu Huyền lạnh lùng nói: “Theo trăm thấy, người muốn thấy trăm vì lo nghĩ cho sức khỏe Hoa nhi mà ít cùng nàng chung đụng cho người đỡ đau lòng phải không?”

“Tội thần và công chúa trong sạch, tội thần nào dám có suy nghĩ đại nghịch bất đạo như vậy! Chẳng qua là tội thần thấy người Thiên Vân Quốc cũng khổ sở lại ở quá xa mới không dám tâu hoàng thượng. Tội thần có thể thấy nương nương được hưởng ân trạch, đương nhiên... là vui mừng... cầu còn không được...”

Nhẹ nhàng ừ một tiếng, cho đến khi Lục Thiên Hành ngừng run rẩy, Tần Nghiêu Huyền mới cong khóe miệng, ngồi trên ghế duỗi mũi chân nâng cầm Lục Thiên Hành lên, từ trên cao nhìn xuống nói: “Lục thị vệ có thể suy nghĩ cho trăm và Hoa nhi như vậy, không ủng hộ công Hoa nhi ỷ lại sủng ái của trăm mà mềm giọng xin giữ lại cái mạng cho người. Ngày sau, người nên bảo vệ Hoa nhi thế nào người đã rõ?”

Đào Hoa mềm giọng cầu xin như thế nào? Lục Thiên Hành căn bản không cần đoán.

Lục thị vệ.

Chỉ thế thôi.

Trầm mặc một lát, Lục Thiên Hành gật đầu, cơ hồ cắn răng nói: “Tội thần rõ.”

“Tốt. Trẫm cho người một cơ hội lập công để giữ lại cái mạng.”

Thấy trong mắt hắn, không cam lòng và tuyệt vọng dần thay thế bằng ý chí quyết tâm, lúc này Tần Nghiêu Huyền mới hạ chân, hạ lệnh: “Tên thích khách Giản Sơ hành thích Hoa nhi hôm nay không đơn giản là người Thiên Vân Quốc, người hãy cho hắn một bài học. Người hãy tra khảo xem hắn biết những gì hoặc vì sao phải ám sát Hoa nhi, trẫm sẽ miễn tội chết cho người.”

“Người Thiên Vân Quốc? Vì sao có sát ý với nương nương? Chuyện này không có khả năng.”

Lục Thiên Hành nghi ngờ nhưng ánh mắt Tần Nghiêu Huyền lạnh lẽo, nhắc nhở đây là sự thật.

Trong lòng càng cảm thấy nguy cơ trùng trùng, Lục Thiên Hành nằm vùng Đại Diễn bao năm đã chứng kiến rất nhiều chuyện, thấp giọng nói: “Tội thần biết được một chút manh mối đối phó người Thiên Vân, chắc chắn sẽ hỏi ra được một ít manh mối.”

“Ừ. Không uổng công người ở Đại Diễn nhiều năm. Trẫm giao hết cho người...”

Hắn chợt im bặt, giọng có chút lấp lửng, Tần Nghiêu Huyền ôm trán phát hiện ra một tầng mồ hôi mỏng. Cần thận lắng nghe sẽ phát hiện ra trong tử lao có tiếng tim đập hỗn loạn.

“Bệ hạ?”

Thấy gương mặt lạnh lùng của Tần Nghiêu Huyền nhiễm một màu đỏ, Lục Thiên Hành kinh ngạc lại bị Tần Nghiêu Huyền đưa tay ý bảo chớ lên tiếng.

“Không sao, giờ trẫm đi xem Hoa nhi, sợ là nàng đã không đợi kịp muốn ta tha cho người rồi.”

Tần Nghiêu Huyền liếm bờ môi khô khốc, nhìn Lục Thiên Hành đang

khiếp sợ nói khẽ: “Người cũng hiểu rõ mà, phải không?”

“Cung kính hoàng thượng.”

Bộ dạng này rõ ràng là động tình rồi. Lục Thiên Hành không nhìn thấy Tần Nghiêu Huyền lộ ra vui vẻ và chờ mong trên mỗi bước chân, hắn cô đơn quỳ trên mặt đất cho tới khi Tần Nghiêu Huyền rời đi.

Hắn phải nhanh tay một chút, dù biết rõ Tần Nghiêu Huyền không có khả năng cho Đào Hoa uống loại thuốc kia nhưng phương thuốc từ sáng nay đã cho người làm rồi.

Tần Nghiêu Huyền cho cung nữ và thị vệ lui xuống, thậm chí cả Ảnh Vệ ngày thường bố trí ngoài viện cũng thu người.

Hắn vào phòng, bởi vì bước đi quá nhanh mà quần áo có chút lộn xộn, sau khi đóng cửa phòng hắn nhìn về phía giường khuất sau tấm rèm.

Trong không khí thoang thoang mùi hoa đào trộn lẫn với mùi tanh ngọt, còn có tiếng rên rỉ, ngâm nga nho nhỏ từ phía giường truyền tới.

Tần Nghiêu Huyền cởi áo ngoài, chỉ mặc áo trong ngồi lên giường, giữa đồng chăn gối bằng gấm là một thân thể trắng nõn ửng hồng, ngón chân mượt mà cũng căng ra, toàn bộ người co lại run rẩy, thỉnh thoảng lại phát ra tiếng ô a.

“Hoa nhi, đừng làm nữa.”

Run rẩy rút cánh tay trái của nàng ra, hắn ôm Đào Hoa vào ngực, nhìn xuân thủy óng ánh trên đầu ngón tay nàng. Thế nhưng nàng không ngừng lắc đầu, đôi mắt mơ màng, tiếng nói nức nở hơn: “A... Thật thoải mái, thiếp còn muốn... Người vì sao giờ mới tới? Mau mau... Ừ... giúp thiếp!”

“Dược này không thể tự giải sao?”

Tần Nghiêu Huyền cười bất đắc dĩ nhưng trong mắt đã có ham muốn rồi. Nhìn nàng nằm ở giữa giường, dưới thân dâm dịch chảy tí tách ướt đầm một mảng chăn, hoa huyệt đỏ tươi co rút, bộ dạng khốc lóc lại vô cùng ngây thơ đáng yêu làm người ta muốn ức hiếp một trận.

Nàng vậy mà lại lựa chọn dược tình mạnh nhất, còn uống một giọt cũng không chừa, bình ngọc kia giờ cũng dính chút dịch thể, hẳn là nàng cũng lấy nó để tìm kiếm chút khoái ý.

Xoa cổ chân trắng mịn của nàng, mỗi khi hắn vuốt nhẹ lại làm cho Đào Hoa run sợ không ngừng, nàng nằm sấp xuống, cảnh vật dưới

thân lỗa lỗ trước mắt Tần Nghiêu Huyền.

Cửa huyết mềm mại bị một ngọc thể màu trắng nhồi căng, Đào Hoa nhả nhó khế nhúc nhích, từ cúc huyết chảy ra vài giọt dịch thể trắng bóng, một đầu dây màu đỏ nho nhỏ cũng theo động tác của nàng thò ra ngoài.

Cổ họng Tần Nghiêu Huyền khế động, nắm dây đỏ kia lôi kéo, tiếng leng kenh thanh thúy vang lên trộn lẫn với tiếng nước trong cúc huyết.

“Đừng kéo... Bên trong... bên trong rất thoải mái...”

Nàng ỷ khuất mở miệng, cọ cọ mông vào tay Tần Nghiêu Huyền, “Chàng sờ thiếp đi, sờ nữa đi. Giống như ngày thường làm thiếp đó, vì sao giờ chàng không chạm vào thiếp? Chàng đừng giả bộ đứng đắn... A! Đừng... nhẹ một chút!”

Tần Nghiêu Huyền dở khóc dở cười đưa ngón tay trượt vào trong cúc huyết nho nhỏ của nàng.

Thuốc này hẳn chưa bao giờ dám cho Đào Hoa dùng. Một là vì được tính quá mạnh, thâm hoan cả đêm thân thể nàng sẽ chịu không nổi, hai là... thuốc này sẽ làm cho người ta bộc phát bản tính thật, so với tự khai còn chân thật hơn.

Không giống như các loại thuốc trợ tình bình thường, thuốc này sẽ làm cho người ta tỉnh táo đối mặt với bản tính, suy nghĩ thật, sau đó nói ra miệng.

Nàng sợ hẳn như vậy, hẳn nói to chút đã hủ nàng rồi. Tuy là bình thường nàng luôn cố tươi cười, nhưng nếu thật sự nói những lời trong lòng ra, có phải hay không đều là những lời muốn chạy trốn?

Thậm chí là... hận hẳn?

Tần Nghiêu Huyền không dám nghĩ đến.

Bộ dạng bây giờ của Đào Hoa rất hưởng thụ, trong lòng hẳn sinh ra thỏa mãn và vui mừng.

“Hoa nhi dâm dăng.”

Hắn đưa ngón tay thăm dò trong đường ruột nàng, rút ngọc thể ra sau đó lau sạch hoa huyệt và cục huyết cho nàng.

Thân thể muốn níu lại, Đào Hoa vô cùng không tình nguyện rì rầm: “Hoa nhi không dâm dăng thì chàng sẽ thích Hoa nhi sao?”

“Hoa nhi nói đúng, trẫm thích Hoa nhi như thế này.”

Ôm nàng lên, dục vọng dưới thân đã căng cứng lắm rồi, nhưng Đào Hoa lại giãy giụa, tránh đi, gương mặt thống khổ nói: “Chàng đừng động, đừng muốn đánh thiếp! Thiếp, thiếp tự mình tới! Chàng mỗi lần làm thiếp đều rất đau... Mỗi lần xương cốt thiếp đều thấy đau nhức đấy.”

Vốn tưởng rằng là nàng làm nũng, nhưng hai hàng nước mắt vậy mà chảy xuống thương tâm vô cùng, Tần Nghiêu Huyền kinh ngạc không biết nên xin lỗi hay răn dạy nàng, chỉ là thuận theo ý nàng bị nàng đè xuống, toàn bộ người nghiêng dựa vào đầu giường.

“Hoa nhi, dừng tay.”

Thấy Đào Hoa trần truồng, tóc tai tán loạn quỳ gối giữa háng hắn, cởi bỏ quần hắn và vuốt ve long căn, Tần Nghiêu Huyền hít sâu một hơi: “Đừng quậy, trẫm cho nàng...”

“Không! Mỗi lần chàng đến đều làm thiếp đau! Hoa nhi muốn tự đến!”

Sợ chạm vết thương trên tay nàng, Tần Nghiêu Huyền kêu một tiếng buồn bực sau đó vội vàng nghe theo ý nàng: “Vậy Hoa nhi cứ từ từ được không? Cẩn thận đừng động vào vết thương, nếu nàng đau quá khóc nhè ta không đỡ đâu...”

Nhưng Đào Hoa bây giờ thần trí đã bay bổng, so với say rượu còn thoải mái hơn, chỉ muốn làm nên căn bản không thấy đau.

Ngược lại cổ họng Tần Nghiêu Huyền run rẩy, nghiêng răng nhú mào, tựa hồ đau đớn.

“Hoa nhi sẽ cố gắng...”

Long căn dừng đứng trong lòng bàn tay, một tay căn bản không nắm trọn, quy đầu phun ra vài giọt màu trắng. Ngày thường nàng chán ghét mùi vị tanh nồng của nó, giờ lại thấy nó giống như suối thường, Đào Hoa nhẹ nhàng lè lưỡi liếm một cái.

“Ừ...”

Tần Nghiêu Huyền lập tức luồn ngón tay vào sâu trong tóc nàng, vốn định kéo nàng ra lại thấy Đào Hoa vươn lưỡi là liếm cái nữa trong mắt hấn lại lộ ra khấn trương và mong chờ.

Lưỡi nhỏ uyển chuyển di động, nàng càng liếm long căn của hấn càng cứng rắn, tay trái của nàng lên xuống, xoa nắn túi trứng một cách dịu dàng và cẩn thận.

“Hoa nhi lên học chuyện này chỗ ma ma sao?”

“Không phải! Là chàng bức ta đấy!”

Cái miệng nhỏ nhắm ngậm lấy đầu nầm, đôi mắt long lanh ánh nước, bộ dạng toàn tâm toàn ý của nàng vô cùng đáng yêu. Không biết là hưng phấn hay ủy khuất mà mỗi khi phun ra nuốt vào nàng lại phát ra âm thanh nức nở nghẹn ngào làm Tần Nghiêu Huyền càng cảm thấy sôi trào.

Nàng nhỏ côn th*т ra sau đó lại hôn khi thịt mẫn cảm của hấn, đầu lưỡi mềm mại liếm láp từ trên xuống dưới, bỗng nhiên nàng hôn lên túi trứng của hấn, lực đạo dưới tay Tần Nghiêu Huyền nặng hơn, thế nhưng Đào Hoa lại hé miệng nuốt côn th*т vào trong cổ họng.

“A... Ừ...”

Nàng nặng nề hôn mút, giống như đang ăn món gì đó rất ngon, Tần Nghiêu Huyền vội vàng kéo đầu nàng ra.

Nguy hiểm, quá nguy hiểm.

Suýt chút nữa hấn đã xuất trong miệng nàng rồi.

“Ồ ô! Đau!”

Da đầu bị đau, Đào Hoa ủy khuất vô cùng: “Chàng chẳng phải thích ta quỳ xuống liếm cho chàng sao? Ta đã chủ động rồi... Chàng còn khi dễ ta... Chàng có phải lại muốn bẻ gãy răng ta? Đồ bại hoại! Tàn Nghiêu Huyền, chàng là bạo quân, hôn quân dâm đẳng!”

“Nàng nói bậy bạ gì đó? Làm sao trẫm cam lòng làm đau nàng?”

Vỗ nhẹ tóc nàng, Tàn Nghiêu Huyền nghi ngờ nhìn Đào Hoa đang nịnh nọt liếm láp cho hắn, hỏi: “Trẫm từng tôn thương Hoa nhi sao? Trẫm cam lòng bẻ gãy răng nàng ư?”

“Chàng có! Chàng có đấy!”

Nàng tức giận nện tay phải xuống giường, há to miệng nói: “Chàng tự tay bẻ gãy! Cũng bởi vì ta không chịu liếm cho chàng! Ta không chịu lấy tay giúp chàng, chàng đã đánh gãy tay ta! Chân cũng thế! Mỗi lần chạm vào ta chàng lại trói ta lại! Chàng thích nhất chính là khi dễ ta!”

Đào Hoa lấy đoạn vải màu xanh phía đuôi giường, động tác vụng về trói hai tay của Tàn Nghiêu Huyền lại, “Giống như vậy đó! Chàng rất thoải mái khi làm chuyện này. Nhưng tại sao cứ làm ta đau cơ chứ? Có phải chàng rất thích nghe ta kêu thảm thiết phải không... Hay chỉ khi ngược đãi ta chàng mới thấy thoải mái?”

“Hoa nhi?”

Trán Tàn Nguyên Huyền đã vã mồ hôi lạnh khi nhìn thấy Đào Hoa chu môi ủy khuất khóc lóc kể lể, khiếp sợ khi phát hiện nàng buộc chặt vô cùng, đây là thủ đoạn khi dùng thẩm vấn nghi phạm.

“Hoa nhi gặp ác mộng sao?” Thấy ngôn từ của nàng chân thật, càng nói càng kích động, còn trói được tay hắn, Tàn Nghiêu Huyền nghi ngờ trấn an nàng: “Trẫm từng đối xử với nàng như vậy sao?”

“Ban ngày như vậy, ban đêm cũng như vậy! Chàng luôn luôn khi dễ ta!”

Khóc đến cổ họng đau rát, Đào Hoa lau nước mắt, nhìn lồng ngực

trần trụi của Tần Nghiêu bằng ánh mắt thèm thuồng, nàng nghĩ cắn một cái chắc chắn mùi vị không tệ.

Xoa bóp, hôn mút long căn dưới thân đã khiến Đào Hoa có chút mệt mỏi, không vừa lòng nữa.

Thứ này nàng rất chán ghét nhưng lại làm cho hần thoải mái.

“Nghiêu Huyền, chàng có thể dịu dàng với ta không? Hoa nhi sợ đau lắm. Ta nhất định sẽ ngoan ngoãn, chàng đừng đánh ta có được không?”

Đào Hoa bị dục không chế nên vô cùng thẳng thắn, nhăn nhó đứng dậy, mở miệng hỏi hần: “Nghiêu Huyền, ta và chàng đã ở bên nhau mười năm rồi, ta chết đi sống lại cũng vẫn ở bên cạnh chàng, chàng đối xử với tốt với ta một chút đi mà! Ta nhất định sẽ nghe lời chàng, nghe lời chàng!”

“Mười năm, sống đi chết lại?”

Tần Nghiêu Huyền thấy Đào Hoa giạng chân ngồi lên người hần, hoa huy*t khó khăn nuốt long căn, gương mặt nàng khổ sở khó nhìn nhưng thân thể lại cố gắng lấy lòng hần. Hần nhẹ nhàng thở dài một tiếng.

“Trẫm còn tưởng rằng người gặp ác mộng chỉ có mình trẫm mà thôi.”

Giọng nói của hắn giống như ánh trăng rơi xuống mặt nước, Đào Hoa nghi ngờ ngẩng đầu, mỗi lần nghĩ lại chuyện cũ lòng nàng lại vô cùng đau đớn.

“Không phải là mộng đâu.”

Nàng ủy khuất nói.

Ánh mắt Tần Nghiêu Huyền đen tối, gương mặt lạnh lùng tuấn lãng vô cùng nhưng so với trí nhớ của nàng trẻ hơn vài phần, không có bị sự gian nan vất vả mài giũa. Đào Hoa chớp mắt, thấy vô cùng kỳ lạ nhưng không nghĩ ra được là lạ ở chỗ nào.

Toàn thân nàng nóng như lửa đốt, trong bụng mơ hồ trướng đau, có chút chua xót lại có chút thoải mái.

Không đau lắm.

Tay trái Đào Hoa đặt trên bụng hắn, nàng cúi đầu nhìn côn th*т đang chọc vào cơ thể mình, cảm giác và hình dáng quen thuộc, vẫn quá lớn so với thân thể nàng, lúc này đang ngẩng cao đầu tỏ vẻ kích động, một giây sau có thể sẽ bất ngờ xỏ xuyên vào hoa huy*т mềm mại của nàng.

“Nghiêu Huyền?”

“Ừ, nàng nói đi.”

Thấy gương mặt Đào Hoa tràn đầy nghi hoặc và vui mừng nhìn nơi hai người giao hợp, lòng Tần Nghiêu Huyền dịu đi. Bên trong hoa huy*т của nàng ẩm ướt, cố gắng cắn mút hắn, nơi sâu nhất hơi run rẩy, hiển nhiên là đang thẹn thùng mất cảm.

“Ta không phải đang nằm mơ chứ?”

Đột nhiên, Đào Hoa cười lớn, “Hóa ra cũng có một ngày chàng bị trối như vậy! Đáng đời!”

Đào Hoa thờ hồn hén, mộng nâng lên hạ xuống vội vàng. Tư thế của nàng không thuần thực, cũng không nghề có kinh nghiệm nên tự làm bản thân đau đớn, Tần Nghiêu Huyền cũng đau tới nhú máu.

Nhưng nàng càng lúc càng động nhanh, mới bắt đầu ngây ngô, cũng rất nhanh tìm được chỗ làm bản thân thoải mái.

Nhục bồng càng lúc càng sâu, bờ eo của nàng cũng đông đưa uyển chuyển, không nhẹ không nặng, khoái cảm tê dại dọc theo hoa huyệt lên não. Nơi giao hợp của hai người không ngừng văng bọt nước, xuân thủy nhuộm cơn th*т thành một mảnh dâm mỹ, hai mép thịt mềm mại căng ra lại khép vào, âm thanh phách phách phách làm người ta tim đập xấu hổ.

“Hóa ra chàng thích như vậy sao?”

Nàng cố ý ngồi dậy, cơn th*т phình to sắp phun trào bị hoa huyệt nhả ra, sắc mặt Tần Nghiêu Huyền tối sầm. Hắn thấy Đào Hoa cười xấu xa, cố ý lấy tay đẩy hai mép thịt ra, cọ cọ hoa hạch cũng không cho hắn đi vào.

Bởi vì nàng kịch liệt kích thích mà hoa huyệt lộ ra màu đỏ tươi quyến rũ mê người, bọt trắng cũng trào từ trong hoa huyệt ra, thậm chí trước mặt hắn nàng còn đem cắn ngón tay vào, rên rỉ, gầy gầy, vuốt ve âm vật.

d*т thủy chảy dọc lên long căn, Tần Nghiêu Huyền cắn răng nhìn bộ dạng động tình của Đào Hoa.

Giống như một tiểu hồ ly đang diễn võ dương oai.

“Muốn ta làm sao?”

Thấy trán Tần Nghiêu Huyền đổ mồ hôi, Đào Hoa mới ban ân trạch ngấm cơn th*т ngồi sụp xuống nhưng lại bị trượt, vài lần như thế làm cho cơn th*т chảy ra vài giọt tinh dịch.

“Hoa nhi...”

Giọng nói khàn khàn, không nóng không lạnh làm Đào Hoa run rẩy. Đào Hoa há miệng rên rỉ, đưa long căn vào trong cơ thể, ủy khuất

nói: “Chàng không muốn thật sao? Mở miệng cầu xin ta một tiếng cũng không chịu, đồ bại hoại.”

Tần Nghiêu Huyền thoát khỏi đoạn vải mỏng trói tay.

Đào Hoa làm ra chuyện này, trị riêng tội khi quân cũng không đủ.

“Dừng! Ta động, ta động là được!”

Cấn rặng, bộ dạng ủy khuất chấp nhận hy sinh, Đào Hoa dùng sức ngồi xuống, hoa huy*t bị côn th*t hung hăng xuyên qua, nàng sáng khoát hét lớn một tiếng, chút sức lực còn lại dồn xuống vòng eo nhỏ nhắn.

Động một lúc, Đào Hoa thỏa mãn nằm trong ngực Tần Nghiêu Huyền, nhỏ giọng nói: “Thoải mái quá... Nghiêu Huyền, chàng có sướng hay không?”

Đây là những lời ngày thường Đào Hoa không dám nói.

Nàng thậm chí còn lè lưỡi, thổi khí vào lỗ tai hắn, liếm vành tai và cổ hắn, còn dùng răng nanh cắn hắn.

Nếu không phải Tần Nghiêu Huyền chìm trong bể dục vẫn nhớ rõ ngày thường hắn luôn muốn trêu chọc nàng như vậy, nhất định hắn sẽ bóp chết nàng tại chỗ.

“Ta đánh dấu ký hiệu lên người chàng rồi, chàng đã là người của ta. Chàng dám chạy ta sẽ cắt đứt chân chàng!”

Người dưới thân quả nhiên cứng đờ. Đào Hoa cười không ngừng, “Khà khà, sợ rồi sao? Chàng từng đánh gãy tay gãy chân ta đấy! Chàng còn dám khi dễ ta, ta sẽ cắt đứt chân chàng!”

Tần Nghiêu Huyền giật đoạn vải mỏng ra, thò tay xoa đầu Đào Hoa, thuận theo sống lưng nàng trượt tới mông nàng.

“Ồ ô! Đau!”

“Đau sao? Hả? Vừa rồi không phải nàng làm trẫm, nàng rất thoải mái sao? Ăn nói linh tinh xong giờ rất vui vẻ phải không?”

Tần Nghiêu Huyền xoay người đè Đào Hoa xuống, đẩy hai đùi nàng ra, hoa huy*t mềm mại lộ ra ngoài, d*m thủy chảy ròng ròng.

“A, a... Nghiêu Huyền...”

Dưới thân va chạm mãnh liệt khác xa với lúc nàng tự động, Đào Hoa cảm giác mỗi lần hấn ra vào đều sâu vô cùng, nàng sẵn khoái thúт thít: “Thật sâu, hoa huy*t bị chàng làm hồng rồi! Đau... Đau quá...”

“Là đau hay thoải mái?”

Mỗi lần rút ra đều kéo theo dịch thủy, cắm vào bọt nước lại tung tóe, Tần Nghiêu Huyền cười nhẹ nói: “Hoa nhi thật sự dâm đảng, bị làm ra thế này còn hưng phấn như vậy, nhìn xem, trên giường đều là d*m thủy của nàng.”

“Còn không phải là tại chàng sao! Đều tại chàng đó!”

Rõ ràng là nàng lên án hấn nhưng hấn lại nghe thành lời tán dương, giống như đang nói hấn thật tài giỏi vậy.

“Hoa nhi ngoan.”

Thỏa mãn hôn cái miệng nhỏ của nàng, giữa lúc hôn giữa thân hai người dính sát không một kẽ hở, so với dĩ vãng nàng vẫn luôn ướt át nhiệt tình ngay khi hấn tiến vào.

Khoái cảm thống khổ khiến nàng rên rỉ, bẹn đùi run rẩy, đôi chân nhỏ nhắn đạp loạn xạ.

“Nghiêu Huyền... A... Ủ... ĐỪNG...”

Đào Hoa bồng căng mũi chân, trong màn nước mắt mờ mịt, kéo tay hấn, cắn môi dưới.

Nàng vừa tới cao triều, trong hoa huy*t đã bị rút vào một cổ tinh dịch, xuất thẳng trong tử cung đúng là vô cùng sung sướng, Đào Hoa khóc lóc lại tiết ra một hồi.

Nàng không được nữa rồi.

Mật huyết căng phồng, hoa huyết màu đỏ tươi bởi vì quá độ, khi còn thút rút ra, một cổ tinh dịch cũng theo lối đó chảy xuống giường. Đào Hoa híp mắt rên rỉ, Tần Nghiêu Huyền lau mồ hôi trên trán nàng, ngắm nhìn gương mặt nhỏ nhắn ngập tràn xuân ý.

“Tới một lần nữa.”

Căn bản không chờ Đào Hoa mở miệng, Tần Nghiêu Huyền lại nặng nề tiến vào.

“Ô ô... Đồ bại hoại, hôn quân, đồ bại hoại dâm dăng...”

“Ha... Ừ... chỗ đó... Bị chàng làm hỏng rồi...”

“A...! Thoải mái quá... Hỏng mất, thật sự hỏng mất đó! Nghiêu Huyền, nơi đó hỏng mất... Hoa nhi không được...”

Đào Hoa cảm giác nàng đã kêu khóc vô cùng thảm thiết, thậm chí nấc nghẹn lên. Nàng cố gắng đẩy Tần Nghiêu Huyền ra lại bị một cánh tay của hắn trói chặt.

Ngày hôm sau, Đào Hoa cảm giác nàng gói lên một cái gói đầu thật thoải mái, ấm áp. Chỉ là có gì đó nhô lên chạm vào gương mặt làm nàng hơi khó chịu, mơ hồ mờ mẫn sau đó nắm lấy nhưng kỳ lạ là nắm mãi không được.

“Đào Hoa.”

“A?”

Đào Hoa sờ gói đầu mở mắt ra, nhìn gương mặt giận dữ của Tần Nghiêu Huyền, lập tức sợ tới mức mở to mắt, trong đầu ong một tiếng sau đó không dám động đậy nữa.

Nàng phát hiện tay nàng đặt trên ngực hắn, ngón tay đang nắm đầu vú hắn.

A... màu đỏ đấy, giống như hạt đậu. Có chút cứng rắn, không biết mùi vị thế nào đây?

Ngay vào lúc Đào Hoa há mồm, nàng chợt kêu a một tiếng.

“Bệ hạ tha mạng! Ngày hôm qua Hoa nhi uống phải loại thuốc kỳ quái... Đầu óc... Đầu óc bị hư!”

Nàng hoàn toàn không nhớ nổi nàng đã nói gì, làm gì. Nàng chỉ có thể mơ hồ nhớ được cảm giác thoải mái vô cùng ngày hôm qua, nàng còn... ngồi trên người Tần Nghiêu Huyền, gương mặt mặc cho nàng làm càn của hắn, nàng căn bản không quên được.

Dùng hết sức chống đỡ thân thể bủn rủn quỳ xuống, Đào Hoa vô cùng sợ hãi, một cổ long tinh từ trong cơ thể nàng chảy ra, trên giường đều là vết dịch đọng sau hoan ái.

Tần Nghiêu Huyền cười một tiếng.

Thật đáng sợ!

Đào Hoa cảm giác có thanh đao treo lên cổ nàng rồi, một giây sau sẽ có thể chém đứt đầu nàng!

Không không không, Đào Hoa cảm thấy nếu Tần Nghiêu Huyền làm vậy là quá nhân từ rồi. Không nói tới loại tội này là loại tội khi quân phạm thượng, thậm chí là vũ nhục quân vương, chỉ cần hắn nói bừa một câu, nàng ngũ mã phanh thây là chuyện không đùa.

Hơn nữa nàng còn có thể bị hắn... Lột sạch quần áo, cầm dao lột da, sau đó trong bộ dạng máu tươi đầm đìa mà diễu phố thị chúng, bị treo lên tường thành chờ chết đói chết rét.

Càng nghĩ Đào Hoa càng cảm thấy lạnh lẽo, vụng trộm nhìn sắc mặt Tần Nghiêu Huyền, quả nhiên là hắn đang nhíu mày, bộ dạng bất mãn.

Cánh tay phải còn run, chẳng lẽ muốn trực tiếp bóp chết nàng?”

“Chỉ cần bệ hạ... Bệ hạ cho Hoa nhi toàn thân...”

Đào Hoa khóc ra tiếng: “Ngũ mã phanh thây cũng tốt, lột da hủy xương cốt cũng được, ngàn vạn lần đừng biến ta thành kẻ tàn phế.”

Lông mày Tần Nghiêu Huyền nhú chặt hơn.

Xử trí như vậy còn không vừa lòng hấn?

Đào Hoa co rúm lại, cái kia... So với cái chết càng làm cho người ta thống khổ hơn là cái gì?

Cảm nhận được ánh mắt của hấn rơi trên bộ ngực trắng nõn đầy ký ấn của nàng, sau đó lướt tới hạ thân, Đào Hoa bị dọa đến sắc mặt trắng bệch: “Bệ hạ... ta không muốn làm quân kỹ! Bệ hạ nếu như muốn đầy Hoa nhi đi sung quân...”

Nàng sẽ tự vẫn!

Đào Hoa nhìn cột nhà trong phòng, muốn chạy tới nhưng hai chân run lên, sau đó nặng nề ngã trên mặt đất.

“Ô ô ô...”

Còn nói gì sẽ cải vận chứ. Cái chết ở kiếp này của nàng so với kiếp trước còn thảm hơn!

“Hoa nhi.”

Thở dài một tiếng, giống như đang cười nhạo sự ngu xuẩn của nàng, Tần Nghiêu Huyền ôm nàng lên giường, giữ tay bị thương sau đó hôn trán nàng nói: “Đừng sợ, đêm qua chỉ là giấc mộng xuân. Trẫm làm sao có thể trách nàng?”

Đào Hoa hơi hé miệng, nhìn lãnh ý trong mắt Tần Nghiêu Huyền đã bị vui vẻ ôn hòa thay thế.

Nàng dường như nghe được trong lòng tiếng đóa hoa đang nở.

Hấn là hoa đào đi, hoa đào năm cánh xinh đẹp, người đời đều nói chỉ khi gặp người trong lòng mới nở rộ.

“Hoa nhi có biết, lòng trẫm luôn vì nàng không? Đêm qua trẫm đã đáp ứng sẽ độc sủng một mình nàng, Hoa nhi quên rồi sao.”

Thấy khóe miệng nhỏ nhắn của Đào Hoa khẽ nhếch bộ dạng ngốc nghếch, Tần Nghiêu Huyền cười nhẹ lắc đầu, môi mỏng dán lên tai nàng, tiếng tim đập dần dần không khống chế được, hần ban thanh chỉ: “Chờ Hoa nhi vì trẫm múa xong vũ khúc, chúng ta sẽ hồi cung, ta sẽ sắc phong cho nàng.”

“Nghieu Huyền...”

Đào Hoa kinh ngạc, nước mắt từ trong đôi mắt long lanh rơi xuống đất.

“Hoa nhi ngốc, sao nàng khóc?”

Tần Nghiêu Huyền không quen nhìn nước mắt, càng không quen đối mặt với Đào Hoa, lại càng không nói tới nước mắt Đào Hoa. Hắn vội vươn tay lau đi nhưng càng lau lại càng nhiều, nàng khóc đến mức thở không ra hơi, gương mặt xinh đẹp trắng nõn phiem hồng.

Nếu đây là mộng, nàng không hy vọng tỉnh lại.

Hắn thở dài, xoa đầu Đào Hoa, “Muốn khóc thì khóc đi.”

Đào Hoa nhớ rõ, nếu là ngày xưa, Tần Nghiêu Huyền đã sớm tự tay bóp cổ nàng, lạnh lẽo dọa dẫm nếu nàng hắn dám khóc nữa hắn sẽ bóp chết nàng.

Sau đó hắn thật sự xuống tay, trên cổ nàng sẽ in đậm dấu tay đỏ tươi, bất luận nói gì đều thấy cổ đau nhức, soi gương sẽ thấy vết thương trên cổ tụ máu rồi dần dần hóa tím xanh. Vết máu bầm ấy như con rắn độc quấn quanh cổ nàng, gặm máu thịt của nàng.

Nhưng Tần Nghiêu Huyền bây giờ không có làm như vậy.

Bàn tay phủ lên đỉnh đầu nàng, dịu dàng vỗ về, ngữ điệu nói chuyện cũng thận trọng.

“Hoa nhi đừng khóc.” Trong đôi mắt hắn lộ ra bối rối giống như đêm qua, Đào Hoa nín khóc mỉm cười, chui vào trong ngực hắn, đánh bạo lau nước mắt lên khuôn ngực trần trụi của hắn.

“Ngoan. Các phi tử khác cầu cũng không có được ngôi vị hoàng hậu, vì sao Hoa nhi lại ủy khuất chứ?”

Bởi vì...

Cho tới bây giờ Đào Hoa vẫn không nghĩ tới ngôi vị hoàng hậu bỏ trống mười năm kia, không người giữ phượng ấn mười năm là bởi vì dành cho nàng. Rốt cuộc tâm tư của Tần Nghiêu Huyền hướng về nàng là khi nào? Hẳn vì yêu nàng nên nhốt nàng trong cung cấm, yêu nàng nên... thà rằng bỏ trống phượng vị cũng không cho người khác sao?

Lục Ninh Nhã không tốt sao? Những phi tử kia không tốt sao? Khuê nữ danh môn vọng tộc không tốt sao?

Đào Hoa không nghĩ ra được, nhưng Tần Nghiêu Huyền chưa bao giờ nói đùa với nàng.

“Nhưng mà tuổi Hoa nhi còn nhỏ, lại là người Đại Diễn.”

“Trẫm biết.” Tần Nghiêu Huyền hôn lên nước mắt nàng, nói khẽ: “Hoa nhi chỉ cần ngồi lên vị trí bên cạnh trẫm, nói với khắp thiên hạ rằng nàng là hoàng hậu của trẫm, những chuyện còn lại trẫm sẽ giải quyết thay nàng.”

Lời vua đã quyết, Đào Hoa còn có thể nói gì. Nàng sững sờ gật đầu, bất luận Tần Nghiêu Huyền ôm nàng đi tắm, thay quần áo nàng cũng ưng thuận.

Bàn tay của hắn vô cùng thuần thực cầm lược chải tóc, cài trâm cho nàng. Quần áo trên người nàng hắn cũng cẩn thận mặc từng cái.

“Nghiêu Huyền.”

Khi Tần Nghiêu Huyền cái thắt lưng cho nàng, Đào Hoa không nhịn được nữa hỏi: “Chàng... Chàng đã từng chăm sóc người khác hay sao?”

“Ừ.”

Hắn chỉnh lại vạt áo sau lưng cho Đào Hoa, thản nhiên nói: “Trẫm học tất cả vì ngày hôm nay, Hoa nhi có vui không?”

Đâu chỉ vui, quả thật nàng đã cảm động đến khó tin.

Nhưng bộ quần áo trên người là thật, trâm cài tóc trên đầu nàng cũng là thật.

Nhất thời không biết ở chung với hấn thế nào, Đào Hoa nghe được bụng mình phát ra tiếng ọt ọt, nàng mới hé môi nói: “Ta muốn ăn cháo hoa.”

Loại cháo này nằm một lần, có thể làm người ta muốn ăn mãi.

“Sao Hoa nhi lại muốn ăn món này?” Tàn Nghiêu Huyền khẽ lắc đầu, nắm tay nàng nói: “Cũng tốt, chờ Hoa nhi ăn xong, bên Lục Thiên Hành cũng có kết quả. Một đêm đã qua rồi.”

Tới giờ mới chỉ vón vẹn một đêm, Tàn Nghiêu Huyền từ trước tới nay lạnh lẽo, giờ phút này nhìn nàng trong mắt lại ẩn chứa dịu dàng.

Ánh mắt không chút che giấu, không ai nhìn ra hấn có chút nào không khỏe, Đào Hoa hoài nghi, có phải Tàn Nghiêu Huyền cứ luôn nhìn nàng như thế từ lâu.

Lục Thiên Hành chưa bao giờ làm người khác thất vọng, Đào Hoa mới ăn xong nửa chén cháo, ăn xong nửa miếng bánh ngọt trên tay Tàn Nghiêu Huyền... Hấn đã quỳ ở ngoài chờ lệnh.

Đào Hoa vui mừng buông thìa, lại bị Tàn Nghiêu Huyền ôm lên gối, múc từng thìa cháo đút cho nàng, nàng vừa nuốt xuống, bánh ngọt lại bị nhét vào miệng.

“Ô ô...”

Nàng cắn bản không nói được gì!

Nhưng Tàn Nghiêu Huyền coi như không phát hiện ra bản thân ép nàng ăn quá nhiều, động tác dưới tay không ngừng, ánh mắt ôn hòa nhìn người trong ngực, tiếng nói lạnh đi vài phần: “Hỏi ra chuyện gì?”

“Bẩm báo hoàng thượng, Giản Sơ quả thật là người Thiên Vân.”

Lục Thiên Hành ngẩng đầu nhìn hai người, nhưng Đào Hoa chỉ lo ăn không có gì khác thường, hấn đành chiều theo ý Tàn Nghiêu Huyền

nói tiếp: “Chỉ là trong miệng hắn có giấu độc, thừa dịp thần không phòng bị đã nuốt, tuy rằng đã cho hắn nôn ra nhưng tính mạng khó kéo dài. Hắn là người di cư ở Thiên Vân, hắn nói... Muốn gặp quý phi nương nương, nếu như nương nương tự mình đi đến, hắn sẽ giao đơn thuốc cho nương nương.”

“A! Ta đi, ta sẽ đi ngay bây giờ.”

Thấy Tần Nghiêu Huyền còn tính toán, Đào Hoa đẩy tay Tần Nghiêu Huyền ra, nhảy xuống đất chột thấy sau lưng lạnh lẽo, lúc này mới cảm thấy không ổn.

Nàng hành lễ nói: “Bệ hạ, cho Hoa nhi đi nhé?”

“Ăn xong cái này thì đi.” Tần Nghiêu Huyền giận dữ ra mặt, thấy Đào Hoa há miệng nuốt miếng bánh nhân tiện ngậm luôn ngón tay hắn, cái lưỡi còn nghịch ngợm liếm liếm.

Đôi mắt long lanh, xấu hổ ngại ngùng, còn có chờ mong hưng phấn.

Nhút nhát e lệ làm cho lòng hắn rung động.

“Đi đi.” Tần Nghiêu Huyền vuốt ve môi nàng, thấy khoe miệng Đào Hoa cong lên lập tức vui vẻ nói: “Về sau gọi nàng là hoàng hậu.”

Lục Thiên Hành kinh ngạc nhìn hai người, thấy Đào Hoa ngượng ngùng túm tay Tần Nghiêu Huyền, hắn cũng không cố kỵ mà vuốt ve tay nàng.

Giống như hai nhân vật lưỡng tình tương duyệt trong thoại bản đang âu yếm vậy.

Lục Thiên Hành dập đầu, gào to chúc hoàng hậu nương nương vạn phúc kim an.

Đào Hoa theo Lục Thiên Hành tới tử lao, nhìn gương mặt trầm trọng của hắn, nàng hơi ỉu rĩ, cố trấn an hắn: “Nếu như ta thật sự thành hoàng hậu mà nói, Thiên Hành người cũng coi như thăng quan rồi phải không?”

“Mạng của thần là nương nương cho, dù không quan tước cũng

không sao cả.”

Một cánh hoa đào rơi xuống, Lục Thiên Hành thò tay muốn nhặt lên lại bị ánh mắt ngậy thơ long lạnh của Đào Hoa làm ngưng ngừng, cúi đầu nói: “Thần chỉ muốn làm hộ vệ của nương nương, bảo vệ người chu toàn, không nghĩ tới chuyện khác.”

“Đừng nói những lời khách sáo như vậy.”

Đào Hoa cố gắng nhớ lại Lục Thiên Hành của kiếp trước, sau khi nàng rời khỏi Đại Diễn cũng chưa từng gặp lại hắn. Cũng chưa từng nghe nói huynh trưởng Viên phi thú thê nạp thiếp.

Chẳng lẽ... Lữ lự ở Giang Nam tại kiếp trước, Tàn Nghiêu Huyền sau khi tra ra Lục Thiên Hành đã trực tiếp giết sao?

Kiếp này, hắn vẫn sống tốt.

Bởi vì nàng nên hắn còn sống, còn có tương lai.

Nghĩ lại, Đào Hoa thấy vô cùng cảm khái, đi vào tử lao lạnh lẽo, Đào Hoa cầm dao găm trên người Lục Thiên Hành phòng thân, nhỏ giọng nói: “Người yên tâm đi, ta nhất định sẽ cố gắng tìm cho người một cô nương xinh đẹp, hợp ý và hiểu chuyện.”

Cho quãng đời còn lại của người trôi qua thật tốt, bù đắp lỗi lầm kiếp trước ta không thể cứu được người.

“Nương nương muốn thế nào, thần thích thế đó.”

Lục Thiên Hành nghĩ nửa ngày mới nói ra được những lời này, Đào Hoa cảm thấy hắn giống như một tên ngốc không thích nói chuyện, giận dữ sẽ đi vuốt móng ngựa nên nàng quay người hướng vào trong tử long.

Giản Sơ đã bị thả xuống, tứ chi bị xích sắt lỏng lẻo khóa chặt, bộ dạng hấp hối sắp chết.

“Hoàng thượng vậy mà dám để người tự mình tới đây...”

Khó khăn ho ra ngụm máu đen, Giản Sơ cười quái dị hỏi: “Nhìn bộ

dạng này của người đâu còn sợ hãi như khi đó nữa? Có phải chăng hoàng thượng đã hứa với người cái gì.”

“Người mở miệng một tiếng hai tiếng hoàng thượng, đối với bệ hạ một lòng trung thành. Ta sắp trở thành hoàng hậu của bệ hạ, người cũng nên cung kính một chút đi.”

Nữ hài mười lăm tuổi ngồi trên ghế cao, bộ dạng cao cao tại thượng rất giống người nào đó.

Giản Sơ cười một tiếng tê tâm phế liệt, cơ thể đã hấp hối lắm rồi.

“Chuyện đã tới nước này, ta không còn lời nào để nói. Nếu như hoàng thượng yêu người, thậm chí cho người phượng vị, coi như thiên hạ chê cười có thể nào? Người Thiên Vân trăm phương ngàn kế cũng bằng được tiểu nữ oa như người...”

Đào Hoa nhú mày nói: “Bỏ cung hy vọng trước khi người chết có thể nói rõ ràng mọi chuyện. Đừng để bỏn cũng tra ra, tru di cả cửu tộc nhà người.”

“Ta làm gì có cửu tộc. Bất quá chỉ là một người Thiên Vân cõn con thôi!” Hắc ho khan cười nhẹ một hồi rồi nói: “Thiên Vân Quốc không có sở trường làm nông, không có sở trường thương lượng, càng không có võ nghệ, đất đai khô khốc, nuôi sống được người đã là khó khăn nhưng lại là một trong bốn nước lớn, người có biết vì sao không?”

“Người Thiên Vân am hiểu đan thuật, y thuật, thậm chí là tu luyện thông thiên chi đạo.” Nàng nhớ rõ đã từng đi qua một nơi giống như tiên cảnh, cung điện lộng lẫy, mây bay nước biếc, Đào Hoa còn tưởng rằng nàng lạc vào chốn thần tiên.

Giản Sơ cười: “Người quả nhiên không biết gì cả. Những lời đồn đó là thủ đoạn của bậc Đế Vương, những kẻ phía dưới bất quá chỉ là những đứa trẻ con biểu diễn. Thiên Vân am hiểu là Tâm Thuật. Những đứa con bị đưa ra ngoài như chúng ta là quân cờ trong Tâm Thuật. Người đời nói hồng nhan vốn họa thủy, mỹ nhân hại nước, Đế Vương say mê đắm nhạc cũng không phải không có nguyên nhân.”

“Người nói Thiên Vân phái nữ nhân tới cho các Đế Vương các nước ăn sủng sao? Chuyện này sao người biết được?” Đào Hoa cười nhạo nói: “Mỹ nhân thiên hạ nhiều không kể xiết, người Thiên Vân nào cũng có bộ dạng độc nhất vô nhị sao, người khác nếm qua một lần liền khó quên soa? Một Đế Vương làm sao có thể vì chút nữ sắc quên đi việc nước nhà?”

Thật sự là ông nói hươu bà nói vượn. Nàng nghĩ Giản Sơ nói bừa, chỉ muốn sống lâu thêm một chút thôi, vừa đứng lên muốn rời đi lại nghe hắn nói: “Không chỉ như thế, Thiên Vân còn có đan thuật, y thuật, thậm chí là hiểu biết về cổ thuật độc thuật ở Nam Cương. Giản Sơ trước khi chết chỉ có một lời khuyên, nhắc nhở... Xin người nhớ kỹ những lời hôm nay người nói, không vì nữ sắc dao động, nước nhà là chuyện lớn.”

“Từ khi ra đời Giản Sơ đã phiêu bạt khắp nơi, rõ ràng mọi chuyện, bất quá chỉ muốn an ổn một đời, yên lặng làm người.”

“Thống khổ trong lòng đều do con người gây ra. Muốn cởi chuông phải tìm người buộc chuông, hoàng thượng thống khổ... Nương nương còn không nghĩ thông suốt sao?”

Đào Hoa kinh ngạc quay đầu lại, nhìn ánh mắt cười nhạo của Giản Sơ, hắn nói: “Người chính là thống khổ trong lòng hắn, người không biết sao? Giản Sơ không sống lâu nữa, di nguyện chỉ mong thiên hạ yên ổn, thỉnh cầu nương nương thật lòng với hoàng thượng... Đừng dùng Tâm Thuật với hắn, tự mình chuốc khổ đã đành còn làm hại dân chúng.”

“Ta chưa từng tính kế bệ hạ... Rõ ràng là hắn ngược đãi ta...” Đào Hoa nói ra toàn bộ những lời trong lòng, “Vì cái gì mà ánh mắt người nhìn ta giống như ta là côn trùng bám trên máu thịt bệ hạ làm hại hắn thế?”

“Nương nương cảm thấy không phải, là không phải.” Giản Sơ chậm rãi nhắm mắt, cười nói: “Nếu người không phải là tốt nhất... Ngày sau người phải nhớ kỹ những lời hôm nay người đã nói.”

Bức tường nhà tù được xây dựng kiên cố, không khí bên trong lạnh lẽo làm người ta sợ hãi nhưng cũng ngăn không nổi tai vách mạch rừng.

Lục Thiên Hành nghe di ngôn trước khi chết của Giản Sơ, chắc chắn không còn động tĩnh bên trong mới thả lỏng bàn tay nắm sẵn độc. Bên trong, Đào Hoa và hắc cũng đã trò chuyện xong.

“Hoàng thượng?”

Quay người chống lại ánh mắt âm u của Tần Nghiêu Huyền, Lục Thiên Hành vội vàng quỳ xuống dâng bình độc còn dư, cung kính nói: “Bẩm bào hoàng thượng, hắc cũng không nói thêm lời gì thừa hải, nhất là những lời về Thiên Vân và nương nương...”

“Trẫm có nghe được, người làm không tệ. Đi thăm muội muội người đi.”

Tần Nghiêu Huyền đưa tay cắt ngang lời Lục Thiên Hành, hạ lệnh đuổi người đi, một thân sát ý lạnh lẽo giống như núi băng. Chỉ đến khi thấy được nữ tử từ trong tử lao đi ra, ánh mắt mới trở nên ôn hòa.

“Bệ hạ!”

Lục Thiên Hành không tự chủ nhìn theo hướng giọng nói, quả nhiên, Đào Hoa đang từ trong tử lao chạy ra.

Nàng chạy vội vã, làn váy đóng đưa giữa tiếng trâm ngọc cài tóc phát ra âm thanh thanh thúy, nhào vào lòng Tần Nghiêu Huyền sợ hãi khóc ra tiếng.

“Cẩn thận không rơi mất giày thêu đó.”

Ôm Đào Hoa vào ngực, Tần Nghiêu Huyền cười nhẹ trách cứ Đào Hoa.

“Có bị thương không?”

Khoảng cách tử lao tới ghế đá trong nội viện không xa, chân nhỏ bị nắm lấy, Đào Hoa nhìn Tần Nghiêu Huyền giống như đang quỳ trước nàng cẩn thận xem xét, bộ dạng còn có chút căng thẳng.

“Không có.” Hắn giống như vô tình chạm vào lòng bàn chân, Đào Hoa có chút nhột hù một tiếng, “Sao bệ hạ ở đây?”

Giờ là lúc tu sửa đề đập, dựa theo ý thủy ti Giang Nam dùng năm vạn công nhân tu sửa lại, Tần Nghiêu Huyền dù không tận mắt giám sát cũng phải cùng các đại thần thương lượng chuyện hồi cung nghênh đón tin đánh bại Đại Diễn, làm sao có lòng rảnh rỗi ra ngoài?

“Nếu thích khách còn muốn làm hại Hoa nhi, trăm cũng có thể bảo vệ nàng.” Thấy bộ dạng ngây thơ hiếu kỳ của nàng, Tần Nghiêu Huyền hôn lên bắp chân trắng nõn của nàng một cái, “Vết thương trên tay nàng còn chưa khỏi, không nhớ sao? Thích khách kia nói gì với nàng?”

“Hắn chỉ đang vùng vẫy giãy chết mà thôi. Hoa nhi mang đoản đao vào, thị vệ ở bên ngoài mà.” Đào Hoa cảm thấy toàn thân nhũn ra, còn nữa câu không cần bệ hạ lo lắng không nói ra.

Tuy rằng nàng rất muốn biết vì sao Giản Sơ muốn giết nàng, nàng có phải nên sớm chết đi mới tốt không.

Nhưng nếu hỏi, Tần Nghiêu Huyền chắc chắn lại cho rằng nàng muốn trốn. Không chừng hắn sẽ lại làm ra chuyện gì đó.

Không có chuyện gì đâu, ở kiếp trước nàng đã bị hành hạ mười năm, không phải hắn vẫn sống tốt sao?”

Đào Hoa nhìn Tần Nghiêu Huyền, cười khẽ một tiếng, vậy mà nàng lại lo lắng cho hắn, quả nhiên trùng sinh xong có gan khi quân rồi.

“Thị vệ là thị vệ, trăm vẫn lo lắng.

Đeo giày lại cho Đào Hoa, đôi mắt thâm trầm của Tần Nghiêu Huyền lóe sáng, rót cuộc mở miệng nói: “Hoa nhi bị thương, trăm đau lòng.”

“Này...” Đào Hoa mím môi, “Hoa nhi nhất định sẽ giữ gìn phượng thể

mà.”

“Hoa nhi ngốc.”

Tần Nghiêu Huyền thu nụ cười, bộ dạng giận dữ làm Đào sợ hãi nhưng hấn lại đưa tay xoa đầu nàng.

Đào Hoa cảm thán một tiếng nguy hiểm thật, nhắm mắt lại, xác định yên ổn mới mở mắt ra: “Nghiêu Huyền, chàng đừng đánh ta có được không? Sáng nay chàng vừa nói thương ta đấy.”

Ba...

Ngón tay hấn đột nhiên dùng sức nắm chỗ da thịt mềm mại, Đào Hoa đau đến há miệng.

“Đau không?”

“Đau... Đau lắm!”

Dấu ấn đỏ tươi in trên cổ, Đào Hoa ủy khuất cắn môi: “Chàng còn nói cứng chiều ta cơ đấy!”

“Trẫm đồng ý đưa nàng xuống Giang Nam vì muốn xem vũ khúc, lâu như vậy nàng cũng không múa cho trẫm xem, trẫm còn chưa trị nàng tội khi quân còn không tính là cứng chiều nàng sao?”

Đào Hoa hít một hơi thật sâu, nhào vào lòng Tần Nghiêu Huyền cọ cọ, “Vội không bằng khéo, hôm nay thời tiết vừa đẹp, không bằng hôm nay được không?”

“Ừ.”

Ngón tay thuận theo vạt áo nàng trượt xuống, Tần Nghiêu Huyền thấp giọng nói: “Hoa đào trong hành quán cũng đã nở.”

Các Đế Vương đời trước thường đến Giang Nam vui chơi nên hành quán thường xuyên được tu sửa, hoa viên so với ngự hoa viên trong cung cũng không thua kém, suốt chảy róc rách sau vườn, giữa vườn hoa có một cây đào nở rộ, gió lướt qua từng cánh đào hồng phấn bay bay, cá chép dưới nước nô đùa, nơi đây giống như tiên cảnh.

“Thật đẹp! Thật lớn nha!”

Tại hành lang gấp khúc, Đào Hoa từ trong ngực Tần Nghiêu Huyền chạy lại chỗ cây đào, sờ sờ nhìn ngắm.

Ở Đại Diễn không có hoa đào, trong cung nàng cũng chưa từng thấy, bị nhốt trong cung mười năm nàng chỉ có thể nhìn thấy bóng mai góc tường, cánh mai rơi bên cửa sổ.

“Không được trèo lên đấy.”

Ôm Đào Hoa lại, Tần Nghiêu Huyền lắc đầu nói: “Hoa đào ở đây, Hoa nhi ở đây thế nhưng nàng không thực hiện lời hứa hả?”

“Không có đàn, ta biết múa thế nào đây?”

Sau vườn yên tĩnh, không có bóng dáng một thị vệ hay cung nữ, chuyện này thật khác thường.

“Trẫm chuẩn bị cho Hoa nhi cái khác.”

Tần Nghiêu Huyền dắt tay Đào Hoa đi qua hành lang gấp khúc đến nhà thủy tạ, trên bàn đá bày biện một đồng đồ vật.

“Bệ hạ!”

Nhìn qua một cái gương mặt Đào Hoa đã ửng đỏ. Nàng thấy một bộ y phục hồng phấn bằng sa, tuy rằng trước ngực không có khoét lỗ nhưng đồ mỏng như cánh ve vậy có thể che được nơi nào? Kiếp trước Tần Nghiêu Huyền cũng từng bức nàng mặc bộ đồ này lấy lòng hắn.

Bốn cái chuông nhỏ bằng đồng kích cỡ khác nhau, Đào Hoa nhận ra thứ này là thứ bỏ vào trong cơ thể sẽ không ngừng rung động, được làm rất tinh xảo, chắc hẳn là mang từ trong cung ra.

Hai đoạn dây đỏ nhỏ bé nối hai quả chuông lại, Đào Hoa không biết cái này dùng để làm gì nhưng Tần Nghiêu Huyền đã thò tay cầm lấy quơ quơ.

m thanh thanh thúy vang lên, hấn thản nhiên nói: “Cởi ra đi.”

“Đừng mà...” Đào Hoa ủy khuất, “Không phải là vũ khúc sao? Tại sao phải... làm chuyện này...”

“Nữ tử Đại Diễn không có sở trường vũ khúc, chủ yếu hành động hoang dã, nóng bỏng thôi, nhưng có một điệu nhảy cổ xưa thường được nhảy trong bữa tiệc để lấy lòng nam nhân.”

Ngón tay đem thắt lưng của Đào Hoa cởi bỏ, lúc cởi xiêm y nàng, Tần Nghiêu Huyền cười nhẹ hỏi: “Hoa nhi từng thấy chưa?”

Nàng sao chưa từng thấy chứ. Đừng nói là điệu nhảy Đại Diễn, dù là điệu nhảy của Ngạo Quốc, Nam Cương hay thậm chí Thiên Vân, nàng cũng từng được mama dạy bảo qua.

Đào Hoa nhẹ nhàng gật đầu, Tần Nghiêu Huyền nhẹ giọng, “Nàng có tình nguyện múa cho trẫm nhìn không?”

“Có.”

Nàng muốn nói không nhưng Tần Nghiêu Huyền nói không chừng sẽ bóp chết nàng.

Tần Nghiêu Huyền cởi bỏ áo yếm của Đào Hoa, bộ dạng không mảnh vải che thân của nàng bị hấn ôm lên gối, mái tóc xõa xuống dẫu ấn trên cổ cực kỳ mập mờ. Tần Nghiêu Huyền xoa nắn hai bầu ngực trắng mềm, vuốt ve quàng vú hồng nhạt, ấn đầu v* xuống sau đó lại kéo dài ra.

“Ừ... Nghiêu Huyền, đừng...”

Nơi mẫn cảm bị hấn đùa giỡn làm cả bầu ngực phồng hồng, căng lên, lập tức còn bị Tần Nghiêu Huyền liếm láp, màu sắc óng ánh cực kỳ.

“Hoa nhi ướt này.”

Một ngón tay dò vào hoa huy*, nước đã chảy tới cúc huyết đang đóng chặt rồi, Tần Nghiêu Huyền đưa thử ngón tay vào, Đào Hoa lắc đầu nói không muốn.

“Còn chưa có đi vào... “ Thấy hấn cầm ngọc thể trên bàn đặt lên mông nàng, Đào Hoa sợ tới mức toàn thân căng thẳng, “Đừng lấy cái này!”

“Thương Hoa nhi nơi này còn chưa bị trẫm làm, đặt nó vào được không?”

Ngọc thể đã bôi thuốc cao được xâu thành một chuỗi ngọc, mỗi viên to bằng ngón tay. Đây không phải một viên mà là thật nhiều!

“Đừng... Đừng... Đau...”

“Không đau.” Tàn Nghiêu Huyền nắm vòng eo nàng, tăng lực đạo, tách cúc hoa nhỏ ra sau đó nhét viên thứ nhất vào.

Không đợi cúc huyết khép lại viên thứ hai đã đi vào, viên thứ ba, thứ tư... Một chuỗi thật dài tiến vào đường ruột, Đào Hoa không ngừng thở dốc, bờ mông ngày càng đầy, cơ thể nóng bỏng hòa tan thuốc cao.

“Nghiêu Huyền, đừng nhét nữa...”

“Hả?” Tàn Nghiêu Huyền thật sự thích nhìn bộ dạng Đào Hoa rên rỉ mỗi khi bị đẩy một viên vào, hấn thò tay sờ, vậy mà chỉ còn một viên bên ngoài.

“Cúc hoa nhỏ của Hoa nhi thật đậm đặc, nhiều như vậy cũng có thể nuốt vào.”

Đào Hoa kêu oan ức, Tàn Nghiêu Huyền nắm lấy đầu chuỗi ngọc, đột nhiên rút ra.

“A!!!”

Chuỗi ngọc ma sát thành ruột, khoái cảm khi rút ra làm Đào Hoa sướng muốn phát điên, nàng run rẩy lắc mông, bên tai nghe được tiếng thanh thúy chuỗi ngọc phát ra.

“Ra nhiều lắm.” Tàn Nghiêu Huyền một bên ra vẻ xin rồi, một bên lại đẩy từng viên vào, “Giữ lại ba khối bên ngoài là đủ rồi.”

“Ô ô...”

Đường ruột co rút, khoái cảm cuộn cuộn, thỉnh thoảng co thắt siết chuỗi ngọc, Đào Hoa thấy Tần Nghiêu Huyền đem ba viên còn thừa bên ngoài nhấm ngay hoa huy*t chảy đầy xuân thủy của nàng nhét vào.

“Đừng, đừng mà, như vậy sẽ... hư mất đấy... hoa huy*t Hoa nhi sẽ hư mất!”

“Ngoan, long căn trẩm còn nhét vào được, làm sao hỏng được?”

hoa huy*t ướt át không ngừng co rút, vừa nhét vào chút, nếp thịt đã nuốt một viên vào. Tần Nghiêu cố ý đẩy nó vào thật sâu, đầu dây đỏ dính đầy d*m thủy, nương theo lực tay hấn, chuỗi ngọc chuyển động càng nhanh.

“hoa huy*t Hoa nhi vừa nóng vừa ướt, nàng rất thích sao?”

“A... Ừ... Ừ...”

Dưới thân bị nhét tới trướng, khoái cảm làm sắc mắt Đào Hoa ửng đỏ, yết hầu bật ra tiếng rên rỉ, “Không tồi, đây là bệ hạ ban cho...”

“Còn có nhiều.”

đầu v* dựng thẳng bị vuốt vuốt, Đào Hoa khó nhịn ưỡn ngực vào lòng bàn tay hấn, hy vọng hấn vuốt ve nhiều thêm nhưng Tần Nghiêu Huyền lại ngừng lại.

Chuỗi chuông bạc lượn từng vòng trên đầu v*.

“Nghiêu Huyền!”

Hai bên đều bị quán một cái, Đào Hoa nhìn bộ dạng của mình như đang cho trẻ con bú sữa thì thấy xấu hổ, túm tay Tần Nghiêu Huyền đang nâng bầu ngực nàng lên.

Đinh đinh... đinh đinh...

Không rõ là trước ngực hay hạ thân, Đào Hoa cảm thấy nàng sắp mất cỡ mà chết. Dây đỏ siết đầu v* đến đau đớn, nàng cảm thấy trướng vô cùng, sợ hãi nhếch môi.

“Đứng dậy, mặc sa y vào.”

Thân thể trắng nõn như nung trong lửa, Tần Nghiêu Huyền hài lòng nhìn hai chân nhỏ bé của Đào Hoa phát run, hoa huy*t d*m thủy chảy róc rách, thuận theo bắp đùi chảy xuống.

Cúc huyết nhét ba khối ngọc, hoa huy*t là một đầm lầy ướt át đỏ hồng, trước ngực buộc lục lạc, cổ họng của hắn chuyển động một cái, chỉ vào chỗ cây đào nói: “Đi ra đó múa.”

Mỗi bước đi, thứ trong hoa huy*t rung lên như có động đất, d*m thủy động thành một đường trên cổ xanh.

Khó khăn đi đến bên cây đào, Đào Hoa đã chịu đựng không nổi, bởi vì căng thẳng mà mồ hôi thấm vào sa y, bộ dạng hoạt sắc sinh hương của nàng càng kích thích Tần Nghiêu Huyền.

Hắn vẫn đang đợi.

“Hoa nhi... vì bệ hạ múa một khúc...”

Dịu dàng nói, mũi nhọn còn vương hờn dỗi, ngón tay thon dài thuận theo bụng phẳng trượt xuống, quyến rũ ánh mắt dâm dăng của Tần Nghiêu Huyền dính lấy da thịt trần trụi của nàng.

Nàng há mồm cắn ngón tay của mình, đầu lưỡi đỏ tươi như ẩn như hiện, mỹ nhân mềm mại như rắn bò vào lòng Tần Nghiêu Huyền, lưỡi nhả động cắn lấy hắn.

Đào Hoa đóng đưa vòng eo, âm thanh thanh thúy vang lên. Hai chân tách ra, eo nhỏ trùng xuống, một mảnh lầy lội lộ rõ trong không khí.

Vốn là điệu múa cầu hoan ái, mỗi động tác đều phô bày nơi bí ẩn. Ôm lấy hai vú lay động, nàng nâng chân lên d*m thủy văng ra thành một đường trên cổ, Đào Hoa thở gấp quỳ sụp xuống, tư thế cầu hoan giống như động vật đưa mông tới trước mặt Tần Nghiêu

Huyền.

“Bệ ha...”

Nàng đứng dậy, tay trái đặt lên cây đào, tay phải dính nước bọt rồi xuống hạ thân, mở ra cánh hoa mê người đầm dịch thủy, Đào Hoa chớp đôi mắt mờ mịt, nhút nhát hỏi: “Hoa nhi đứng im múa, bệ hạ dùng long căn... thay roi quất Hoa nhi đi?”

Tần Nghiêu Huyền uống một hơi cạn sạch chén trà, đi đến sau lưng Đào Hoa, nhào nặn bờ mông nàng, đè eo nhỏ sau đó rút chuối ngọc ra toàn bộ.

“Ô a!”

Thậm chí nàng còn chưa kịp phản ứng, long căn như sắt nóng phát vào giữa bờ mông nàng, sau đó nhắm ngay vào cục huyết còn phun dịch ruột non của nàng dùng sức cắm vào.

“Nghiêu Huyền... Đau..”

Lần đầu tiên bị xâm nhập cục huyết, cảm giác đau đến xé rách, trướng đến chua xót làm Đào Hoa run lên, vòng eo dựa trên thân cây, nước mắt giàn giụa rơi xuống.

“Ngoan, trăm sẽ động chậm một chút.”

Nhẹ nhàng ra vào mấy cái, Tần Nghiêu Huyền khuây khỏa thờ dài một tiếng, cúi đầu nhìn chằm chằm Đào Hoa bị hấn làm mặt sau, cục huyết nho nhỏ từng chút nuốt lấy hấn, nếp thịt hồng nhạt căng ra, co rúm lại cực kỳ đáng thương.

Hấn bỗng nhiên ôm nửa người Đào Hoa lên, cơ hồ đặt nàng lên thân cây mà ra vào, hôn đôi môi bị nàng cắn nát, nuốt lấy tiếng rên rỉ của nàng.

“Nghiêu Huyền, đau... đau!”

Cả trước và sau thân thể đều bị thân cây ma sát đến đau nhức, nước mắt Đào Hoa lại tràn ra nhưng Tần Nghiêu Huyền ngày càng ác độc thúc mạnh, khoái cảm dưới thân như mỗi lửa thiêu rụi tất cả.

m thanh da thịt va chạm hòa lẫn với tiếng rên rỉ, tiếng thở dốc trong cổ họng Tần Nghiêu Huyền cũng dần không khống chế được.

Ở phía cuối hành lang, cũng có người nước mắt không thể ngừng.

“Viên phi nương nương! Không thể nhìn!”

Thị nữ vội vàng che mắt nàng, nhưng Lục Ninh Nhã lại đẩy thị nữ ra, giống như muốn tự làm khổ mình mà chăm chú nhìn hai người đang quần lầy nhau bên cây đào.

Đào Hoa vươn cái cổ trắng ngần như thiên nga, từng mảnh hoa đào rơi xuống. Tuy cả hai làm chuyện không biết xấu hổ nhưng trong khung cảnh như vậy lại lộ ra vẻ đẹp không nói nên lời.

“Vì sao nàng ta có thể nhìn bệ hạ? Vì sao bệ hạ lại hôn nàng ta? Hậu cung phi tử nhiều vô kể, chưa có người nào có thể trọn tròn mắt nhìn bệ hạ lúc hầu hạ người không phải sao? Nàng ra lại càng không phải chính thể!”

Từng chuyện một dồn nén trong lồng ngực hầu như nàng ta đều thốt ra, nhưng Lục Ninh Nhã lại chỉ có thể nhìn thấy bộ dạng động tình vô cùng dịu dàng thâm tình của Tần Nghiêu Huyền, nàng há miệng lực bất tòng tâm khóc không thành tiếng.

Tuy rằng Lục Ninh Nhã không nhìn thấy người trong ngực Tần Nghiêu Huyền là ai nhưng từ nơi này có thể nghe được tiếng nói nũng nịu gọi thẳng kỳ danh Nghiêu Huyền, người có can đảm như vậy ngoại trừ công chúa Đại Diễn ra còn có ai?

“Nương nương, đừng nhìn nữa!”

Sợ Lục Ninh Nhã làm ra chuyện điên rồ cắt đứt nhã hứng của Tần Nghiêu Huyền, thị nữ lo lắng mở miệng: “Chúng ta mau đi nhanh đi, Lục thiếu gia... Ca ca người còn đang ở trong phòng chờ người đó!”

“Huynh trưởng?”

Lục Ninh Nhã tỉnh táo lại nhưng sau lưng đã xuất hiện một người, người ấy xuất quỷ nhập thần khiến thị nữ kinh ngạc một phen, sau

đó một bàn tay mạnh mẽ che kín miệng Lục Ninh Nhã, che luôn ánh mắt nàng.

“Không ngờ muội muội thậm chí còn rình mò hoàng thượng hoan ái sao?”

Kéo Lục Ninh Nhã ra ngoài, mới đi qua góc hành lang, động tĩnh dưới cây đào càng lớn hơn.

“Ô ô... A ừ... Nghiêu Huyền... Quá sâu, đừng nhanh như vậy... Muốn... Muốn ngừng... Mông cũng muốn hồng rồi...”

Đáp lại là tiếng va chạm mãnh liệt hơn, thúc giục bước chân Lục Thiên Hành bước nhanh ra ngoài, không chút quan tâm Lục Ninh Nhã đã bị lôi đến mức túng quẫn.

“Nghieu Huyền, hình như có người! Đừng như vậy!”

Đào Hoa bị ép chặt lên thân cây, da thịt mềm mại theo động tác dưới thân của Tần Nghiêu Huyền mà ma sát với thân cây, đợi đến khi hần buông nàng ra, toàn thân nàng đã in đầy dấu vết đỏ tươi, hai bầu ngực vì bị giày vò tàn nhẫn nên cơ hồ đã rách cả da.

“Làm gì có ai?” Tần Nghiêu Huyền thấp giọng cười, cự vật hơi rút ra ngoài, bởi vì đau đớn và căng thẳng nên nàng co thắt rất chặt, hần không cách nào rút ra hoàn toàn.

Cúc huyết không thể so với hoa huyết nước non đủ đầy, lại vô cùng nóng ấm và chặt chẽ, giờ đây thuốc cao bên trong đã tan ra, dịch ruột non cũng từng giọt trào ra bên ngoài.

“Bụng thật to, hồng rồi...”

Bị xoay người lại đối mặt với hần, trong huyết còn có dương cụ đang rung động nên Đào Hoa thét lên, côn th*т trong cúc huyết lại phình to xoay tròn một lượt, bị kẹt ở trong nên tiến thoái lưỡng nan. Đào Hoa ủy khuất ôm vai hần, lại bị hần cách một lớp sa y cản lên ngực, “Ồ bại hoại, rõ ràng chàng đã từng nói đợi ta lớn hơn một chút...”

“Trầm đã đợi nàng quá lâu rồi.”

Bên trán đỏ mồn hôi mồn, Tần Nghiêu Huyền nâng vú Đào Hoa lên vuốt ve. Bàn tay in lên từng dấu vết đỏ hồng, “Nơi này của Hoa nhi đã lớn hơn rồi này.”

“Bệ hạ!”

Đôi mắt động tình mờ mịt nước mắt, Đào Hoa cắn môi kêu một tiếng, bỗng nhiên Tần Nghiêu Huyền rút ra, côn th*т thô to một đường sượt qua đường ruột, quy đầu dính một lớp chất lỏng dính dính, lại kẹt ở cửa cúc huyết làm Đào Hoa ngâm dài một tiếng, hai má ửng đỏ, toàn thân run rẩy, không rõ là đau hay thoải mái.

“Chàng bắt nạt ta...”

Nơi vốn không thể giao hợp lại nóng bỏng, ngứa ngáy như vậy, khi hắn rút ra nàng lại còn cảm nhận được khoái cảm. Giờ bị kẹt trong cúc huyết đóng chặt, cảm giác trướng đau vô cùng sâu sắc làm Đào Hoa thút thít một tiếng.

“Đừng cần nhanh như vậy, cần dứt trấm rồi.”

Yết hầu Tần Nghiêu Huyền chuyển động, bật ra tiếng thở dài, cúi đầu thấy Đào Hoa bị hắn làm đến khóc lóc vô cùng đáng thương, hắn lại nặng nề thúc vào.

Nơi mới bị khai phá không đủ ướt át, Đào Hoa bị hắn làm cho hai má trắng bệch, ngoại trừ mở miệng xin tha không mắng nổi hắn.

Thân thể nàng mềm mại như nước, da thịt lên nhau lại dầy lên dục hỏa trong người hắn, Tần Nghiêu Huyền ôm Đào Hoa đặt lên cành cây Đào, nâng một chân nàng lên, côn th*т hồng hào thúc vào lần một sâu hơn lần hai, dịch non tràn ra càng thuận lợi cho hắn xuyên xỏ bụng nhỏ của nàng.

Lúc hắn xuất tinh, đầu nhỏ của Đào Hoa vô lực gục xuống, mùi đàn hương trong miệng nồng đậm.

Nóng, nóng quá, còn rất trướng...

Tại sao hắn có thể xuất trong cúc hoa hàng, còn cố ý chọn chỗ sâu nhất nữa chứ?!

Nhớ tới Tần Nghiêu Huyền thích nhất là dùng ngọc thể giữ long tinh trong người nàng, có đôi khi suốt đêm, có đôi khi cả ngày, Đào Hoa vô cùng tức giận.

Chỉ cần nghĩ tới cảnh nơi đó của bản thân bị nhét ngọc thể thô to như thế, bên trong còn chứa tinh dịch nồng đậm, đừng nói là mấy canh giờ, vài phút thôi Đào Hoa đã chịu không nổi rồi.

“Đừng khóc.”

Không rõ Đào Hoa suy nghĩ gì, nhưng bộ dạng ủy khuất như thái

giám lúc mới vào cung hay giống hơn là bộ dạng nhục nhẽ khi thiếu nữ bị thất trinh, lòng Tần Nghiêu Huyền tê dại, ôm Đào Hoa hôn lên môi nàng, “Trẫm làm đau nàng sao?”

“Đau!”

Bị ôm ngời lên ghế, Đào Hoa tuyệt vọng chảy nước mắt, xoa mông: “Phía sau dấp dính, ta khó chịu, Nghiêu Huyền... Đừng lấy ngọc thể nhét vào trong được không...”

Tần Nghiêu Huyền ngừng động tác chọn dương cụ, thấy bộ dạng ủy khuất cầu xin của Đào Hoa, vết thương bị nàng cắn trên vai hấn lại mơ hồ đau.

“Được.”

Đào Hoa kinh hãi, Tần Nghiêu Huyền bỗng quét đồ trên bàn xuống đất, lấy áo ngoài lót lên bàn. Đào Hoa bị ôm lên mặt bàn, giống như miếng thịt trên thớt, hai chân bị nâng lên cao tách ra, hoa viên lấp lánh d*m thủy bị nhìn không sót gì.

hoa huy*t tràn ra từng giọt dịch thể mê hoặc, hấn thò tay vào trong, Đào Hoa run rẩy rên rỉ, một cổ d*m thủy lại tràn ra ngoài.

“Bị dâm cụ làm tới thoải mái như vậy sao?”

Tần Nghiêu Huyền hí mắt, không rõ là giận dữ hay trêu chọc, Đào Hoa cảm thấy vô cùng mất tự nhiên. Bản thân trần trụi lồ lộ trước mặt hấn, càng không nói ánh mắt hấn còn dán chặt vào chỗ kia, Đào Hoa đành phải cắn môi không nhìn hấn.

“Yaa! Nghiêu Huyền... Đừng...”

“Hả? Thế nào, trẫm không thể chạm vào nàng sao?”

Tay trái hấn tìm được hoa môi của nàng, d*m thủy lỏng lánh mỹ lệ thấm ướt tay hấn, âm đế xấu hổ cũng lộ ra ngoài, Tần Nghiêu Huyền cố ý xoa chỗ đó, tay còn lại dờ vào trong cúc huyết đào khoét, theo động tác của hấn một cổ tinh dịch thuận theo khe mông chảy ra ngoài, dịch thể trắng đục chảy qua da thịt phấn mịn.

Hắn cố ý vờ vờ bên trong, cào tới cào lui, dùng ngón tay mở đường ruột của nàng.

“A ừ... Ừ... Đừng...”

“Không thể theo ý nàng được.”

Đột nhiên hắn thô lỗ cắm ba ngón tay vào, khuấy đảo nơi không thể giao hoan kia, âm thanh lép nhép mê người vang lên, sau đó Tần Nghiêu Huyền hung hăng nhéo hoa hạch của nàng.

Bàn chân trên bàn đá đập loạn xạ, Đào Hoa uốn éo muốn chống cự khoái cảm quá mức lạ lẫm cũng quá mức quen thuộc này.

Nếp thịt mỏng bị tách ra, ngón tay của Tần Nghiêu Huyền đâm sâu vào, theo động tác vận vẹo của nàng mà càng kích thích phía trong cục huyết mãnh liệt hơn, khoái cảm ập tới dồn dập, Đào Hoa có cảm giác nàng đã phun trào lên người Tần Nghiêu Huyền.

Hắn bỗng nhiên siết chặt một chỗ nào đó, Đào Hoa còn không kịp suy nghĩ lý do hắn làm thế, thân thể đã đạt cao trào lần nữa.

“A a! Nghiêu... Nghiêu Huyền...”

Đào Hoa thậm chí còn nghe được âm thanh cao trào dưới hạ thể của nàng.

Phốc xuy...

côn th*t cứng rắn thô to lại cắm vào hoa huy*t bị đùa bỡn quá lâu, xuân thủy trào ra bị chặn lại, Đào Hoa nghe thấy tiếng rên rỉ sảng khoái của bản thân.

“Nghiêu Huyền... Nữa đi... A, sướng quá... Bị chàng làm thật thoải mái...”

Hai chân nàng không biết từ lúc nào quăn lấy eo hắn, mông nhỏ uốn éo theo từng cú thúc của hắn, mỗi lúc một sâu hơn, hung ác hơn làm Đào Hoa sướng khoái khóc lóc kêu to.

Bộ dạng bây giờ của nàng vô cùng đáng xấu hổ.

Nhưng Đào Hoa lại lơ mờ nhìn thấy đôi mắt thỏa mãn của Tần Nghiêu Huyền trong ánh sáng vỡ vụn, giống như đang khích lệ nàng dâm dăng hơn.

“Ngoan.”

Thấy nàng bởi vì sung sướng quá độ mà cao trào tới thất thần, Tần Nghiêu Huyền ôm nàng vào trong ngực, “Hoa nhi nghe lời trầm, kêu ra tiếng đi, trầm rất thích.”

“Không...”

Vành tai bị hấn ngậm trong miệng liếm láp, Đào Hoa cảm giác bốn phương tám hướng đều vang vọng tiếng nước, âm thanh phốc phốc làm nàng xấu hổ vô cùng.

Tần Nghiêu Huyền không so đo bộ dạng lộ răng mèo, không ngoan của nàng, hấn cong khoe miệng, chỉ cảm thấy nàng đáng yêu vô cùng, dục tình bùng nổ, hấn ôm nàng trong tư thế giao hợp về phòng.

Trên mặt đất đôi chỗ còn đọng lại vài giọt tinh dịch, cung nữ và thị vệ nghe được âm thanh rên rỉ của Đào Hoa đã sớm chạy xa.

Đào Hoa vốn tưởng hấn ôm nàng đi tắm, nào ngờ hấn lại ôm nàng lên giường lăn qua lật lại hồi lâu.

Nửa đêm tĩnh lại, Đào Hoa phát hiện bụng nàng phồng lên, mơ màng nàng còn tưởng là hoa huy*т bị ngọc thể nhồi vào, nhưng thò tay sờ lại là xúc cảm ấm áp có chút nóng bỏng.

“Hoa nhi tỉnh rồi?”

Tần Nghiêu Huyền ôm eo nàng, dưới thân không dừng động tác, hoa huy*т ướt đầm lại bắt đầu co rút, Đào Hoa bị dọa tới sắc mặt trắng bệch, khàn khàn cầu xin tha thứ: “Bệ hạ, dừng lại đi...”

Đã mấy canh giờ rồi vẫn còn làm sao? Tần Nghiêu Huyền coi như mới ngoài hai mươi, đúng lúc dương khí cường thịnh nhưng cũng không thể quá độ như vậy chứ.

Huống chi nàng giờ mới mười lăm, làm sao chịu đựng được quá độ.

“Chàng đã nói sẽ cưng chiều ta.” Đào Hoa ủy khuất quay đầu đi,
“Hoa nhi giờ đau quá, hông cũng đau, chỗ ấy cũng đau.”

Nếu là kiếp trước, hẳn hoang dâm vô độ như vậy, Đào Hoa đã sớm dùng tất cả những lời lẽ không hay mắng hấn.

“Đau còn chảy nhiều nước như vậy, thật sự dâm dăng.”

Thò tay bóp mép thịt của nàng, Tần Nghiêu Huyền nằm bên cạnh nàng, giọng nói dịu dàng: “Ngủ đi, giữ long tinh của trẫm đi ngủ sẽ có lợi cho nàng.”

Hắn xoa rất nhẹ, rõ ràng còn đang bị làm mà đã có một cổ tê dại chạy dọc sống lưng nàng.

Đào Hoa thật sự quá mệt, nếm được ngon ngọt từ hắn, mơ màng nhắm mắt ngủ tiếp.

“Nhưng ta cũng không sinh được hoàng tử...”

Ở kiếp trước cũng như vậy... Nhận long tinh mười năm mà một lần mang thai cũng không có.

“Sẽ có.” Tần Nghiêu Huyền nghe nàng lẩm bẩm, ghen ngào cười cười, “Vài năm nữa, Hoa nhi có thể vì trẫm sinh thái tử và công chúa. Đợi cho bé con lớn một chút, trẫm sẽ dẫn Hoa nhi...”

Tần Nghiêu Huyền nói hăng say nhưng người trong ngực đã phát ra giọng mũi nhẹ nhàng, hiển nhiên đã thiếp đi mất rồi.

Từ sau khi trùng sinh, Đào Hoa luôn sống trong lo sợ, mỗi khi ngủ ký ức kiếp trước lại tái hiện trong đầu nàng. Nàng bị Tần Nghiêu Huyền dùng roi đánh, bị đâm cựa tra tấn, thân thể yếu ớt bị hấn giày vò tới nát vụn, cõi lòng nàng đã như nhuốc còn bị hấn nghiền nát thành bùn, vứt ở một nơi không ai để ý.

Người như hấn... Hôm nay lại nói yêu nàng, muốn phong nàng làm hậu, muốn nàng vì hấn sinh hoàng tử.

Nói thật, Đào Hoa không dám tin. Nhưng ánh mắt, cử chỉ, thậm chí là hơi thở của hấn, từng cái một đều thể hiện rằng hấn thật sự xem nàng như trân bảo.

Làm sao nàng có thể nghi ngờ lời của bậc Đế Vương? Đào Hoa cảm giác nàng nên vui mừng nhưng nàng chỉ từ từ thăm dò xem lòng hấn có thật sự yêu nàng sung sướng hay không, bởi vì nàng không dám tin.

Giấc mộng đêm nay mơ màng giống như những cánh hoa đào rơi trên tóc, bàn tay, chóp mũi nàng. Giống như có cánh hoa rơi vào mí mắt, che khuất tầm nhìn, trước mắt là màu hồng phấn của mùa xuân, khung cảnh tuyệt đẹp.

“Hoa nhi.”

Hình như có ai đó gọi nàng, là giọng nói trong sáng của thiếu niên, mang theo hương trà thanh khiết, nhưng khí chất của người đó giống như kiếm quang lạnh lẽo, hai thứ chậm rãi giao hòa, người đó dần trở nên ấm áp, những lời hấn nói rơi vào tai Đào Hoa tựa như những lời luyến lưu thâm tình.

Người nọ thò tay gạt đi cánh hoa trên mũi, mùi thơm nhẹ nhàng của hoa đào làm cho hấn an tâm không thôi.

Đào Hoa muốn nhìn rõ xem rốt cùng là người nào, sao khi hấn gọi nàng lại cười khanh khách vui mừng như vậy.

Nhưng nàng cái gì cũng nhìn không thấy.

Thật sự quá mơ hồ.

Giống như kiếp trước ở Đại Diễn, rõ ràng chưa từng trải qua nhưng nàng lại mộng thấy cảnh tượng bình yên quái dị này.

Tỉnh lại, Đào Hoa mới phát hiện thứ che kín đôi mắt nàng không phải cánh hoa mà là nước mắt.

Nàng muốn đưa tay lau đi nhưng cánh tay bên hông bị nắm chặt, bên tai là hơi thở đều đều.

Đào Hoa nhìn gương mặt ngủ say của Tần Nghiêu Huyền, hiếm khi thấy hần ngủ yên tĩnh như vậy, dung mạo tuấn lãng, không có lạnh lẽo cao ngạo ngày thường khiến lòng nàng rung động.

Dường như chỉ có lúc này, hần mới thật sự là Tần Nghiêu Huyền mà không phải là Đế Vương.

Đào Hoa cử động đôi chân đau buốt, nàng chợt nhận ra ngoại trừ eo, ở đâu nàng cũng đau. Không rõ có phải Tần Nghiêu Huyền đã náo đủ rồi hay không mà lại rửa lòng từ bi tắm rửa cho nàng, nàng cảm nhận được trong cơ thể được bồi thuốc cao mát lạnh.

Có chút thoải mái...

Đào Hoa chưa phát giác bản thân ho nhẹ một tiếng, chỉ cảm khái bản thân bị khi dễ đã quen, một chút ngon ngọt này lại có thể khiến nàng xấu hổ, cảm thấy hần thật tốt.

“Hoa nhi tỉnh rồi?”

Hần đột nhiên mở mắt ra, ánh sáng trong mắt mờ mịt làm cho Đào Hoa ngẩn ngơ.

Đẹp mắt quá, Đào Hoa muốn, muốn dùng đôi môi hôn lấy đôi mắt của hần.

“Sao nàng lại ngơ ngác thế, lại còn rơi nước mắt nữa?”

Thừa dịp Đào Hoa ngơ ngơ thò tay lau mắt, Tần Nghiêu Huyền vỗ

về nàng nói: “Mộng thấy trẫm sao?”

Đào Hoa vô thức gật xong lại lắc.

Tuy rằng không biết vì sao nàng mộng giấc mơ như vậy, tỉnh lại mắt còn rưng rưng, không rõ là mộng đẹp hay ác mộng. Nhưng vẫn thành thật trả lời hẳn.

“Mộng thấy mưa hoa đào. Còn lại Hoa nhi nhớ không rõ...”

Đào Hoa cọ lồng ngực Tần Nghiêu Huyền, ngáp một cái tỉnh táo lại, “Hiếm khi thấy bệ hạ dậy muộn như vậy, Hoa nhi đi phân phó thị nữ chuẩn bị đồ ăn sáng nhé?”

“Đã sớm chuẩn bị rồi.”

Sờ mũi nhỏ của nàng, so với hành động gạt cánh hoa trên mũi đi trong giấc mộng còn dịu dàng hơn, Tần Nghiêu Huyền khẽ cười nói: “Trẫm thấy hoa nhi ngủ ngon, không nỡ đánh thức nên ôm ôn hương nhuyển ngọc ngủ một thêm một lát.”

“Hoa nhi đâu có tham ngủ...”

Nàng bắt mạch cong khoe môi, rõ ràng hôm qua hẳn bắt nạt nàng quá độ như vậy mà giờ có thể tỉnh táo hoàn toàn.

“Không tham ngủ mà Hoa nhi đã ngủ tới lúc mặt trời chiếu tới mông rồi.”

Giật áo ngủ bằng gấm của nàng ra, thân thể trắng nõn lộ ra trong ánh nắng mặt trời, Tần Nghiêu Huyền thấy nàng then thùng đoạt cái chăn trong tay hẳn, nhũ thịt phồng hồng trước ngực lay động, mái tóc xõa xuống, quả thật mê người.

Tần Nghiêu Huyền cảm thấy hoan ái ban ngày cũng rất tốt.

Nếu không nghe thấy động tĩnh của thị nữ, khẽ gõ cửa mời bệ hạ dùng đồ ăn sáng, hẳn sẽ lại đem cơn th*đ đã đứng thẳng vào trong nàng.

Đào Hoa xô hẳn, thấy người gõ cửa càng nhanh mà Tần Nghiêu

Huyền vẫn chọc cái kia vào nàng. Nàng ủy khuất che miệng, dút khoát mở hai chân ra, lộ ra nơi bị giày vò quá độ kia, sưng đỏ thê thảm, nhìn thôi cũng đã thấy đau đớn.

“Chàng còn nói là cưng chiều ta. Ta đã bị chàng làm sắp hỏng mất rồi này.”

Tần Nghiêu Huyền hận không thể làm nàng hỏng thật, hấn hôn cái miệng nhỏ nhắn của Đào Hoa, hít một hơi thật sâu nói: “Mặc quần áo vào, đi dùng bữa.”

Không xong rồi, hình như hấn tức giận rồi.

Tần Nghiêu Huyền thấy nàng run rẩy, cũng không nói nữa, Đào Hoa ngoan ngoãn bò xuống giường, mặc quần áo tử tế ra hiên nhà dùng bữa sáng một cách qua loa.

Bởi vì Tần Nghiêu Huyền hấn... Vậy mà ra nhà sau tắm rồi!

Phái thị nữ và gã sai vặt đi thám thính, Đào Hoa vô cùng sợ hãi, ăn càng nhanh hơn, sợ Tần Nghiêu Huyền đi tắm xong cũng không đập được dục hỏa sẽ trở lại đây khi dễ nàng.

Ăn cháo xong, Đào Hoa rón rén chạy về tiểu viện của mình.

“Hoàng hậu nương nương!”

A Mật Đóa canh giữ ở đó thấy Đào Hoa chạy ra, kinh ngạc vội vàng hành lễ: “Nô tỳ có mắt không thấy quý nhân, vài ngày trước không hiểu quy củ lễ nghi, không biết lựa lời, sau này sẽ tận tâm tận lực hầu hạ hoàng hậu nương nương.”

“Đứng lên đi!” Đào Hoa thậm chí còn không dừng lại, chạy đến giường nằm sắp xuống, lúc này mới nhẹ nhõm thở dài một tiếng.

Đợi cho đau nhức bớt đi, Đào Hoa mới ôm chần gối, nhìn A Mật Đóa đứng bên kia giường không dám ngẩng đầu lên.

“Giờ gọi hoàng hậu nương nương còn quá sớm. Là ai nói cho người biết phải đổi cách xưng hô?”

“Là Lục thị vệ.” A Mật Đóa nói xong lại quỳ xuống, sợ tới mức run rẩy, nàng ta làm Đào Hoa không được tự nhiên.

“Được rồi được rồi, đừng như vậy. Ta cũng không phải được phong hậu xong mặt sẽ vênh lên trời đâu.” Đôi mắt to khề chớp, Đào Hoa hơi ngáp một cái, “Đến đây, ngồi bên giường tâm sự giải sầu cho ta, cảnh xuân đẹp như vậy mà ta lại không cách nào ra ngoài dạo chơi.”

Thấy Đào Hoa u oán, thật sự giống như không thể đi chơi như những người bình thường, A Mật Đóa lúc này mới a một tiếng, thuận theo ý Đào Hoa ngồi xuống.

“Hoàng hậu nương nương sao chỉ muốn đi chơi vậy?”

“Bằng không thì làm gì đây?” Thấy A Mật Đóa ngu ngơ hỏi, Đào Hoa thấy kỳ quái nhìn chằm chằm nàng ta, nhún đầu lông mày: “Mẫu nghi thiên hạ? Quản lý lục cung? Ta một cái cũng không biết làm. Nói thật ra bệ hạ muốn phong ta làm hoàng hậu, ta cảm thấy quá bất ngờ, còn tưởng hắn ở trên giường hứng chí muốn trêu ghẹo ta.”

Nhưng nô tài ở đây đã đưa tới phượng bào, mặc dù thời gian may gấp gáp, so ra kém trong cung nhưng vẫn tỉ mỉ tinh xảo vô cùng, hoa văn ẩn ý, người thường nào ai dám dùng.

“Hoàng hậu không nên như vậy...”

A Mật Đóa há miệng, nói quanh co nửa ngày cũng không nói rõ ràng được.

Nàng ta muốn kêu Đào Hoa nên có tâm tư.

Trên thực tế, Đào Hoa còn không biết hoàng hậu cụ thể phải làm những gì. Nàng là công chúa Đại Diễn nhưng chưa từng thấy qua hoàng hậu Đại Diễn, ngay cả phụ hoàng cũng ít thấy. Đại Diễn sống trên thảo nguyên, dù là ở trong hoàng cung, thì ai cũng tính tính có phần du đãng phóng khoáng.

Hậu cung đông người, các loại nữ nhân gì cũng có, phàm có thể sinh hạ hoàng tử đều được phong phi. Phụ hoàng Đào Hoa là người phong lưu, sủng ái nữ nhân còn nhanh hơn cây tùng nở hoa, đêm trước vừa sủng ái người này, sáng ngày sau đã sủng một thị nữ

khác ngay chỗ sủng hạnh người kia.

Nhi tử của ai được tán thưởng, nữ nhi của ai khéo miệng, được phụ hoàng ôm nhiều hơn một cái, thậm chí nhìn lâu một chút, đã có thể nói là có địa vị.

Hoàng hậu tốt cùng là ai, Đào Hoa không biết. Về phần hoàng hậu phải làm những gì, nàng thấy những phi gia ai cũng vắt óc bày mưu sinh cho phụ hoàng hoàng tử, ngoại trừ nịnh nọt lấy lòng còn có thể làm gì?

Ở Ngạc Quốc quan trọng lễ nghi, tôn ti trật tự đầy, nhưng kiếp trước Tần Nghiêu Huyền cũng đâu có hoàng hậu để nàng học theo.

Hay nói thái hậu đi, Đào Hoa cũng từng gặp qua một lần, khi đó nàng vẫn đối nghịch với Tần Nghiêu Huyền luôn tìm cách sinh sự với hắn, đương nhiên không để ý ai khác.

Địa vị mẹ đẻ của Tần Nghiêu Huyền cực thấp, trong cung hầu như không nghe ai nhắc tới, Đào Hoa cũng không nghĩ ra nên học người nào.

“Hoàng hậu phải làm những cái gì?”

Nghĩ đến phượng ấn nặng trĩu rơi vào tay nàng, Đào Hoa hoảng sợ.

“Dù sao vẫn là muốn quốc thái dân an, dân chúng tốt lành.” A Mật Đóa thì thào nói qua, lắc đầu, nhìn Đào Hoa với vẻ sâu tư: “Nói ra cũng không sợ nương nương chê cười, A Mật Đóa hai mươi năm làm người Nam Cương, đã thấy qua ba hoàng hậu Nam Cương. Người thứ nhất là khuê nữ quý tộc, lúc đại hôn cả nước chúc mừng nhưng cũng không qua được vài năm đã bị ban chết. Người hiện tại... Ngày đêm nghĩ quốc sự thay vua nhưng lại muốn đương quyền, nhiều loạn Nam Cương.”

Đào Hoa gật đầu, ý bảo A Mật Đóa nói tiếp.

“Nương nương chắc biết, kinh thành Nam Cương sớm chỉ là cái tên rồi, tuy rằng cha ta rời bỏ triều đình, cùng người gọi là hoàng hậu kia không liên quan, nhưng cũng biết người đầu sở gây ra chuyện đó là

hoàng hậu thứ hai. Hai mươi mấy năm trước, nghe đồn nàng ta xinh đẹp vô song, khuynh quốc khuynh thành, múa một điệu múa đã khiến quốc quân ái mộ không thôi, lập tức phong nàng làm hậu.”

A Mật Đóa càng nói càng thương tâm, còn mang theo oán hận sâu sắc: “Tuy rằng hoàng hậu đó không giống hoàng hậu bây giờ, nhưng ngày đêm hoan ái với quốc quân, trong nhất thời biến hoàng cung Nam Cương thành nơi dâm loạn thối nát. Quốc quân còn dùng các loại cổ thuật, nói là muốn nàng ta mang long chủng khỏe mạnh, nhưng cổ thật đó chỉ dùng được cho đêm đầu tiên! Dẫn đến thân thể quốc quân suy sụp, tâm tư không màng quốc sự, nước khác xâm lược cũng không chống cự được...”

“Có người nói muốn giết yêu nữ kia, nhưng quốc quân không đành lòng, khi bị Ngạo Quốc xâm chiếm, quốc quân mới thỏa hiệp đem yêu nữ kia làm vật thể chấp, nịnh nọt cầu hòa.”

Nói đến đây, A Mật Đóa cười mỉa mai, “Yêu nữ dâm loạn như vậy, lại ăn mặc trang sức Nam Cương, lấy thân phận hoàng hậu đến Ngạo Quốc đàm phán. Tuy rằng cuối cùng Ngạo Quốc lui binh, nhưng nàng ta lại bò lên giường tiên đế Ngạo Quốc, cũng không biết đã tiết lộ bao cơ mật quốc gia cho Ngạo Quốc. Quốc quân đáng thương trong cung ngày nhớ đêm mong, đợi đến khi tích lũy đủ tiền tài, lực lượng, hy sinh máu và nước mắt của nhân dân đòi nàng lại, nàng cũng không muốn trở về.”

Quả nhiên dâm đảng thành tính, quả nhiên là hồng nhan họa thủy.

Những chuyện này do A Mật Đóa nói ra tràn ngập hận ý và mỉa mai.

“Nhưng ta chưa từng nghe nói hoàng đế Nam Cương có hoàng hậu nha?” Đào Hoa mở trừng mắt, nghiêng đầu hỏi thăm.

“Ngạo Quốc tối kỵ nữ nhân làm ảnh hưởng thánh tâm, nghe đồn yêu nữ kia đến Ngạo Quốc không lâu, bị tiên đế chơi chán ban chết rồi.” A Mật Đóa suy tư, ngay thẳng nói: “Cũng nghe nói nàng ta lại bị tiên đế Ngạo Quốc đưa ra ngoài làm con tin cho nước khác, chỉ là quốc quân đến bây giờ vẫn si tình, còn chưa có con nối dõi, nếu hấn chết, ngôi vị hoàng đế cho ai đây... Đương nhiên lại một phen gió tanh mưa máu.”

Nhìn A Mật Đóa thương tâm cảm phần, Đào Hoa lại cảm nhận được sự bất lực.

Quân vương không yên, thiên hạ bất hòa, thường dân như các nàng càng khổ sở.

Giờ Nam Cương vẫn vì người kế vị quân vương mà tranh giành quyền lực, tình huống bên trong ưu sầu thế nào, làm sao có thể không bị Ngạo Quốc xâm chiếm?

Nghĩ đến chuyện vài năm nữa, A Mật Đóa là người vong quốc, Đào Hoa cũng thấy thương cảm.

“Đừng quá khổ sở, người an ổn ở bên ta, ít nhất sẽ yên ổn.”

Đào Hoa nắm tay nàng, chân thành nói: “Bệ hạ sẽ không làm chuyện ngốc nghếch, ta cũng sẽ không. Ta sẽ nhìn hấn thống nhất thiên hạ, bệ hạ là người xuất chúng, hấn sẽ đem giang sơn này đời đời truyền cho con cháu.”

Cô nương mới mười lăm tuổi đã nói được những lời này. A Mật Đóa như trút được gánh nặng lộ ra nụ cười, cảm kích nói: “Cô nương quả là phi phàm. Gương mặt và thân thể này so với người kia còn quyến rũ hơn, nhưng trong lòng lại là châu báu đấy.”

“Ta như thế nào lại cảm thấy, người dường như đang nói, ta rất có tố chất làm yêu nữ...”

Bị lấy lòng như vậy, Đào Hoa xấu hổ vùi đầu trong gối.

“Nô tỳ không dám nói bậy! Chẳng qua thấy nương nương thật sự đẹp động lòng người, thế gian không ai sánh kịp!”

“Người rất biết nói chuyện đấy!” Che miệng A Mật Đóa, Đào Hoa bảo nàng ta, “Người ra ngoài cửa nhìn xem, sao giống như có người đến, sao không lên tiếng nhỉ?”

“Ngoài cửa có ai sao?”

A Mật Đóa cả kinh, vội vàng rời khỏi giường, sợ bị người khác nhìn thấy hai người quá mức thân cận. Nàng mang cho Đào Hoa quần áo bằng gấm, buông màn trướng sau đó ra cửa dò xét.

Nhưng bên ngoài trống không, không có ai cả.

Cẩn thận nhìn quanh, cũng không giống như có ai đi qua, A Mật Đóa trở lại trong phòng thấy Đào Hoa đã mở màn ngủ, nàng đau lòng nói: “Ngoài cửa không có ai cả. Nhất định là đêm qua nương nương quá mức mệt mỏi rồi, người mau ngủ đi. A Mật Đóa ở đây trông người, còn có Lục thị vệ trông nội viện nữa.”

Nghe thấy Lục Thiên Hành còn đang ở một nơi bí mật nào đó bảo vệ nàng, Đào Hoa lập tức buông lo lắng, ôm gối mềm ngủ thật say.

Thấy hơi thở Đào Hoa đều đều, chắc chắn đã ngủ sâu, A Mật Đóa mới dò xét mạch của nàng sau đó nhẹ nhàng thở ra. Đứng dậy thắp hương an thần trong phòng, A Mật Đóa rón rén đi ra ngoài, Lục Thiên Hành từ trên mái hiên trở mình nhảy xuống trước mặt nàng.

“Thân thể nương nương sao rồi?”

A Mật Đóa nhìn Lục Thiên Hành, nàng luôn có cảm giác hấn ở trước mặt người ngoài so với khi ở cùng Đào Hoa giống như hai người khác nhau. Trong đôi mắt hấn không có chút kiên nhẫn.

“Y thuật nô tỳ bình thường, nhưng hôm nay xem mạch tượng nương nương đã ổn định hơn nhiều, tuy rằng mệt mỏi nhưng sắc mặt lại hồng hào, nếu theo lời đại nhân từng nói...”

A Mật Đóa khó mà mở miệng nói tiếp.

“Hôm qua nương nương được hoàng thượng sủng hạnh, trọn vẹn nửa ngày trên giường, đương nhiên là nàng đã được ăn không ít... long tinh.” Lục Thiên Hành trực tiếp hỏi: “Người cảm thấy, lấy học thức của người ở Nam Cương, bệnh này của nương nương bao lâu

nữa sẽ tái phát?”

“Nếu đơn thuốc đại nhân đưa là chính xác, quả thật là loại độc đó, theo suy đoán của nô tỳ, chỉ sợ qua hai canh giờ nữa sẽ phát tác.”

“Ừ, được phòng sẽ sớm nấu xong thuốc thôi. Lát nữa người mang thuốc vào cho nương nương uống là được.”

Mắt thấy Lục Thiên Hành muốn tự mình tới được phòng tự mình xem xét, A Mật Đóa lo nghĩ một hồi cũng không tìm được giữ hần lại hỏi: “Lục đại nhân, nếu người chắc chắn nương nương nhiễm loại độc này? Thuốc kia tuy rằng có thể giảm bớt đau đớn nhưng mà trong thuốc có ba phần độc, sử dụng lâu dài sẽ không tốt. Hơn nữa... Hơn nữa thuốc giải loại độc này chỉ có ở Nam Cương, nếu người thật sự vì nương nương suy nghĩ sao không thần thần nói cho nàng biết, cầu xin hoàng thượng đưa nàng tới Nam Cương chữa bệnh?”

“Người thật sự quan tâm đến nương nương đấy.”

Lạnh lùng nhìn cánh tay chắn trước người hần, Lục Thiên Hành gạt đầu khen ngợi: “Nguyên nhân trong đó ta không cách nào giải thích cho người. Người chỉ cần nghe và làm theo lời ta dặn, đó mới là tốt cho nương nương.”

“Vì sao không báo cho hoàng thượng?” A Mật Đóa sốt ruột hỏi, như thế nào cũng không buông tha cho Lục Thiên Hành rời đi, “Người như vậy là gạt nương nương, không phải sao?”

“Hoàng thượng?” Lục Thiên Hành cười khở, “Nói không chừng hoàng thượng còn muốn nàng không uống thuốc, bằng không thì làm sao hần có thể ngày đêm sung hạnh nàng, trút long tinh vào thân thể nàng?”

“Chuyện này lâu dài mà nói quả thật có lợi hơn dùng thuốc.”

Lục Thiên Hành mặt không đỏ tim không đập nói: “Ngộ nhỡ độc này ăn mòn long thể thì nên làm thế nào cho phải?”

Lời này A Mật Đóa không phản bác được, sợ nói thêm câu nữa sẽ mang tội mưu hại quân vương.

Nàng suy nghĩ một lát, bỗng nhiên nói: “Chuyện này... Chuyện này hay cho nương mấy nam nhân khỏe mạnh cũng không cần uống loại thuốc kia nữa?”

Lục Thiên Hành suất một kiếm giết A Mật Đóa.

Thấy nam nhân luôn trung hậu thành thật trước mặt Đào Hoa đột nhiên hung ác như thế, A Mật Đóa sợ tới mức vã mồ hôi lạnh, cổ nén run chân, dịu giọng nói: “Tuy chuyện này không phù hợp luân thường đạo lý, nhưng người xem, chuyện này đối với nương nương và hoàng thượng không phải cách giải quyết có lợi nhất sao? Hơn nữa Lục thị vệ người chẳng lẽ không có tâm tư gì với nương nương? Không phải người có thể vì nương nương...”

Lưỡi kiếm trượt ra khỏi vỏ, chống lên cổ A Mật Đóa, trong mắt Lục Thiên Hành nổi lên tia máu.

“Nói thêm chủ ý bản thủ nữa, người không sống quá một khắc nữa đâu. Nếu như người dám ở trước mặt Đào Hoa và hoàng thượng nói tới chuyện này, người có biết người có kết cục gì không?”

A Mật Đóa sửng sờ gật đầu, nhỏ giọng hỏi: “Đại nhân thật sự... vì tốt cho nương nương mới làm vậy, có đúng không?”

“Bằng không thì sao?” Lục Thiên Hành nhíu mày nói: “Ta là hộ vệ của nương nương, không vì muốn tốt nương nương còn có thể vì cái gì?”

A Mật Đóa nhớ tới tiểu muội của mình, dường như cũng hiểu ít hoặc nhiều tâm tư của Lục Thiên Hành lúc này.

Nếu như cũng đã hy sinh trả giá, chẳng bằng không nói ra, nhìn nàng ấy sống tốt, không mang theo gánh nặng.

Cho tới bây giờ, A Mật Đóa mới tự vấn một chuyện: Như vậy đối với tiểu muội nàng có thật sự tốt không?

Ít nhất mười mấy năm qua, A Mật Đóa và phụ mẫu chưa bao giờ nói qua chuyện này.

Lục Thiên Hành thấy A Mật Đóa ưu tư, cũng không nhiều lời, quay người đi đến dược phòng. Khi hắn thăm vắn Giản Sơ, từ đồng đơn thuốc tìm thấy ở Đại Diễn lấy ra ba cái, hỏi A Mật Đóa về đủ loại độc của Nam Cương, cuối cùng mới tìm được một đơn thuốc.

Nhưng cuối cùng được hay không, không ai dám chắc chắn. Nhưng dù sao cũng phải thử trước, mới có thể cho Đào Hoa dùng.

“Lục đại nhân?” Quan y sắc thuốc thấy Lục Thiên Hành, kinh ngạc quỳ xuống, cuống quýt xin tha: “Thuốc có gì sai lầm sao ạ? Nhưng đơn thuốc đại nhân cho thật sự kỳ quái, dược liệu lại khó tìm, nói không chừng phải một lúc mới có thể dùng...”

“Ta còn chưa đến lấy thuốc, người nói cái gì đấy?”

Thấy mọi người Thấy mọi người đều run sợ, gương mặt Lục Thiên Hành lạnh run: “Người nào dám tự ý cãi lời ta bưng thuốc cho nương nương uống?”

Là Tàn Nghiêu Huyền sao? Lục Thiên Hành nghĩ tới đầu tiên là hoàng thượng nhưng lại cảm thấy không có khả năng. Coi như thuốc này đúng bệnh đi nữa, Tàn Nghiêu Huyền cũng có khả năng lớn không muốn Đào Hoa hồi phục.

“Tất cả đứng lên, chuyện hôm nay nhớ quản tốt miệng các người.”

Rốt cuộc hắn vẫn là con trai Tây Bình vương, tuy rằng không mặc trang phục cao quý nhưng cái nhìn lại vênh váo hung hăng khiến người khác kinh hãi, mấy người trong dược phòng vội vàng dập đầu đáp ứng.

Lục Thiên Hành vội vàng đến phòng Đào Hoa, nghe xa xa có tiếng người nói chuyện.

Chỉ một khắc ngắn ngủi, nhân lúc hắn và A Mật Đóa nói chuyện ngoài tiền viện lại có người được sai lấy thuốc cho Đào Hoa.

“Thuốc này phải uống mau, nguội rồi sẽ không còn công hiệu nữa. Ta đi ngang qua dược phòng đúng lúc đụng quán y, ta có mang theo chút mút hoa quả, mọi người uống xong có thể dùng.”

Đào Hoa nhìn Lục Ninh Nhã cười dịu dàng, bộ dạng quan tâm, lại nhìn bát thuốc đen kịt nhưng nàng không có trực tiếp uống.

“Viên tỷ tỷ nói, đây là thuốc Lục Thiên Hành cố ý phân phó sắc cho ta sao?”

Gọi thẳng tên huynh trưởng của người khác vốn không thích hợp nhưng trong lúc nhất thời Đào Hoa không nghĩ ra xưng hô nào tốt hơn. Cũng không thể gọi hẳn là Lục thị vệ.

Lục Ninh Nhã nháy mắt mấy cái, có chút không quen, cười nói: “Đúng vậy.”

“Nếu là Thiên Hành chuẩn bị đương nhiên là đồ tốt rồi.”

Cầm chén thuốc người qua, Đào Hoa cảm thấy mùi thuốc gần giống với mùi hương trên quần áo nàng, duỗi lưng nệm, không có quá đắng hay quá chất. Cũng không rõ trong thuốc có những gì.

Lúc nâng chén thuốc lên Đào Hoa còn dùng ánh mắt quan sát Lục Ninh Nhã, tuy rằng nàng ta che giấu vô cùng tốt nhưng biểu cảm nôn nóng vẫn bị nàng bắt được.

“A... Nóng quá!”

Đào Hoa lè lưỡi buông chén thuốc xuống, quả nhiên thấy Lục Ninh Nhã lộ ra chút mất mát.

“Cẩn thận một chút, sao không thổi rồi mới uống?” Lục Ninh Nhã oán trách nhận lấy chén thuốc, giống như gia tỷ thân thiết chủ động thay Đào Hoa thổi, đúng lúc này thì có người tiến vào.

“Hoàng hậu nương nương, Viên phi nương nương.”

Lục Thiên Hành hành lễ với hai người rồi ngẩng đầu nhìn chăm chăm Lục Ninh Nhã: “Sao muội có thử tự tiện bưng thuốc tới?”

“Muội muội chỉ thấy hôm nay huynh trưởng vô cùng tiều tụy muốn giúp đỡ một chút. Nhất là sức khỏe Đào Hoa muội muội suy yếu, sợ kéo dài sẽ mất được lực.”

Lục Ninh Nhã quản lý lục cung, luôn tự cho mình nắm phượng ấn, là hoàng hậu, vậy mà tại trước mặt Lục Thiên Hành lại khúm núm như vậy, Đào Hoa kinh ngạc nhìn hai huynh muội họ.

Nàng cũng không cảm thấy Lục Thiên Hành hung dữ, chẳng lẽ hấn lén khi dễ muội muội? Bạo lực gia đình?”

“Là muội muội có ý tốt nhưng thuốc này còn chưa thử, nếu như muội đưa tới, muội mau thử đi.”

“Chuyện này sao có thể!”

Lục Ninh Nhã nhỏ giọng kêu, vội vàng che miệng xin lỗi, đôi mắt ần sương mù, gợn sóng nước, bưng chén thuốc đổ ra chén trà nhỏ, đứng trước mặt hai người nuốt xuống.

Sau đó nàng ta tranh thủ ăn hai miếng mút quả, bởi vì đắng chát mà nhẫn mặt.

“Thật xin lỗi, thuốc này đắng như vậy, chút mút quả ta mang tới không đủ muội dùng, ta mua thêm rồi lại mang tới cho muội.” Rót thêm một chén trà uống, Lục Ninh Nhã tỏ vẻ thân thể mình không được khỏe, mở miệng cáo từ.

Nàng ta vừa đi, Đào Hoa lập tức đem chén thuốc đẩy ra ngoài.

“Thuốc thật sự là do người chuẩn bị sao?” Đào Hoa nhìn chằm chằm Lục Thiên Hành, gương mặt xinh đẹp nhiễm nộ khí, “Cho ta chén thuốc hoạt huyết hoạt khí này là cảm thấy tuổi ta còn nhỏ, mang thai long chủng không thích hợp?”

“Hạ thần không có ý tứ này!”

Lục Thiên Hành bước lên trước một bước, nhìn chằm chằm chén thuốc, nâng lên há mồm uống một ngụm.

Quả nhiên không phải những dược liệu trong đơn thuốc của hắn!

Trong lòng lập tức nghĩ ra ai làm chuyện này, nhưng Lục Thiên Hành lại không thể nhiều lời, đành phải cúi đầu xin lỗi: “Có thể là dược phòng sắc sai thuốc rồi, hạ thần đi tra xét, phái người tới dược

phòng tự mình giám sát lần nữa...”

“Ừ.”

Đào Hoa không muốn làm lớn chuyện, nhưng nhìn Lục Thiên Hành ra khỏi cửa, nàng vẫn đứng dậy ngăn hấn lại chốc lát.

“Thiên Hành, không cần sắc thuốc cho ta.” Nàng nhỏ giọng, “Ta giờ đây ở Ngạo Quốc, không có chuyện gì nữa đâu, người không cần lo lắng cho ta.”

Ngụ ý chính là đẩy hấn ra xa nàng.

Lục Thiên Hành quay người, chống lại cái nhìn thất vọng và không tin tưởng của Đào Hoa, lòng cũng dần nguội lạnh.

“Công chúa cũng không phải lẻ loi nữa, tính mạng này của thần cũng có thể cho người.”

Lục Ninh Nhã ở trước mặt hấn tự cho mình có thủ đoạn.

Hấn có thể cho Lục Ninh Nhã ném thử cái gì mới thật sự là thủ đoạn nhưng Đào Hoa có thể lấy thân phận hoàng hậu chèn ép nàng ta sao? Chỉ sợ về cung rồi, nàng phải đối mặt không chỉ một Lục Ninh Nhã.

Lục Thiên Hành thấy tâm ý Đào Hoa kiên quyết, không nghe hấn giải thích, trong lòng chua xót vô cùng, cố nén tức giận với Lục Ninh Nhã xin được cáo lui.

Nhưng Lục Thiên Hành còn chưa kịp tìm Lục Ninh Nhã đối chất tra hỏi, đã bị hoàng thượng gọi đi.

Thấy thị nữ bên mình trên tay dính thuốc đắng chát, thấy Lục Thiên Hành vô thức né tránh, hấn lập tức rõ ràng.

Xem ra không chỉ mình hấn muốn xử lý Lục Ninh Nhã rồi.

Nghe nói hoàng thượng triệu kiến nàng, Lục Ninh Nhã vội vàng lau nước mắt, bày ra bộ dạng tươi cười đến chỗ Tàn Nghiêu Huyền.

Mấy ngày nay bị Lục Thiên Hành ra lệnh ở trong phòng suy nghĩ lại bản thân, mùa xuân xinh đẹp của Giang Nam nàng cũng không thể thăm thú, thậm chí còn không được gặp Tàn Nghiêu Huyền. Lục Ninh Nhã càng nghĩ càng ủy khuất, nụ cười chua chát vô cùng.

Ngay cả sinh thân nàng cũng không tổ chức chính vì hy vọng có thể gần gũi với Tàn Nghiêu Huyền thêm một chút. Kết quả thì sao, hoàng thượng đến Giang Nam cũng mang theo Giang Đào Hoa, còn ngày đêm triền miên, trước mặt của mọi người làm chuyện đó, sợ là thị vệ canh cổng ngoài hành quán cũng nghe được tiếng rên rỉ của nàng ta rồi. Thật giống như hấn sợ người ta không biết hấn đối với nàng ta có bao nhiêu ân sủng vậy.

Lại còn nói sẽ phong hậu cho công chúa Đại Diễn, chuyện này lẽ nào lại như vậy!

Lục Ninh Nhã vô cùng tức giận, ghê tởm hơn là, huynh trưởng của nàng vậy mà cũng bảo vệ cho Giang Đào Hoa, bắt kim chi ngọc điệp như nàng thử thuốc cho nàng ta?

Đôi mắt nàng gần như đã long lạnh ánh nước khi bước vào sảnh, Lục Ninh Nhã thấy Tàn Nghiêu Huyền lập tức khóc không ra tiếng: “Bái kiến bệ hạ, người gọi thần thiếp là có chuyện gì?”

“Làm sao vậy?”

Nàng khóc ủy khuất như vậy, Tàn Nghiêu Huyền lại như không nhìn thấy tiếp tục uống trà, mày khẽ nhíu dường như phiền chán vô cùng.

Tàn Nghiêu Huyền chưa bao giờ coi trọng những giọt nước mắt của người khác, càng không thích nữ nhi khóc. Đại thần trong triều không ai dám trước mặt hấn rơi lệ. Lục Ninh Nhã bắt gặp cái nhìn của hấn, khó chịu và ủy khuất trong lòng như vỡ òa, nước mắt rơi như vỡ đê.

“Thần thiếp vừa qua được phòng thấy có người nấu thuốc cho Đào Hoa muội muội bèn bưng đến cho nàng.” Lục Ninh Nhã lau nước mắt, cố gắng phóng khoáng nói: “Vừa vào đã gặp gia huynh và Đào Hoa muội muội đang trò chuyện vui vẻ, thần thiếp vốn không muốn quấy rầy nhưng gia huynh lại cố ý bắt thần thiếp thử thuốc cho nàng. Bất quá thuốc quá nóng, thiếp bị bỏng...”

Lục Ninh Nhã bước lên phía trước một bước, há miệng cho Tần Nghiêu Nhìn cố ý thể hiện rằng nàng không có nói dối.

“Chuyện này đúng là ủy khuất nàng rồi.”

Đưa tay ý bảo Lục Ninh Nhã đứng im không nhúc nhích, Tần Nghiêu Huyền thần nhiên nói: “Nàng nói khi nàng mang thuốc đến, bắt gặp Hoa nhi và Lục Thiên Hành trò chuyện vui vẻ với nhau?”

“Đúng vậy?”

Cúi đầu xuống, Lục Ninh Nhã lo nghĩ trái phải, rốt cuộc nói chắc chắn: “Thuốc kia là gia huynh chuẩn bị cho Đào Hoa muội muội, thần thiếp sợ là đến không phải lúc mới bị gia huynh ép thử thuốc.”

Đôi mắt Tần Nghiêu Huyền không hề gợn sóng, Lục Ninh Nhã vội vàng xin lỗi nói: “Là thần thiếp đường đột. Tuy rằng gia huynh là thị vệ của Đào Hoa muội muội nhưng muội muội sau này dù sao cũng là quốc mẫu tương lai, nam nữ khác nhau, như vậy đối với gia huynh cũng không tốt... Gia huynh không tốt nên thần thiếp mới vào khuyên gia huynh cùng ra ngoài...”

“A.”

Tiếng cười lạnh cảnh cáo Lục Ninh Nhã vang lên. Nàng cảm thấy Tần Nghiêu Huyền phần nộ vì nghe chuyện Đào Hoa và thị vệ thân mật nhưng không ngờ khi ngẩng đầu lại thấy đôi mắt tàn nhẫn nhìn chằm chằm vào nàng.

Mặt rồng thịnh nộ, Lục Ninh Nhã chỉ nghe qua miệng các đại thần chưa bao giờ thấy quá, trong lúc nhất thời sợ tới mức ngây người.

“Đi được phòng lấy thuốc sau đó đổi thuốc thành thuốc có chứa máu trẻ em mang cho Hoa nhi. Người còn có gì không làm được không?”

“Không... không phải!”

Lục Ninh Nhã mở to mắt, vội vàng lắc đầu giải thích: “Thần thiếp chỉ theo phân phó của gia huynh đưa thuốc sao làm dám động tay động chân tổn thương Đào Hoa muội muội? Huống hồ thuốc kia... thần thiếp cũng thay nàng thử mà!”

Nhưng Tần Nghiêu Huyền nói thẳng: “Còn ăn nói bậy bạ rằng Hoa nhi và Lục Thiên Hành trò chuyện vui vẻ với nhau. Đêm qua nàng luôn ở bên trẩm, giờ nhất định là vô cùng mệt mỏi. Nàng có thể đứng dậy gặp người, người không biết cảm kích ngược lại lại vu oan cho hoàng hậu của trẩm.”

Hắn hừ lạnh, ngự tiền thị vệ từ cửa bước vào, chiếu theo thánh chỉ nắm vai Lục Ninh Nhã, tính mạng đã sắp tận nàng không cách nào lên tiếng được nữa, cực kỳ chật vật bị lôi ra ngoài.

Động tĩnh lần này làm hai thị nữ bên ngoài nhìn mặt nhau, một trong hai run rẩy lùi một bước, Lục Ninh Nhã nhìn nàng ta.

Thị nữ thân cận của nàng, từ thuở nhỏ đã theo nàng, cũng chính là người tráo thuốc theo lệnh nàng!

...

Lục Thiên Hành quỳ xuống thỉnh tội, giấu giếm bẩm báo hoàng thượng nấu thuốc là một tội, muội muội thủ đoạn độc ác là hai. Hắn sợ Tần Nghiêu Huyền giận chó đánh mèo, không cho hắn bên cạnh Đào Hoa nữa.

“Nếu đêm qua Hoa nhi mang thai long chủng của trẩm, chén thuốc này muội muội nhà người phải uống hết...” Tần Nghiêu Huyền lạnh nhạt nói, hoàn toàn không giống như tức giận lại làm cho cả người Lục Thiên Hành lạnh run.

“Tội thần đáng chết! Thần đã kịp thời ngăn lại, hoàng thượng nếu có hỏi tội, thần tuyệt đối không bao che!”

Nặng nề dập đầu, Lục Thiên Hành hoàn toàn mất kiểm soát, “Xin hoàng thượng cho thần cơ hội, tự mình trị tội gia muội, chứng minh

Lục gia đối với hoàng thượng và hoàng hậu nương nương trung thành!”

“Nói rất hay.”

Thấy hấn vì đại nghĩa diệt thân, Tần Nghiêu Huyền lắc đầu, trầm tư nói: “Nhưng Viên phi dù sao cũng là muội muội người, trầm nhấn tâm trí tội nàng làm sao có thể ăn nói với Tây Bình vương? Hoa nhi biết sẽ thế nào? Niệm tình người có công bảo vệ Hoa nhi, trầm mở cho nàng một đường sống, người đem nàng xuất cung đi.”

Lục Thiên Hành kinh ngạc ngẩng đầu, Tần Nghiêu Huyền cười yếu ớt nói: “Người tự mình hộ tống nàng về, dấu sao mấy măn nay Viên phi cũng hết tình hết nghĩa với trầm.”

Thấy hấn vẫn quỳ, giọng Tần Nghiêu Huyền trở lạnh lẽo: “Còn không hài lòng sao?”

“Đa tạ long ân của hoàng thượng.”

Lục Thiên Hành vô cùng không cam lòng nhưng Tần Nghiêu Huyền không quan tâm, hấn thậm chí tự mình phân phó xuống dưới chuẩn bị đồ đạc và bữa trưa cho Lục Thiên Hành và Viên phi.

“Có người đi đâu sao?”

Ngồi trên đùi Tần Nghiêu Huyền dùng bữa, Đào Hoa ôm cánh tay hấn mơ mơ màng màng, cơ hồ ngủ gật. Nghe tiếng xe ngựa, Đào Hoa mở to mắt lại bị đứt một muôi canh cá.

“Là Viên phi và Lục Thiên Hành.”

Tần Nghiêu Huyền lau khóe miệng cho nàng, nói: “Chén thuốc sáng nay trầm đã biết chuyện. Viên phi đây là mưu sát long chủng.”

Tay che trên bụng Đào Hoa, Tần Nghiêu Huyền nhẹ nhàng nhào nặn, ghé tai Đào Hoa nói: “Trầm đã trị tội nàng ta. Nhưng dù sao nàng ta cũng là muội muội Lục Thiên Hành, trầm vẫn phải cho hấn mặt mũi tránh sau này hấn không dốc sức bảo vệ Hoa nhi.”

Thấy Đào Hoa im lặng, Tần Nghiêu Huyền lại hỏi: “Hoa nhi không

hài lòng sao? Trầm cho người gọi nàng ta lại trị tội chém đầu nhé?”

“Đừng...”

Dù sao cũng là muội muội, máu mủ tình thâm. Đào Hoa thở dài nói: “Để Lục Thiên Hành đưa nàng ta đi đi, thuốc kia sáng nay Hoa nhi cũng không có uống. Lại nói ta không mang thai, thật ra cũng Hoa nhi không có bị tính kế.”

Cũng không thể yêu cầu Lục Thiên Hành vì nàng diệt thân. Đào Hoa tự nhận bản thân nàng không tàn nhẫn được như thế.

Chỉ là Lục Thiên Hành đã rời đi, còn có thể trở về sao? Đào Hoa bỗng nhiên cảm thấy hắn không trở lại cũng tốt.

Hắn cứ là thiếu gia vọng tộc, sau đó gặp một nữ tử ôn lương thực đức, thành gia sinh con lập nghiệp. So với làm thị vệ bên người nàng tốt hơn nhiều.

“Hoa nhi nghĩ gì thế?”

Tần Nghiêu Huyền thấy nàng ưu sầu, lập tức nhắc cầm nàng lên, ngữ khí cổ quái: “Hãy trầm gọi bọn họ trở về?”

“Không cần, không cần mà. Rời đi cũng tốt.”

Đào Hoa ôm cổ Tần Nghiêu Huyền, làm nũng cọt xát: “Hoa nhi cảm thấy có bệ hạ ở đây thì không cần vờ ra thêm người bảo vệ ta. Không bằng phong cho Lục Thiên Hành một chức quan, cho hắn ít đất phong...”

“Không được.” Tần Nghiêu Huyền lắc đầu: “Trầm muốn có một người trung thành bảo vệ Hoa nhi, nếu trầm không ở cạnh nàng trầm cùng an tâm.”

“Tại sao phải cho người bảo vệ? Ta cũng không chạy?”

Đào Hoa thở phì phì cắn cổ hắn, “Nghe Hoa nhi đi được không, có được hay không? Bệ hạ... Nghiêu Huyền...”

Nàng làm nũng xin hắn.

Tần Nghiêu Huyền yên lòng gật đầu nhưng không đáp ứng: “Nhưng trẫm còn chưa ban thưởng hẳn tận tâm tìm thuốc chữa cho Hoa nhi, đợi sau khi hồi kinh, tìm được thị vệ thích hợp hơn thì phong thưởng cho hẳn, Hoa nhi thấy có thỏa mãn không?”

“Thuốc của ta sao?” Lập tức nhớ ra mùi vị quen thuộc sáng nay, Đào Hoa cảm thấy không muốn ăn uống nữa, nhưng Tần Nghiêu Huyền đã nói vậy rồi nên nàng lập tức cười tươi như hoa. Nàng ngẩng đầu hôn má Tần Nghiêu Huyền: “Thỏa mãn, đa tạ bệ hạ!”

Tần Nghiêu Huyền nhú mày, chỉ môi mình, “Trẫm ban cho thị vệ nàng hầu tước và ruộng đất, Hoa nhi chỉ có hai chữ đa tạ thôi sao?”

Đào Hoa mím môi không cho Tần Nghiêu Huyền duỗi ngón tay vào miệng. Nhìn gương mặt nhỏ nhắn động lòng người của nàng, Tần Nghiêu Huyền nắm cái mũi của nàng.

Rất khó thở! A, nàng không chịu nổi nữa rồi!

Cuối cùng, gương mặt Đào Hoa phỉm hồng, nàng hé miệng.

“Nghiêu Huyền...”

Bị bóp mũi tới đau, Đào Hoa ủy khuất hừ hừ: “Chờ ta ngủ trưa dậy làm được không? Hoa nhi hơi khó chịu.”

Tối qua bị hấn giày vò ác như vậy, nàng căn bản không muốn nữa! Có trời mới biết A Mật Đóa dùng bao nhiêu sức lực mới gọi được nàng từ trên giường xuống, nếu không phải Tần Nghiêu Huyền tự mình ôm nàng vào thiện phòng, Đào Hoa sợ là nàng có thể dựa ghế ngoài hành lang ngủ.

Tần Nghiêu Huyền vẫn còn bóp mũi nàng, đôi con ngươi nghiền ngẫm nhìn nàng chằm chằm, “Còn không tranh thủ làm nhanh một chút, dành thời gian ngủ đi?”

Đào Hoa than thầm chạy không khỏi rồi, vẻ mặt đau khổ gật đầu.

Tay chạm vào vật áo, nàng cảm thấy dưới hông có vật gì đó đang chọc vào nàng, nóng bỏng, toàn thân Đào Hoa bủn rủn.

Có cách gì không quá mệt mỏi đây?

Trong đầu lóe lên ý nghĩ, Đào Hoa đột nhiên cười hì hì, cong cong đôi mắt, mềm mại nói với Tần Nghiêu Huyền: “Bệ hạ muốn Hoa nhi chủ động, vậy có thể có thể cho ta chọn không?”

“Hoa nhi muốn như thế nào?”

Dường như có thể thấy đuôi hồ ly nhỏ của nàng đang lắc lư ở phía sau, Tần Nghiêu Huyền cũng không thèm để ý, thoải mái ngả người

ra sau, Đào Hoa nhảy từ trên người hấn xuống.

“Hoa nhi phải biết rằng, mỗi lần nàng đều bị trẫm làm tới mức không còn sức lực, nàng khóc lóc xin ta dừng lại. Lúc đó nàng chỉ có thể nằm một chỗ, chỉ khi cao trào mới có thể nhúc nhích sao?”

Mỗi lần đều bị hấn giày vò tới còn nửa cái mạng, đừng nói tư thế, ngay cả lời nói cũng phải theo ý hấn.

Tần Nghiêu Huyền nói nghiêm túc, nhắc nhở chân thành. Nhưng mặt Đào Hoa lập tức đỏ ửng, nói nhỏ: “Chuyện này sao có thể làm cả một canh giờ? Ta có thể chống đỡ một nửa canh giờ cũng rất khá rồi.”

“Làm một lúc Hoa nhi đã bất tỉnh, cái gì cũng không nhớ rõ nữa. Thật sự là một nửa canh giờ cũng không tới.”

“A a a, đừng nói chuyện này nữa!”

Chẳng lẽ hấn còn làm lâu hơn sao? Quả nhiên là làm suốt đêm sao? Đào Hoa sợ Tần Nghiêu Huyền lại nói những lời làm nàng xấu hổ, tranh thủ chạy đến dưới gầm bàn, một đôi mắt chứa xuân tình e sợ nhìn nơi ở giữa háng hấn.

Tần Nghiêu Huyền lập tức hiểu, cười nhẹ vỗ đầu nàng: “Hoa nhi cẩn thận một chút, cẩn thận làm bị thương đầu gối.”

“Không sao đâu!”

Thò tay cời thắt lưng hấn, Đào Hoa giật quần ngoài xuống một nửa, lấy áo hấn đệm dưới đầu gối, đặc ý nói: “Như vậy sẽ không bị thương đâu.”

Nhìn long bào cứ như vậy nằm trên mặt đất, Tần Nghiêu Huyền lập tức dờ khóc dờ cười, hấn vỗ đầu nàng: “Tới đây.”

Quần lót màu xanh phòng lên thật to, còn dính chút dịch thể, Đào Hoa có thể ngửi được mùi vị tanh nồng.

Làm sao có thể lớn nhanh vậy hả?

Thò tay cởi quần lót ra, côn th*т đồ thấм bậт lên đấп vào mặt nàпg, Đào Hoa lại càng hoảng sợ. Quy đầu trào ra vài giọt chấт lỏng tanh nồng đặт đặт, quả nhiên hắп đã động tình.

Đào Hoa duỗi bàn tay bé nhỏ chụp lấу côn th*т nóng bỏng, vừa cứng vừa to hầu như nàпg cầm không được Nàпg tò mò ngắпg đầu nhìn Tân Nghiêu Huyền, hắп vẫn bộ dạng đặт bạc như cũ, giống như côn th*т động tình dưới thân không phải của hắп.

Rõ ràng đã rất cứng, sao hắп còn có thể lấпh đặт như vậy. côn th*т trong tay nàпg run lên một cái đấу, rõ ràng là đang xin nàпg động nàпh một chấт mà.

Sao hắп còn lấпh đặт như vậy chứ?

Đào Hoa chu môi bất mắп, duỗi lưỡi ra liếm một cái, sau đó há mồm ngậм cả quy đầu, múт vào hai cái lại nhả ra, xác địnհ trên côn th*т đã dính nước bọt của nàпg mới tiếp tục động tay.

“Hoa nhi.”

“A? Lại chấу ra rồi...” Ngón giữa chặт vào chấт lỏng dính ngắу, Đào Hoa nghiêпg đầu hỏi: “Làm sao hút sạch đấу?”

Đào Hoa lại há miệпg ngậм lấу, cố đấпh qua đấпh lại cái lưỡi tạo ra âm thanh, thậm chí còn tò mò dùng đầu lưỡi tìm kiếм thứ bên trong lỗ nhỏ trên quy đầu.

Tân Nghiêu Huyền cảm thấy quả nhiên Đào Hoa là yêu tinh câu hồn, hút hết tinh khí hắп.

Miệпg nhỏ chặт chế ấм nóng, lưỡi mềm mại quấп lấу côn th*т hắп, yếт hầu hắп dần chuyểп động cao thấп. Hai má nàпg bị côn th*т nhét đầу, lúc liếm lấп còn phát ra âm thanh ồm ọп.

“Đừng có lớn nữa mà!” Đào Hoa phun long căn ra, liếm côn th*т từ trên xuống dưới, hôn hai túi trứпg của hắп, “Lớn như vậy, ta không nuốt được...”

“Ngoan.”

Nơi yếu ớt bị nàng dùng miệng hôn mút, ngậm lấy, thậm chí hút. Khoái cảm lạ lẫm làm hai chân Tần Nghiêu Huyền thẳng tắp, dục vọng lại lớn lên vài phần, vẻ mặt Đào Hoa đau khổ, cực kỳ gượng ép ngậm côn th*т của hắn vào miệng.

Quy đầu vào sâu chống đỡ cổ họng nàng, trơn và ướt làm Tần Nghiêu Huyền hừ nhẹ vài tiếng.

“Nuốt vào thêm chút nữa đi...”

Đào Hoa khó khăn kêu ô ô, cố nuốt xuống thêm chút nữa, một tắc, lại thêm một tắc.

Chọc mở cổ họng nàng trong nháy mắt, khoái cảm làm Tần Nghiêu Huyền nhắm mắt lại.

Hắn vốn tưởng rằng, chỉ có thể đem tay chân nàng trói chặt, mới có thể tiến vào miệng nàng, tiến vào trong cơ thể nàng. Ngăn cản những lời chửi bới của nàng.

Nhưng lúc này bị cái miệng nhỏ nhắn bao bọc, thậm chí cái mũi nhỏ của nàng phát ra tiếng hừ hừ dưới bụng hắn, hắn cảm thấy vô cùng mỹ mãn.

“Hoa nhi ngoan, dùng sức thêm một chút...”

Giữ gáy nàng khẽ vuốt ve, Tần Nghiêu Huyền dùng âm thanh khàn khàn ra lệnh.

Giống như thỉnh cầu hơn.

Đào Hoa cố nén nôn ọe, ra sức ngậm vào, mỗi lần đều muốn nuốt toàn bộ côn th*т vào rồi nhổ ra, đuổi lười bú liếm vài cái sau đó lại ngậm vào.

“Đừng làm bản thân bị thương.” Hắn động tình nói, “Rất tuyệt...”

Tần Nghiêu Huyền thậm chí không quan tâm Đào Hoa có thể đột nhiên lộ ra móng vuốt cắn hắn một cái hay không. Lúc này hắn giao toàn bộ thân thể cho cái miệng nhỏ nhắn của nàng. Dục vọng bốc lên không cách nào chống cự, bị cái miệng nhỏ nhắn của Đào Hoa

mút lấy, bàn tay nhỏ bé khẽ vuốt kích thích hần, trong khoảng khắc ngắn ngủi hần xuất ra trong miệng nàng.

Ừng ực...

Nghe thấy tiếng nàng nuốt xuống, Tần Nghiêu Huyền kinh ngạc mở mắt ra, thấy Đào Hoa ngẩng đầu, đầu lưỡi hồng hào lè ra liếm tinh dịch còn dính trên khóe miệng có chút rách.

“Nghiêu Huyền...” Trên mặt nàng còn nước mắt, thanh âm lại quyến rũ mê người, trào lên thân thể hần đùa bỡn như xà tinh, “Tiếng của chàng vừa rồi nghe thật hay.”

Tần Nghiêu Huyền nỗ lực kìm chế sắc mặt và cơ thể run rẩy nhưng bàn tay nhỏ bé của Đào Hoa lại nắm lấy dục vọng chưa mềm xuống của hần.

Nàng ghé vào lỗ tai của hần nói một hơi, “Kêu lại cho ta nghe, có được không?”

Tình dục vừa mới lụi tắt trong mắt hần lại bùng cháy, Đào Hoa cảm thấy côn th*т trong tay đã lớn lại rồi.

Xong đời rồi, nàng nghịch phải lửa rồi.

Thân thể bị Tần Nghiêu Huyền ôm lấy, hai đùi bị tách ra, hoa huy*т mềm mại bị côn th*т hung hăng thúc vào. Khi ra vào còn có âm thanh túi trứng va chạm da thịt nàng, Đào Hoa rên rỉ đến cơ hồ hét lên.

“Hoa nhi kêu như vậy êm tai hơn trăm nhiều.””

Không chút ngần ngại cúi đầu hôn cái miệng nhỏ nhắn của nàng, Tần Nghiêu Huyền cố ý nhấn mạnh từng chữ: “Kiên nhẫn một chút, lát nữa đừng không kêu nổi nữa làm trẫm mất hứng.”

“Ô ô... A...”

Vừa thoải mái vừa ủy khuất, Đào Hoa gật đầu, cắn môi không dám lên tiếng. Nhưng côn th*т lại nhắm ngay vào chỗ mẫn cảm của nàng, cố ý xoay tròn, tiếng rên rỉ cổ nén lại bật ra hòa với tiếng d*т thủy

nhóp nhép dưới thân.

Cuối cùng có được ngủ trưa hay không, Đào Hoa cũng không rõ.

Trên ghế dựa trong thiện phòng, trên bàn ăn, rồi trên cái bàn cạnh cửa sổ, thậm chí là vòng eo Tần Nghiêu Huyền.

Đào Hoa bị giày vò tới mức khóc sụt sùi. Thị nữ ở bên ngoài nghe âm thanh của nàng mà xấu hổ vô cùng.

Nghe nói trong thiện phòng truyền đến âm thanh đập bàn đập ghế, đám thị nữ cứ tưởng thức ăn không hợp khẩu vị làm mất lòng tức giận nhưng nghe được tiếng kêu yếu ớt đáng thương, khóc không ra tiếng trong phòng bọn thị nữ không ai dám vào.

“Nương nương làm gì sao? Sao lại bị hoàng thượng đánh thê thảm như thế?” Một thị nữ ngây ngô nói: “Chúng ta tranh thủ vào xem một chút đi! Nương nương xin bệ hạ tha mạng kìa! Nàng nói nàng sắp chết!”

Thị nữ đã hầu hạ lâu đưa bánh ngọt qua, vỗ bả vai tiểu cô nương ý bảo an tâm đừng vội: “Hoàng thượng ăn của người, chúng ta ăn của chúng ta. Ta còn có dưa, người có muốn ăn hay không?”

Lo sợ, bất an ăn xong quả dưa, thấy hoàng thượng phiền muộn đi ra ngoài, ôm chặt Đào Hoa trong lòng.

Tiểu thị nữ đi vào thiện phòng, vốn tưởng sẽ trông thấy đất đầy máu nhưng lại là một bãi dịch thủy vung vãi khắp nơi.

Có chút tanh, có chút khai, bên cửa sổ còn có vũng nước màu vàng nhạt.

“Người đến nhà bếp nói nấu thuốc bổ sau đó mang cho nương nương. Đúng rồi, sau đó pha một bình trà nhuận họng cho nương nương nữa.” Thị nữ đã quen việc bắt đầu thu dọn, tiểu thị nữ không dám sờ suất, vội vàng chạy đi.

Khi Đào Hoa tỉnh dậy, ngoại trừ thuốc bổ và trà, còn có bát thuốc lạnh đắng.

Nàng nhớ kỹ mùi vị này, nàng đã từng ăn thuốc này suốt mười năm trời.

Hôm nay đổi thành chén thuốc, nàng uống một ngụm liền nhổ ra.

“Nếu không muốn uống, đừng uống. Thuốc cũng có ba phần độc, uống thuốc cũng không phải là cách tốt.”

Tần Nghiêu Huyền dứt đường cho Đào Hoa, thấu hiểu, “Chỉ cần Hoa nhi không trốn, phát bệnh đều có trầm bên cạnh.”

“Ta nên uống thuốc thôi.”

Một người sợ đau, người kia sợ bị tổn thương. Đào Hoa thấy Tần Nghiêu Huyền không vui, tranh thủ nói một lý do: “Ngộ nhớ bệ hạ vào triều, gặp thần tử, nghị sự hay đi tuần thì làm sao?”

“Ta đi đâu cũng sẽ mang nàng theo.”

Mắt thấy Tần Nghiêu Huyền muốn đoạt chén thuốc đi, Đào Hoa lắc đầu, “Không được! Triều đình là chuyện nghiêm túc, Hoa nhi không dám lỗ mãng!”

Thấy nàng một hơi uống cạn chén thuốc, vì đắng mà rơi nước mắt, Tần Nghiêu Huyền bỗng nhiên nói: “Là Hoa nhi nhắc ta, ngày mai chúng ta sẽ lên đường hồi cung.”

Đào Hoa còn đang muốn ở lại Giang Nam mấy ngày nhưng dù sao Tần Nghiêu Huyền vẫn còn chuyện quốc sự bận rộn, chuyện đề đập đã xong giờ buộc phải quay về rồi.

Mấy ngày nay chiến báo từ Đại Diễn liên tiếp đưa tới, khi đi thuyền cũng có bồ câu đưa tin bay tới thả thư, một đám quan văn quan võ đều lộ vẻ vui mừng.

Đào Hoa rất rõ ràng, Đại Diễn đã sụp đổ rồi. Xem chừng sau ba ngày hồi cung sứ giả Đại Diễn sẽ đến quy hàng thần phục Ngạo Quốc.

Gần đây, người thô bạo thành tính như Tần Nghiêu Huyền lại vô cùng ôn nhu với nàng. Rõ ràng dưới thân đã cứng rắn, nóng bỏng vô cùng nhưng hắn vẫn tỉ mỉ liếm láp thân thể nàng, cho đến khi nàng hoàn toàn ướt át mới cắm vào.

Có đôi khi là tay, cũng có đôi khi là môi lưỡi. Những lời nói khiến nàng thẹn thùng hắn cũng không nói nữa.

Đào Hoa có cảm giác nàng giống như bảo bối trong tay Tần Nghiêu Huyền, hắn luôn cẩn thận, nhẹ nhàng giống như sợ làm bị thương nàng.

Chỉ khi rút long tinh vào thân thể nàng hắn mới không nhân nhượng, Đào Hoa dựa lồng ngực Tần Nghiêu Huyền, mấy ngày nay bị hắn chiều đến to gan, thò tay tóm hạt đậu nhỏ trước ngực hắn nghịch ngợm: “Nghiêu Huyền, lấy ra đi, ở bên trong rất khó chịu.”

Hơn nữa còn ẩm ướt dập dính, mang theo tinh dịch ngủ cả đêm, Đào Hoa không thích một chút nào.

“Không được.”

Thấy Đào Hoa ủy khuất, bộ dạng muốn khóc, Tần Nghiêu Huyền ôm nàng vào ngực: “Tinh dịch tốt cho thân thể nàng. Cũng giúp nàng sớm mang thai long chủng.”

Tần Nghiêu Huyền vuốt tóc nàng, giống như vô tình nói: “Tiên đế đăng cơ nắm quyền ở tuổi mười sáu. Năm sau, Tần Lê Uyên được tấn phong làm Thái Tử. Năm thứ ba trăm ra đời, trăm đã là Thất hoàng tử rồi. Triều đại nào cũng thế, hoàng tử được dạy bảo từ rất nhỏ, càng sớm thì càng tốt.”

“Chàng không kém mà, không cần lo lắng không có hài tử đâu.”

Đào Hoa nhớ rõ, ở kiếp trước, Tần Nghiêu Huyền lên ngôi bảy năm, phi tử trong hậu cung đã sinh cho hắn mười hoàng tử và công chúa. Giờ hắn mới đăng cơ hơn một tháng, phi tử chưa nhiều, tin mừng có lẽ mấy ngày nữa sẽ truyền đến.

Kiếp trước Tần Nghiêu Huyền cũng không lập Thái Tử sớm, phải đợi đến tận nhiều năm sau khi triều thần đề nghị mới chọn người...

Đào Hoa nghiêng đầu, đột nhiên a một tiếng: “Thái Tử của chàng phải làm sao bây giờ?”

Kiếp trước, Thái Tử là do Lục Ninh Nhã sinh ra! Nhưng bây giờ, Viên phi đã bị hắn đưa ra khỏi cung rồi!

Bộ dạng hấp tấp vội vã của nàng, Tần Nghiêu Huyền nhíu mày thối chóp mũi nàng, giọng nói có chút giận dữ, “Hoa nhi ngốc, đương nhiên là nàng sinh cho trăm. Nếu sinh công chúa mà nàng không muốn sinh nữa, cũng không sao, trăm nguyện đem giang sơn giao cho nàng.”

“Nhưng nhớ Hoa nhi không sinh được...”

Nữ tử được thừa kế ngai vàng xưa nay chỉ có trong lời đồn thổi của dân gian, Đào Hoa có cảm giác Tần Nghiêu Huyền cũng không phải trêu trọc nàng, hắn thật sự muốn đem giang sơn giao cho con của nàng và hắn.

“Sẽ sinh được. Chờ Hoa nhi dưỡng thân thể tốt tự nhiên sẽ mang thai thôi.”

“Nhưng ta sợ đau...” Thấy Tần Nghiêu Huyền quyết tâm, Đào Hoa lại ngại biện, “Ai cũng nói sinh con giống như đi qua quỷ môn quan, Hoa nhi sợ hãi sinh không được đưa bé. Hơn nữa rất đau, Hoa nhi

không muốn sinh...”

Trầm mặc một lát, Tần Nghiêu Huyền mới vỗ nhẹ đầu nàng trấn an: “Hoa nhi đừng sợ, trước hết dưỡng tốt thân thể đã. Sinh đứa nhỏ ra, đối với nàng mới có lợi.”

“Có gì tốt chứ? Phu quân ta là Hoàng Đế là đủ rồi.”

Lời này của nàng chọc Tần Nghiêu Huyền cười ra tiếng, hấn nhẹ nhàng lắc đầu, phủ tay lên mắt nàng: “Ngủ đi.”

Đào Hoa muốn nói rõ những lời trong lòng, dù sao chuyện Thái Tử là chuyện lớn liên quan giang sơn xã tắc. Nhưng Tần Nghiêu Huyền thế nào cũng không bỏ tay ra, còn vỗ nhẹ lưng nàng.

Đây chính là tư thế dỗ hài tử.

Lúc sắp mơ màng thiếp đi, Đào Hoa đột nhiên nghĩ đến một chuyện, Tần Nghiêu Huyền có lẽ rất thích trẻ con đi?

Trở lại hoàng cung, Đào Hoa nhìn tưởng thành đồ thám quen thuộc nhưng lại cảm thấy lạ lẫm ở đâu đó.

Bên trong Kim Ti Uyển được bố trí lại hoàn toàn, những món đồ liên quan đến Đại Diễn lúc trước Đào Hoa cố ý giữ lại đều biến mất, chăn màn, gối đệm, bàn ghế đều được đổi mới. Đào Hoa trông thấy Hạ Chu đang chỉ huy người mang một khối ngọc màu xanh mang tới thư phòng.

Đây chính là ngọc tử của lão hoàng đế mấy đời, là trân tàng cổ vật trong các đồ vật, vì sao lại mang tới đây?

Đào Hoa hồ nghi nhưng Hạ Chu lại nói: “Nương nương, đây là hoàng thượng phân phó, chuyện mấy cái này qua quốc sư cũng tự mình đến đây tính toán đấy. Người cứ yên tâm đi.”

“Ta tưởng quốc sư xuất cung rồi.”

“Đúng vậy!” Hạ Chu cười híp mí, bộ dạng hưng phấn, “Vị quốc sư liệu sự như thần đó vì nương nương mà đến đây một chuyến, giờ toàn bộ hậu cung đều nói chuyện người sắp được phong hậu đó.”

Nàng ta tới gần Đào Hoa nói nhỏ: “Nô tỳ đi qua công viện nhìn thấy nữ phượng rồi, rất đẹp đó! Nhưng hoàng thượng còn cảm thấy chưa đủ, đang phái người mang thêm châu báu đến!”

“Chỉ sợ toàn bộ hậu cung đều không phục đi.”

Đào Hoa không cảm thấy huy động nhiều nhân lực như thế là chuyện tốt, nhất là bây giờ, Đại Diễn sắp không còn nữa.

Sau giờ ngọ, hấn nói đến chỗ nàng ngủ chưa nhưng lại đi đến chính điện nghị sự.

Không phải là Tần Nghiêu Huyền nuốt lời mà là những văn võ đại thần, hoàng thân quốc thích, ai cũng có chuyện muốn thượng tấu với hấn.

“Đây là chuyện lớn, lão thần cảm thấy hành động lần này của hoàng thượng rất không thích đáng! Hoàng hậu là người đứng đầu hậu cung, cùng hoàng thượng là một đôi long phụng song tường, nhất định phải là mẫu nghi thiên hạ thông minh, hiền đức! Sao có thể phong người ngoại tộc được?”

Nguyên lão tiền triều quỳ trên mặt đất, không ngừng dập đầu rất có tư thái: “Kính xin hoàng thượng nghĩ lại!”

Cả văn võ triều thần đồng loạt quỳ xuống, Tần Nghiêu Huyền nhíu mày, lạnh giọng hỏi: “Vậy các ái khanh cảm thấy, ai làm hoàng hậu mới thích hợp?”

Mọi người nhìn nhau, cuối cùng một người nọ lên tiếng: “Hậu cung của hoàng thượng mỹ nữ nhiều không đếm xuể, không thiếu dịu dàng hiền thực, thân thể trong sạch, hiểu lễ nghi, có tài hoa, xứng đáng phượng ấn. Nếu như lúc này lão thần nhất định phải đơn cử, Viên phi con gái Tây Bình vương, thuở nhỏ cùng người lớn lên, là thanh mai trúc mã, đương kim thái hậu cũng rất vừa lòng với nàng! Tiên đế lúc còn sống cũng muôn phần yêu thích nàng!”

“Yêu thích đến nỗi muốn cho nàng làm Thái Tử Phi.” Tần Nghiêu Huyền hừ lạnh, mọi người lập tức im bật.

Lời này bén nhọn cực điểm, rơi vào trong tai Thái Hậu, cũng là cho người không vui.

“Huống chi, giờ hậu cung làm gì còn Viên phi? Lần này đi Giang Nam, nàng mưu hại hoàng hậu của trẫm không nói, còn đẩy trẫm đến hiểm cảnh!”

Quan viên đi theo lập tức đem chuyện Tần Nghiêu Huyền nhảy sông cứu người, Viên phi cho Đào Hoa uống chén thuốc hủ thai nói ra.

Có người còn muốn dị nghị nhưng huynh trưởng Viên phi đã thỉnh tội, tự mình đem nàng đưa về nhà mẹ đẻ để đã là bằng chứng như núi.

“Hoàng hậu hiền đức hay không thì trẫm sẽ dạy bảo nàng. Quan trọng nhất là nàng làm trẫm vui vẻ, hậu cung không ai so với nàng thích hợp hơn.”

Nói hết lời này, Tần Nghiêu Huyền còn thấy có người không phục, lập tức tức giận: “Nếu không phải nàng, ngại vị hoàng hậu chính là chỗ trống không người. Tất cả lui xuống hết đi!”

Mặt rồng không vui, mọi người nhao nhao hành lễ lui ra, ai cũng sợ mở miệng đầu sẽ rơi xuống.

“Hoàng thượng, ở Kim Ti Uyển, nương nương cũng không ngủ trưa. Nàng u sầu giống như đang có tâm sự.”

Phúc Tang Viên hậu hạ Tần Nghiêu Huyền đã lâu, nói bên tai hần, “Hay người đi xem thử?”

“Bảo ngự thiện phòng làm cho nàng chút điểm tâm. Trẫm đi Cống Hưng Các gặp quốc sư.”

Cống Hưng Các ở Đông Bắc hoàng cung, cao bảy tầng nên dù là ở ngoài cung cũng có thể nhìn thấy, nơi này là nơi đặt những cống phẩm cao cấp của các triều đại, thứ gì cũng là trân bảo.

Ở tầng thứ bảy, trong một gian các nhỏ, trên bàn trà bày một bàn cờ, một nam nhân mặc lam y đã ngồi bên bàn trà chờ đợi.

“Lần này hoàng thượng xuất cung, thu hoạch cũng không nhỏ.”

Người nọ từ từ nhắm hai mắt, khí chất tiên nhân giống như khói tản mây bay, không dính khói bụi phàm trần, “Chúc mừng hoàng thượng.”

“Trẫm muốn phong Hoa nhi làm hoàng hậu.” Tần Nghiêu Huyền không cùng hắn hàn huyên mà trực tiếp ngồi xuống, uống cạn chén trà nói: “Trẫm biết rõ đây không hợp quy củ.”

“Tại hạ đã sớm từng nói qua, hoàng thượng chỉ cần nuông chiều nàng trong Kim Ti Uyển là tốt nhất. Sao đột nhiên lại muốn phong nàng làm hậu?” Hắn vẫn như cũ nhắm chặt hai mắt, gió bên cửa sổ lùa qua sợi tóc hắn, lông mày Tần Nghiêu Huyền nhíu càng chặt.

“Hoa nhi và trẫm cùng mơ một ác mộng. Nàng nói trẫm đánh gãy chân nàng, bẻ gãy răng nàng, nhốt nàng mười năm.”

Tần Nghiêu Huyền hít sâu một hơi: “Nếu như không dùng phương vị trời chặt nàng, làm nàng rõ tâm ý trẫm, trẫm sợ...”

Hắn nói hắn sợ, “Sau này nàng rõ mọi chuyện, nàng sẽ rời trẫm mà đi. Coi như dựa vào kế sách của quốc sư, trời nàng lại, lòng nàng cũng không có trẫm. Trẫm sợ bản thân sẽ làm chuyện giống như trong mộng, làm những chuyện kia với nàng.”

Nước trà đắng chát trôi xuống cổ họng Tần Nghiêu Huyền, hần nuốt xuống, không có nổi chút vị ngọt.

“Ý quốc sư là gì?”

“Ít nhất hoàng thượng cũng có thể nuốt đắng chát vào bụng, là đau khổ cũng là ngọt ngào, tội gì phải so đo?”

Quốc sư nhắm mắt, mỉm cười, lắc đầu nói: “Đây vốn là chuyện nghịch thiên, quả đắng này người phải cố nuốt đấy.”

“Nhưng Hoa nhi cũng nói muốn thử nở ra một đóa hoa đào đẹp nhất, vì trẫm mà kết lại quả đào ngọt nhất. Trẫm không muốn hàng ngày mặt mày nàng ủ rũ, cũng không muốn nàng hận trẫm.”

Tần Nghiêu Huyền lại uống một chén trà nữa, gập lại cổ nhân sắc mặt của hần không chút vui vẻ, ngược lại vô cùng buồn rầu, thấp giọng hỏi: “An Dịch người có cách sao?”

“Cách đương nhiên có. Hoàng thượng anh dũng vô song, chuyện vặt trong hậu cung sao cần hao tâm tốn sức? Phụng vị là ai ngồi là do hoàng thượng nói.”

Chút trà cuối cùng được rót ra chén, An Dịch kính Tần Nghiêu Huyền: “Người không cần làm gì ngoài chịu đựng cả.”

Giọng hần lạnh nhạt: “Thần tử trong triều dám dị nghị về hoàng hậu thì cứ theo luật xử lý. Hậu cung dám chống đối hoàng hậu, nếu phòng không được...”

An Dịch ghé tai Tần Nghiêu Huyền nói, “Không bằng hoàng thượng chọn tú nữ, giống như trước kia ân sủng mấy người, hồng nhan họa thủy sẽ tự đấu với nhau. Hoàng hậu nương nương chỉ cần giống như mặt trời, ở yên trong Kim Ti Uyển là được.”

“Trẫm không muốn cùng người khác diễn trò.” Tần Nghiêu Huyền thở dài nói: “Khi đó, lại phiên quốc sư gần gũi nữ sắc rồi.”

“Nếu vì hoàng thượng thì thần không oán không hối. Hoàng thượng có thể tán thưởng tại hạ như thế, nguyên cớ tại hạ mưu đồ thiên hạ, tất cả của tại hạ hoàng thượng đều có thể lấy dùng.”

An Dịch đứng dậy hành lễ, cung kính rời đi. Hai chén trà cống phẩm hai người vừa dùng qua được cất kỹ và một bộ mới được thay lên bàn.

Mới hồi cung, chiến sự thắng lợi từ Đại Diễn đã truyền tới. Toàn quân đã bị tiêu diệt, cả nước làm nô, mấy ngày nữa Hoàng Đế và Thái Tử Đại Diễn sẽ đích thân đến kinh thành Ngạo Quốc xin hàng.

Đại thần còn đưa lên chính sách quản lý Đại Diễn sau này.

“Đánh thuế năm thành, hai mươi vạn lao động tu sửa biên phòng...” Luật lệ nghiêm khắc Tần Nghiêu Huyền có thể hiểu nhưng tất cả công chúa và hoàng tử đều ở lại Đại Diễn quản thúc tại gia. Tần Nghiêu Huyền không khỏi nhíu mày.

“Hoàng thượng không cần mềm lòng. Mười ba năm trước, Đại Diễn đắc thế, ba huynh đệ của người, còn có một đoàn xe mỹ nhân xuất sắc! Tất cả đều chết thảm trong đại lao! Món nợ ân oán này dù sao vẫn phải trả!” Lão thần hình bộ lập tức quỳ xuống báo: “Người hãy nhốt Thái Tử Đại Diễn trong thiên lao, xung quanh kinh thành cũng xây lao ngục, đến lúc đó...”

“Nếu mấy vị hoàng tử công chúa đó chút bản lĩnh, qua mấy năm có thể giúp đỡ nhau chạy trốn, trăm chẳng phải nuôi hổ gây họa sao?” Lấy bút gạch bản tấu, trong mắt Tần Nghiêu Huyền lộ ra lệ khí rõ ràng: “Nếu như muốn trả món nợ năm đó, lập tức đem những hoàng tử công chúa và huyết mạch hoàng thất Đại Diễn chém hết đi!”

Bản tấu lạch cạch rơi xuống đất, trọng thần ai cũng không dám ngăn đầu, nhỏ giọng hỏi: “Hoàng thượng đã quyết đoán như vậy, cái kia... phượng vị...”

“Ngu xuẩn. “ Tần Nghiêu Huyền lạnh lùng nói: “Đến lúc đó hoàng hậu của trăm chính là hoàng thất duy nhất của Đại Diễn, đã là hoàng hậu đứng đầu hậu cung, Đại Diễn phải mang ơn trăm làm sao có thể lại tạo ra sóng gió?”

“Hoàng thượng anh minh!”

Tất cả đồng loạt dập đầu cáo lui, chờ cửa khép lại, Tần Nghiêu Huyền mới thò tay xoa mi tâm, cảm thấy khó chịu cực kỳ.

“Hoàng thượng đừng quá lo lắng.” Ảnh vệ tâm phúc Lâm Triều đi đến phía sau hắt trần an: “Chính hoàng thượng đã nói, Đại Diễn phải mang ơn người, đặc biệt là Hoàng hậu nương nương, người có được toàn bộ Đại Diễn, phải nên hưng phấn vui vẻ, người tội gì mang khuôn mặt u sầu như thế.”

“Nếu Hoa nhi có thể nghĩ như vậy thì tốt.”

Tần Nghiêu Huyền gạt tấu chương trước mặt ra, “Bãi giá Kim Ti Uyển. Điềm tâm lúc trước phân phó ngự thiện phòng đã làm xong chưa? Mang tới Kim Ti Uyển cùng ta.”

Kim Ti Uyển vốn yên tĩnh nhưng hôm nay Tần Nghiêu Huyền còn chưa vào cửa đã nghe tiếng ồn ào ríu rít.

Dù hần đã quen nhìn náo động trên triều cũng chịu không nổi động tĩnh này, trong lúc nhất thời tâm tình cực kèm, dừng bước lại.

“Nương nương đi đường dài, thân thể không khỏe nên người đã uống canh an thần và đi ngủ! Xin các vị quý nhân và quý phi đừng quấy rầy nương nương!”

Hạ Chu và bảy tám cung nữ ngăn ở bên ngoài sảnh chính, mặt đỏ rần, hần là đã dây dưa hồi lâu.

“Nhưng mấy thứ này chúng ta đã chuẩn bị rất lâu, muốn sớm tặng cho muội muội!”

Người y phục hoa lệ nhất lẩm bẩm: “Còn chưa có sắc phong đâu mà đã phô trương như vậy. Ban ngày đóng cửa không ai thấy, sợ chỉ có bệ hạ mới thấy được nàng ta! Bày đặt kiêu ngạo cái gì chứ!”

Ánh mắt Tần Nghiêu Huyền lạnh lẽo, người bên cạnh lập tức hô lớn: “Hoàng thượng giá lâm...”

Đám người la hét ầm ĩ lập tức im lặng, từng người một quỳ xuống

cung nghênh, hoàn toàn không có chút tư thế bạo ngược nào như vừa rồi, Tần Nghiêu Huyền không khỏi thở dài.

Đào Hoa sợ người lạ, cũng sợ ồn ào. Giống như một nụ hoa nhỏ trên cành, lúc nào cũng nhút nhát e lệ. Lúc trước ở Đại Diễn nàng cũng bị giam lại mà dạy bảo, không được ở chung với người khác.

“Tất cả giải tán đi.”

Tiếng nói vừa vang lên, cửa phòng lập tức mở ra.

“Nghiêu Huyền, người tới rồi.”

Chỉ thấy Đào Hoa còn buồn ngủ, áo choàng cũng không mặc, mặc mỗi áo ngủ hồng nhạt, ôm gối mềm che người chạy ra.

Đôi chân trắng nõn cũng không đeo giày, cứ như vậy giẫm lên gạch đá, nhào vào lòng Tần Nghiêu Huyền.

“Hoa nhi!”

Tần Nghiêu Huyền bước lên trước ba bước, vội vàng ôm nàng vào ngực, thấy đôi mắt nàng bối rối, mơ hồ lầu bầu: “Ngủ, ta muốn ngủ. Người ôm ta ngủ.”

Cái này đừng nói là các phi tử đang quỳ, tùy tùng theo sau ai cũng sợ tới mức không dám ngăn đầu, Hạ Chu cũng kinh hoảng.

Mọi người vội vàng tản đi.

Chờ Tần Nghiêu Huyền ôm Đào Hoa về giường, nàng uốn éo hôn hắn, ném gối mềm một bên, ôm cánh tay hắn ngủ.

“Hoa nhi, tỉnh dậy.”

Hắn bóp gò má phớt hồng của nàng, nhưng Đào Hoa chỉ á một tiếng, há mồm liếm liếm ngón tay của hắn sau đó nhỏ ra, “Hoa nhi buồn ngủ, không muốn.”

“Hạ Chu, trước khi nương nương ngủ đã xảy ra chuyện gì?”

Thấy Đào Hoa ngủ say không tỉnh, Tần Nghiêu Huyền cảm thấy có gì đó không đúng.

Hạ Chu sợ tới mức toàn thân đổ mồ hôi, cố gắng trấn tĩnh nói: “Một canh giờ trước nương nương còn đang ngủ, nô tỳ thấy nàng không say giấc, giống như không có hoàng thượng nàng không thể ngủ ngon được. Nô tỳ bèn kêu A Mật Đóa sắc một chén canh an thần cho nương nương. An thần cũng không phải canh ngọt, nương nương không có uống hết. Còn chưa kịp thu dọn, các phi tử đã ủa tới.”

Bên giường nhỏ còn non nửa chén thuốc đã nguội lạnh, Tần Nghiêu Huyền lập tức cầm lên uống một ngụm.

Hạ Chu bị dọa tới mức sắc mặt trắng bệch: “Hoàng thượng, không được! Nhỡ trong súp có vấn đề gì...”

“Gọi A Mật Đóa tới.”

Tần Nghiêu Huyền thay cho Đào Hoa áo ngủ bằng gấm khác, sau đó đi tới Vãng Thiên sảnh.

A Mật Đóa quỳ trên đất, không nói một lời, cũng không có bộ dạng nhận tội.

“Tự ý bỏ thêm thuốc trong canh an thần của Hoa nhi, người đứng là có vài phần bản lĩnh.” Tần Nghiêu Huyền nói thẳng: “Tự ý cho thêm thuốc, theo lý ứng với tội mưu hại hoàng thất, phải xử tử.”

A Mật Đóa ngẩng đầu, bất bình nói: “Vì sao? Thuốc này chính là đúng bệnh của nương nương, mặc dù sử dụng xong thần trí của nương nương sẽ nhất thời không minh mẫn nhưng có thể trị độc trong người nàng! Hoàng thượng không hiểu y thuật Nam Cương, nhưng người có thể đi thăm dò, những lời A Mật Đóa nói đều là thật, đối với nương nương tuyệt không có ý xấu!”

“Không cho phép người cho Hoa nhi dùng thuốc một lần nữa!” Tần Nghiêu Huyền đứng bật dậy, nhìn chằm chằm A Mật Đóa, lạnh lùng nói: “Người đừng tự cho mình là thông minh! Người cho rằng trăm không biết Hoa nhi có độc trong người? Người cho rằng trăm không

từng mời người trị cho nàng? Nàng chỉ có một mình trầm bên cạnh, trầm không cho phép người quá mức quan tâm nàng như thế!”

“Hoàng thượng cũng biết?”

A Mật Đóa sợ tới mức mặt trắng bệch, không dám tin mà lắc đầu, “Vây vì sao bệnh tình của nương nương lại kéo dài như vậy? Hoàng thượng cũng rõ độc trên người nương nương là loại độc ở Nam Cương, tuy loại độc này bình thường không thể phát hiện nhưng dần dần sẽ làm cho tính khí và thân thể nương nương suy nhược!”

Hai từ dân đáng A Mật Đóa không có cách nào nói ra miệng, nàng cúi đầu thì thào nói: “Đêm đó nương nương khi ngủ chợt bừng tỉnh la xin người đừng làm với nàng những chuyện kia, nàng còn nhỏ như vậy...”

Đột nhiên A Mật Đóa ngẩng đầu, tức giận nhìn chằm chằm nam nhân trước mặt, bất chấp rồng lên: “Hoàng thượng thật sự muốn nương nương là tính nô dưới háng người sao?”

“Người nói bậy bạ gì đó!”

Hai tay nắm chặt lấy thành ghế cơ hồ bóp vụn, ánh mắt Tần Nghiêu Huyền thay đổi trong nháy mắt, một giây sau lập tức bóp cổ A Mật Đóa: “Chuyện gì người cũng biết, độc này phối hợp với cổ thuật kéo dài tính mạng nàng?”

A Mật Đóa mờ mịt lắc đầu: “Cổ thuật kéo dài tính mạng nô tỳ lấy máu chính bản thân nô tỳ, không cần thêm độc trị liệu! Muội muội nô tỳ...”

“Hoa nhi không phải muội muội người!” Mắt thấy thủ hạ xung quanh nín thở nhìn hẩn, Tần Nghiêu Huyền mới hồi phục tinh thần, phát hiện tay mình đụng da thịt nữ nhân khác, trong lòng cực kỳ chán ghét đẩy A Mật Đóa ra xa: “Người đừng tự cho mình là thông minh. Nếu Hoa nhi không tỉnh lại, người mau chờ làm doanh kỹ đi.”

Nặng nề hít sâu một hơi, Tần Nghiêu Huyền khôi phục lại giọng nói, nhìn người không ngừng ho khan trước mặt nhưng cũng không nhận tội, trong lòng hơi kinh ngạc.

Tính tình người Nam Cương làm sao có thể cứng rắn vậy? Đừng nói là cung nữ, dù là thân vương hay thân tử, cũng sẽ quỳ rạp trước mặt hấn dập đầu mặc hấn xử trí, không dám đả đo.

Đào Hoa quả nhiên không nhìn lầm người, cung nữ này vì nàng mà dám nói với trẫm như vậy. Trung thành không đổi, chủ tử chính là mạng, trong triều đã ít thấy, hậu cung lại càng ít hơn. Có cung nữ trung thành và tận tâm như vậy bên cạnh Đào Hoa, trong lòng hấn cũng yên tâm.

“Người đã hiểu chút ít y thuật, vậy tới Thái y viện học mấy tháng đi, sau đó chăm sóc tốt cho Hoa nhi, báo cho trẫm tình hình và sắc thuốc bổ cho nàng, nên nhớ người phải một lòng mà chăm sóc nàng.” Tàn Nghiêu Huyền mang theo tùy tùng đi qua A Mật Đóa dặn dò: “Đừng phụ trẫm một phen khổ tâm.”

Đãi ngộ khác biệt trong nháy mắt làm A Mật Đóa khiếp sợ không thôi, nghĩ đến bản thân từng lẻ loi một mình ở Ngạo Quốc lại có thể thành thạo một nghề, có thể chăm sóc Đào Hoa, nàng cảm thấy lòng ngực đập nhanh vô cùng.

“Đa tạ hoàng thượng!” Nàng vội dập đầu tạ ơn song vẫn nghi ngờ hỏi: “Vì sao hoàng thượng...”

“Nếu như Hoa nhi nhìn trúng người, trẫm tin nàng. Đi đi.”

Nhìn A Mật Đóa cảm động đến rơi nước mắt, Tàn Nghiêu Huyền nhẹ nhàng thở ra, Hạ Chu chạy đến bẩm báo Đào Hoa đã tỉnh.

Ngủ một giấc mơ hồ, đầu đau tới mức muốn nứt ra, Đào Hoa khó chịu lăn lộn trên giường, nhỏ giọng gọi Hạ Chu nhưng lại không thấy ai?

“Chạy đi đâu hết rồi? Sao không có nổi một người?”

Đào Hoa nhỏ giọng oán trách theo thói quen. Mười năm ở kiếp trước, mỗi lần Tàn Nghiêu Huyền bạo ngược nàng xong, toàn thân cũng khó chịu, Tra Duyệt cũng không có ở đây, đương nhiên nàng chỉ có thể khó khăn kéo lê xiềng xích đi đến bàn nhỏ bên giường, có miếng nước lạnh cũng đã cảm tạ trời đất.

Lúc này không còn xiềng xích, Đào Hoa còn có chút không quen. Chân nhỏ trần trụi bước vài bước trên mặt đất, bỏ gần tìm xa chạy đến phòng đãi khách, rót hai chén trà thơm uống ừng ực.

Hạ Chu là người từng hầu hạ ở thư phòng cho Tần Nghiêu Huyền, trà vẫn còn ấm, mâm đựng trái cây cũng toàn món ăn mới lạ.

Bàn tay bé nhỏ cầm một khối bánh ăn, chân mới rời bàn nửa bước thì cửa đã bị đẩy ra.

“A!”

Cho đến khi Tần Nghiêu Huyền đi tới, Đào Hoa mới nhớ bây giờ nàng y phục không chỉnh tề, áo ngoài không mặc, thậm chí cả giày cũng không đeo!

“Nương nương?” Hạ Chu quả nhiên đã bị bộ dạng tự do của Đào Hoa hù dọa, lập tức che mắt đem cửa đóng kín.

“Nghiêu Huyền... Chàng đừng tới đây...”

Mắt thấy Tần Nghiêu Huyền tới gần, Đào Hoa cầm vạt áo, co lại trong ghế: “Hoa nhi mơ ngủ, không nghĩ tới bệ hạ đã tới Kim Ti Uyển, càng không phải cố ý lai giá (đón) trong bộ dạng này! Ta... ta...”

Ôi...

Gấp đến nỗi cắn trúng đầu lưỡi, Đào Hoa bị đau phun ra chút bọt máu, khuôn mặt nhỏ nhắn giống như sắp khóc.

“Hoa nhi ngốc.”

Thừa dịp nàng phân tâm, Tần Nghiêu Huyền nhanh chóng ôm nàng vào ngực, hung hăng xoa gương mặt nhỏ nhắn: “Làm sao mà sợ lắm như vậy?”

Bị bắt gặp trong tình cảnh xấu hổ như này có thể không sợ sao?

Đào Hoa run rẩy lắc đầu, đôi mắt sáng ánh nước nhìn hắn, khối bánh ngọt trong tay đưa tới miệng hắn: “Nghiêu Huyền, chàng

ăn đi.”

Vốn là lời mời khách sáo, ai ngờ Tần Nghiêu Huyền vậy mà thật sự há mồm ăn.

Nàng còn cảm giác được hần liềm áp ngón tay nàng, gương mặt nàng không khỏi đỏ ửng: “Bệ hạ sao lại như thế ở đây? Quốc sự bận rộn như vậy, chàng không nghỉ ngơi sao?”

“Trẫm đã sớm tới rồi.”

Nhớ đến chuyện Đào Hoa không lâu trước ở trước mặt các phi tử bày ra bộ dạng ngốc nghếch, Tần Nghiêu Huyền cuối cùng cũng không nói gì, chỉ hỏi: “Trẫm đến mà nàng cũng không biết, rốt cuộc nàng uống phải cái gì mà gây ngốc vậy?”

“Không... Không phải thuốc mê! Là một chén canh an thần!”

Nàng bối rối lại bị Tần Nghiêu Huyền ôm lấy, Đào Hoa cũng không có che giấu, thành khẩn giải thích: “Bên trong có thêm thuốc, uống xong sẽ có chút mơ hồ. Hoa nhi không có nghĩ thuốc này hiệu quả lợi hại như vậy...”

Rốt cuộc là thân thể nàng quá yếu ớt. Dù sao nàng cũng chỉ mới mười lăm, nếu kiếp trước qua hai mươi tuổi uống loại thuốc này có lẽ sẽ không bị như vậy.

Đào Hoa xoa miệng, bộ dạng khổ sở trả lời: “Sau này Hoa nhi sẽ uống ít một chút.”

Nhưng Tần Nghiêu Huyền lại đột nhiên nghiêm túc, giận dữ nói: “Hoa nhi biết rõ trong canh an thần có thứ khác mà còn dám uống sao?”

“Ta biết rõ.” Giật mình, giọng Đào Hoa ngày càng nhỏ, “Hoa nhi rõ thuốc kia tốt cho thân thể mới dám uống. Hơn nữa là A Mật Đóa bùng đến, nàng sẽ không hại ta, vậy nên...”

Bốp bốp...

Mông nhỏ bị đánh hai cái, Đào Hoa lập tức kêu ra tiếng.

“Sao chàng đánh ta?” Đào Hoa ủy khuất muốn khóc, thuốc kia mùi vị không ngon, uống hết vẫn còn dư vị khó chịu, kiếp trước Tần Nghiêu Huyền còn bóp cổ họng nàng rót thuốc vào.

Giờ nàng ngoan ngoãn uống có gì sai?

“Hoa nhi nói chắc chắn như vậy. Trẫm hỏi nàng, thuốc này tên gì, trị bệnh gì? Phải dùng liều lượng ra sao?”

Đào Hoa lắc đầu. Nàng chỉ biết thuốc này kiếp trước bị hấn ép uống, lúc hấn dỗ dành nói thuốc này tốt cho nàng, nàng nào biết cụ thể thuốc là cái gì.

“Cũng bởi vì tin A Mật Đóa không hại nàng mà nàng uống sao?”

“Không phải!”

Chống lại đôi mắt tức giận của Tần Nghiêu Huyền, Đào Hoa tranh thủ giải thích, “Chỉ là... Hoa nhi đã từng uống qua... Uống qua mới dám yên tâm uống.”

“Từng uống qua?” Tần Nghiêu Huyền nhíu mày, thật lâu mới mở miệng: “Trong mộng sao?”

Nếu như trùng sinh lại mười năm trước mà hấn nói là giấc mộng, vậy xem là thể đi. Đào Hoa sợ hãi gật đầu: “Trong mộng là bệ hạ cho Hoa nhi uống.”

Lòng Tần Nghiêu Huyền nhói lên. Hấn tự tay vuốt mặt Đào Hoa, tức giận tan biến, “Thật sự như vậy sao? Trẫm tự tay cho nàng uống thuốc sao...”

“Uống ba năm đó. Vậy nên Hoa nhi rất yên tâm.”

Chính xác là cho đến lúc trước khi chết nàng vẫn uống thuốc này, Đào Hoa vùi đầu vào ngực Tần Nghiêu Huyền.

Nàng nín nọt, Tần Nghiêu Huyền không khỏi hiếu kỳ hỏi: “Uống ba năm trời vậy có hiệu quả gì?”

“A? Ta nhớ không rõ...”

Đào Hoa cúi đầu, mơ hồ trả lời: “Chưa thấy hiệu quả gì, giấc mộng đã đứt đoạn...”

Bởi vì nàng chết trong loạn tiễn.

Mộng đứt đoạn, có nghĩa là người trong mộng cũng đã chết. Tần Nghiêu Huyền lập tức rõ ràng ngụ ý của Đào Hoa, ôm nàng chặt hơn: “Hoa nhi còn sống, thật tốt.”

Đào Hoa nằm trong ngực hắn, tự nhắc nhở mình đây không phải mơ.

Ấm áp lắm, là nhịp tim hắn đấy.

“Tuy thế nhưng Hoa nhi cứ tự tiện uống thuốc như vậy, nên bị phạt.” Hít sâu mùi hương trên người nàng, Tần Nghiêu Huyền nâng cầm Đào Hoa lên, yên lặng nhìn nàng: “Hoa nhi muốn ở trước sảnh hay bên cạnh sảnh?”

Đợi một lát, vì sao không thể là trên giường trong phòng ngủ?

Cảm giác ánh mắt Tần Nghiêu Huyền trượt xuống dưới cổ nàng, da thịt dần trở nóng bỏng, Đào Hoa xấu hổ quay mặt đi lại bị Tần Nghiêu Huyền ép nhìn thẳng vào mắt hấn.

Hấn nhìn nàng không chớp mắt, không rõ là tức giận hay vui mừng, đôi mắt hấn giống như có ánh sao dưới biển sâu, Đào Hoa có chút say đắm.

“Nghiêu Huyền...”

“Hả?” Cổ hấn khẽ động, giọng nói khàn khàn, “Hoa nhi muốn chọn sao?”

“Vì sao phải chọn?” Đào Hoa cúi đầu xấu hổ nói: “Hoa nhi còn không có cả quyền uống thuốc sao? Bệ hạ hỏi ta sẽ trực tiếp nói, nếu chàng hỏi có hậu quả gì không, ta giờ không phải rất tốt sao? Vì sao chàng còn muốn phạt ta...”

Nắm chặt vạt áo, giọng Đào Hoa nhỏ dần, “Bị phạt, Hoa nhi rất khó chịu.”

Tần Nghiêu Huyền nở nụ cười, bóp cầm Đào Hoa, duỗi ngón tay vào trong miệng nàng: “Khó chịu? Không khó chịu sao gọi là phạt? Huống chi không phải Hoa nhi sẽ thoải mái kêu lên sao?”

Đào Hoa cắn nhẹ ngón tay hấn, hai gó má phồng hồng.

“Hoa nhi, sau này nàng chính là hoàng hậu của trẫm. Trẫm không muốn nàng làm mẫu nghi thiên hạ, cũng không muốn nàng phải làm uy hậu, nàng như vậy trẫm đã vui mừng. Nhưng hoàng hậu rồi cuộc cũng không giống quý phi, trước mặt người khác, dù sao vẫn cần có chút tôn nghiêm, ăn mặc cũng phải có bộ dạng của hoàng hậu.”

“Bệ hạ cảm thấy Hoa nhi không có bộ dạng của hoàng hậu sao?”

Đào Hoa ưỡn khuỷu mí mắt, ngậm ngón tay của hấn lẩm bẩm, “Vậy tại sao còn muốn cho Hoa nhi làm hoàng hậu, sao không chọn những phi tử khác? Minh phi, Thục phi, Đức phi đó, bệ hạ tùy tiện

chọn một người đều tốt hơn Hoa nhi!”

Đột nhiên nói phong hậu cho nàng, lại nói nàng không có bộ dạng của hoàng hậu, Đào Hoa rất ủy khuất.

Từ khi nàng nắm phượng ấn, lúc nàng ngủ trưa cũng có phi tử nhao nhao tới quấy nhiễu! Đào Hoa vốn thích yên tĩnh lại sợ người lạ, thủ đoạn trong hậu cung kiếp trước nàng cũng đã ném đủ, đời này nàng không muốn đối mặt lại nữa.

“Ý trẫm không phải thế.”

“Không ai dạy Hoa nhi phải làm hoàng hậu thế nào, Hoa nhi cũng chưa từng thấy qua hoàng hậu, thái hậu cũng không chào đón Hoa nhi, Hoa nhi biết làm sao bây giờ?”

Thừa cơ cắn Tần Nghiêu Huyền một cái, sau đó nhả ngón tay ra, Đào Hoa xoay mặt đi không nhìn hán nữa.

“Ai nói thái hậu không chào đón Hoa nhi? Nàng là hoàng hậu của trẫm, bà ấy nhất định phải vừa lòng.”

Tần Nghiêu Huyền đột nhiên nghiêm túc làm Đào Hoa kinh hãi, “Hoa nhi không cần lo lắng người khác thế nào, trẫm có thể bảo vệ nàng.”

“Chàng cho rằng ta là kẻ ngốc sao?”

Buổi chiều nàng đã làm cái gì sao? Lúc này Đào Hoa mới nhớ ra, nàng uống thuốc xong thì đau đầu chóng mặt, khi quay về Kim Ti Uyển cũng không ngủ được. Mấy ngày nay nàng quen cảm giác Tần Nghiêu Huyền ôm ngủ, cảm thấy bên hán mới có thể ngủ yên ổn.

Sau đó nàng chợt nghe thấy tiếng Hạ Chu, ngoài phòng tiếng cãi vã, rồi tiếng hoàng thượng giá lâm..

Nàng quần áo không chỉnh tề chạy ra mở cửa nhào vòng lòng Tần Nghiêu Huyền!

“Ta... Ta... Ta...”

Mặt Đào Hoa đỏ lên, còn trắng xanh. Tần Nghiêu Huyền bải giá đến

đây, tất nhiên không phải một mình, còn có cung nữ, thị vệ, thái giám bên cạnh nữa!

“Bọn họ không thấy gì cả.” Thấy Đào Hoa che ngực, Tần Nghiêu Huyền biết là nàng đã nhớ ra, “Hoa nhi nếu lo lắng, trầm phái người khoét mắt bọn họ.”

“Đừng! Hoa nhi biết sai rồi!” Run rẩy gạt đầu, giọng nói của Đào Hoa có chút hoảng hốt, “Đúng là nên phạt...”

“Biết sai là tốt.”

Thấy Đào Hoa gạt đầu như gà mổ thóc, gương mặt nhỏ nhắn dường như có ánh lệ, lòng Tần Nghiêu Huyền nhói lên, nhỏ giọng hỏi: “Nếu như trước sảnh, bên cạnh sảnh Hoa nhi đều không muốn, trầm dẫn nàng đi nơi khác được không?”

“Ta không muốn bên ngoài! Cũng không muốn nhà tắm công cộng!”

“Trầm đáp ứng nàng.”

Tần Nghiêu Huyền cong môi cười, Đào Hoa cảm giác lạnh lẽo trên người, nhưng lại bị tay hắn che mắt, cái gì cũng không thấy.

Đường đi cực xa, uốn lượn quanh co, hoàng cung lớn như vậy, xung quanh lại yên ắng. Nếu như không phải bên ngoài, còn có nơi nào, là tắm cung hay thư phòng của Tần Nghiêu Huyền.

“Đến rồi.”

Bỏ bàn tay ra, Tần Nghiêu Huyền mới phát hiện người trong ngực lại ngủ gật, hắn lắc đầu, “Hoa nhi quả nhiên ngày càng càng không có quy củ, trầm còn chưa phạt mà nàng đã ngủ.”

Đào Hoa dụi dụi mắt, nghe ngữ khí hắn ôn hòa, cũng không sợ, lè lười nói: “Còn không phải bệ hạ ôm quá thoải mái sao?”

“Ngoan, ngồi xuống.”

Nàng ngồi xuống, tò mò không biết cái ghế này như thế nào. Đào Hoa đưa tay sờ thì phát hiện không có nệm êm. Dựa lưng thì phát

hiện trên ghế khắc đầy hoa văn.

“Nghieu Huyền!”

Không tự chủ ngồi bật dậy lại bị Tần Nghiêu Huyền nắm mắt cá chân đặt lên tay vịn ghế, Đào Hoa sợ hãi kêu lên: “Chàng... chàng muốn làm cái gì?”

“Hả? Đương nhiên là phạt Hoa nhi tự ý uống thuốc, đầu óc đờ đẫn chạy ra ngoài làm trầm xấu hổ.”

Tần Nghiêu Huyền giật dây lưng của Đào Hoa, hai đùi nàng bị trói trên tay vịn hình đầu rồng, Đào Hoa bị dọa đến nổi mặt trắng bệch.

“Đây là ngai vàng!”

Chính điện uy nghiêm, thậm chí còn là nơi tổ tiên mở to mắt nhìn. Lại càng không nói tới ngai vàng, thứ này làm Đào Hoa toàn thân đổ mồ hôi lạnh.

“Ừ, bên cạnh Hoa nhi là phượng vị đó.”

Cởi bỏ quần áo Đào Hoa, lộ ra da thịt trắng nõn, ngón tay Tần Nghiêu Huyền thuận theo vú nàng trượt xuống giữa hai chân, quả nhiên khô khốc.

“Sợ sao?”

“Hoa nhi thật sự sai rồi, đừng như vậy!”

Nơi đàm luận quốc sự lại làm chuyện dâm loạn này, Đào Hoa cảm thấy đây không phải là xấu hổ, không phải ngu ngốc mà là bất kính và mất mặt.

“Chàng đánh ta đi, Hoa nhi chịu được đau, Hoa nhi biết sai ở đâu rồi.”

Hắn lấy một hộp gỗ, bên trong là các loại dâm cụ, Đào Hoa sợ tới mức lắc đầu liên tục, hắn căn bản đã sớm chuẩn bị!

“Trẫm không đánh nàng.”

Bôi thuốc cao lên ngọc thể, giọng Tần Nghiêu Huyền lạnh lùng, “Hoa nhi cảm thấy, thứ hay hay một trận roi sẽ nhớ lâu hơn?”

Nhớ tới lúc Tần Nghiêu Huyền rút roi ra, ánh mắt toát hung quang, Đào Hoa lập tức yên lặng.

“Ngoan rồi sao?”

“Ta sẽ nghe lời...”

Đào Hoa mặt xám như tro, ở trong tư thế sắp bị tra tấn. Cơ thể bị kéo căng, cúi đầu là có thể thấy được phía dưới. Ngọc thể không tính thô to nhưng không gọi là nhỏ, phía đầu còn hơi cong lên.

Tuy rằng đã thoa thuốc cao nhưng như vậy cắm vào hoa huy*t nang cũng chịu không nổi.

Nhưng Tần Nghiêu Huyền cũng chỉ ma sát tại hoa môi vài cái, mượn nhiệt cơ thể tan thuốc cao ra sau đó trượt xuống phía dưới.

“Đừng... A... Đau...”

Đầu ngọc thể đâm vào cúc huyết, bị một đại lực đẩy vào trong, trong đầu nang phát ra âm thanh đồ vỡ. Từng nếp thịt bị xuyên quả, đường ruột bị buộc mở ra từng tắc một.

Mỗi một tắc vào, vòng eo mảnh khảnh lại rung lên. Mái tóc đen xõa trước ngực, che khuất bầu ngực nhỏ, quả anh đào trên ngực lay động như ẩn như hiện, miệng lưỡi Tần Nghiêu Huyền đắng khô, trên trán đã chảy mồ hôi.

Bên trong thật sự rất chặt, hấn mới chỉ nếm qua một lần, tư vị mất hồn mới mẻ đó hấn còn nhớ kỹ.

“Nếu đã chạm qua một lần thì lần sau sẽ không quá đau nữa.” Nắm chặt ngọc thể, nhìn Đào Hoa nhú mày rơi lệ, Tần Nghiêu Huyền hôn trán nang, “Hoa nhi chịu đựng một chút. Chịu đựng.”

Dù sao cũng không thể đi xuống, hai tay Đào Hoa nắm chặt thành quyền, trợn mắt nhìn Tần Nghiêu Huyền cầm vật gì đó.

Một côn ngọc thô dài bằng nắm tay hài tử, phần đầu tròn tròn nhưng trên thân lại có những đường vân quái dị, còn có một khối nhỏ nhô lên. Chỉ thấy Tần Nghiêu Huyền đặt lên bụng nàng đo, “Đủ rồi.”

“Chàng muốn làm gì?”

Mùi thuốc cao nồng đậm trên côn ngọc, Đào Hoa nhìn thấy hoa môi của nàng bị kéo ra, ngọc này có chút lạnh lẽo, kích thích đâm đến cứng rắn.

“A... Quá lớn...”

Hai chân căng ra co rút, thứ dưới thân đã cắm vào trong huyết, đường vân kích thích nếp thịt mềm mại, mỗi một tác tiến vào, Tần Nghiêu Huyền có thể trông thấy hoa huy*t của nàng như bị ngược lại lại giống như mong chờ đóng mở.

“Đừng, đừng mà, ta không muốn...”

Mới vào được một nửa, Đào Hoa đã nức nở xin tha: “Trướng quá, khó chịu, phía dưới hồng mắt...”

“Còn chưa tới chỗ đó đâu.”

Đến đâu cơ?

Chỉ thấy Tần Nghiêu Huyền dùng sức, Đào Hoa thét một tiếng dài, cơ thể giống như bị xuyên qua, cảm giác tê dại đánh lên đại não.

“Ồ đây.”

Hoa tâm mềm mại bị giày vò, bất chấp hoa huy*t đang co rút mà xoay nghiền.

Tần Nghiêu Huyền đã chờ đủ, nhìn chằm chằm hạ thân nàng nở rộ như đóa hoa, thỉnh thoảng lại nuốt ngọc trụ vào sâu hơn, d*m thủy từng giọt tràn ra làm bụng nàng phồng lên, hiển nhiên là bị chọc vào đây, bên trong xuân thủy còn lấp kín.

“Nghiêu Huyền, Nghiêu Huyền...”

Trải qua cảm giác khó chịu ban đầu, thân thể miễn cảm đã cảm nhận được khoái cảm, ở trong chính điện uy nghiêm bị Tần Nghiêu Huyền dùng ngọc thể đùa bỡn, trừng phạt, chỉ cần nghĩ vậy Đào Hoa đã xấu hổ rơi nước mắt. Hắn bỗng nhiên đẩy nhanh tốc độ tay đẩy côn ngọc, phốc phốc hòa lẫn tiếng rên rỉ của Đào Hoa, bóp mép tràn ra của hoa huy*et, cơ thể trần trụi giữa nhưng không chạy chốn nổi.

“A a a... Không...”

Trong nháy mắt nàng hét lên, từng cổ dịch thủy tuôn trào, toàn thân nàng run rẩy, trước ngực Tần Nghiêu Huyền ướt đầm nhưng hắn vẫn không ngừng động tác tay đưa đẩy côn ngọc.

Cả hai huyết bị xâm phạm, nàng càng miễn cảm, chỉ cần Tần Nghiêu Huyền sờ nhị châu, hay mạnh hơn một chút nàng lại rơi vào một vòng cao trào.

“Đừng, Hoa nhi không muốn...”

d*nh thủy theo khe mông chảy xuống ngai vàng, trên mông cũng ướt đầm, Đào Hoa có thể nhìn thấy hoa huy*et đỏ tươi của mình, mỗi lần bị đút vào đều phát ra âm thanh, màu thịt non đỏ tươi quyến rũ theo côn ngọc rút ra đẩy vào lộ ra bên ngoài.

Đáng sợ hơn là bị kích thích quá lâu, nàng càng cảm thấy vô lực. Đào Hoa sắp không còn sức để nói nữa.

“Đừng nóng vội, còn chưa được đâu.”

Tần Nghiêu Huyền đổi tay, chậm rãi rút côn ngọc ra, lại cắm vào cực nhanh, có hồ ngược đãi làm Đào Hoa không thể căng người thét lên, nương theo khoái cảm của nàng, hắn cố ý xoay tròn côn ngọc, Đào Hoa bỗng mở to mắt, run rẩy nghẹn ngào thét lên.

“Thoải mái sao?”

Đôi mắt nàng mờ mịt, Tần Nghiêu Huyền nhìn phía dưới hạ thể nàng, côn ngọc bị cắm sâu trong hoa huy*et, hai cánh hoa mềm mại bị làm đến nổi mềm nhũn, lộ ra sắc hồng động người.

Bụng bằng phẳng của nàng nhô lên, Tần Nghiêu Huyền duỗi ngón tay, chậm rãi ấn xuống.

“Không... Sẽ chết... Hoa nhi sẽ chết...”

Cơ thể mềm mại bị giày vò quá độ, thống khổ cực hạn làm trước mắt Đào Hoa biến thành màu đen.

“Nàng sẽ không chết đâu.” Tần Nghiêu Huyền xoa âm vật của nàng, chậm rãi nói: “Sau này trầm xuất long tinh trong hoa huy*^t Hoa nhi xong thì dùng côn ngọc này chặn lại có được không?”

Đào Hoa chỉ có thể lơ mờ trông thấy đôi mắt điên cuồng của Tần Nghiêu Huyền.

“Tên điên này.” Đào Hoa vô lực thì thào: “Hoa nhi sẽ bị chàng làm chết đấy...”

Tử cung bị ép bật mở ra, Đào Hoa có cảm giác cái chết gần nàng hơn một chút. Nàng sẽ bị Tần Nghiêu Huyền làm chết hoặc sung sướng mà chết, cũng có thể là xấu hổ hoặc quá trướng mà chết.

Dưới thân bị rút đầy long tinh, lại bị côn ngọc chặn lại, bụng dưới căng phồng vô cùng khó chịu. Vì có thể sớm mang thai, ngày nào nàng cũng phải uống thuốc. Ai cũng nói thuốc đắng dã tật, nhưng vì quá đắng nên ngày nào ngự thiện phòng cũng phải mang điếm tâm ngọt đến chỗ Đào Hoa.

“Nương nương đừng lo lắng, nô tỳ nghe nói ở ngự thiện phòng có vài đầu bếp mới người Đại Diễn, nhất định có thể làm ra món hợp khẩu vị người.”

Đào Hoa mệt mỏi nằm trên giường, Kim Ti Uyển được ban thưởng, Hạ Chu hâm mộ nói: “Nương nương người nên ăn nhiều một chút, chăm sóc tốt thân thể, bảy ngày nữa là tới lễ sắc phong rồi! Người nhìn mấy bộ mũ phượng, khăn choàng vai này xem có hợp ý không?”

“A, còn lễ sắc phong nữa, ta thật sự rất mệt mỏi.”

Xiêm y màu đỏ rực rỡ kia Đào Hoa cũng không liếc lấy một cái.

Lúc này dưới thân còn bị nhét một côn ngọc, bụng dưới căng trướng, mặc dù không đau nhưng nàng vô cùng khó chịu.

Đào Hoa nhỏ giọng hỏi: “Sáng nay bệ hạ có nói gì không?”

Đào Hoa thật sự muốn lập tức lấy thứ trong người ra, tắm rửa một lượt, sau đó đến ngự hoa viên vui đùa một chút. Nghe các phi tần đến Kim Ti Uyển nói, mấy ngày này hoàng thượng lại mới tuyển một đồng tú nữ, rất có tư sắc tài nghệ, đang ở ngự hoa viên gảy đàn, ca múa rất náo nhiệt.

“Hoàng thượng nói Hạ Chu phải chăm sóc nương nương thật tốt, phân phó A Mật Đóa cho người chuẩn bị canh bổ thân thể cho nương nương. A! Sắp đến giờ rồi, nô tỳ đi bưng thuốc tới!”

Hạ Chu đắp mền tơ cho Đào Hoa rồi mới đi.

Sáng nay Tần Nghiêu Huyền đi vội vàng, thậm chí còn chưa nói khi nào nàng có thể rút thứ bên dưới ra. Đào Hoa càng nghĩ càng khổ sở, ôm gối nhắm mắt thở dài.

Nàng tính thời gian, tối đa hai ngày, phụ hoàng và hoàng huynh sẽ đến kinh thành Ngạo Quốc, tiến cung quy hàng.

“Ta rốt cuộc là có người thân hay không?”

Lấy từ dưới gối ra miếng ngọc trắng đã vỡ, sần sùi thô ráp, Đào Hoa nhìn thế nào cũng chỉ thấy đây là khối ngọc thô chưa được mài dũa, không có xuất xứ đặc biệt gì. Ngọc này nhìn qua cũng rất bình thường, không chỗ nào đặc biệt.

“Mẫu thân, thứ này là gì?”

Đầu sói là di vật duy nhất mẫu thân lưu lại cho nàng, nhưng trên thực tế, Đào Hoa không biết mẫu thân nàng là ai, trông như thế nào, giọng nói có dễ nghe hay không, nàng đã quên tất cả. Đào Hoa chỉ nhớ, khi bắt đầu nhận thức được nàng ở trong thâm cung Đại Diễn, ngày ngày được dạy bảo những thứ khác người.

Đào Hoa chỉ biết mẫu thân họ Giang nhưng họ này nàng không thấy nhiều, ở Ngạo Quốc lại càng ít, càng không nói Nam Cương hay Thiên Vân.

“Nương nương...”

Trong lúc nàng xuất thần một giọng nói vang lên, Đào Hoa kêu một tiếng, ngẩng đầu nhìn thấy bên bình phong lộ ra một đôi giày đã cũ nhuốm bùn đất và khói bụi.

“Thiên Hành?”

Đôi mắt Lục Thiên Hành đầy tơ máu, một thân đi đường dài, nếu không phải rõ trong nội cung canh gác nghiêm ngặt, Đào Hoa suýt tưởng thích khách.

“Mấy ngày nay không có ở bên người bảo vệ nương nương, mong nương nương thứ tội.” Tay bưng một chén thuốc nóng hổi, hắn còn lấy trong túi áo ra một túi bánh ngọt màu đỏ thẫm, Lục Thiên Hành quỳ xuống đặt lên bàn nhỏ bên giường Đào Hoa, áy náy nói: “Thuộc hạ chúc mừng nương nương được sắc phong! Vốn định đem trân bảo gia truyền tặng nương nương nhưng những thứ đó lại là một đồng vật bình thường, không thể sánh bằng những thứ hoàng thượng ban thưởng, chỉ có thể nghĩ đến thứ nương nương yêu thích, mang đến cho nương nương một ít thức ăn.”

Mùi thơm của bánh táo lan khắp phòng, Đào Hoa gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

“Hợp ý ta rồi. Những thứ này so với trân bảo tốt hơn nhiều.”

Đào Hoa nhích người cầm lấy, vừa vặn cơn ngọc dưới thân khẽ động, nàng nhẹ nhàng ưm một tiếng, gương mặt phỉm hồng rồi trắng bệch.

“Công chúa?” Lục Thiên Hành lập tức đứng lên, muốn nhìn xem Đào Hoa có bị thương ở đâu không nhưng Đào Hoa vội vàng khoát tay bảo lui ra.

“Nương nương nếu đang có chuyện, gọi tại hạ là được. Mấy ngày nay kinh thành rồi ren, hoàng thượng bận rộn quốc sự, lại nạp phi tần mới, tại hạ có thể toàn lực bảo vệ nương nương chu toàn!”

Lục Thiên Hành nặng nề hành lễ lui ra người, bộ dạng của hắn giống như bị Đào Hoa bỏ rơi.

Hắn như vậy quát roi thúc ngựa chạy về cung, thậm chí ngay cả quần áo cũng không thay, cũng không sửa sang lại đã đến gặp nàng nhưng bản thân nàng ngay cả ngồi xuống cũng không chịu. Trong lòng Đào Hoa có chút áy náy nhưng lại khó mở miệng. Nàng thậm chí không có cách nào giải thích với hắn, cũng không thể nói ta bị nhét cơn ngọc dưới hạ thể nên dậy không nổi! Bảo nàng nói như vậy thì nàng đâm đầu chết cho rồi.

Đào Hoa ăn toàn bộ bánh ngọt, mẫu vận cũng không thừa. Lục Thiên Hành thường ngày bưng thuốc tới nàng sẽ lên nhỏ đi vài ngụm nhưng hôm nay lại uống cạn.

“Gần đây ngày càng mệt mỏi...”

Ngoài cửa sổ là cảnh xuân tươi tốt, nắng ấm áp hòa thuận, gió vui vẻ dạo chơi, nàng ngủ trưa dậy thì bên ngoài cũng đã lên đèn.

“Bao lâu rồi?”

“Bẩm báo nương nương, sắp tới canh ba ạ.” Hạ Chu ngáp ngủ vào hỏi: “Bữa tối vẫn còn nóng lắm, nô tỳ bưng lên cho người nhé?”

Muộn như vậy ư! Đào Hoa lấp bắp kinh hãi, hôm nay không có Tần Nghiêu Huyền tới quấy rầy, vậy mà nàng ngủ sâu đến nỗi có thể so với tiểu trư.

“Bưng canh hạt sen vào đi, ta không quá đói.”

“Vừa khéo hôm nay hoàng thượng sai người mang canh hạt sen tới, năm trước Giang Nam tiến cống lên! Dường như, bỏ thân thể, hơn một nửa là mang cho Kim Ti Uyển chúng ta, phần còn lại là mang tới cho Ngọc mỹ nhân.”

“Ngọc mỹ nhân?”

Hạ Chu vội im bặt, Đào Hoa nháy mắt hỏi: “Hôm nay sao bệ hạ không có tới?”

Tay Hạ Chu ngừng lại, ánh mắt có chút úp mở, cuối cùng thành thật mở miệng: “Nghe nói hôm nay hoàng thượng bận rộn quốc sự, rời khỏi Ngự Thư Phòng bèn tới nơi của Ngọc mỹ nhân, tối nay sung hạnh nàng.”

“À, hóa ra như vậy.”

“Nương nương không cần thấy khổ sở! Mỹ nhân hậu cung nhiều không kể xiết, hoàng thượng ân sủng ai không ai đoán được, nhưng người là hoàng hậu đương nhiên không giống vậy!”

Hạ Chu vội nắm tay Đào Hoa an ủi.

“Ta không khổ sở nha, bệ hạ như vậy, ta cũng thanh nhàn.” Thấy Hạ

Chu đau lòng, lo lắng cho nàng, Đào Hoa cười nói; “Người xem cuống hòng ta bị hoàng thượng giày vò sắp đứt rồi, hấn muốn ta hàng đêm như thế, ta sợ ta không sống tới lúc ngồi lên phượng vị mất.”

Thấy Đào Hoa không tranh thủ buồn bã hay ghen tuông, lúc này Hạ Chu mới yên lòng, múc một thìa canh hạt sen cho nàng nói: “Nương nương không thể nói vậy, người đương nhiên khác biệt. Hoàng thượng không ở cùng phi tử khác qua đêm, cũng không gọi phi tử đến tẩm cung thị tẩm, duy chỉ có nương nương mà thôi.”

Không chỉ giày vò nàng suốt đêm ở Kim Ti Uyển, còn muốn nàng trên long sàng, ngay cả Ngự Thư Phòng hấn cũng làm. Đào Hoa then thùng gặt đầu, dưới thân lại một hồi nhức mỏi.

Tần Nghiêu Huyền không đến cũng tốt, mấy ngày này eo nàng rất đau. Nhưng hấn không đến, đồ dưới thân nàng làm sao bây giờ?

Nằm trên giường một lúc rồi cuộc nàng cũng không ngủ được, cảm giác khó chịu dưới thân ngày một rõ ràng, không nhúc nhích cũng cảm giác tử cung bị đè ép. Long tinh đậm đặc cuộn trào trong người, Đào Hoa cuối cùng chịu không được, cẩn thận đưa tay xuống dưới hạ thân, nhưng vừa chạm vào nàng lập tức dừng lại.

“Ngậm chặt, không cho phép long tinh chảy ra.”

Nhớ lời Tần Nghiêu Huyền đã nói, tuy rằng hơi hột, giống như đùa vui nhưng Đào Hoa cũng không dám làm trái.

Đến lúc nào mới có thể lấy ra đây! Nàng lập tức muốn hỏi Tần Nghiêu Huyền!

Nhưng phái người đi phải nói thế nào?

Nếu chỉ một câu khi nào có thể lấy ra, Đào Hoa cảm thấy theo tính khí Tần Nghiêu Huyền, không chừng sẽ cho người về hỏi nàng là vật gì.

Canh ba vừa qua, ngọc trụ ngậm đã lâu, Đào Hoa không nhịn nổi nữa, nàng tự đi tìm Tần Nghiêu Huyền!

“Người đâu, đi tới chỗ Ngọc mỹ nhân!”

Xem chừng thời gian, lúc này có lẽ vừa vãn có thể gặp Tàn Nghiêu Huyền đang quay về tẩm cung, trên đường nhất định có thể thấy hắn.

“Nương nương, như vậy không tốt lắm phải không?” Hạ Chu thấp thỏm theo sát Đào Hoa, nhỏ giọng nói: “Nương nương nếu nhớ bề hạ, sao không đến tẩm cung?”

Đào Hoa thở dài lắc đầu.

Nàng không muốn làm ra chuyện như vậy. Nếu đến tẩm cung không phải đưa dê vào miệng cọp sao? Ngộ nhớ Tàn Nghiêu Huyền thấy Ngọc mỹ nhân kia không làm hắn tận hứng hoặc lúc này hắn đang nghỉ ngơi lại sức nàng tới khơi lại hào hứng, bản thân nàng không phải sẽ lại bị hành hạ tới nửa đêm sao?

Nàng muốn trên đường chặn hắn! Hắn đồng ý sẽ quay đầu bỏ chạy, quay về Kim Ti Uyển nghỉ ngơi! Gần đây hắn sủng ái Ngọc mỹ nhân kia nên chắc sẽ không cùng nàng về Kim Ti Uyển.

Còn cách xa, Đào Hoa đã thấy chỗ ở vàng son lộng lẫy của Ngọc mỹ nhân, hoa cỏ xinh đẹp bày bố xung quanh, từ xa đã thấy đèn lồng tơ vàng rủ xuống, cung nữ và thị vệ ra vào rất náo nhiệt.

Tình cảnh đó, dù nói nơi này là tẩm cung của hoàng hậu cũng không quá đáng.

“Dừng.””

Cần đi qua đầu đường, Đào Hoa xuống kiệu, đi vài bước rồi đứng đợi.

Chỉ trong thời gian uống hai chén trà, cửa đã mở ra, Tàn Nghiêu Huyền áo choàng màu vàng đi ra ngoài, không đi kiệu, sau lưng là một đoàn tùy tùng.

Quả nhiên là nàng và các phi tử khác không giống nhau, tới chỗ các nàng chỉ xong việc là đi, không có ý lưu luyến.

Trong lòng cảm thấy chua chát lại có chút ngọt ngào, nghĩ đến mấy ngày nữa quốc sự sẽ làm hấn bận rộn, Đào Hoa chủ động đi lên phía trước bước, càng đến gần hấn càng nóng vội.

Không biết là thân thể khó chịu hay trong lòng bức thiết.

“Bệ hạ!”

Thừa dịp hấn không cảnh giác nhào vào ngực hấn, Đào Hoa ôm eo hấn, dùng sức cọ vào hấn. Há mồm muốn hỏi khi nào có thể lấy ra lại trở thành: “Nghieu Huyền, Hoa nhi rất nhớ chàng.”

Hấn trầm mặc không đáp. Đào Hoa lại cảm nhận một hồi chua xót.

Gì đây, sủng hạnh Ngọc mỹ nhân xong lập tức lãnh đạm với nàng như thế. Nàng biết rõ, Đế Vương vô tình, nhưng Tần Nghiêu Huyền vô tình...

Đào Hoa trong nhất thời không chấp nhận được.

Nước mắt trào ra, Đào Hoa ủy khuất hỏi: “Vì sao không để ý tới Hoa nhi? Chẳng lẽ Ngọc mỹ nhân tốt hơn Hoa nhi, làm bệ hạ bận lòng hơn Hoa nhi sao?”

“Nàng nói bậy bạ gì đó. Ngọc mỹ nhân nào có xinh đẹp bằng một phần nàng?”

Một bàn tay chụp lên gương mặt nàng, thon dài, dịu dàng, lạnh như băng, mang mùi vị thảo dược nhàn nhạt.

Đào Hoa lập tức ngừng khóc, toàn thân căng thẳng, sửng sờ.

Chỉ thấy người nọ cởi áo choàng, dung nhan tuấn mỹ gầy gò hiện ra, giống như bầu trời đầy sao, trong lúc nhất thời hấn cướp đi hô hấp của nàng.

“Ngươi vậy mà lại giả trang bệ hạ!”

Đào Hoa sợ choáng váng.

Tay của hấn che kín miệng Đào Hoa, làm tư thế suyt. Cảm giác nguy

hiếm mãnh liệt làm Đào Hoa run lên.

Người nọ từ trên cao nhìn xuống, không biến sắc nhìn Đào Hoa:
“Quả nhiên là nữ nhi của nàng, khuynh quốc khuynh thành, thiên hạ
có một không hai, dù là ta nhìn cũng giật mình.”

“Người là ai? Người biết mẫu thân của ta sao?”

Đào Hoa khó khăn nói ra tiếng nhưng nam nhân trước mặt vẫn bụm miệng nàng, ý bảo nàng không cần nói gì cả.

Khóe mắt và đuôi lông mày của hắn có vài phần giống nhau, lúc hơi nheo lại một tia tâm tình cũng khó nắm bắt, “Không bằng hỏi một chút, người là ai? Dễ dàng nhìn thấu thuật dịch dung của ta, bản lĩnh của người cũng không nhỏ.”

Dịch dung thuật? Đào Hoa thò tay dụi mắt, tỉ mỉ nhìn mặt hắn.

Nàng chắc chắn hắn và Tần Nghiêu Huyền chỉ là bộ dạng có mấy phần giống nhau, vừa rồi ở xa nàng không thấy rõ, giờ mặt đối mặt sao nàng có thể nhìn lầm.

Nàng nâng tay lên, chạm vào mặt hắn, dò xét xuống cổ, để tránh bỏ sót còn cố ý sờ phần gáy.

Kỳ lạ, không có mặt nạ da người nha. Chỉ là thân thể của hắn sờ lên đặc biệt lạnh, hoàn toàn không giống như người sống.

Nàng đột nhiên động thủ, nam nhân vậy mà không nhúc nhích, người lại không đổi sắc mặt buông tay ra hỏi: “Người không sợ ta?”

“Không sợ. Tuy rằng sức lực ta yếu, nhưng có thể bóp cổ người đến chóng mặt đó. Thị vệ lại cách không xa, người dám động thủ với hoàng hậu sao?” Đào Hoa ngẩng đầu nhìn hắn, vẻ mặt tự tin, gương mặt nhỏ nhắn còn lộ ra một cổ kiêu ngạo.

Nam nhân giống như nở nụ cười, “Người không sợ trẫm xem người là thích khách giết ngay tại chỗ?”

“Người không phải Tần Nghiêu Huyền.” Đào Hoa chán ghét nhíu mày, thu tay lại, “Chớ học ngữ khí của hắn nói chuyện với ta.”

Tuy rằng người này nhìn qua không giống người nhuốm khói bụi nhân gian, lại có được khí chất duy ngã độc tôn [1] của Tần Nghiêu

Huyền, Đào Hoa cực kỳ chú ý: “Bệ hạ ở đâu?”

[1] Duy ngã độc tôn: Tự cho mình là đáng tôn quý.

Nam nhân không trả lời, khước mắt quét ra sau nhìn thoáng qua: “Còn chưa chính thức sắc phong người đã như vậy, người thực sự cho rằng người là hoàng hậu rồi hả?”

“Vẫn ở chỗ Ngọc mỹ nhân kia?” Nội tâm Đào Hoa có chút cổ quái, nhưng lại không muốn lộ ra, chỉ có thể lẩm bẩm câu nói của Hạ Chu, nàng là Hoàng hậu so với người khác không giống nhau, hoàng thượng ân sủng phi tử khác là chuyện đương nhiên, bản thân nàng là chủ mẫu dĩ nhiên phải học được chuyện hiểu rõ thánh ý.

“Có muốn ta dẫn người đi gặp hoàng thượng không?” Nam nhân phát hiện trên mặt Đào Hoa lóe lên cô đơn, ngữ khí có chút mỉa mai, “Thế nào, Hoàng hậu nương nương?”

“Thôi, ta muốn hồi cung. Chuyện tối nay, người không nói, ta sẽ đích thân hỏi bệ hạ rõ ràng.” Lúc này Đào Hoa tâm phiền ý loạn, lập tức muốn rời đi.

Nhưng vừa mới bước một bước, dưới thân nhói lên cảm giác khó chịu, cùng với tâm trạng lúc này nàng cảm thấy vô cùng đau đớn.

Đào Hoa bất động, càng nghĩ càng giận, càng nghĩ càng ủy khuất.

Tần Nghiêu Huyền còn nói yêu nàng thương nàng, muốn nàng sớm mang thai hài tử mà làm hết các biện pháp. Hại nàng phải nhét dị vật vào hoa huyệt, không thể nói chuyện khó xử này cho ai. Tần Nghiêu Huyền đây là cố ý chơi nàng hoặc chính là quên rồi.

Cả hai tình huống này đều làm nàng thương tâm, hấn nhất định là vẫn còn ở chỗ Ngọc mỹ nhân ôn hương nhuyễn ngọc kia, không biết nàng khó chịu thế nào.

Đáng giận! Đào Hoa nghĩ vậy, đột nhiên cam chịu bước về phía trước. Nếu như Tần Nghiêu Huyền đã quên, bản thân nàng sao cần phải cẩn thận từng li từng tí chứa cơn giận, giờ nàng phải trở về Kim Ti Uyển, lập tức rút cơn giận ra ném vụn, sau đó tắm rửa sạch sẽ thay quần áo!

Tắm bồn tắm hoa hồng, kêu tỷ nữ hầu hạ bóp eo, bóp chân, xoa cao dưỡng trắng.

Kêu phòng bếp làm mấy món ăn ngon ăn no sau đó nàng sẽ ngủ một giấc.

Ngày mai Tàn Nghiêu Huyền nhớ ra muốn phạt cũng được.

Ngẩng đầu nhìn đèn đuốc sáng trưng trong nội viện, Đào Hoa cười khỏ một tiếng. A, nói không chừng ngày mai hấn cũng không nhớ ra đâu.

Sợ rằng mỹ nhân bên cạnh như thế, căn bản không nhớ nổi chuyện này.

“Đi đâu thế

Thấy Đào Hoa bước ba bước lại quay đầu, nam nhân nhìn chằm chằm vào thân ảnh nho nhỏ của nàng, “Tới đây tìm bệ hạ, lại không muốn gặp nữa sao?”

“Tiếp tục nhiều chuyện ta sẽ cắt lưỡi người.”

Đào Hoa tức giận gọi Lục Thiên Hành, người chỗ tối cả kinh, lập tức xuất hiện trước mặt nàng, đang muốn rút kiếm thì chuôi kiếm lại bị Đào Hoa nắm chặt.

Nam nhân lập tức bày ra bộ dạng bản thân trong sạch, vô hại.

“Người đi theo ta gặp hoàng thượng.” Hấn từng bước hướng tẩm cung của Tàn Nghiêu Huyền, cũng không quay đầu lại nhìn thử xem Đào Hoa có đuổi kịp hay không.

Đào Hoa buông tay, phân phó Lục Thiên Hành: “Các người quay về Kim Ti Uyển đi.”

“Nương nương...” Lục Thiên Hành còn muốn nói gì đó nhưng Đào Hoa đã chạy theo người nọ, hấn cũng đành phải nghe lệnh.

Nhắm mắt theo đuổi mà đi đến tẩm cung Tàn Nghiêu Huyền, tối nay

cũng không có nhiều cung nữ, thái giám và người hầu. Người hầu ở ngoài cửa thấy nam tử trở về, lập tức nghênh đón mời hấn đi thay quần áo, hấn chỉ gật đầu, nhìn Đào Hoa nói: “Người tới thư phòng chờ đi.”

Thật giống như hấn chính là Hoàng Đế vậy!

Đào Hoa trừng mắt nhìn hấn được cung nữ dung mạo thướt tha vây quanh đưa vào nhà tắm, tuy rằng không biểu hiện ra nhưng rõ ràng hấn rất hưởng thụ. Đào Hoa có thể minh bạch câu nói, Tần Nghiêu Huyền tâm ý khó bắt, hôm nay có thể sủng người này, ngày mai sủng người kia.

Trách không được từng mỹ nhân, phi tần dùng hết tâm tư lấy lòng Tần Nghiêu Huyền, ở kiếp trước nhìn nàng bị ngược đãi như vậy còn ganh tỵ!

Đợi đã! Đào Hoa đi vào thư phòng không tính là lớn trong tam cung, trong lòng ngày càng lạnh lẽo.

Nam nhân này vậy mà giả trang Tần Nghiêu Huyền, ra vào hậu cung đương nhiên không phải là gần gũi với cung nữ, là ân ái với phi tử sao?

Tần Nghiêu Huyền có hào phóng như vậy đâu?

Kiếp trước tính tình Tần Nghiêu Huyền thô bạo vô cùng, duyệt qua không ít nữ nhân trong hậu cung. Nhưng Đào Hoa rất ngạc nhiên, Tần Nghiêu Huyền cực kỳ ít khi dùng roi với người khác, trên giường càng không có nghe ai nói hấn muốn dùng dâm cụ đùa bỡn khi dễ mỹ nhân. Chỉ bằng một người, một cơn th*t, như thế nào mama lại dốc lòng dạy dỗ người ta đến hư hỏng như vậy?

Giờ, nàng dường như đã hiểu...

Vì là hai người nên hành xử cũng khác nhau!

Nghĩ đến chuyện hai người, Đào Hoa sợ đến phát khóc. Nàng cũng là nữ nhân trong hậu cung của hấn, sẽ không có một ngày mà trên giường nàng xuất hiện hai nam nhân chứ? Nghe nói các phi tử khác đều bị bịt mắt, vì vậy dù là bị thay phiên hay dùng được làm bunn runn

cũng không biết là bản thân rốt cuộc ở cùng ai?

Nghe nói hắn cũng không lưu lại lâu chỗ người khác, cũng không qua đêm, vì vậy hai người này rốt cuộc đã làm gì?

Cơ hồ tê liệt ngã xuống ghế tại thư phòng, hô hấp của Đào Hoa ngày càng dồn dập.

“A, đây là cái gì?”

Một bản thủ dụ trên bàn đã thu hút sự chú ý của Đào Hoa, là Tần Nghiêu Huyền tự tay viết, nét bút mạnh mẽ có lực, đặc biệt đẹp mắt.

Nhưng nội dung lại làm người ta sợ hãi, “Hoàng tử, công chúa Đại Diễn tổng cộng hai mươi bảy người, do Thái Tử cầm đầu, trên đường đi đều chém đầu hậu táng. Ba đời hoàng thân Đại Diễn lập tức chém đầu tại chỗ, tránh sau này có người tự xưng cùng hoàng thất chính tông có quan hệ.”

“Cái này...”

Sắc mặt Đào Hoa trắng bệch, nhìn ngọc ấn đỏ chói mắt trên thủ dụ.

Kiếp trước cũng như vậy sao? Tần Nghiêu Huyền muốn đuổi cùng giết tận hoàng tộc Đại Diễn sao?

Ở kiếp trước tới lúc chết Đào Hoa mới biết, nàng không phải là do phụ hoàng thân sinh, Đại Diễn cũng không phải quê hương nàng, nàng bị đưa cho Ngạo Quốc làm con tin, bất luận nàng bị Tần Nghiêu Huyền chà đạp thế nào họ đều không đau lòng. Tuy rằng người nọ mặt lạnh, dùng ánh mắt khinh thường nhìn nàng nhưng dù sao nàng cũng đã nhiều năm gọi phụ hoàng.

Nhớ đến chuyện kiếp trước đã trải qua, nàng mang một khối bánh ngọt đi tìm hoàng huynh. Tại yến tiệc hoàng cung mới tìm thấy mọi người, dù hơi xa cách nhưng ai cũng gọi nàng là Đào muội muội, Đào tỷ tỷ. Trên thảo nguyên Đại Diễn không có quả đào, bọn họ thấy Đào Hoa bèn trêu chọc hỏi quả đào là vậy gì. Đào Hoa quần bách không trả lời được, cho đến một ngày Lục Thiên Hành lén lấy trong túi quần ra một quả nhỏ có lông xù, Đào Hoa mới có thể trả lời.

Dù là như thế nhưng nghĩ đến đầu bọn họ tàn khốc lăn trên mặt đất, Đào Hoa cũng rất sợ hãi.

Gió đêm thổi qua bức màn trướng, ánh nến lập lòe, Đào Hoa lơ mơ nhìn thấy cánh cửa bên trái giá sách khẽ nhúc nhích.

Đào Hoa thấy kỳ quái, phòng sách này còn có phòng ngầm? Bởi vì nàng từng tới qua vài lần, mỗi lần đều bị Tàn Nghiêu Huyền đè ở trên bàn, hoặc nằm trong ngực hắn nói chuyện lý thú, đương nhiên nàng không biết.

“Ai ở bên trong thế?”

Đẩy cánh cửa ra, bên trong vậy mà bật đèn, Đào Hoa nhỏ giọng hỏi.

“Hoa nhi?”

Tiếng mực nước rơi vỡ, Đào Hoa kinh ngạc nhìn ra phía sau tấm bình phong, chỉ thấy bên cạnh tầng tầng lớp lớp giá sách là một cái bàn nhỏ chất đầy công văn thư từ.

Tàn Nghiêu Huyền mặc áo trong, không mặc áo choàng. Thức ăn trên bàn nhìn qua đã sớm nguội lạnh.

“Nghiêu Huyền, vì sao chàng ở đây?”

Đào Hoa lập tức nhào vào lòng hắn, trên người hắn có chút lạnh, nhưng không lạnh bằng giống da thịt người nọ.

“Hoa nhi làm sao vậy?”

Thấy nàng chủ động chui vào ngực, nắm vạt áo hắn không buông, Tàn Nghiêu Huyền hơi mỉm cười, thò tay vỗ đầu nàng: “Muốn trầm rồi hả?”

“Sao chàng ở đây, không phải nói đi sứ hạnh Ngọc mỹ nhân sao?”

Đào Hoa vốn cho rằng khi mở miệng nàng sẽ nói chuyện côn ngọc dưới thân hoặc nói chuyện hắn đối đại Đại Diễn như thế, nhưng cuối cùng lại đem chuyện nàng ủy khuất muốn biết nhất ra hỏi, “Hoa nhi vừa mới đến chỗ Ngọc mỹ nhân gặp nam nhân mặc y phục bệ hạ,

rất giống chàng, ai cũng không nhận ra. Hấn đưa ta tới đây, bảo ta tới thư phòng.”

“Khó trách Hoa nhi đến đây.” Tàn Nghiêu Huyền không giải thích nhiều, hỏi lại: “Trẫm sung hạnh mỹ nhân gì kia bao giờ?”

Thò tay nâng đầu nhỏ của nàng lên, khóe mắt nàng đều là nước mắt, uly khuất lạnh lẽo, Tàn Nghiêu Huyền chỉ cảm thấy trong lòng run rẩy, vốn định giấu giếm nàng đành nói thật: “Trẫm có Hoa nhi đủ rồi, cho nàng ăn no còn chưa đủ, làm gì có sức đi sung hạnh người khác?”

“Nhưng mà...”

Kiếp trước hấn có rất nhiều hoàng tử, công chúa.

Đào Hoa mím môi, cúi đầu không nói gì.

Ít ra bây giờ hấn chỉ có mình nàng, Đào Hoa nghĩ vậy, trong lòng lại có chút mừng thầm ngọt ngào.

“Còn nhưng nhị cái gì? Chẳng lẽ tối nay Hoa nhi thấy trẫm không đến, trong lòng cô đơn lạnh lẽo khó chịu sao?” Thò tay luồn vào quần áo nàng, sờ miệng huyết, tay Tàn Nghiêu Huyền ngừng lại.

Hấn nhìn người trong lòng nước mắt lã chã, thấy có lỗi nói: “Là trẫm sơ sót, bận đến lúc này, làm Hoa nhi khó chịu.”

“Rút ra đi.” Thấy tay hấn ở cửa huyết khế vuốt, Đào Hoa cũng thấy thẹn, khẩn cầu nói: “Để ở bên trong rất khó chịu, cả ngày rồi, ăn không ngon ngủ cũng không được, nhanh lấy ra đi, rất trướng, sẽ hư mất đó.”

“Được, nghe nàng. Thả lỏng nào.”

Đặt Đào Hoa trên gối, nắm eo nàng, Tàn Nghiêu Huyền hôn nhẹ cổ nàng, hơi thở ấm áp phả lên da thịt chốc nàng nhột. Ngón tay tại cửa huyết khế di chuyển, hai mảnh hoa môi sưng đỏ bị tách ra, Đào Hoa vô thức khép chân, cố nén cảm giác muốn giãy giụa.

“Thả lỏng một chút, cắn chặt như vậy sẽ làm nàng bị thương đó.”

Đột nhiên bị hấn hôn môi, đầu lưỡi chui vào miệng có vị thuốc đắng của nàng, nhưng rất nhanh đã bị hấn hôn mút tới ướt át, trôi cả vị đắng. Tiếng hôn môi làm Đào Hoa đỏ mặt tới mang tai, hấn lại cố ý liếm láp nơi mẫn cảm sâu trong miệng nàng, giống như giao hoan bằng môi lưỡi, hai cánh môi kề nhau nhuốm mùi vị tình dục.

“A... Ừ...”

Thịt châu giữa hoa môi bị đè lại, Đào Hoa ưm một tiếng, Tần Nghiêu Huyền lại cố ý hôn sâu. Đầu lưỡi ra vào rất nhanh, tay cũng xoa nắn đè ép, khoái cảm mãnh liệt ủa tới, Đào Hoa run rẩy cảm giác nàng đã hòa thành vũng nước, dịch thủy ẩm áp trong huyết chảy xuống, ngón tay Tần Nghiêu Huyền tiến vào không chế cao triều trong nháy mắt.

Côn ngọc bị nắm chặt, chậm rãi rút ra, mài qua miệng tử con non mềm, Đào Hoa đau đến nhú mào.

“Chịu đựng một chút.” Tần Nghiêu Huyền hôn gương mặt nàng, dùng sức một chút, côn ngọc dính dịch thủy bị rút ra bên ngoài.

“Rút ra rồi.”

Một côn ngọc óng ánh nước hiện ra trước mắt Đào Hoa, trên thân còn dính xuân thủy cùng tinh dịch, Đào Hoa mắc cỡ nhắm mắt không dám nhìn.

Từng giọt tinh dịch bị chặn trong người chảy ra từ lỗ nhỏ dưới hoa huyệt, Tần Nghiêu Huyền dường như còn chưa hài lòng, duỗi một ngón tay đâm vào quấy đảo, ra vào.

“Nghiêu Huyền, đau.”

“Trầm biết rõ, lát nữa tắm rửa sạch sẽ và bôi thuốc sẽ hết đau. Sau này chứa nhiều hơn, tử cung co rút thành thói quen, sẽ không đau quá nữa.”

Sau này hấn vẫn muốn như vậy? Đào Hoa nhìn không được hỏi một câu có phải hấn muốn làm vậy cho đến khi nàng mang thai phải không.

Tần Nghiêu Huyền nói là.

Vì sao hấn gấp gáp muốn có hài tử như vậy? Là bởi vì hấn muốn nàng là Hoàng hậu rồi, sinh ra Thái Tử bồi dưỡng từ sớm mới tốt.

Bị hấn ôm đến nhà tắm, Đào Hoa nhìn bóng người dưới nước mới mười lăm tuổi, non nớt, mềm mại đến mê người.

“Nóng lên sao?”

Thấy bộ dạng mờ mịt trong hơi nước của Đào Hoa, Tần Nghiêu Huyền múc nước lau gương mặt của nàng, “Thật ngốc nghếch.”

“Bệ hạ...”

Trong lúc hoảng hồn, Đào Hoa bị hấn ôm trong ngực, không dám nhắc bản thân không có khả năng mang thai, mở miệng nói: “Thủ dụ của chàng ở thư phòng, Hoa nhi không cần thận đã nhìn thấy.”

“Ừ.”

Lén nhìn gương mặt bình thản thâm sâu của hấn, thấy Tần Nghiêu Huyền cũng không có ý trách cứ nàng nhìn lên thánh chỉ, Đào Hoa to gan hỏi: “Chàng thật sự muốn tuyệt tình như vậy sao?”

“Tin trầm, như thế là vì muốn tốt cho Hoa nhi.”

Dù sao Đào Hoa cũng biết nên Tần Nghiêu Huyền không che giấu, ôm chặt nàng hơn một chút, “Đừng sợ, trầm sẽ không hại nàng.”

“Nhưng...”

Đào Hoa không biết xin tha như thế nào. Nàng rất rõ ràng không ai có thể làm Tần Nghiêu Huyền thay đổi thánh ý, nàng mà nói hấn sẽ không hài lòng.

“Hoa nhi phải tin tưởng tưởng trầm.”

Tần Nghiêu Huyền kéo sợi tóc vướng trên cổ nàng quấn vào ngón tay, lồng ngực dán vào lưng Đào Hoa, “Trầm biết Hoa nhi lưu luyến

gia đình, lần đầu tiên đến Ngạo Quốc đã nháo nhào đòi về Đại Diễn, trong lòng nhung nhớ vô cùng. Bằng không thì thế này đi, chỉ cần phụ hoàng nàng nguyện đem ngọc ấn Đại Diễn giao cho nàng, trăm sẽ phết bỏ kinh mạch hấn nhưng giữ lại tính mạng, cho hấn một tiểu viện an hưởng tuổi già?”

“Nhưng hoàng huynh...”

Đào Hoa nha một tiếng, biết là nàng quá tham lam.

“Hoa nhi ngốc, duy chỉ có hấn không thể lưu lại.” Tàn Nghiêu Huyền ghé tai nàng, ôn nhu dụ dỗ: “Hoàng thất Đại Diễn chỉ có thể lưu lại một mình nàng. Như vậy đối với nàng mới có lợi.”

Đào Hoa còn muốn nói nữa nhưng Tần Nghiêu Huyền chợt cắn tai nàng, ướp át gọi nàng một tiếng bảo bối.

“Đừng...”

Cảm giác được côn th*т phía sau dần lớn lên, chống lên khe mông nàng, Đào Hoa vùi đầu vào trong nước muốn cự tuyệt, “Phía dưới ta còn đau.”

“Không phải còn nơi này sao? Hoa nhi không muốn trầm sao?”

Ngón tay hấn đâm vào cục huyết, một cỗ run rẩy từ xương hông bò lên đại não của Đào Hoa, nàng không tự chủ cắn chặt môi dưới. Đốt ngón tay hấn mở cục huyết ra, từ một ngón tay dần biến thành ba ngón, hợp với hơi ấm trong nhà tắm làm cho đường ruột nàng bị kích thích không ngừng co rút.

“Ah, thả lỏng, nơi nào của Hoa nhi cũng dám dẫm như vậy, lát nữa đừng cắn đứt trầm.”

Ngón giữa được bao bọc trong xúc cảm ấm áp làm Tần Nghiêu Huyền muốn ngừng cũng không được, hấn nhìn chăm chăm Đào Hoa không ngừng run rẩy, mỗi lần ngón tay ra vào nàng cau mày thống khổ rên rỉ vài tiếng, nhưng rất nhanh đã nếm được sung sướng, tay hấn luồn ra đằng trước, dọc theo vòng eo mảnh mai đi xuống chạm vào thịt châu cứng rắn đã sớm thấm ướt dịch thủy âm nóng.

“Nơi đó đau.” Đào Hoa mềm mại kêu một tiếng, bờ mông khẽ lắc né trách nhưng hoa huy*т lại cắn chặt ngón tay hấn không buông.

Trước sau đều bị ngón tay của hấn xâm phạm, Đào Hoa căng thẳng đến mức cơ hồ vô lực, dựa vào ngực hấn mới có thể chống đỡ.

“Muốn ta không?” Tần Nghiêu Huyền đột nhiên rút hai ngón tay ra, Đào Hoa khẽ kêu một tiếng, ngược đôi mắt mờ hơi nước nhìn hấn, cắn môi gật đầu.

Cổ họng Tần Nghiêu Huyền chuyển động, hôn lên mi mắt nàng, sau đó nâng mông nàng lên đẩy quy đầu to lớn vào cúc huyết, nước ẩm trong phòng tắm cũng theo động tác của hắn chảy vào trong.

“Ồ ô! Đau quá! Trưởng!”

Hắn tiến vào một tác thân thể nàng giống như bị bật mở ra, gân xanh xung quanh côn th*т không ngừng dò xét bên trong, cho đến khi cắm vào toàn bộ mới bắt đầu đưa đẩy.

Đào Hoa tê liệt trong bồn tắm, vòng eo mảnh khảnh bị hai tay Tần Nghiêu Huyền chế trụ, sau lưng va chạm mỗi lúc một mãnh liệt hơn, tiếng nước ẩm nhộn nhạo cũng không kém âm thanh xác thịt va chạm, Đào Hoa miễn cưỡng tới mức hoa huy*т phía trước không ngừng chảy nước.

“Không... Đừng...”

Tiếng rên rỉ của nàng đã trở nên kiều mị vô cùng, Đào Hoa dứt khoát im lặng, Tần Nghiêu Huyền lại cố ý thúc vào nơi yếu ớt nhất của nàng, đằng sau bị côn th*т vừa nóng vừa thô càn quấy, đằng trước lại vô cùng trống trải.

“Đi đến cạnh hồ tắm nào.”

Đào Hoa bám lấy Tần Nghiêu Huyền đi tới cạnh hồ tắm, vòng eo trầm xuống, côn th*т thúc vào sâu hơn. Bàn tay Tần Nghiêu Huyền lưu lại dấu tay đỏ thẫm trên eo nàng sau đó cầm ngón tay vào hoa huy*т ướt đầm đằng trước, theo động tác đong đưa không ngừng mò mẫn giày vò.

“A... Ừ... Nghiêu Huyền... Đừng... Không được a...”

Vòng eo dường như bị hắn xoắn gãy. Chân Đào Hoa run rẩy, cơ hồ nàng đã bị Tần Nghiêu Huyền thúc vào mấy trăm lần. Tinh dịch nồng đậm bắn sâu vào trong cúc huyết, Đào Hoa ghen ngạo, đầu đổ mồ hôi, vô lực buông lỏng hai tay, trên khoe miệng còn chảy nước miếng.

“Tắm lại nhé?”

Tần Nghiêu Huyền hít sâu một hơi, xoay Đào Hoa lại, ôm nàng trở lại bồn tắm.

Thấy Đào Hoa nhắm mắt mệt mỏi, Tần Nghiêu Huyền móc tinh dịch phía sau nàng ra, lại hôn lên gương mặt yên tĩnh của nàng.

“Nàng tức giận sao?”

Nâng bầu ngực của nàng lên vuốt ve, ngón tay vân vê tiểu hồng đậu dựng đứng, giọng Tần Nghiêu Huyền khàn khàn: “Hoa nhi nói sau này không muốn ngâm côn ngọc nữa, trẫm đã đáp ứng, nàng còn ủy khuất chuyện gì?”

Nàng cảm thấy cúc hoa nhỏ đau.

“Hay nàng không cao trào? Đẳng trước thoải mái hơn?”

“Bệ hạ!”

Đào Hoa xấu hổ không muốn nói chuyện, cầm cánh tay cắn nhẹ, “Hoa nhi mệt, muốn ngủ rồi.”

Lúc này Tần Nghiêu Huyền mới khẽ cười, ôm lấy nàng, lau khô thân thể nàng đặt lên long sàng.

Hắn mặc lại quần áo, hôn nhẹ trán nàng nói, “Trẫm còn quốc sự chưa xử lý xong, Hoa nhi nằm đây ngủ một lát, được không?”

“Nhưng Hoa nhi ở một mình không ngủ được...” Nắm cổ tay Tần Nghiêu Huyền, Đào Hoa nặng nề nói: “Là chuyện liên quan đến Đại Diễn sao?”

“Ừ. Vừa rồi trẫm đã đồng ý giữ lại phụ hoàng Hoa nhi, rất nhiều chuyện cần phải được cân nhắc lại.”

“Không thể không trăm sao? Hoa nhi có thể gặp phụ hoàng và hoàng huynh không, ta có vài lời muốn nói với bọn họ!” Nhớ tới mẫu thân và thân thể của mình, Đào Hoa lo lắng không phát giác được đôi mắt Tần Nghiêu Huyền lạnh dần.

Tần Nghiêu Huyền nghiêm túc nói: “Đại Diễn đã tàn, nàng là Hoàng

hậu của trẫm, còn có gì không tốt?”

“Nhưng Hoa nhi muốn gặp bọn họ! Dù sao nhiều năm như vậy, sau này không thấy được nữa!”

Bản thân nàng cũng không phải huyết mạch hoàng thất Đại Diễn, thuở nhỏ lại được nuôi dưỡng trong cung, Đào Hoa thật sự muốn biết nàng là ai. Đường đường chính chính nhắc tới phụ hoàng sẽ chọc giận Tần Nghiêu Huyền, Đào Hoa nhỏ giọng nói: “Chẳng qua ta muốn gặp người thân nói lời tạm biệt mà thôi! Cũng không phải thương lượng chuyện gì khác!”

“Nàng còn muốn thương lượng với bọn họ?”

Túm tay Đào Hoa, Tần Nghiêu Huyền thấy nàng sốt ruột với những người kia, lại nhớ tới lúc trước Đào Hoa luôn muốn chạy trốn về Đại Diễn, hẳn cảm thấy tâm phiền ý loạn, cũng không vòng vo, giọng nói giống như băng tuyết: “Đừng mơ tưởng chạy trốn khỏi trẫm.”

“Hoa nhi không trốn!”

Cổ tay bị bóp đau nhức, nàng phát giác được bộ dạng thô bạo tàn độc của hắn bây giờ giống y như kiếp trước, Đào Hoa sợ tới mức sắc mặt trắng bệch: “Hoa nhi chỉ là... Chỉ muốn hỏi chuyện liên quan tới mẫu thân qua đời còn nhỏ...”

Phụ thân là giả, hoàng huynh cũng là giả, nhưng nàng là miếng thịt trên người mẫu thân rơi xuống. Đào Hoa vô cùng muốn biết nàng thật cùng là ai, vì sao rõ ràng là ngoại nhân lại bị nuôi dưỡng như công chúa mười mấy năm.

Kiếp trước nếu Đào Hoa không bị ép lên xe chở tù nhân chắc chắn phải chết, hoàng huynh thấy nàng quá đáng thương mới nói ra lời đó, chỉ sợ sau khi trùng sinh, nàng cũng sẽ giống như kiếp trước tự cho mình là công chúa Đại Diễn, bởi vì thù quốc hận nhà mà không đội trời chung với Tần Nghiêu Huyền. Kích động muốn quay về Đại Diễn, muốn phục quốc, muốn hắn khó chịu.

“Câm miệng!”

Nhưng chẳng biết vì sao, nàng thẳng thắn cũng không vừa lòng hắn,

trong mắt Tần Nghiêu Huyền lại nổi lên sát ý. Đào Hoa bị hắn bóp cổ, đứt quãng nói: “Người giả bệ hạ tối nay dường như biết Hoa nhi là ai, nhưng hắn không nói cho ta... Hắn không nói, Đào Hoa đành phải gặp phụ hoàng và hoàng huynh hỏi cho ra lẽ rồi!”

“Giang Đào Hoa!”

Bàn tay bóp cổ nàng phát ra âm thanh canh cách, trước mắt Đào Hoa biến thành màu đen, sắp hít thở không thông thì Tần Nghiêu Huyền đẩy nàng ra. Hắn thở dốc, áp Đào Hoa dưới thân, lạnh lùng nhìn nàng chăm chăm: “Trẫm đã nói, không muốn nàng nhớ nhung Đại Diễn, nghĩ đến người thân của nàng. Nàng chỉ cần nghĩ đến trẫm, an tâm làm Hoàng hậu của trẫm.”

“Ta muốn biết chuyện mẫu thân có gì sai?”

Nếu là kiếp trước, Đào Hoa đã sớm sợ tới mức liên tục gật đầu, nhưng bây giờ nàng sẽ nỗ lực tranh thủ, nếu không nàng có lẽ sẽ không bao giờ biết được sự thật nữa!

Đào Hoa ủy khuất khóc thút thít nói: “Hoa nhi chỉ muốn biết rõ chuyện mẫu thân, Hoa nhi không giống người khác, từ nhỏ không có phụ mẫu yêu thương, lại càng không giống bệ hạ có Thái hậu chăm sóc, Hoa nhi chỉ muốn biết mẫu thân là ai... Dù chỉ biết một chút chuyện của nàng cũng tốt, nàng dỗ Hoa nhi ngủ như thế nào, yêu Hoa nhi ra sao, Hoa nhi chỉ muốn hỏi phụ hoàng và hoàng huynh chuyện này thôi. Chẳng lẽ Hoa nhi cũng sai sao?”

Tần Nghiêu Huyền không trả lời.

Đào Hoa càng khổ sở: “Sau này trên đời Hoa nhi không còn thân nhân nữa, dù có nhung nhớ, cũng không tìm được ai nữa...”

“Im miệng!”

Nước mắt lăn xuống, Tần Nghiêu Huyền nện một quyền vào cạnh giường gần nàng, tay hắn lúc ra đòn này sượt qua mặt nàng. Lực đạo rất nặng, đốt ngón tay của hắn cũng trắng bệch.

Một quyền này là muốn nện trên mặt nàng, Đào Hoa chưa chát nghi.

Nói cái gì mà sùng nàng thương nàng chứ, kết quả còn không phải cái gì cũng không cho nàng làm, cái gì cũng che giấu nàng.

“Vì sao? Hoa nhi thật sự không có lòng riêng... Thật sự không hỏi chuyện khác... Nghiêu Huyền, vì sao chàng không tin ta?”

“Nàng chỉ cần tin người thân của nàng chỉ có một mình trẫm.”

Tần Nghiêu Huyền đi xuống giường, không hề quay đầu lại nhìn gương mặt đầm nước mắt của Đào Hoa, hắn gọi hai cung nữ tới phân phó: “Ở chỗ này trông chừng Hoàng hậu nương nương ngủ, đừng cho nàng chạy loạn.”

“Tuân mệnh!”

Hai người đồng thanh xác nhận, hô hấp chắc chắn. Đào Hoa liếc qua đã nhìn ra hai người đều luyện qua võ công.

Chờ Tần Nghiêu Huyền đi rồi, hai cung nữ nói xin đắc tội, đứng ở bên long sàng buông chăn màn vây quanh Đào Hoa, đứng hai bên giường canh giữ, mặt mày như gặp đại địch.

Lòng Đào Hoa lạnh lẽo, ngủ một giấc lại mơ tới ác mộng kiếp trước, ngày hôm sau tỉnh dậy được hai cung nữ lực lưỡng này đưa về Kim Ti Uyển.

“Hai vị tỷ tỷ sao đến đây?”

Đang chuẩn bị đồ ăn sáng cho Đào Hoa, Hạ Chu lại nhìn thấy hai người này, nụ cười trên mặt lập tức biến mất, nhìn Đào Hoa mệt mỏi mà trong lòng hoảng hốt.

“Theo như thánh ý bọn ta hộ tống Hoàng hậu nương nương về đây.”

Bị dẫn lên giường, Đào Hoa vừa nằm xuống còn không kịp hờ dãi, mắt cá chân một lần nữa bị xích lại.

“Các người làm gì đó?”

“Nương nương bớt giận, đây là ý tứ của Hoàng thượng.” Người cầm chìa khóa nói: “Hoàng thượng còn nói, nếu nương nương muốn ra

khỏi phòng ngủ thì hãy phái Hạ Chu đến chỗ Hoàng thượng lấy khóa.”

Đào Hoa bực tức nghiêng răng, phát tay cho các nàng lui.

Hạ Chu đi vào cũng hoảng sợ, còn tưởng rằng đêm qua Đào Hoa quấy nhiễu Hoàng thượng ân ái với Ngọc mỹ nhân, vội vàng bưng hộp thuốc tới hỏi: “Nương nương bị thương ở đâu? Mau nằm xuống, Hạ Chu bôi thuốc cho người.”

Xem đi, ai cũng biết Tần Nghiêu Huyền ngược đãi nàng.

Đào Hoa không có sức cười khổ nữa, lắc đầu nói không sao, nhìn căn phòng xa hoa hơn so với kiếp trước mà ngẩn người.

Kỳ thật vẫn vậy, dù nàng có nịnh nọt Tần Nghiêu Huyền thế nào cũng là món đồ chơi trong tay hắn mà thôi. Hắn chỉ yêu thứ dưới háng hắn mà thôi. Đào Hoa ngẫm nghĩ, bản thân nàng có gì tốt, luận tài nghệ gia thế hiển lương thực đức, bên nào cũng không bằng những nữ nhân trong hậu cung của hắn.

Duy chỉ có gương mặt này, sau đêm bị hắn phá thân hắn một mực yêu thích nàng. Nhưng đêm đầu tiên nàng cũng không có máu trinh, đây là vì sao? Mười năm của kiếp trước, ban đầu Tần Nghiêu Huyền còn trả hỏi nàng, sau khi nhận được câu trả lời, mặt mày hắn xanh mét không nói thêm gì nữa nhưng động tác dưới thân vẫn không ngừng lại.

Kiếp trước Đào Hoa hủ dung, Tần Nghiêu Huyền ác động ra tay với nàng, sau đó lại dùng linh đan dược liệu cứu nàng.

Bộ dạng của nàng có cái gì tốt? Vì sao hắn lại nói rằng nàng là mạng của hắn?

Phải chăng Tần Nghiêu Huyền cảm thấy nàng giả dối, muốn giam cầm nàng đến chết? Đào Hoa muốn cười, nếu như nàng muốn Tần Nghiêu Huyền đau khổ, chỉ như vậy thôi nàng đã cảm thấy chưa đủ.

Đáng sợ không phải tà thuật, mà là bản thân không thể khống chế.

“Không ngờ Hoàng hậu nương vẫn nương vô cùng tự tại, dù như tù nhân, nét mặt vẫn vui vẻ như trước.”

Bên cửa sổ một giọng nam truyền tới, Đào Hoa cả kinh, nhìn qua thấy nam nhân rất giống Tần Nghiêu Huyền như một cơn gió vô hình vô ảnh đi đến bên nàng.

Hắn nhìn Đào Hoa, khinh thường lại thương cảm, “Ta đoán, người đang nghĩ về thân thể của mình phải không?”

“Làm sao người biết?”

“Đương nhiên ta biết. Dã tâm của Tam Hoàng tử, Thương Thành binh biến, bọn phản tặc tụ tập lại với nhau, nguồn gốc bệnh dịch hạch và phương thuốc ở Hà Dương, thậm chí tiên đế chết như thế nào, ta cũng biết.”

Nghe hắn nói một tràng, Đào Hoa run lên, ngẩn người: “Người là quốc sư?”

Tương truyền người này mưu hay chước giỏi, thường chỉ ở Cống Hưng Các hiếm khi ra ngoài nhưng trong nháy mắt cũng biết thiên hạ hưng thịnh hay suy tàn, giúp đỡ Tần Nghiêu Huyền đăng cơ, cuối cùng còn trợ giúp hắn thống nhất thiên hạ.

“An Dịch?”

“Trí nhớ của người cũng không tệ.”

Nam nhân không đổi sắc mặt, ngồi bên giường Đào Hoa, thò tay vuốt xiềng xích nói: “Người còn có thể vui mừng chứ?”

“Đừng dùng ngữ khí của bệ hạ!” Đào Hoa ngồi bật dậy kéo cổ áo hắn, “Người nói người quen biết mẫu thân của ta, mẫu thân của ta rốt cuộc là ai? Người nhất định biết chút gì đúng không, mau nói cho ta biết.”

“Nam nữ thụ thụ bất thân, nương nương. Người như vậy không làm được Hoàng hậu đâu.” Ngữ khí chế nhạo của hắn càng làm Đào Hoa thêm phần nộ, hắn vẫn tiếp tục giấu cợt nói: “Không phải nói muốn tự mình hỏi Hoàng thượng sao, sao nào, với thân phận Hoàng hậu nương nương ngay cả chuyện nhỏ đó cũng không làm được sao?”

Nam nhân này thật sự là Quốc sư không nhuộm phong trần, tài năng tuyệt thế sao? Đào Hoa chỉ cảm thấy hắn dường như đang cố ý tới cười nhạo nàng.

“Người chắc chắn muốn biết sao?”

“Người nói đi.”

Đào Hoa buông tay nhưng lồng ngực còn phập phồng tức giận.

An Dịch cong khóe miệng, “Người không biết vẫn tốt hơn.”

“Người!” Vậy tội gì hắn đột nhiên xuất hiện, còn xông vào đây, đôi mắt Đào Hoa như có thể phun lửa: “Người có nói hay không? Giờ chỉ cần ta hô người vô lễ, người nói xem bệ hạ có thể đối tốt với người nữa không?”

Mắt thấy Đào Hoa muốn kéo quần áo, nam nhân vẫn mỉm cười.

“Quả nhiên khác nhau.”

“Ta đã nói đừng học cách nói chuyện của Tần Nghiêu Huyền!”

“Có một số chuyện người không biết mới là tốt nhất. Ngoan ngoãn ở đây làm Hoàng hậu, ngày đêm có long tinh tắm tưới còn chưa đủ sao?” An Dịch giống như chân thành khuyên bảo nói: “Hoàng hậu nương nương, đừng đùa giỡn với Hoàng thượng, đã bao nhiêu phi tử dùng cả đời mộng tưởng còn không được như người, người chỉ cần nằm xuống mở chân ra là xong, vậy mà còn không biết điểm

dừng sao?”

Những lời xấu xa từ miệng hắn tuôn ra cũng không hèn mọn bĩ ổi, ngược lại khiến Đào Hoa kinh hồn bạt vía.

“Người rót cuộc đến đây làm gì?”

“Đơn giản là muốn nhìn người một cái, khuyên nhủ người.” An Dịch mang bánh ngọt trên bàn tới cho Đào Hoa, cầm một khối nói: “Há mồm.”

Đào Hoa trừng mắt không muốn ăn.

“Thật sự nhàm chán.”

Hắn cũng không cố chấp, tự bỏ vào miệng ăn, không quên bình luận: “Hoàng thượng quả nhiên có tình, những món này đều là những đầu bếp có tay nghề giỏi nhất làm.”

Đĩa bánh ngọt bị hắn ăn sạch, hắn liếm môi, xoay người rời đi như một cơn gió.

Nếu nói Tần Nghiêu Huyền hỉ nộ vô tường, An Dịch lại là người không ai đoán ra nổi.

Buồn chán nằm ngủ trên giường hai ngày, tới đêm thứ ba khi đang ngủ, Đào Hoa cảm giác được có người đè lên nàng.

“Nghiêu Huyền?”

Thân thể bị lật lại, sau đó bị bịt mắt, Đào Hoa không thấy mặt hắn, ủy khuất kêu: “Bệ hạ, Hoa nhi muốn...”

Miệng cũng bị vải buộc che lại, hai môi đau nhức.

“Nghĩ cũng đừng nghĩ.”

Quần áo bị vén lên, cơn th*т cương cứng của hắn cọ xát khe hông, thậm chí hoa huy*т chưa kịp ướt át cũng đã bị cắm vào.

Đào Hoa đau đớn muốn hét lên nhưng chỉ có thể ô a rên rỉ, nút vải

chặn khoang miệng căn bản không thể phát ra chữ nào.

hoa huy*t bị xỏ xuyên, cục huyết cũng không tránh khỏi, long tinh rút đầy tử cung sau đó còn bị côn ngọc chặn lại. Đào Hoa vẫn cảm thấy đau, bên trong cục huyết cũng bị Tần Nghiêu Huyền bắn đầy, cũng bị côn ngọc không tính là nhỏ chặn lại.

“Nghiêu Huyền...”

Nàng mơ hồ kháng nghị, chỉ cảm thấy môi hần rơi trên tấm vải che mắt nàng.

“Ngày mai Hoa nhi ngậm long tinh của trẫm đi gặp phụ hoàng nàng, nhận ngọc ấn của vong quốc Đại Diễn.” Giọng Tần Nghiêu Huyền lạnh lẽo, “Nhớ kỹ lời trẫm nói đấy, đừng mơ tưởng trốn được.”

Nước mắt Đào Hoa trào ra không ngừng thò tay đánh hần, Tần Nghiêu Huyền chịu vài cái sau đó quát lên nhưng Đào Hoa vẫn tiếp tục đánh.

Hần túm tay nàng khóa trái sau lưng, thấy nàng đau đến nỗi không nhúc nhích, ô ô nói gì đó, hần hỏi: “Hoa nhi không ngoan như vậy, ngược lại trẫm nên nghĩ có phải đã quá sủng nàng hay không, có phải nên thưởng nàng mỗi ngày hai bữa roi không?!”

“Chàng đánh chết ta đi!”

Nàng cách lớp vải gào lên, Tần Nghiêu Huyền lại dùng sức làm tay nàng run rẩy.

Trong cơn đau nhức, chóng mặt Đào Hoa tỉnh lại, không ngờ Hạ Chu và hai cung nữ chạy lại cởi bỏ xiềng xích cho nàng, tỉ mỉ trang điểm, mặc hoa phục.

Lúc tô son, Hạ Chu an ủi: “Nương nương khổ sở rồi, chờ qua hôm nay, ngày mai sẽ là lễ sắc phong. Phụng phục cũng đã mang tới, Hạ Chu lấy cho người xem nhé?”

“Không cần.”

Đào Hoa trả lời, nhìn gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp trong gương

đồng lại không có chút tươi tắn nào.

Ít nhất nàng có thể giả bộ cười. Như vậy Tần Nghiêu Huyền sẽ nhẹ tay với nàng một chút.

Hôm nay chính điện đặc biệt long trọng, văn võ cả triều vui mừng như đi hội. Đào Hoa ở bên hông chính điện, chờ cho nghi lễ đăng trước qua, Đại Diễn đầu hàng dâng thư kết giao, thái giám đọc thánh chỉ, sau đó mọi người lên tiếng chúc mừng, Đào Hoa mới được cung nữ dìu tới phượng vị bên cạnh ngai vàng của Tần Nghiêu Huyền.

Về tình về lý chuyện này không phù hợp, nhưng ngọc ấn Đại Diễn sắp giao vào tay nàng, mặc dù Đại Diễn từ nay về sau phụ thuộc Ngạo Quốc nhưng nàng cũng thật sự là Nữ hoàng Đại Diễn.

Cũng là Hoàng hậu của mọi người.

Tần Nghiêu Huyền mặc hắc bào, mũ niêm nghiêm chỉnh, long nhan bị che lấp bởi một tấm rèm, ngoài Đào Hoa ra không ai nhìn thấy.

Sắc mặt hần tiều tụy, có chút căng thẳng, giống như nghi thức quy hàng này so với chuyện đánh hạ Đại Diễn gian khổ hơn gấp trăm lần.

Bụng dưới nàng trướng đầy, dưới thân từng trận run rẩy, Đào Hoa bị ép ngồi thẳng, từ đài cao nhìn phụ hoàng và hoàng huynh quỳ ở dưới, trong lúc nhất thời, thời gian phẳng phát hóa cát bụi.

Không ngờ đã mười năm không gặp.

Ở kiếp này, bản thân nàng cũng không thể hỏi họ những chuyện muốn biết nhất hay có được một chút tình thân từ họ.

Mất thấy phụ hoàng đứng lên, tay nâng ngọc ấn, Đào Hoa tuyệt vọng nhắm mắt. Nàng cái gì cũng không thể nói, nàng cảm nhận được ánh mắt Tần Nghiêu huyền đang nhìn chăm chăm nàng, nàng cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn tất cả càng lúc càng xa bản thân.

“Đại Diễn đã thành tâm quy hàng, binh lực trong nước đưa về dưới trướng Hoàng thượng, kinh đô cũng đã được người của Hoàng

thượng tiếp quản, Hoàng thượng thật sự muốn Đại Diễn thật sự diệt vong sao?”

Thanh âm già nua tuyệt vọng, Đào Hoa thậm chí không thể tin đây là phụ hoàng kiêu ngạo, tài trí hơn người từng chỉ liếc nàng qua khóe mắt. Giờ tóc hắc đã hoa râm, trên mặt còn lưu lại dấu vết cát bụi thảo nguyên, cũng lộ rõ ánh mắt bất lực.

Đào Hoa lại nhìn hoàng huynh quỳ trên mặt đất, từng làm Thái Tử quyền uy, giờ đây lại là tử tù, lát nữa sẽ bị đẩy vào xe tù, diều phỏ chém đầu.

“Đào Hoa là nữ nhi của người, cũng là Hoàng hậu của trẫm, giao ngọc ấn cho nàng, không phải chứng minh rằng trẫm rất quan tâm Đại Diễn sao? Con dân Đại Diễn ngày sau, trẫm chắc chắn sẽ đối xử tử tế.”

Chỉ thấy người nọ đứng dậy, bàn tay cầm ngọc ấn run rẩy, đôi mắt đục ngầu liếc nhìn Tàn Nghiêu Huyền, cuối cùng nhìn Đào Hoa.

Đào Hoa kinh hãi, da thịt giống như bị đục khoét.

“Phụ hoàng?”

Nàng thấp giọng gọi một tiếng, nhưng người nọ đột nhiên ngửa đầu cười to, nỗi giận gầm một tiếng, ngọc ấn bị hất ném xuống sàn rơi vỡ thành từng mảnh.

“Láo xược!”

Ngự tiền thị vệ lập tức rút đao bao quanh hắn, nhưng hắn cũng không chống cự, ánh mắt sáng ngời nhìn chằm chằm Tàn Nghiêu Huyền.

“Đại Diễn đã tàn, ta cũng muốn chết minh bạch!”

Tàn Nghiêu Huyền phát tay lệnh cho thị vệ chém, nhưng một thân cơ bắp cứng rắn của hắn vẫn đứng vững trước lưỡi dao sắc bén, quát âm lên: “Huyết mạch Đại Diễn từ nay đã đoạn tuyệt trong tay ta, Giang Đào Hoa căn bản không phải nữ nhi của ta mà là con tin nhỏ tuổi nhất năm đó Ngạc Quốc đưa đến! Ta niệm tình nàng ta tuổi

nhỏ bị vớt bỏ mới chiếu cố nuôi lớn, không ngờ hôm nay đã thành Hoàng hậu Ngạo Quốc của người, thật đúng là đáng chê cười!”

Mọi người náo loạn, thanh âm xé gió vang lên, Tần Nghiêu Huyền rút đao thị vệ bên cạnh ném tới, người nọ đầu rơi máu chảy tại chỗ, trợn tròn mắt gục ngã.

Tần Nghiêu Huyền nổi giận quát: “Câm miệng!”

Từng thân tử che miệng khiếp sợ, nhìn Hoàng thượng tức giận rời khỏi ngai vàng, tự mình lấy kiếm đặt lên cổ Thái Tử Đại Diễn: “Đào Hoa có phải muội muội người hay không?”

Mắt thấy phụ hoàng đã bị giết, nam tử cắn răng cũng cười nói: “Hoàng thượng tội gì lừa mình dối người, năm đó đoàn người đưa nàng đến Đại Diễn làm con tin không phải cũng có người sao? Nàng là muội muội của ai, chẳng bằng hỏi ai ôm muội muội ngủ, còn muốn nàng làm Hoàng hậu, tự thông phỉ báng lễ nghi lừa gạt thế nhân! Nữ tử Đại Diễn ta ai cũng kiên cường khí khái, làm sao lại có một kẻ không biết thẹn như thế được!”

“Nàng cho tới bây giờ cũng không phải muội muội của chúng ta!”

Nhiều công chúa, hoàng tử cũng nói: “Hoàng thất Đại Diễn hôm nay chết minh bạch tại chính điện! Ngày sau chắc chắn hào kiệt tái khởi!”

Đầu người từng cái rơi xuống đất, mọi người la hét chói tai, Tần Nghiêu Huyền đá văng một cái đầu ra khỏi cửa, sắc mặt âm trầm, sát khí phần phật làm mọi người đều quỳ xuống không dám ngẩng đầu.

Trong lúc hỗn loạn, Hạ Chu kêu lên: “Hoàng thượng, nương nương ngất xỉu rồi!”

Những cánh hoa đào trong mộng bay tán loạn, những cành đào lay động theo chiều gió, buổi sáng sớm mùa xuân mang theo không khí mát lạnh thấu xương.

Tảng sáng, chân trời vẫn còn ảm đạm, Đào Hoa quay đầu trông thấy cây đào ngoài phòng ngủ, những cánh hoa đang rơi đẹp tới say lòng người. Nàng nhớ lại giấc mơ hoa đào, mộng cảnh cũng giống như cảnh tượng trong Kim Ti Uyển lúc này, rục rĩ lại vô cùng chân thật.

“Đã tỉnh rồi sao?”

Mùi thuốc nồng đậm xộc vào cánh mũi Đào Hoa, đôi mắt mơ màng của nàng nhìn vào gương mặt lãnh đạm của nam tử: “Mẫu thân của ta là ai?”

Đúng như lời phụ hoàng nói sao, là một trong những phi tử tiên đế Ngạo Quốc sao?

An Dịch cũng không kinh ngạc, bôn thìa canh thuốc cho Đào Hoa giúp hơi thở mong manh của nàng ổn định lại.

“Không sai.” Lấy ống tay áo lau giọt nước tràn ra bên môi Đào Hoa, An Dịch lại múc một thìa: “Tiên đế say đắm dung mạo của mẫu thân của người, phong nàng ta làm Hoa phi, ngự hoa viên trong hoàng cung to lớn như vậy cũng bởi vì mẫu thân người.”

“Nhưng tổ tiên Ngạo Quốc đã giáo huấn, hồng nhan họa thủy, sao có thể tình si? Đế Vương vốn vô tình, hậu cung của tiên đế cũng không phải là nơi dễ sống.”

Đào Hoa há mồm nuốt thuốc đắng chát xuống, không muốn tin tưởng.

“Nếu nàng ta không phải mẫu thân của người làm sao người sinh ra có thể khuyên quốc khuyên thành như vậy, đến cả đương kim hoàng thượng cũng ái mộ như thế?”

“Đồ xấu xa.” Nước mắt nàng rơi xuống, “Vì sao hẳn lại có thể...”

Ỗ nàng tuổi nhỏ không nhớ được chuyện gì, hấn không nói một lời tiễn đưa nàng đến Đại Diễn làm con tin, hơn mười năm sau lại cố chấp đoạt nàng trở lại Ngạc Quốc nhưng cái gì cũng không nói.

“Hoàng thượng đối đãi người rất tốt, không phải sao?” An Dịch chỉ vào cống phẩm trên bảo trong phòng, tay cầm phượng phục nói: “Bằng không làm sao người có những thứ này?”

“Ta không muốn những thứ này!”

An Dịch cong khóe môi: “Vậy người muốn cái gì?”

“Ta...” Đào Hoa không nói được.

“Những thứ thế nhân mong muốn không phải là vinh hoa phú quý, an khang yên vui sao, người đã ở trên vạn người, ngai vàng cũng đã ngồi qua, người còn muốn cái gì?”

Đây là những gì nàng có sao? Lòng ngực Đào Hoa phập phồng, hô hấp khó khăn.

“Phu thê hòa thuận, nâng khay ngang mày sao? Hoàng thượng ân sủng người như thế, người còn muốn cái gì?” An Dịch vẫn cười: “Giang Đào Hoa, người hóa ra rất tham lam đó.”

“Nhưng hấn là huynh trưởng ta! Hấn... Làm sao hấn có thể làm loại chuyện này với ta? Tại sao lại gạt ta, cứ như vậy... Cứ như vậy...”

“Không phải người rất thoải mái sao?” An Dịch thấy Đào Hoa run rẩy, gần giọng: “Thân thể của người không phải luôn được hấn làm tới sung sướng sao, nước vắng khắp nơi sao, một ngày không có hấn ngủ không ngon, không phải sao? Không phải người luôn ngậm long tinh một giọt cũng không làm rơi ra ngoài sao? Bao nhiêu nữ nhân muốn như người không được, người còn không biết điểm dừng sao?”

Giọng Đào Hoa khàn khàn: “Ta không muốn những thứ đó...”

“Người muốn cái gì?” An Dịch thở dài tựa như đang phải đối mặt với một đứa trẻ bướng bỉnh không nói đạo lý, “Ta đã sớm khuyên bảo

người, không biết gì mới là tốt.”

Nàng muốn cái gì.

Đào Hoa cảm thấy lòng nàng đã vỡ thành từng mảnh. Ở kiếp trước, nàng muốn quay về Đại Diễn, muốn chạy trốn khỏi nơi hại nàng có nhà không thể về, phải nằm dưới háng bạo quân. Ở kiếp này, nàng chỉ muốn sống thật tốt, không dẫm lên vết xe đổ hại mình thương tích đầy mình nữa.

Tần Nghiêu Huyền nói yêu nàng thương nàng, Đào Hoa cũng nhớ kỹ nàng cũng tự mình nói câu đó khi nằm trong lòng ngực hắn. Muốn cùng hắn vui vẻ, muốn nhìn hắn thống nhất thiên hạ.

Nàng chỉ là muốn biết mẫu thân là ai, muốn biết nàng còn thân nhân hay không...

Nàng sai rồi sao?

“Ta muốn về nhà.” Đào Hoa cúi đầu, khóc không ra tiếng, “Ta muốn về nhà, ta không muốn ở đây... Thả ta về nhà...”

Nàng muốn tìm một nơi không cần lo sợ mà khóc lớn một trận.

“Đây không phải nhà của người sao?” An Dịch sờ đầu nàng, Đào Hoa ngẩng đầu lên. An Dịch quả nhiên là ngoại lệ của Tần Nghiêu Huyền, nam nhân ai cũng không dám chạm vào nàng, nhưng An Dịch lại dám.

“Hoàng thượng đang cùng quần thần bàn bạc chuyện của người, chỉ sợ không về ngay được. Mua uống thuốc đi.” Bưng chén thuốc tới trước mặt Đào Hoa, An Dịch tận tình khuyên bảo nói: “Phượng thể quan trọng, Hoàng hậu nương nương.”

“Cút!”

“Người không uống thuốc, hoàng thượng sẽ lo lắng.” Né tránh bàn tay Đào Hoa vung tới, An Dịch cũng không lùi bước. Đào Hoa lúc này giống như một con nhím xù lông, đôi mắt đen như ngọc tràn đầy hoảng loạn, không chịu được chút kích động.

Khó trách Hoàng thượng muốn hắt hủi mình đến chăm sóc nàng, đối lại ngự y khác, sợ là không được.

“Không uống thì không uống. Người đau lòng là Hoàng thượng, không phải ta.” Buông chén thuốc xuống, An Dịch quả nhiên nói là làm, ngồi bên ghế thủ thế: “Nương nương muốn thể nào, xin cứ tự nhiên.”

Đào Hoa không biết nàng muốn gì. Nàng chỉ biết, nàng không muốn ở đây.

Ở nơi này nàng đã bị Tần Nghiêu Huyền giày vò mười năm, cũng tại nơi này ôm hắt hủi ân ái, nhỏ giọng lấy lòng hắt hủi, cùng với âm thanh xác thịt va chạm, hạ thể quần quýt giao thoa.

Cũng tại nơi này nàng mơ giấc mơ long phượng đoàn tụ. Sau đó Tần Nghiêu Huyền thò tay lau đi vệt nước mắt của nàng.

Lẽ nghi, đạo đức, Đào Hoa không quan tâm, nhưng vì sao Tần Nghiêu Huyền có thể lừa gạt nàng như vậy? Nếu không phải vong đế Đại Diễn nói ra, Đào Hoa cảm thấy Tần Nghiêu Huyền sẽ giấu giếm nàng cả đời.

Một đời được hắt hủi sủng ái, một đời không biết mẫu thân là ai, cũng không biết bản thân từ đâu đến.

Tần Nghiêu Huyền muốn chiếm đoạt nàng một đời, nhưng ngay cả thân thể cũng không nói cho nàng.

Hắt hủi quả nhiên chỉ cần nàng ngoan ngoãn, nghe lời, dễ dàng cùng hắt hủi mây mưa.

Lòng Đào Hoa chua chát, run rẩy ngồi dậy, lấy áo choàng bên giường lóng ngóng mặc vào. Nàng đi đến bên cửa sổ sau đó đi ra bên ngoài.

“Người muốn đi đâu?” An Dịch cũng đi theo nhưng không có ngăn cản nàng, “Nhà người ở đây.”

“Ta không có nhà.” Đào Hoa thản nhiên nói.

“Người nói người đi đâu đi, hoàng thượng thế nào cũng đi tìm người, tội gì người phải thế, không phải người biết rõ người trốn không thoát được sao?” Đối với tâm tư như tro tàn của nàng, An Dịch chế nhạo, “Người như vậy mà cũng bị tục niệm phàm trần thương tổn sao?”

Đào Hoa cảm thấy vô cùng đau đớn. Nhưng cụ thể là đau ở đâu nàng không phân biệt nổi nữa.

Tâm tư rối loạn.

“Ít nhất ta còn có thể chết.” Đào Hoa nhìn về phía chân trời rộng lớn nói: “Mỗi người có một nơi thuộc về, không phải sao?”

Nàng cùng chính huynh trưởng thông dâm, lại bị quốc quân ở trước mặt thế nhân chỉ trích, mang danh hồng nhan họa thủy mê hoặc quân vương, nàng phải xuống mười tám tầng địa ngục đúng không? Đào Hoa nhất thời nghĩ không ra.

An Dịch cười, “Người làm sao biết, chết là có thể chạy thoát được?”

Lòng Đào Hoa càng rối loạn hơn.

Nàng cảm thấy quốc sư sau lưng không phải là người, từng câu từng chữ của hắn làm nàng không có chỗ giấu mình, cơ thể và cõi lòng giàn giụa vết thương và máu.

“Chẳng bằng người ngoan ngoãn đợi ở đây, chờ hoàng thượng đến, mở chân ra, mềm giọng vài câu, như vậy cuộc sống sau này của người mới tốt được.”

Cải trang trốn đi sao?

Da đầu Đào Hoa run rên, co chân chạy. Hoàng cung bày bố nghiêm mật, tường vây cao vờn vợi, nàng cả giày cũng không đeo, bùn đất bám trên người từng vệt một vô cùng rõ ràng, dư âm đau khổ kiếp trước lại lần nữa tái hiện trong đầu nàng.

Cho đến khi không chạy nổi nữa, Đào Hoa mới co quắp ngã xuống mặt đất.

“Ai đó?” Cách bụi hoa, có tỳ nữ kêu âm lên: “Có thích khách! Mau bảo vệ Thái hậu và Thân vương!”

Lưỡi đao sáng loáng hiện ra, Đào Hoa tuyệt vọng nhắm mắt, chỉ đợi một đao chém xuống làm cho nàng thống khoái.

“Đợi một chút, đây là Tiểu Đào!” Một giọng nói mừng rỡ vang lên, nàng được tỳ nữ đỡ dậy, trông thấy Thái hậu ung dung cao quý và Tàn Lê Uyên.

“Tiểu Đào, sao nàng ở đây? Còn chật vật như vậy? Hoàng đệ lại khi dễ nàng sao?”

Đẩy thị vệ ra, Tàn Lê Uyên tiến lên hai bước lại bị Thái hậu ngăn cản: “Cách xa tiểu tiện nhân này một chút! Người cũng bị sắc đẹp của nàng làm mê muội rồi sao?”

Tàn Lê Uyên dừng bước, lúng túng lùi lại, cúi đầu nói: “Mẫu hậu, ta chỉ coi Tiểu Đào như muội muội.”

“Nhìn chuyện muội muội tốt của người làm đi!” Nghiến răng nghiến lợi nói, Thái hậu từ trước đến nay vốn uy nghi đoan trang giờ lại nổi giận mắng: “Bất quá chỉ là gương mặt xinh đẹp giống tiện nhân kia, Hoàng thượng cố ý phong người làm Hoàng hậu ta không nhiều lời. Không ngờ tiểu tiện nhân này lại là con gái của tiên nhân kia, mê hoặc quân vương, làm loạn triều cương. Đi Giang Nam mấy ngày đã khiến cả triều đình và hậu cung rối loạn đến nỗi gà chó không yên, ai gia nên sớm trục xuất người khỏi cung, như thế hậu cung này cũng sẽ bớt đi vài oan hồn!”

“Ta chưa từng làm những chuyện kia...”

Cảm nhận được địch ý rõ ràng, Đào Hoa giải thích: “Thái hậu minh xét, Hoa nhi chưa bao giờ ngấm ngấm tạo ra sóng gió hậu cung, sao lại có oan hồn như lời người nói?”

Máng nàng quuyền rũ Tàn Nghiêu Huyền, hại hấn bắt công triều cương, thủy tai ở Giang Nam ở kiếp trước, Đào Hoa nhận tội. Nhưng những thủ đoạn trong hậu cung cả đời nàng chưa bao giờ dùng qua!

“Lan phi không phải vì người mà chết sao? Viên phi Lục Ninh Nhã, nữ nhân tốt như vậy đi Giang Nam một chuyến liền bị trục xuất khỏi cung, về nhà không lâu phát điên rồi!” Thái hậu híp mắt nói: “Để ngồi lên phượng vị, người thật đúng là trăm phương ngàn kế. Ti tiện giống hệt như mẫu thân người!”

“Mẫu hậu, người nói gì đó? Mẫu thân tiểu đào... Là Hoa phi sao?” Tần Lê Uyên không dám tin hỏi lại: “Là người trong tà tuyết mê hoặc quân vương năm đó sao, hại bào thai trong bụng người chết non, hại ta mất đi một muội muội yêu quý sao?”

“Không sao, dung mạo tiểu tiện nhân này cũng tiện nhân kia giống nhau như đúc!” Nhắc lại chuyện thương tâm, Thái hậu nặng nề ho vài tiếng, khóc ròng: “Đáng thương cho Đại Diễn nghìn năm lịch sử, hai Đại Hoàng Đế đều thua bởi hai mẫu tử người, các người chính là thiên sát tinh gieo rắc tai họa!”

“Không... Không phải...”

Đào Hoa sợ hãi co người lại, vô thức nhìn về phía Tần Lê Uyên. Người này từng vì thấy nàng bị đẩy rơi xuống nước mà nhảy xuống cứu.

“Khó trách Tiểu Đào không muốn cùng ta chung đặng, quả nhiên tâm cao tận mây xanh.” Nhưng Tần Lê Uyên lúc này không có một chút ôn hòa với nàng, trong mắt chỉ có chán ghét vứt bỏ, “Người vậy mà quyến rũ huynh trưởng, muốn làm chủ hậu cung, Tiểu Đào, lòng dạ người thật độc ác. Sớm biết như thế, lúc đầu ta không nên cứu người! Nên cho người chết chìm dưới đáy hồ! Như vậy ta có thể báo thù cho muội muội chưa ra đời của ta!”

“Ta không phải!”

Những lời của hắn như lột da khoét thịt nàng, Đào Hoa ghen ngào thét lên. Nhưng ánh mắt cung nữ và thị vệ xung quanh nhìn nàng so với dao còn sắc bén hơn.

“Ta không có... Ta thật sự không có...”

Nhắm mắt, bịt tai lại, Đào Hoa muốn chạy trốn. Tai nàng đau quá, đầu cũng đau, tay và lồng ngực cũng đau.

Nàng muốn chạy trốn. Trong đầu Đào Hoa chỉ có hai chữ này.

Nhưng nàng có thể trốn đi đâu?

Ngồi xồm xuống, co gối lại, mọi thứ trước mắt như vỡ vụn, loang lổ không chân thật, nàng đau đớn vô cùng.

“Hoàng thượng giá lâm!”

Tiếng thái giám lạnh lạnh truyền tới, trong mớ hỗn độn nứt ra một lỗ hổng, thứ rơi vào cũng chẳng phải ánh sáng. Đào Hoa mở to mắt nhìn thấy Tần Nghiêu Huyền tơ máu đỏ rực trông mắt, so với sói còn hung tàn hơn.

...

“Sao lại ôm trở về?”

Trong Kim Ti Uyển, Hoàng thượng giá lâm không động tĩnh nên cung nữ pha trà cũng không thấy đâu, An Dịch tự châm trà nói: “Hoàng thượng hỏi cách giải quyết, chẳng lẽ tại hạ nói sai rồi sao? Trong lòng Hoàng thượng cũng rõ ràng, nên để nàng đi theo ý nàng không phải sao?”

Tần Nghiêu Huyền ôm Đào Hoa đặt lên giường, nắm bàn tay nhỏ bé lạnh buốt của nàng, từ cổ họng bật ra tiếng thở dài đắng chát.

“Trẫm thật vất vả mới thuyết phục được bản thân, chuyện đã đến nước này, không nên cưỡng cầu nàng nữa thả nàng đi, tránh cho nàng hận trẫm.” Hắn nhìn chằm chằm gương mặt nàng, hai chán kề nhau nói: “Nhưng trẫm vẫn lo lắng, nàng quá thông minh, cũng quá ngu ngốc. Nàng biến mất như vậy, núi rộng sông dài, nơi nào cũng tốt. Nhưng đêm khuya nàng gặp ác mộng tỉnh dậy thì phải làm thế nào đây?”

An Dịch nhìn Tần Nghiêu Huyền, chép miệng lắc đầu.

“Hoàng thượng nếu đã đem tất cả ra nói rõ ràng, cũng chỉ khiến nàng hận người hơn. Chẳng bằng...”

“Chẳng bằng?” Nghe trong lời hấn có ý gì đó, Tần Nghiêu Huyền lại nuôi hy vọng.

“Chẳng bằng lập tức giết nàng, xong hết mọi chuyện.” An Dịch chân thành khuyên nhủ: “Cũng bớt đi đủ loại lời ra lời vào. Đối với con dân thiên hạ cũng vô cùng tốt, xét về lý về tình đây là cách tốt nhất, người thấy thế nào?”

Tần Nghiêu Huyền không trả lời, An Dịch lại càng thật tâm: “Hoàng thượng nếu không thể tự tay làm, thần tử sẽ làm thay, người thấy thế nào?”

“Người thật đúng là vô tình.” Tần Nghiêu Huyền im lặng bảo vệ Đào Hoa sau lưng, lạnh lùng nói: “Trẫm còn tưởng rằng, ngoài trẫm ra đời này chỉ duy có người không có lòng hại Hoa nhi.”

An Dịch bình thản uống trà: “Ta thật sự không muốn hại nàng. Bất quá hôm nay là vì lợi ích toàn cục, người trong cuộc u mê, người ngoài cuộc rõ ràng mà thôi.”

Khi Đào Hoa tỉnh lại, trong phòng ngủ không có nổi một bóng người, chỉ có ngọn nến sắp tàn chập chờn bên cửa sổ.

Đào Hoa sững sờ nhìn qua màn trướng lụa màu xanh, xiềng xích khóa chân nàng giờ nằm một góc. Mắt cá chân nàng giờ không còn nặng nề như trước nữa.

Nghe thấy tiếng động, một bàn tay lập tức vén màn trướng lên, Đào Hoa vô thức nhắm chặt mắt.

“Hoa nhi còn muốn ngủ sao?”

Tần Nghiêu Huyền thò tay vuốt đuôi lông mày nàng, xẹt qua tai, nâng cổ nàng dậy: “Đã hai ngày hai đêm rồi, nàng đứng lên ăn một chút rồi ngủ tiếp được không?”

Đào Hoa không mở mắt.

“Ít nhất cũng uống miếng nước.”

Người trên giường cũng không quan tâm lời hấn, ngoan cường nhắm mắt giả bất tỉnh, Tần Nghiêu Huyền dịu dàng kêu hai tiếng cũng không có kết quả.

“Đứng lên.” Uy nghiêm hạ lệnh, Đào Hoa run lên một cái, sau đó quay người vùi đầu vào trong chăn, một tay Tần Nghiêu kéo áo ngủ bằng gấm của nàng lại, một tay bóp miệng nàng nhưng Đào Hoa vẫn không há mồm.

Tần Nghiêu Huyền nhíu lông mày, bịt mũi của nàng, gương mặt nhỏ nhắn trắng bệch, đỏ ửng tới xanh mét, cuối cùng nàng cũng hé miệng ra.

Lúc nàng chửi bới, nửa muôi cháo lạnh bị hấn trực tiếp đút vào cổ họng.

Mặc cho Đào Hoa yếu ớt vùng vẫy, đánh hấn, chén cháo cuối cùng cũng vào hết bụng nàng. Chỉ là khi hấn không để ý nàng đã phun ra

ngoài hơn nữa.

Mắt nhìn mặt đất đầy uest vật và tiếng ho khan của nàng bên tai, đầu Tần Nghiêu Huyền đau đến nỗi muốn nứt ra.

“Uống nước đi.” Hấn xách ấm trà quà, “Nước mắt còn không có mà khóc nữa, nàng còn không uống sao?”

Sau khi nôn ọc cổ họng đã đau rát, Đào Hoa hé môi, nước trong ồm lập tức chảy vào miệng nhưng nàng đóng chặt răng, trộn ấm trà của hấn chảy xuống dưới cằm và cổ.

Lúc sau gần như hít thở không thông, Tần Nghiêu Huyền đứng dậy gọi Hạ Chu dọn dẹp sạch sẽ, sau đó cởi bỏ quần áo ngoài.

Trên giường không có chăn, Đào Hoa lạnh tới phát run, lúc hấn nằm xuống ôm lấy nàng, Đào Hoa vội vã đẩy ra.

“Sao thế?”

May mà lúc này nàng không có nhiều sức lực, nắm đầm cũng chỉ nện vào ngực hấn. Tần Nghiêu Huyền nhú mày nhìn nàng phỉ công giữa giữa thở dài, “Hoa nhi đừng náo loạn. Nàng có chỗ nào không khỏe, ta gọi quốc sư đến xem bệnh nhé?”

“Tần Nghiêu Huyền...”

Cổ tay bị hấn nắm lấy, chống lại đôi mắt đen láy tràn đầy lo âu, một chút sức lực cuối cùng trong lòng Đào Hoa cũng sụp đổ, “Ta... Ta nên gọi chàng là gì đây?”

Hấn cũng không do dự: “Cứ theo ý Hoa nhi đi, Nghiêu Huyền hoặc bệ hạ, nếu nàng chán, khi chỉ có ta và nàng gọi phu quân cũng được.”

Đào Hoa nhắm mắt, bộ dạng chực khóc.

Tần Nghiêu Huyền có chút hoảng hốt: “Gọi tướng công thì sao?”

“Chẳng lẽ không nên gọi là hoàng huynh sao?” Đào Hoa nỗ lực nở nụ cười, tách rời bản thân và Tần Nghiêu Huyền, “Chàng còn muốn

giấu ta bao lâu nữa?”

Động tác đang muốn hôn nàng lập tức dừng lại, tối tăm nói: “Hoa nhi tin sao?”

“Chẳng lẽ không đúng sao?” Đào Hoa buồn khổ nói: “Quốc quân Đại Diễn nói khi tôi bị đưa sang Đại Diễn làm con tin, chàng cũng ở đó! Chẳng lẽ đó là khổ nhục kẻ treo đầu dê bán thịt chó của ông ta sao, thật ra ta cũng không phải con gái Hoa phi, chỉ là đứa con hoang được nhốt ở ven đường thể thân cho muội muội bị đưa sang Đại Diễn làm con tin của chàng sao?”

Tần Nghiêu Huyền che miệng nàng, “Hoa nhi không phải là con hoang. Nàng có tên của nàng, không cho phép nàng làm nhục bản thân như vậy.”

Mắt Đào Hoa mờ mịt hơi nước, mọi thứ ngày càng mờ ảo: “Vậy sao chàng cái gì cũng không nói cho ta? Nếu như không phải như lời Quốc quân Đại Diễn nói, ta tới chết cũng không biết người ngày đêm mây mưa với ta lại là hoàng huynh của ta đúng không? Thậm chí còn sinh ra một đứa trẻ ngọc không biết chừng?!”

“Đào Hoa!” Tần Nghiêu Huyền ôm chặt nàng vào ngực, lặp lại: “Nàng sẽ không sinh một đứa trẻ ngọc nghiệt, sẽ không.”

“Ta căn bản không sinh được.”

Đào Hoa hung hăng cắn hấn một cái: “Chàng cũng biết rõ không phải sao! Ta uống loại thuốc kia thì không thể có thai, dù có cũng không giữ được, vậy mà chàng vẫn muốn ta ngậm côn ngọc, chàng biết rõ... Chàng rõ ràng là thích khi dễ ta, trong lòng chàng chưa bao giờ có ta!”

Nhớ tới đủ loại đau khổ kiếp trước, Đào Hoa càng thêm kích động, lời nói càng thêm tàn nhẫn: “Có phải chàng đã sớm biết ta là muội muội chàng phải không? Đừng nói chàng không biết ta lớn lên như thế nào như Tần Lê Uyên, bằng không vì sao khi dẫn binh đến Đại Diễn lại chỉ đích danh ta?”

Tần Nghiêu Huyền gật đầu nói: “Hai năm trước trăm phát binh đánh Đại Diễn, trăm chỉ muốn đưa nàng trở về. Đây mới là nhà của nàng.”

Giống như sợ Đào Hoa không tin, hắn thậm chí đã tháo xích cho nàng rồi.

“Nhà ta?” Đào Hoa lắc đầu, “Hoa nhi không có nhà. Chàng tự mình hộ tống ta tới Đại Diễn, sau đó chịu không nổi cướp ta trở về, lại muốn thân thể ta, muốn ta sinh con cho chàng. Đến cùng chàng muốn làm gì... Chẳng lẽ chàng thật sự muốn huynh muội tư thông?”

Truyện được edit và đăng tại web [lustaveland](http://lustaveland.com). Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang copy. Mong bạn sẽ vào đọc ở trang chính chủ để ủng hộ nhóm để nhóm có động lực nhanh chóng hoàn thiện bộ hơn nhé.

Tần Nghiêu Huyền thấy nàng khóc lóc, lời nói đứt quãng tổn thương lòng hắn, lực đạo bóp cổ nàng càng nặng thêm, lưu lại trên cổ nàng dấu tay đỏ thẫm.

“Vì sao lại là ta?”

Bị bóp cổ tới nỗi không còn bao nhiêu sức lực, Đào Hoa nhìn gương mặt bỗng nhiên giận dữ của Tần Nghiêu Huyền, rõ ràng anh tuấn vô song, thể gian còn biết bao nữ tử nguyện ý cùng hắn mây mưa, vậy tại sao phải giữ chặt nàng không buông tay?

Nàng suy nghĩ thật lâu mới hỏi: “Công chúa khác không được sao? Bởi vì thuở nhỏ ta là đứa trẻ bị Ngạo Quốc bỏ rơi, vậy nên chàng mới không cố kỵ mà làm những chuyện này với ta?”

Đào Hoa đột nhiên cảm thấy buồn cười. Nàng bị hắn đưa ra ngoài, lại bị hắn cướp về, đặt dưới thân. Nàng chẳng qua là món đồ xinh đẹp mà thôi.

Cho nên khi nàng hỏi hắn mẫu thân là ai, khi nàng muốn tìm mẫu thân Tần Nghiêu Huyền mới tức giận như vậy.

“Đừng nói nữa.”

Tần Nghiêu Huyền lật người Đào Hoa lại, môi mỏng giống như bão táp mưa rào hạ xuống, Đào Hoa không theo thì cắn nàng, ôm lấy nàng, đưa đầu lưỡi xâm nhập khoang miệng nàng, không cho nàng

chỗ trống hít thở. Đào Hoa cũng chẳng còn sức lực giãy giụa nữa. Hai ngày hôn mê, chỉ ăn có chút cháo loãng, đừng nói là rơi vài giọt nước mắt, khi bị Tần Nghiêu Huyền thúc vào cũng không có bao nhiêu nước.

Đường tiến vào khô khốc rất nhanh, Đào Hoa đau đớn, Tần Nghiêu Huyền cũng đau.

“Tên khốn kiếp này!” Bị đau tới khó thở, Đào Hoa tức giận nhú mày nhìn chằm chằm nam nhân, “Làm muội muội của mình rất thoải mái sao?”

“Câm miệng.”

Dưới háng hắn lại dùng sức, hoa tâm bị xỏ xuyên tới nỗi tê dại chỉ mạng và đau nhức vô cùng. Thân thể suy yếu dần dần chảy nước, hắn còn cố ý xoay tròn ở tử cung, không bao lâu lui ra sau đó cơn th*ť cực nóng lại thúc vào, Đào Hoa như bị phỏng run bắn.

“Đau...” Thậm chí nàng còn không cần được tay mình, cổ họng bật ra tiếng khóc đứt quãng, Đào Hoa bỗng nhiên nở nụ cười: “Không bằng chàng cứ như vậy giết ta. Dù sao ta cũng không có gì cả, có chết cũng không ai quan tâm.”

Vậy là xong hết mọi chuyện. Cái gì nàng cũng không cần, không cần.

Đào Hoa cảm giác nàng thật sự quá buồn cười, lại bị thân nhân duy nhất còn sót lại đối đãi như vậy, hắn còn ở trong thân thể nàng rong ruổi, đau đớn nhưng cũng vô cùng thoải mái.

Cổ tinh dịch nóng bỏng rót vào tử cung làm bụng dưới trướng lên, Đào Hoa trông thấy Tần Nghiêu Huyền lại thấy cơn ngọc nhét vào người nàng thì lập tức òa khóc.

“Đừng! Ta không muốn sinh con cho chàng! Ta không muốn sinh ra kẻ ngu đần! Khốn kiếp, chàng là súc sinh sao? Ta hận chàng, ta không nên như vậy!”

“Trẫm không biết.” Tần Nghiêu Huyền cố chấp nhét cơn ngọc vào hoa huy*ť sưng đỏ của nàng, thò tay vuốt ve thân thể lấm tấm mồ

hôi của nàng, một hồi sau, nhìn ánh mắt tuyệt vọng như tro tàn của nàng mới thở dài.

“Hoa nhi, nhìn trầm.”

Đào Hoa im lặng nhìn hấn. Không khác ngày xưa, chỉ là có thêm mấy phần cô đơn. Ánh mắt vẫn kiên nghị như thế, lúc này lại cuộn cuộn thứ gì đó.

Hấn há miệng, lại khép miệng, cổ họng chuyển động, cuối cùng vẫn im lặng.

Giằng co hồi lâu như vậy, Đào Hoa nghiêng đầu, co người ngủ thiếp đi.

Nàng không quan tâm hấn nói gì, hấn đã chẳng còn trong lòng nàng nữa, không có hấn cũng không quan trọng, ấm hay lạnh cũng không quan trọng, nàng cứ như vậy chờ chết đi.

“Giang Đào Hoa.”

Phát hiện nàng càng lúc càng xa, giống như một phiến lá khô chìm sâu xuống đáy biển, biến mất không dấu vết. Tàn Nghiêu Huyền lập tức ôm chặt nàng, dù là nàng không thương hấn nữa hấn cũng không buông tay, “Trầm không phải hoàng huynh nàng.”

Đào Hoa mở mắt, vẻ mặt trêu tức, cũng không tin tưởng hay đau khổ mà là khinh thường: “Năm đó đoàn hộ tống ta tới Đại Diễn làm con tin chẳng phải có chàng sao? Tội gì phải lừa mình dối người như thế.”

“Đúng là trầm tự mình đưa nàng đi.”

Tàn Nghiêu Huyền ngồi dậy, khoa tay múa chân nói: “Lúc ấy nàng còn nhỏ như vậy, chỉ mới hai tuổi, nói cũng không nói rõ. Bím tóc cũng chỉ rất ngắn, mỗi lần trầm trải đầu cho nàng cũng chẳng kéo nổi tóc ra, đi đường nàng cũng chẳng chạy nhanh được, trầm đành phải ôm nàng đi lang thang trong nội viện.”

Nàng hai tuổi, hấn chín tuổi. Khi đó tiên đế vừa lập Thái Tử, hấn thì không được sủng ái.

Trước mắt dường như trông thấy hình ảnh một hoàng tử chơi đùa với em bé miệng còn hơi sữa, vô cùng ấm áp, nhưng trong lòng Đào Hoa lại chua xót một hồi.

“Chàng đã thương ta như vậy, vì sao phải đưa ta đi...” Hấn nói chưa dứt, nói đến chuyện này Đào Hoa càng ủy khuất, “Ta ở Đại Diễn, phụ hoàng và hoàng huynh đều không thích ta, ta cũng không có mẫu thân che chở. Mỗi ngày ngoại trừ thầy giáo ra thì là ma ma quản thúc, trong phòng lạnh lẽo, mùa thu phải nhóm lửa, mọi thứ nhuốm màu xám tro. Ma ma nói thân thể tôi yếu ớt phải rèn luyện, đói bụng uống nước cũng bị ăn đòn, nửa đêm xuống bếp cũng bị đánh, sau này chỉ dám xin Lục Thiên Hành vào mùa đông lén lút mang bánh sữa đến.”

Mùi vị kia không được ngon, ăn xong cũng vẫn đói. Mỗi khi học xong, phải học thuộc lòng Đào Hoa sẽ ăn một chút, tuy không yêu thích nhưng cũng không có không ăn

“Nghe nói khi công chúa, hoàng tử trong đoàn con tin đó chỉ có mỗi ta, những người khác đều chết cả rồi.” Nói tới đây, Đào Hoa run rẩy nhìn Tần Nghiêu Huyền: “Chàng có biết ta sống ra sao không... Hoàng huynh vô tình đi ngang qua viện cho ta đồ ăn, dù không ngon ta cũng giữ như bảo bối. Hàng năm rất khó khăn mới có thể tham dự yến tiệc, ta đều giấu trong tay áo chút bánh ngọt, bọn tỷ muội đều chê cười ta.”

“Trẫm biết rồi.” Ngữ khí Tần Nghiêu Huyền cũng run rẩy, “Giờ Hoa nhi muốn gì trẫm đều cho nàng.”

“Ta... Ta muốn về nhà...” Đào Hoa che mặt, “Nhưng vì sao ta lại trở về đây? Tại sao chàng lại gạt ta như thế, giấu giếm ta... Không bằng chàng đừng yêu thích ta, cứ để ta chết ở Đại Diễn là được rồi!”

“Nói bậy bạ gì đó! Khi đó thế lực của trẫm đơn bạc, thân bất do kỷ, hôm nay sao có thể bỏ Hoa nhi một mình?” Tần Nghiêu Huyền kéo tay nàng xuống, hôn một cái, “Trẫm thật lòng yêu nàng, mới cùng nàng làm chuyện này. Cũng là vì muốn tốt cho Hoa nhi...”

“Tốt cho ta?” Đào Hoa hừ lạnh, “Hoàng thượng nói gì thì đều là như thế sao?”

“Trầm không muốn Hoa nhi hận trầm, Hoa nhi không biết sao?”

Đào Hoa trầm mặc lắc đầu: “Chàng ép buộc ta, yên bình là giả tạo.”

“Nàng hận trầm lúc trước đưa nàng đi hay hận trầm giờ giấu giếm nàng?” Tần Nghiêu Huyền tự hỏi tự đáp: “Đều có, đúng không?”

Nếu như biết rồi vì sao còn hỏi. Đào Hoa yên lặng xuống giường, nhặt áo ngủ hắn ném lên mặt đất lúc trước trải ra đất, muốn nằm xuống ngủ. Tần Nghiêu Huyền kéo nàng lên giường, Đào Hoa dùng cả tay chân thậm chí cả răng hắn cũng không buông tay.

Nàng dứt khoát ôm chần màn ngủ trong góc phòng, mặt hướng vào tường, chần che kín vai. Tần Nghiêu Huyền cũng không cố chấp, ngồi trên sàn gạch lạnh buốt, đỡ bả vai nàng.

“Đừng quậy, Hoa nhi, nơi này lạnh.”

Nàng không náo. Chỉ là không muốn gặp hắn.

Góc tường còn đẹp hơn hắn. Đào Hoa cảm giác nước mắt đang tràn từ hốc mắt ra.

“Đừng ép trầm động thủ.”

Nhưng Đào Hoa không nghe. Tần Nghiêu Huyền làm bộ đánh nàng, nàng cũng không né. Hắn đành phải cách xa nàng, yên lặng rời khỏi phòng. Ngày thứ hai đẩy cửa vào đã thấy Đào Hoa co thành một đoàn tại góc tường.

Ngày đầu tiên, ngày thứ hai, ngày thứ ba...

Hè nóng bức, thân thể Đào Hoa lại lạnh băng, mỗi ngày ăn cơm uống nước, nhưng không ai thấy nàng nói lời nào.

Tần Nghiêu Huyền hôn môi nàng, thậm chí tiến vào thân thể nàng, chỉ có thể làm nàng khóc lóc, ánh sáng trong mắt càng lúc càng mờ nhạt.

An Dịch vội vã tới, tự mình bắt mạch cho nàng cũng lắc đầu.

“Bất quá là vùng vấy giã chết mà thôi.” Thấy Tần Nghiêu Huyền mang được phẩm trân quý nhất ra, An Dịch mở miệng ngăn cản: “Hoàng thượng không nói ra chuyện đó sao?”

Tần Nghiêu Huyền ngừng sắc thuốc, cúi đầu nói: “Trẫm không nói nên lời, Hoa nhi sẽ hận trẫm, chỉ trách lúc đó trẫm mới chín tuổi, không có năng lực, bị nữ nhân kia lừa gạt.”

“Nếu không nói, đời này Hoàng thượng cũng không cần phải nói nữa.”

An Dịch mở bao châm y (bao châm cứu), máu độc màu thâm đen mùi gay mũi, “Hoa phi hạ độc thể nào, Hoàng thượng cũng rõ. Dù sao nàng cũng sẽ chết, không bằng cho nàng chết rõ ràng.”

Thấy Tần Nghiêu Huyền do dự, An Dịch bổ sung: “Hoàng thượng cũng không thể ngay cả nàng chết thể nào cũng không cho nàng biết, gạt nàng.”

“Nói cho nàng biết thì sẽ có cách sao?”

An Dịch nhún vai: “Mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên.”

Tần Nghiêu Huyền biết mình chắc chắn thất bại, nhưng vẫn hướng Kim Ti Uyển mà đi. Hắn nhìn thấy Đào Hoa ngồi bên giường, thân thể mảnh mai không dư mấy lạng thịt, so với hai năm trước khi mới từ Đại Diễn tới còn làm cho người ta sợ hãi hơn.

“Ăn chút điểm tâm đi.” Hắn mang bánh ngọt tới đút cho nàng, hôn nhẹ nàng, “Hoa nhi, trẫm thật sự không phải hoàng huynh của nàng.”

Đào Hoa cười: “Ừ, Hoa nhi nghe lời.”

Trong đầu nàng bây giờ chỉ có tiếng ong ong, gì cũng không rõ. Số lần phát bệnh ngày càng nhiều, Tần Nghiêu Huyền cùng nàng ân ái cũng càng nhiều nhưng bệnh tình cũng không có chút chuyển biến.

Mỗi sáng nàng đều uống thuốc đến no.

“Trẫm nói thật.” Tần Nghiêu Huyền dứt khoát ngồi xổm xuống trước giường nàng, nhìn thẳng nàng nói: “Khi nàng còn trong bụng Hoa phi, chỉ mới bé xíu, trẫm đã thấy nàng rồi.”

Đào Hoa nghiêng đầu.

“Lúc Hoa phi tiến cung, Hoa nhi đã ở trong bụng nàng, mới được nửa tháng tuổi.” Tần Nghiêu Huyền nắm bàn tay nhỏ bé của nàng, không ngừng vuốt ve: “Tuy rằng tiên đế thật sự cùng mẫu thân nàng ân ái, nhưng lúc đó Hoa nhi đã sớm hoài thai, vậy nên phụ thân nàng không phải tiên đế.”

“Là ai?” Hồi lâu, mắt Đào Hoa mới giật giật, nhìn Tần Nghiêu Huyền thống khổ hỏi: “Vậy nên ta là... Con hoang? Nên mới đưa ta đến Đại Diễn sao? Vậy nên ta ở nơi đó cả mười mấy năm, dù Ngạo Quốc hùng mạnh cũng không có đón ta về... Mặc ta ở Đại Diễn tự sinh tự diệt?”

“Không phải!”

Tần Nghiêu Huyền ôm Đào Hoa vào ngực, sự thật không cách nào phủ nhận, bộ ngực hần phập phồng, chậm chạp nói: “Là trẫm không tốt, bị mẫu thân nàng tính toán.”

Đào Hoa nghe không hiểu. Trong đầu hỗn loạn vô cùng.

“Vì sao?” Đào Hoa nghĩ không ra, “Mẫu thân của tính toán chàng, còn đưa ta tới Đại Diễn?”

“Bởi vì mẫu thân nàng là Hoa phi, là người Thiên Vân.” Tần Nghiêu Huyền thò tay sờ mặt Đào Hoa nói: “Ở Nam Cương làm loạn một phen sau đó đến Ngạo Quốc làm mưa làm gió, cuối cùng nhìn trúng trẫm.”

Người Thiên Vân am hiểu cái gì? Đào Hoa nhớ tới lời Giản Sơ, thầy bói xem tướng số, mỹ nhân làm loạn lòng vương, phụng dưỡng phụ mẫu ở Thiên Vân.

“Bởi vì tiên đế làm chuyện đó với mẫu thân nàng, khi Hoa nhi sinh ra thân thể rất yếu ớt. Mẫu thân nàng nói nếu không dùng cỏ độc, Hoa nhi sinh ra mấy tháng sẽ chết non. Trẫm đồng ý.”

Thấy Tần Nghiêu Huyền ghen ngạo, Đào Hoa có cảm giác, cảm thấy từ lời hắn nói có gì đó lóe lên trong đầu nàng.

“Chẳng bằng thần thay Hoàng thượng nói rõ, về chuyện người Thiên Vân, thần rõ ràng hơn một chút.” Người bên ngoài đẩy cửa vào, trên tay bưng chén thuốc đắng, Đào Hoa nhận lấy uống hết.

An Dịch thấy Đào Hoa nghe lời như vậy, gật đầu với Tần Nghiêu Huyền, ý bảo có thể cứu được.

“Cổ độc Nam Cương, tuy rằng sống chết khó nói, nhưng có thể mượn sinh khí của người khác kéo dài tính mạng. Cung nữ A Mật Đóa kia cũng từng dùng qua.”

Đào Hoa gật đầu, nói: “Vậy tính mạng ta, là Tần Nghiêu Huyền cho sao?”

“Có thể nói thế. Cũng có thể nói tính mạng của người cũng là do Hoàng thượng làm hại.” An Dịch không để ý sắc mặt Tần Nghiêu Huyền, nói thẳng: “Hoa phi được đưa tới Ngạo Quốc bất quá chỉ được phong làm Mỹ Nhân, hậu cung tiên đế phi tử nhiều không xuể, sao có thể nhìn trúng nàng? Chẳng qua ngay lúc đó nàng ta gặp Hoàng thượng, thấy hắn bị thương nên dùng y thuật chữa trị cho hắn mới lọt vào mắt tiên đế, sau đó cả ngày lẫn đêm triền miên không ngừng nghỉ, đáng thương lúc ấy người còn đang trong bụng Hoa phi, suýt nữa chết non.”

Truyện được edit và đăng tại web [lustaveland](http://lustaveland.com). Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang copy. Mong bạn sẽ vào đọc ở trang chính chủ để ủng hộ nhóm để nhóm có động lực nhanh chóng hoàn thiện bộ hơn nhé.

“Chuyện này không phải là lỗi Tần Nghiêu Huyền...” Đào Hoa có cảm giác mình lại chết đi sống lại, đầu óc sắp hỏng mất rồi.

An Dịch khẽ cười: “Nghe ta nói hết đã. Khi người sinh ra, Hoa phi nói người sẽ chết trẻ, cần một người có dương khí dồi dào sung túc để lấy máu, chọn khắp nơi không bằng chọn Hoàng thượng, hắn tự mình cùng người làm khế ước cổ độc. Chính vì cổ độc đó, sau này người cần có thuốc dẫn, người sinh ra không lâu đã bị phá thân,

chính là để lấy sơ huyết.”

Không tự chủ xoa bụng dưới, Đào Hoa nhìn gương mặt Tàn Nghiêu Huyền, cuối cùng phun ra hai chữ: “Khốn kiếp!”

“Vậy bệnh của ta cũng là do cổ độc này mang đến hay sao?” Đào Hoa hoàn hồn, nghĩ đến chuyện Tàn Nghiêu Huyền cùng mình không phải quan hệ huyết thống cảm thấy có chút may mắn. Nhưng thế thì sao, hắn sủng qua nàng, còn không phải vẫn đem nàng ném tới Đại Diễn hay sao!

Rõ ràng không phải hờn dỗi, lại khiến lòng Tàn Nghiêu Huyền biến hóa.

Nhưng An Dịch vẫn nói tiếp: “Người không mắc bệnh mà là trúng độc.”

“Nếu người không nhận tinh huyết (máu và tinh dịch) của người khác, toàn thân người sẽ thối rữa, mừng mủ đến chết.”

Đào Hoa mở to mắt: “Chuyện này là thật sao?”

“Ngoài độc ra, Thiên Vân còn có sở trường về thuật giường chiếu, độc này là dùng nuôi tình nô đấy.” An Dịch nói: “Lúc đó Hoàng thượng đáp ứng.”

“Tàn Nghiêu Huyền!” Đào Hoa tức giận nhảy dựng lên, tay nhún lại như nhún ra, lão đảo ngã trong ngực hắn, “Lời hắn nói là thật?”

“Thật.” Tàn Nghiêu Huyền ôm bả vai nàng, không dám nhìn nàng, “Lúc đó mẫu thân nàng nói độc này sẽ khiến Hoa nhi chỉ thuộc về mình trăm, nếu nàng thay lòng đổi dạ nàng sẽ chết, trăm lập tức đáp ứng.”

Đào Hoa cảm thấy hai từ khốn kiếp không đủ, nàng hé miệng, cắn cổ hắn, “Ta giết chết chàng!”

Từ dấu răng nàng lưu lại trên cổ Tần Nghiêu Huyền, một chuỗi máu tươi chảy ra.

“Nương nương đây là hành thích vua. Chu di cứu tộc đấy.” An Dịch nhìn Đào Hoa kích động như thế, dường như đã sớm có chuẩn bị lấy khăn tay trong ngực ra đưa cho Tần Nghiêu Huyền.

Nhưng nam nhân lại nhú mày cự tuyệt, thò tay sờ cổ, “Nàng có đau hay không?”

Đào Hoa vốn chỉ còn chút sức lực, thân thể suy yếu, nói cũng không khó khăn. Tần Nghiêu Huyền từ nhỏ đã luyện võ, nàng cắn hấn cũng chẳng khác nào cắn sắt, trong miệng ê ẩm, mặn chát. Nàng nhổ một ngụm máu ra, là máu của nàng.

Truyện được edit và đăng tại web [lustaveland](#). Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang copy. Mong bạn sẽ vào đọc ở trang chính chủ để ủng hộ nhóm để nhóm có động lực nhanh chóng hoàn thiện bộ hơn nhé.

“Đau.” Đào Hoa liếm láp phần lợi bị chảy máu, sờ vết thương của Tần Nghiêu Huyền, nhưng tay cũng chẳng còn sức, “Chàng thì sao?”

“Đương nhiên trầm cũng đau.”

Tần Nghiêu Huyền nắm tay nàng, đặt lên gương mặt hấn nói, “Hoa nhi đau ở đâu, trầm cũng đau ở đó. Vì vậy...”

Đào Hoa sững sốt.

An Dịch lập tức xử lý miệng vết thương cho Tần Nghiêu Huyền, giải thích: “Sở dĩ cổ độc này có thể kéo dài tính mạng, một là có thể chia tinh khí của Hoàng thượng cho người, hai là chia bớt tức giận của người cho Hoàng thượng. Vậy nên nương nương cảm thụ cái gì, Hoàng thượng cũng biết đấy.”

Thần kỳ như vậy sao? Đào Hoa nhìn Tần Nghiêu Huyền, nhỏ giọng

hỏi: “Như vậy chẳng phải không có lợi một chút nào với chàng sao?”

Đào Hoa có thể hiểu được vì sao A Mật Đóa cùng tiểu muội làm khế ước cổ độc, bởi vì các nàng là máu mủ tình thâm. Nhưng Tần Nghiêu Huyền và nàng thì có quan hệ gì chứ?

“Đương nhiên không có chỗ gì tốt. Nhất là mấy năm nương nương không có ở đây, hai cổ độc cách nhau quá xa, Hoàng thượng cũng không dùng thuốc, tới đêm không thể say giấc là chuyện bình thường.”

Tần Nghiêu Huyền hung hăng lườm An Dịch, hắn lại làm như không thấy, tiếp tục nói: “Bởi cổ độc này, nương nương cũng nên nghĩ lại về mối quen hệ của ngươi và Hoàng thượng. Nếu nương nương thật sự muốn giết Hoàng thượng, sẽ không tới mấy ngày ngươi cũng chết. Hay là suy tính lâu dài thì tốt hơn.”

Đào Hoa hoài nghi Quốc sư đang nói đỡ Tần Nghiêu Huyền hay hại Tần Nghiêu Huyền.

“Vậy có phải ta như vậy thì chàng cũng đau không?” Hung hăng tự tát bản thân một cái, Đào Hoa trông thấy lông mày Tần Nghiêu Huyền dựng lên, trong lòng lại cảm thấy đắc ý.

Vậy sau này khi hắn khi dễ nàng, nàng sẽ lấy đau cắt trên người một cái cho hắn đau chết.

“Hoa nhi đừng quậy, đau đấy.” Tần Nghiêu Huyền thở dài ôm nàng trong ngực, “Nếu nàng đau bảy phần, trẫm sẽ đau ba phần.”

“A? Như thế là ta chịu thiệt rồi.” Bùm gương mặt sừng đỏ, Đào Hoa thì thào: “Khó trách bình thường chàng khi dễ ta ác như vậy.”

“Ngực ta đau.”

Tần Nghiêu Huyền quả nhiên không có cách nào với nàng, thấy đôi mắt nàng lay động, hắn thật sự sợ nàng làm ra chuyện tổn thương bản thân, “Hoa nhi nếu tức giận, vậy cùng trẫm nói thẳng nhé, chớ tự đánh bản thân.”

Tại sao nàng phải tự đánh mình! Nàng không ngốc!

“Hoa nhi đánh bệ hạ được không?” Đào Hoa chạm vào vết thương trên cổ hắn, “Cẩn chàng một cái giống như vậy.”

Tần Nghiêu Huyền lắc đầu, “Đã thương thân thể trầm, lúc đó khác nào đã thương tính mạng Hoa nhi?”

Đào Hoa cúi đầu, cắn môi, thật lâu mới lí nhí nói.

“Nghiêu Huyền, chàng quá tâm cơ. Từ nhỏ đã đoạt máu trinh của ta, chiếm thân thể và tâm tư của ta, ngoại trừ làm người của chàng ta còn lựa chọn khác sao? Đánh chàng không được, chửi mắng chàng cũng không được, đã thương chàng cũng không, chỉ có thể trưng ra gương mặt tươi cười xin chàng tốt với ta. Chàng quá bá đạo... Khốn kiếp!”

“Trầm biết rõ.” Tần Nghiêu Huyền chạm trán Đào Hoa, “Vậy nên đời này trầm sẽ không buông tha cho nàng đâu.”

Hắn nói thẳng. Cũng biết lời này không phải lời Đào Hoa muốn nghe.

Bị hắn nói rõ ràng như vậy, Đào Hoa không biết là nên cười hay khóc. Trong lòng hận hắn, hận người đã mưu tính nàng cả đời, chút tự do cùng không cho nàng. Nhưng trải qua kiếp trước, lại trải qua mấy tháng này, Đào Hoa yên lặng gặt đầu.

Hận sao? Mười năm đã đủ rồi. Nàng quá mệt mỏi, cũng quá vô dụng.

“Chuyện này... Hoa nhi không đi, ở bên chàng, chàng không khi dễ ta nữa, được không?” Đào Hoa cảm giác nàng đang nói một câu khoan dung vô cùng, cũng như sỉ nhục bản thân vô cùng, “Không cho phép chàng gạt ta, cái gì cũng tự mình quyết định. Được không?”

Tần Nghiêu Huyền không ngờ Đào Hoa có thái độ như vậy, nàng bướng bỉnh thế mà cũng chịu thua rồi, đôi mắt màu đen lóe lên kinh ngạc và vui mừng.

“Hoa nhi thật sự nguyện ý sao?”

“Hoa nhi không muốn thì sao, giết bệ hạ à?” Đào Hoa cười, “Đánh cũng không đánh lại, đánh mình cũng không được, chửi mắng, chàng cũng không quan tâm.”

“Thần cảm thấy mỗi một câu nói của nương nương đều đã đủ lắng trí người ta rồi.” Thấy hai người ôm chặt nhau không nói gì, An Dịch bắt mạch cho Đào Hoa, khẳng định mạch tượng ổn định hơn nhiều rồi, “Nương nương quả nhiên không giống lúc trước.”

Cụ thể là ở đâu khác vậy.

Đào Hoa cảm thấy, kiếp trước nàng đi làm đường, đụng tường ngã quá đau, kiếp này tuy chọn một con đường khác tiền đồ cũng không tươi sáng lắm nhưng dù sao vẫn đỡ hơn một ít.

“Cũng nên cho mình một cơ hội, không phải sao?” An Dịch nói khẽ. Hắn lấy ra hai đơn thuốc giao cho hai người, chúc mừng đơn giản sau đó rời đi.

Tần Nghiêu Huyền vừa muốn mở miệng đã bị cắt ngang: “Hoàng thượng không cần nói tạ ơn, quốc sự giang sơn xã tắc còn cần chàng quản lý, văn võ toàn triều còn chờ chàng tỏ thái độ. Qua cửa của nương nương cũng không phải là yên ổn.”

Nhưng lòng Tần Nghiêu Huyền cũng không vương bận, dường như tất cả gánh nặng đã vỡ vụn, hắn đã tu thành chính quả.

Chờ An Dịch đi rồi, hắn cúi đầu nhìn mỹ nhân trong ngực, không đành lòng hôn nàng một cái, “Cho trầm ít thời gian nhé.”

“Hả? Cái gì cơ?” Đào Hoa đấm ngực hắn, “Hoa nhi không quan tâm những cái kia.”

Người thả lỏng không phải riêng Tần Nghiêu Huyền, ngay lúc Đào Hoa không còn lối thoát đã bắt được một cơ hội sống, lúc này đầu nàng rỗng tuếch, chỉ muốn nghỉ ngơi thật tốt.

“Hoa nhi quan tâm cái gì?”

Thấy Đào Hoa không có chờ mong gì với hắn, lòng Tần Nghiêu

Huyền lại thất lại. Hắn biết hành vi của hắn quá phạm, làm cho Đào Hoa ngoài hắn ra không có lựa chọn, nhưng hắn hy vọng Đào Hoa thật sự ở cạnh hắn, chứ không phải như con thú bị cầm tù.

Tần Nghiêu Huyền bỗng nhiên muốn cười. Lòng tham không đáy quả nhiên là bệnh của con người, lúc trước rõ ràng hắn chỉ muốn Đào Hoa ở bên cạnh, không trốn không làm khó, nhốt nàng trong Kim Ti Uyển, có thể nhìn thấy nàng an ổn, khỏe mạnh hắn cũng đã hài lòng.

“Chàng nha...” Nắm tay rơi vào cơ ngực hắn, cảm giác căng đầy, xẹt qua đầu ngón tay cũng có thể tạo ra ngọn lửa.

Đào Hoa cào ngực hắn, luồn tay vào ngực áo hắn vạch áo hắn ra, lè lưỡi liếm một cái.

Đầu lưỡi mềm mại liếm lồng ngực cứng rắn, Tần Nghiêu Huyền run rẩy. Thấy bàn tay nhỏ bé của Đào Hoa vẫn không an phận trượt lên trượt xuống trên da thịt hắn, dừng lại nơi hai hạt đậu nhỏ, lại cố ý luồn tay vào quần trong của hắn nắm lấy côn th*t.

Tần Nghiêu Huyền nhìn chằm chằm nàng hỏi lại: “Hoa nhi quan tâm cái gì?”

“Nói đó, là quan tâm chàng.”

côn th*t lập tức đứng thẳng, nương theo lồng ngực phập phồng là tiếng thở dốc nóng bỏng, Đào Hoa cũng không cầm nổi nữa. Quy đầu phun ra dịch tanh nồng, Đào Hoa dùng ngón tay đảo quanh khe thịt, dùng móng tay cạo nhẹ một cái.

“Ừ...” Tần Nghiêu Huyền hừ một tiếng.

Khàn khàn nặng nề, quyến rũ Đào Hoa to gan hơn. Nàng trượt tay xuống gốc, véo nhẹ hai túi trứng. Đào Hoa nhìn bộ dạng nhắm mắt của Tần Nghiêu Huyền giống như hưởng thụ, nhấn nài lại lộ ra một tia thống khổ.

Núm trước ngực hắn bị chạm vào cũng không biểu lộ như vậy, Đào Hoa dùng môi vén quần áo hắn lên, lưỡi xẹt qua núm nhỏ trước ngực làm hắn run rẩy.

“Hoa nhi?”

Lưỡi mềm mại mát, còn cố ý dùng hàm răng cắn quầng vú, liếm hai ba cái thì núm đã ướt sũng.

“Hả?” Đào Hoa ngẩng đầu, cầm dựa ngực hấn, đôi mắt sáng rực, lúm đồng tiền trong sáng giống như cái tay đang nghịch ngợm dưới háng hấn không phải của nàng.

Miệng lưỡi Tần Nghiêu Huyền đắng khô, thò tay nắm eo nàng, hôn mạnh lên môi nàng, hút lấy hô hấp của nàng.

Hôn môi xong quần áo Đào Hoa cũng lộn xộn, đôi nhũ nhỏ bị xoa bóp được Tần Nghiêu Huyền nâng trong tay rất đáng thương. Quần áo hai người được trút bỏ hết, trên giường nổi bật da thịt nàng trải rộng dấu vết của Tần Nghiêu Huyền.

Ngày xưa còn cảm thấy có chút khuây khỏa, chiếm hữu, thỏa mãn, nhưng lúc này ngoại trừ áy náy, Tần Nghiêu Huyền còn có chút tự trách.

Vì sao hấn phải đối xử với nàng ác vậy? Vì sao hành hạ nàng, còn gạt nàng? Chỉ vì bản thân không thể nói ra tâm tư, không chịu đựng được lửa giận của nàng?

Bàn tay sờ hoa huyết sừng đỏ của Đào Hoa dừng lại, hấn kéo cơn ngọc ra một chút, thấy Đào Hoa khó chịu thở hổn hển, cúi đầu hôn khoe môi nàng, “Hoa nhi muốn gì?”

“Muốn.” Đào Hoa quấn hai chân lên vòng eo Tần Nghiêu Huyền, đôi mắt sưng mù cong lại làm nũng: “Giờ ta khó chịu, cũng không muốn uống thuốc, Quốc sư nói phải giao hoan nhiều lần mới đỡ được.”

Một câu làm Tần Nghiêu Huyền đen mặt.

Nàng lại đột nhiên chủ động quyến rũ hấn, muốn tinh khí của hấn!

Hấn lập tức cảm giác mình trong mắt Đào Hoa là một vật kéo dài tính mạng, Tần Nghiêu Huyền vậy mà cảm thấy...

Uỷ khuất.

Đào Hoa nhìn khoe miệng Tần Nghiêu Huyền xụ xuống, trong con mắt âm lệ tàn nhẫn tràn ngập bi thương, nàng bật cười.

Nghe tiếng cười của nàng, hần hơi dịu đi nhưng tiếng thở dài của hần lại bị nàng nuốt mất. Nàng chủ động đề đầu hần xuống, hôn môi hỉ hần, một tiếng Nghiêu Huyền ngọt ngào ma mị vô cùng: “Chẳng lẽ bệ hạ không muốn sao?”

Hần đem côn th*т cứng rắn chống ở cửa huyết căng ra của nàng, dùng sức nghiền âm đế, nghiền răng nghiền lợi nói: “Hoa nhi thấy thế nào?”

“Bộ dạng này là sao?” Đào Hoa rên rỉ vài tiếng, cổ dịch thủy chảy ra bên ngoài, dính lên côn th*т hần, “Hay bệ hạ không thích Hoa nhi hả?”

Tần Nghiêu Huyền điên rồi mới không thích nàng.

“Lòng trầm chỉ có nàng, hận không thể ngay bây giờ làm chết nàng.” Bị bộ dạng quyến rũ của Đào Hoa làm điên đảo thần hồn, Tần Nghiêu Huyền bỗng nhiên ngồi dậy, đem côn th*т dính chất lỏng đặt lên cánh môi nàng, “Há mồm, hút ra cho trầm.”

“Nhưng Hoa nhi mệt lắm.”

Đào Hoa dứt khoát nằm trên giường, hai tay nâng đầu nhìn côn th*т đỏ tươi trước mắt, vươn lưỡi liếm một cái: “Hoa nhi thè lưỡi liếm thôi. Thô to như vậy, cưỡng hống sẽ đau lắm.”

Tần Nghiêu Huyền lập tức muốn cạy mở hàm răng nàng, chọc vào cổ họng nàng, ra vào mấy trăm cái. Dem tinh dịch bắn kín miệng nàng, nhìn thử xem nàng có còn dám dùng vẻ mặt trong sáng nói ra những lời như vậy không.

Truyện được edit và đăng tại web [lustaveland](http://lustaveland.com). Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang copy. Mong bạn sẽ vào đọc ở trang chính chủ để ủng hộ nhóm để nhóm có động lực nhanh chóng hoàn thiện bộ hơn nhé.

“Nhưng Hoa nhi muốn ăn.”

Nàng nghiêng đầu ủy khuất, Tần Nghiêu Huyền cam chịu nhắm mắt, chỉ cảm thất thật sự thiếu nợ nàng.

“Há mồm nào.”

Chỉ thấy gương mặt Tần Nghiêu Huyền hơi ửng đỏ, hai tay chậm rãi nắm lấy côn th*т, xoa nắn lên xuống. Đào Hoa không ngờ, cảm tấy mỹ mãn cười xấu xa, thò tay nghịch túi trứng của hắn, khi Tần Nghiêu Huyền bắn ra nàng há mồm ngậm lấy.

Cơ hồ là chặt vật bắn vào miệng nàng, Tần Nghiêu Huyền nhìn Đào Hoa đem toàn bộ tinh dịch nuốt xuống, khoe miệng nàng trào ra giọt dịch trắng.

“Ngon quá.” Đào Hoa hí mắt quệt khoe môi, tay chạm vào khoe miệng Tần Nghiêu Huyền, sắc mặt hắn lập tức trầm xuống, nhưng nàng vẫn đánh bạo sấp vào hắn, “Thật sự bệ hạ bắn quá nhiều nha.”

Trán Tần Nghiêu Huyền lộ gân xanh, thấy gương mặt Đào Hoa gần trong gang tấc, hai tay hắn nắm eo nàng, thừa dịp nàng kêu đau mà hung hăng đánh vào mông nàng một cái.

“Nghịch ngợm hả? Trẫm thấy Hoa nhi là ngựa da nên thưởng một cây roi rồi.”

Tần Nghiêu Huyền đương nhiên không dám dùng roi thật. Chỉ là hấn vừa cầm trên tay, Đào Hoa đã sợ tới mức run lên, rúc vào lồng ngực hấn khóc sụt sùi hỏi hấn có thương nàng hay không.

Đôi mắt với đôi mắt vô tội, trong veo của nàng, dù là thật sự có một phần tức giận cũng hóa thành áy náy, Tần Nghiêu Huyền thở dài sờ má nàng, hôn nhẹ nàng một cái, nói làm sao có thể không thương nào.

Bây giờ, những lời nói ngọt ngào như mút hoa quả cũng không đỡ được Đào Hoa nữa, nàng hỏi hấn chút chuyện khi còn bé.

“Khi Hoa nhi mới sinh đã rất xinh đẹp.”

Uống hết một nửa chén thuốc đắng, hấn đỡ thế nào nàng cũng không uống nữa, Tần Nghiêu Huyền phải ôm nàng dỗ dành: “Lúc bà đỡ ôm nàng đặt vào lòng trầm, con mắt nho nhỏ của nàng cũng không có mở ra. Nàng mềm mềm, trắng nõn, bàn tay nhỏ xíu nắm chặt, cả ngày không ngủ thì khóc.”

Tần Nghiêu Huyền bón thuốc cho nàng, “Giống như bây giờ vậy, cho nàng ăn nàng luôn quậy.”

Đào Hoa nhăn mặt vì đắng, nuốt toàn bộ số thuốc được hấn đút cho, ủy khuất nói: “Không phải trẻ con ai cũng vậy sao? Đâu phải mình ta không có nghe lời.”

“Hoa nhi đương nhiên không giống những đứa trẻ khác rồi.”

Thấy Đào Hoa sắp khóc vì đắng, Tần Nghiêu Huyền lấy một quả mơ ngọt bỏ vào miệng nàng, “Đám hoàng đệ, hoàng muội của ta mới sinh ra ai cũng giống như khỉ con, phải dưỡng mấy tháng mới có thể gặp người khác. Hoa nhi không như vậy, từ nhỏ đã khiến người ta yêu thích.”

“Có phải bệ hạ vô cùng vui mừng không?”

Sợ đầu Tần Nghiêu Huyền, Đào Hoa bật cười: “Thật kỳ quái. Chỉ

cần vừa nghĩ tới cảnh chàng ôm một bé gái miệng còn hôi sữa, suốt ngày dỗ dành cho ta ăn... Nói như thế nào đây... Chính là...”

Thật sự không dám tin.

“Vì sao chàng không giao ta cho mẫu thân để người cho ta ăn?”
Dựa theo lời Tần Nghiêu Huyền vừa nói, bản thân nàng vừa sinh ra, bà đỡ đã giao cho hấn. Dù lúc bú sữa mẹ, hấn cũng ở bên cạnh. Nàng được mấy tháng tuổi cũng là hấn bón cháo cho nàng ăn từng bữa.

Tay Tần Nghiêu Huyền đang sờ tóc nàng thì dừng lại, chậm rãi nói: “Hoa phi sau khi sinh Hoa nhi thì không dậy nổi nữa, không có cách nào chăm sóc nàng.”

“Ồ, là như vậy sao.” Nghĩ tới mẫu thân nàng còn trẻ mà đã ra đi, Đào Hoa rũ mắt, “Hoa nhi sẽ không tìm được mẫu thân nữa sao?”

“Đồ vô lương tâm này.”

Tần Nghiêu Huyền bóp má nàng, “Giờ nàng mới muốn tìm mẫu thân sao? Lúc ấy trầm bụng nàng ra, trầm quay đi ai lập tức kêu Nghiêu Huyền, Nghiêu Huyền sau đó khóc nhe, chẳng lẽ không phải Hoa nhi sao?”

“Hoa nhi không nhớ rõ mà!”

Chuyện gì xảy ra với Tần Nghiêu Huyền? Đào Hoa nhìn xem hôm nay hấn đã đứng trên vạm người, nàng thật sự cảm khái. Quay một lúc, cuối cùng nàng rúc trong lòng ngực hấn ngủ, cánh hoa đào ngoài cửa sổ đang rụng khỏi cành, lã chã rơi, cái nắng hè oi ả càng làm thêm mệt mỏi.

“Hoa nhi muốn ngủ sao?”

Tần Nghiêu Huyền đổi tư thế dựa lưng vào giường, vỗ nhẹ lưng nàng, “Chờ trầm gọi Hạ Chu đổi chậu băng rồi ngủ tiếp.”

“Không cần đâu, ta không nóng.” Mơ mơ màng màng cọ cọ lồng ngực hấn, Đào Hoa không thấy nóng một chút nào.

Kim Ti Uyên yên tĩnh, đông âm hạ mát, lúc này gió lất phất trên mặt vô cùng sáng khoái. Tần Nghiêu Huyền gật đầu lấy áo choàng tờ tằm đắp lên hông Đào Hoa, sau đó đỡ nàng ngủ.

Cứ như vậy gần nửa tháng trôi qua, Tần Nghiêu Huyền cũng chiều Đào Hoa không biết chán, An Dịch không nhìn nổi nữa rồi.

Thừa dịp tới Cống Hưng các bắt mạch cho nàng, hấn nhất định phải kéo nàng đi đánh một ván cờ.

Đào Hoa thừa nhận kỳ nghệ nàng không tồi, đã chết qua một lần nên đã sớm không quan trọng thắng thua, đi từng nước cờ vô cùng tiêu sái, tự nhiên. Mấy nước hí khúc Liên Hoa Lạc [1] của nàng làm An Dịch mấy lần không trở tay kịp, hấn vô cùng kinh ngạc.

[1] Hí khúc Liên Hoa Lạc: là một trong những loại vũ đạo dân gian đại biểu cho tỉnh Hà Bắc. Nó truyền lưu ở Thương Châu, đặc biệt là huyện Thương, và huyện Nam Bì, đã có gần một trăm năm mươi năm lịch sử. Mùa đông nhân rồi, mọi người thường tập luyện, đến mười lăm tháng giêng sẽ diễn xuất, tiễn đưa năm cũ đón chào năm mới, chúc mừng mùa thu hoạch, thể hiện tâm tình vui sướng. Nội dung chủ yếu thể hiện là tình yêu nam nữ và cuộc sống của nhân dân.

Nhưng Quốc sư là ai chứ? Thiên tai nhân họa hấn đều dự đoán được, mưu binh quỷ kế, dã tâm kẻ nào ngo ngoe cũng chỉ nằm trong lòng bàn tay hấn, cũng như vận số của Đào Hoa, lưu lạc bao năm cuối cùng cũng sẽ êm ả.

Truyện được edit và đăng tại web [lustaveland](http://lustaveland.com). Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang copy. Mong bạn sẽ vào đọc ở trang chính chủ để ủng hộ nhóm để nhóm có động lực nhanh chóng hoàn nhiều bộ hơn nhé.

Đào Hoa nâng chén trà nhỏ nhấp một ngụm, nhưng đôi mắt lóe hàn khí, Lục Thiên Hành rút kiếm chĩa vào cổ An Dịch.

An Dịch vẫn chậm rãi nói: “Thần có một chuyện muốn trao đổi với nương nương.”

“Nói đi.” Nhìn gương mặt lãnh đạm của hấn, nếu hấn muốn cầu

cạnh nàng chắc chắn không có cách cự tuyệt, Đào Hoa đột nhiên có cảm giác một kiếm này của Lục Thiên Hành chém hẳn cũng đáng lắm.

An Dịch dùng ngón tay đẩy chuôi kiếm, nói thẳng: “Nương nương coi như đã cùng Hoàng thượng tiêu tan hiềm khích xưa, ân ái trở lại, giống như củi khô bắt lửa. Nhưng cũng không thể ngày đêm quấy lầy nhau, bạch nhật tuyên dâm, hàng đêm sênh ca.”

“Ta nào có...”

Lời này nghe được mặt Lục Thiên Hành đỏ bừng, Đào Hoa không tự chủ bùm mặt, cắn răng tức giận nhìn chằm chằm An Dịch.

Đào Hoa biết An Dịch nói có lý, nhưng chuyện này nàng cũng không làm chủ được. Là Tần Nghiêu Huyền ngày nào cũng chạy tới chỗ nàng, quần quýt nàng, bắt nàng làm chuyện đó ở những nơi kia, cung nữ ngẫu nhiên thấy cũng nhắm mắt coi như chuyện thường rồi. Giờ trong người nàng còn chứa tinh dịch của Tần Nghiêu Huyền, khó chịu, không ngồi thẳng được.

“Nhưng nương nương cũng không nói không, không phải sao?”

Đối mặt với sát ý của Lục Thiên Hành, An Dịch cũng không sợ hãi, “Nương nương biết rõ, người đã không phải nữ hài hai ba tuổi như trước kia, không thể suốt ngày quần lầy Hoàng thượng.”

“Nhưng...”

“Coi như là Hoàng thượng thật sự coi nương nương như nữ hài hai ba tuổi, nhưng người đã lớn như vậy rồi.” An Dịch lắc đầu nói: “Mong rằng nương nương biết tự trọng.”

“Ta đã biết rồi.”

Tức giận kêu Lục Thiên Hành tiễn khách, Đào Hoa chống tay đứng dậy, yên lặng xếp bàn cờ.

“Nương nương đừng nghe Quốc sư ăn nói bậy bạ, Hoàng thượng sủng ái người là chuyện tốt.” Lục Thiên Hành đứng thật xa, cúi đầu nói: “Thuộc hạ nhìn cũng rất cao hứng.”

“Ta biết rõ nhưng hấn nói cũng không có sai.”

Ở hậu cung này còn dựa vào cái gì để sống yên phận chứ?

Thế gia sau lưng? Đào Hoa rõ ràng bây giờ nàng đã đen như mực rồi, không có thế gia nào giúp đỡ cả. Lúc trước tốt xấu gì cũng là công chúa Đại Diễn, dù nói thế nào cũng có chút mặt mũi nhỏ, nhưng hôm nay mẫu thân nàng là Hoa phi, là đứa trẻ năm đó vì Ngạo Quốc còn yếu nên ném nàng qua Đại Diễn.

Nhất là cái danh huynh muội thông dâm treo trên đầu, Đào Hoa bây giờ ngoại trừ Kim Ti Uyển thì không dám đi đâu.

Tần Nghiêu Huyền cũng không nói thẳng trước mặt chúng thần rằng nàng và hấn không có quan hệ huyết thống, dù là Hạ Chu và A Mật Đóa. Như vậy khác nào bôi đen tiên đế, hạ thấp thân phận của Đào Hoa hơn. Hấn thậm chí ngay cả cha ruột nàng là ai cũng không biết, chỉ nói năm đó Hoa phi vào cung, trong bụng đã có nàng.

Chỉ có ân sủng của Hoàng thượng mới là kẻ lâu dài.

Suy nghĩ tới đây, Đào Hoa thở dài, thu dọn cờ xong nói: “Cũng không sao cả, dù sao ta với ngài vị Hoàng hậu này cũng không hứng thú, như bây giờ càng nhàn hạ, tốt lắm rồi.”

Lục Thiên Hành gật đầu, mở miệng nói: “Nghe cung nữ nói, bên Ngọc mỹ nhân đã có hỉ mạch.”

“Thật sao?”

Đào Hoa ngừng tay lại, ra vẻ nhẹ nhõm nói: “Hấn là Quốc sư a.”

Nhưng đến cuối cùng dù cho là hài tử của ai, dựa theo trí nhớ kiếp trước của nàng thì những đứa trẻ đó đều gọi Tần Nghiêu Huyền là phụ hoàng, là hoàng tử, công chúa của hấn.

Tuy rằng Đào Hoa không ngừng nhắc nhở bản thân không cần quan tâm, nhưng bụng nàng không có chút động tĩnh, trong lòng vẫn vô cùng không vui.

Tháng bảy thời tiết thay đổi, trên bầu trời phủ một tầng sương mỏng.

“Hoa nhi làm sao vậy? Không muốn ra ngoài sao?”

Trong một tiểu đình nhỏ, cung nữ thị vệ đã lui ra hết, Tàn Nghiêu Huyền ngồi bên Đào Hoa hỏi: “Mấy ngày nay quốc sự bận rộn, trẫm không ở bên Hoa nhi nhiều được, nàng tức giận sao?”

“Không phải.”

Mệt mỗi nắm sợi gấm trên bàn đá, Đào Hoa dùng ngón tay thắt dây không thềm nhìn hấn.

Tàn Nghiêu Huyền lại hỏi: “Đồ dưới thân làm nàng khó chịu sao?”

“Có một chút.” Nói đến côn ngọc dưới thân, Đào Hoa càng không vui. Rõ ràng dùng các loại biện pháp, thuốc ức chế độc cũng uống không thiếu chén nào, mà bụng của nàng cũng không có một chút động thái nào?

Nghĩ tới bọn cung nữ Kim Ti Uyển đều đang lén lút thảo luận xem phi tử nào mang bầu, ai sinh ra được Thái Tử, Đào Hoa đều không thoải mái.

Phượng vị dù có mất, nàng cũng không quan tâm. Nhưng vị trí Thái Tử giao cho người ngoài, giang sơn của Tàn Nghiêu Huyền lại giao cho hài tử của An Dịch, nàng không cam lòng.

“Không bằng lấy ra nhé?”

Cổ ý nói lời như vậy, trong mắt Tàn Nghiêu Huyền chứa vui vẻ, tay trượt từ mặt nàng xuống cổ, nắm vòng eo nàng: “Trẫm cũng đã hai ngày không chạm vào nàng rồi.”

“Đợi một chút.”

Đào Hoa cảm thấy nguy hiểm, nhìn bốn phía trống trải, hoa nở rộ rực rỡ, tiếng côn trùng râm ran, gương mặt nàng phỉếm hồng: “Bất quá chỉ là đêm qua thôi mà, tối đa một ngày rưỡi, sao chàng tính hai ngày rồi hả?”

“Nhưng trẫm cảm thấy lâu như hai năm vậy.”

“Nhưng giờ Hoa nhi không thoải mái... Phía dưới...”

Mắt thấy chạy không được rồi, Đào Hoa quyết định làm nũng. Nhưng Tần Nghiêu Huyền lại hết sức sẵn sóc hất khăn trải bàn, ném tất cả xuống dưới gầm bàn không tính, còn phủ khăn trải bàn lên chân nàng, treo chân nàng lên tách ra.

Truyện được edit và đăng tại web [lustaveland](http://lustaveland.com). Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang copy. Mong bạn sẽ vào đọc ở trang chính chủ để ủng hộ nhóm để nhóm có động lực nhanh chóng hoàn thiện bộ hơn nhé.

“Trẫm biết rõ Hoa nhi xấu hổ, không bằng làm như vậy?”

Nhìn bản thân dưới thân nam nhân, Đào Hoa tức giận đánh hấn, cảm giác này so với giao hoan trước mặt người khác nàng càng xấu hổ.

“Hoa nhi yên tâm, trẫm đã sớm hạ khẩu dụ, không cho ai đi vào ngự hoa viên.” Thò tay luôn xuống dưới vạt áo nàng, chạm vào bầu ngực hơi sưng đỏ, Tần Nghiêu Huyền bóp vài cái, còn chưa kéo xong quần áo xuống, Đào Hoa đã miễn cảm hừ một tiếng.

“Ngọc trụ bị rút ra, tinh dịch thuận theo bắp chân chảy ra bên ngoài, Đào Hoa chật vật lau đi nhưng Tần Nghiêu Huyền lại không biết xấu hổ xoa âm hạch đang run rẩy của nàng.

“Tiết ra một lần đi.”

“Nghiêu Huyền!”

Đào Hoa tức giận muốn đập hấn, nhưng vừa duỗi chân ra, đã bị Tần Nghiêu Huyền gác lên vai, thậm chí hôn cổ chân, “Ngaoan.”

Cảm giác được gác chân lên vai quân vương đặc biệt kỳ lạ. Đào Hoa có cảm giác được tri kỷ hầu hạ, điểm miễn cảm dưới thân được vuốt ve, nàng sẵn khoái đến nỗi không ngừng chảy ra nước, cao trào ủa tới Tần Nghiêu Huyền rúc luôn đầu xuống dưới lớp khăn trải bàn, nàng co người, sợ bị hấn thấy tình cảnh dâm loạn bên dưới.

“A!”

Tiếng thở dốc của Đào Hoa nặng nề hơn, hoa huyết rỉ nước bỗng được bao bọc bởi khoang miệng ấm áp, đầu lưỡi hắn quét lấy mép thịt, mút vào còn có thanh âm nuốt xuống. Đào Hoa nhỏ giọng kêu bản, nhưng đầu lưỡi lại không biết chừng mực chui vào trong, đảo nếp thịt moi ra càng nhiều xuân thủy.

Hai đùi co rút bị Tần Nghiêu Huyền vuốt ve, Đào Hoa kẹp lấy đầu hắn. Bởi vì không nhìn thấy nên nàng càng thêm lớn mật, vòng eo cong lên để hoa huyết gần môi hắn hơn.

“Thật dâm dăng.”

Tần Nghiêu Huyền cố ý không cho nàng cao triều, rút đầu lưỡi ra liếm thịt châu sừng huyết, dịch thể dâm mỹ dính trên cằm hắn, một cổ lại một cổ chảy xuống.

“Còn không phải chàng khi dễ ta sao?” Đào Hoa thở hổn hển, híp đôi mắt mơ màng.

“Trẫm khi dễ nàng bao giờ?” Tần Nghiêu Huyền cầm một ngón tay vào trong hoa huyết xoay tròn, bắt chiếc động tác của đầu lưỡi khi này làm cho Đào Hoa hét ầm lên.

“Chàng khi dễ ta... Khi dễ ta... Không cho ta... Ừ...”

Rất nhanh hắn đã liếm nàng lên cao trào, vòng eo Đào Hoa căng cứng, không tự chủ thò tay vuốt ve ngực mình, rên rỉ nói: “Ồ ô... Chính chỗ đó... Nha, thật thoải mái...”

Nàng ngẩng đầu dậy đón khoái cảm đánh tới, khóe mắt Đào Hoa quét xung quanh lại đột nhiên thấy một bóng người.

Thân thể nàng căng thẳng, Tần Nghiêu Huyền tưởng nàng đã lên đỉnh, càng ra sức khiến nàng vui vẻ thêm nữa.

“Ồ ô, đừng a!”

Tiếng rên rỉ ngâm dài quyến rũ tận xương, Đào Hoa mắc cỡ khóc,

“Ta từ bỏ!”

“Không ngờ Ngọc quý phi không ở Kim Ti Uyển lại ở trong ngự hoa viên phóng túng.” Một giọng nữ cao vút giống như châu nước lạnh dội xuống, thân thể Đào Hoa căn bản không thể khống chế, há miệng run rẩy, cả tâm hồn và thể xác đạt cao trào, tiếng rên rỉ bật ra qua kẽ răng.

Nàng thở dốc vài cái, sau đó mới lúng túng nhìn mỹ nhân mặc hoa phục màu vàng, gương mặt mỹ lệ, dáng người cũng nhanh nhẹn hấp dẫn, bụng dưới hơi lộ ra cũng không giảm đi thùy mị.

“Ngọc mỹ nhân?” Đào Hoa chỉ nghĩ chốc lát đã biết người này là ai.

Ngọc mỹ nhân cắn răng, hiển nhiên không thích Đào Hoa xưng hô như thế.

“Chữ Ngọc bệ hạ tứ phong, ba chữ này chỉ bệ hạ có thể gọi. Ngọc quý phi nên chiếu theo lễ nghi gọi bổn cung một tiếng nương nương.”

Chỉ thấy ánh mắt nàng ta linh động, cao cao tại thượng từ trên cao nhìn nàng, Đào Hoa lập tức nghe được mùi thuốc súng. Cười lạnh nói: “Nương nương? Xin hỏi là nương nương cung nào? Ta là quý phi lại đi gọi nương nương, người là một mỹ nhân còn chưa được phong phi cũng được gọi là nương nương, quy củ hậu cung này không còn nữa sao?”

Không ngờ được Đào Hoa mạnh mai như thế, mở miệng lại khiến người ta không phản kháng được, Ngọc mỹ nhân tức giận phát run. Nặng nề hừ một tiếng, che bụng mình nói: “Bổn cung không chấp nhật với người, nếu làm bị thương hoàng tử trong bụng ta, người bồi thường không nổi đâu.”

“Ta nói một câu đã có thể làm bị thương bào thai trong bụng người sao? Người quá đề cao ta rồi.”

Cảm thấy Tàn Nghiêu Huyền vận động thủ dưới thân nàng như trước, Đào Hoa tức giận đập hấn.

Đáng giận, phi tử của hần tìm tới tận cửa tuyên chiến rồi, hần còn

muốn làm nữa à?

“A, Ngọc quý phi quả nhiên năng lực không nhỏ, ngay cả giường ca ca mình cũng bò lên được.” Ngọc mỹ nhân híp mắt, tiến lên vài bước rồi che mũi nói: “Ở đây sao lại có một cỗ mùi khai? Không có Hoàng thượng, Ngọc quý phi đừng lãng phí bản thân như vậy, đến ngự hoa viên mua vui sao? Người không biết Hoàng thượng tự mình hạ lệnh không ai được đi vào sao?!”

“Ta biết rõ a.”

Đầu lưỡi Tàn Nghiêu Huyền lại tiến công, Đào Hoa nổi giận, đưa chân đạp lên mặt hắn, nhìn Ngọc mỹ nhân cười tươi như hoa: “Ngoại trừ Hoàng thượng không ai được đi vào. Vậy Ngọc mỹ nhân ở nơi này làm cái gì? Người cho rằng người hoài thai long chủng, ngay cả khẩu dụ Hoàng thượng người cũng không cần nghe sao? Nếu Hoàng thượng biết được, long nhan tức giận, người không sợ sao?”

“Chê cười rồi, bốn cung bắt quá đến đây giải sầu dưỡng thai!”

Dưới bàn không biết Tàn Nghiêu Huyền có nổi giận vì Ngọc mỹ nhân tự ý tiến vào ngự hoa viên hay không, lúc này bị Đào Hoa đạp một cước vào mặt, hắn thật sự nổi giận.

Ngọc mỹ nhân có sợ lửa giận của hắn hay không không biết, nhưng Đào Hoa nhất định là không sợ.

“Ồ, dưỡng thai sao?”

Đào Hoa ý vị thâm tường nhìn bụng dưới hơi lộ ra của Ngọc mỹ nhân, cười khê: “Vậy sao người còn không gọi người dìu từng bước đi, cũng đừng hô hoán ta đẩy người ngã làm bị thương hài tử trong bụng. Người một người cũng không có bên cạnh, là đi một mình vào đây tìm bệ hạ sao?”

Dung nhan xinh đẹp của Ngọc mỹ nhân lập tức trắng bệch, trâm ngọc trên tóc rung lên, “Bổn cung làm gì cũng cần bẩm báo với người sao? Ta là suy nghĩ cho thai nhi! Nhìn dáng vẻ này của người mà xem, ta nghe tỷ muội trong hậu cung nói mấy tháng này người được ban long ân hàng đêm, nhưng kết quả thì sao, một chút động tĩnh cũng không có!”

“Bệ hạ một mực sủng ta đấy thì sao nào? Nhìn dáng vẻ này của người, bất quá chỉ là được sủng hạnh hai đêm thôi mà! Người nên cẩn thận mà giữ lấy đứa bé đi!”

Dưới bàn Tần Nghiêu Huyền vẫn còn hành vi mờ ám, trượt đầu lười xuống từ đùi nàng xuống nơi ướt đầm dâm dịch, Đào Hoa tức giận liên tục đập mặt hấn, ngẩng đầu nhìn Ngọc mỹ nhân lấp bắp, tâm tình cũng không có tốt hơn.

“Dù sao người cũng không sinh con được! Bổn cung không so đo với kẻ thông dâm như người! Ô uest miệng bổn cung!”

Phất tay áo bỏ đi, nhưng Ngọc mỹ nhân không rời khỏi ngự hoa viên, ngược lại đi loanh quanh làm Đào Hoa căng thẳng muốn chết.

Dưới thân từng hồi run rẩy, nàng chỉ muốn lập tức kéo Tần Nghiêu Huyền ra ngoài, nhưng nghĩ tới Ngọc mỹ nhân tới đây tìm hấn, Đào Hoa lại không muốn nàng ta được như ý.

Hừ! Cứ tìm đi, dù sao nàng ta cũng sẽ không nghĩ ra được Tần Nghiêu Huyền ở dưới gầm bàn.

“Nghiêu Huyền, mỹ nhân kia khi dễ ta.”

Mãi mới chờ được người nọ rời đi, Đào Hoa lật khăn gắm, chân nhỏ vẫn không ngừng đập hần: “Nàng khi dễ ta, khi dễ ta, khi dễ ta!”

“Trẫm biết rõ.” Bị đập đến nổi tức giận, Tần Nghiêu Huyền bắt lấy mắt cá chân của nàng dùng sức hôn một cái.

Hứng thú đã bị phá hủy hoàn toàn, đành phải xỏ giày lại cho nàng, thay nàng chỉnh lại làn váy, hần mới từ dưới gầm bàn chui ra. Uống hơn nửa ấm trà trên bàn mới miễn cưỡng đề xuống lửa giận, “Sau này trẫm sẽ phái thêm ít thị vệ canh giữ ở bên ngoài.”

“Còn có sau này?”

Nghe Tần Nghiêu Huyền còn muốn cùng nàng làm chuyện này trong ngự hoa viên, Đào Hoa liên tục lắc đầu. Hôm nay bị bắt gặp ở đây, bị khi dễ, quả thật so với nuốt phải ruồi nàng còn khó chịu hơn, sau này lại cùng hần ân ái ở ngự hoa viên nàng cũng không thấy vui vẻ nổi.

Trong lòng Đào Hoa biết rõ bây giờ thân phận và địa vị của nàng khó nói, đám Hạ Chu không rõ chuyện gì nhìn thấy nàng cũng không dám nhiều lời. Ở yên trong Kim Ti Uyển còn có thể không sao, nhưng bước ra khỏi cánh cửa kia, nàng không tưởng tượng được bản thân sẽ bị thế nào.

“Hoa nhi mệt mỏi, Hoa nhi muốn về.”

Gặm xong quả hồng trên bàn, Đào Hoa nhìn Tần Nghiêu Huyền sửa sang lại y phục, bỗng nhiên cười xấu xa: “Nếu vừa rồi ta vén khăn trải bàn lên, làm cho Ngọc mỹ nhân thấy ta đang cùng chàng làm chuyện này, có phải rất kích thích hay không?”

Tần Nghiêu Huyền đang vuốt lại mái tóc xõa trên trán thì ngừng lại, ánh mắt thâm trầm nhìn Đào Hoa, “Hoa nhi muốn thử bị trẫm làm nàng ở trước mặt người khác sao? Làm cho các nàng nhìn thấy trẫm thường ngày yêu thương nàng thế nào sao?”

“Còn không phải sao?” Nàng không khỏi sợ run người, nhưng Đào Hoa nghĩ đến Ngọc mỹ nhân bị kinh hãi, nàng lại vui vẻ, “Nghe nói chàng cùng các nàng làm chuyện này các nàng đều bị bịt mắt đúng

không? Vậy có phải một ngày nào đó chàng và An Dịch thay phiên nhau, các nàng cũng không phát hiện ra được?”

“Hồ đồ.” Bàn tay rắn chắc của Tần Nghiêu Huyền vỗ lên đầu Đào Hoa, “Trẫm chỉ cho Hoa nhi ăn thôi, đâu còn lòng dạ nhàn hạ suy nghĩ đi tằm hoa vấn liễu?”

“Ô ô.”

Bị đánh đau tới mắt muốn nổ đom đóm, Đào Hoa cảm thấy Tần Nghiêu Huyền thật sự tức giận, đành phải mếu máo hỏi hần: “Sao chàng đánh ta, vì sao không đánh các nàng. Ngọc mỹ nhân khi dễ ta, nàng khi dễ ta đó!”

“Trẫm có thể làm gì? Chẳng lẽ đuổi đánh các nàng, nhốt vào nhà giam?”

Bằng không thì sao, Đào Hoa bắt đắc dĩ nhìn Tần Nghiêu Huyền, khó hiểu nói: “Chẳng lẽ trong nội cung nói không sai sao, bệ hạ thật sự muốn phong Ngọc mỹ nhân làm Phong quý phi, bồi dưỡng hài tử nàng sinh ra để lập Thái Tử đúng không?”

Tần Nghiêu Huyền trầm mặc, lắc đầu: “Giờ lập Thái Tử còn sớm, Hoa nhi không cần lo lắng.”

“Nhưng hài tử kia căn bản không phải cốt nhục của chàng! Chàng muốn đem giang sơn Ngạo Quốc giao cho An Dịch sao? Coi như hần là Quốc sư, giúp chàng không ít, công lao hiển hách, cũng không thể làm vậy!” Đào Hoa kích động túm vạt áo hần.

Nhưng nàng lại cụt hứng thả tay ra.

Bản thân nàng không sinh được, lại không muốn cùng Tần Nghiêu Huyền có cuộc sống khác, mà giang sơn này cuối cùng vẫn cần người kế vị.

“Hoa nhi không muốn uống thuốc nữa.”

Buồn bã trở về Kim Ti Uyển, Đào Hoa đẩy bát thuốc ra, cúi đầu nói: “Đau thì đau, ta chịu đựng một lát là được.”

“Đừng náo nữa. Nàng không chịu được đâu.”

Biết rằng trong dược liệu có thành phần thuốc tránh thai, Tần Nghiêu Huyền một bên bón cho nàng, một bên trấn an, “Hoa nhi nghe lời, uống xong thì ngủ một giấc.”

“Nhưng ta không muốn uống!”

Đào Hoa mấy ngày nay bị nuông chiều đến mức không còn kiềm chế tính tình, nàng trực tiếp hất đổ chén thuốc đắng chát ra đất, âm thanh thanh thúy vang lên nhưng ngay lập tức bị tiếng khóc của nàng lấn át.

“Chàng tại sao lại như vậy... Chàng làm vậy, chẳng phải ta sẽ thành tội nhân sao?”

Đau lòng thấu tim, Đào Hoa chỉ cần vừa nghĩ tới sau này Tần Nghiêu Huyền vất vả thống nhất thiên hạ lại phải giao cho người ngoài, còn phải nói đó là con mình, nước mắt nàng lập tức không kìm được.

“Huyết mạch Ngạo Quốc cứ như vậy tuyệt trong tay ta rồi, ta không bằng trực tiếp chết đi cho xong.”

Đào Hoa nhặt mảnh sứ vỡ trên đất, cắt vào lòng bàn tay, lúc này Tần Nghiêu Huyền mới phát hiện nàng rất nghiêm túc.

“Nàng làm vậy bực mình đấy!”

Nắm cổ tay run rẩy của nàng, Tần Nghiêu Huyền vội vàng ôm nàng về giường ôm chặt.

“Cũng không thể nói không có chút quan hệ nào. Nếu tương lai lập hài tử đó làm Thái Tử, cũng là biểu đệ Hoa nhi, sao có thể tính là người ngoài?”

“Biểu đệ?”

Nghe hắn nói, Đào Hoa ngây ngẩn cả người.

Nàng suy nghĩ một lúc mới “a” một tiếng, “An Dịch là cứu cứu của

ta?”

“Bằng không làm sao trẫm có thể an tâm để hấn bắt mạch, kê đơn cho nàng.”

Đẩy trán nàng, Tần Nghiêu Huyền nhỏ giọng nói: “Nếu như không phải thế, làm sao hấn chịu đến nhìn nàng một cái? Dù là lúc tiên đế bệnh nặng dùng vàng bạc châu báu cầu hấn, hấn cũng chưa từng xuất hiện. Nhưng trẫm chỉ cần ngẫu nhiên bệnh nhẹ, cũng sẽ tự mình đến Cống Hưng các gặp hấn.

Người này phô trương như vậy sao! Đào Hoa lúc này mới hiểu ra, thì thào: “Khó trách hấn biết rõ chuyện mẫu thân ta, khó trách hấn hiểu rõ người Thiên Vân như vậy, hấn căn bản chính là...”

Gian tế Thiên Vân a!

Đào Hoa lạt lo lắng rồi, hai tay nắm cổ áo Tần Nghiêu Huyền: “Nghiêu Huyền, chàng có biết người Thiên Vân lắm mưu ma chước quỷ lắm không? Chàng còn dám dùng hấn sao?”

Chỉ sợ sau khi hài tử An Dịch ngồi lên ngai vàng, nắm binh quyền Ngạo Quốc trong tay, An Dịch lại hiểu rõ Ngạo Quốc như lòng bàn tay, hấn sẽ bòn rút mồ hôi nước mắt nhân dân, phụng dưỡng phụ mẫu ở Thiên Vân.

“Người Thiên Vân thì thế nào. Trong thân thể Hoa nhi cũng có một nửa là máu của người Thiên Vân, trẫm vẫn yêu nàng!”

“Ta và hấn không giống nhau! Ta từ nhỏ được chàng nuôi lớn, làm sao có thể có lòng khác với chàng? Có chút tâm tư nào cũng bị chàng nhìn thấu, che giấu cũng không được.” Nàng lắc đầu nói không được không ngừng, Đào Hoa sắp túm hống cổ áo Tần Nghiêu Huyền.

“Trẫm kiêng kỵ hấn, hấn cũng kiêng kỵ trẫm. Ít nhất trẫm là ân nhân cứu mạng của hấn.” Ý bảo Đào Hoa an tâm đừng lo lắng, Tần Nghiêu Huyền cũng không giấu giếm, nắm cổ tay nàng: “Huống hồ cháu ngoại duy nhất của hấn trong tay trẫm. Hấn là người thức thời, đương nhiên hiểu phải làm thế nào mới đúng.”

Đào Hoa nghiêng đầu, vẻ mặt tràn đầy nghi hoặc.

Tần Nghiêu Huyền nói: “Năm đó Hoa nhi bị hạ độc, ta cũng đã đề phòng Quốc sư. Nếu hắn thật sự có dị tâm với trẫm, trẫm lập tức uống thuốc đoạn cổ, lúc đó tính mạng Hoa nhi cũng không còn.”

“ ... ”

Thật giỏi tính toán! Đào Hoa dùng ngón tay chỉ chỉ lồng ngực Tần Nghiêu Huyền, ủy khuất lại không cam lòng, rồi lại muốn bật cười.

“Làm sao chàng biết An Dịch quan tâm ta? Ngộ nhỡ hắn muốn giết ta thì sao? Khi đó chàng mới bảy tuổi, lòng đã thâm sâu như vậy sao, đồ bại hoại này!”

Tần Nghiêu Huyền nắm lấy tay nàng hôn một cái, khấn thiết nói: “Không biết, nếu hắn muốn Hoa nhi toàn mạng, hắn không thể xuống tay với ta.”

“Vì sao?” Đào Hoa cảm thấy người như An Dịch, hoàng quyền còn không sợ, từng câu từng chữ nói ra đều lạnh lùng như băng, làm sao có thể có chút xíu nhân tình.

Đào Hoa mỗi lần nhìn thấy An Dịch, trong lòng Đào Hoa sinh ra một cảm giác khó nói.

Tay hắn rất lạnh, cách một sợi tơ bắt mạch nàng cũng có thể cảm nhận được. Rõ ràng hai đầu lông mày cũng không có chút biến hóa, gương mặt bình tĩnh, một biểu cảm nhỏ cũng không cho nàng thấy. Trên người hắn không nhiễm một chút khói bụi thế gian nào, ngay cả vạt áo cũng có mùi vị tiên nhân.

Nam nhân như vậy... Vậy mà lại ngủ với các phi tử trong hậu cung, dù là bịt mắt các nàng cũng làm các nàng nhớ mãi không quên.

Đào Hoa cảm thấy có chút đáng sợ.

“Cứu cứu.”

Bàn tay đang viết đơn thuốc của hắn dừng lại, “Nương nương gọi ta?”

“Bệ hạ nói, người là cứu cứu của ta.” Trong nháy mắt Đào Hoa thấy chột dạ. Bởi vì ngữ điệu của hắn là châm chọc, dường như đang hỏi nàng gọi ai, ta và người có quan hệ gì.

“Ừ, miệng đúng là rất ngọt, cũng rất thành thật.”

Đặt bút xuống, An Dịch một bên đốt lư hương, một bên nhìn dung mạo Đào Hoa, “Nương nương ở mãi trong cung cũng không thấy vui vẻ, rốt cuộc người suy nghĩ cái gì?”

“Ta...”

Tâm tư nhỏ bị vạch trần, Đào Hoa nắm góc thảm, nhỏ giọng nói: “Ta muốn biết chút chuyện về mẫu thân và phụ thân.”

“Không phải Hoàng thượng có khẩu dụ, nương nương đừng hỏi chuyện này nữa sao?”

An Dịch thu dọn hòm thuốc, thấy ánh mắt sáng rực của Đào Hoa đổi

theo hấn lại lắc đầu: “Nương nương là Hoàng thượng nuôi lớn ngay khi mới ra đời, câu đầu tiên biết nói là tên hấn, người thân nhất chính là hấn, phụ mẫu ruột thịt có liên quan gì ở đây? Huống hồ mẫu thân người là người Thiên Vân, những chuyện nàng làm cũng chẳng vẻ vang gì, nói ra cũng chẳng êm tai.”

Nhớ tới lời Thái hậu từng nói Hoa phi hại chết thai nhi trong bụng bà, bản thân nàng lại bị hạ độc, Đào Hoa biết rõ An Dịch nói không sai.

“Nhưng phụ thân ta...”

“Tỷ tỷ rời Nam Cương đến Ngạc Quốc, trên đường đi mới phát hiện ra đã mang thai, ai biết tốt cùng là người nào? Chỉ sợ nam nhân kia cũng không biết có người. Thế nhân cho rằng phụ thân của người là tiên đế, nương nương cũng cứ cho là vậy đi.”

Nàng chỉ tò mò, hỏi có một chút mà đã bị nói cạnh khoe, mặt Đào Hoa đỏ lên, nhưng lại không biết phản bác thế nào. đành phải nhỏ giọng gọi một tiếng cậu.

“Ừ, được thôi cháu gái.”

Rốt cuộc An Dịch cũng ngừng những lời nhục nhã nàng, Đào Hoa âm thầm thở nhẹ ra, ánh mắt liếc về phía cửa phòng.

Nàng nghe thấy tiếng cười khế của An Dịch.

“Chẳng qua mới ba ngày không gặp Hoàng thượng, nương nương đã thương nhớ hấn rồi sao? Quốc sự quan trọng, trung thu sắp đến, Hoàng thượng phải mở tiệc chiêu đãi hoàng thân quốc thích, chăm sóc quan lại. Lại bởi vì chuyện nương nương mà lao tâm khổ trí về Phụng vị. Đại Diễn vẫn còn loạn thần tặc tử, Nam Cương thế cục rối loạn, lại còn thư mời ở Thiên Vân.”

Nghe xong Đào Hoa thấy vô cùng đau đầu, làm Hoàng đế quả nhiên bận bịu muốn chết.

“Hoàng thượng mới đăng cơ chưa tới nửa năm, đương nhiên muốn chăm lo việc nước, kính xin nương nương...”

“Ta không có nói hấn nên ngày ngày ở bên ta!” Đào Hoa vừa tức giận vừa ủy khuất.

Thâm cung tường cao vời vợi, nàng không dám bước chân ra khỏi Kim Ti Uyển, chỉ có thể cùng Hạ Chu và A Mật Đóa nói mấy câu. Mấy chuyện phi tử nào mang thai, được phong phi, được giáng cấp, ai cùng ai tranh đấu, những chuyện này kiếp trước Đào Hoa cũng đã nghe qua.

An Dịch vẫn còn cười nàng: “Huống hồ trong hậu cung phi tử có tin mừng như vậy, về tình về lý, Hoàng thượng cũng nên qua nhìn một cái. Cũng không thể hàng đêm đến chỗ nương nương. Nương nương nên quen dần đi.”

“Hấn đến hay không, ta cũng ngoan ngoãn uống thuốc.”

Nói là nói như vậy nhưng Đào Hoa vẫn hay lén nhử ít thuốc đi, nửa tháng gần đây nàng nôn ra rất nhiều thuốc.

Bởi vì có Tần Nghiêu Huyền, thân thể nàng tốt hơn rất nhiều, sớm hoài thai cũng coi như cho ngại vị Hoàng đế của hấn một chuyện tốt. Đào Hoa nhìn An Dịch, rõ ràng cách kia mặc dù Tần Nghiêu Huyền đồng ý, nhưng nội tâm nàng vẫn vô cùng xúc động và tức giận.

“Cửu cửu, năm nay ngươi bao nhiêu tuổi rồi?” Có lẽ hấn cũng đã sớm có thể thiếp và con nối dõi rồi.

“So với người lớn hơn vài tuổi thôi, không già.”

“Lớn hơn mấy tuổi vậy?”

“So với người lớn hơn ba tuổi mà thôi, đứa trẻ to xác.” Hấn còn cố ý nói thẳng nàng tâm tính ngây thơ, Đào Hoa tức giận muốn đánh nhau với hấn.

An Dịch thu dọn hòm thuốc, vuốt vuốt tay áo chuẩn bị rời đi, rồi lại quay người nhìn Đào Hoa đang buồn thiu, hỏi: “Nếu nương nương thấy nhàm chán hay là xuất cung một chuyến?”

“Xuất cung sao?”

Nghe thấy hai chữ này, trái tim Đào Hoa nảy lên. Nàng sớm biết kinh thành Ngạc Quốc phồn hoa náo nhiệt, nhưng trong cung này ngốc mười năm, ngoại trừ cung nữ chính là thị vệ. Đi đến Giang Nam bởi vì gặp Giản Sơ mà nàng cũng không tận hưởng.

“Đúng vậy, người có muốn xuất cung ngắm cảnh ngoài kia không...”

Quả nhiên bị giam đã quá lâu, thậm chí tâm tư nhỏ bé trước kia cũng không còn nữa. Đào Hoa vốn sợ hãi nhưng lá gan cũng rất nhanh lớn lên.

Hôm nay Tần Nghiêu Huyền cũng không đến đây, vì sao nàng không thể ra ngoài ngắm cảnh?

“Nương nương nếu muốn đi, ta biết một chỗ thuận tiện trốn ra.”

“Sao? Không phải ngồi kiệu ra ngoài tiện hơn sao?”

An Dịch thở dài, bộ dạng của nàng thật giống như nàng chỉ mới ba tuổi, chỉ biết chơi mà thôi. “Nương nương muốn mang theo mười bảy mười tám thị vệ trông coi, tám mươi cung nữ theo sau, muốn mua đồ chơi cũng phải nhìn xem người bán hàng có phải thích khách hay không sao? Hơn nữa Hoàng thượng sẽ cho phép nương nương một mình xuất cung sao? Ta vừa rồi mới khuyên người, quốc sự quan trọng...”

“Ta sẽ lén lút chuồn đi!” Đào Hoa đỏ mặt ngẩn hấn nói tiếp, “Lúc trước ta đi Giang Nam hầu bao vẫn còn bạc, có lẽ vẫn đủ đi?”

“Nương nương biết kinh thành có những gì không?”

“...” Đào Hoa trầm mặc.

“Nếu gặp nguy hiểm phải làm thế nào?”

“...” Lại trầm mặc.

An Dịch nhẹ nhàng cười: “Chẳng bằng đi theo ta cho rồi.”

“Oa! Cứu cứu thật tốt!”

Tiếng gọi cứu cứu này là xuất phát từ đáy lòng vậy nên ngữ điệu của An Dịch cũng thêm mấy phần dịu dàng. Dường như trong nháy mắt có mối quen hệ huyết thống ấm áp, Đào Hoa vui vẻ cười khảnh khách. Suy nghĩ không bằng hành động, đêm đó Đào Hoa đuổi Hạ Chu và một thị nữ khác ra ngoài, cũng bảo Lục Thiên Hành đi nơi khác, sau đó lặng lẽ men theo cổng sau nhà tắm công cộng.

Truyện được edit và đăng tại web [lustaveland](http://lustaveland.com). Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang copy. Mong bạn sẽ vào đọc ở trang chính chủ để ủng hộ nhóm để nhóm có động lực nhanh chóng hoàn thiện bộ hơn nhé.

Đào Hoa nhìn thấy bạch y đứng bên sông Tinh Hà, một công tử tiêu sái đến nỗi làm Đào Hoa suýt không nhận ra.

An Dịch bảo nàng chớ lên tiếng, một tay nắm lấy tay nàng, đi vào trong biệt viện của nô bộc trong cung, mũi chân khẽ nhún lập tức kéo Đào Hoa bay lên không trung.

“Khinh công là có thật nha!”

Dựa vào thân cây, ánh mắt Đào Hoa hiện lên hai chữ sùng bái, “Cửu cửu, có phải võ nghệ người rất cao cường không? Chúng ta bay lên cây được không?”

“Đã lâu ta không vận động gân cốt, không cách nào có võ nghệ cao cường được. Hơn nữa ta và người không phải là khỉ, lên cây làm cái gì?” An Dịch dùng quạt gõ trán nàng, “Nương nương vừa ra khỏi cung đã quên dịu dàng lễ nghĩa rồi sao? Lúc làm Hoàng hậu nương nương, người nên nhớ lấy những thứ này.”

Đào Hoa không khỏi bĩu môi. Nhưng trưởng bối yêu thương nàng, nàng chỉ lải nhải ba câu rồi cùng đi.

Hoàng cung canh phòng nghiêm ngặt, một đoạn đường dài đều có người canh gác, Đào Hoa theo An Dịch giấu mình vào bóng đêm lặng lẽ bước đi, lòng bàn chân đau nhức nhưng đôi mắt mở to.

“Đây là Bách phố, trước giờ giới nghiêm, người ta đã lên bày bán ở các quầy hàng, hôm nay là ngày rất náo nhiệt. Đồ ăn vặt, văn chương quý hiếm, nơi này đều có.” An Dịch dắt tay Đào Hoa,

“Người đừng có đi lạc nếu không ta trở về sẽ không biết ăn nói thế nào với Hoàng thượng.”

“Ta sẽ không đi lạc đâu!”

Ánh mắt nàng dán vào mút quả đường mật sáng bóng, Đào Hoa lắc tay An Dịch, cả hai đuổi theo người bán hàng rong. Mua xong hai phần, Đào Hoa lại mua thêm kẹo mạch nha và đèn hoa đăng, màu đường nhuộm kín hàm răng trắng của nàng.

Ngay cả khăn tay nàng cũng mua, chỉ tốn một chút bạc vụn, tay nghề ở đây so ra kém thợ trong cung nhưng vẫn có phong cách riêng. Đào Hoa dùng góc áo lau miệng, tính toán tiền còn lại trong ngực sau đó chạy tới chỗ bánh bao thịt.

Bách phố cũng không dài tới trăm dặm, nhưng Đào Hoa chưa đi được nửa, bụng đã no đến nỗi không bước đi nổi nữa rồi.

An Dịch một tay cầm bát rượu, ngồi bên bàn gỗ nhỏ đưa cho nàng cái thìa: “Muốn về sao?”

“Còn sớm mà phải không?”

Nhìn chuỗi đèn đóm trước mặt, Đào Hoa không muốn về ngay. Dù sao chuyện trốn ra ngoài mạo hiểm như vậy, ngộ nhờ Tần Nghiêu Huyền bắt được, cái mộng của nàng chắc chắn sẽ nở hoa. Không chừng Không chừng còn nhốt nàng trong phòng vài ngày.

Cũng được. Hôm nay Hoàng thượng đồng ý qua chỗ Uyển phi rồi.” An Dịch nhấp ngụm rượu, Đào Hoa ăn một chút đồ ngọt, hân nhắc nhỏ, “Ăn nhiều dễ bị chóng mặt đấy.”

Nếp cẩm ăn rất ngon, Đào Hoa ăn hết một bát lớn, mùi rượu không khỏi bốc lên qua hơi thở.

Giờ đi đường nàng chưa chắc nàng đã đi được rồi.

“Không bằng tìm một nơi nghỉ một chút?”

An Dịch chỉ một ngõ bên ngoài Bách phố, ở đây rất nhiều lầu cao, Đào Hoa tò mò rằng đây là thư viện hay kỹ viện, nhưng cũng chẳng

quan tâm nhiều vì cảm giác chóng mặt đã đánh tới.

Mới mở cửa vào, nàng đã thấy choáng váng.

Trước mặt là các mỹ nữ, áo đỏ áo hồng, ngập tràn mùi son phấn. Lại nhìn những người này ăn mặc hở vai hở ngực, Đào Hoa a một tiếng, nhìn An Dịch, da đầu tê rần.

Nơi này là thanh lâu a!

“Những tiểu mỹ nhân này rất hiểu chuyện đấy, người chỉ cần vào trong đó nghỉ ngơi, sẽ có người vào gảy đàn ca múa, hầu hạ vô cùng thoải mái.” An Dịch vừa nói vừa kéo một cô nương xinh đẹp bước lên lầu, cố ý phân phó những người còn lại phải chăm sóc Đào Hoa thật tốt.

Truyện được edit và đăng tại web [lustaveland](http://lustaveland.com). Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang copy. Mong bạn sẽ vào đọc ở trang chính chủ để ủng hộ nhóm để nhóm có động lực nhanh chóng hoàn nhiều bộ hơn nhé.

Mấy vị mỹ nữ lập tức dìu Đào Hoa vào một phòng yên tĩnh, tao nhã, không có mùi vị tục tĩu.

Đào Hoa dựa vào giường, nằm lên gối mềm, trong phòng như có mùi bánh ngọt, trà thơm. Huân hương tỏa ra khí trắng, cánh cửa mở ra, vài nữ tử che mặt bước vào đàn hát, vô cùng đẹp mắt đẹp lòng.

Đáng tiếc Đào Hoa nghe không lọt tiếng đàn. Nàng đã nghe đủ các loại nhạc của nhạc công trong cung trong các buổi yến tiệc, đâu còn nhìn đến những thứ này?

Một khúc nhạc đã xong, Đào Hoa cũng không keo kiệt mà thưởng bạc vụn. Dường như cô nương kia lần đầu tiên bị nhục nhã như thế, khóc sụt sùi rồi đi.

Một vũ nàng khác vào tấu hài, Đào Hoa còn bạc cũng không thưởng thêm

“Cô nương này là An tiên sinh cố ý phân phó phải hầu hạ cho tốt, chúng ta không dám sơ suất!” Tất cả giống như đem hết tài nghệ ra,

thấy Đào Hoa bất mãn, các cô nương thanh lâu vừa căng thẳng vừa ủy khuất.

Nào có nữ tử đến chơi thanh lâu! Các nàng chỉ biết hầu hạ nam nhân, đâu biết hầu hạ nữ nhân như thế nào?”

“Cô nương này vốn đã khuynh quốc khuynh thành, hoa khôi trong lâu so ra còn kém, chúng ta hầu hạ thế nào được? Bán rẻ tiếng cười nàng cũng không nhìn đến!”

“Không bằng... Không bằng người kêu kỹ nam đến đi?” Có người nhỏ giọng lên tiếng, “Những kỹ nam thư sinh duyên dáng ấy, không bằng vừa mắt cô nương đây?”

Thật sự là không có chiêu nào không dùng, ông chủ thanh lâu đánh phải ra lệnh tìm hết các kỹ nam đầu bảng về.

Một người sợ nàng không vừa ý, mười bảy mười tám người lại quá nhiều, đành phải chọn lọc từ từng tốp lấy một hai người, cuối cùng tổng cộng mười nam tử tiến vào phòng.

Đào Hoa thấy đầu vô cùng choáng váng.

“Cô nương đừng đuổi chúng ta.” Kỹ nam nhỏ nhất không lớn hơn Đào Hoa nhiều lắm, bất quá mười lăm mười sáu, gương mặt còn vương nét trẻ thơ, “Ông chủ nói, nếu làm cô nương bất mãn, từng người sẽ phải ném roi. Ngoài kia có mấy tỷ tỷ đã bị phạt rồi.”

Đau đầu quá. Đào Hoa nhìn các nam nhân xếp hàng trước mặt, trong lòng cũng thấy mới lạ.

Nhớ tới lúc Tần Nghiêu Huyền tuyển tú nữ vào cung làm phi, cũng giống như vậy, gần trăm nữ nhân ở trước mặt cho hắn tha hồ chọn lựa.

Vậy nên nàng bây giờ... Coi như là đi chơi kỹ viện rồi đúng không?

Đang say rượu, Đào Hoa nhìn mười nam tử trước mặt, quả thật cũng có chút thuận mắt nàng.

“Các người có tài năng gì?” Đối với chuyện đi chơi kỹ viện Đào Hoa vốn không hiểu rõ, cười hì hì hỏi, “Có phải cũng giống như các cô nương ở đây, chơi đàn ca múa hay là ngâm mấy câu thơ trơ hứng?”

Đám kỹ nam nhìn nhau, không biết ý cô nương này là gì.

Nếu quả thật nàng chỉ muốn chuyện chuyện tao nhã như lời nàng nói, những kỹ nữ ngoài kia cũng sẽ không bị phạt. Nhưng nếu không phải, mà là nàng tới đây tìm đêm xuân mua vui, thì mười kỹ nam cũng quá là phô trương đi.

Đào Hoa nhìn qua còn rất nhỏ, thân thể mảnh mai, gầy yếu, đương nhiên là khuê nữ được giáo dục trong khuê phòng.

Thân phận có thể còn rất cao quý.

Người lớn tuổi nhất suy tư hỏi: “Cô nương là hiếu kỳ muốn biết chuyện phòng the?”

“Phòng the có cái gì mà phải tò mò chứ? Không phải cởi y phục, nằm xuống, mở chân ra là xong sao.” Gương mặt Đào Hoa ửng đỏ vì ngà ngà say, hơi thở ẩn chứa mùi rượu, “Chuyện này ta so với các người rõ hơn nhiều. Không có gì vui, nói chuyện khác đi.”

Hóa ra là tiểu nương tử đã xuất giá sao?

Mọi người càng bối rối, vốn tưởng chỉ là tới đây bồi một đêm xuân, nào ngờ cô nương gia đã là hoa có chủ. Nhìn cách ăn mặc của cô nương này vô cùng cao quý, phu gia đương nhiên quyền cao chức trọng, dám chạm vào nàng ta, chỉ sợ ngày mai chết không ai biết.

“Các người câm hết rồi sao?”

Thấy bọn họ buồn rầu im lặng, Đào Hoa có chút bất mãn, “Từng người một nói chuyện cho ta nghe, giờ ta không hài lòng một chút

nào!”

Tên kỹ nam giỏi nhìn mặt người khác nói chuyện vội vàng tiếp lời Đào Hoa: “Cô nương nói chuyện phòng the hiểu rõ hơn cả chúng ta. Nhưng chỉ là nằm xuống hưởng thụ thì có bao nhiêu lạc thú chứ? Chuyện phòng the vốn có rất nhiều cái hay, chúng ta từ từ nói cho cô nương nghe.”

“Ồ, còn có những cái hay gì cơ?”

Đào Hoa nghe vậy lập tức hứng thú: “Có cách nào giúp ta chơi hần không?”

Đám kỹ nam kiên trì nói: “Đương nhiên là có.”

“Nói mau!”

Đào Hoa vội vã mở hầu bao, rải vàng ra giường. Nàng nhớ lại mỗi lần trên giường cầu xin Tần Nghiêu Huyền, một chút mặt mũi nàng cũng không có. Chỉ có thể chịu đựng bị hần đè xuống làm tới khi nào hần thỏa mãn thì thôi, hơi men bốc lên đầu làm lá gan của Đào Hoa to lên rất nhiều, nàng vô cùng hiểu kỹ chuyện này.

Đám kỹ nam thấy nàng phản ứng như vậy, bắt chắp khó khăn, nhận tiền thưởng nhỏ giọng nói cho Đào Hoa nghe.

“Nếu cô nương muốn chủ động, không bằng như vậy...”

Chỉ dựa vào lời nói thì khó diễn đạt rõ, người nọ tiện tay kéo nam tử bên cạnh ý bảo hần nằm xuống, sau đó hai chân cong lên ngồi lên bụng hần.

Đào Hoa đương nhiên biết tư thế này, lắc đầu liên tục: “Như vậy quá mệt, hơn nữa vào vô cùng sâu, chỉ vài cái là xương cốt ta mềm nhũn, phía dưới dập dính dán vào nhau cũng không thoải mái.”

Nghe nàng nói vậy, kỹ nam xấu hổ, lập tức đổi mấy tư thế khác cho Đào Hoa xem.

“Không, không, như thế rất mệt đó!” Đào Hoa ủy khuất bĩu môi, “Nếu làm tư thế đó sao ta có thể chịu đựng hai canh giờ? Nửa canh giờ ta

đã tê liệt rồi.”

“Thân thể phu quân cô nương quả nhiên cường tráng.” Nào có ai sinh hoạt vợ chồng được hai canh giờ? Đám kỹ nam thay đổi tư thế liên tục đã thấm mệt, ngồi la liệt trên mặt đất, cởi áo ngoài nói: “Nếu trực tiếp làm chuyện đó, đương nhiên là mệt mỏi rồi. Sao cô nương không thử một cái gì khác?”

“Cái gì cơ?”

“Ví dụ như cởi quần áo, thổi sáo, nói những lời dâm đãng. Cũng có thể dùng ít dâm cụ trợ hứng.”

Trong gian phòng từng động tác mô tả theo lời nói được biểu diễn trước mặt Đào Hoa, tỉ mỉ căn kẽ, dâm dục đều được phô bày. Đào Hoa vẫn lắc đầu, mấy thứ này coi như nàng chưa từng thử qua nhưng kiếp trước cũng được ma ma dạy dỗ.

Một người cởi y phục, lộ ra lồng ngực cường tráng, một người giải thích phải quyền rũ nam tử ra làm sao. Giơ tay nhắc chân cũng có thể phong tình tới mê người. Đào Hoa chống cằm, rõ ràng muốn nhìn kỹ học hỏi, nhưng nghĩ đến chuyện mỗi lần làm là Tần Nghiêu Huyền xé y phục hoặc trực tiếp luồn qua váy, nàng lập tức cười khổ.

“Có cách nào nhanh hơn một chút không? Phu quân ta luôn xé y phục của ta, y phục dù đẹp mê người cũng không thoát khỏi số phận đó đâu.”

“Cô nương cũng có thể làm cho phu quân chậm một chút mà.”

Người nọ nói xong kéo mở lồng ngực, tư thế đương nhiên quyền rũ mê người, nhưng vóc người hơi gầy, chỉ miễn cưỡng chấp nhận được.

Đào Hoa thở dài một tiếng. Nhớ tới dáng người Tần Nghiêu Huyền, lại nhìn mấy người trước mặt, nàng mới biết thế nào là cực phẩm.

“Được rồi, các người đừng cởi nữa. Phu quân ta ngay cả khi cởi y phục cũng mê người hơn các người.”

Nàng vừa thốt ra những lời này, gương mặt đám kỹ nam tối sầm.

Từng chiều từng thức này là bao công bọn họ được dạy bảo đấy, làm sao có thể so ra kém nam tử ngoài kia?

“Quả nhiên người tình trong mắt cô nương hóa Tây Thi...”

Đang lúc mọi người tức giận nhưng không dám nói gì thì cửa bị đẩy ra.

“Ai đó?”

Ai dám xông vào thanh lâu thế? Đám gác cổng sao không ngăn lại?

Đám kỹ nam lập tức cảnh giác, chỉ thấy một thân nam tử lạnh lẽo tay cầm vũ khí bước vào, sắc mặt âm trầm lộ rõ vẻ tức giận.

Ánh mắt đảo qua đám kỹ nam quần áo không chỉnh tề, ánh mắt sắc như đao làm cho người ta đổ mồ hôi lạnh. Đám kỹ nam rung mình một cái, muốn há miệng nói cũng bị bộ dạng lạnh lùng như băng của nam tử dọa sợ tới mức mặt trắng bệch.

“Dám đến kỹ viện? Những kỹ nam này có vừa ý nàng không?”

“Nghieu Huyền!”

Đào Hoa vui vẻ ngồi dậy, hoan hô nhào và ngực hấn. Trong lòng luôn nhớ có hấn xuất hiện là chuyện vui nhất trên đời.

Nàng túm quần áo Tần Nghiêu Huyền, lộ ra lồng ngực nàng thêm muốn đã lâu, cọ cọ gương mặt vào, âu yếm, “Ta đã nói rồi, Nghiêu Huyền cởi y phục cũng mê người hơn bọn họ.”

Trước mặt mọi người dám cởi quần áo hấn!

Tần Nghiêu Huyền tức giận muốn đưa tay đánh nàng, trừng trị nàng tội khi quân phạm thượng, không biết rằng long thể của hấn không thể tùy ý lộ ra ngoài sao?

Nhưng cái đầu nhỏ trước ngực không trong trạng thái bình thường, gò má đáng yêu đỏ bừng, nhất là câu nói kia, bàn tay của Tần Nghiêu Huyền rút cuộc nắm lấy eo nàng.

“Cút ra ngoài.”

Hắn vừa dứt lời, đám kỹ nam tông cửa xông ra, người đi cuối vẫn không quên khép cửa lại.

“Quý nhân này có lai lịch gì?” Ông chủ kỹ viện vẻ mặt đau khổ gọi bọn hắn lại, ý bảo không được nhiều chuyện, còn giờ tay thủ thế cắt cổ. Trong lòng mọi người lạnh run, bước đi vài bước đã nghe bên trong tiếng kêu thảm thiết.

Truyện được edit và đăng tại web [lustaveland](#). Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang copy. Mong bạn sẽ vào đọc ở trang chính chủ để ủng hộ nhóm để nhóm có động lực nhanh chóng hoàn nhiều bộ hơn nhé.

“Đừng nói là có tai nạn chết người nha?”

Người gan lớn lặng lẽ dừng lại lắng nghe, nhưng trong chốc lát, giọng nói khàn khàn nhuốm tình dục vọng ra làm hắn kinh hồn bạt vía, đợi cho lúc âm thanh trong phòng dứt quãng, hắn đếm ngón tay, quả nhiên hai canh giờ, nhưng vẫn chưa kết thúc.

Trong phòng Đào Hoa chỉ dây dưa một lát đã cảm nhận được nguy hiểm.

Đôi mắt của hắn làm cho người ta cực kỳ sợ hãi, giống như gió bão sắp ập đến, Đào Hoa không khỏi sợ run người. Lúc này nàng mới thò tay khép lại vạt áo trước ngực cho Tần Nghiêu Huyền, “Nghiêu Huyền, sao chàng xuất cung?”

“Tiếp tục đi.”

Bắt được tay Đào Hoa, Tần Nghiêu Huyền nhướn lông mày, tiếng nói trầm thấp đáng sợ: “Không phải vì trẫm sợ Hoa nhi đến kỹ viện không vừa lòng với kỹ nam ở đây nên cố ý đến thỏa mãn nàng hay sao?”

“Ta nào có...”

“Vừa rồi không phải nàng so sánh ta với đám kỹ nam ở đây sao? Hả?” Há mồm cắn cổ nàng, Tần Nghiêu Huyền dùng sức hơn, lưu

lại một chuỗi dẫu rằng, “Nếu trầm đến trễ hơn một lát, có phải nàng sẽ so sánh trầm và đám kỹ nam này ai làm nàng thoải mái hơn phải không?”

Đào Hoa xấu hổ đánh hấn: “Ta sẽ không cùng bọn họ làm chuyện này đâu, sao chàng có thể nghĩ vậy? Rõ ràng chàng hạ độc ta, nếu ta thật sự nhận huyết tinh của người khác ta chỉ có con đường chết!”

“Nàng còn biết đó!”

Nắm chặt cổ tay nàng, tiếng khớp xương canh cách vang lên làm Đào Hoa đau đớn, nhưng kêu nàng cũng không kêu nổi nữa rồi. Tiếng lụa bị xé toạc, Tần Nghiêu Huyền tỉ mỉ kiểm tra xem trên thân thể Đào Hoa có dấu vết lạ nào không mới yên tâm.

“Nơi này là thanh lâu, Hoa nhi có biết sẽ phát sinh những chuyện gì không?” Nén nộ khí, Tần Nghiêu Huyền nhìn dăm cụ khắp phòng càng lo lắng, ôm ngang Đào Hoa lên ghế, tách hai chân nàng ra gác lên tay vịn.

“Ta sẽ không cùng người khác làm chuyện này đâu mà.”

Lời nói nhuốm hơi men, Tần Nghiêu Huyền vung tay đánh mông nàng, dẫu tay nắm ngón đỏ rực nổi bật trên làn da sừng tấy. Đào Hoa đau đến nổi bật khóc, ủy khuất hừ hừ: “Chàng khi dễ ta... Khi dễ ta...”

“Quả nhiên bị trầm làm hư rồi.” Quyết tâm không để ý đến nước mắt nàng, Tần Nghiêu Huyền cầm nhuyễn tiên quất hai cái vào mông nàng, “Tự ý xuất cung, đến kỹ viện, Hoa nhi muốn bị dìm xuống sông hay sung quân kỹ?”

“Sao không phải chém đầu chứ...”

Đào Hoa rụt cổ, nhuyễn tiên vẫn cứ đánh ở phía dưới, bầu ngực sữa rung lên, hai quả anh đào vì đau đớn mà đứng thẳng, Đào Hoa không dám khóc nữa.

Người trước mặt đã thật sự nổi giận. Tần Nghiêu Huyền tận sự nguy hiểm làm nàng hít thở không thông, rõ ràng bản thân nàng đã bày ra bộ dạng phóng đảng như vậy nhưng hấn vẫn đứng thẳng, không có

chút động tình nào.

Giống như chuẩn bị bắt đầu một trận trừng phạt kéo dài.

“Rơi đầu sao? Một đao sáng khoái như vậy thì quá tiện cho Hoa nhi rồi. Trầm cố ý đến Kim Ti Uyển, ai ngờ trên giường không có bóng dáng Hoa nhi.”

Tần Nghiêu Huyền trông thấy các loại thuốc trợ hưng trên bàn, xem xét một chút sau đó lấy một lọ thuốc cao hồng nhạt. Ngón tay thon dài dính thuốc nhét vào hoa huy*t nàng, đầu ngón tay ma sát khe thịt nhỏ nhỏ, cao thấp lên xuống, lúc d*m thủy tràn ra, hấn đè âm để giấu mình trong mép thịt xuống, móng tay dùng sức bấm một cái.

“A! Đau!”

Vừa đau vừa thoải mái, nhưng lại xấu hổ đến nỗi ngón chân nàng cuộn lại. Đào Hoa vô lực đập hai chân, dưới thân một cỗ nóng bỏng làm miệng lưỡi nàng đắng khô. m đế bị xoa dượt sưng lên, ngứa ngáy, Đào Hoa khó chịu hừ vài cái, toàn thân mềm mại ửng hồng.

“Còn chảy nước sao? Trách không được gọi những mưòi kỹ nam.”

Ba ngày chưa làm nên mật huyết chặt chẽ vô cùng, cái lỗ nhỏ dưới ánh nến đóng mở. Ngón tay lại lấy thêm chút thuốc cao, tham lam tiến vào bên trong, hoa huy*t ẩm ướt cắn mút, hút hấn tới nơi sâu hơn.

“Muốn lắm sao?”

Cố ý bôi thuốc cao sâu trong hành lang hoa huy*t, Tần Nghiêu Huyền cúi người, ngậm lấy nhũ hoa căng cứng, liếm láp gặm cắn, mãi cho đến khi nếm được vị máu tươi nhàn nhạt.

“Ừ... Muốn... Muốn...”

d*m thủy tràn lan dưới thân, nàng không bị trối lại nhưng thân thể vẫn uốn éo trên ghế, Đào Hoa sớm đã học hỏi cách chủ động mà kỹ nam đã dạy.

“Trước tiên nói một chút nàng sai ở đâu?” Thừa dịp nàng động tình

mà cần vú nàng, máu tươi thấm ra ngoài, Đào Hoa ủy khuất ưm một tiếng. Vừa muốn há mồm, dưới thân truyền đến đau đớn như bị xé rách.

Cúc huyết lâu không được tiến vào vị một viên ngọc nhỏ chống đỡ, bị đẩy mạnh vào trong làm Đào Hoa sợ tới mức lắc đầu liên tục.

“Không biết sao?” Tàn Nghiêu Huyền lại dùng sức ấn vào, Đào Hoa lệ đã rơi đầy mặt.

Nàng muốn nói không nên đi đến thanh lâu nhưng mở miệng ra chỉ có tiếng cầu xin tha thứ, “Đừng... Đừng như vậy! Sẽ hư... Sẽ rách mất đấy...”

“Nàng yếu ớt quá đấy!”

Cuối cùng hắn cũng không nhét vào ngay mà Tàn Nghiêu Huyền lấy một viên khác, trực tiếp nhét vào hoa huyệt đầy nước, sau đó xoa nắn hoa huyệt. d*m thủy óng ánh chảy tới khe mông đã bôi trơn giúp viên ngọc chen được vào cúc huyết, chống đỡ đường ruột. Trước sau đè ép làm Đào Hoa vô cùng khó chịu, vào lúc hắn nhét một viên nữa, nàng òa khóc tiét ra. hoa huyệt phun dịch thể vào mặt, vào quần áo Tàn Nghiêu Huyền.

côn th*t nóng bỏng vô cùng, nghiền tại hoa huyệt làm người ta sợ hãi.

Đào Hoa vừa định cầu hắn nhẹ chút, hắn lại mãnh liệt thẳng lưng, côn th*t vừa to vừa dài tựa như muốn xuyên thủng nàng.

“Ô ô!”

Còn không kịp thở dốc, côn th*t đã ra vào mãnh liệt, d*m thủy văng ra, Đào Hoa cảm thấy đau đớn cả cúc huyết và hoa huyệt.

Hắn chỉ mới thúc vào vài cái Đào Hoa đã thét chói tai, nhiều lần đâm mạnh vào tử cung, Đào Hoa không còn sức lực rên rỉ, nhưng Tàn Nghiêu Huyền vẫn cố ý thúc vào sâu bên trong, mấy chục cái sau cùng Đào Hoa bỗng nhiên mở to mắt, tử cung bị bật mở, sảng khoái đánh tới, một lượng d*m thủy lớn trào ra, hoa huyệt co rút nhanh làm cho Tàn Nghiêu Huyền khuây khỏa thở dài.

Long tinh trong ngày rót vào tử cung nàng, Tần Nghiêu Huyền thò tay vuốt phần bụng nhô lên của nàng, hỏi: “Thoải mái không?”

“Ồ ô... Thoải mái...”

Mỗi lần hấn dứt vào viên ngọc phía sau cũng rung động, trước sau đều bị lấp đầy, khoái cảm kích thích làm Đào Hoa thấy thẹn, thân thể trắng nõn ửng hồng. Khoé miệng khẽ nhếch lên, dòng nước miếng trong suốt thuận theo chảy xuống ngực, Tần Nghiêu Huyền cúi đầu cắn cổ nàng, lực đạo dưới háng càng nặng hơn.

hoa huy*t bị thô bạo giày vò, cửa huyết trào ra bọt mép, thân thể co rút đến cao trào, Đào Hoa thét đến nổi mất tiếng, khi xin tha giọng nói cùng mềm mại quyến rũ vô cùng. Chỉ thấy hấn thở dốc ra vào, tiếng nước càng lúc càng rõ ràng, nàng đã bị hấn làm đến nổi thần trí mơ màng.

Truyện được edit và đăng tại web [lustaveland](#). Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang copy. Mong bạn sẽ vào đọc ở trang chính chủ để ủng hộ nhóm để nhóm có động lực nhanh chóng hoàn nhiều bộ hơn nhé.

Toàn thân bủn rủn nằm sấp, vòng eo bị nâng lên, côn th*t từ phía sau tiến vào, Đào Hoa lại run một cái, d*m thủy ẩm áp chày dọc theo dương v*t, quả thật làm hấn nổi điên.

“Còn dám hay không?”

Nhìn mái tóc Đào Hoa tán loạn trên lưng bóng loáng, Tần Nghiêu Huyền cúi người, hai tay vuốt ve nhũ thịt, há mồm gặm cắn theo sống lưng nàng.

“Đau... Đau... Đừng cắn!”

Đào Hoa lắc đầu lại gật đầu, vòng eo không tự chủ rung động nghênh đón, khoái cảm làm nàng thất thần. Nhuyễn tiên lại rơi xuống, nhưng đau đón lại mang theo khoái cảm, một roi là một trận run rẩy, Tần Nghiêu Huyền cũng nhin không được mà nghiêng răng.

Đợi cho tử cung bị rót đầy, Tần Nghiêu Huyền mới lau mồ hôi, rút

côn th*t ra ngoài, một cổ dịch trắng đục thuận theo cửa huyết sưng đỏ chảy xuống.

Ở đây không có côn ngọc, hấn duỗi ngón tay đâm vào chặn lại.

“Nghieu Huyền... Không được...”

Đào Hoa sưng muốn phát điên, ánh mắt mơ hồ nhìn phía trước, trong miệng cắn một sợi tóc cũng không phát hiện, gương mặt xuân ý e lệ làm Tần Nghiêu Huyền cảm thấy mỹ mãn.

“Thoải mái lắm sao?”

“Ừ.” Đào Hoa nhú mào, khóc không ra tiếng, “Đau quá.”

“Trẫm còn chưa phạt nàng đâu.” Thò tay vào cục huyết nàng, vỗ nhẹ mộng ý bảo nàng nhả viên ngọc ra, Tần Nghiêu Huyền nhỏ giọng nói: “Hôm nay bắt quá chỉ vài roi, lát nữa về cung đừng mơ trốn nữa.”

Đào Hoa vô lực giãy giụa muốn nhả đồ vật ra, nhưng bỗng dưng nàng thấy đau đớn.

Vết thương trên lưng đau như bị phỏng, dưới thân cũng đau nhưng không phải cơn đau nhói như lúc này.

Tần Nghiêu Huyền thưởng thức bộ dạng Đào Hoa sau khi bị hấn bắn vào, ngón tay chặn ở cửa huyết bỗng chốc ngừng lại. Theo tinh dịch đậm đặc, tơ máu nhàn nhạt chảy ra.

Hấn từ tay dò xét vào, Đào Hoa đau đến trợn mắt.

“Rõ ràng không rách.”

Thấy máu càng nhiều, lòng Tần Nghiêu Huyền cảm nhận được dự cảm xấu, cầm y phục vội mặc vào. Đứng dậy chạy ra khỏi phòng, hướng về một căn phòng tràn đầy âm thanh dâm dăng, đá vắng cửa.

Bỏ qua bộ dạng thiên kiều bá mị của nữ nhân trong phòng, ánh mắt hấn nhìn về phía nam tử đang hưởng thụ, lạnh lùng nói: “Hoa nhi

chảy máu.”

“Hả?”

An Dịch đang cười vui vẻ chợt mở mắt, tình dục tiêu tán trong nháy mắt. Hắn rút côn th*т chôn sâu trong cơ thể kỹ nữ, kéo đầu nàng ta xuống ý bảo liếm sạch, sau đó mặc y phục vào đi ra cửa.

Hắn trầm ngâm một lát, bấm ngón tay vài cái, chợt nhìn Tần Nghiêu Huyền hỏi: “Không biết giờ nên nói chúc mừng hay nên bi thương?”

Tần Nghiêu Huyền căng thẳng hơn.

Hắn hiểu con người An Dịch, tuy rằng mỗi câu nói như bông đùa, nhưng mỗi câu nói đều là thật. Hắn cũng chưa bao giờ rảnh cùng người khác nói giỡn.

Truyện được edit và đăng tại web [lustaveland](#). Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang copy. Mong bạn sẽ vào đọc ở trang chính chủ để ủng hộ nhóm để nhóm có động lực nhanh chóng hoàn thiện bộ hơn nhé.

“Xem qua rồi hãy nói.” Tần Nghiêu Huyền vào phòng đắp chăn kín cho Đào Hoa, nhưng cũng không thu dọn dấu vết hoan ái, trực tiếp đem cổ tay Đào Hoa ra trước mặt An Dịch.

Không hề cách sợi tơ hay vài mỏng, da thịt kề nhau, cẩn thận dò xét rất lâu. Cuối cùng An Dịch cũng bắt được một chút động tĩnh khác thường.

“Là hỉ mạch.” An Dịch lắc đầu nói: “Chỉ là cách giải độc còn chưa tìm ra, thai nhi này sợ không giữ được.”

“Vì sao?”

Biết bản thân đã hoài thai, Đào Hoa chưa kịp vui vẻ đã bị lời này của An Dịch đánh gãy tâm trạng.

“Hồi cung rồi nói.” Tần Nghiêu Huyền nắm chặt tay nàng, Đào Hoa lại cảm giác được hấn đang có chuyện gì đó giấu nàng.

Nàng ngẩng đầu nhìn Tần Nghiêu Huyền, đôi mắt mơ hồ.

Hành động như vậy tuyệt đối không giống hấn. Không phải là hấn cũng rất mong nàng sinh hài tử sao?

“Rốt cuộc là sao vậy?”

Đào Hoa không quan tâm thân thể khó chịu, cố ý ngồi xuống, ngữ điệu có chút ngang bướng: “Đứa nhỏ này có vấn đề gì sao? Mau nói cho ta biết.”

“Nương nương đừng kích động. Không có chuyện gì hết.”

An Dịch lắc đầu, không nhìn vào mắt Tần Nghiêu Huyền, nói thẳng: “Chỉ là trên người người có độc, sau khi thai nhi lớn lên độc tính có thể sẽ truyền cho thai nhi. Có lẽ đây cũng là chuyện tốt, chờ sau khi người sinh đứa bé ra, người sẽ khỏe mạnh lại.”

“Làm sao có thể như vậy!”

Đào Hoa sợ tới mức kêu lên: “Không nói tới đứa trẻ là trai hay gái, nói như thế chẳng phải là ta đầu độc con ta hay sao, ngay khi sinh ra đã phải tìm cho nó thuốc giải, sau đó cả đời không cho ai đụng chạm đến?”

“Loại độc này vốn là Thiên Vân chế ra để dưỡng tình nô, đương nhiên nó sẽ có tính di truyền. Một khi sinh hạ con nối dõi, phần lớn nữ nô đều bởi vì già đi mà sung công, cũng không bị loại độc này trói buộc nữa.” An Dịch nở nụ cười, an ủi: “Nhưng sao Hoàng thượng có thể đối xử với nương nương như thế? Đây cũng có thể

xem là một cách giải độc, không phải sao?”

“Đây là cách chó má gì chứ!”

Đào Hoa tức giận nhìn Tần Nghiêu Huyền nhưng hắn lại trốn tránh ánh mắt nàng. Lòng nàng dần lạnh đi.

Đợi cho An Dịch cáo từ, Đào Hoa mới ôm chần gối, mở to đôi mắt lo sợ nhìn hắn: “Nghiêu Huyền...”

“Trẫm ở đây.” Tần Nghiêu Huyền cũng không nói lại chuyện hồi cung, ngược lại bưng chén trà nóng đến bên giường cho nàng.

“Lời Quốc sư nói là thật sao?”

Rõ ràng nàng không muốn hỏi, hỏi cũng không có nghĩa lý gì, nhưng Đào Hoa là ghen trong lòng cần giấy bài, “Chàng muốn ta sinh đứa bé chỉ là muốn giải độc phải không?”

“Hoa nhi tự ý nhổ thuốc đi, trẫm còn chưa hỏi tội nàng, nàng đã dám hỏi ngược trẫm sao?”

Ngón tay nâng cằm nàng lên, Tần Nghiêu Huyền vẫn mang nợ khí như trước.

Đào Hoa ủy khuất cắn môi, muốn quay đầu đi nhưng lại tổn công vô ích. Cuối cùng nàng phải dựa đầu vào lòng bàn tay hắn, lẩm bẩm: “Chàng đã nói muốn phong đứa bé này làm Thái Tử mà. Nhưng nếu như trên người nó có độc...”

“Trẫm chưa từng nói qua chuyện này.”

Hắn là muốn trực tiếp giết chết con nàng sao?

Đào Hoa kinh ngạc nhìn Tần Nghiêu Huyền, trong mắt hắn chỉ có một mảnh lạnh lùng, giống như đang hạ lệnh, không cho phép ai xía vào, cũng không quan trọng đúng sai.

Vì đại nghĩa diệt thân? Vì tư lợi? Trong đầu nàng hiện lên vô số ý nghĩ, thân thể run lên, Đào Hoa cách một lớp chăn ôm lấy đầu gối, tự trách rủa đầu xuống, “Ta biết rõ chàng tốt với ta, nhưng ta không

chịu được...”

Không có cách giải độc nào khác sao?

Hắn là không có đi. Nếu không Tần Nghiêu Huyền dù ép nàng uống thuốc, cũng sẽ không dùng cách này.

“Dưỡng thai cho tốt đi.” Thò tay lau khóe mắt Đào Hoa, phát hiện nàng cũng không rơi nước mắt, lòng Tần Nghiêu Huyền an ổn hơn một chút, “Chờ thai nhi ổn định, từ giờ trẫm sẽ không muốn nàng, nếu độc phát tác nàng cũng ráng mà chịu, biết không?”

“Hoa nhi đã biết.”

Một mỗi gật đầu, khi trở lại Kim Ti Uyển lại là một đêm không ngủ.

Sáng sớm hôm sau toàn thân Đào Hoa đau buốt vô lực, bụng dưới còn có cảm giác trì trệ, nàng cởi bỏ y phục sau đó ngâm mình vào bồn tắm, tựa lên đá nhìn chân trời đang dần rực sáng.

Trời vừa chập tối, Hạ Chu và A Mật Đóa đến bày bữa tối, cũng không nói gì cả.

Một chén thuốc dưỡng thai được bưng lên, Đào Hoa không muốn uống nhưng A Mật Đóa vội vàng nói đây là Đại Hiện Học tự tay sắc thuốc, dù thế nào cũng phải nếm thử cho ông ta mặt mũi.

“Ta uống làm gì chứ, đứa nhỏ này nói không chừng không có mới là tốt.”

Hạ Chu nói: “Hoàng thượng phân phó, nương nương nhất định phải chăm sóc tốt thân thể, mọi sự đều phải lấy sức khỏe nương nương làm trọng.”

Nàng ta dù sao cũng là người của Tần Nghiêu Huyền, đương nhiên nghe hắn. Đào Hoa cũng không muốn làm khó nàng ta, vẫy tay ý bảo Hạ Chu lui ra ngoài.

A Mật Đóa lập tức thẳng người, nhìn Đào Hoa bằng ánh mắt căng thẳng, “Cô nương lo lắng đứa nhỏ sẽ phát triển không tốt phải không? Dù sao quan hệ giữa cô nương và Hoàng thượng...”

“Thà rằng không có đứa nhỏ này. Nếu như ta sinh nó ra, đối với ta có gì tốt đây?”

A Mật Đóa cho rằng Đào Hoa muốn giữ vóc dáng để hưởng được ân sủng, lập tức phức tạp ừ một tiếng. Nàng ngồi bên bàn ăn, nắm tay Đào Hoa nhỏ giọng nói: “Bây giờ cô nương còn nhỏ như vậy, quả thật là sẽ có suy nghĩ như thế.”

“Ta đã không còn nhỏ...” Đào Hoa cũng không biết bao nhiêu tuổi mới có thể đối mặt với chuyện này.

Đến cùng phải làm sao mới tốt đây?

Rõ ràng Tần Nghiêu Huyền đã chấp nhận lấy đứa nhỏ đổi mạng cho nàng, nàng chỉ cần ngoan ngoãn nghe lời, sau này cũng không phải chịu đựng đau đớn khi độc phát tác, đứa trẻ này khi sinh ra còn có thể làm Thái Tử, tất cả đều tốt đẹp.

Nhưng đứa nhỏ này nên làm sao bây giờ. Tần Nghiêu Huyền cũng chỉ nói cho A Mật Đóa và Hạ Chu biết nàng đã hoài thai, không cho bất luận kẻ nào biết nữa. Nghĩ đến chuyện hoàng tộc Ngạo Quốc khó có thể chấp nhận một đứa trẻ đã mang độc tình nô. Ngộ nhỡ bị phát hiện, quả thật là quốc sỉ.

Đào Hoa thậm chí không dám nghĩ đến chuyện này thật sự bị phát hiện. Nếu bị phát hiện, ngoại trừ chuyện đứa nhỏ vừa sinh ra đã bị ban chết, còn có khả năng nào khác sao?

“A Mật Đóa cảm thấy chuyện này còn phải tính kỹ.” Vỗ tay Đào Hoa, A Mật Đóa nhỏ giọng nói: “Có những đứa trẻ sinh ra rất khổ sở, bị bán, bị bắt đi. A Mật Đóa từng thấy một nữ nhân bắt một đứa trẻ kết hôn với mình, một nữ nhân dùng cả tính mạng che chở cho đứa con. Cũng từng gặp qua những kẻ ăn sống trẻ sơ sinh...”

Đào Hoa run rẩy, có cảm giác cả người đầy máu tươi, không khác gì súc vật nhai xương gặm thịt đội lột con người.

“Nhưng không phải nơi nào cũng như vậy. A Mật Đóa từng nói qua với cô nương, bây giờ hoàng tộc Nam Cương đã sớm suy tàn. Đất nước hỗn loạn, quan phủ không quan tâm che chở thôn xóm nữa.

Nói là một nước, nhưng so ra còn không bằng một góc đất của Ngạo Quốc. Nhưng cũng đã qua mười mấy năm, Nam Cương cũng không bị Ngạo Quốc phát binh tấn công, tuy rằng cũng trong thế nước sôi lửa bỏng, nhưng nói cho cùng so với vong quốc tốt hơn một chút...”

Hóa ra tình hình ở Nam Cương đã sa sút đến nỗi không bằng một góc nhỏ bé ở Ngạo Quốc rồi sao? Đào Hoa cảm thấy kỳ lạ, tuy rằng mười mấy năm trước Ngạo Quốc vẫn ở thế yếu, còn phải đưa công chúa và hoàng tử đến Đại Diễn làm con tin. Nhưng mấy năm đã phồn thịnh trở lại, nhất là khi Tần Nghiêu Huyền bắt đầu tham chính, sức mạnh Ngạo Quốc ngày càng được củng cố.

Kỳ thật đã sớm có thể bỏ túi Nam Cương rồi, vì sao còn bất động? Hơn nữa mấy năm gần đây còn luôn giao hảo, thỉnh thoảng Ngạo Quốc còn chủ động đưa sang bên đó một chút lễ vật như đan dược để lấy lòng người Nam Cương.

“Có lẽ cô nương không biết, A Mật Đóa từng nghe phụ thân nói qua. Năm đó yêu phi Nam Cương bị đưa đến Ngạo Quốc, quyền rũ được tiên đế, cũng coi như có thủ đoạn bảo vệ Nam Cương. Nhưng Quốc chủ nghe đồn, trong bụng yêu phi có thai. Nếu như thật sự đúng, đứa nhỏ kia chính là người nối dõi duy nhất của Quốc chủ, không biết bây giờ đã bị Ngạo Quốc cầm tù ở chỗ nào rồi.”

“Ngạo Quốc hành sự chú trọng lễ nghĩa, đương nhiên không làm ra chuyện giết toàn bộ con tin như Đại Diễn. Theo ta được biết Nam Cương yêu cầu rất nghiêm khắc với huyết mạch, có quan hệ với vu thuật, không phải dòng dõi chính tông đều không thể xưng vương cầm quyền.” Đào Hoa kinh hồn bạt vía vuốt ngực.

“Cô nương nói đúng. Nếu không như thế, dân chúng đã sớm tuyển lấy một người có đức hạnh và tài năng hoặc tạo phản rồi. Từ khi yêu phi ra đi, Quốc chủ ngày đêm bi thương, không quan tâm quốc sự, cũng không có con nối dõi nữa, hoàng thân quốc thích vô cùng sốt ruột nhưng không có cách nào, chỉ có thể trơ mắt nhìn đất nước cứ như thế mà tàn lụi.”

Đào Hoa thở dốc: “Vì vậy không cần xuất binh, chỉ cần đứa bé kia còn ở đây một ngày, Nam Cương sẽ không thể tạo ra sóng gió gì. Nếu bây giờ Quốc chủ Nam Cương bằng hà, chỉ sợ đứa nhỏ này sẽ

thành con rồi của Ngạo Quốc, lúc đó đưa nó trở lại Nam Cương, binh đao không dính máu Nam Cương cũng chấp tay đưa nó lên làm Quốc chủ.”

Trên trán nàng thậm chí đổ mồ hôi lạnh, Đào Hoa nghĩ không thông vì sao Hoàng hậu Nam Cương kia lại làm như thế. Vì sao nàng ta không cho Nam Cương một cơ hội quật khởi đường đường chính chính mà lại lấy đứa nhỏ cầu hòa? Nàng chỉ cần động cọng tóc suy nghĩ, đã biết đứa nhỏ này ở Ngạo Quốc đã trải qua những chuyện gì.

“A Mật Đóa không biết chuyện này là thật hay giả. Chỉ biết Nam Cương trong tay Quốc chủ, cái chết là không tránh được, có thể kiên trì được mấy chục năm, dân chúng đã vui mừng lắm rồi.”

Nàng ta nắm tay Đào Hoa nhỏ giọng: “Sinh ra đứa trẻ như vậy, lợi dụng nó đổi an ổn mấy chục năm, cũng xem là tốt phải không? A Mật Đóa không dám nói đứa nhỏ trong bụng cô nương như thế nào, nhưng cũng có thể có chuyện tốt và chuyện xấu, không phải sao? Cô nương đừng ủ rũ nữa.”

Nghe A Mật Đóa trấn an, Đào Hoa lại có cảm giác bất lực hơn.

Xét về tình về lý đây cũng là chuyện tốt cho muôn dân, nhưng nàng chính là đứa bé kia. Nếu như nàng thật sự bị giam giữ thì dễ nói rồi, nhưng sự thật nào phải vậy.

Vì vậy, nàng nên sinh đứa nhỏ này hay là sớm bỏ nó đi?

Trước kia Đào Hoa luôn cảm thấy có đứa nhỏ nàng mới có thể an tâm. Giờ bỗng nhiên nàng thấy hối hận vì lén nhỏ thuốc ra, nhưng không mang thai đứa nhỏ, đưa thiên hạ cho con nối dõi của An Dịch, nàng lại không làm được. Rõ ràng cái gì nàng cũng thông suốt nhưng tự bản thân không làm gì được.

“Ta muốn được yên tĩnh.”

Quả thật giờ lòng nàng rối bời.

Đào Hoa khoác thêm lớp áo choàng mỏng, vào thu khí trời mát mẻ, nàng bước từng bước mà đi, muốn tìm một lý do thuyết phục bản thân song bước chân không tự chủ đã đến Cổng Hưng các.

Nam nhân có thể tính toán được tai họa, số mệnh nhân gian ở nơi này. Trong bóng đêm, Cổng Hưng các lộ ra luồng khí âm trầm, cái loại cổng phẩm trưng bày trên tường, còn đường qua nơi này như là con đường có thể nhìn thấy phồn vinh của thiên hạ.

Truyện được edit và đăng tại web [lustaveland](http://lustaveland.com). Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang copy. Mong bạn sẽ vào đọc ở trang chính chủ để ủng hộ nhóm để nhóm có động lực nhanh chóng hoàn thiện hơn nhé.

Giật mình thoát khỏi cảm giác mộng lung, Đào Hoa đẩy cửa lầu, ánh sáng ngọn nến trong phòng rực lên.

An Dịch yên vị trên đệm hương bồ [1], trước mặt bày sẵn hai chén trà, một lư hương đã cháy được nửa. Màn che trong các rủ xuống bị gió đêm thổi bay, nơi đây giống như là nơi thực hiện nghi thức gọi

hồn, ngoài cửa sao trời lấp lánh, người trong phòng đã thò tay ra ý mời ngồi.

[1] Đệm hình tròn làm bằng lá hương bồ.

“Cứu cứu.” Đào Hoa cẩn thận ngồi xuống, nhìn chén trà xanh nhạt nói: “Người đã tính được, ta sẽ đến tìm người sao?”

“Không cần phải tính.” An Dịch mặc áo gấm trắng thuần, bộ dạng nhắm mắt lại so với ánh trăng lạnh lẽo hơn nhiều.

Đào Hoa cười xấu hổ, cũng không khách khí nữa, “Độc này thật sự không còn cách nào giải sao? Nếu quả thật không còn cách, ta muốn bỏ đứa nhỏ này...”

“Nếu có thể giải độc, Hoàng thượng hẳn tâm nhìn nương nương chịu khổ sao? Nương nương muốn bỏ đứa nhỏ, Hoàng thượng có đồng ý sao?”

“Ta không có cách nào tự làm chủ sao!”

Đào Hoa ủy khuất lại tức giận, chén trà trên tay run lẩy bẩy, hận không thể ném nó vào mặt An Dịch: “Đến bây giờ ta mới biết cái gì ta cũng không làm được. Vừa sinh ra, ta đã bị mẫu thân hạ độc. Nếu không phải Tân Nghiêu Huyền một lòng vì ta, có lẽ ta đã thành nữ nô bị nuôi nhốt trong tiểu viện phải không? Bị đưa đến Đại Diễn cũng thế, quay về Ngạc Quốc cũng thế, những chuyện sau này ta cũng không được phép làm chủ! Cứu cứu...”

Rõ ràng nàng sống qua một kiếp, nhưng vẫn bất lực. Đào Hoa không nghĩ ra tại sao nàng phải sống lại để chịu cảnh này.

“Ta cái gì cũng biết.”

An Dịch chỉ vào chén trà trong tay Đào Hoa nói: “Nói một cách công bằng, Đào Hoa người có thể đi đến một bước này, đã là tốt hơn nhiều so với những gì ta dự tính rồi.”

Một bước này.

“Kỳ thật dù người cái gì cũng không biết, cứ ngoan ngoãn ở trên

giường Hoàng thượng cũng chưa hẳn là chuyện tốt.

Một bước kia?

Đào Hoa đỏ mồ hôi lạnh, nàng thậm chí không dám nhìn gương mặt An Dịch dưới ánh đèn cầy.

Quá mức quỷ dị và mờ ảo, phản phát cách một đời người, giống như cách ba con sông cũng không thấy rõ bộ dạng của hắn.

“Vì sao cái gì người cũng biết...”

“Người Thiên Vân giỏi nhất tính toán số mệnh, ta so với người Thiên Vân còn am hiểu hơn.” An Dịch rút cuộc cũng mở mắt, “Thậm chí ta còn biết rõ người đã chết thể nào.”

Đào Hoa vô thức che lỗ tai không muốn nghe, nhưng An Dịch vẫn nói tiếp: “Tự vẫn, chống đối Thái hậu bị ban chết, tổn thương long căn bị loạn côn đánh chết, cùng thân vương gian dúa bị thả vào lồng heo chìm xuống nước, đánh cắp cơ mật Ngạo Quốc truyền tin đến Đại Diễn bị treo đầu lên tường thành...”

“Không thể nào!”

An Dịch nhẹ nhàng cười ra tiếng: “Rút cuộc người cũng có chút tiến bộ nhưng không phải vẫn bị loạn tiến bắt chết hay sao?”

“Người đến cùng là ai?”

Da đầu run lên từng chập, Đào Hoa lại cảm thấy bụng dưới đau xót, sắc mặt trắng bệch ngã trên đệm hương bồ.

“Người đừng cậy mạnh, nếu không sẽ sảy thai, rong huyết mà chết đó.” An Dịch bảo Đào Hoa bình tâm một chút, sau đó đưa chén trà qua.

Rất nóng, còn có mùi vị thuốc an thai nồng đậm đến nỗi Đào Hoa muốn nôn. Nhưng được hiệu lại tốt kinh người, bất quá nửa nén hương qua, bụng cũng không đau nữa.

Đào Hoa được An Dịch dìu lên giường mà vài năm trước Đại Diễn

đã tiến cống sang, trên giường còn phủ một lớp lông, sau khi bắt mạch An Dịch nói: “Nếu không có loại thuốc này, người chỉ sợ nửa cái mạng cũng không còn.”

Nàng sống hay chết, giống như hấn úp ngửa bàn tay. Đào Hoa không dám nói một lời, chỉ yên lặng nhìn nam nhân trước mặt.

Dường như hấn cảm thấy bộ dạng bây giờ của Đào Hoa rất thú vị, thậm chí không kìm được lòng sờ đầu nàng.

Không phải là sự quan tâm của văn bối với hậu bối, giống như một sủng vật hơn, không đúng, chẳng bằng nói hấn đang lấy ngón tay vuốt ve viên ngọc trong lòng bàn tay.

Truyện được edit và đăng tại web [lustaveland](http://lustaveland.com). Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang copy. Mong bạn sẽ vào đọc ở trang chính chủ để ủng hộ nhóm để nhóm có động lực nhanh chóng hoàn thiện bộ hơn nhé.

“Ta có thể tính toán được người sẽ đi đến một bước này, nhưng nhìn người bây giờ thật thú vị.”

An Dịch phủ áo gấm lên người Đào Hoa, châm một nén hương mới, “Cách giải độc đương nhiên có, nhưng mà phải ở Thiên Vân, người muốn đi không?”

“Muốn!”

Đào Hoa lập tức gạt đầu, lại sợ An Dịch đùa bỡn mình, nàng nghiêm túc nói: “Chỉ cần đưa nhỏ này khỏe mạnh, như thế nào cũng được.”

Thấy Đào Hoa bày ra vẻ mặt như gặp đại địch, An Dịch nở nụ cười, bả vai cũng rung lên bần bật. Hấn vẫy tay ý bảo Đào Hoa không cần kích động, ngồi xuống nói: “Độc này cũng không phải bí thuật ở Thiên Vân, tổ tiên Thiên Vân chế ra loại độc này và giao vào tay hoàng tộc Thiên Vân. Giờ trên đời chỉ có hai người biết cách giải độc, Trường Thọ Vương gia, Giản Minh và đệ tử duy nhất của hấn, cũng là cháu trai hấn, Giản Sơ.”

“Nhưng Giản Sơ đã chết!” Nghe thấy tên hai người này, Đào Hoa lại cảm thấy một hồi trời đất quay cuồng.

Đến cùng nàng đã bỏ lỡ bao nhiêu? Lúc ấy đến Giang Nam gặp Giản Sơ, nhưng hắn một lòng muốn hại chết nàng.

Hắn cực kỳ hiểu rõ loại độc này, thông qua châm cứu kích thích độc tính phát tác. Nhưng vì sao trước khi chết lại không nói một chữ tới chuyện loại độc này sẽ di truyền cho con cái, mà lại chết đơn giản như vậy?

“Hắn còn châm cứu, cho người uống thuốc. Độc này đã sớm được hắn kích thích qua, đã ăn vào xương tủy người, nếu không thì người cũng không thể mang thai.”

An Dịch nói vô cùng nhẹ nhõm, “Người đoán thử xem kiếp này người sẽ chết như thế nào đi? Độc này mà bộc phát thì chỉ sợ bộ dạng khi chết sẽ không đẹp để đâu.”

“Vì sao bây giờ người mới nói!” Đào Hoa tức giận: “Cái gì người cũng biết, vì sao không nói sớm cho ta một chút? Người chán ghét ta, không sao cả, nhưng người là thần tử của Tần Nghiêu Huyền, phải dựa vào hắn dành thiên hạ không phải sao? Giờ ép ta rời xa hắn mới thật sự là có lợi cho người sao?”

“Thật lòng mà nói, ta đã sớm chán thiên hạ này. Nhưng Hoàng thượng có ân với ta, năm đó ở Thiên Vân cứu ta một mạng, ta đương nhiên tận tâm tận lực phục vụ. Sở dĩ ta không muốn nói với nương nương cũng là suy nghĩ cho Hoàng thượng. Ta tính toán số mệnh người khác, duy chỉ không tính đến bản thân, chỉ có thể dựa vào Hoàng thượng mới có thể sống yên ổn.”

An Dịch lôi một bọc vải đã sớm chuẩn bị tốt từ dưới giường ra, Đào Hoa cảm thấy vô cùng sợ hãi.

“Tỷ tỷ tự cho là nàng đã tính toán được tất cả, đánh một canh bạc trên người đứa nhỏ là người, đáng tiếc, người chỉ là chim hoàng yến được Hoàng thượng cưng chiều trong lòng, so với phượng hoàng kém xa. Người cứ ngoan ngoãn ở bên Hoàng thượng như vậy cũng không có gì thú vị.”

Nói xong, sắc mặt An Dịch hơi thay đổi, lộ ra vài phần ý vị điên cuồng, “Huống hồ chuyện Hoàng thượng thống nhất thiên hạ là

chuyện không thể nghi ngờ. Chúc Quốc sư này ta đã sớm phiền chán. Nhưng giờ hấn và người tâm đầu ý hợp, không có người thì lòng hóa tro tàn, không màng đại cục. Tai họa nhân gian là chuyện nhỏ, ta đã sớm mệt mỏi, lần này sẽ gặp được chuyện gì mới đây? Cái gọi là số mệnh, ta thật sự hiểu kỳ.”

“Người dám hạ được ta!”

Trước mắt ngày càng mờ hồ, Đào Hoa cố gắng chống đỡ nhìn về lư hương an thần, mí mắt ngày càng nặng: “Người cứ đưa ta đi như vậy, Tần Nghiêu Huyền còn có thể trọng dụng người sao? Hấn không có khả năng buông tay ta, chờ đến lúc ta trở về... Không quá ba ngày, người chắc chắn phải chết...”

“Nương nương bởi vì không muốn dùng cốt nhục giải độc, sợ Hoàng thượng biết rõ tâm ý nhốt người lại, bức nàng sinh đứa nhỏ, ngay trong đêm nương nương đã trốn khỏi hoàng cung.”

“Trên người chúng ta có kết cổ, Nghiêu Huyền sẽ biết người hạ được ta... Giờ hấn chắc chắn đã choáng váng, chạy đi tìm ta rồi!” Đào Hoa cố gắng trấn tĩnh nói.

An Dịch cười sâu hơn, “Người cho rằng vì sao ta phải đốt nhiều đèn cầy trắng vậy? Cái này là cổ thuật, ta so với người am hiểu hơn nhiều lắm. Hoàng thượng vẫn còn đang lo lắng quốc sự Nam Cương, không bao lâu nữa sẽ buồn ngủ. Người dù sao cũng là cháu ta, ta sẽ không giết người, có thể giải được độc hay không phải xem bản lĩnh của người rồi.”

Mê man thiếp đi, Đào Hoa hoảng hốt thấy mình bị An Dịch bọc vào một cái áo lông, trong đêm bị người ta mang ra khỏi cung.

Trợn mắt tỉnh dậy, nàng đã nằm trên một chiếc thuyền nhỏ, phiêu荡荡 giữa lòng sông lớn.

“Nghiêu Huyền!” Dùng sức hô một tiếng, lại chỉ có tiếng nước vọng về.

Tay trái bị cắt một nhát, bên trong da thịt không biết bị vùi hương liệu gì, đựng một cái nàng đã đau vô cùng. Tuy là vết cắt nhỏ nhưng Đào Hoa xem chừng cổ độc cũng đã bị cắt đứt rồi.

Đào Hoa đành phải tỉnh táo lại, mở bọc vải An Dịch để lại cho, bên trong có một phong thư viết tay.

“Đoán xem kiếp này người sẽ chết như thế nào đi?”

“Tên khốn kiếp này!”

Phần nộ xé nát lá thư, Đào Hoa tin rằng người mà nàng gọi cứu cứu trên thế gian này là một tên điên. Nàng muốn lập tức trở về báo cáo tội trạng của An Dịch cho Tần Nghiêu Huyền.

Lúc này trời đã sáng choang, hai bên bờ sông có khói bên lượn lờ bay lên, bụng vang ra âm thanh ùng ục, Đào Hoa lấy một khối lương khô, bắt chắp hai má đau nhức mà gặm.

Sờ bụng dưới, Đào Hoa nhìn phía ngược dòng, những lời muốn nói trong lòng cũng nói hết ra. Nàng phải mau chóng giải độc và sống sót. Nếu giờ quay lại kinh thành, Tần Nghiêu Huyền có mang nàng đến Thiên Vân giải độc hay không còn chưa biết được nhưng nhất định sẽ đoạn tuyệt quan hệ với An Dịch.

Mặc dù An Dịch là người điên nhưng cũng là quân cờ tốt. Không có hắn giúp đỡ, ngại vị hoàng đế mới chỉ ngồi nửa năm của Tần Nghiêu Huyền e rằng bất ổn.

Ở kinh thành xa xôi, Tần Nghiêu Huyền bừng tỉnh bởi một cơn nhói trong lòng ngực, tâm phúc ngoài cửa đưa lên một bức mật tín nói: “Hoàng thượng, có thư tự tay viết của Quốc chủ Nam Cương.”

“Chiến thiệp sao?”

Hắn mở ra, đây lại là một phong thư than thở, khóc lóc, van xin.

“Ta cũng sắp đến lúc buông xuôi, chỉ cầu lúc nhắm mắt xuôi tay có thể nhìn thấy cốt nhục thân sinh.”

“Nam Cương Quốc chủ có con nối dõi ở Ngạo Quốc sao?” Tần Nghiêu Huyền trầm kêu một tiếng không tốt, hắn hoàn toàn không biết chuyện này. Năm đó Hoàng hậu Nam Cương vào cung, ngay cả xuống kiệu cũng không có xuống, trực tiếp bị tiên đế nhốt lại, không

bao lâu thần tử kiêng kỵ, dâng một lá sớ, sợ Nam Cương lời chuyện cũ ra nên đã ban chết.

“Năm đó Hoàng hậu là một người khác hoàn toàn. Nàng giống như biết bản thân không thể ở Ngạo Quốc lâu dài, nên đã đổi thân phận với thị nữ.”

Tâm phúc chỉ vào ba dòng chữ đầu trong lá thư, Tần Nghiêu Huyền cảm thấy lồng ngực bị trúng một quyền vô cùng khó chịu.

“Hoa nhi đâu?” Tần Nghiêu Huyền thả phong thư vào chậu đốt, ngăn tâm phúc truyền lệnh đi, lạnh lùng nói: “Lập tức đến cung Thái hậu, bẩm muốn biết năm đó bà và tiên đế, còn có Hoa phi kia tính toán chuyện gì.”

Thái hậu cũng không phải mẫu thân ruột của Tần Nghiêu Huyền, năm đó bà ta ngồi vững ngôi vị Hoàng hậu cũng là nhờ gia thế và thủ đoạn. Mười sáu tuổi tiến cung, ngồi vững trên Phượng vị, chưa từng có một ai có thể lấy được một chút tiện nghi trong tay bà ta. Tần Lê Uyên là hài tử đầu tiên của tiên đế, từ vị trí trưởng tử lập tức được sắc phong thành Thái Tử, không ai hay biết các phi tử mang thai ngày trước vì sao liên tục sinh non.

Cả cuộc đời bà ta vốn nên như ý mười phần vẹn mười.

Nhưng hết lần này đến lần khác, họ hàng xa đưa biểu muội Nguyệt Nương của bà ta vào kinh chăm sóc bà ta sinh nở. Không ngờ Nguyệt Nương lại lọt vào mắt tiên đế, không bao lâu sau mang thai long chủng, ngày Tần Nghiêu Huyền sinh ra mặt trời rực lửa, Quốc sư đã sớm hồi hương phải chống trượng cầu kiến đêm khuya.

Tiên đế vốn vui vẻ vì nhiều con nối dõi, nhưng bụng của bà ta thì lại không động tĩnh gì. May mắn duy nhất, tiên đế đối với di tượng ngày Thất Hoàng tử ra đời không quá quan tâm, ngược lại đối xử với hân vô cùng nghiêm khắc.

Bà ta ban rượu độc cho biểu muội khi biết biểu muội mang thai lần hai, chỉ tiếc lượng thuốc không đủ, thai nhi chết nhưng người không chết, mà là phát điên rồi.

Ngoại trừ lễ tiết, Tần Nghiêu Huyền cực kỳ ít khi nhìn thấy Thái hậu. Nhớ tới mẫu thân hân, hân còn nhớ khi đó Thái hậu chuyện bé xé ra to, ép hân mang rượu độc dứt cho mẫu thân, nếu không bà ta sẽ trực tiếp ban cái chết cho hân và mẫu thân.

Một chén rượu, giết chết đệ đệ còn chưa thành hình của hân, bản thân hân không được yêu thương, mẫu thân hoàn toàn biến thành người điên, suốt ngày ngu dại mắng chửi người khác.

Đi vào tẩm cung Thái hậu, nơi đây ma ma và cung nữ ai cũng đã có tuổi, đa số đều thấy Tần Nghiêu Huyền lớn lên ra sao, tham chính, đoạt quyền thế nào. Hân mặc hắc bào bước vào, tùy tùng còn chưa kịp thông báo, từng người từng người đều co rúm lại không dám

nhìn hẩn.

Tần Nghiêu Huyền nhớ lại, năm đó những người này mượn uy Thái hậu châm chọc, khiêu khích, hành hạ hẩn, bộ dạng bây giờ của họ, thật sự làm cho người ta bất cười.

Ngay cả Thái hậu trước đây không cho hẩn vào mắt, nghe được tin hẩn đến lập tức bước chậm lại, được cung nữ bên người đỡ lấy hành lễ.

“Trẫm có chuyện muốn hỏi Thái hậu, không cần hành lễ.”

Đi qua người khom lưng trước mặt, Tần Nghiêu Huyền cũng không ngồi ngay, giọng nói so với lúc lên triều lạnh hơn một phần: “Năm đó yêu phi Nam Cương tiến cung, mang theo một đám cung nữ và gã sai vặt, ngoại trừ Hoa phi còn ai mang bầu nữa?”

Nhắc lại chuyện năm đó, sắc mặt Thái hậu trắng bệch, chột dạ cúi đầu: “Làm sao ai gia biết được?”

“Thái hậu đừng khiếm tốn. Năm đó bởi vì yêu phi rất được sủng ái, người đã ban chết cho một cả một đám cung nữ Nam Cương. Trẫm biết rõ thủ đoạn của Thái hậu...”

Thái hậu lập tức hét lên sợ Tần Nghiêu Huyền lôi lại chuyện xưa ra: “Chẳng qua là bọn họ không hợp khí hậu nhao nhao ngã xuống, ai gia lo lắng bệnh truyền nhiễm mới sai người đưa các nàng ra sân nhỏ trong cung chữa bệnh!”

“A, thật vậy ư?”

Tần Nghiêu Huyền quay người, khóe môi cong lên đùa cợt, trong mắt lộ ra một tia thương cảm: “Trẫm không phải tới hỏi tội người. Trẫm chỉ muốn biết, chuyện năm đó hoàn toàn không có sạch sẽ rồi sao? Ngoại trừ Hoa phi được sủng ái và yêu phi Nam Cương bị tiên đế nhốt lại, một người sống cũng không còn sao?”

“Ai gia nói...”

“Trẫm muốn nghe lời nói thật!”

Một tiếng nói lạnh lẽo vang lên, đầu gối mọi người nhũn ra quỳ xuống, Thái hậu nhờ có cung nữ dìu mới đứng vững nổi. Cũng không dám che giấu nữa, đánh phải nhỏ giọng nói: “Đúng vậy, ngoại trừ hai người kia, tất cả chết hết rồi.”

“Thi thể đâu?” Tâm phúc bên người Tần Nghiêu Huyền vội đưa ghi chép năm đó lên, hần thì thầm: “Mười tám cung nữ đi theo, thị vệ mười bảy người, người hầu mười người. Tính cả yêu phi thì có tất cả ba mươi sáu người.”

“Đều chôn ở tiểu viện phía đông.”

“Đi đào lên.”

Hắn ra lệnh, lập tức có người lên ngựa thúc roi đến thành đông.

Tần Nghiêu Huyền tâm phiền ý loạn, cảnh xử tử yêu phi năm đó còn rõ mồn một trong đầu hắn. Hắn nhớ rõ yêu phi kia dáng người thướt tha nhỏ nhắn, giống nữ nữ hài mới lớn, nét mặt rạng rỡ, có mấy phần ngây ngô non nớt, không giống như đã tình sinh con.

Còn chưa tới Kim Ti Uyển, tâm phúc dùng bờ câu truyền tin đến, không sai, tổng cộng ba mươi cái xác.

“Hoàng thượng, người thấy không khỏe sao? Có cần truyền ngự y không?”

Thấy Tần Nghiêu Huyền run rẩy, năm ngón tay bóp nát tờ giấy, những người xung quanh không dám hỏi thăm quá nhiều.

“Đến Kim Ti Uyển.” Vừa bước một bước, Tần Nghiêu Huyền lại thu chân lại, hít một hơi thật sâu nói: “Không, đến Ngự Thư Phòng trước. Phải hai đội mật thám đi Nam Cương điều tra xem trong hoàng tộc có cái gì kỳ lạ không. Trẫm đã đồng ý thực hiện tâm nguyện của Quốc chủ Nam Cương, phải mau một chút.”

Người xung quanh chưa từng thấy bộ dạng như vậy của Tần Nghiêu Huyền? Hai lông mày hắn nhăn lại, do dự một lát cuối cùng đến Cổng Hưng các.

Mật tín là đại sự, còn cần thỉnh giáo Quốc sư? Nam Cương bất quá

đã chia năm xẻ bảy, so ra kém Đại Diễn vạn phần, xuất binh chinh phạt dễ như trở bàn tay. Nhưng vì sao Tần Nghiêu Huyền lại có bộ dạng kiêu kỳ như vậy.

Tần Nghiêu Huyền cơ hồ vội chạy lên lầu, đẩy cửa các, hẩn ngửi được trong không khí mùi nến cháy khét.

“Sao đột nhiên Hoàng thượng đến đây?”

Đặt chén trà lên bàn, An Dịch nhíu mày nói: “Thấy người lo lắng như thế, là có chuyện lớn sao? Chắc hẳn có quan hệ với nương nương.”

“Trẫm nhận được một phong thư, là phụ thân Hoa nhi gửi đến.”

“Ồ?” An Dịch lộ ra dáng tươi cười, cũng không để tâm, “Cũng chính là tỷ phu ta sao? Nam nhân kia là ai vậy? Năm đó tỷ tỷ không nhắc đến một chữ, thần phỏng đoán là đã sớm chết oan ở Nam Cương, không ngờ được là vẫn còn sống.”

“Quốc sư cũng không biết chuyện năm đó sao?”

Thấy An Dịch khinh thường, tràn ngập nghi ngờ, Tần Nghiêu Huyền lại càng cảm thấy nhức đầu, hẩn ngồi xuống cầm chén trà lạnh uống cạn, nói thẳng: “Người Nam Cương người không ra người quý không ra quý, vu thuật cổ thuật thần bí khó lường, trẫm bắt Nam Cương đốt thành là để chấm dứt mọi hậu họa. Nam Cương Quốc chủ sắp nhắm mắt xuôi tay, hoàng tộc đấu đá, trẫm không muốn Hoa nhi tham dự những chuyện này.”

“Ồ? Nương nương thì có quan hệ gì chứ?” An Dịch bấm ngón tay tính toán, bỗng cười nói: “Thật thú vị.”

“An Dịch!”

Như uống phải chén trà đắng trong lúc không vui, Tần Nghiêu Huyền âm thầm khiển trách: “Hoa nhi là cháu người, người là cữu cữu của nàng! Nàng cũng là Hoàng hậu của trẫm!”

“Thần biết rõ.” Được nhắc nhở, An Dịch khôi phục lại bộ dạng lãnh đạm, hỏi: “Vậy Hoàng thượng muốn xử trí như thế nào đây?”

“Trẫm đã đồng ý với Hoa nhi, không giấu giếm nàng...” Nhớ tới mấy tháng trước lòng Đào Hoa như tro tàn, Tần Nghiêu Huyền lại thấy mơ hồ đau đớn, “Nhưng hôm nay tình thế của Nam Cương như vậy, sao ta có thể cho Hoa nhi và phụ thân nàng gặp nhau? Nếu để hoàng tộc Nam Cương biết, sinh tử Hoa nhi e là khó nói...”

Thấy Tần Nghiêu Huyền khó xử, An Dịch lắc đầu nói: “Quá lo lắng lòng sẽ loạn. Hoàng thượng thay nàng làm gì, nàng cũng sẽ không muốn. Chẳng bằng hỏi nương nương một chút, xem nàng muốn thế nào?”

An Dịch nói từng câu từng chữ: “Là an ổn ở bên cạnh người làm tiểu nương tử hay vì tình thân bị bỏ quên mấy chục năm mà quên an nguy của bản thân, không quan tâm bào thai trong bụng?”

“Hoa nhi sẽ gặp...”

Nàng sẽ chọn cái gò. Tần Nghiêu Huyền nhớ lại hai năm lúc mới tới Ngạo Quốc nàng không ngừng nhớ mong phụ hoàng và hoàng huynh ở Đại Diễn, viết thư không ngừng, sau khi bị vạch trần thì tuyệt vọng như lực binh không nơi nương tựa, nàng như vậy, đương nhiên sẽ muốn đi gặp phụ thân ruột.

Nhưng giờ nàng đã biết tâm ý của hắn, cũng mang thai con của hắn...

Nói không chừng còn có cơ hội? Nàng sẽ ngoan ngoãn nghe lời hắn, ở bên cạnh hắn, đâu cũng không đi.

“Trẫm đã biết. Trẫm sẽ đích thân nói cho nàng biết.”

Trên đường đi tới Kim Ti Uyển, Tần Nghiêu Huyền thậm chí có thể tưởng tượng ra được Đào Hoa sẽ vui sướng thế nào sau khi biết được thân thế, nhưng lòng mây nàng cũng rất nhanh nhấn lại, bày ra dáng vẻ bi thương.

Chỉ cần nàng ở bên cạnh hắn là tốt rồi.

Nếu nàng muốn đến Nam Cương, vài năm nữa hắn sẽ mang nàng đi.

Đào Hoa hiểu chuyện như vậy, bản thân hấn lại quan tâm và nhắc nhở nàng, nàng nhất định sẽ đáp ứng.

Nhưng vừa mới vào cửa, cung nữ và thị vệ chạy tán loạn, trong lòng Tần Nghiêu Huyền thầm kêu không tốt.

“Lục Thiên Hành!” Gọi người mặt đầy lo lắng nhất đến trước mặt, Tần Nghiêu Huyền muốn túm lấy cổ áo của hấn, “Hoa nhi đâu?”

“Tội thần đáng chết!”

Đỡ một đòn, đôi mắt dày quầng thâm, Lục Thiên Hành suy sụp nói: “Nửa đêm hôm qua, nương nương nói thân thể không khỏe muốn đi dạo, sau đó không có trở về...”

“Trước khi nàng đi nàng có nói gì không?”

Nhìn A Mật Đóa hai mắt đầm lệ đứng một bên, Tần Nghiêu Huyền càng muốn ăn thịt người, “Nói!”

“Cô nương... Cô nương nói nàng không biết nên lưu lại đứa nhỏ này hay không... Nàng cảm thấy giữ lại đứa nhỏ sẽ có hại với nàng nhiều hơn có lợi, nàng nói bản thân ích kỷ, còn nói... Đứa nhỏ này mất đi là chuyện tốt!” A Mật Đóa thút thít: “Nô tỳ trấn an rất nhiều, nhưng cô nương nghĩ không thông, sợ là... Sợ là đã đi ra ngoài tự sát rồi!”

“Hắt xì!”

Đi thuyền lâu, nửa đêm chỉ có một chiếc đèn đánh cá sưởi ấm, Đào Hoa tỉnh dậy vì lạnh.

Thuyền nhỏ mắc cạn, đêm thu sương mù giăng tầng tầng lớp lớp, trước mắt chỉ có một mảnh trắng xóa.

“Có ai không? Có người ở đây không?”

Đáp lại Đào Hoa chỉ có tiếng sói tru thê lương vang vọng, Đào Hoa kinh hãi không thôi.

An Dịch đã chuẩn bị đủ hết, ngân phiếu, quần áo, lửa đốt, lương khô và một chút thuốc men. Thậm chí còn có dao găm phòng thân. Trên đò cũng có chăn nệm, người không biết còn tưởng rằng Đào Hoa đã ủ mưu bỏ nhà ra đi từ lâu.

Sói tru khắp nơi, ở lại đây là không thể. Đào Hoa miễn cưỡng nhận ra phương hướng, lấy bản đồ, tìm được vùng nước cạn. Cả dòng sông này chỉ có một vùng nước cạn, có ghi chú rõ đặc điểm, nàng cũng không đến mức lạc đường.

Nhấc làn váy, quấn lại dây rút trên eo, Đào Hoa dùng mái chèo đo mực nước, nước ở đây ước chừng chỉ tới mắt cá chân. Dưới dòng nước cạn này chỉ có đá vụn, không có cỏ cây hay xỉ rêu, Đào Hoa không chút do dự đạp chân xuống, không ngờ lại lão đảo ngã vào trong nước, thậm chí đẩy thuyền trôi sông.

Người đã ướt sũng, Đào Hoa không có cách nào đánh phải kéo thuyền nhỏ lên bờ. Trong túi không còn bao nhiêu dầu hỏa, Đào Hoa cũng không tìm thấy nhánh củi khô, chỉ có thể mặc bộ y phục ướt run run bước trên bờ sông, rót dầu hỏa vào một hố để đốt lửa.

Nàng cũng lôi luôn lương khô ra nướng.

Khí lạnh ẩm ướt, bụng mơ hồ đau, Đào Hoa vô cùng hy vọng có thể uống một chén canh nóng và ăn một bát cơm nóng. Làm bộ làm tịch

bây giờ là không thể, chỉ có thể xếp đá lên thành bếp. Đợi cho thân thể ấm lên, Đào Hoa mới gom xong đá, chỉ tiếc nàng chỉ nghe qua trên sách vở, loay hoay một hồi cũng không có cách gì.

“Nghieu Huyền.” Nén nước mắt, cuối cùng Đào Hoa ném hòn đá nhỏ trong tay đi, “An Dịch khi dễ ta, ta ầm ức... Ta ăn không ngon, uống không non, còn lạnh nữa, vì sao chàng còn chưa tới tìm ta? Chàng không phải đòi ta có cổ độc gắn kết, ta chạy trốn tận chân trời góc bể chàng cũng tìm được hay sao!”

Nhưng mà lúc này trong tay nàng bị vùi thảo mộc gì đó, chỉ sợ Tàn Nghiêu Huyền không thể tìm ra.

Đào Hoa vốn thử khoét thứ đó ra nhưng lại sợ bị thương kinh mạch. Thứ này chắc chắn là An Dịch tự tay nhét vào, sao nàng có thể lấy ra một cách dễ dàng? Chỉ sợ sẽ liên lụy tính mạng.

Khóc vài tiếng, nếm được nước mắt mặn chát, Đào Hoa cũng không cố nấu nước nữa, trực tiếp cầm chén nhỏ múc nước sông uống cạn. Hàm răng ê buốt vì lạnh nhưng vẫn uống được, muốn uống thêm ngụm nữa, một trận gió thổi qua suýt nữa dập tắt ngọn lửa, Đào Hoa nhào tới chắn gió nhưng lại nghe bên tai tiếng vó ngựa.

Truyện được edit và đăng tại web [lustaveland](http://lustaveland.com). Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang copy. Mong bạn sẽ vào đọc ở trang chính chủ để ủng hộ nhóm để nhóm có động lực nhanh chóng hoàn thiện hơn nhé.

Xuyên qua màn sương mù dày đặc, đúng là một người một ngựa đi đến.

“Ta còn tưởng ai tới, không ngờ là một cô nương.”

Nam tử trên lưng ngựa có dáng người to lớn, hơi tiều tụy nhưng trang phục sáng màu vẫn mang tinh thần sáng láng. Chỉ thấy hắt xuống yên ngựa, dắt con ngựa màu đen đi đến bên Đào Hoa, lộ ra bộ dạng xấu hổ tươi cười: “Không dám giấu giếm, ta bị lạc đoàn quân, giờ đã gần nửa đêm, ta rất đói và khát. Cô nương có thể cho tại hạ xin chút thức ăn, mượn chút lửa sưởi ấm, tại hạ sẽ...”

Lời báo ân hẳn còn chưa nói ra khỏi miệng, Đào Hoa đã nhét lương

khô vào miệng hấn.

Nam nhân này nhìn qua không quá lớn, nhỏ hơn Tần Nghiêu Huyền ít nhất hai ba tuổi, khuôn mặt vô cùng thanh tú, giống như là cổ ý ra ngoài tôi luyện bản thân.

Nàng bị bỏ rơi, hấn lạc đường, đều là người lưu lạc, có miếng ăn thôi mà sao phải keo kiệt.

“Đa tạ cô nương!” Nam nhân tùy tiện ngồi bên cạnh đồng lửa, không để ý lương khô đã bị Đào Hoa cắn qua vài cái mà ăn hết. Hấn còn muốn mượn chén nhỏ của Đào Hoa uống nước nhưng bị nàng trừng mắt lập tức cười hì hì lấy tay múc nước uống.

“Ngươi là người Thiên Vân sao?”

Tư thế uống nước của hấn rất kỳ quái. Đầu ghé sát mặt nước, một tay múc nước, tay kia hơi nắm, tựa hồ chuẩn bị bắt cá. Đào Hoa nhớ kỹ khi còn bé nàng có một lần đi qua Thiên Vân, đã từng thấy tư thế này.

Quả nhiên tiếng bọt nước vang lên, một con cá to cỡ bàn tay bị hấn tóm đuôi xách lên.

“Cô nương thật tinh tường. Cá chỗ nước cạn chỉ thế này nhưng so với cá Thiên Vân tốt hơn nhiều, chỉ nhìn một lần là có thể bắt lấy!”

Đem cá ném lên đồng đá chồng chất trên đất, nam nhân lấy từ trên lưng ngựa xuống một con dao, “Ta ăn lương khô của cô, ta nướng một con cá đền cho cô!”

“Ý tốt của ngươi ta xin nhận...”

Đào Hoa bắt đắc dĩ vỗ trán, “Ta không còn thừa nhiều dầu hỏa, cũng không có sức kiếm nhánh cây đốt lửa nướng cá, con cá này ngươi cứ giữ đi.”

Nói xong Đào Hoa dựa vào một góc tránh gió, lúc này nam nhân mới đem cá vứt bỏ với vẻ mặt ủy khuất.

Làm thế nào cũng không phải, cuối cùng hấn cởi bỏ áo ngoài,

choàng lên vai Đào Hoa: “Ta không có gì tốt có thể giúp đỡ cô nương, chỉ có tấm áo này!”

“Người cứ giữ đi.”

Đào Hoa đứng lên, leo lên thuyền nhỏ trải chăn nệm, ý tứ muốn đi ngủ.

Nhìn động tác này của nàng, nam nhân không dám nhìn thẳng vì sợ phi lễ, đành cúi đầu nói: “Cô nương đi thăm hỏi cao nhân nào sao? Hay là mẫu thuẫn trong gia đình...”

Hắn không có kiến thức gì về phương diện này, nghĩ cả buổi mới nhớ đến gương mặt xinh đẹp của Đào Hoa, buột miệng ra hai chữ: “Đào hôn sao?”

“Không phải là đào hôn, ta và phu quân ân ái vô cùng.”

Nói cái gì cũng không phải, Đào Hoa ghen hòng, vừa tức vừa giận, cuối cùng ôm chăn ngồi xuống nói: “Ta bị trúng độc, phải tìm được cao nhân mới có thể giải độc. Nếu không giải được độc, thai nhi trong bụng ta sẽ bị tổn thương!”

“Thật có lỗi!”

Khuôn mặt nam nhân biến sắc, cơ hồ là mở to miệng nói hai chữ này, cuối cùng dứt khoát quay lưng đi nói: “Không nghĩ tới cô nương có nỗi khổ tâm như vậy, ta đột nhiên tới đây mạo muội quấy rầy thật sự không đúng phép tắc, xin cô nương đừng trách.”

“Có gì đâu.”

Từng cử chỉ của hắn đều rất lễ nghĩa, nhìn qua cũng là người tâm tư trong sạch, Đào Hoa cảm thấy bởi vì mối quan hệ của nàng và An Dịch, nàng mới quá kiêng kị người Thiên Vân.

Nói thế nói đi nữa, mẫu thân nàng cũng là người Thiên Vân, trên người nàng cũng có một nửa là Thiên Vân.

“Tắm đệm này người cầm đi, ban đêm hàn khí nặng, dù người là người tập võ, nội lực cao cường cũng cần nó đấy.”

Ném tấm đệm dưới thuyền cho hắn, Đào Hoa đắp chăn co người đi ngủ.

Nam nhân vừa muốn há miệng từ chối, Đào Hoa cũng không chấp nhặt, lại ôm trở lại. Cho đến nửa đêm, khí lạnh nặng hơn, đồng lửa cũng đã bị dập tắt hoàn toàn, nam nhân bị lạnh đến hàm răng va vào nhau. Lúc này Đào Hoa mới nhú mào, ném đệm qua nói: “Người có nhận không?”

“Đa tạ cô nương!”

Hắn vậy mà lại rơi nước mắt.

Nghĩ đến chuyện nam nhân này chắc chưa từng chịu khổ. Đào Hoa cũng không thèm để ý, đợi cho trời sáng sương mù tan đi, nàng quyết định cáo biệt hắn, tiếp tục xuôi theo dòng sông, rời xa kinh thành Ngạc Quốc, mua một xe ngựa và thuê mấy phu xe đi về phía Bắc.

Đào Hoa không biết có phải An Dịch muốn đùa chết nàng hay không, Thiên Vân rõ ràng ở phía Bắc Ngạc Quốc, nhưng dòng sông này lại xuôi một đường về Nam.

Thậm chí cả tên cũng không cho nhau, Đào Hoa đã cáo biệt nam nhân kia, chuẩn bị đẩy thuyền mà đi. Nhưng nàng khó khăn cân bằng cơ thể, mới đẩy thuyền vài bước, nam nhân cưỡi ngựa kia đã vội vã tới chỗ nàng.

“Cô nương xin dừng bước!”

Nam nhân vội vã kêu lên, vẻ mặt sợ hãi: “Ta chính là con của vương hầu Thiên Vân, đêm qua toàn bộ thị vệ đi cùng bị giết hại, nơi đây rất nguy hiểm, kính xin cô nương mang ta theo một đoạn đường! n cứu mạng này suốt đời khó quên!”

“Thật sao?”

“Cô nương nếu không tin thì theo ta đi nhìn...”

Đào Hoa kỳ thật không muốn đi xem, nhưng dù sao cũng là người

Thiên Vân, phải tận mắt thấy mới là thật.

Một nhóm binh tinh nhuệ phơi thây khắp nơi, có mấy người tách rời đội ngũ, trên đường tìm kiếm nam nhân này đã bị đánh chết.

“Người Ngao Quốc không có thổ phỉ hung ác như vậy” Đào Hoa xem qua dấu vết trên thi thể, ngẩng đầu nhìn nam nhân nói: “Người đếm một chút đi, có phải thiếu một người hay không?”

Nam nhân này hiền nhân không dám nhìn. Nhưng Đào Hoa đã kéo thi thể đến trước mặt để hắn phân biệt, nam nhân đành phải che miệng nói: “Đúng là thiếu một người, là người mà Hoàng tử đã cố ý sắp xếp bảo vệ ta. Đêm qua dựa theo hướng ngón tay hắn chỉ ta mới lạc đường.”

“Nô tặc.” Đào Hoa hừ lạnh một tiếng, nhìn sắc mặt nam nhân trắng bệch nói: “Nơi này quả thật không nên ở lâu, nhưng người cứ như vậy mà đi được sao. Sương mù vừa tan, tan không tìm ra người sẽ không bỏ qua. Vỡ công của người thế nào?”

Nam nhân chột dạ nói: “Không dám giấu giếm, ta bởi vì sống quá mức an nhàn mới bị phụ thân đẩy ra ngoài rèn luyện... Ta có thể giết được mấy con sói nhỏ nhưng nếu chống lại đám thị vệ kia thì cái chết là chuyện không thể nghi ngờ.”

Nếu Tần Nghiêu Huyền ở đây thì tốt rồi. Đào Hoa lại nghe bên tai tiếng sói tru, hắn là mùi máu tươi hấp dẫn bọn nó đến, nàng phân phó: “Vậy không bằng người giả chết đi, cũng có thể nhìn xem người đứng đằng sau là kẻ nào. Người phải như thế như vậy...”

Đào Hoa chỉ huy nam nhân đi tạo dấu vết đi đánh lén đàn sói hoang, lại xua tuấn mã chạy theo hướng đàn sói, cuối cùng đi vào vùng nước cạn bị đàn sói giết chết, sau đó lấy chân tay bị chém đứt còn dính máu của mấy thị vệ nhét vào trong miệng mấy con sói bị giết chết.

Truyện được edit và đăng tại web [lustaveland](http://lustaveland.com). Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang copy. Mong bạn sẽ vào đọc ở trang chính chủ để ủng hộ nhóm để nhóm có động lực nhanh chóng hoàn thiện bộ hơn nhé.

Quần áo phải thật giống như bị răng sói cắn rách.

“Hắn liệu có bị lừa không?” Nam nhìn nhìn Đào Hoa một tay mưu tính và bố trí, cảm thấy bản thân vô dụng vô cùng, ngay cả giết sói cũng phải nhờ cô nương này ra tay mới giết được, “Nếu như hắn không thấy thi thể của ta, muốn sống phải thấy người chết phải thấy xác, truy sát ta thì làm sao bây giờ?”

“Vậy người tránh xa ta một chút, ngàn vạn lần đừng liên lụy ta và con ta.”

Đào Hoa liếc hắn một cái, dùng nước sạch rửa hai tay: “Ta nói trước, ta cũng không phải Bồ Tát sống. Đêm qua người đã ăn lương khô của ta, năm đêm của ta, hôm nay cầu ta cứu người, người phải đáp ứng ta một chuyện.”

Lúc hắn giết sói Đào Hoa đã nhận ra, người này bắt cá không tệ nhưng động tay chân còn thua cả nàng.

Vì vậy Đào Hoa mới trực tiếp nói điều kiện: “Về phần chuyện gì ta còn chưa nghĩ ra, nhưng người phải thề, nhất định phải thay ta làm. Bằng không người ở đây chờ chết đi.”

“Cô nương...”

Nữ nhân này khác hoàn toàn những nha hoàn nũng nịu, dễ dàng hấn trong phủ, nam nhân cảm thấy ấm ức nhưng cũng cảm thấy cảm kích.

Hắn gật đầu nói, giơ tay thề: “Cô nương giúp ta là đại ân đại đức của ta rồi. Dù là cô nương muốn cái mạng này của ta, ta cũng không một câu oán hận. Ta thề với trời, phàm là cô nương yêu cầu, trừ hành thích vua, giết cha ra, ta sẽ dốc hết sức làm!”

“Ai muốn mạng của người hả?” Đào Hoa đổ nước lên thuyền, cười với hắn, vẫy tay nói: “Đến Thiên Vân nếu người nói lời thề này, ta sẽ tin người. Lên thuyền thôi, mau chạy trốn nào!”

Nam nhân dường như vui đến phát khóc nhảy lên thuyền, nhìn Đào Hoa hỏi: “Chúng ta có thể tính là cùng chung hoạn nạn không? Cô nương tên gọi là gì?”

“Không nói cho người.” Đào Hoa cảm thấy người này tuy có chút ngốc, được nuông chiều như quý công tử, cũng không phải loại quần áo lụa là, là người rất đơn thuần, lập tức nổi lên lòng trêu đùa hắn.

“A, vậy được rồi. Ta tên một chữ Dã, cô nương gọi ta là A Dã được rồi. Nếu không muốn gọi vậy, gọi ta là Dã ca cũng được...”

Hắn càng nói càng chột dạ, cuối cùng tự gãi đầu, cười ngây ngô, “Nếu không gọi ta là Tiểu Dã ca đi, sau này còn phải dựa vào cô nương nhiều”

Cái tên này, Đào Hoa bỗng bật cười.

Làm sao nàng lại có cảm giác đã lừa gạt một dã nam nhân?

Xuôi theo dòng sông thuyền nhỏ cập bến một tiểu thành sầm uất vào một ngày thu đẹp trời, lá ngô đồng vàng ánh bay múa khắp nơi. Đi qua đường nhỏ, Đào Hoa mua năm cái bánh bao nhân thịt, A Dã bên cạnh cống chần đem và hành lý nuốt nước miếng.

“Cô nương mua nhiều bánh bao như vậy liệu có ăn hết được không?”

“Hả?” Đào Hoa giả vờ không biết hấn ngoại trừ bộ y phục bằng gấm ra thì chỉ còn hai bàn tay trắng, lẩm bầm: “A Dã người có biết lãng phí lương thực sẽ bị trừng phạt hay không. Mấy cái bánh bao này mềm như vậy, mùi vị ngon như vậy, dù thế nào ta cũng muốn ăn hết.”

A Dã cười khở: “Thấy cô nương nhỏ bé như vậy, ta còn tưởng rằng cô nương giống như những thiếu nữ khác, ăn thêm một miếng cũng sợ béo.”

“Bánh bao lớn thơm ngon như vậy đương nhiên ta ăn một, hai cái là no, ta còn...” Thấy đôi mắt A Dã sáng lên, Đào Hoa nổi lòng trêu chọc, “Nhưng giờ ta mang thai, cũng không phải mình ta há miệng, dù sao cũng phải ăn nhiều một chút đúng không? Người sợ rằng ta không ăn nổi sao?”

“Không có không có, ăn nhiều là tốt mà.”

A Dã ủ rũ đứng thẳng, hai người đi vào một quán trọ thanh nhã bằng gỗ. Đào Hoa không vội đặt phòng mà ra chuồng ngựa ở sân sau, chỉ vào đồng cỏ chồng chát nói: “Ở đây cũng không tệ, xem ra chuồng quầy cũng là một người nhanh nhẹn, dưỡng ngựa tốt, cũng chịu khó dọn dẹp, không có mùi gì tanh tưởi.”

Nhìn đồng cỏ dày, A Dã bỗng nhiên cảm thấy tối nay có lẽ phải qua đêm ở đây rồi.

“Trước tiên người đem hành lý của ta vào phòng.” Đi vào quầy, Đào Hoa phân phó A Dã như thế, sau đó hướng chuồng quầy nói: “Để cho ta một gian phòng.”

“Được được!”

A Dĩ tuyệt vọng hoàn toàn, hấn ầm ức tới nỗi hai mắt đỏ bừng, thật muốn bỏ hành lý xuống bỏ đi. Nhưng mạng hấn là Đào Hoa cứu, sao có thể vong ân phụ nghĩa như vậy?

“A, đúng rồi.” Nhìn A Dĩ ầm ức chờ mong, lúc này Đào Hoa mới a một tiếng, che miệng nói: “Lấy thêm một phòng nữa đi, dù sao hấn cũng là nam nhân, một phòng hai người chen lán cũng không nên.”

Chường quầy vừa định nói phòng của chúng ta không nhỏ đâu, đủ cho cô nương và phu quân cùng ở lại nghe thấy A Dĩ hô một tiếng.

Dường như là vui đến phát khóc.

“Cô nương thật sự quá tốt với ta! Ta dù làm trâu làm ngựa cũng sẽ báo đáp cô nương!”

Hấn nhảy lên lầu, bỏ hành lý xuống sau đó còn kiểm tra trong ngoài một lần. Lúc hai người dùng bữa Đào Hoa ho khan vài tiếng, chỉ nói thân thể yếu ớt, sáng nay thấy đỏ máu nên kinh sợ, nghỉ ngơi một chút là tốt.

Đêm đó A Dĩ không ngủ trong phòng, tay ôm đoản đao, canh giữ trước cửa phòng Đào Hoa cả đêm.

“Thật đúng là đã nghi ngờ người tốt mà.” Bóng nam tử in lên vách cửa, thỉnh thoảng đầu hơi gục xuống giống như đã ngủ sau đó lại đột nhiên bừng tỉnh.

Truyện được edit và đăng tại web [lustaveland](http://lustaveland.com). Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang copy. Mong bạn sẽ vào đọc ở trang chính chủ để ủng hộ nhóm để nhóm có động lực nhanh chóng hoàn thiện hơn nhé.

Hấn vậy mà thật sự gác đêm cho nàng.

Ánh mặt trời vừa lên, Đào Hoa cũng ngủ đủ giấc, chạy ra ngoài chốc chốc cánh tay A Dĩ, hỏi hấn sao đêm qua lên uống rượu say ngủ ngoài cửa phòng nàng?

“Ta, ta, ta... Ta nghìn chén không say! Không phải ta say rượu đâu!”

“Vậy là...?” Đào Hoa hí mắt nhìn hắn.

Gương mặt thanh tú của A Dĩ ửng đỏ, cuối cùng hắn xoay mặt đi, lúng túng nói: “Tại hạ ngủ không quen giường Ngạo Quốc.”

Bị nàng nhìn một cái, xưng hô cũng đổi luôn rồi.

Đào Hoa nghiêm túc nói: “Nhưng phòng kia thuê một ngày tốn không ít bạc đâu, ta cũng không phải người phú quý gì, chỉ có thể ăn được bữa cơm và thuê được căn phòng thôi. Người như vậy là lãng phí lòng tốt của ta, hôm nay bánh bao ta sợ cũng không bao người ăn được rồi.”

“Thực xin lỗi!”

Lớn tiếng nói ba chữ, A Dĩ lập tức đứng lên, chân tay luống cuống: “Đều tại ta làm gánh nặng của cô nương, sau khi rời quân, ngay cả túi tiền ta cũng không dám cầm, ta... Ta... Ta đây sẽ đi tìm công việc làm!”

“Giờ ngoại trừ bến tàu có chỗ nào nhận người khuân vác hồ? Hơn nữa người được nuông chiều từ bé, nếu người xảy ra chuyện gì ta còn phải tốn tiền thuốc mời đại phu đó.”

“Ta có thể khuân vác rượu hòm mà!” A Dĩ siết chặt nắm đấm nói: “Trời sáng hẳn ta sẽ đi, nam tử hán đại trượng phu chút mệt nhọc đó có là gì, cô nương xin yên tâm, ta sẽ không làm gánh nặng của cô nữa đâu!”

Đào Hoa không ngăn hắn, chỉ mua hai cái bánh bao nhân thịt sau đó lặng lẽ theo sau. Nhưng đốc công nhìn một thiếu niên anh tuấn, chăm chú quan sát, tuy rằng có chút thịt nhưng cũng không dám dùng.

“Hay là công tử đi nơi khác đi, ở đây không thích hợp với người.”

“Vì sao? Tôi có sức khỏe đó!”

“Công tử đừng làm khó chúng ta...” Đốc công không còn vẻ hòa nhã nữa, dứt khoát nói: “Nơi nhỏ bé này không chứa được công tử đâu, công việc này vừa khổ vừa mệt, bị thương là khó tránh khỏi! Lúc đó ai sẽ giúp người chứ? Hay lại mang thêm phiền toái cho chúng ta, mau đi đi!”

Hỏi mấy đốc công khác họ cũng lấy hết lí do thoái thác, đến giữa trưa, A Dã chỉ cảm thấy bụng rỗng tuếch.

Nhưng cả ngày nay một phân tiền công hân cũng không kiếm được, nhờ tới lời lúc sáng, nào có mặt mũi đi xin Đào Hoa thức ăn?

“Làm việc vất vả quá phải không?”

Đào Hoa cầm theo giỏ rau, giả bộ đến bến tàu mua cá, thấy A Dã thất hồn lạc phách, ngồi cạnh hân vỗ vai an ủi: “Sao vậy, mệt quá sao?”

“Không lừa gạt cô nương, không ai chịu nhận ta.”

A Dã ghen cuống hòng, dùng ống tay áo lau khóe mắt, khóe miệng tràn đầy không cam lòng và phẫn hận, “Không nhận thì thôi chứ, vì sao còn nói ta ham chơi, nói ta là thiếu gia tới đây cười bọn họ? Còn cầm mái chèo đuổi ta. Ta tốt xấu gì...”

Hân không nói được nữa.

“Bởi vì bây giờ người không ở trong nhà nữa.” Đào Hoa quyết tâm muốn sửa đổi tính khí quý công tử này của hân, nếu không đường đi lăm biền số, chỉ sợ sẽ vướng víu. “Đi ra bên ngoài phải dựa vào chính mình, kỳ thật ra khỏi nhà, xa cách phụ mẫu, đều phải như thế. Ai có thể dựa vào phụ mẫu cả đời đâu?”

Lấy trong ngực một chiếc bánh bao nhân thịt đã nguội đưa cho A Dã, Đào Hoa dịu dàng nói: “Đừng buồn, người dù sao cũng là quý công tử, đương nhiên ở đây không thích hợp, nên sớm quay về Thiên Vân đi.”

A Dã lau nước mắt gặm xong bánh bao, trầm giọng nói: “Đa tạ ý tốt cô nương, nhưng...”

Nhìn ra được lòng A Dĩ rất loạn. Đào Hoa cũng không ép, chỉ yên lặng ngồi chờ.

Đợi cho mặt trời lặn, hoàng hôn sắp tắt, tiếng chuông bên trạm canh gác vang lên, A Dĩ mới ngẩng đầu.

“Trong quá khứ ta đã quá ngu dốt, sau này, ta nhất định phải...”

“Muốn gì thì đi ăn bữa tối đã rồi tính sau!”

Thấy trong mắt hắn có ánh sáng kiên nghị, Đào Hoa không thể không cảm thán trẻ nhỏ dễ dạy. Trải qua cuộc ám sát suýt chết, lại gặp khốn cảnh như bây giờ, có thể tự mình cố gắng là một cơ hội tốt.

Nâng rổ cá trong tay, Đào Hoa cười nói: “Dù sao cũng đã bôn ba một ngày, mấy con cá này tối nay khao người.”

“Cô nương...”

Nếu không phải nam nữ thụ thụ bất thân, A Dĩ quả thật muốn nắm tay Đào Hoa quỳ xuống, “Cô không chỉ là ân nhân cứu mạng của ta, còn mang ân tái sinh! Ta...”

“Đừng nói những lời yếu ớt đó nữa. Người bây giờ cái gì cũng không có, chờ người về Thiên Vân rồi hãy nói cảm ơn ta.”

“Chỉ cần cô nương mở miệng, tất cả của Thiên Vân mặc cho cô nương lấy dùng!”

Đào Hoa không khỏi chếp miệng. Nàng chỉ đoán A Dĩ này là con cháu Vương gia Thiên Vân, nghe giọng điệu này, chỉ sợ là hoàng thân quốc thích rồi?

Thật sự ngoài ý muốn, đã vậy cá tươi này cho hắn cũng đáng giá, Đào Hoa nhỏ giọng nói người phải nhớ kỹ những lời hôm nay sau đó dẫn A Dĩ về nhà trọ.

Buổi sáng hôm nay nàng đã mua đủ đồ dùng cần thiết, hai con tuấn mã và một cỗ xe ngựa, nơi đây là biên giới, thương đội phía Bắc thường qua đây, ngày mai sẽ lên đường.

Đào Hoa lên xe ngựa, A Dĩ chủ động đánh xe, nói nhỏ với Đào Hoa: “Cô nương yên tâm, A Dĩ sẽ bảo vệ cô nương an toàn.”

“Giờ ta cần nhờ người chiếu cố.”

Thấy A Dĩ ngượng ngùng gật đầu, Đào Hoa buông rèm, ở trong xe ngựa nghỉ ngơi.

Rời khỏi kinh thành nhiều ngày, quan phủ chưa có người đi báo cáo, đi ngang qua mấy trạm gác biên giới cũng thuận tiện. Nàng cũng không phải mua mớ dịch dung.

Truyện được edit và đăng tại web [lustaveland](http://lustaveland.com). Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang copy. Mong bạn sẽ vào đọc ở trang chính chủ để ủng hộ nhóm để nhóm có động lực nhanh chóng hoàn nhiều bộ hơn nhé.

“Nghieu Huyền, chàng không nhớ ta sao?”

Vuốt bụng dưới chưa lộ ra, Đào Hoa nhắm mắt lại, trong nhất thời trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Hắn không tìm nàng, cũng tốt. Ít nhất nàng còn một cơ hội sinh hạ một đứa trẻ bình thường.

Mười năm ở kiếp trước, ngày đêm nàng chỉ mong muốn chạy trốn khỏi Tàn Nghieu Huyền. Ở kiếp này, coi như đã rõ ràng tâm ý nhau, thấy hắn vẫn lo lắng, hốt hoảng vì nàng như cũ, nàng không muốn rời đi nữa.

Đời này, Đào Hoa cảm thấy, nếu như có thể cùng Tàn Nghieu Huyền bên nhau sẽ từng giây từng phút không tách rời. Nàng nhất định sẽ ôm hắn, hung hăng gần gũi hắn, leo lên cổ hắn, coi như hắn đi lên triều nàng cũng không muốn buông tay.

“Nghieu Huyền, ta rất nhớ chàng.”

Đi qua tiểu thành phía Đông, Đào Hoa nhìn phương Tây khẽ khi thào.

Giữa trời đêm bỗng cháy lên nhiều đốm lửa, nhìn kỹ, là đèn trời.

“Đang làm cái gì vậy?”

Đào Hoa xuống xe ngựa, cùng mọi người xung quanh cảm thán, lại nghe thấy có người nói: “Hoàng thượng hạ lệnh, đêm giữa tháng sẽ cho đốt hoa đăng, cầu nguyện mưa thuận gió hòa, quốc thái dân an.”

Có loại cầu nguyện này nữa sao?

Khi Đào Hoa nhìn hoa đăng lóe lên trong đêm đen, chỉ cảm thấy sống mũi cay cay.

“Đèn này rõ ràng là dùng soi đường ban đêm, đúng là dùng cầu nguyện bình an đó.” A Dĩ đi tới, cười vui vẻ với Đào Hoa: “Vận khí của chúng ta không tệ, còn có Quốc quân Ngạo Quốc trợ lực nữa đó!”.

A Dã nói, đoạn đường về phương Bắc hơi gập ghềnh nhưng ít bất trắc. Mãi cho đến thành trì phương Bắc đã là hơn nửa tháng có dư, bụng dưới Đào Hoa đã lộ ra một chút nhưng phải nhìn kỹ mới ra.

Nếu nàng không nôn mửa, khó ngủ, thỉnh thoảng thêm quả chua, A Dã đã hoài nghi rằng nàng có phải giả mang bầu hay không.

Tiểu cô nương mới chỉ mười lăm tuổi mà lại có lòng can đảm và hiểu biết như vậy, một mình lặn lội đi tìm cao nhân, còn cứu hấn giữa nước sôi lửa bỏng đã khiến hấn thật sự phải lau mắt mà nhìn rồi. Đoạn đường này tuy rằng nàng không biết nhóm lửa hay nấu cơm nhưng cũng chẳng giống như những tiểu cô nương khác lúc nàng muốn dừng lại nghỉ ngơi.

“Thật kỳ lạ, vì sao không có đoàn lái buôn Ngạc Quốc nào đến Thiên Vân?”

Đào Hoa không nghỉ ngơi một khắc, cáo biệt đoàn lái buôn sau đó lại tìm cách tới Thiên Vân. Nhưng nàng đã chạy một lượt các tiêu cục lái buôn lớn nhỏ trong thành mấy ngày nay, ngay cả một người cũng không có. Lại cẩn thận hỏi, hóa ra đã từ lâu Ngạc Quốc không thông thương với Thiên Vân rồi.

“Đáng tiếc a. Ngạc Quốc không phải có mối quan hệ rất hữu hảo với Thiên Vân sao?”

Nhớ tới Quốc sư An Dịch là người Thiên Vân, dù hấn luôn đi dạo chơi nhân gian nhưng cũng nên có chút ít hướng tới cố quốc. Chắc chắn không đến mức sau khi hạ được Đại Diễn lại đoạt tuyệt với Thiên Vân.

“Cô nương có muốn ăn bữa tối không?”

Trên đường đi A Dã đã thay đổi không ít, cùng Đào Hoa đi khắp hang cùng ngõ hẻm đã sớm tập thói quen chú ý các tửu trà lầu.

Mắt thấy hoàng hôn cũng sắp buông xuống, Đào Hoa cũng biết chuyện này sốt ruột ngay cũng không được.

Cả bàn là những món ăn thanh đạm, canh xương hầm cách thủy được A Dã múc ra hai chén nhỏ, một chén cho Đào Hoa uống, một chén làm nguội, cứ như thế lặp lại.

Quán rượu không lớn, người mang thức ăn lên sường phòng là bà chủ, nhìn A Dã không động đũa gắp xương lấy thịt, cười tủm tỉm nói: “Tiểu nương tử quả nhiên có phúc khí tốt, phu quân trời sinh khôi ngô, còn biết chiều lòng người.”

Đào Hoa đập A Dã một cước ở dưới gầm bàn, hấn lập tức đỡ đòn, đỏ mặt trả lời: “Muội phu của ta nghe được lời này của bà chủ sợ là sẽ đánh chết ta đó.”

Hóa ra là huynh muội, bà chủ bỗng thấy có lỗi, sau khi rời đi không lâu lại mang lên một mấy món ăn nói là đền bù.

“Được a, nửa tháng qua người đã biết nói chuyện hơn rồi đó.”

Thật sự là ăn quá no rồi, Đào Hoa bưng bát canh nhìn A Dã đối phó với một bàn đồ ăn, hài lòng gật gù: “Không tệ không tệ, không có phí công cho người ăn nhiều như vậy.”

“Đều là cô nương dạy dỗ tốt.” A Dã thật lòng cười cợt mỗ, nhưng rất nhanh ỉu rữa.

Có tâm sự.

Đào Hoa không quan tâm canh thừa thịt nguội, cứ ngồi im lặng bên cạnh, không đi, cũng không hỏi.

“Ngày mai cô nương còn muốn đi tìm đoàn lái buôn sao?”

“Ừ.” Đào Hoa nói: “Ta là nữ hài nhi, còn mang bầu, lẻ loi một mình sao có thể tới Thiên Vân. Không nói tới chuyện gặp được cao nhân hay không, chỉ sợ trên đường đi đã bị dã lang cắn chết rồi. Nếu như người chê ta phiền toái, nửa tháng này ta cũng đã dạy người mấy chiêu rồi đó, người có thể bỏ đi.”

“Ta không phải chịu khổ không nổi... Ta...” A Dã đáp ứng cả buổi cuối cùng thở dài: “Ta không xem cô nương là người ngoài nên nói

thắng. Thiên Vân đã thềm thường Ngạo Quốc từ lâu, chuẩn bị bao năm, không mấy tháng nữa sẽ khai chiến. Cô nương là người Ngạo Quốc không nên đi tới Thiên Vân bây giờ.”

Khó trách không có khách vẫn lai, hóa ra là Thiên Vân đã đoạn tuyệt rồi.

Đào Hoa vẫn nhớ rõ, kiếp trước trận chiến giữa Ngạo Quốc và Thiên Vân là bảy năm sau mới xảy ra. Khi đó Tần Nghiêu Huyền đã thống nhất Đại Diễn và Nam Cương, quốc lực cường thịnh, dù là Thiên Vân vạn mưu nghìn kế, trên chiến trường Ngạo Quốc vẫn ở thế như chẻ tre.

Truyện được edit và đăng tại web [lustaveland](http://lustaveland.com). Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang copy. Mong bạn sẽ vào đọc ở trang chính chủ để ủng hộ nhóm để nhóm có động lực nhanh chóng hoàn thiện hơn nhé.

Hôm nay Thiên Vân bày bố ở vùng núi phía Bắc, dễ thủ khó công. Binh lực Ngạo Quốc lại phái đi Đại Diễn nhiều...

An Dịch không tính tới chuyện này hay sao? Hay nói, hấn muốn chơi lớn một chút.

Tần Nghiêu Huyền. Trong lòng lăm lăm cái tên này, Đào Hoa nhìn A Dã ở trước mặt.

Người này so với tưởng tượng của nàng hữu dụng hơn nhiều.

“Nhưng bào thai trong bụng ta không quản được có khai chiến hay không. Nếu như không tới Thiên Vân, không tìm được cao nhân giúp đỡ, nó vừa ra đời sẽ chết. Ta đâu thể quan tâm nhiều như thế? Kỳ thật ta có thể an tâm ở nhà dưỡng thai, tội gì lén chạy tới đây chịu tội, ta quả thật không nỡ bỏ đứa nhỏ này...”

A Dã lần đầu tiên thấy Đào Hoa kích động và bướng bỉnh như vậy, giống như nàng đang tuyệt vọng, được ăn cả ngã về không.

Chỉ thấy khóe mắt nàng ướt át vô cùng đáng thương, “Người vừa rồi đã nói một tiếng huynh muội, đoạn đường này người đã chăm sóc ta rất nhiều, đứa nhỏ này kỳ thật cũng chịu ơn người. Về tình về lý, ta

gọi người một tiếng ca không quá phận nhưng ta kêu không được. Chỉ là đứa nhỏ này ra đời, nhất định sẽ muốn gọi người một tiếng thúc thúc.”

“Sao có thể nói vậy! Rõ ràng là cô nương đã chiếu cố ta!”

Nghĩ tới tính mạng nhỏ trong bụng Đào Hoa, sau này có thể sẽ gọi hẳn một tiếng thúc thúc, trong nháy mắt A Dã đã mềm lòng. Đại nghĩa nước nhà, chiến hỏa liên miên là cái gì cơ chứ, trước mặt hẳn chỉ có nữ hài bình thường và con của nàng.

A Dã cuối cùng cắn răng nói: “Tại hạ chỉ có thể nói, sức cùng lực kiệt cũng sẽ bảo vệ cô nương an toàn, giúp cô tìm được cao nhân.”

“Người có cách sao?” Đào Hoa lộ ra kinh hỉ, đôi mắt sáng long lanh vô cùng đẹp khiến A Dã đỏ mặt.

“Có.”

A Dã giống như đưa ra lời thề quan trọng: “Kính xin cô nương tin ta một lần.”

Đào Hoa không có cách nào khác ngoài tin hẳn.

Đi tới Thiên Vân, tuy núi cao nước sâu, sương mù trùng điệp, đường xá xa xôi nhưng cũng lắm chỉ kinh sợ chứ không có nhiều nguy hiểm. Chỉ là càng tới gần Thiên Vân, Đào Hoa càng kêu A Dã cẩn thận, thà rằng chậm một chút cũng không đi đường đêm, để che giấu tai mắt người khác nàng còn cố ý chọn đường nhỏ yên tĩnh khó tìm.

Người ám sát A Dã lúc trước chắc chắn không từ bỏ ý đồ, mặc dù hẳn đã gửi bồ câu đưa tin tới trưởng bối trong nhà nhưng họ cũng lực bất tòng tâm, chỉ bảo hẳn mọi sự cẩn thận.

“Phụ mẫu ta chỉ có một mình ta là chi tử. Bọn họ già rồi, mấy năm nay ta đi lẩn lộn, sợ bây giờ tiếng nói của bọn họ ở Thiên Vân cũng không có bao nhiêu trọng lượng.” A Dã thu hồi vẻ mặt tự trách, “Ta biết rõ cô nương muốn nói với ta đừng để mất bò mới lo làm chuồng, ta biết rõ.”

“Người rõ là tốt rồi.”

Ngẩng đầu nhìn núi mù mây ảo, Đào Hoa nhỏ giọng nói: “Lần này người về, phụ mẫu người sẽ rất vui mừng.”

Thật sự bọn họ rất vui mừng, cuối cùng A Dĩ cũng suôn sẻ về nhà, bọn họ mừng tới phát khóc.

Đào Hoa lúc nhỏ đã tới Thiên Vân một lần, nơi đây tựa như tiên cảnh phủ sương mờ trắng ảo, lần này thì nàng thấy màu cờ xanh đen, phiêu phiêu đặng đặng, bay múa đầy trời, cả một ngọn núi ngập màu xanh, hơn ngàn người đồng loạt quỳ gối nghênh đón A Dĩ, theo hấn vào đô thành, mãi cho đến cổng nhà hấn vẫn gọi tên hấn.

Thanh thế lớn tới mức Quốc quân cũng phải ganh tỵ. Dường như tất cả mọi người đang tuyên cáo, hấn đã trở về.

Một đường vào nhà A Dĩ so với đại môn hoàng cung còn xa hoa hơn, trang viên, sân nhỏ không giống như ở trong nhà, mà giống như hành cung nối liền. Thiên Vân không có mấy chỗ bằng phẳng, nhà A Dĩ tuy có chút dốc lên dốc xuống nhưng cũng đủ làm người ta ca ngợi rồi.

Đây chính là một tòa thành trì.

“Giang Dĩ.” Đào Hoa còn biết được tên đầy đủ của hấn, nàng có chút buồn cười.

“Phụ mẫu, đây là cô nương cứu mạng ta ở Ngạo Quốc.” Trực tiếp mang Đào Hoa vào từ đường gia môn, A Dĩ quỳ trước linh bài chằng chịt, trình trọng hành lễ với phụ mẫu nói: “Kính xin phụ mẫu chiếu cố nàng.”

Đối với người Ngạo Quốc, Giang phụ Giang mẫu không có cảm tình lắm. Nhưng mạng con trai họ là nàng cứu, bọn họ cũng hòa hoãn một chút, hỏi thẳng: “Tiểu nương tử ngàn dặm xa xôi tới Thiên Vân là muốn cầu gì?”

“Giải độc.” Đào Hoa ngẩng đầu nói: “Vì thai nhi trong bụng nên ta muốn tìm cao nhân chữa trị.”

Trên người Đào Hoa có độc, bọn họ lấy máu xem qua lập tức biến là độc dùng dạy dỗ nữ nô. Sắc mặt trở nên khó coi vô cùng, lại có chút ghét bỏ. Nàng tuổi còn nhỏ thế, gương mặt xinh đẹp, đã mang thai mấy tháng, rõ ràng không muốn giúp.

“Giản công có thể giải loại độc này phải không?” A Dã có chút tức giận.

“Đừng hồ đồ! Giản công là người phương nào, đã bế quan không màng thế sự từ lâu! Loại độc này người cùng đồng ý giúp giải độc sao! Giang gia ta là loại người nào, sao phải mời Giản công giải độc cho nữ nô, giờ là lúc nào hả?! Người...”

Đào Hoa yên lặng cúi đầu, không nói. Nhìn A Dã cười cười, dùng khẩu hình nói hai chữ ta không sao.

Máu A Dã nóng lên, nghiến răng nói từng chữ: “Đứa bé trong bụng nàng là của ta đó!”

“Người điên rồi! Đường đường là con trai duy nhất của Nhiếp Chính Vương đi lấy một nữ nô Ngạo Quốc!”

“Nhi tử còn chưa nói muốn lấy nàng! Phụ mẫu tìm cho ta thê tử tốt, ta không tránh, ta sẽ lấy!” A Dã lấy tiền làm lúi: “Ta sẽ không cho nàng danh phận nhưng đứa nhỏ này, ta muốn! Ta không cho nàng danh phận được, chẳng lẽ con cũng không cho được hay sao? Nếu như đứa nhỏ này có sơ sẩy gì, ta cũng không thể trơ mắt nhìn! Cha, không phải người nói muốn ta giống như nam tử hán, nhưng ngay cả con của bản thân ta cũng bảo vệ được, còn là nam nhân gì chứ? Ta chẳng bằng tự vẫn tạ thiên, cũng miễn cho mỗi ngày các người vì ta mà bận tâm lao碌!”

Đào Hoa suýt nữa uất ức phun ra máu mà chết.

Mắt thấy A Dã thật sự muốn tự vẫn, Giang phụ Giang mẫu nóng nảy, cuối cùng cũng đồng ý.

“Nhưng cô nương này không thể tính là người Giang gia.” Bọn họ nhìn chằm chằm Đào Hoa nói: “Bất quá niệm tình người cùng A Dã tình sâu, Giang gia cũng không bạc đãi người.”

Qua sân nhỏ yên tĩnh đã được quét dọn, Đào Hoa vào phòng nghỉ ngơi, nàng nhìn ra được nơi này từng là khuê phòng nữ tử. Quả nhiên không có bất kỳ bạc đãi nào, đây có thể coi là đãi ngộ công chúa.

“Nơi đây từng là khuê phòng cha ta chuẩn bị cho đường muội. Đó là nữ tử hiếm thấy, học được bí pháp Thiên Vân, một mình rời nhà, nói là có thể tìm được thứ giúp được Thiên Vân đảm bảo thiên thu muôn đời.” A Dã có chút đau lòng nói: “Giang gia ở Thiên Vân so với hoàng tộc còn quý hơn, phụ thân không phải trường tử. Chỉ tiếc hắn rơi vào lưới tính, ngay cả nhi tử cũng không ở chính đạo, mới bị đuổi xuống vương vị. Giờ mọi chuyện do cha ta làm chủ. Danh tiếng Nhiếp Chính Vương muốn ngồi vững không dễ, ta cũng gánh trách nhiệm không nhỏ.”

Truyện được edit và đăng tại web [lustaveland](http://lustaveland.com). Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang copy. Mong bạn sẽ vào đọc ở trang chính chủ để ủng hộ nhóm để nhóm có động lực nhanh chóng hoàn nhiều bộ hơn nhé.

“Thì ra là thế.” Đào Hoa mở một hộp trong phòng, bên trong từng khối bạch ngọc, cùng với ngọc bài mẫu thân nàng giấu trong đầu sói rất giống nhau, “Đây là cái gì?”

“Đây là thư ngọc.”

A Dã giống như không muốn Đào Hoa nhìn thấy thứ này, tranh thủ cướp cái hộp đi, “Cô nương nên hiểu biết chút về người Thiên Vân, người Thiên Vân có sở trường lợi dụng lòng người, phạm họ muốn lợi dụng ai sẽ tặng người đó ngọc bài. Trên thực tế, đây chỉ là một vật đánh dấu mà thôi, không phải vậy gì tốt. Cô nương thích ngọc, ta sai người mang tới ngọc tốt hơn cho cô.”

Khó trách chế tác thô ráp như thế. Ngọc Đào Hoa đau dữ dội, lắc đầu nói: “Ta muốn giải độc trước.”

“Giãn công sẽ lập tức tới ngay.”

A Dã đỡ Đào Hoa lên giường, an ủi: “Tuy rằng tính tình hắn cao ngạo, nhưng trước Giang gia ta cũng phải cúi đầu. Âm ức cho cô

nương rồi, muốn mời được người đó phải nói đây là hài tử của ta.”

“Người biết là nói dối là được.” Thấy A Dã cũng không có quá phận, Đào Hoa cười khế nói: “Người cũng thật to gan, nếu phu quân ta biết, nhất định người không có quả ngon mà ăn đâu.”

“Ồ? Phu quân cô nương có thể trị tội con trai Nhiếp Chính Vương Thiên Vân ta đây sao?”

“Vì sao không thể?” Đào Hoa cười đến động lòng người.

“Nếu như...” A Dã không biết là đùa hay nghiêm túc, trả lời: “Nếu là tội của Quân vương Thiên Vân, hắn có thể trị sao?”

Tim Đào Hoa đập chậm một nhịp.

Nàng nhìn thiếu niên thanh tú ở trước mặt, lại nhớ đến chuyện hắn đã thay đổi rất nhiều, nàng cười nhẹ nhàng: “Chuyện này phải đợi người trở thành Quân vương Thiên Vân rồi nói nhé?”

A Dã cũng thuận theo Đào Hoa: “Bốn nước trong Thiên Hạ, giờ cũng chỉ còn lại Ngạo Quốc và Thiên Vân, Nam Cương bắt quá đang kéo dài hơi tàn. Nếu ta thật sự trở thành Quân vương Thiên Vân cũng có thể sánh ngang với Tần Nghiêu Huyền của Ngạo Quốc. Phụ quân cô thật sự lợi hại vậy sao?”

“Sánh ngang?” Đào Hoa nhíu mày, “Có phải người dùng từ không thích hợp lắm không?”

A Dã lập tức nghiêng đầu: “Không đúng sao? Không so cao thấp được sao?”

“Lấy trứng chọi đá, lấy gió lay cây.”

“Oa, cô nương có thành kiến quá lớn với ta nha! Ta thật sự có cố gắng đó!” Nói xong A Dã cũng không muốn cùng nàng khua môi múa mép nữa, muốn ra ngoài tìm người luyện kiếm. Giờ thế cục Thiên Vân làm hắn một khắc cũng không được thư giãn, lúc trước thấy không có lý tưởng bắt quá cũng không sao, nhưng giờ hắn lại cảm thấy thời gian không đủ dùng.

Đào Hoa vẫy tay đưa tiễn.

Khuê phòng này là phòng của mẫu thân nàng trước khi lấy chồng, mỗi một chỗ đều khiến Đào Hoa thổn thức không thôi. Đào Hoa không nhớ rõ mẫu thân, nhưng căn phòng ở Đại Diễn là một tay mẫu thân bố trí. Bởi vì nhớ nhung, từ nhỏ nàng đã không ít lần lục lọi trong phòng.

Truyện được edit và đăng tại web [lustaveland](http://lustaveland.com). Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang copy. Mong bạn sẽ vào đọc ở trang chính chủ để ủng hộ nhóm để nhóm có động lực nhanh chóng hoàn thiện

bộ hơn nhé.

Vị trí đồ dùng hầu như giống nhau, Đào Hoa sờ dưới giường, nhấc một mảnh gạch, rút cái hộp màu xám tro ra.

Ở ngăn thứ hai trong hộp, Đào Hoa cũng nhận ra viên thuốc nhỏ màu xanh nàng từng tưởng là kẹo ăn, nào ngờ Lục Thiên Hành lại cướp nó ném cho gà con trong phòng bếp ăn. Rồi không tới ba ngày sau, con gà con đó đã chết.

“Không nghĩ tới mẫu thân đã giấu được từ nhỏ như vậy rồi.”

Đào Hoa lén nhờ ngự y Đại Diễn kiểm tra loại thuốc này, độc này phải giữ cho kỹ, nếu uống phải không quá ba ngày độc sẽ phát tác mà chết. Vì là của mẫu thân nên Đào Hoa vẫn giữ nó.

Nàng tới bên bàn nhỏ, gọi thị nữ mang trà lên, chú ý từng cử chỉ hành động của nàng ta. Đợi cho lá trà ngấm hai lần nước, trong phòng mùi trà thơm ngát, Đào Hoa mới mở miệng hỏi: “Giản công nếu như đã đến, sao phải trốn ngoài cửa? Người ta đều nói lương y như từ mẫu, nào có thầy thuốc tránh bệnh nhân như vậy?”

Đào Hoa tự rót cho mình một chén trà. Tai nghe thấy tiếng bước chân nhẹ ngoài cửa, một lão già mù ôm hòm thuốc đi vào, đang bấm ngón tay tính toán gì đó.

“Người không phải người Thiên Vân nhưng có máu Thiên Vân, còn rất cao quý.”

Chỉ thấy lão già ngồi xuống trước mặt Đào Hoa, không nói hai lời nắm lấy cổ tay của nàng, bắt mạch, “Nửa năm trước người đã gặp cháu ta, Giản Sơ, đúng không? Hắn đã chết được nửa năm.”

Đào Hoa nắm chặt bàn tay giữ độc. Dù sao Giản Sơ là cháu trai hắn, lại là đệ tử duy nhất, nàng phải đề phòng.

“Không sai. Hắn muốn giết ta nhưng không phải đối thủ của ta.”

“Vì sao ta phải cứu người?” Giản công cười nhạt, bộ dạng tiêu tụy nhưng sắc bén, “Cháu ta đã cố ý động tay động chân với độc trong người người, hắn là không hy vọng người khỏe mạnh.”

Đào Hoa không sợ hãi, cười dịu dàng: “Cái này còn phải hỏi sao? Kẻ thù của kẻ thù không phải bằng hữu sao? Trên đường đi đến đây ta có nghe nói, năm đó Giản Sơ tự ý trốn khỏi Thiên Vân khiến Giản công vô cùng tức giận, từ đó đến nay bế quan không tiếp người. Ngay cả đôi mắt cũng vì buồn đau mà mù. Người không ủng hộ cách làm của hấn đúng không? Ta đây... cùng suy nghĩ với người.”

“Người rất thông minh.” Giản công buông tay Đào Hoa, lại tính toán gì đó, cuối cùng nhíu mày: “Cái thai trong bụng người quả thật là của Giang gia sao?”

Nếu nói không phải chỉ sợ hấn phỉ mông bỏ đi.

“Đúng vậy, ta và Giang Dã ở Ngạo Quốc vừa gặp đã yêu, cùng chung hoạn nạn. Ta mang loại độc này, hấn cứu ta, ta cùng hấn rời xa cố quốc đến Thiên Vân còn không phải vì đứa nhỏ này sao?”

Con mắt Giản công u ám, nếp nhăn trên mặt khẽ nhúc nhích sau đó gật đầu đáp ứng.

“Như lời người nói, người thật sự có quá nhiều thứ hữu dụng. Nếu là Tiểu vương gia Giang gia, ta đương nhiên sẽ giúp người chữa trị. Mau, đưa tay ra.”

Ngoan ngoãn đưa tay ra chích máu, Đào Hoa nhìn động tác của Giản công chăm chú, hấn mở hộp thuốc, kê đơn và giã thuốc trước mặt nàng, Đào Hoa ghi nhớ.

Rót cuộc hấn cũng đã già, trái phải bận rộn vất vả. Trong lúc Giản công giã thuốc, Đào Hoa uống cạn trà trong chén của mình sau đó cũng rót cho hấn một chén.

“Giản công, mời uống trà.”

Hương trà rất đặc biệt, nếu không phải vì mùi hương này hấn đã sớm bỏ đi từ lúc chưa vào cửa. Đôi mắt đã đui mù quay qua một chỗ, thấy Đào Hoa không có động tĩnh lạ, hấn không nghi ngờ nữa, uống một hơi cạn.

Đã thành.

Ý nghĩ này lóe lên trong đầu Đào Hoa, tựa như con cá ở dưới nước phun bong bóng khí, chưa tới mặt nước đã tan. Trái tim của nàng đập từng nhịp vững vàng, hô hấp bình tĩnh, không có chút nào giống như chuốc độc người khác.

“Độc này phải dẫn ra ngoài cơ thể mới có thể giải.”

Giản công nấu nước thuốc tắm cho Đào Hoa, trong hòm thuốc còn có mấy món dâm cụ hẩn tự mình chuẩn bị. Đợi tắm xong, trong đôi mắt dịu dàng đã nhuộm màu tình dục. Trong phòng nhàn nhạt mùi thuốc có tác dụng kích thích tâm thần.

Áo sa mỏng bọc lấy thân thể, Đào Hoa nằm xuống giường, nhìn mấy cây ngân châm (kim châm cứu) sắp xuyên vào cơ thể. Nàng sợ nhưng không được phép lộ ra sợ hãi.

“Chờ làm bị thương thai nhi trong bụng ta.” Nhắm mắt lại, Đào Hoa bắt đầu trị liệu theo lời Giản công, lửa dục khiến nàng càng ngày càng mơ hồ, không ngừng tự thì thào.

“Người không sợ chết sao?”

“Sợ.” Đào Hoa cười, “Nhưng đã từng chết rồi, không còn sợ quá nữa...”

Giản công không ngờ Đào Hoa đáp lại như thế, lực đạo nhẹ đi một phần, hẩn thấp giọng nói: “Nếu người thật sự là kẻ địch của Giản Sơ, đương nhiên có ích với Thiên Vân ta, ta sẽ cố gắng chữa trị cho người.”

Nơi bị vùi thảo dược cũng bị châm vào, tê dại đau buốt, giống như cả cánh tay bị người ta chém đứt.

Nghe những lời này, Đào Hoa buông lỏng cảnh giác, hôn mê bất tỉnh.

Giữa lúc mộng lung, Đào Hoa giật mình thấy hình ảnh Tần Nghiêu Huyền. Hẩn gây đi rất nhiều, gương mặt ngũ quan rõ ràng lại gây rộc đi, đôi mắt lạnh lùng, nghiêm nghị phủ kín sương mù.

Triều đình, hậu cung, tầm điện, vô luận nơi nào cũng không đi.

Đào Hoa nhận ra hần mặc áo choàng dày đi trong đêm. Bây giờ ở Ngạo Quốc, chắc mùa đông cũng đến rồi.

Hần bỗng nhiên đi tới Kim Ti Uyển, sau đó là khung cảnh chiếc giường Đào Hoa vô cùng quen thuộc, màn trướng buông xuống vô cùng mập mờ. Nàng trông thấy Tàn Nghiêu Huyền trút bỏ y phục, lộ ra một thân cơ bắp đầy mình.

Sau đó là âm thanh nhỏ vụn khó nén, tiếng giường lay động.

“Hoa nhi...”

Đào Hoa nghe được tiếng hần gọi nàng, tựa như ở nơi rất xa xôi, hoang mạc vắng tanh, lạnh lẽo thấu tim.

Nước mắt Đào Hoa chảy xuống, nàng thấy hần vuốt ve xiềng xích đuôi giường, tay phải chụp lên nam căn. Hần... Hần tại chiếc giường nàng từng nằm mười năm thủ dâm.

Trong lòng chua xót, ủy khuất, nước mắt tràn ra như vỡ đê, thân thể nàng cũng run rẩy.

Gió đêm thổi qua, ánh nến tàn. Ngoại trừ tiếng thở dốc của Tàn Nghiêu Huyền, Đào Hoa không nghe thấy gì cả. Nhưng thân thể nàng càng lúc càng nóng.

Tàn Nghiêu Huyền rõ ràng đang nắm nam căn chuyển động tay, nhưng Đào Hoa lại cảm thấy, bàn tay hần đang không ngừng di chuyển trên người nàng, phủ lên da nàng màu hồng ái dục.

Truyện được edit và đăng tại web [lustaveland](http://lustaveland.com). Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang copy. Mong bạn sẽ vào đọc ở trang chính chủ để ủng hộ nhóm để nhóm có động lực nhanh chóng hoàn nhiều bộ hơn nhé.

Dưới thân tràn ra dịch thủy, giống như có ngón tay hần đi vào.

Lúc đốt ngón tay cắm vào có thể nghe được tiếng nước lép nhép, hần vôn về âm hạch giấu mình trong mép thịt của nàng, se se, cọ

cọ. Nơi đó sưng lên lại bị môi lưỡi của hắn ngậm lấy.

“A...”

Đào Hoa cảm giác nàng không chịu nổi nữa, nhưng cảm giác này vẫn chân thực như thế.

Bờ eo của nàng bị hai bàn tay mạnh mẽ chế trụ, đè xuống, mông bị ép nâng lên lộ ra cúc hoa đang run rẩy. Hai cánh hoa mềm mại óng ánh d*nh thủy, bị cơn th*nh cực nóng của hắn chống đỡ.

d*nh thủy từng cổ chảy ra, Tần Nghiêu Huyền lại không chịu tiến hẳn vào mà cố ý ma sát bên ngoài miệng huyết, giày vò âm vật của nàng.

Đợi cho Đào Hoa rên rỉ tới cao trào, toàn thân tê liệt, nam căn to dài xộc vào, bật mở từng tầng lớp lớp mị thịt, ra vào không ngừng nghỉ. Túi trứng đập bồm bộp trước cửa huyết, xuân thủy trào ra hóa thành bọt mép trắng xóa.

Hắn vuốt ve bẹn đùi nàng, mở hai chân hết cỡ, dùng sức một cái, tiến công cấp tốc vào nơi sâu nhất.

“Không... Ta từ bỏ...”

Tử cung bị quy đầu nghiền qua, khoái cảm kịch liệt làm nàng không nhận được cong eo chạy trốn lại bị hắn bắt lại.

Đào Hoa bật khóc. Động tác hắn vẫn không dừng lại. Nhìn hai bầu ngực lắc lư của nàng, sau đó xoa bóp, liếm hút, cuối cùng nhét nam căn vào trong miệng nàng.

Cái lưỡi màu hồng phấn ướt đẫm đảo qua mã mắt, nuốt xuống cổ đậm đặc tanh nồng.

“Thích...”

Nàng ngậm lấy long căn, nuốt trọn một cổ lại một cổ tinh dịch đậm đặc xuống, hắn vẫn không buông tha, tiếp tục bắn vào hoa huy*nh, cúc huyết, thậm chí là ngực nàng.

Đào Hoa vô lực tỉnh lại, hương trong phòng cũng cháy hết rồi.

Vẫn là khuê phòng ở Thiên Vân.

Nàng chỉ cảm thấy toàn thân đau buốt, nhất là vòng eo. Giữa hai chân lầy lội dập dính, nhũ hoa trước ngực cứng lên.

“Độc này đối với người cũng không phải không có chỗ tốt.”

Âm thanh già nua từ xa truyền đến trêu chọc, “Dẫn chút tình độc ra sẽ có cảm giác giống như khi động tình. Thân thể người thiên kiều bá mị như thế, nếu ra ngoài kia, sợ là có thể khiến cả Quốc quân Ngạo Quốc say mê!”

“Phải không?”

Nghe Giản công nói vậy, Đào Hoa chỉ cười nhạt một tiếng, không trả lời phải hay không. Từng nghe nói Quốc quân Ngạo Quốc hiện giờ nổi bật hơn người, Giản công thầm tặc lưỡi, bời một câu: “Ta không có nói đùa.”

“Ta biết rõ. Chỉ là Đế Vương duyệt qua bao bao nhiêu người, hấn muốn ai người đó có thể từ chối sao?”

“Dã tâm người thật lớn.” Giản công hừ lạnh một tiếng nhưng không có ý khinh miệt, hấn cất hòm thuốc cáo từ.

Ra đến trước cửa, Giản công đột nhiên dừng bước, xoay người lại hỏi: “Cô nương nên xưng hô thế nào?”

“Đào Hoa.” Nhớ tới độc trên người mình, phụ mẫu Giang Dã nói nàng là kỹ nữ phong trần, Đào Hoa cũng vui vẻ thuận theo: “Người ở Ngạo Quốc lúc trước gọi ta như thế, Giản công cũng gọi thế là được.”

Không phải tên thật, tính số mệnh không chuẩn được. Hai mắt Giản công đã mù, cũng không nhìn thấy tướng mạo Đào Hoa. Nhưng chỉ nói chuyện mấy câu ngắn ngủi ở đây, nàng tin tưởng, hấn chắc chắn là người vô cùng quan trọng.

“Tên loài hoa là vô cùng tốt.” Hấn nói: “Nảy nở đầu cành, hương thơm vì độc.”

“Đa tạ khích lệ.”

Đào Hoa vẫy tay, cung kính tiễn khách. Nhưng Giản công không nóng lòng rời đi, giọng nói có ý vị lôi kéo: “Đào Hoa cô nương có tò mò Quân chủ Thiên Vân là ai không? Là người Giang gia hay Đại hoàng? Ngày mai ta muốn vào cung nói chuyện uống trà, Đào Hoa cô nương nếu như nguyện ý đi cùng...”

“Giản công coi trọng rồi. Trong bụng ta còn mai thai hài tử của Giang

Đã.” Ngắt lời hẳn, Đào Hoa cười lạnh, “Nữ nhân đối với chuyện máu thịt của mình dù sao vẫn giữ lấy cái đầu tỉnh táo. Giờ ta chỉ muốn an ổn sinh đứa nhỏ ra, không cầu gì nữa.”

“A, ngươi là người rất biết nói chuyện đấy.”

Nhớ tới khuê nữ cũng phạm phải sai lầm như thế, Giản công cũng không ký thác kỳ vọng với Đào Hoa, dù sao ngay cả tôn nhi hẳn dốc lòng bồi dưỡng cũng đột nhiên nổi điên, đi ngược lại những gì được dạy bảo, phản bội hẳn, trốn khỏi gia môn, cuối cùng chết ở Ngạo Quốc.

Giờ hẳn còn trông chờ tiểu nữ oa tính tình thất thường không chế hết thầy? Chỉ bằng tin những gì hẳn nắm vài đốt ngón tay tính ra?

Nói không chừng hẳn thật sự đã quá già nên hồ đồ rồi.

“Độc này của Đào Hoa cô nương, có liên quan tới Nam Cương. Không bao lâu nữa khi mặt trời mọc, sẽ có một vị khách quý từ Nam Cương tìm tới. Nói không chừng Hoa cô nương có thể cố gắng gặp mặt một lần.”

Đây là tra xét sao? Đào Hoa đoán không ra.

Có thể xưng là khách quý ở Thiên Vân quả thực không nhiều. Người Thiên Vân ngay từ khi còn là những đứa trẻ đã được dạy cách nhìn thấu lòng người, đặc biệt là những người ngoại tộc, những đứa trẻ mang tên đẹp giống hàm ý là ban phúc lành, nhưng kỳ thật là sẽ được đưa ra khỏi Thiên Vân đến các nước khác ký sinh lên người các mục tiêu có liên quan đến lợi ích của Thiên Vân. Bọn họ giỏi nhất lợi dụng lòng người, không quá coi trọng người khác, người lạ tới cũng chỉ gọi là khách, chưa từng có hai chữ khách quý.

Đợi cho độc xuất ra khỏi cơ thể hoàn toàn phải mất ba tháng, khách quý mà Giản công nói tới rốt cuộc cũng đã tới.

Trên dưới Giang phủ đồng loạt được điều động đi, cơ hồ bao quanh người nọ, mời hẳn đến sảnh chính. Cửa lớn đóng chặt, bên trong quả thật đang đàm luận chuyện quan trọng.

Giang Dĩ cũng không được vào, Đào Hoa có chút tò mò hỏi: “Là ai

vậy?”

Giang Dã nhỏ giọng nói: “Là Quốc chủ Nam Cương. Cổ Mạc.”

Nam Cương Quốc chủ? Đào Hoa mở to hai mắt, tim đập thành thịch. Vì sao Nam Cương Quốc chủ xuất hiện ở Thiên Vân vào lúc này, chẳng lẽ hai nước thật sự muốn liên minh?

Thiên Vân giỏi mưu tính, Nam Cương giỏi cổ độc, Tần Nghiêu Huyền mới đăng cơ một năm, sao có thể là đối thủ?

An Dịch có lẽ tính được chuyện này nhưng vì sao không động tĩnh gì.

Chỉ thấy một gã sai vặt chạy nhanh đến, đưa một phong mật tín cho Giang Dã sau đó nhanh chóng lui ra. Giang Dã không mở ra ngay, hắn biết rõ trong đây là chuyện lớn, hắn còn chưa có tư cách một mình mở ra.

“Đào Hoa cô nương về phòng nghỉ ngơi trước đi.”

Người trong phòng tới gọi, Giang Dã nhỏ giọng nói: “Sơn vũ dục lai (mưa gió sắp đến), thiên hạ rối ren. Kính xin Đào Hoa cô nương yên tâm, Giang Dã ta sẽ dùng tính mạng và Nhiếp Chính Vương phủ cũng sẽ bảo vệ cô nương và hài tử trong bụng an toàn.”

“Ừ, người nhớ rõ là được.”

Đào Hoa không lưu lại thêm nữa. Trên đường nàng trở về phòng gặp Giản công, hắn hỏi nàng nghe được chuyện gì.

“Nữ không tài chính là đức. Quốc sự, chính sự, ta cần quan tâm sao?”

“Cô nương vận mệnh bất phàm, vốn nên là hoàng (phượng hoàng), lại tự mình chìm đắm như vậy. Đáng tiếc đáng tiếc.” Giản công lắc đầu đi ra, “Trà hôm nọ cô nương pha vị không tồi.”

“Đa tạ khích lệ.”

Đào Hoa cười. Nếu nàng thật sự muốn tham dự, cũng sẽ một lòng

hướng về ngai vị hoàng đế, chắc chắn không nghe những lời Giản công nói.

Triều chính là nơi đao quang kiếm ảnh tung hoành giết người không thấy máu, Đào Hoa tự nhận bản thân thông minh đến nỗi có thể đùa bốn quần thần Thiên Vân.

“Cô nương đừng khiến ta thất vọng.”

Quay đầu nhìn cửa lớn đóng chặt, dựa theo những gì Đào Hoa bấm đốt ngón tay tính toán, Giang Dã cũng có cách mệnh bất phàm.

Nghỉ ngơi một lát trong phòng, bụng đột nhiên có động tĩnh. Nàng đã hoài thai gần năm tháng, mặc cho thân thể gầy yếu bụng dưới cũng đã lộ ra. Nàng đưa tay che bụng vuốt phẳng, “Đừng náo. Sao từ nhỏ đã giống cha con vậy, không an phận chút nào cả!”

Thật sự đáng giận, Tần Nghiêu Huyền giày vò nàng còn chưa tính, tiểu oa nhi này cũng giày vò nàng.

Nếu như đứa nhỏ này con trai, sau khi sinh ra nàng phải hung hăng đánh cho một trận! Cho chừa thói đập nàng!

“Đào Hoa cô nương.”

Cửa mở ra, Giang Dã nghiêm túc đi tới, khép cửa lại, chắc chắn không có người khác mới ngồi xuống giường nhỏ bên cạnh Đào Hoa lấy phong mật tín kia ra.

“Người làm gì vậy?”

Mặc dù hiếu kỳ nhưng Đào Hoa không muốn dính vào chuyện của Thiên Vân.

“Về Ngạo Quốc, Thiên Vân và Nam Cương.” Giang Dã hít sâu một hơi, “Ta không biết có nên dành vị trí Quốc chủ Thiên Vân hay không. Thiên Vân hành sự, luôn thích nuôi người thành con rồi, qua ký sinh ở nước khác phụ dưỡng phụ mẫu ở cố quốc, vốn không phải chuyện quang minh chính đại gì. Nói thật ta vô cùng phản cảm. Hàng năm lúc bị ép buộc học thuộc những thủ đoạn mê hoặc lòng người, châm ngòi ly gián, tâm cơ mưu lược, ta đều hận không thể

khiến cho tất cả những người Thiên Vân biến mất.”

Đào Hoa không mở miệng, nghe Giang Dã nói tiếp.

“Nhưng hôm nay thiên hạ đại loạn, Quân chủ Ngạo Quốc có dã tâm thống nhất thiên hạ. Thiên Vân nếu như bị tiêu diệt, ta cũng thành nô lệ vong quốc, không có cách nào bảo hộ Đào Hoa cô nương. Tuy rằng ta không có lòng xưng đế, nhưng những chuyện hoàng đế làm vẫn giống trước kia. Thậm chí còn đấu đá với quần thần, ta chỉ sợ Thiên Vân không qua được kiếp nạn này...”

“Người chắc chắn so với Đại Hoàng không kém. Lúc trước hấn muốn mạng người, hôm nay người lấy ngôi vị của hấn, đây mới là chuyện nên làm.”

Thấy Giang Dã có dã tâm trong sáng, biết suy nghĩ, lấy ít bỏ nhiều. Đào Hoa càng cảm thấy tâm huyết của nàng dành cho hấn không uổng phí.

Nhưng Giang Dã còn có thiếu sót gì đó. Hấn thiếu một cơ hội. Có thể hạ Đại Hoàng hoàn toàn.

“Phong mật thư này là mật thám Thiên Vân ở Ngạo Quốc gửi đến.” Mở phong thư ra, Giang Dã nói nhỏ, “Nói người trong lòng Quốc quân Ngạo Quốc Tần Nghiêu Huyền, người hấn một mực muốn lập làm Hoàng hậu cũng chính là muội muội hấn chạy trốn khỏi cung. Nếu có thể tìm được nữ nhân này lập tức có thể nắm được nhược điểm duy nhất của Đế Vương lãnh huyết.”

Giang Dã lại lấy ra một bức họa nhưng không có mở ra.

Hấn nói: “Đây là bức họa Quốc sư Ngạo Quốc tự tay vẽ, mang bức họa này tới Nam Cương, nghe nói qua Nam Cương có thể tìm thấy người này. Nam Cương Quốc chủ tới Thiên Vân là muốn liên minh đối phó Ngạo Quốc. Ngạo Quốc cho rằng Nam Cương ngoan ngoãn nghe lời, nhưng huyết mạch duy nhất của Nam Cương Quốc chủ lại ở Ngạo Quốc làm con tin, Tần Nghiêu Huyền không chịu trả người hấn đã muốn phản kháng lắm rồi!”

Không đúng. Nhưng Đào Hoa không cảm thấy, Quốc sư vẽ bức họa là vì tìm nàng.

Về nàng sau đó đưa bức họa tới Nam Cương, lại truyền ra tin tức bản thân nàng là người trong lòng Tần Nghiêu Huyền, phô trương thanh thế không hề che giấu, không phải là muốn nói cho người khác biết phải nhanh chóng giết nữ nhân này?

“Lúc tranh này đưa tới có nói gì nữa không? Chỉ cho người tìm, tìm được thì sao?” Đào Hoa hỏi.

“Nghe Nam Cương Quốc chủ nói, Quốc sư truyền lời, nếu tìm được người, ngàn vạn may mắn không cần thiết phải lộ ra. Ngạo Quốc và Thiên Vân sắp đại chiến, không thể làm Đế Vương phân tâm.” Giang Dã nói tiếp: “Quốc quân đã biết được chuyện này, Đại Hoàng đã vận dụng quan hệ đi thăm dò rồi. Ai có thể bắt được người này, ai bắt được trái tim của Tần Nghiêu Huyền, người đó chính là Quốc chủ tương lai của Thiên Vân.”

A. Đào Hoa cong môi cười lạnh.

An Dịch muốn tranh thủ giết nữ nhân này, làm Tần Nghiêu Huyền mất cả thê tử lấy con, sau đó hắn có thể đoạt được thiên hạ. Nếu không tìm ra, cũng có thể làm cho hắn yên tâm rằng nàng đã chết rồi.

Cửu cửu, quả nhiên vô tình a.

Nhắm mắt lại suy nghĩ, Đào Hoa đột nhiên mở mắt, ánh sáng lạnh lẽo trong mắt làm Đào Hoa chấn động.

“Người cảm thấy, Thiên Vân có thể cản được Ngạo Quốc sao?” Đào Hoa cười cười, “Coi như Quốc quân Thiên Vân mượn sức Nam Cương đi chẳng nữa, Thiên Vân cuối cùng cũng trở thành vật mục nát, còn có thể chiến đấu bao lần nữa?”

“Vì vậy ta...” Giang Dã nắm chặt nắm đấm, “Ta muốn làm Vương. Máy năm nay ta ở nhà cũng không phải suốt ngày lang thang, đã sớm muốn thay đổi Thiên Vân từ đầu tới chân, dù phụ thuộc Ngạo Quốc cũng tốt, cũng có thể đường đường chính chính mà xưng một nước!”

“Rất tốt.”

Đào Hoa vỗ tay, mở miệng có ý vị được ăn cả ngã về không: “Mở bức họa ra, đi bắt người này đi. A Dã, còn nhớ lúc ta cứu ngươi, ngươi đã nói chỉ cần ta mở miệng, ngươi đều đáp ứng ta phải không?”

“Ta đã thề độc qua, tuyệt không nuốt lời!”

Bức họa mở ra, gương mặt khuynh quốc khuynh thành trùng khớp với dung mạo người đứng trước mặt, Giang Dã run lên nhưng vẫn miễn cưỡng trấn định.

Đào Hoa vẫn cười: “Ta muốn ngươi lên làm Quốc chủ Thiên Vân, sau đó, giao Thiên Vân cho ta. Ta tự có cách làm cho Thiên Vân đường đường chính chính xưng quốc.”

“Giang Đào Hoa...”

Giang Dã lẩm bẫm cái tên trên bức họa, khiếp sợ vô cùng, một lúc lâu đột nhiên bật cười. Chỉ thấy hấn bụm mặt, hai vai không ngừng run rẩy: “Lai lịch Đào cô nương thế thật đúng là không đơn giản, con tin Ngạo Quốc, cùng hoàng huynh tư tình, suýt nữa đã trở thành Hoàng hậu, còn họ của cô nương, phải rằng là cùng một nhà với ta?”

“Đây là khuê phòng mẫu thân ta, ta thật sự muốn cảm ơn người.”

Chỉ thấy Đào Hoa cười tươi như hoa, từ ống tay áo lộ ra một thanh đoản kiếm, lưỡi dao chống lên cổ Giang Dã: “Mẫu thân ta là ai, theo thái độ kiêng kị của phụ mẫu người ta đã biết. Trong phòng này cơ quan trải rộng, độc dược độc vật vô số nhưng không phải ta vẫn an ổn mấy tháng nay hay sao? A Dã, lời người từng thề độc, người dám quên sao?”

m cuối của nàng cao vút làm Giang Dã chấn động. Hấn không nghĩ ra được, tiểu cô nương xinh đẹp này bất quá chỉ mười lăm tuổi thôi đã có thể khiến cho Ngạo Quốc nghiêng trời lệch đất.

“Khó trách người lãnh huyết vô tình như Quốc quân Ngạo Quốc lại chung tình với cô.”

Cảm nhận được trên cổ đã đổ máu, Giang Dã không khỏi hít vào một luồng khí lạnh, nhìn chằm chằm phần bụng lộ ra của Đào Hoa nói: “Thai nhi trong bụng cô là long chủng, là Đế Vương tương lai của Ngạo Quốc phải không?”

“Không sai.”

Cổ tay Đào Hoa khẽ động, rạch trên cổ Giang Dã một đường, “Vì vậy, người muốn nuốt lời sao? Ta có thể đồng ý với người, chờ Tần Nghiêu Huyền chinh phạt được Thiên Vân, ta sẽ cho người tất cả. Ngoại trừ cái gọi là Thiên Vân quốc.”

Nếu như Giang Dã không đáp ứng, Đào Hoa cũng không sợ. Nàng

sẽ giết tất cả những người ở Giang gia, dùng độc mẫu thân lưu lại hạ độc toàn bộ Nhiếp Chính Vương phủ, ngay cả người gọi là Nam Cương Quốc chủ kia cũng sẽ phải chết trong đại trạch vương phủ.

Kẻ thù bên ngoài còn đang đấu đá nội bộ, tuyệt đối không phải đối thủ của Tần Nghiêu Huyền.

“Đào cô nương nên biết ý lòng ta.”

Dùng ngón tay đẩy đoản kiếm, sau đó lấy bàn tay nhỏ bé của Đào Hoa giữ trên vết rạch cầm máu. Giữa lông mày Giang Dã lộ ra ý chí kiên quyết: “Mặc dù những lời này không phải là lời nam tử hán đại trượng phu nên nói nhưng lần này, khẩn cầu Đào cô nương giúp ta leo lên ngôi vị Hoàng đế. Giúp cho Thiên Vân thoát khỏi cái danh ký sinh trong miệng thế nhân.”

“Thành giao.”

Nắm tay Giang Dã, Đào Hoa cười, “Nếu Tần Nghiêu Huyền dám không nghe lời ta nói, ta sẽ giết long chủng duy nhất của hắn.”

“Đào cô nương không cần phải làm thế, tính mạng Giang Dã là cô nương cứu, ta đương nhiên tin tưởng cô.”

Đào Hoa không biết Tần Nghiêu Huyền có đáp ứng đề nghị của nàng hay không, nhưng chỉ cần thai nhi còn trong bụng nàng thì nàng còn cách khiến hắn đồng ý. Cho tới lúc này, hận ý trong lòng Đào Hoa với mẫu thân cũng đã vơi đi, rốt cuộc cũng hiểu những lời A Mật Đóa từng nói.

Truyện được edit và đăng tại web [lustaveland](http://lustaveland.com). Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang copy. Mong bạn sẽ vào đọc ở trang chính chủ để ủng hộ nhóm để nhóm có động lực nhanh chóng hoàn thiện bộ hơn nhé.

Mẫu thân là muốn dùng nàng như một quân cờ kìm hãm Tần Nghiêu Huyền.

Theo như những lời Tần Nghiêu Huyền nói, nếu như không phải Đào Hoa bị mang tới Đại Diễn làm con tin, hắn không được phụ hoàng sủng ái thì làm sao có dã tâm đi tranh giành ngôi vị hoàng đế

với Tần Lê Uyên? Mệnh cách tại thiên, khí vận vi tiên, thành sự tại nhân.

Muốn trở thành Hoàng Đế, tranh đấu quyền lực, cái gọi là số mệnh, bất quá là lý thuyết suông mà thôi.

Giản công tới giải độc cho Đào Hoa lần cuối, đợi cho độc toàn toàn được loại trừ khỏi thân thể, Đào Hoa lại trong mộng ân ái với Tần Nghiêu Huyền một phen. Toàn thân nàng suy yếu nhưng vẫn cố bò xuống giường, nghe thấy Giản công đang ở đằng xa cảm thán thể cục Thiên Vân, tiếc cho Đào Hoa mù quáng chọn sai người.

“Mời Tiểu Vương gia qua đây đi, uống xong chén trà nhỏ này, ta sẽ không quay lại đây nữa.”

“Giản công quyết định dựa vào Đại Hoàng rồi sao?”

Thấy nét mặt lão già tỏa sáng, hòm thuốc giống trên vai hần như nhẹ đi, Đào Hoa cười nói: “Người muốn thay Đại Hoàng giết Tiểu Giang gia?”

“Cớ gì lại nói ra lời đó?” Giản công vốn cho rằng mình đã chuẩn bị không chê vào đâu được, dù sao hần cũng không ra tay với thai nhi trong bụng Đào Hoa. Lầy lùì làm tiến, giết một mình Giang Dã, tuy rằng Nhiếp Chính Vương phủ còn có thể đông phong tái khởi, nhưng nguyên khí cũng đại thương.

“Ta đoán được a.” Đào Hoa cười bình thản không giống như vừa gán cho hần tội danh mưu sát, “Nữ nhân ấy, đối với mấy cái này rất nhạy bén. Vì vậy hôm nay ta đã nói Tiểu Vương gia không cần tới thăm ta.”

Giản công nhất thời không phân biệt được là Đào Hoa giả bộ ngớ ngẩn hay thông minh tuyệt đỉnh, chỉ cần rằng nói: “Mấy ngày nữa ta sẽ tới kiểm tra lại sức khỏe cho người. Mấy tháng nay ta vất vả như thế, nhưng cả lễ nghi tiễn khách Tiểu Vương gia cũng không để ý, quả thật khiến người ta thất vọng!”

Nói xong hần phẩy tay bỏ đi, chuẩn bị lên triều tham gia bàn luận chính sự. Vốn đang an ổn như thế vậy mà ba ngày sau, Giản công đột nhiên ngã xuống đất bỏ mạng tại nhà.

Đại Hoàng ra thánh chỉ thề phải truy ra được hung thủ, mấy người bị bắt vào trong đại lao thăm vấn, một đôi xiềng

xích cũng bị đeo lên tay Đào Hoa.

“Mấy tháng nữa, Đào cô nương phải chịu vất vả rồi.” Trên tay Giang Dã đã nhuộm đầy máu của thị nữ hầu hạ Đào Hoa mấy tháng qua, toàn bộ trên dưới Giang gia sóng gió nổi lên, chỗ nào cũng có cảm giác xơ xác tiêu điều, “Chuyến này e có nhiều bất trắc, Đào cô nương...”

“Khi người ngồi lên ngôi vị, nhớ kỹ khổ sở của ta hôm nay là được.”

Giang Dã bắt ái phi của Tần Nghiêu Huyền về nước, trong lúc nhất thời trở thành anh hùng cả nước. Đào Hoa trông thấy xe tù quen thuộc kia, đi trên đường Thiên Vân lắc lư một vòng, suýt nữa nôn sạch cả dịch dạ dày.

“Khi hai quân giao chiến, chặt đầu nàng và thai nhi trong bụng xuống tế quân, Tần Nghiêu Huyền sẽ tự động không mất lòng ứng chiến, tự sụp đổ.”

Nghe mọi người trên triều chỉ chỗ nàng, Giang Dã đối đáp tự nhiên với những đối sách của bọn họ. Rất khó bắt được nhược điểm của Tần Nghiêu Huyền, nếu như Thiên Vân muốn thắng, chỉ cần chém đầu Đào Hoa, lòng Tần Nghiêu Huyền sẽ chảy máu tươi đầm đìa, không cần đánh hấn cũng sẽ tự bại.

Trên thực tế thì đúng là như thế.

Tin tức Đào Hoa bị Thiên Vân bắt truyền đi, Ngạo Quốc một phong thư tới Thiên Vân, nhưng thứ làm cho người ta kinh ngạc là Ngạo Quốc gửi thư cho Nam Cương Quốc Chủ.

“Nghe nói Nam Cương Quốc chủ đang ở Thiên Vân, trầm biết chuyện trầm làm sai, không đồng ý và giấu giếm. Giang Đào Hoa chính là nữ nhi của Hoa phi, mà Hoa phi cũng chính là Hoàng hậu của người năm đó. Nàng thật sự là cốt nhục thân sinh của người, mang huyết mạch hoàng tộc Nam Cương và hài tử của trầm. Khẩn cầu Nam Cương Quốc chủ bảo hộ nàng, ngày sau hai nước sẽ kết

mối quan hệ hữu hảo.”

Phong thư này được đọc cách lồng giam không xa, ở ngay trước mặt Đào Hoa, Quốc chủ Thiên Vân và Nam Cương mặt đã vàng như nến, Giang Dã đọc lớn bức thư.

Đào Hoa dường như phát điên giật lấy bức thư trong tay Giang Dã, quả thật là Tàn Nghiêu Huyền tự tay viết, lạc khóa (phần ký tên) là dùng máu của hắn làm ấn.

“Nữ nhân này quả nhiên là nhược điểm của Tàn Nghiêu Huyền. Hắn thậm chí dùng máu viết thư! Nếu hắn có ở đây, sợ là đã quỳ xuống thút thít nỉ non cầu xin rồi!” Thiên Vân Quốc chủ cười ha ha, vỗ vai Giang Dã khen hắn làm tốt lắm nhưng rất nhanh lại nhìn về phía Nam Cương Quốc chủ, trong mắt tràn ngập kiêng kỵ.

“Làm sao đây...” Đào Hoa ngơ ngác nhìn nam nhân trước mặt, muốn gọi một tiếng phụ thân nhưng nam nhân lại quay lưng đi.

“Nam Cương ta đã cùng Thiên Vân liên thủ, đương nhiên sẽ không chịu nhục tìm tới Ngạo Quốc nữa.” Chỉ thấy nam nhân kia cúi đầu, ngữ điệu run rẩy dường như đã dùng hết khí lực toàn thân: “Máu của nữ nhi duy nhất của ta đã rơi nơi chiến trường, sau khi tiêu diệt Ngạo Quốc, Thiên Vân và ta càng thêm hữu hảo.”

Nói xong hắn thật sự không có nhìn tới Đào Hoa, hô hấp vững vàng, hô: “Người này, muốn giết cứ giết đi. Ta đã tại vị Quốc chủ vài chục năm, tới hôm nay vẫn trông mong Nam Cương sẽ tái khởi.”

Lúc hắn nhìn Đào Hoa, trong mắt không có một gợn sóng.

Thật giống như, nàng thật sự dùng chỉ để chém đầu.

A...

Lòng Đào Hoa lạnh lẽo, nàng nở nụ cười, không khỏi vuốt bụng, thầm nghĩ rốt cuộc bản thân đã làm gì sai, thiếu ai cái gì mà vương phải khoản nợ oan nghiệt này.

Mẫu thân như thế, phụ thân cũng thế, người ta nói Đế Vương vô tình, cuối cùng, người duy nhất thật lòng với nàng chỉ có Tàn Nghiêu

Huyền.

“Các người sẽ phải hối hận.” Tức giận hóa bi thương, Đào Hoa bắt lấy lồng giam nói: “Người thật sự coi Thiên Vân là đối thủ của Tần Nghiêu Huyền sao?”

Dường như để chứng minh lời nói của mình là thật, Nam Cương Quốc chủ bắt lấy cổ Đào Hoa, ánh mắt tàn khốc vô cùng: “Người cũng đã rơi vào tay chúng ta, Tần Nghiêu Huyền thua là chuyện không thể nghi ngờ. Đương nhiên, chỉ cần hấn nguyện ý chấp tay giao Ngạo Quốc ra, nói không chừng có thể lưu lại cái mạng nhỏ cho người.”

Giang Dã mở miệng: “Không thể. Người này không thể không giết, trong bụng nàng còn có hài tử.”

“A, người còn không minh bạch bằng tiểu bối.” Thiên Vân Quốc chủ tán thưởng nhìn Giang Dã, lời nói thâm thía: “Ta cũng đã già, trận chiến tháng sau, người tự mình xuất chinh đi. Binh phù quân lệnh do người chỉ huy.”

“Đại Hoàng thì sao?”

“Đừng nhắc tới tên gia hỏa không có tiền đồ kia!” Thiên Vân Quốc chủ chán ghét nói: “Người không biết hấn giết bao nhiêu tướng lĩnh đâu, chỉ vì một Giản công mà hại không ít ngụy y tài giỏi chết thảm trong ngục. Ta đã sớm bắt hấn bế quan. Ta nói được làm được, chỉ cần người thắng trận chiến này, người sẽ ngồi vững trên vương tọa. Còn hấn, cho hấn thanh nhàn là được.”

Thiên Vân Quốc chủ ho khan ra ngoài, Giang Dã cũng không đứng yên, lập tức bưng trà sẵn sóc.

Đào Hoa trông thấy Giang Dã bỏ độc nàng đưa vào nước, nở nụ cười.

Nam Cương Quốc chủ kiên quyết bước đi, không hề hối hận, Đào Hoa không khỏi cảm khái người này rốt cuộc đã hiểu ra. Đột nhiên tuyệt tình, đột nhiên lấy quốc gia làm trọng, nếu không phải hấn qua vài chục năm mới nhận thức ra được điều này, Nam Cương có thể đau khổ như bây giờ sao? Nhưng giờ hấn đã hiểu, nàng cũng biết

được phụ thân nàng là ai, thật sự làm cho người ta bật cười.

Sinh hoạt trong lao tù đương nhiên không dễ chịu, Đào Hoa vốn gầy gò, thiếu dinh dưỡng. Mỗi lần Giang Dã lấy danh nghĩa vào xem xét luôn mang cho nàng chút thức ăn bổ sung dinh dưỡng, miễn cưỡng cũng kéo dài được hơi tàn.

“Quốc quân nói, Nam Cương Quốc chủ không thể lưu lại.”

Đại chiến sắp tới, Giang Dã cuối cùng cũng nói những lời này ra: “Mặc dù bây giờ không sao nhưng sau khi chiến trận, hắn cũng thể sống dễ chịu, thậm chí nguy hiểm tới tính mạng. Đào cô nương, cô cảm thấy...”

“Hắn lấy quốc gia làm trọng, không quan tâm tính mạng ta, hắn cũng biết, chính tính mạng hắn cũng khó mà giữ được.” Đào Hoa lau mồ hôi trên trán, sắp đủ tháng sinh, tiếng nói có chút yếu ớt, “Sống chết có số, đừng hỏi ta. Ta chỉ quan tâm, người sẽ làm như thế nào?”

Truyện được edit và đăng tại web [lustaveland](http://lustaveland.com). Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang copy. Mong bạn sẽ vào đọc ở trang chính chủ để ủng hộ nhóm để nhóm có động lực nhanh chóng hoàn thiện hơn nhé.

Giang Dã nghiêm túc trả lời: “Quân đội, tướng lĩnh, mấy quan tùy tùng mấy tháng này đã bị ta khống chế. Đại Hoàng bởi vì bất mãn với Quốc chủ mà đóng cửa bế quan, náo loạn trong phủ, đánh mất lòng dân. Ta cũng mượn thế lực phụ mẫu, lôi kéo lòng dân. Đương nhiên, may mắn có cô nương nguyện ý giúp đỡ, nếu không vương tọa này ta cũng không ngồi được.”

“Vậy cũng tốt.” Đào Hoa cười suy yếu, hỏi: “Chỗ Tàn Nghiêu Huyền thì sao?”

“Hắn... Giống như điên rồi...” Giang Dã nhỏ giọng, áy náy nói: “Theo như hồi báo, hắn đại náo với đại quốc sư một trận, toàn bộ hoàng cung Ngạo Quốc người người cảm thấy bất an. Trong cung mưa máu gió tanh, ai cũng gọi hắn là bạo quân, hắn dẫn trăm vạn hùng binh, nhưng lại đưa ra thư mời, muốn cùng Thiên Vân Quốc chủ nói chuyện một mình.”

Giang Dĩ cảm khí: “Hắn muốn gặp cô, chỉ cần không giết cô, yêu cầu gì hắn cũng đáp ứng. Nếu như cô chết, hắn nhất định sẽ tiêu diệt cả Thiên Vân và Nam Cương.”

“Hắn muốn tới một mình sao?” Đào Hoa nghe thấy lời này tim nảy lên, lại cười, “Chẳng lẽ hắn không biết, hắn đến, đồng nghĩa với việc hắn sẽ chết sao?”

“Cho nên ta mới nói hắn điên rồi.”

Ai cũng biết Tần Nghiêu Huyền điên rồi.

Từ khi Đào Hoa đột nhiên biến mất, hắn không có chút linh cảm nào, sau đó nàng đột nhiên bị bắt ở Thiên Vân. Thậm chí bị giam trong xe tù điều phố, Tần Nghiêu Huyền đã điên triệt để rồi. Thậm chí viết huyết thư gửi Nam Cương Quốc chủ, vứt bỏ mặt mũi, không ai rõ hắn có còn lại Hoàng Đế Ngạo Quốc nữa hay không.

“Hoàng thượng cần gì vội vã như thế?”

Tuy rằng kế hoạch có chút ngoài dự tính, nhưng An Dịch vẫn thỏa mãn. Tần Nghiêu Huyền như già đi mấy tuổi, hắn trấn an: “Vốn là trận chiến với Thiên Vân là trận chiến trước thời hạn. Nhưng Thiên Vân bây giờ căn bản không phải đối thủ Ngạo Quốc. Bốn nước thống nhất, Hoàng thượng xưng bá, thiên thu muôn đời.”

“Nhưng bọn hắn sẽ giết Hoa nhi!”

Giọng Tần Nghiêu Huyền mang theo phần nộ, hắn ném toàn bộ giấy và bút mực ra ngoài, hoàn toàn mất phong độ Đế Vương: “Hoa nhi sẽ chết, sẽ bị chém đầu, coi như trăm thống nhất thiên hạ đi chẳng nữa thì có nghĩa lý gì?”

“Một nữ nhân thôi mà, Hoàng thượng nên lấy giang sơn làm trọng.”

Nếu như nghe lời này vào một năm trước, Tần Nghiêu Huyền đương nhiên gật đầu. Nhưng Đào Hoa đã thay đổi, hắn đã trải qua ác mộng, tỉnh lại thì nàng ở bên hắn, cầu hắn yêu thương nàng, thậm chí mang thai hài tử của hắn.

Nếu như chỉ là một tính mạng tự tay nuôi lớn, người chết đi, bất quá

là bị khoét một miếng thịt.

Nhưng hôm nay... Lòng của hấn cũng bị khoét đi.

“Nếu Hoa nhi chết thật rồi, trẫm cũng không cần thiên hạ này nữa. Chẳng bằng trẫm làm cô hồn dã quỷ, kiếp sau bù đắp cho nàng.”
Tần Nghiêu Huyền suy sụp ngã ngồi trên ghế, tối hậu thư quyết chiến cũng bị ném rơi trên mặt đất.

An Dịch im lặng.

“Nếu trẫm chết ở Thiên Vân, Ngạo Quốc giao cho người. Người là cứu cánh của Hoa nhi, cũng là phụ thân ruột của hoàng tử, giang sơn xã tắc này sớm muộn cũng là của người.”

“Thần chỉ muốn phò tá Hoàng thượng, tự tay giúp Hoàng thượng thống trị thiên hạ, chưa bao giờ nghĩ tới việc bản thân ngồi lên vị trí của người.”

Nói vậy nhưng lòng hấn vui sướng vô cùng. An Dịch bỗng nhiên cảm thấy, thế gian này chỉ còn có ngai vị Đế Vương hấn chưa làm qua, ngồi lên ngai vị, bức hay vui là hấn có thể đồ sát chúng sinh! Tỷ tỷ của hấn, nghìn vạn người Thiên Vân, chẳng qua chỉ là lũ phế vật. Dùng nữ nhân, lợi dụng tâm cơ, thủ đoạn khốc chế Quốc chủ phụng dưỡng phụ mẫu, bất quá là cách làm của kẻ nhu nhược mà thôi.

Không bằng hấn tự xưng đế. Mười mấy năm qua, Tần Nghiêu Huyền cũng chưa bao giờ hoài nghi hấn.

“Bệ hạ nếu thật sự một đi không trở lại, thần nhất định sẽ không khiến bệ hạ thất vọng.”

“Thật sao?” Tần Nghiêu Huyền nhìn chằm chằm nhất cử nhất động của An Dịch, dưới bàn đã hạ thủ, vò chặt một phong thư.

Quân đội Ngạo Quốc lặn lội đường xá xa xôi, quân số cũng không hao hụt là bao. Một đường chém giết đầm máu tới kinh thành Thiên Vân, nơi vô cùng hiểm yếu, chỉ còn một trận chiến cuối cùng nhưng lại chậm chạp không khai hỏa.

Trống đánh dồn dập, Tần Nghiêu Huyền một mình cưỡi ngựa đi vào hoàng cung Thiên Vân.

Binh sĩ Thiên Vân mồ hôi chảy ròng ròng, rõ ràng muốn động thủ lại như không dám. Thậm chí còn không có cam đảm ngẩng đầu nhìn hắn. Hắn cứ một người một kiếp, mặc áo giáp đen, sát ý ngùn ngụt tiến cung, mỗi một bước chân cũng khiến lòng người run sợ.

Nếu không phải người trong lòng hắn bị bắt, Thiên Vân này chỉ sợ sớm đã đã tàn.

Hôm nay Giang Dã mặc áo gấm màu lam, tay bưng miện quan, ngồi một mình trên vương tọa. Hai bên người hắn đều là tâm phúc hắn chọn lựa kỹ càng, hông treo lưỡi dao sắc bén nhìn Tần Nghiêu Huyền khí thế bức người bước đến.

“Hoàng hậu của trẫm ở đâu?”

“Nàng đã chết.”

“Sống phải thấy người, chết phải thấy xác.”

“Nơi này tinh binh cả trăm, coi như võ công của người tái thế, thân thể cũng chỉ là người phàm, có cánh bay cũng không thoát.” Nhìn nam nhân trước mặt, lòng Giang Dã cũng nổi sóng nhưng không lộ ra. Hắn chỉ cười: “Hoàng thượng vì một nữ nhân ngay cả tính mạng, ngay cả giang sơn cũng không cần?”

“Hoa nhi không phải là nữ nhân của ta. Nàng là tính mạng của ta.”

Trông thấy phía sau vương tọa chảy ra máu tươi, lòng Tần Nghiêu Huyền lập tức hóa tro tàn, hắn cảm giác có nước mắt bốc lên nhưng không chảy ra được.

“Trẫm biết rõ chuyện này có đi mà không có về, nhưng người giết Hoa nhi, người phải chết là điều không thể nghi ngờ!”

“Còn giang sơn của người thì sao đây?” Giang Dã đã sớm chuẩn bị tốt những vấn đề muốn hỏi, “Ngạo Quốc nên làm thế nào? Người như vậy cũng gọi là quân chủ sao?”

“Quần thần hơn một nghìn, hoàng tộc trên trăm, Đại Diễn trăm cũng diệt được. Nam Cương đã sụp đổ. Hôm nay ta và người cùng uống máu ở đây, thiên hạ rồi ren sẽ có anh bình định.”

Tần Nghiêu Huyền đã sớm thấu hiểu Đế Vương chi đạo chính là quần thần, là dân chúng. Chuyện của Ngạo Quốc, giao cho người Ngạo Quốc định đi. Hắn ra quân không lâu, dã tâm muốn nhảy lên ngôi vị của An Dịch rốt cuộc cũng đã bại lộ. Hắn bí mật dàn xếp, An Dịch không thể ngờ được Tần Nghiêu Huyền sẽ đối phó hắn, lập tức bị trị tội khi quân bắt lại giam lỏng.

Dù sao An Dịch cũng từng cứu mình, Tần Nghiêu Huyền sẽ không giết hắn, chỉ là sẽ chết mục hoặc bị người của Ngạo Quốc giết chết.

“Hoàng thượng là quyết tâm chỉ cần mỹ nhân không cần giang sơn sao?”

“Lòng trăm ở trên người Hoa nhi, người muốn biết, sau khi chết đi hỏi nàng đi!”

Kinh Hồng Nhất Kiếm hướng thẳng Giang Dã mà đâm, Giang Dã rút cuộc rõ ràng vì sao Đào Hoa nói, hắn so ra một chút cũng không bằng phu quân của nàng. Tình nghĩa tốt, thân thủ tốt, tới nước này vẫn còn tư thái Đế Vương, quả thật khiến người ta kính nể.

Truyện được edit và đăng tại web [lustaveland](http://lustaveland.com). Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang copy. Mong bạn sẽ vào đọc ở trang chính chủ để ủng hộ nhóm để nhóm có động lực nhanh chóng hoàn thiện bộ hơn nhé.

Nếu lúc này hắn không ngồi trên vương tọa, e là hai chân đã sớm nhũn ra quỳ xuống.

Một cái đầu đánh lệch mũi kiếm của Tần Nghiêu Huyền, máu văng đầy đất. Đó là đầu của Nam Cương Vương.

“Người có chiêu gì đó?”

Tần Nghiêu Huyền đang muốn rút kiếm lần nữa, lại thấy Giang Dã đưa tay lên ngăn đòn chết người của hắn.

Người trên vương tọa đứng lên, nhưng không có rút kiếm, mà là thấp phần cung kính khiêm nhường cười cười, quay người nhường đường: “Mời.”

Tiếng khóc nỉ non của hài nhi vang lên, Tần Nghiêu Huyền trông thấy một thân ảnh mảnh mai, ăn vận xiêm y đơn giản, ôm một tiểu oa nhi ngồi trên vương tọa. Giang Dã cửu bảo phục Thiên Vân, áo gấm trắng tinh, tay ôm ngọc ấn màu xanh dâng lên người ngồi trên vương tọa.

Cho tới khi miện quan vững vàng trên đầu nàng, nàng mới nhẹ nhàng cười, ngược đôi mắt yên ả nhìn hần.

“Nghiêu Huyền. Ta ở đây mà. Còn có, ta có lễ vật cho chàng.” Đào Hoa vừa mới sinh xong, khí lực khi nói còn yếu ớt, nàng vừa cất tiếng gọi toàn thân Tần Nghiêu Huyền nhũn ra, rõ ràng muốn nhắc chân đi qua, lại bịch một tiếng quỳ gối bên cạnh vương tọa nhìn bộ dạng gầy gò của Đào Hoa.

Hài tử khóc nỉ non, người trong điện nhao nhao bỏ vũ khí xuống, cùng Giang Dã quỳ xuống một chỗ, hô to nghênh đón Vương.

“Hoa nhi.”

Cổ họng chuyển động, Tần Nghiêu Huyền bế Đào Hoa lên, vương tọa đổi thành ngồi vững lên đùi hần, bất luận thế nào cũng chỉ nhìn nàng chăm chú.

Đội cho binh sĩ Ngạo Quốc tiến vào, hần mới quay mặt nhìn xuống, nhìn người Thiên Vân quỳ lạy Quốc chủ tân nhiệm, Tần Nghiêu Huyền mới dần trấn tĩnh lại.

Hần chỉnh lại miện quan cho nàng, hôn gương mặt nàng, “Thật sự hợp với Hoa nhi. Chỉ tiếc trăm không mang miện quan Ngạo Quốc tới đây.”

“Dù sao ta cũng muốn giao cho chàng.” Đào Hoa mở to hai mắt, nhìn bóng nàng in trong đôi mắt của Tần Nghiêu Huyền, muốn mở miệng lại bị cắt ngang.

Hộ vệ của Tần Nghiêu Huyền kêu lên: “Mau leo xuống khỏi người

Hoàng thượng! Người đây là khi quân!”

“Ồ, ta đây khi quân sao?” Càng cố ý ngồi sâu vào lòng Tần Nghiêu Huyền, Đào Hoa cười càng vui vẻ, “Thế nhưng ta thích thế đấy, làm sao bây giờ?”

“Vậy thì ngồi cho chắc. Trẫm cho nàng khi quân.”

Tần Nghiêu Huyền vung tay lên, mọi người quỳ xuống, khói lửa chiến hỏa tản đi, hấn ôm Đào Hoa, Đào Hoa ôm hài tử mới sinh đi ra ngoài cung.

Thiên Vân quy thuận, Quốc chủ được lòng dân, nữ tử Giang gia đội miện quan, không ngồi Phượng vị, khi quân vi hoàng [1].

[1] Khi quân vi hoàng ở đây nghĩa là người khi quân chính là Phượng hoàng.

Đây chính là kết cục. Tung hoa tung hoa!

Đào Hoa giết cha ruột, nhận lại Giang gia ở Thiên Vân, đồng thời thu cả Hoàng Đế Ngạo Quốc.

Cho nàng một xe hoa đào.

Còn một phần bổ sung kết cục nhỏ. Yên tâm là sủng, ngọt.

Cảm tạ những tiểu thiên sứ đã yêu ta tới giờ phút này!

Hy vọng bộ truyện này không làm mọi người thất vọng! Và đã có những khoảnh khắc hài lòng, vui vẻ khi đọc!

Xe ngựa được làm riêng cho Đế Vương đi chậm vô cùng, sáng sớm, xe đã cùng đoàn khởi quân về nước. Tần Nghiêu Huyền vén rèm xe nhìn bên trong, qua cửa sổ xuyên thấu có thể thấy gương mặt Đào Hoa.

Hắn có chút không vui.

Hắn mới xuống xe một lát, Đào Hoa đã mở vạt áo trước ngực ra cho tiểu oa nhi bú. Đào Hoa chịu khổ nhiều, da thịt trắng nõn, xanh xao như người ốm dậy, bởi vì sáng sớm hơi lạnh nên nổi một tầng da gà.

“Sau khi hồi cung tìm một vú nuôi đi.” Tần Nghiêu Huyền ngồi cạnh nàng, kéo nàng vào trong ngực, chọc chọc tiểu oa nhi đang bú sữa.

“Ô oa oa...”

Vốn là chưa ăn được mấy ngụm sữa lại bị chọc, tiểu oa nhi lớn tiếng khóc, Đào Hoa đang gật gù thì bừng tỉnh, tranh thủ ôm bé lên dỗ dành.

“Đừng cho ăn nữa, nó cắn nát hết rồi.” Chỉ chỉ vú Đào Hoa, Tần Nghiêu Huyền thò tay vỗ nhẹ bàn tay đang tìm núm vú của tiểu oa nhi, “Không cho phép ăn.”

Hắn kéo vạt áo Đào Hoa lên, ngữ khí không thiện ý, “Trẫm còn không có mà ăn.”

Dù mới đi đường vài ngày nhưng Đào Hoa đã hiểu sâu sắc Tần Nghiêu Huyền chính là bình dấm, ngay cả con trai mình cũng ghen. Tuy rằng nàng không nhiều sữa vì thân thể yếu ớt, nhưng hắn cũng không có mà ăn là có ý gì?

Truyện được edit và đăng tại web [lustaveland](http://lustaveland.com). Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang copy. Mong bạn sẽ vào đọc ở trang chính chủ để ủng hộ nhóm để nhóm có động lực nhanh chóng hoàn thiện hơn nhé.

“Tiểu bảo bảo rất quậy nha.” Xoay người hôn lên mặt Tần Nghiêu Huyền, Đào Hoa cười nhưng trong mắt vẫn có chút mệt mỏi.

“Hoa nhi khi còn bé rất nghe lời.”

Không hút được sữa nữa, tiểu bảo bảo bắt đầu mút ngón tay. Tần Nghiêu Huyền xắn ống tay áo, ôm bé tới trong ngực đỡ dành, “So với nó xinh đẹp hơn nhiều, mềm nhũn, thơm mùi sữa. Cười lên đôi mắt long lanh tựa như sao sáng trên trời.”

Đào Hoa bật cười khúc khích, “Chàng nói con xấu sao?”

Tần Nghiêu Huyền gật đầu.

“Nhưng hắn là con chàng mà, mọi người ai cũng nói nó lớn lên giống chàng như đúc.”

Tần Nghiêu Huyền:...

Tiểu oa nhi lại lớn tiếng khóc, sờ tã lót đúng là ướt rồi. Đào Hoa thay tã cho bé, Tần Nghiêu Huyền lắc đầu ôm bé lên. Theo lý thì chuyện này thế nào đi nữa cũng không tới phiên vị quân vương này, nhưng lúc bà vú tiến vào, Tần Nghiêu Huyền đã lưu loát chỉnh đốn sạch sẽ cho tiểu bảo bảo.

Tiểu bảo bảo được bọc trong lụa gấm trắng tinh giao cho bà vú, hắn còn dặn dò phải cẩn thận một chút.

Ánh mắt bà vú nhìn thẳng, liên tục gật đầu, Đào Hoa che miệng cười.

“Chàng a...”

Lời còn chưa dứt môi đã bị hôn lên. Nụ hôn rất nhẹ, ản ản dục vọng chiếm hữu, Đào Hoa rất cẩn thận, đẩy Tần Nghiêu Huyền ra cười, “Đang ở trong xe đó.”

“Ta biết rõ thân thể Hoa nhi yếu ớt.”

Tần Nghiêu Huyền bắt được tay nàng, dẫn dắt tới thân dưới của hắn, “Giúp trầm.”

Hắn nói thành khăn, giọng khàn khàn đáng sợ, lúc cởi bỏ quần lót cổ họng chuyển động, khuôn mặt tràn ngập khuây khỏa và chờ mong. Đào Hoa thấy được bộ dạng này của Tần Nghiêu Huyền thì tâm tư nhộn nhạo, cúi người há mồm ngậm lấy dịch thể chảy ra từ côn th*t.

Truyện được edit và đăng tại web lustaveland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang copy. Mong bạn sẽ vào đọc ở trang chính chủ để ủng hộ nhóm để nhóm có động lực nhanh chóng hoàn thiện hơn nhé.

“Đừng náo, sẽ rách ra đấy.” Tần Nghiêu Huyền cúi đầu nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của Đào Hoa lên, mút lấy dịch thể và môi lưỡi của nàng, “Liếm cho trắm là tốt rồi.”

Đào Hoa hôn khẽ một cái, xấu xa hỏi: “Để làm gì?”

Đùng...

Đánh nhẹ vào mông nàng, Đào Hoa bị đau che mông, đôi mắt ury khuất, môi hồng nhạt cong lên, Tần Nghiêu Huyền nhin không được hôn một cái.

“Đừng náo, nàng mới sinh vài ngày đó. Chỗ kia còn đau không?”

Nói không đau là giả đấy. Lúc Thiên Vân và Ngạo Quốc đối chọi gay gắt, chiến hỏa hừng hực, nàng phải vội vã đi tìm bà đỡ. Nhờ mạng lớn, tiểu oa nhi cũng phối hợp, Đào Hoa mới không mất quá nhiều máu mà chết.

Mấy ngày này đi đường mệt nhọc, đường về Ngạo Quốc cũng không bằng phẳng, lắc lư cao thấp. Đào Hoa cảm thấy xương cốt đau toàn thân, nôn cũng lợi hại.

“Không thể như thế nữa, ta sợ nàng mất mạng.”

Tuy rằng khó hiểu, nhưng mạng của nàng nhờ cổ trên người Tần Nghiêu Huyền mới giữ được đến bây giờ, Đào Hoa cảm thấy nếu không cùng hắn mây mưa nàng sẽ suy yếu tới chết.

Bị nàng xem là vật kéo dài tính mạng, Tần Nghiêu Huyền có chút giận dữ, rút cuộc thở dài, hai tay chụp lên cổ thốt nói: “Dùng miệng giúp ta đi.”

“Không.” Đào Hoa cười xấu xa, “Ta muốn bệ hạ bắn vào cơ.”

Đương nhiên không thể. Tần Nghiêu Huyền bị nàng chọc cho khó chịu, cuối cùng hung hăng cọ xát khe móng nàng, bờ móng nhỏ bị cọ tới trầy da, Đào Hoa ủy khuất khóc thút thít nhận sai.

“Nàng cứ giống như hài tử chưa lớn vậy.”

Chỉh đốn lại y phục cho nàng, Tần Nghiêu Huyền cảm thấy Đào Hoa lúc này nằm trên gối hần vô cùng giống khi còn bé. Nàng nhỏ bé như vậy, hần dùng sức ôm nàng sợ làm nàng đau.

Làm sao nàng luôn giống như chưa trưởng thành thế này?

Đào Hoa dứt khoát nằm xuống, gối đầu lên bắp đùi hần ngủ.

Nhìn dáng vẻ khi ngủ của nàng, Tần Nghiêu Huyền bỗng nhiên lại cảm thấy nàng đã trưởng thành. Một mình đi tìm thân thể, tới Thiên Vân mưu tính vì lợi ích của hần, còn sinh hài tử cho hần.

Để có thể thoải mái đứng trước mặt hần, nắm tay hần, không kiêng kị đội miện quan, gọi tên hần, nói thích hần, nàng đã trải qua muôn vàn khó khăn.

Trường Giang và Hoàng Hà yên lặng, nhân sinh đặc ý, so ra cũng vẫn kém giờ khắc này.

Tần Nghiêu Huyền nghe được tiếng xe hành quân và tiếng vó ngựa bên ngoài, các tướng sĩ mặc khôi giáp giọng nói cao chót vọt, mọi người hô dừng làm ơn kính sợ Hoàng thượng, nhưng tiếng Đào Hoa vẫn hít thở nhẹ nhàng say lòng người.

Trở lại kinh thành Ngạc Quốc, hần lập tức thu xếp mọi chuyện thỏa đáng.

Vừa tới Ngạc Quốc đã cho người chuẩn bị bộ váy nàng thích nhất, thêm chút vàng bạc châu báu nhưng Đào Hoa cũng ném một góc

chẳng quan tâm.

“Hoa nhi không thích sao?” Tần Nghiêu Huyền chờ không được muốn đưa nàng lên Phượng vị ngay lập tức, cùng nàng quản lý triều cương.

“Ta thấy nàng ăn mặc như vậy rất xinh đẹp.”

Đào Hoa lắc lắc tay áo đỏ thắm, xoay người, làn váy bay lên như cánh hoa diễm lệ say lòng người, “Bệ hạ thích sao?”

Tần Nghiêu Huyền muốn nói thích nhưng hấn nhin xuống.

Lễ sắc phong đã chuẩn bị đầu vào đấy, nhưng Đào Hoa đã quá mệt mỏi. Đêm dài, nàng cũng không có về Kim Ti Uyển, cũng không tới tẩm cung Đế Vương mà tới Cống Hưng Các một chuyến.

“Cứu cứu.”

Đào Hoa cười qua loa, mang quà đưa cho An Dịch đã già nua, “Ta muốn đa tạ người.”

Tay An Dịch mang xích, hấn nghĩ thế nào cũng không thông, tiểu cô nương này rốt cuộc sao vượt qua được kiếp nạn.

“Người lẽ ra nên chết trên thuyền. Chết trong tay phụ thân người.”

“Nhưng ta đã gặp Giang Dã. Người tính không bằng trời tính, người đưa ta ra khỏi cung, đoán chắc Tần Nghiêu Huyền sẽ không tìm ta, lại đoán không ra ta xuôi theo sông sẽ gặp người nào.” Đào Hoa không cười nữa, nhớ lại chuyện sinh tử, ánh mắt lạnh lẽo, “Người bố trí nhiều tử cục cho ta như vậy, muốn ta chạy trốn ở bên trong, cuối cùng lại không nhìn ra chuyện ta được người Thiên Vân cứu ra.”

“Ngự y cũng tốt, Giản Sơ cũng tốt, Nam Cương Vương cũng tốt. Người nào cũng muốn dòn ta vào chỗ chết. Ngay cả Tần Nghiêu Huyền, mấy đời trước cũng giết ta.”

“Người biết người thua ở chỗ nào không? Người thua ở chỗ không nhìn ra ta nhân nhượng vì lợi ích chung, thua ở chỗ người không

nhìn ra Giang Dã, thua ở chỗ người không mưu tính kết cục.”

Đào Hoa không che lấp vạch trần An Dịch, sinh tử khó bề nói, cuối cùng Tần Nghiêu Huyền hoàn thánh bá vương chi đồ, lại không ngờ trở thành trò vui đùa của An Dịch.

“Cứu cứu, nếu người không rõ kết cục, thì nên an phận làm quần chúng. Chúng ta không phải những con cờ trên bàn cờ của người. Người hạ màn, người thua.”

Đào Hoa nghiêng đầu nói: “Sau này, ta và Nghiêu Huyền là một người.”

Một thanh kiếm được đặt trước mặt An Dịch, Đào Hoa nghiêng đầu nhìn chỗ khác: “Ta và người huyết mạch tình thân, ta không động tay.”

An Dịch cười ha ha ra tiếng: “Người chết qua nhiều lần, tự cho mình là thông minh vô song? Kế hoạch của ta không chệ vào đâu được, thiên hạ này là của ta, ta thống trị, không có ta... Không ai có thể giúp đỡ Đế Vương thống trị?”

“Chết nhiều rồi cũng khôn ra.”

Đào Hoa cầm chuôi kiếm, rút kiếm ra đâm ngay vào ngực An Dịch.

Chết nhiều rồi, giết người nàng cũng không sợ nữa.

Lúc rời khỏi Cống Hưng Các, Đào Hoa cố nở nụ cười, lại đụng phải một người.

“Nghiêu Huyền.” Chóp mũi có mùi quen thuộc, Đào Hoa ủy khuất che mũi, “Sao chàng ở đây?”

“Việc này trầm làm được.” Tần Nghiêu Huyền thở dài: “Tội gì ô uế tay mình?”

“Hắn tính toán ta nhiều như vậy, ta cuối cùng cũng có thể xả giận rồi.” Đào Hoa ôm lấy Tần Nghiêu Huyền, nhỏ giọng nói: “Hắn tựa như thần tiên tính toán chúng ta, xem chúng ta là con cờ giấy giữa trên bàn cờ, ta sợ kiếp này kết thúc, mở mắt ra, lại trở về đêm đó,

chàng lại đối xử với ta như xưa.”

“Ta sẽ không thể nữa.”

Tần Nghiêu Huyền nắm tay nàng, mười ngón đan nhau, “Trẫm thề.”

Sau này tiểu oa nhi lớn lên, Tần Nghiêu Huyền sẽ thoái vị, đưa nàng đi du ngoạn sơn thủy tứ xứ, thời gian tiêu tán.

Truyện được edit và đăng tại web [lustaveland](http://lustaveland.com). Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang copy. Mong bạn sẽ vào đọc ở trang chính chủ để ủng hộ nhóm để nhóm có động lực nhanh chóng hoàn thiện bộ hơn nhé.

Bọn họ bỏ ra hai mươi mấy năm ngao du thiên hạ, cuối cùng tới Thiên Vân, Đào Hoa cảm giác đã đủ lắm rồi. Kiếp sau tỉnh lại ở đâu, nàng cũng không sợ.

“Ai?”

Đào Hoa cảm thấy khó thở, khi tỉnh lại, trước mặt là cây đào nở rộ.

Không phải xiềng xích, không phải giường, nhưng Tần Nghiêu Huyền vẫn ở bên cạnh.

“Nàng tỉnh rồi?”

Cảm nhận được bé gái trong ngực động, Tần Nghiêu Huyền mở mắt, ôm nàng hỏi: “Có đói bụng hay không, có phải muốn bú sữa mẹ không?”

“Nghiêu... Nghiêu Nghiêu...”

Đào Hoa phát hiện mình chỉ có thể phát ra âm thanh non nớt. Tay nhỏ bé của nàng sờ gương mặt Tần Nghiêu Huyền thời thiếu niên, dùng sức cào, lập tức lớn tiếng khóc, “Nghiêu Nghiêu!”

Lần đầu tiên nghe được nàng mở miệng nói chuyện, hấn ngẩn người, cầm bàn tay nhỏ bé của nàng, vui mừng hôn một cái.

“Hoa nhi ngốc, nói còn không rõ này!”

Hắn nhớ lại giấc mộng, ngẩng đầu thấy Hoa phi đi tới, lập tức ôm chặt Đào Hoa hơn.

“Thất Hoàng tử, chúng ta phải tới Đại Diễn rồi. Ta và con bé sợ không chạy trốn khỏi kiếp nạn này được rồi.”

Tần Nghiêu Huyền nở nụ cười: “Ta chắc chắn sẽ không giao Hoa nhi cho người.”

Hoa phi sửng sò, bấm ngón tay cảm thấy không đúng, vì sao Tần Nghiêu Huyền lại có thể thoát khỏi khống chế của nàng nhanh như vậy. Hai đầu lông mày hắn lộ ra sự bá đạo của bậc Đế Vương, chỉ thấy hắn đứng lên, hướng tầm cung của Hoàng Đế.

Đào Hoa cảm thấy trên người Tần Nghiêu Huyền có một cỗ sát khí đáng sợ, giống hệt như lúc ở cùng nàng kiếp trước. Cũng giống như hắn đã mang theo một thân thống trị vinh quang mà thức tỉnh.

“Ta muốn làm gì?” Tần Nghiêu Huyền cúi đầu hôn nàng, “Đương nhiên là, hành thích vua, đoạt vị.”

Cốt truyện kết thúc.

Ở kiếp này nàng chỉ có thể ở cùng hắn.

Tác giả: “Đây là phiên ngoại không có liên quan tới chính văn! Mình thích là mình viết thôi.”

Nội dung: Chuyện xưa của bá đạo tổng tài và bạch thổ bé nhỏ.

Nhân sinh chuyện gì đau khổ nhất? Người xưa nói rằng nhỏ mồ côi, trung niên mất vợ mất chồng, tuổi già mất con.

Giang Đào Hoa mắc vào chuyện thứ nhất, hai chuyện phía sau, cô còn chưa yêu nên không tính. Hơn nữa cô nghĩ cô nên tránh chuyện yêu đương vì đó là cách an toàn nhất tránh cho hai chuyện sau xảy ra.

Còn chuyện gì đau khổ hơn so với ba chuyện này? Có lẽ không có.

Mười một giờ đêm, ánh đèn đường hắt ra từ những ngôi nhà gạch của những năm 1980, trên hẻm nhỏ thỉnh thoảng có những con mèo hoang nhảy qua. Tiếng chó hoang giành ăn bên đường làm chân Đào Hoa muốn nhũn ra.

“Nói là nói như vậy, sự thật là còn thảm hại hơn...”

Đi đến cầu thang, Đào Hoa dùng sức vỗ tay đèn cũng không sáng, cô mới nhớ ra hôm trước vừa có người báo bóng đèn hỏng rồi. Sau một ngày bận rộn, điện thoại di động cũng hết pin rồi. Cô đành phải nắm lan can gỗ sắt, bước từng bước nặng nề lên tầng cao nhất trên đôi giày cao gót với mắt cá chân sưng tấy.

Trên tường dán tờ quảng cáo, thu mua đồ cũ, phế liệu, Đào Hoa chỉ muốn cho bản thân vào một cái túi sau đó ném vào trạm tái chế.

Sau khi tốt nghiệp đại học, cô không kiếm được việc làm, sau khi tìm chỗ ở, trong tài khoản ngân hàng cũng chỉ còn chút tiền cũng bị bọn môi giới lừa mất. Cô chỉ có thể mặt dày xin ba mẹ nuôi giúp đỡ. Ba mẹ nuôi đưa cô một cái chìa khóa và một danh sách địa chỉ từ di vật của ba mẹ ruột đã quá cố.

Đào Hoa có suy nghĩ hão huyền là mình sẽ có một căn phòng nhỏ tầm mười mét vuông. Nhưng khi nàng xách được hành lí lên đến nơi thì nhờ mấy ông cụ ở khu này nói mới biết, căn phòng ở đây như vậy mà cũng phải thuê.

Đã là giữa hè, Đào Hoa đi phỏng vấn trọn vẹn một tháng cũng không có công ty chịu nhận cô. Cũng không biết là chỗ nào có vấn đề.

“Ngày mai mà không ký được hợp đồng làm việc thì phải đi tìm bữa một công việc nào đó kiếm miếng cơm thôi... Cho dù là phát tờ rơi hay truyền tờ rơi đều nhận hết!”

Bụng phát ra tiếng kêu ùng ục, Đào Hoa nhớ ra giờ cô còn nửa cái bánh bao từ hôm qua có thể ăn.

Đẩy cửa phòng ra, ánh sáng màu vàng cam trong phòng xua đi bóng tối khiến cô rất dễ chịu. Tiếng muỗi vo ve và tiếng người trò chuyện bên ngoài đã nhỏ lại, lúc này Đào Hoa mới thở phào nhẹ nhõm.

Cởi đôi giày cao gót vốn đi không quen ra, sự sảng khoái ập tới trong nháy mắt làm Đào Hoa muốn ngã xuống.

Cuộc sống vẫn có chuyện tốt đấy chứ. Đảo mắt một vòng phòng khách hay cũng là nhà ăn, cả căn phòng chỉ có mỗi chiếc ghế sofa đơn bạc, Đào Hoa ném túi xách xuống đất, còn chưa kịp ôm gối mềm nghỉ ngơi một lát đã kêu a một tiếng.

Phòng bếp vậy mà đang sáng đèn, có tiếng ùng ục, mùi hương tươi sống tỏa ra khắp nơi, dường như có ai đang nấu cháo.

Lúc này Đào Hoa mới nhìn về phía tủ giày ở cửa ra vào, ngoại trừ dép lê bằng nhựa, giày xăng-đan màu trắng, đôi giày cao gót màu trắng vút lung tung trên sàn, còn có một đôi giày da của nam sạch sẽ tới mức không dính một hạt bụi, so với chiếc ghế bằng da thật trong phòng còn quý giá hơn, nhìn qua là biết đôi giày này được gia công tinh xảo. Đôi giày như thế xuất hiện ở căn nhà giá rẻ mưa thì dột, điện nước thì kém này không hề tương xứng.

Quả nhiên, cuộc sống chẳng tốt đẹp tí nào.

Đào Hoa kiểng mũi chân, vịn khung cửa nhìn vào trong, chỉ thấy bóng lưng cao ngất của người đàn ông mặc áo sơ mi màu xám bạc, quần tây màu tím không một nếp nhăn. Khi hắn quay đầu lại cô mới phát hiện trên gấu áo có vài chỗ dính mỡ đông.

“Về rồi à?” Lòng mày hắn nhướn lên, môi mỏng nhếch lên thành một nụ cười, giọng nói từ tính làm Đào Hoa muốn nhũn ra.

Đúng là muốn mạng người mà, vì sao mà ông chủ nhà đã ba mươi tuổi còn đẹp trai vậy, giọng nói cũng dễ nghe nữa. Đáng sợ nhất là, hắn còn ở trong ngôi nhà này nữa!

“Ừ...”

Đào Hoa chợt dạ xoay người nhường đường, hắn bưng bát cháo có màu xanh biếc của rau xào ra khỏi phòng bếp, đặt lên tấm gỗ đóng lên bàn mà cô luôn tạm coi là bàn ăn.

“Tới đây ăn đi.”

Hắn rút khăn tay ra lau mồ hôi, cởi bỏ hai nút áo ở cổ, đường cong của xương quai xanh nửa che nửa đậy. Đào Hoa thề rằng cô không phải cố ý nhìn đâu.

Hắn ngồi đối diện cô, khoanh tay, ánh mắt nhìn chằm chằm vào bộ dạng cô lúc ăn, cô không muốn nhìn cũng không được!

“Tần Nghiêu Huyền tiên sinh... Thật ra anh không cần chờ tôi trở lại đâu, tôi mang chìa khóa nhà khi đi ra ngoài mà...”

Cháo hải sản vốn thơm ngon, nhưng bởi vì ánh mắt hắn như vậy làm vị ngon trong miệng cô cũng giảm đi vài phần. Đào Hoa đỏ mặt tía tai nhìn gương mặt hoàn mỹ không chút tì vết của hắn, nhỏ giọng nói: “Hơn nữa đã trễ như vậy, anh không cần nghỉ ngơi sao? Ngày mai còn có công việc...”

Truyện được edit và đăng tại web [lustaveland](http://lustaveland.com). Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang copy. Mong bạn sẽ vào đọc ở trang chính chủ để ủng hộ nhóm để nhóm có động lực nhanh chóng hoàn thiện

bộ hơn nhé.

Cô nam quả nữ, sống chung một phòng, đây không phải chuyện tốt.

Tuy rằng xung quanh cũng không có nhiều gia đình, các phòng ở nơi này hầu như đã thành nơi không ai ngó tới.

“Tôi không phải thức để đưa cô chìa khóa. Tôi chẳng qua là muốn làm bữa khuya cho cô, tránh cho cô nhịn đói đi ngủ.”

Tần Nghiêu Huyền ngồi lên ghế nhựa, bộ dạng cao ngạo, lạnh lùng như cũ, lại nói ra những lời khó có thể tin được: “Một chén có đủ hay không, cô còn đói không?”

“Khụ khụ...”

Đào Hoa bị hấn làm sặc, lông mày hấn lập tức nhăn lại, lúc hấn đứng dậy vỗ lưng cho cô, cô né tránh, hai tay tạo khoảng cách giữa hai người nói: “Tiên sinh, giữa hai chúng ta có phải có hiểu lầm gì không? Anh không cảm thấy như thế này là quá thân mật sao?”

Chủ nhà có tiền, Đào Hoa có thể hiểu. Nhưng người có tiền lại đẹp trai như Tần Nghiêu Huyền, có xe sang trọng lại đi bộ, có quần áo trị giá năm con số lại thích tới nơi này, Đào Hoa không thể hiểu được.

Mà hấn còn ở sát vách nhà cô, mỗi ngày chạy qua nhà cô đợi cô về!

“Như thế này đã là rất thân mật sao? Rõ ràng chuyện thân mật hơn chúng ta đều đã làm.”

Hai tay lực lưỡng của Tần Nghiêu Huyền ép Đào Hoa vào góc tường, vây nàng trong một không gian kín, trên người hấn rõ ràng có mùi gỗ trầm hương nhưng mùi hormone nam tính giờ đây lại nồng đậm hơn. Hấn thật sự quá cao, Đào Hoa chỉ có thể nhìn được lồng ngực vạm vỡ và chiếc cằm tinh xảo của hấn.

Nếu như cô có gan lớn một chút hoặc như lần uống rượu say về muộn đó, cô chắc chắn sẽ nhón chân hôn hấn, tham lam chiếm lấy sắc đẹp đang tới cận cửa này của hấn.

“Chuyện kia...”

Đào Hoa chợt dạ nhìn sàn nhà, hận không thể tìm một lỗ nẻ để chui xuống, “Tôi đã rất thật lòng xin lỗi anh rồi! Tôi cũng khỏe mạnh, không mắc bất kỳ bệnh tật nào lây qua đường tình dục, anh không thể cho rằng chuyện đó là chuyện ngoài ý muốn mà quên đi sao? Tôi thật sự là bị chuốc rượu say, không phải cố ý chiếm tiện nghi của anh đâu...”

Tròng mắt đen nhánh của người đàn ông sâu không thấy đáy cũng không di động.

Đào Hoa mắc cỡ muốn khóc: “Hơn nữa đó là lần đầu của tôi, tôi cũng chịu thiệt mà... Tôi không cần Tần tiên sinh chịu trách nhiệm, chúng ta sẽ quên chuyện ngoài ý muốn đó đi có được không?”

“Không cần tôi chịu trách nhiệm sao?”

Tần Nghiêu Huyền nheo mắt, ánh mắt lạnh dần, duỗi tay nâng cằm Đào Hoa ép cô nhìn thẳng vào mắt hắn: “Đêm đó tôi bắn bên trong cô, lúc cô có sức lực đứng dậy mua thuốc đã là ngày hôm sau rồi.”

“Sẽ không mang thai đâu!”

Hóa ra hắn lo lắng chuyện này sao? Đào Hoa vội vàng lắc đầu nói: “Sức khỏe tôi từ nhỏ không tốt, nội tiết tố hỗn loạn, tôi luôn phải uống thuốc bổ, bác sĩ cũng nói xác suất tôi mang thai rất nhỏ. Ngộ nhớ tôi mang bầu, tôi sẽ đi phá cũng sẽ không nói cho người khác biết, chỉ cần Tần tiên sinh không nói sẽ không có ai biết!”

Đôi mắt cô mờ mịt nước, gương mặt thanh tú dưới ánh đèn trắng bệch, hốc mắt e lệ ửng đỏ.

Lông mày Tần Nghiêu Huyền càng nhíu chặt: “Khả năng tránh thai của các biện pháp tránh thai cũng có hạn, nếu có thật, cô có tiền đi phá thai sao?”

“Tôi sẽ nhanh tìm được công việc thôi, chuyện ấy Tần tiên sinh không cần quan tâm. Chuyện này hãy để nó qua đi.”

Đào Hoa đã khóc ra thành tiếng.

Có trời mới biết cô xui xẻo thế nào, cô đi xin việc bị công ty đó cưỡng ép uống rượu sau đó còn viện lý do tửu lượng cô kém nên không muốn nhận cô.

Một phiên dịch nhỏ bé cần tửu lượng làm gì?!

Đêm đó Đào Hoa phải cố gắng lắm mới chịu đựng được cơn choáng váng và về được phòng, cô chỉ nhớ rõ cô trông thấy Tần Nghiêu Huyền ở cầu thang, ôm hắn tổ khổ một phen. Cô lấy áo sơ mi của hắn lau nước mắt, cũng không biết là thế nào lại đi gặm xương quai xanh của hắn, cuối cùng không không chế nổi nữa đi gặm môi hắn, gặm ngực hắn, gặm toàn thân hắn.

Truyện được edit và đăng tại web [lustaveland](http://lustaveland.com). Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang copy. Mong bạn sẽ vào đọc ở trang chính chủ để ủng hộ nhóm để nhóm có động lực nhanh chóng hoàn nhiều bộ hơn nhé.

Đương nhiên đến cuối cùng không rõ hắn hay nàng bị gặm đến nỗi cả xương cốt cũng nhũn ra.

Đào Hoa thề với trời cả đời này sẽ không uống rượu nữa! Ngu dốt ném đi đêm đầu tiên không nói, còn chọc phải chủ nhà nên sắp phải ngoan ngoãn rời đi.

“Nếu như Giang tiểu thư thật lòng không muốn ta chịu trách nhiệm. Vậy thì...”

Thấy Đào Hoa nghe vậy lộ ra cảm kích và nhẹ nhõm, bộ dạng bạc tình bạc nghĩa cho rằng tất cả mọi chuyện chưa từng phát sinh, lòng Tần Nghiêu Huyền mơ hồ đau đớn, giọng nói thậm chí có chút run rẩy: “Đêm đó cũng là lần đầu của tôi, Giang tiểu thư có phải nên chịu trách nhiệm hay không?”

“A...? Ai? Ai cơ?”

Đào Hoa mở to mắt nhìn hắn. Người đàn ông chừng trạc, bộ dạng nghiêm túc, hai đầu lông mày lộ vẻ thương tâm một cách sinh động.

Hình như cô quên rồi người đàn ông này là một chuyện gì đó quá phận.

Hắn không giống như đang nói dối.

Có trời mới biết người đàn ông gần ba tuổi, bộ dạng trưởng thành, chín chắn, nhìn thế nào cũng là hàng chất lượng tốt không có khuyết điểm, người theo đuổi hắn nếu xếp hàng chắc chắn đủ dài đến mười con phố, như thế nào mà vẫn còn là xử nam?

Khó trách đêm đó hắn làm ác như vậy! Đào Hoa sờ vòng eo bây giờ còn đau nhức của mình, ghen ngào đem nước mắt nuốt vào trong bụng.

“Anh muốn tôi chịu trách nhiệm thế nào... Tôi không có tiền...”

Ủy khuất nắm ngón tay mình, Đào Hoa như muốn đem môi dưới cắn đến chảy máu, “Hơn nữa đêm đó có thể coi là tôi tình anh nguyện đi? Đó là sai lầm ngoài ý muốn, chúng ta quên đi có được không? Coi như anh thật sự muốn tôi chịu trách nhiệm, tôi muốn ngực không có ngực muốn mộng cũng không có mộng, làm cái gì cũng sai, còn nghèo kiết xác... Làm vợ hai vợ ba của anh cũng không có cửa! Nếu không tôi chuyển đi được không, sẽ không làm anh chướng mắt...”

Nếu không phải ở đây yên tĩnh, Đào Hoa nghĩ không ra vì sao hắn lại ở cái nơi có thể gọi là quỷ ốc rách nát này.

“Còn nữa, anh muốn tôi chịu trách nhiệm cái gì. Cả hai đều là đêm đầu tiên, triệt tiêu lẫn nhau đúng không?”

Đào Hoa túm quá đành phải nói xạo.

“Tôi kìm chế hai mươi chín năm, cô là người đầu tiên phá vỡ sinh hoạt hàng ngày của tôi, cô không nên chịu trách nhiệm sao?”

Đào Hoa nghiêng đầu: “Ngẫu nhiên ném thử chuyện đó nói không chừng là chuyện tốt thì sao?”

Tần Nghiêu Huyền nhếch môi mỏng lộ ra nụ cười nghiền ngẫm.

“Giang tiểu thư nói đúng.” Tần Nghiêu Huyền lấy khăn tay trong áo sơ mi lau nước mắt cho cô, khi Đào Hoa nhận lấy nói cảm ơn thì

hắn nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, mân mê nói: “Bắt quá chỉ mới một lần, tôi chưa thể xác định tốt hay xấu. Phải nên thử nhiều lần mới được.”

“Anh có ý gì?”

Đào Hoa thấy gương mặt Tần Nghiêu Huyền ngày càng gần, hay tay bị hắn túm lấy đặt lên đỉnh đầu, cô hừ nhẹ một tiếng môi đã bị hắn ngậm vào.

Ngón tay thon dài của hắn tiến vào giữa hai chân cô, đầu gối cũng chen vào không cho cô khép chân, khẽ cười nói: “Không bằng giờ thử thêm mấy lần đi? Đây chính là lời cô nói.”

“Đây là anh cưỡng gian tôi.”

Bị hắn hôn vài cái, khoang miệng chảy đầy nước miếng, cơ thể chỉ còn lại cảm giác tê dại và kích thích, sắc mặt Đào Hoa đỏ hồng, nói những lời này ngược lại lại giống như đang làm nũng.

“Nếu như cô muốn phản kháng, tôi không ngại thêm một chút tình thú.”

Hắn ấn nhẹ eo cô, Đào Hoa lập tức nhũn ra ngã vào lòng hắn.

“Tôi nhớ không nhầm, đây là nơi miễn cảm của em.”

Áp cô lên tường, Tần Nghiêu Huyền đuổi lưỡi liếm láp da thịt mềm mại trên cần cổ trắng nõn của cô. Khi lưỡi hắn lướt qua cổ họng giống như một liều kích thích chí mạng, Đào Hoa sung sướng muốn nổ tung, động tác giãy giụa lại giống như mời chào.

“Em thật nhiều nước.”

Vì sao xưng hô cũng thay đổi vậy! Đào Hoa tức giận trừng mắt nhìn người đàn ông đang đưa tay tiến vào trong quần lót nàng, bộ dạng e sợ của cô ngược lại lại quyến rũ được ngọn lửa dục vọng trong lòng Tần Nghiêu Huyền.

“Nói là cưỡng gian khi và chỉ khi một trong hai không tự nguyện, tôi sử dụng bạo lực cưỡng ép em khiến em không cách nào phản

kháng.”

Ngón giữa chậm chậm bị nuốt vào, lạnh lẽo trong mắt Tần Nghiêu Huyền cũng biến mất, hắn cúi đầu liếm vành tai Đào Hoa, tiếng nước dập dính vang lên càng làm Đào Hoa muốn nhũn ra.

“Đây là em không muốn cùng tôi ân ái sao?”

Ngón tay thứ hai cắm vào, vết chai trên đốt ngón tay đúc vào vừa lạ lẫn vừa quen thuộc khiến Đào Hoa bật ra tiếng rên rỉ.

“Không thoải mái sao?”

Đào Hoa lắc đầu.

“Không muốn sao?”

Tần Nghiêu Huyền nhẹ nhàng hỏi, động tác tay ra vào bỗng nhiên nhanh hơn, hắn duỗi ngón tay cái kìm hoa hạch, theo dâm dịch trào ra ngón tay không ngừng trượt vào. Dưới thân Đào Hoa phun ra một cổ d* m thủy, ánh mắt mờ mịt nhìn Tần Nghiêu Huyền rút hai ngón tay dính đầy dịch thể của nàng giơ lên cao xoa xoa, đùa bỡn tạo ra sợi tơ bạc sền sệt.

Truyện được edit và đăng tại web [lustaveland](#). Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang copy. Mong bạn sẽ vào đọc ở trang chính chủ để ủng hộ nhóm để nhóm có động lực nhanh chóng hoàn thiện bộ hơn nhé.

“Đã muốn đến mức này rồi còn nói tôi cưỡng gian?”

Quả thật lúc này giống như nàng đang đứng trước ranh giới sinh tử.

“Không thể không chọn sao...”

Quần lót dính dịch thể bị Tần Nghiêu Huyền giật xuống, treo lơ lửng ở mắt cá chân trông rất sắc tình, một chân còn lại bị hắn kéo lên, Đào Hoa trông thấy hắn lấy cự vật bồng bồng khí thế trong quần tây ra, cô sợ tới mức toàn thân run lên.

Đêm hôm đó nó cũng lớn vậy sao? Nàng không có bị làm chết phải

thật là cảm ơn trời đất.

“Không thể không chọn.”

Quy đầu cứng rắn đặt tại cửa hoa huy*t mềm mại, xuân thủy chảy ra càng nhiều, Tần Nghiêu Huyền nhẫn nại nói: “Làm phía trước em sẽ thoải mái đến mức cầu xin tôi tha thứ, làm phía sau sẽ khốc lóc, hai chân không thể khép lại, nằm trên mặt đất cầu xin cho đến khi tôi muốn em mới thôi.”

Thật đáng sợ!

Đào Hoa sợ tới mức lắc đầu. Vừa nghĩ tới cái của hắn cưỡng gian phụ nữ nào sẽ khiến người phụ nữ đó kêu thảm thiết, cuối cùng lại bị ép trở nên dâm đãng hoặc là dịu dàng cầu xin hắn làm, nàng cũng không muốn bị như vậy.

Nhất là bị người đàn ông đẹp trai này đối xử như vậy, sau này Đào Hoa cảm thấy cô sẽ lãnh đạm hơn, à không, từ nay về sau sẽ không có năng lực làm chuyện này nữa.

“Chuyện này... chuyện này... Phía trước đi?”

Thấy Tần Nghiêu Huyền lộ ra sung sướng, Đào Hoa khàn giọng làm nũng: “Nếu như tôi chọn cả hai, anh có thể... có thể dịu dàng một chút không?”

“Em ngoan ngoãn một chút thì sẽ rất thoải mái.”

Giọng nói dịu dàng như làm nũng lại như khấn cầu rơi vào tai Tần Nghiêu Huyền giống như một liều thuốc trợ hứng.

Đào Hoa cảm giác được dự vọng đáng sợ đang chống đỡ trước hoa huyết đầm nước, trên người cô giống như có ngọn lửa thiêu đốt thân thể ngăn cản cô che giấu dự vọng của mình.

Cô miễn cưỡng nhón chân, dán lưng lên tường, toàn bộ người cô đã bị Tần Nghiêu Huyền khống chế.

Góc tường nhỏ hẹp, hô hấp của hắn cũng dần nặng nề, khoái cảm khi côn th*т ma sát vách thịt đánh tới, Đào Hoa ô ô rên rỉ thành tiếng.

Quy đầu cứng rắn cố ý đè ép âm đế, thỉnh thoảng trượt lên trượt xuống, mỗi lần ma sát như vậy Đào Hoa đều cảm thấy dường như có dòng điện chạy thẳng vào trong đầu.

“Thích không? Còn chưa cắm vào đã nhiều nước như vậy.”

côn th*т nhẹ nhàng tiến vào, Đào Hoa ô a kêu lên: “Dừng... Lớn quá, tôi đau... Ngộ nhớ rách thì phải làm sao? Lần trước tôi chảy rất nhiều máu đấy.”

Ánh mắt cô mờ mịt và sợ hãi, Tần Nghiêu Huyền nâng mông cô lên bằng tay trái, tay phải kéo chân cô lên cao.

Mũi chân hầu như không chạm đất, toàn bộ cơ thể chỉ có phần lưng là chạm vách tường, Đào Hoa khó nhọc thở hổn hển thò tay đẩy hắn nhưng Tần Nghiêu Huyền mỗi lúc càng gần thêm.

“Cắm vào mới biết có rách hay không.”

Bàn tay dưới mông ra sức nhào nặn tạo ra dấu vết, cánh tay đầy sức mạnh nâng cô lên như bế trẻ con, hoa huyết nhỏ nhỏ bị côn th*т thô to không ngừng ra ra vào vào.

“Đau không?”

Nhẹ nhàng ra vào vài cái, vài giọt d*m thủy theo cửa huyết chảy ra, Đào Hoa thành thật lắc đầu: “Không quá đau. Nhưng tôi thấy rất trướng... Bị nhét tràn đầy rất khó chịu...”

“Hả? Đợi một lát sẽ rất thoải mái.”

Tần Nghiêu Huyền nhìn chằm chằm nơi bị hấn cắm vào, dâm dịch sáng bóng, hai mép thịt của Đào Hoa sưng đỏ, mỗi lần ra vào đều kéo theo tơ bạc và tiếng rên rỉ của cô.

Nhớ tới đêm đó Đào Hoa cũng bị hấn dùng sức xuyên xỏ qua như thế này, phía dưới không ngừng chảy nước, Tần Nghiêu Huyền đóng đưa eo càng nhanh, từ nơi giao hợp của hai người phát ra tiếng nước nhóp nhép, tiếng rên rỉ của cô cũng theo đó mà lên cao xuống thấp.

“Ô a... Đừng... Đừng...”

Cảm giác khó chịu ngăn ngử trôi qua, khoái cảm ủa đến khiến Đào Hoa muốn bật khóc, cô phát hiện thanh âm của mình bây giờ vô cùng quyến rũ, nhìn đôi mắt bị dục hỏa che kín của Tần Nghiêu Huyền, cô bèn cắn chặt môi, nhú mào cố che giấu bộ dạng dâm đãng của mình.

Cắn mu bàn tay trái để che giấu tiếng rên rỉ, Đào Hoa lung lay không vững lại bị Tần Nghiêu Huyền đỡ hông dùng sức ra vào, tư thế này khiến cho cảm giác trong hoa huy*t càng thêm rõ ràng, cô bật khóc nức nở, cả người co quắp.

“Vì sao không ôm tôi?”

Cao trào làm hoa huy*t cắn chặt côn th*t, trán Tần Nghiêu Huyền đã đổ mồ hôi, hấn nắm tay Đào Hoa đặt lên vai, thấp giọng dụ dỗ: “Ôm tôi, chân vòng qua eo tôi, càng sâu sẽ càng thoải mái.”

“Tôi không muốn!”

d*m thủy của cô đã làm quần tây của hấn ướt nhẹp, Đào Hoa chợt dạ giải thích: “Quần áo anh rất đắt, nếu làm bẩn nó... Tôi bồi thường

không nổi.”

Khóe miệng Tần Nghiêu Huyền cong lên, hần bỗng nhiên rút ra, đâm dịch trong hoa huy*t theo đà cũng nhỏ giọt xuống. Toàn thân Đào Hoa mềm nhũn, không đứng vững nổi, hai chân trắng nõn phát run.

“Đổi lại tư thế sẽ không làm bẩn quần áo.”

Đào Hoa bị hần ôm lên giường, giữa đêm hè gió xuyên qua ô cửa sổ cũ kỹ lùa vào trong phòng, bên ngoài kia là một khoảng không gian yên tĩnh.

“Đợi đã! Anh muốn làm bên cửa sổ sao? Đừng!”

Vòng eo bị nắm chặt, Đào Hoa muốn cự tuyệt nhưng cơn th*t thô to lại tiếp tục nhào vào cơ thể cô, bắt đầu một cuộc yêu mới, tiếng da thịt va chạm càng thêm rõ ràng.

“Nơi này không có ai khác, không cần xấu hổ. Hơn nữa ở đây là tầng cao nhất, ai có thể thấy được cơ chứ?”

Tần Nghiêu Huyền vén váy ngắn của Đào Hoa lên, bờ mông trắng như tuyết in dấu tay rõ ràng. Hần cố ý thả chậm tốc độ sau đó lại dùng sức tiến vào hoa huy*t khiến cô phải hét lên, mỗi khi quy đầu dội vào tử cung, nếp thịt quyến rũ dùng sức co thắt làm hần muốn nổi điên.

Bóp...

Bàn tay hần vỗ một cái lên mông cô, Đào Hoa kêu ra tiếng, đau đớn rất nhỏ càng kích thích cô thêm mẫn cảm.

“Lúc em bị đánh, em cắn tôi chặt hơn.”

Eo cô rất nhỏ, hai bàn tay có thể nắm hết, Tần Nghiêu Huyền khẽ vuốt bụng cô, cực kỳ mập mờ nói: “Bị làm như vậy, em có sướng không?”

“Ô ô... “ Đào Hoa xấu hổ muốn khó, cô thậm chí còn có thể cảm giác được Tần Nghiêu Huyền đang dùng ngón tay miêu tả cự vật của

hắn qua bụng cô, mỗi lần ra vào cô đều có cảm giác hồn bay lên trời, khi hắn cố ý chậm chạp tra tấn, Đào Hoa cố nén xấu hổ kêu lên: “Sướng... thật sướng... Tôi bị anh làm như vậy rất sướng...”

“Ngoan.”

Tần Nghiêu Huyền hài lòng ra vào, nhắm thẳng nơi nhạy cảm của cô mà tấn công.

Vì tuổi còn trẻ cũng chưa được mây mưa nhiều nên thân thể Đào Hoa vô cùng mẫn cảm, cổ họng cô tràn ra tiếng rên rỉ ngọt ngào, thậm chí khi đạt khoái cảm còn vui thích mà khóc nức nở.

hoa huy*t bị làm tới sừng đỏ, khoái cảm chồng chất làm cho Đào Hoa muốn phát điên. Xuân thủy tràn ra ngoài vì bị va chạm mãnh liệt nên đã chuyển thành bọt trắng, khi côn th*t vào sâu trong hoa huy*t, xuân thủy lại một lần nữa phun trào.

Tần Nghiêu Huyền không ngừng dùng tay nâng lên hạ xuống mông của Đào Hoa, tuy đã cao trào nhiều lần nhưng cô vẫn phải thét chói tai và dưới thân không ngừng chảy nước, vòng eo bị Tần Nghiêu Huyền nắm chặt, hắn chìm trong sự co rút của cô mà bất tỉnh dịch.

“Được rồi...”

Cô thậm chí còn cảm nhận được tử cung bị tinh dịch bắn vào đến tận đáy, cuống họng cô đã đau rát: “Có gì đó muốn chảy ra ngoài.”

Nhưng Tần Nghiêu Huyền vẫn không phản ứng, còn cố ý rút ra bên ngoài, tinh dịch trắng đục thuận theo bắp đùi trắng nõn của cô chảy xuống sàn nhà phát ra âm thanh tí tách.

“Lau dọn rất phiền toái...”

Thấy cô còn sức lực muốn nói chuyện khác, Tần Nghiêu Huyền lại đem côn th*t cắm vào hoa huy*t ướt nhẹp, hai tay từ eo cô trượt lên trên cõng bóp áo ngực, dùng sức xoa nắn hai bầu ngực nhỏ.

“Ừ, cảm giác không tệ, chịu khó xoa bóp sẽ lớn lên một chút.” Tần Nghiêu Huyền thật lòng bình luận: “Làm cùng em rất thoải mái, em cũng rất đẹp, tôi rất thích.”

Hôm nay Đào Hoa mặc áo hở vai, lúc này dễ dàng bị Tần Nghiêu Huyền kéo xuống, bụi bặm trên cửa sổ in bóng cô trong bộ dạng quần áo không chỉnh tề, bầu ngực bên trái đang bị bàn tay của một người đàn ông xoa bóp thành các hình dạng, đầu ngực nhỏ dựng đứng lên như quả anh đào khi những ngón tay lướt qua, lúc đầu ngực nhỏ bị nhéo mạnh, Đào Hoa run rẩy lắc đầu.

Truyện được edit và đăng tại web [lustaveland](http://lustaveland.com). Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang copy. Mong bạn sẽ vào đọc ở trang chính chủ để ủng hộ nhóm để nhóm có động lực nhanh chóng hoàn thiện bộ hơn nhé.

“Em lại cần tôi rồi.”

Tần Nghiêu Huyền cười nhẹ tiếp tục đùa bỡn ngực nàng, móng tay lướt vòng quanh vú, ngón tay dùng sức nắm lấy mân mê, kéo dài ra sau đó buông tay để nó co lại.

“Đừng... Đừng như vậy...”

Hành động dâm loạn như vậy, Đào Hoa đỏ mặt tía tai, cô cảm thấy núm vú trước ngực rất đau.

Tần Nghiêu Huyền vẫn tiếp tục vuốt ve, cô không tự chủ xoay mông, cơn th*t lại cứng rắn và thô to thêm một vòng, vào lúc Đào Hoa loạn ý tình mê lại bắt đầu một vòng tấn công mới.

Tinh dịch và d*m thủy trong hoa huy*t văng khắp nơi, Đào Hoa nhìn bộ dạng hưởng thụ của Tần Nghiêu Huyền, chẳng mấy chốc cô cũng bị cuốn theo, không nói được những lời cự tuyệt nữa chỉ có thể ô ô a a thở gấp.

Thời gian hoan ái quá lâu, cảm giác sung sướng và trướng đầy cũng tăng vọt, d*m thủy không ngừng tràn ra ngoài có thể chứng minh rằng cô sắp đến cực hạn.

“A... Ừ... A... Ha ha... Tôi muốn tiểu...”

Lại một cơn khoái cảm ập tới, giờ ngay cả sức lực nắm tay lại Đào Hoa cũng không có nổi, chỉ mặc cho Tần Nghiêu Huyền hưng hăng

dùng sức xuyên xỏ qua, tâm trí nàng đã rơi vào trạng thái mơ hồ.

“Lên giường...”

Không làm được bên bệ cửa sổ nữa rồi, trên ghế sa lông cũng dính đầy dịch thể của cả hai, thậm chí là ván gỗ nhỏ làm bàn ăn cũng bị cả hai vận động mạnh đến mức phát ra âm thanh kéo kẹt luôn rồi.

Trong phòng tràn ngập mùi vị hormon tanh nồng, Đào Hoa không mở mắt nổi nữa, nhưng Tần Nghiêu Huyền vẫn không biết mệt mỏi, tốc độ ra vào không hề chậm đi.

“Được rồi...”

Trong tư thế giao hợp, hắn ôm lấy Đào Hoa, mỗi bước đi còn th*т lại nặng nề đánh vào sâu trong cô. Quá mức kích thích làm cho Đào Hoa vừa khóc vừa rên rỉ, trong đầu chỉ còn lại khoái cảm khi bị xỏ xuyên qua, thậm chí còn không phát hiện cô đã nằm lên giường rồi.

“Tại sao lại nằm giường của anh?”

Trong phòng không bật đèn, Đào Hoa chỉ thấy lò mờ ga giường màu xám. Chiếc giường mềm mại dán vào đường cong của cô, lúc hắn nâng thân thể cô lên, đầu v* sưng đỏ giống như đang cọ lên tơ lụa.

Đây không phải giường của Đào Hoa nhưng thật sự rất thoải mái, gối đầu cũng mềm mại làm cho cô chỉ muốn ôm lấy, an ổn ngủ một giấc say.

“Nghiêu Huyền... Tôi mệt quá... Tôi chỉ muốn ngủ... ngủ...”

Toàn thân cô vẫn run rẩy, hoa huy*t phấn nộn vẫn không ngừng chảy nước, thậm chí còn xoắn chặt dục vọng của hắn không buông nhưng lại nói loại lời mất hứng này. Tần Nghiêu Huyền lè lưỡi liếm hôn cổ cô, nhột nhột làm Đào Hoa chỉ có thể lại rên rỉ cầu xin khoái cảm nhiều hơn nữa, lúc này hắn mới hài lòng tiếp tục.

Tinh dịch và d*m thủy đã thành vũng nước đọng trên giường, nhưng khi nào Đào Hoa nhắm mắt lại bị trêu chọc, không thể không ham muốn.

Tần Nghiêu Huyền lại bắn lần nữa mới mở đèn lau chùi thân thể cho cô, nhìn đôi mắt khép hờ của cô, cánh môi màu hồng cũng không khép lại, nước miếng thuận theo khóe miệng chảy xuống ga giường.

Hắn đưa tay vào miệng cô, xấu xa đùa nghịch cái lưỡi mềm mại khiến cô phát ra âm thanh nghẹn ngào, nức nở.

“Tiếp tục nào.”

Tần Nghiêu Huyền nâng đầu Đào Hoa lên, mở hàm răng cô ra, đem côn th*т dính đầy dịch thể của hai người đưa vào miệng cô. Cảm giác chặt chẽ mơ hồ đau đớn làm cho toàn thân hắn run lên.

“Ô ô...”

Quy đầu cắm vào sâu trong miệng cô, ngay cả lưỡi cũng không có chỗ trống chỉ có thể khó khăn di chuyển không ngừng, Đào Hoa theo bản năng phun ra nuốt vào, cảm giác buồn nôn ngày càng mãnh liệt, cô muốn né tránh nhưng côn th*т lại cắm vào sâu hơn. Nước mắt không ngừng rơi xuống, cuối cùng khi bị hắn xuất ra trong miệng cô cũng chẳng có sức lực mà nôn ra nữa.

“Hoa nhi?”

Tần Nghiêu Huyền mơn nước cho cô nhưng cô không thể nuốt xuống, toàn thân giống như bị giày vò quá độ, lúc thất thần vẫn còn hơi run rẩy.

Cho đến khi phía xa chân trời phát ra ánh sáng màu trắng bạc, tia nắng ban mai tiến vào phòng, Đào Hoa mới hồi phục tinh thần nhìn căn phòng như chiến trường.

“Tần Nghiêu Huyền!”

Dưới thân cô bị hắn nhét một dương v*т bằng điện đang không ngừng xoay tròn ngăn chặn chất lỏng chảy ra! Thảo nào cô luôn có cảm giác đang bị nhồi nhét vào. Trên giường còn vương vệt nước đọng, Đào Hoa mắc cỡ tới mức muốn chạy trốn.

Vậy mà cô ngất đi trong trạng thái dâm dịch vẫn còn chảy!

“Sao? Tỉnh rồi? Sao em không ngủ thêm một lát?”

Vòng tay qua hông nàng đi xuống khe hông, nhẹ nhàng ấn dương v*ť bằng điện vào sâu hơn, Tần Nghiêu Huyền vẫn không biết thỏa mãn liếm môi dưới: “Em có sức lại rồi, chúng ta lại làm một lần nữa đi.”

“Ai muốn làm chứ? Anh cũng sắp ba mươi tuổi rồi... Túng dục như vậy không sợ yếu thận sao?” Đào Hoa sợ tới mức vội lắc đầu, ngồi bật dậy, rút dương cụ ra ném lên giường.

Đến lúc này, Đào Hoa mới nhìn rõ giường của Tần Nghiêu Huyền rất lớn, dù bốn năm người ngủ trên giường cũng không thành vấn đề.

Chăn gối đều bằng tơ lụa xa xỉ, đáng tiếc lúc này đều dính dịch thể của hai người.

“Tôi phải về rồi.”

Cố gắng chống đỡ thân thể bủn rủn, Đào Hoa trèo xuống giường, chân giẫm lên tấm thảm mềm mại dưới sàn. Tần Nghiêu Huyền cũng không ngăn cản, dựa vào đầu giường nhìn bộ dạng vội vàng hấp tấp rời đi của Đào Hoa.

Đào Hoa khó nhọc bước đi, cô vô cùng sợ hãi, phòng ngủ lớn đến mức cô không tưởng tượng nổi, trên tường phủ kín hoa văn tinh xảo, bên vách tường còn treo đồ trang trí. Ra khỏi phòng ngủ là một bức tường xây bằng đá và quầy rượu, bóng đèn bật sáng lóa, trên bức tường treo đầy những tác phẩm nghệ thuật vô cùng quý giá.

Đây đâu phải dáng vẻ nên có của một phòng ở trong một khu nhà cũ nát? Nơi này giống như một tòa nhà mang danh nghĩa nghệ thuật kiến trúc thì đúng hơn.

Đào Hoa thậm chí còn thấy ở giữa phòng có điều hòa, khó trách thông thoáng dễ chịu như vậy.

Đẩy cửa điện tử, bước ra bên ngoài, Đào Hoa nhìn xung quanh vẫn thấy trên vách tường là những tờ rơi, tờ quảng cáo, cô quay đầu lại nhìn căn phòng xa hoa sau lưng, có cảm giác mình đang đứng giữa hai thế giới.

Dù sao xung quanh cũng không có ai, Đào Hoa xoa xoa lưng, trở về phòng lập tức ngã lên giường ngủ một giấc.

Nhưng vừa mới ngủ ở một chiếc giường thoải mái như vậy, lúc này Đào Hoa không thể chịu nổi chiếc giường gỗ của mình. Cô lại nhớ đến xúc cảm của ga giường êm như mây, mùa hè mà có thể nằm chần bông dày, trên giường có gối ôm có gối đầu vô cùng dễ chịu.

Cô vừa trở mình thì khắp người đều đau, xương cốt như muốn tan gĩa.

“Hức... Đều do giường của Tần Nghiêu Huyền quá thoải mái.”

Cắn chần nuốt mồ hôi và nước mắt vào trong bụng, mặt trời đã lên cao, buổi chiều còn có cuộc phỏng vấn nhưng Đào Hoa không tài nào ngủ được.

Onggg...

Con muỗi bay vo ve bên tai vô cùng khó chịu, Đào Hoa vùi đầu vào trong chần, được một lúc thì vì mồ hôi chảy đầm đìa mà lại thò đầu ra.

Chuyện khiến cô suy sụp nhất chính là con muỗi đã cắn vào môi dưới của cô rất đau.

Tần Nghiêu Huyền vừa thay xong ga giường và chần màn, trong phòng tắm vang lên âm báo nước ấm đã vừa vặn thì nghe tiếng gõ cửa.

“Có thể cho tôi ngủ nhờ một buổi tối không?”

Đào Hoa nén nước mắt chỉ môi dưới bị sưng lên, ủy khuất mong mỗi nói: “Chỗ tôi có muỗi, tôi lại không có màn.”

Hôm qua bị hán hôn hôm nay lại bị con muỗi cắn một cái, mắt Tần Nghiêu Huyền híp lại, ôm eo Đào Hoa kéo vào trong nhà. Cửa vừa khép lại đã dùng sức hôn lên môi cô.

“A!”

Đôi môi bị đau được hấn dùng lưỡi liếm láp, giữa lúc hôn môi áo ngủ đã bị Tần Nghiêu Huyền lột toàn bộ, hôn xong cô đã trong tình trạng trần trụi.

“Chưa tắm sao?”

Phát hiện thấy giữa hai chân cô còn dính đồ của hấn, giọng Tần Nghiêu Huyền dịu dàng hơn: “Em có muốn tắm cùng tôi không?”

“Tôi không muốn.”

Hai người trần như nhộng sẽ phát sinh ra chuyện gì đó, cô tạm không có sức lực nói tới, nhưng tắm uyên ương cô cũng đã thấy đủ xấu hổ rồi. Đào Hoa lắc đầu: “Tôi tự mình tắm.”

“Nhưng em không còn đủ sức mà.”

“Tôi chỉ ngủ trọ, nếu tôi làm dơ khi tôi tỉnh ngủ tôi sẽ dọn dẹp.”

“Đây không phải nhà trọ của em.” Tần Nghiêu Huyền cười nhẹ, nhìn Đào Hoa kinh ngạc, hấn ôm cô lên: “Nếu như em muốn ngủ giường của tôi, em phải cho tôi cái gì chứ? Tối hôm qua tôi cảm thấy em nói không sai, chúng ta rất hợp nhau.”

Truyện được edit và đăng tại web [lustaveland](#). Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang copy. Mong bạn sẽ vào đọc ở trang chính chủ để ủng hộ nhóm để nhóm có động lực nhanh chóng hoàn thiện bộ hơn nhé.

“Không không không! Chúng ta không hợp nhau một chút nào!”

Ít nhất là thể lực cũng khác nhau rồi! Cô bị ném vào bồn tắm, vừa giãy giụa muốn bò ra ngoài thì lại bị nước ấm vỗ về da thịt, cảm giác sảng khoái khiến cô không thể cưỡng lại, nằm bên bồn tắm thở dài hạnh phúc.

Dường như có một đóa hoa đang nở rộ trong lòng cô.

“Tắm sạch sau đó ngủ.”

Tần Nghiêu Huyền cởi áo ngoài ngồi sau lưng Đào Hoa, ngón tay trượt vào hoa huy*t sừng đỏ, mới đầu chỉ làm moi tinh dịch ra ngoài, sau đó là mô phỏng động tác giao hợp ra ra vào vào.

“Nếu tôi dùng bồn tắm lớn quyền rũ em thì sao?”

Hắn lại tấn công rồi, ba ngón tay chui vào trong hoa huy*t thăm dò, hơi nóng của tinh dịch lại bốc lên, ánh mắt Đào Hoa trong hơi nước càng thêm đáng yêu, “Tôi không muốn chịu trách nhiệm với anh, Tần Nghiêu Huyền, anh đừng khi dễ người khác! Tôi chỉ muốn tắm rửa rồi ngủ... Anh mà làm tiếp tôi nhất định sẽ báo cảnh sát đấy!”

“Cảnh sát sẽ không bắt tôi, cũng sẽ không buộc tôi tội cưỡng gian.” Hắn nói hơi hợt nhưng vô cùng chắc chắn.

Đào Hoa ghen lời, đáp: “Tôi đi cướp ngân hàng, sau đó đi ăn cơm tù, anh muốn một tên tội phạm chịu trách nhiệm trình tiết cho anh sao? Tôi không tin người ở trong ngục anh cũng có thể ép... ép tôi làm chuyện này...”

Cô càng nói càng nhỏ, còn bồi thêm câu tôi rất nghiêm túc.

Tần Nghiêu Huyền cười ra tiếng, bả vai rung lên làm mặt nước lay động.

“Chuyện này đúng là không thể.” Tần Nghiêu Huyền rút ngón tay ra, ôm Đào Hoa vào ngực, “Tôi còn chưa ném thử xong em đã muốn chạy trốn? Giờ tôi sẽ làm chết em trong bồn tắm.”

“Đừng...”

Tuy rằng lời hắn nói là lời nói đùa, nhưng Đào Hoa lại cảm thấy sợ, cô cảm nhận được dưới mặt nước dục vọng của người đàn ông đã thức tỉnh đang cọ xát bên hông cô.

Cô thật muốn cho bản thân mình một cái tát. Lại từng nói không chừng tình một đêm cũng tốt! Cô không muốn quyền rũ Tần Nghiêu Huyền mà chỉ muốn làm bạn bè với hắn thôi mà.

A, tuy rằng kỹ thuật giường chiếu của hắn không tệ, nhưng cô chỉ muốn ngủ nhờ một giấc thôi.

“Được rồi, ngâm lâu sẽ chóng mặt đó.”

Vỗ nhẹ mông cô ý bảo đứng dậy, Đào Hoa lựu luyến rời khỏi bồn tắm, cái khăn trắng mềm xốp bọc lấy thân thể cô, sau đó bị ôm lên nhét vào ổ chăn

Ngủ trong tình trạng trần truồng.

“Áo ngủ của tôi!” Đào Hoa thấy Tần Nghiêu Huyền cũng không ngại ngừng mà trần truồng chui vào chăn, cô túm chặt chăn không buông.

Nhưng Tần Nghiêu Huyền không quản hành động đó của cô, vươn tay trượt lên da thịt cô sau đó ôm chặt cô không buông.

Đào Hoa giãy giụa thì nghe hắn hỏi: “Em có sức rồi à? Làm tiếp nhé?”

“Đừng! Tôi ngủ, ngủ... Anh cách xa tôi một chút được không... như này làm sao tôi ngủ được? Ô ô, anh đừng quấy, anh sắp ba mươi tuổi rồi nên nghĩ đến sức khỏe đi!”

Rón rén dịch ra mấy centimet, Đào Hoa không dám nhìn gương mặt của nam nhân trước mặt, nói thảm hai ba câu đã đi vào giấc ngủ.

Còn Tần Nghiêu Huyền thì đen mặt nhìn cô chăm chăm.

Tại sao hắn lại có cảm giác, tiểu cô nương không chịu nổi lão nam nhân?

“Nghieu Huyền, Nghieu Huyền, chúng ta thử ăn cái này xem có ngon không?”

Đào Hoa mặc áo sơ mi rộng thùng thình của hấn, uốn éo trên ghế sofa quơ ipad, “Ồ mai này, còn có kem ly vị socola đấy, ăn thử một lần nhé?”

Thấy nàng chớp đôi mắt to hiếu kỳ, Tần Nghieu Huyền đang ngồi trên ghế đeo tai nghe bluetooth và microphone ngẩng đầu lên hỏi: “Trong nhà có đồ ăn sao không ăn?”

Đồ ăn trong nhà bây giờ hấn đều nấu theo ý thích và khẩu vị của Đào Hoa. Chẳng lẽ mấy món hấn tự tay làm không thể thỏa mãn được cô?

Tần Nghieu Huyền vẫn nhớ rõ, tối hôm qua Đào Hoa vẫn còn muốn ăn đồ ăn vặt bên đường, hấn tốn mười phút xếp hàng chỉ để mua một túi bánh cho cô.

Cô tìm kiếm các loại áo mưa trên Ipad.

“Không bằng anh thử xem cái này đi.”

Tần Nghieu Huyền im lặng click vào bộ nội y sexy, cùng mấy đạo cụ trợ hứng, nghiền ngẫm nhìn Đào Hoa: “Là ai nói dù mang thai cũng không cần tôi chịu trách nhiệm? Giờ lại muốn dùng áo mưa rồi sao?”

Bị châm chọc như thế, Đào Hoa hậm hực chui vào lồng ngực Tần Nghieu Huyền cọ cọ, “Em nghĩ chúng ta nên thử một lần cảm giác mặc áo mưa làm có giống không mặc không?”

“Hả?” Vuốt tóc cô, Tần Nghieu Huyền cười khế nói: “Giống hay không? Lấy dương v*t bằng điện đâm vào cục hoa em, lấy trứng rung dán vào núm vú và âm hạch, mở mức mạnh nhất, em sẽ có vô vàn cảm xúc khác nhau. Hay em muốn thử ngồi ngựa gỗ một lần?”

Khi nói những lời này mặt hấn thậm chí còn không đỏ tim không run, Đào Hoa nhăn nhó đánh hấn, cong miệng hỏi: “Đồ bại hoại, anh còn

không mau đi làm đi?”

Nhưng tay hắn đã trượt vào quần áo cô, dần dần lột bỏ từng món, ôm trọn hai bầu ngực vào trong tay. Núm vú bị thổi một cái, Đào Hoa mềm giọng hừ một tiếng, đầu ngả trên vai hắn nhỏ giọng nói: “Nếu anh làm chuyện này vào ban ngày cần thận mất việc đấy.”

“Mất việc cũng có thể nuôi được em.”

Tần Nghiêu Huyền mút cổ cô, Đào Hoa bởi vì câu nói của hắn mà ngẩng đầu, vươn ngực, rên rỉ một tiếng.

Đối với hắn, Đào Hoa không làm sao chống cự được. Tần Nghiêu Huyền chính là kiểu người của công việc, chụp ảnh thôi cũng có thể lên trang bìa tạp chí, đáng người tốt, sờ lên rất có cảm giác. Còn kỹ thuật trên giường...

Tốt đến mức cô muốn khóc.

Từ lúc đầu Đào Hoa đã lo ngại bọn họ hoan ái nhiều lần như vậy có thể sẽ gây hại cho sức khỏe người đàn ông sắp ba mươi là Tần Nghiêu Huyền hay không, cả đêm cô bị hắn rút một bụng tinh dịch, ngày hôm sau tỉnh dậy có khi nào cô phải đối mặt với một cái xác khô không. Nhưng chẳng bao lâu, sau khi lần nào cũng bị làm đến ngất đi, Đào Hoa đã thay đổi suy nghĩ, có khi nào ngày hôm sau hắn tỉnh dậy đối mặt với các xác khô là cô không.

Người ta nói áo mưa làm giảm khoái cảm, Đào Hoa muốn thử xem sao. Thoải mái quá không chịu nổi cũng không tốt, giảm một chút cũng là chuyện tốt.

Phát hiện cô thất thần, Tần Nghiêu Huyền cố ý thúc mạnh, d*m thủy từ nơi kết hợp chảy ra, khi Đào Hoa sắp cao trào còn cố ý rút côn th*t ra chọc vào miệng cô, xấu xa hỏi: “Có muốn mang bao hay không?”

Quy đầu to lớn chống đỡ yết hầu, Đào Hoa không thể gật đầu cũng không thể lắc, đành vươn lưỡi ra liếm láp phun ra nuốt vào.

Mất thấy cô không thờ nổi nữa, Tần Nghiêu Huyền mới rút côn th*t ra, lấy dịch thể bôi lên môi nàng: “Mang hay không?”

“Ồ ô...”

Đào Hoa há miệng muốn nói lại bị hắt nhét cơn th*t vào.

Giờ cô đâu còn sức lo chuyện đó, trước mắt hưởng thụ trận tình ái này đã.

Đợi cho mây mưa kết thúc đã là sau mười hai giờ trưa, nắng chiều chiếu rọi căn phòng hoang tàn cũ nát, xuyên qua bức rèm mỏng làm cho quang cách cho chút không chân thực.

“Nghieu Huyền, em đói bụng.”

Ấn bụng dưới một cái, một cổ tinh dịch thuận theo nơi bí ẩn trượt xuống thấm lông dê trên mặt đất, Đào Hoa không còn sức quản nữa, xoay người ôm gối mềm trên sofa, chu mỏ nói: “Em muốn ăn KFC, còn có cà ri gà, có thể cho em nhiều salad hoa quả không? A... rau xà lách hơi non một chút, nhiều tương một chút.”

Tần Nghiêu Huyền đang bàn công chuyện nghe thế, để điện thoại di động xuống, ôm Đào Hoa hung hăng hôn một cái, “Được.”

“Hi hi, Nghiêu Huyền là tốt nhất, anh làm món ăn ngon nhất.”

Nam nhân tùy ý mặc áo ngủ màu đen, đai lưng cũng không gài, cứ như vậy mặc tạp dề vào bếp. Đào Hoa không ngừng rình nhìn eo và vai của hắn, nhất cử nhất động của hắn, tiếng dụng cụ cắt gọt vang lên, cô cảm thấy vô cùng tuyệt vời nên lén lút cầm điện thoại chụp bóng lưng Tần Nghiêu Huyền.

Truyện được edit và đăng tại web [lustaveland](#). Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang copy. Mong bạn sẽ vào đọc ở trang chính chủ để ủng hộ nhóm để nhóm có động lực nhanh chóng hoàn thiện bộ hơn nhé.

Cô cho bạn bè xem hình, tuy chỉ là ba giây nhưng bạn bè xung quanh đã bùng nổ.

“Con mẹ nó! Tiểu Đào cũng có tìm nam nhân chất lượng tốt như vậy!”

Trưởng ký túc xá, người luôn là một nhà văn âm thầm phát biểu: “Đâu chỉ chất lượng tốt, đây quả thật là kim cương vương lão ngũ [1]. Bộ đồ ngủ trên người hắn tôi vừa mới thấy trong chương trình bán hàng cao cấp ở Paris, giá gần bảy chữ số đấy.”

[1] Những người đàn ông kiệt xuất, còn độc thân, không chỉ giàu có mà còn đẹp trai, phong độ, tài giỏi, đạt chuẩn về mọi mặt.

Đào Hoa nhìn áo sơ mi tơ tằm bị vò nát bên người, cô cảm giác mình đang ôm một món nợ lên tới con số thiên văn.

“Oa! Vậy lúc nào giới thiệu cho chúng tôi gặp đi! Không ngờ được Tiểu Đào bốn năm trời không yêu, vừa ra tay đã lợi hại như vậy! Nói nhanh, đã có chuyện gì xảy ra vậy!”

“Là hàng xóm.” Đào Hoa cười khổ nói, “Tôi tới ăn chực lại bị hắn nhìn thấy... Tôi cũng không phải là vịt con xấu xí.”

“Tuy rằng cậu không có ba mẹ là thiên nga trắng nhưng lại có gương mặt thiên nga trắng nha!” Tóc dài trong ký túc cổ vũ, “Chủ nhật cậu đi mua quần áo với tôi, tôi sẽ chỉnh đốn lại cách ăn mặc của cậu từ trên xuống dưới.”

“Chủ nhật tôi muốn tăng ca, tích lũy đủ tiền ổn thỏa hơn có thể tự mua đồ cho mình.”

Thấy Tần Nghiêu Huyền tìm kiếm trong tủ lạnh một lát, chỉ có chút tương salad, Đào Hoa vội buông điện thoại nói mình ra ngoài mua nhưng Tần Nghiêu Huyền lại lắc đầu nói không cần.

“Em đi tắm trước đi, xong ra có cơm ăn ngay.”

Bồn tắm lớn vừa vận truyền ra âm thanh tí tách, Đào Hoa đang cảm động lại nghe Tần Nghiêu Huyền nói: “Đi đi, tôi đã đổ sữa tắm giúp em rồi.”

Vì vậy khi Đào Hoa mở cửa phòng tắm đã thấy trong bồn nổi một đồng bóng bóng hồng nhạt.

“Những chuyện chưa biết là những chuyện có hy vọng, nếu không

dám làm, nhiều năm sau sẽ không biết lý do vì sao mình khóc lóc hối hận.”

Trong đầu vang lên những lời này, Đào Hoa một mực nhớ kỹ.

Một món đồ sáu chữ số, miếng ngọc bội màu đen của một người sưu tầm cổ vật. Nghe đồn có hơn hai nghìn năm lịch sử, nhưng không thuộc về triều đại cũ nào, là một miếng ngọc đơn độc, không có điều khắc, không có ký ấn.

Nói là vật báu hoàng gia tránh cho quá mức giản dị. Nhưng Đào Hoa nhìn qua đã cảm thấy, miếng ngọc này rất hợp với Tần Nghiêu Huyền.

Đeo trên cổ hần, ẩn hiện bên xương quai xanh, chắc chắn rất đáng chú ý.

Đào Hoa đã đi vay tiền để thanh toán một nửa tiền cọc, chờ qua mấy ngày nữa cổ phiếu lên giá cô sẽ kiếm thêm được một khoản, mua đồ trả nợ xong vẫn còn dư.

Nếu như muốn theo đuổi hần, cô không thể thoải mái ở nhà ăn như bây giờ. Những ngày này hai người đều ngầm đồng ý với nhau, về khu nhà cao cấp của Tần Nghiêu Huyền ở, cơm nước xong xuôi lăn ra giường ngủ cùng hần trên chiếc giường thoải mái của hần.

Hần là một người bạn phóng khoáng.

Đào Hoa muốn thuê một gian nhà trọ gần công ty, sau đó tới đêm thất tịch tặng ngọc bội cho hần, nói với hần đây là kỷ vật kết giao.

“Dù sao... Nhất định cũng không được...”

Cô nghĩ Tần Nghiêu Huyền giàu có và tài giỏi như vậy, làm việc quên cả giấc ngủ. Nhất định là cảm thấy cô quá nghe lời, không gây phiền toái, là khách thuê phòng cũng là bạn bè tốt.

Nhưng, Đào Hoa muốn hơn nữa.

Muốn cùng Tần Nghiêu Huyền nói chuyện yêu đương, nghiêm túc nói với hần một câu em thích anh.

Trên bàn cơm đã bày salad, Đào Hoa được ăn với vẻ mặt thỏa mãn, cô chủ động dọn dẹp sau khi ăn xong.

“Để đó được rồi, không cần rửa.” Tần Nghiêu Huyền mở laptop, máy quản lý bên kia đã chờ đợi mấy giờ lập tức lên tiếng.

Vài ngày nữa tới thất tích rồi. Hắn đang đẩy nhanh tiến độ hạng mục.

Truyện được edit và đăng tại web lustaveland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang copy. Mong bạn sẽ vào đọc ở trang chính chủ để ủng hộ nhóm để nhóm có động lực nhanh chóng hoàn nhiều bộ hơn nhé.

Đào Hoa cố ý đeo bao tay rửa bát, hai mươi phút sau nàng dựa bên cạnh phòng bếp, lén nhìn Tần Nghiêu Huyền đang chăm chỉ làm việc.

“Sao? Em là vỡ chén hả?”

Tần Nghiêu Huyền nói tạm dừng, tắt microphone cười yếu ớt nhìn cô, chỉ thấy gương mặt Đào Hoa ửng đỏ, chân tay luống cuống.

Ngốc nghếch.

“Không có.”

Đào Hoa cong khóe môi hừ một tiếng, căng thẳng vén tóc ra sau tai, nhỏ giọng nói: “Chuyện này... Nghiêu Huyền, em tìm được một công ty rất gần nhà trọ, gần đây công việc khá bận rộn, em sẽ qua ở bên kia.”

“Ở đâu?”

“Lục Thủy Hoa Thành.”

Tần Nghiêu Huyền ấn mở list bất động sản của bản thân, nhìn nơi tên gọi Lục Thủy Hoa Thành một lúc, gật đầu nói: “Được.”

Đào Hoa có chút mất mát rủ mắt xuống: “Ngày mai em sẽ rời đi,

không làm phiền anh nữa. Sau này có cơ hội, hoan nghênh anh tới nhà em làm khách.”

Đây là ý không muốn trở lại nữa? Tần Nghiêu Huyền lạnh giọng hỏi: “Chỗ phòng đó rất đẹp, phải thuê cả năm, em lấy đâu ra nhiều tiền như vậy?”

Không hổ là chủ nhà, vậy mà hiểu rõ người thuê nhà như vậy!

“Em đã thanh toán hết tiền thuê nhà! Anh đừng lo!” Đào Hoa sợ Tần Nghiêu Huyền lo nghĩ, cắn môi nói: “Em nghe được tin nội bộ nên em đã mua cổ phiếu của Lianda Construction, công ty đã ký hợp đồng với tập đoàn AoShi! Cách đây không lâu tổng giám đốc AoShi đã tự mình đi ký hợp đồng với Lianda Construction! Tổng thống cũng không gặp được vị giám đốc đó vậy mà người đó lại tự mình đi ký! Có thể có quan hệ với tập đoàn AoShi, có cổ phiếu nào không tăng vọt? Đến lúc em kiếm được tiền em sẽ mời anh ăn cơm!”

“Em lấy đâu ra tiền mua cổ phiếu?”

“A, là tiền lương, còn có tiền bán di vật của mẹ.” Đào Hoa cười hì hì, “Tuy không phải hàng thật nhưng cũng bán được không ít tiền.”

Thấy Đào Hoa hưng phấn như vậy, còn chủ động tới đây nói chuyện này cho hắn nghe, cô muốn kiếm tiền mời cơm hắn, lạnh lẽo trong mắt Tần Nghiêu Huyền càng sâu đậm.

“Tới phòng ngủ trước chờ tôi.”

Đào Hoa vừa đi tới cửa, Tần Nghiêu Huyền lập tức bật microphone, lạnh lùng nói: “Hủy bỏ hợp tác, ngay lập tức.”

Warn: Bản tính quỷ súc của nam chính bắt đầu lộ rõ.

“Đêm thất tịch, số tiền dư bán ngọc bội cũng được thanh toán, hộp gỗ trầm hương cũng được mang đến.”

Đào Hoa nằm trên giường của Tần Nghiêu Huyền, xoa xoa tay mừng thầm. Còn cách ngày thất tịch không xa lắm, nhưng cô đã thu xếp tốt ngôi nhà mới thuê, chuẩn bị tốt quà tặng, mời Tần Nghiêu Huyền tới đó sau đó bày tỏ tâm ý của mình với hắn.

Cô cố ý xa cách hắn vài ngày, hy vọng hai người có thể tỉnh táo lại từ trong mối quan hệ mập mờ này. Nếu như tách ra mấy ngày, không dính líu tới tình dục mà còn có thể nhớ tới đối phương, nguyện ý cùng nhau đi ăn tối, Đào Hoa thấy ít nhất như vậy cũng tượng trưng cho cô còn có cơ hội.

Dù là Tần Nghiêu Huyền có khả năng tìm cô chỉ muốn cùng cô ngủ một đêm. Cô cũng có thể cho rằng bản thân có sức hấp dẫn với hắn, có thể làm hắn nhớ nhung.

“Chờ sáng mai phiên giao dịch chứng khoán bắt đầu, cổ phiếu tăng một chút, khấu trừ phí thủ tục thì sẽ đủ tiền trả nợ mua ngọc bội rồi!”

Nhìn biểu đồ chứng khoán hai ngày nay lên cao, Đào Hoa vui vẻ vứt điện thoại di động qua một bên, vui đầu vào gối Tần Nghiêu Huyền hít hà.

Mùi vị lành lạnh thuộc về hắn, không tình là mùi nhưng cô rất thích ngửi.

“Dù chỉ là một cuộc yêu đương thoáng qua, cuối cùng chia tay cũng tốt, cũng có một đoạn thời gian... anh ấy thuộc về mình...”

Nhìn căn phòng màu đen trắng giao thoa lộ ra không khí xa hoa, Đào Hoa cũng không dám mong rằng quãng đời còn lại của mình có thể sống ở những nơi như vậy.

Cô chỉ muốn nói ra câu em thích anh một cách nghiêm, cô muốn xuống giường cả hai cũng có thể ân ái với hấn.

Cả đêm Tần Nghiêu Huyền không trở về phòng ngủ.

Với tư cách bạn bè, Đào Hoa vô cùng tận tâm làm tròn trách nhiệm, tuân thủ nghiêm ngặt câu nói chỉ tiên vào thân thể nhau, không tiến vào cuộc sống của nhau.

Dù cô vô cùng hiếu kỳ, hấn làm công việc gì, mỗi ngày bận chuyện gì, vì sao hấn nấu cơm ngon như vậy, những món ăn ngọt đưa tới cửa hàng ngày rốt cuộc là khách trọ nào nào mua, cô chưa bao giờ hỏi cũng không tìm hiểu.

Bức ảnh chụp bóng lưng kia cũng chỉ cho người khác xem ba giây nhưng đó cũng là toàn bộ tâm tư của cô rồi.

Sáu giờ sáng hôm sau, xuyên qua rèm cửa sổ, gương mặt mỗi một vì bận rộn cả đêm của Tần Nghiêu Huyền lộ ra, Đào Hoa nhìn hấn nhíu mày.

Quả nhiên hấn mệt muốn chết rồi.

Hay là không đánh thức hấn nữa.

Nhẹ nhàng xuống giường mặc quần áo, cầm ba lô đêm qua đã sửa soạn sẵn, Đào Hoa đi đến cạnh hấn lén hôn lên đôi môi mỏng của hấn.

A, có mùi thuốc lá, hấn hút thuốc? Chuyện gì bận tới mức cần phải hút thuốc giải tỏa tinh thần?

“Tôi phải đi Úc.” Nhỏ giọng lên tiếng nhưng Đào Hoa thấy Tần Nghiêu Huyền cũng không có ý tỉnh dậy, hấn quả thật quá mệt rồi.

Lặng lẽ mang bánh chà bông để bên giường, Đào Hoa lại lén hôn Tần Nghiêu Huyền thêm cái nữa, “Em không có nhiều, cho anh cái này, tuy không đúng khẩu vị của anh nhưng nếu đói ăn nó cũng sẽ không đến nỗi nào đâu.”

Đào Hoa nhè nhẹ rời đi.

Bóng lưng cô gái không hề lưu luyến, thậm chí nhanh chóng rời đi. Bỏ lại căn nhà tan hoang nơi lâu cũ, vui vẻ chạy đến một nơi tốt hơn.

“Không có nhiều hơn, không cho

Tần Nghiêu Huyền đứng bên cửa sổ, hung hăng rít thuốc lá, lạnh lẽo trong mắt nhìn chăm chăm Đào Hoa rẽ ngang rẽ dọc suýt lạc đường, đi ngang qua còn mèo hoang còn cúi xuống sờ nó.

Ngoài bánh mì chà bông, cô còn lưu lại chìa khóa, trong nhà so với ngày thường cũng không có gì khác biệt nữa.

Cô cứ như vậy mà đi, không quay đầu lại, không ngoái hán một cái.

“Không có nhiều hơn, không đến nỗi nào sao?”

Điều thuốc trong tay đã cháy hết, tro tàn màu xám rơi xuống mặt thảm vang lên tiếng lách tách, tạo thành một vết bẩn trên thảm. Bóng dáng của cô cũng biến mất hoàn toàn, lạnh lẽo trong mắt Tần Nghiêu Huyền đến cực điểm.

Hắn cong khoe môi, thản nhiên nói: “Em sẽ còn trở lại, đồ ngốc ghêch.”

Cô ngồi trong căn nhà trọ trống rỗng còn chưa kịp quét dọn bống rùng mình một cái. Cô lên kế hoạch mua sắm, thậm chí còn dùng bút chì phác họa đồ đạc trong nhà.

Bàn gỗ hình tròn, khăn trải bàn màu xám kẻ ô vuông, nét vẽ cong cong dần lộ ra hộp gỗ trầm.

Cô sẽ tự mình làm bánh ngọt, trái hoa hồng lên bàn, châm một ngọn nến nhỏ nhỏ.

Ánh nến chập chờn, mùi cỏ thơm cũng không thể thiếu, hương hoa thanh nhã hòa trộn với mùi gỗ, sau đó là cuộc trò chuyện dưới tiếng đàn ghi-ta, sau đó...

Nhìn thẳng vào đôi mắt sáng như ánh sao của Tần Nghiêu Huyền, nói với hắn, em thích anh.

Rất thích anh.

Đặc biệt thích anh.

Vô cùng thích anh.

Thình thịch...

Hắn sẽ giống như bình thường cong khoe môi, lạnh lẽo dần tan đi, đôi mắt sáng như ngọc nhìn cô chằm chằm, trầm thấp nói anh cũng vậy hoặc là không nói một lời.

Truyện được edit và đăng tại web lustaveland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang copy. Mong bạn sẽ vào đọc ở trang chính chủ để ủng hộ nhóm để nhóm có động lực nhanh chóng hoàn thiện bộ hơn nhé.

Như vậy cũng tốt.

Đào Hoa ngấm nghĩ, mở máy tính trên gối ra.

Cô thật sự mong chờ đêm thất tịch! Sớm một ngày đều tốt, sớm hơn một phút, một giây càng tốt!”

“Ôi...”

Cô nhìn biểu đồ trước mắt, không còn là một đường cao nữa mà đã chột giảm mạnh! Đào Hoa thậm chí hoài nghi mình nhìn lầm, cần thận so sánh, là tập đoàn xây dựng Lianda, không sai!

“Chuyện này... chuyện này sao có thể! Không phải nói cùng AoShi hợp tác xây trung tâm thương mại sao? Sao đột nhiên lại như vậy chứ?”

Tin tức góc phải màn hình hiện ra.

“Tập đoàn xây dựng Lianda bị điều tra vì gian lận chất lượng, sau khi xem xét AoShi đã ngay lập tức tuyên bố dừng hợp tác, rút vốn

đầu tư! Và sẽ hợp tác điều tra theo trách nhiệm pháp lý!

Bức ảnh đi kèm là hình ảnh tổng giám đốc tập đoàn bật khóc.

Đào Hoa há to miệng, nhìn phiên giao dịch ngán ngủi sụp đổ trong mười phút, cô nghe thấy lòng mình vỡ vụn.

Cô còn không kịp phản ứng chuyện gì đã xảy ra, mấy con số trên màn hình có bao nhiêu quan trọng, chuông điện thoại thúc nợ đã vang lên rồi.

“Giang tiểu thư, cô đã chuyển vào nhà trọ, dựa theo hợp đồng thì buổi trưa ngày mai cô phải nộp chín tháng tiền thuê nhà còn lại rồi.”

“Thật xin lỗi, có thể đợi vài ngày nữa không? Tôi giờ...”

“Muộn nhất là ngày mai, nếu cô vi phạm hợp đồng, tiền cọc trước ba tháng cũng mất.”

Đào Hoa tuyệt vọng nhìn điện thoại, cuộc gọi tới nữa là tiệm cầm đồ.

“Giang tiểu thư, cô còn muốn chuộc đồ không? Tôi gọi nhắc nhở, nay đã là ngày cuối rồi.”

Đào Hoa bất đắc dĩ nói không chuộc nữa.

Người cho vay nói: “Giờ số tiền cô nợ cả gốc lẫn lãi là mười vạn, từ ngày mai lãi suất sẽ tăng gấp bội...”

“Tôi... Tôi không trả được...”

“Chuyện này quá tệ rồi. Cô ký hợp đồng là sau mười ngày trả hết nợ nên tôi mới cho cô vay với lãi suất thấp như vậy, cô không trả được, chúng tôi sẽ tìm người nhà cô.”

Ba mẹ nuôi gọi điện thoại đến phải sạch quan hệ với Đào Hoa, cũng không cho cô một phân tiền viện trợ.

Đào Hoa muốn tìm bằng hữu nhưng trưởng ký túc nói, vì sao không tìm hàng xóm giàu có kia. Cô sắp kết hôn rồi nên không có dư tiền giúp đỡ.

Làm thế nào đây? Đào Hoa bắt an nghỉ, cắt tay cắt chân, khoét mắt, moi gan moi thận thậm chí là cốt tủy?

Hay là... bị người ta kéo đi bán tới nơi cả đời không ra được?

Quả nhiên chỉ khi túng thiếu mới có thể thấy rõ thế nhân âm lạnh.

Từng cuộc điện thoại từ chối, cắt đứt quan hệ, thậm chí chửi bới mình đáng đời tự mình nghĩ cách đi, châm chọc rằng nên nhảy lầu đi đừng gây tai họa cho người khác.

Hy vọng cuối cùng... chủ nhân của ngọc bội cũng không đồng ý giảm nợ.

Đào Hoa tuyệt vọng đứng trên sân thượng, ngay cả sức lực mắng tập đoàn xây dựng Lianda cũng không có.

Gió mạnh gào thét, nhìn mặt đất từ nơi cao hơn mười mét, Đào Hoa suy nghĩ có phải nhảy xuống mọi chuyện sẽ kết thúc không. Dù sao cô cũng không người thân, bằng hữu, tất cả cũng chẳng có ý nghĩa gì.

“Giang tiểu thư muốn tìm cái chết sao?”

Người đòi nợ mặc âu phục màu đen, cực kỳ giống đàn em xã hội đen, cô không dám nhảy người đó cũng sẽ nổ súng giết cô.

Cô căn bản không muốn chết, cô còn có nhiều chuyện chưa làm.

Còn sống vẫn tốt hơn là làm xác chết.

“Ông chủ muốn gặp cô.” Đào Hoa bị bịt mắt, mấy người đàn ông cực kỳ kiên nhẫn giải thích: “Cư xử tốt một chút, ông chủ sẽ không quá hà khắc với cô. Có thể làm người đàn bà của hắn là phúc khí của cô, nếu cô làm ông chủ bất mãn, hậu quả so với làm gái còn thảm hơn!”

Đào Hoa sợ tới mức liên tục gật đầu.

Ông chủ cho vay nặng lãi nhất định bụng phê, trên cổ đeo xích vàng,

là loại người thô tục cố làm màu mè, bắt cô lại xong cũng bán cô đi mà thôi.

“Đắc tội rồi.”

Bỏ thêm lót vào còng tay sau đó khóa tay cô lại, Đào Hoa bị bịt mắt đưa vào một gian phòng, sau đó bị dây thừng quấn quanh đầu gối và đùi, cuối cùng bị cột trên một cái ghế đặt trong phòng.

Không gian yên lặng làm cô muốn sụp đổ, tiếng bước chân trầm ổn chợt tới gần.

Một ánh mắt rơi xuống gương mặt cô, cánh môi, cổ, ngực và vòng eo, cuối cùng thấy được thân thể của cô hơi phát run.

“Này...”

“Suyt.”

Giọng nói khàn khàn, ngón tay thuận theo chớp mũi cô trượt xuống, vuốt phẳng cánh môi cô bằng ngón tay đậm mùi thuốc lá, Đào Hoa vô cùng chán ghét nhưng ngón tay của hắn đã cắm vào miệng cô, chơi đùa cái lưỡi nhỏ nhắn, thậm chí mô phỏng tư thế giao hợp ra vào thật sâu trong miệng cô.

Truyện được edit và đăng tại web [lustaveland](http://lustaveland.com). Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang copy. Mong bạn sẽ vào đọc ở trang chính chủ để ủng hộ nhóm để nhóm có động lực nhanh chóng hoàn thiện bộ hơn nhé.

Giữa lúc khó chịu Đào Hoa hung hăng cắn ngón tay hắn, cô nếm được vị máu chan chát.

“A.”

Người trước mặt tức giận. Đào Hoa muốn mở miệng, lại bị nhét vào một thứ gì đó có mùi nhựa, hàm răng cô nhanh chóng bị khóa lại.

“Ô ô... Đừng!”

Cô giãy giụa phản kháng, cố nói chút lời dễ nghe với hắn nhưng

miệng bị chặn rồi làm sao nói đây!

“Đã như vậy rồi, em còn không nghe lời sao?”

m thanh quen thuộc lạnh lẽo như băng, giống như xen lẫn sát ý, động tác giãy giụa của Đào Hoa dừng lại.

Tần Nghiêu Huyền.

Vì sao người cô thiếu nợ lại là hắn? Là may mắn hay khổ sở đây?

Vậy mà cô lại bị bắt đến trước mặt hắn với thân phận mất mặt như thế này...

Khó trách hắn có tiền như vậy, bận rộn như vậy, không nói cho cô hắn làm công việc gì. Hóa ra hắn có thân phận như thế này!

“Đã trốn nợ, còn muốn tự tử. Em cho rằng trên đời có chuyện đơn giản như vậy? Nhất định phải chịu trách nhiệm tốt đấy, Hoa nhi à.”

Ngón tay hắn vuốt ve khuôn miệng bởi vì bị nhét quả cầu mà nước miếng chảy dòng dòng, Tần Nghiêu Huyền cúi đầu khẽ cắn vành tai Đào Hoa: “Thiếu nợ thì trả tiền, đây là đạo lý hiển nhiên. Niệm tình mấy ngày này em nghe lời, tôi cho em ít ưu đãi, lấy thân thể trả nợ cho tôi, thế nào?”

Đào Hoa lắc đầu.

“Không muốn?” Tần Nghiêu Huyền cười khẽ, lời nói ra lại làm Đào Hoa rơi xuống vực sâu: “Không chịu ngoan ngoãn cho tôi làm, ngược lại muốn bị cắt thành từng cân thịt đem bán sao?”

Bản thân cô trong mắt hắn chính là như vậy sao!

Đào Hoa vẫn còn muốn cự tuyệt nhưng Tần Nghiêu Huyền đã rút ra con dao sắc bén, ở trên cổ cô vẽ một cái. Một tia máu đỏ tươi thuận theo mũi dao rơi xuống.

Đào Hoa muốn khóc lớn nhưng một cử động cũng không dám.

Bởi vì Tần Nghiêu Huyền đang dùng lưỡi dao cắt quần áo cô, vấy

ngắn, đồ lót, chuôi dao lạnh như băng chống đỡ giữa hai chân cô, nhẹ nhàng cọ cọ nhụy hoa giấu trong hoa huy*t.

“Nếu cắt hoa huy*t của Hoa nhi từ đây như vậy muốn phun nước cắn côn th*t của người khác cũng không được nữa, dù sao em cũng không cho tôi đi vào tử cung mà. Sau đó tôi sẽ từ từ cắt đầu v* hồng nhạt đáng yêu trên này nữa.”

Lưỡi dao lạnh băng lướt trên thân thể cô tàn sát một hồi, sau đó trượt lên mặt: “Đôi môi lúc em lê lưỡi liếm tôi rất mềm mại này cũng nên cắt bỏ. Còn có đôi mắt này, cái mũi nhỏ này, đôi tai này, tất cả đều là những thứ có thể bán ra tiền.”

Đừng!

Dường như tưởng tượng được mỗi tác trên cơ thể đều bị cắt xuống đặt trên mâm công khai treo giá, Đào Hoa sợ đến cơ hồ không thể hô hấp, quên cả nuốt nước miếng.

Nước miếng chảy theo cằm xuống cổ, qua cổ xuống vết thương dính máu trên xương quai xanh, từ xương quai xanh trượt tới đầu v*.

Tần Nghiêu Huyền lê lưỡi liếm một cái, dán môi lên vết thương của nàng liếm láp, “Em muốn thế nào? Tôi sẽ ngâm em trong bình thủy tinh đựng Formalin sau đó đấu giá.”

“Này...”

Đào Hoa sụp đổ hoàn toàn, bởi vì xấu hổ sợ hãi mà thân thể ửng đỏ không hề cứng ngắc, cô buông lỏng, cả người ngã trên mặt ghế.

Tần Nghiêu Huyền dùng chuôi dao mở hai mép thịt, thấy bản năng chảy ra chất lỏng của hoa huy*t, hắn vòng tay một cái đẩy toàn bộ chuôi dao vào trong hoa huy*t.

Truyện được edit và đăng tại web lustaveland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang copy. Mong bạn sẽ vào đọc ở trang chính chủ để ủng hộ nhóm để nhóm có động lực nhanh chóng hoàn thiện hơn nhé.

“A!!!”

Móng tay hấn kìm hoa hạc bên ngoài, Đào Hoa giãy giụa, lưỡi dao rung rung.

“Có nghe lời hay không?”

Tần Nghiêu Huyền hôn tóc và gương mặt cô, nắm eo cô, hỏi hấn cực kỳ dịu dàng rồi lại dùng chuyện sinh tử uy hiếp: “Em không nghe lời tôi sẽ thật sự cắm lưỡi dao vào trong em. Tôi rất nhớ đêm đó, khi em bị tôi phá thân, phía dưới đổ máu vô cùng xinh đẹp, tiếng khóc đau đớn của em vô cùng ngọt ngào.”

Chuôi dao dần dần được rút ra, lưỡi dao dán lên cửa huyết trong nháy mắt, Đào Hoa gật đầu.

Bị che kín hai mắt, khóa tay, lưỡi dao lạnh như băng dán trên da thịt, dù không nhìn thấy gì nhưng Đào Hoa vẫn cảm nhận được ánh mắt như muốn hủy diệt mình, chỉ một cử động nhẹ của hắn cũng làm cho toàn thân cô căng thẳng.

Cô như một sợi dây bị kéo căng, chỉ cần tăng thêm chút lực nữa là sẽ đứt đoạn.

“Hoa nhi ngoan.”

Đột nhiên giọng của hắn chuyển thành ôn hòa, ngón tay ấm áp vuốt ve gò má cô giống y hệt những ngày hai người còn hoan hảo triền miên. Đào Hoa không nhận thức được là cô đang bị Tần Nghiêu Huyền hành hạ hay là đang bị hắn trêu đùa.

Nhưng cô thật sự không cười nổi.

Bởi vì miệng bị nhét quả cầu, Đào Hoa không thể nói nên lời chỉ có thể mơ hồ phát ra tiếng nức nở nghẹn ngào.

“Em đang làm nũng sao?”

Tần Nghiêu Huyền vuốt ve vú cô, bởi vì quá sợ hãi mà nơi đó đặc biệt non mềm, xúc cảm vô cùng tốt. Hắn thích nhìn quầng vú và đầu vú* hồng nhạt biến hóa dưới tay hắn, mỗi lần tay hắn ra sức, vú của cô dường như càng thêm đầy đặn.

Núm vú nhỏ bé nhưng chỉ cần bị xoa bóp hay thậm chí là thổi nhẹ cũng khiến Đào Hoa rên rỉ, ủy khuất chịu đựng cảm giác bị sỉ nhục, núm vú sưng và cứng lên hóa thành quả anh đào nho nhỏ.

Lúc này đang bị hắn ngậm trong miệng, dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm mát, đôi khi còn dùng răng cắn, ngậm trọn bầu vú sau đó nhả ra từ từ kèm theo âm thanh chắc chắc, bầu vú bị nước bọt bao bọc, lóng lánh nở rộ trước mắt hắn. Phía dưới Đào Hoa lúc này cũng không ngừng chảy nước.

Tần Nghiêu Huyền nghe thấy âm thanh động tình của Đào Hoa thì

miệng càng dùng sức, trên cổ cô còn phủ một tầng mồ hôi lạnh, vài giọt máu chảy ra, đỏ tươi chói mắt.

Hắn lại đuổi lưỡi liếm đi, máu hòa lẫn mồ hôi mang vị ngọt chát.

“Ồ ô...”

Chỗ đau đớn bị liếm láp, cảm giác tê dại ập tới khiến Đào Hoa uốn éo, càng rúc sâu vào ngực Tần Nghiêu Huyền.

Dưới tình huống vô cùng căng thẳng và nguy hiểm, dù cho chỉ là chút ôn nhu, cô cũng cố gắng hưởng thụ.

Tần Nghiêu Huyền yêu thích bộ dạng nhu thuận này của cô vô cùng, tâm trạng tốt lên, hắn cũng cởi bỏ dây thừng trói trên đùi Đào Hoa ra.

“Thưởng cho em đó.”

Hắn ôm cô lên bước đi vài bước, có tiếng mở cửa, còn có tiếng nước tí tách.

“Cong mông lên.”

Đào Hoa thuận theo cong mông lên, cô cho rằng hắn muốn đánh cô, trừng phạt cô, thậm chí trực tiếp cắm vào giao hoan nhưng thứ đến gần lại không hề có độ ẩm.

“Đừng!”

Vòng eo kịch liệt giãy giụa bị đè lại, cái ông được bôi trơn sẵn bị nhét vào trong bụng cô, Đào Hoa không phải không giãy giụa được mà là bị Tần Nghiêu Huyền dọa tới mức không dám cử động.

Hắn ôn nhu nói: “Ngoan, nghe lời tôi cong mông lên cho tôi đổ nước vào trong, em không nghe lời, tôi sẽ rút đầy bụng em cho đến khi nó lớn đến hổng thì thôi.”

Nước lạnh buốt chảy vào đường ruột, cảm giác quái dị và đau đớn làm toàn thân Đào Hoa lạnh run, nhất là Tần Nghiêu Huyền còn vỗ mông cô: “Tự chống người lên, hay tôi phải tự tay giúp em?”

Không, cô không muốn!

Cô lắc đầu, nâng mông cao hơn, Đào Hoa dùng thân thể nói rằng cô sẽ nghe lời.

Nhưng một dòng nước nữa lại dội vào trong cơ thể, cúc hoa bị lấp kín, Đào Hoa không nhìn được giấy giũa.

Bụng phình to, thật là khó chịu, thật là mất mặt.

“Vì sao khóc? Thật đáng thương.”

Vuốt ve bụng dưới của cô, Tần Nghiêu Huyền ôm Đào Hoa trong tư thế đi tiểu, hết sức săn sóc mà đặt cô ngồi lên chậu, thò tay xuống cúc hoa vẽ vòng tròn, “Bỏ đi nhé?”

“Đừng! Đừng!”

Gần như cuồng loạn gào lên, Đào Hoa túm tay Tần Nghiêu Huyền, hung hăng lắc đầu.

Vết thương trên cổ lại vỡ ra, máu chảy xuống nhưng cô chẳng quan tâm chút nào.

“Không muốn sao?”

Tần Nghiêu Huyền híp mắt, thu tay lại, cứ như vậy ôm Đào Hoa, hơi kiễng chân lên, “Được, em không muốn. Tôi ở đây chờ em.”

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Đào Hoa vô cùng khó chịu.

Cô rất muốn tổng toàn bộ ứ vật trong người ra ngoài nhưng cô không làm được trước mặt Tần Nghiêu Huyền hay thậm chí bất cứ người nào.

Bụng dưới phồng lên cơ hồ muốn nổ tung, vết thương trên cổ ngày càng đau, mồ hôi chảy qua gương mặt cô, tóc tai xơ xuống bết dính lấy trán.

Cô tuyệt vọng, trong ngoài như tuyệt cảnh.

“Thật sự không muốn sao?”

Tần Nghiêu Huyền cầm bàn tay run rẩy của Đào Hoa, kéo tay cô xuống phía dưới cúc huyệt, “Chỉ cần kéo ra sẽ rất thoải mái.”

Nhưng cô không muốn như vậy...

“Ngoan.” Hắn liếm vành tai cô, ôn nhu dụ dỗ: “Khó chịu lắm phải không, chỉ cần nhẹ nhàng lấy ra sẽ không khó chịu nữa.”

“Hoa nhi của anh là người thông minh, sao phải tra tấn bản thân như vậy?”

Khó chịu đến tột cùng khi mà Tần Nghiêu Huyền kìm bụng nhỏ của Đào Hoa, nháy mắt cô như muốn nổ tung, thống khổ vô cùng, cô cắn răng, im lặng nức nở dùng sức lôi ống dẫn ra ngoài.

Truyện được edit và đăng tại web [lustaveland](http://lustaveland.com). Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang copy. Mong bạn sẽ vào đọc ở trang chính chủ để ủng hộ nhóm để nhóm có động lực nhanh chóng hoàn thiện hơn nhé.

Có thứ gì trong cô vỡ nát hoàn toàn rồi.

m thanh mắt mặt vang lên, nhưng cô cái gì cũng không nghe thấy, nước mắt lặng lẽ chảy dài.

Có giọt nước rơi trên da thịt, Đào Hoa cảm giác được Tần Nghiêu Huyền ôm cô đi tắm rửa. Vết thương trên cổ được băng lại, sau đó cô được đeo thêm một cái vòng da mềm mại, ở giữa vòng da gắn một chuông lục lạc có thể phát ra âm thanh.

Tóc dài xõa tung được cẩn thận gạt ra sau lưng, sau đó được cài băng đô lên.

“Lại đây, mặc cái này vào.”

Thân thể được lau khô, một bộ quần áo trong suốt giống như có cũng được không có cũng không sao, quá mỏng quá nhẹ, ánh mắt nóng bỏng của Tần Nghiêu Huyền cũng không che giấu được.

“Hay em không muốn mặc?”

Tần Nghiêu Huyền đưa cho Đào Hoa bộ quần áo bằng sa mỏng, trước ngực chỉ có hai mảnh lông tơ che quàng vú, sau đó cầm một cọng lông mượt mà cọ cọ khe mông Đào Hoa.

“Ngoan, em sẽ thích.”

Là gì vậy? Là dương v*t chạy bằng điện sao, nhưng vì sao lại có lông, còn thật dài!

Là một cái đuôi...

Đuôi mèo...

Đào Hoa sờ bằng đồ trên đầu, quả nhiên là tai mèo.

Cô bị kéo cao một chân, dương v*t chạy bằng điện đặt trên cúc huyệt, nhẹ nhàng xoay tròn nhưng không có cắm vào, sau đó hấn lại lấy lông xù quét lên mông cô.

Thân thể mẫn cảm vô cùng nên dần dần da thịt Đào Hoa nhuộm một tầng phấn hồng. Tần Nghiêu Huyền thỏa mãn xoa bờ mông đầy đặn của cô, nắm eo cô, còn th*t thúc sâu vào.

Vô cùng chặt chẽ, so với quá khứ còn chặt hơn, quyến rũ hơn.

“Ừ... A...”

Hấn vào sâu vô cùng, toàn thân Đào Hoa khó chịu, khô không rõ là mình thích hay chán ghét, vui vẻ hay thống khổ, cảm giác trộn lẫn với nhau tạo thành một loại căng trướng quái dị.

Trước ngực bị nâng lên, bầu ngực bị Tần Nghiêu Huyền hung hăng cầm lấy, mỗi lần hấn thúc vào trong cơ thể đều thô bạo vô cùng.

Cúc huyệt bị nhét dương v*t giả, hoa huy*t bị nhồi dương v*t lớn, quy đầu thô to không ngừng va chạm hoa tâm, là hoa huy*t nhỏ không ngừng run rẩy, co rút và chảy nước.

Đào Hoa cũng muốn khóc, muốn hét to là không muốn nhưng cũng muốn hấn nhanh hơn một chút.

Loạn ý tình mê sao? Đào Hoa chỉ cảm thấy cô sắp chết.

Bị Tần Nghiêu Huyền hung hăng làm, ngoại trừ âm thanh da thịt va chạm và tiếng nước dâm mỹ, Đào Hoa thậm chí còn không nghe được giọng nói của mình.

Bị làm thật thoải mái, cô nghe được đáy lòng bản thân nói vậy.

Rất thích bị nhục bồng nhồi vào, hung hăng làm, dùng sức làm tới tận tử cung, sau đó bị Tần Nghiêu Huyền rút một bụng tinh dịch.

hoa huy*t nhỏ rất đỏi, muốn thật nhiều tinh dịch.

Cúc huyết đường như cũng muốn như vậy, muốn dương v*t giả chạy nhanh hơn một chút, tàn nhẫn hơn một chút, xé rách cô đi.

Đào Hoa cảm giác cô điên mất rồi, rõ ràng đã cao trào chảy nước một vũng, nhưng vẫn không biết thẹn muốn thật nhiều hơn nữa.

Bị Tần Nghiêu Huyền nhồi vào, âm thanh va chạm xấu hổ bao trùm khắp góc phòng.

“Hoa nhi hôm nay thật nhiệt tình, cái miệng dâm đang phía dưới cắn thật mau.”

Vào lúc Đào Hoa cao trào hấn rút lui khỏi thân thể cô, sau đó lại thô bạo thúc vào.

“Đừng! A...!”

Rõ ràng cơn th*t cô quen thuộc nhưng đột nhiên lại có từng cái gai nhô lên ma sát hoa huy*t.

“Áo mưa loại có thể mát xa đấy.”

Tần Nghiêu Huyền hôn khoe miệng Đào Hoa, ngậm cánh môi cô, hung hăng thúc vào, “Thử một chút xem?”

Người đàn ông lòng dạ hẹp hòi này...

Nhưng trong hoa huy*т thoải mái đến mất hồn, Đào Hoa cũng không nhớ rõ bản thân đã cao trào bao nhiêu lần, bịt mắt cũng bị mồ hôi thấm ướt sau đó bị Tần Nghiêu Huyền giật xuống, Đào Hoa mở to nhìn những tấm gương xung quanh.

Truyện được edit và đăng tại web lustaveland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang copy. Mong bạn sẽ vào đọc ở trang chính chủ để ủng hộ nhóm để nhóm có động lực nhanh chóng hoàn thiện hơn nhé.

Người phụ nữ toàn thân phần hông treo trên người người đàn ông, hai đùi quăn lấy eo hắn, đuôi nhỏ theo động tác giao hợp rung rinh, cơn th*т đỡ tươi không ngừng ra vào trong hoa huy*т.

Đào Hoa thấy mình bị lật qua lật lại, dịch thể trong người chảy ra ngoài lại bị cơn th*т cắm vào, bọt trắng tại nơi giao hợp ngày càng nhiều.

Bụng dưới bị bắn quá nhiều tinh dịch nên hơi phồng lên, lúc Tần Nghiêu Huyền bỏ quả cầu trong miệng cô ra, Đào Hoa sợ hãi cắn chặt răng không cho hắn rút ra.

“Sao thế?”

Tần Nghiêu Huyền cười, “Chẳng lẽ em bị làm tới ngốc thật rồi?”

Đào Hoa lúc này mới hoảng hốt xoay mặt đi, không dám nhìn thẳng vào dấu vết thâm dục của hai người.

Nhưng lại bị Tần Nghiêu Huyền bóp cổ xoay lại, buộc nàng nhìn, nói từng chữ một: “Đừng nghĩ tới chuyện chạy trốn, Hoa nhi, tôi không cho phép em trốn đâu.”

Nhưng mà tôi...

“Tôi không muốn làm bạn bè với anh.”

Đào Hoa nói ra những lời này xong lại xấu hổ cúi đầu xuống.

Cô không dám nói ra muốn từ bạn bè đổi thành tình thân. Bây giờ cô đang nợ món nợ khổng lồ, đâu còn có thể nói ra yêu cầu với Tần Nghiêu Huyền? Chớ nói đến nghiêm túc cùng hấn yêu đương, ngẩng cao đầu nói chữ thích với hấn.

“Tôi chưa từng xem em là bạn bè.” Hai tay nắm eo cô, Tần Nghiêu Huyền hôn trán cô, “Bằng không thì vì sao tôi xuất hiện ở đây?”

Chẳng lẽ không phải hấn là chủ nợ đến đây đòi nợ sao? Đào Hoa không biết.

Cô vô thức ôm lấy Tần Nghiêu Huyền, co rúm lại, cũng bởi vì lạnh, cũng bởi vì sợ hãi.

“Có lời gì về nhà rồi nói.

Thò tay lấy cái đuôi nhỏ trong miệng Đào Hoa ra nhưng tay hấn đột nhiên ngừng lại.

Trong gương vốn chỉ có hai người, giờ đây bỗng xuất hiện một nhóm người.

Cổ đeo xích vàng, bụng phệ, đầu bóng loáng, ngậm một cái xì gà, cười vô cùng xảo trá.

“Thật sự không ngờ, người không chạm bụi hoa như Tần tổng vậy mà có thể cùng cô gái này làm được chuyện thống khoái như vậy.”

Người đàn ông thô tục chỉ hống súng đen ngòm vào Đào Hoa đang được Tần Nghiêu Huyền ôm trong tay, “Nếu video này lộ ra, Tần tổng muốn làm người cũng khó. Dù sao Tần tổng cũng là người các cô gái trên cả nước đều muốn gả, có phải không?”

“Chuyện này không giống như thỏa thuận ban đầu.” Tần Nghiêu Huyền lạnh lùng nói: “Mạc Dũng, tôi cho anh tiền, anh cho tôi người. Anh đây là muốn làm trái hiệp ước?”

“Đừng tức giận, bất quá tôi chỉ muốn tìm Tần tổng nói chuyện thôi.”

Mạc Dũng giữ súng như cũ nói: “Giám đốc điều hành của Lianda nói, chỉ cần Tần tổng rút đơn kiện, giữ lại cho bọn họ một con đường

sống, họ sẽ cho tôi con số này.”

Hắn xòe bàn tay, là số tiền so với tiền Đào Hoa thiếu nợ lớn gấp trăm lần.

Lianda? Tàn tổng? Tổ tụng?

Đã bị giày vò đến nỗi chỉ còn một hơi thở, Đào Hoa núp trong ngực Tàn Nghiêu Huyền, sợ đến mức hai mắt biến thành màu đen.

“Nghiêu Huyền.” Cô yếu ớt kêu một tiếng.

Một loạt người mặc đồ đen tướng mạo hung ác, dữ tợn nhe răng cười, còn lôi ra họng súng màu đen. Đào Hoa không nghe rõ bọn họ nói gì, chỉ cảm thấy cánh tay Tàn Nghiêu Huyền ôm cô chặt hơn một chút.

Một tiếng súng cắt ngang không gian, viên đạn sượt qua, một giọt máu rơi xuống mặt Đào Hoa.

Cô được Tàn Nghiêu Huyền bảo vệ sao?

Hắn vô cùng lợi hại, tinh táo, những viên đạn trước mặt này cũng bình thường mà thôi.

...

Khi Đào Hoa tỉnh lại, dần dần phát hiện trước mắt là một mảng trắng. Không phải trần nhà bệnh viện, cũng không phải linh đường mà là giường mềm mại.

Giống như tấm cung của công chúa trong cổ tích, hoa hồng trải trên giường, một tấm rèm mỏng ngăn cách cô và thế giới.

“Sao tôi lại ở đây?”

Đào Hoa cử động thì thảo nói nhỏ, nhìn căn phòng ngủ cổ điển mang mùi vị Châu u, trong lòng tràn đầy nghi vấn. Cô vô thức ôm gối, lại ngửi được một cổ mùi vị quen thuộc, đó là mùi vị của Tàn Nghiêu Huyền.

Mùi gỗ hương lành lạnh, giống như trải qua nghìn năm gian nan vất vả mới có được một thân cây có mùi hương này, mùi hương khiến

người ta như đắm chìm trong băng tuyết.

“Tỉnh rồi sao?”

Cửa phòng mở ra, Tần Nghiêu Huyền trần truồng đi vào, Đào Hoa không kinh ngạc bởi đường cong và cơ bắp của hắn và cánh tay trái quấn băng trắng muốt, phía sau có người đuổi theo hô: “Tần tổng! Cần thận miệng vết thương của anh vỡ ra đó!”

Bác sĩ đuổi theo suýt đâm đầu vào cánh cửa đang khép lại. Tần Nghiêu Huyền đi đến bên giường cô, ngồi xuống, thò tay vuốt trán cô, mãi một lúc lâu mới bỏ ra, thả lỏng nói: “Tốt rồi, em không có sốt.”

“Em đã ngủ lâu lắm sao?”

“Không lâu lắm, chỉ có hai ngày, đêm qua là đêm thất tịch.” Tần Nghiêu Huyền thở dài nói: “Tôi cũng ngủ qua mất đêm thất tịch.”

Đào Hoa ỷ khuất ngậm miệng, cúi đầu rơi nước mắt.

Đêm thất tịch cô mong đợi lâu vậy cũng qua rồi, nhưng dù có đến thì giờ cô cũng không có tiền, lưng mang khoản nợ lớn, thậm chí quà tặng cũng không có.

Đêm thất tịch dù đến hay không, cô cũng không có chuẩn bị tốt để thổ lộ với Tần Nghiêu Huyền.

Có thể sẽ không còn cơ hội nữa.

“Sao lại khóc?”

Nâng mặt Đào Hoa lên, sắc mặt Tần Nghiêu Huyền trắng bệch hơn một phần, “Em không thích phong cách Châu u trong phòng?”

“Không phải. Chỉ là... em không biết chuyện gì đã xảy ra... Sau này, nên làm cái gì bây giờ.”

Cơ thể trần trụi, cầm bị hắn dùng sức nắm, Đào Hoa kéo cao chân, co lại như cái kén chỉ để lộ đôi mắt nhút nhát e lệ nhìn Tần Nghiêu Huyền: “Em không muốn làm bạn bè với anh, cũng không muốn

dùng thân thể trả nợ, em...”

Truyện được edit và đăng tại web lustaveland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang copy. Mong bạn sẽ vào đọc ở trang chính chủ để ủng hộ nhóm để nhóm có động lực nhanh chóng hoàn nhiều bộ hơn nhé.

Em nên làm cái gì đây? Đào Hoa không nói nên lời.

“Tôi chưa từng xem em là bạn bè.”

Thấy Đào Hoa kinh ngạc, Tần Nghiêu Huyền nở nụ cười, “Em cho rằng tôi sẽ vì bạn bè gấp gáp chuẩn bị một nghìn năm trăm vạn chuộc người?”

“A...” Đào Hoa ngớ ra một lúc rồi nói, “Anh không phải người cho vay nặng lãi sao? Sao lại là đến chuộc em?”

Tần Nghiêu Huyền vừa tức vừa buồn cười, xoa mặt cô, nhẹ nhàng lau đi nước mắt: “Hoa nhi nghĩ vớ vẩn gì thế? Tập đoàn AoShi của tôi còn không nuôi nổi em sao, còn phải đi cho vay nặng lãi kiếm thêm lợi nhuận à?”

Tập đoàn AoShi...

Tần tổng...

Hắn và cô ông nói gà bà nói vịt, Đào Hoa bỗng nhiên bắt lấy cánh tay Tần Nghiêu Huyền kêu: “Anh bồi thường tiền cổ phiếu cho em! Bồi thường tiền mồ hôi nước mắt cho em!”

Bị cô túm ngay tay đau, Tần Nghiêu Huyền hít sâu một hơi, ngũ quan anh tuần vặn vẹo khổ sở, Đào Hoa vội buông tay, cô căng thẳng tới mức gương mặt nhỏ nhắn phiem hồng, lắp bắp nói xin lỗi.

“Bồi thường cho em máu của tôi có đủ hay không?”

Thừa cơ vuốt ve đôi môi run rẩy của cô, Tần Nghiêu Huyền nhìn bộ dạng kinh sợ như thỏ nhỏ của cô cực kỳ vui mừng.

“Em không có cầu anh đỡ đần cho em! Bồi thường tiền cho em!”

Ngón tay hắn càng ra sức, ngón tay duỗi vào miệng nhỏ nhắn, Đào Hoa há miệng cắn, đôi mắt sáng long lanh yên lặng nhìn hắn.

Cái nhìn này của cô làm Tần Nghiêu Huyền mềm lòng hoàn toàn.

“Đúng, đúng tôi tự nguyện, được chưa?”

Cô nịnh nọt mút ngón tay hắn, Tần Nghiêu Huyền thở dài lắc đầu: “Ai bảo là tôi thích em chứ? Nếu như bồi thường cho em máu không đủ, tôi bồi thường thêm cái này đủ hay không?”

Tần Nghiêu Huyền cho tay vào túi quần lấy ra một khối ngọc màu đen, chính là khối ngọc Đào Hoa muốn tặng hắn.

“Tại sao nó ở chỗ anh?”

Vội vàng nhỏ ngón tay hắn ra, cầm khối ngọc xem xét, trong lúc nhất thời cảm xúc của Đào Hoa trăm mối ngổn ngang, vui vẻ hay khổ sở cũng không rõ nữa.

“Tôi trả hết nợ cho em, còn trả thêm tiền mua món này.”

Tần Nghiêu Huyền thản nhiên nói: “Vật về với chủ.”

“Này? Đây là thứ em muốn làm quà tặng anh đó!” Thấy hắn muốn cho cô, Đào Hoa vội vàng nói: “Đây là khối ngọc triều đại cổ, người ta nói mười mấy năm trước mới tìm thấy nhưng hắn không dám bán! Gì mà vật về với chủ chứ?”

Nếu không phải loại dân gian lưu truyền, nếu đấu giá chính quy không ai dám khẳng định giá trị món đồ này!

“Thứ này vốn là đồ của tôi.”

Tần Nghiêu Huyền đeo khối ngọc vào cổ, ánh đen của khối ngọc nổi bật trên da thịt hắn, hào quang lấp lánh.

Hắn kiên nhẫn giải thích: “Tần gia là gia tộc có lịch sử lâu đời, ngọc này đến thế hệ cha mẹ tôi xong dĩ nhiên thuộc về con trai độc nhất của họ là tôi. Bất quá mười mấy năm trước, tôi đem nó tặng cho một

cô bé, sau đó cô bé đó theo ba mẹ bỏ đi mất.”

“Oa, vậy cũng thật sự quá đáng...”

Đào Hoa dựa đầu trên vai hắn nói: “Anh có phải nên cảm ơn em không, khối ngọc này là em tìm lại cho anh nha?”

Tần Nghiêu Huyền vỗ mông Đào Hoa.

“Em cho rằng cô bé kia là ai? Không phải là em sao, đồ ngọc.”

“Ai? Ai? Ai?”

“Chân trước vừa tặng ngọc cho em, còn đồng ý là thích tôi, kết quả chân sau cùng ba mẹ rời đi.” Tần Nghiêu Huyền nhìn chằm chằm Đào Hoa vạch tội: “Em náo loạn lòng tôi rồi chạy mất. Bằng không thì em cho rằng, vì sao tôi phải ở chỗ mục nát, không cho phá bỏ và di dời đi nơi khác?”

“Anh chờ em trở lại sao?”

Đào Hoa bị đau hít mắt, ủy khuất nói: “Khi đó em còn quá nhỏ! Có phải còn đi nhà trẻ hay không? Ba tuổi cũng chưa tới đi?”

Bởi vì ba mẹ nuôi nói, ba mẹ của cô khi cô còn nhỏ có chuyển nhà một lần.

“Ba tuổi làm sao có thể nhớ kỹ chuyện gì? Anh làm việc cũng quá mạnh động rồi? Vật gia truyền quan trọng như vậy không phải nên cho người thừa kế hoặc là vợ tương lai sao? Sao lại cho em?”

Tần Nghiêu Huyền lại đánh mông cô: “Ai một mực đòi khối ngọc này, thà rằng gả cho tôi cũng muốn hả? Không cho thì em khóc, không tiền thì em náo?”

“Oa! Đau!”

Nước mắt trượt xuống, Đào Hoa ủy khuất ngồi thẳng dậy: “Em không nhớ rõ mà, em thật sự không nhớ rõ! Khi đó anh cũng là bé trai mười tuổi rồi sao lại nghe một đứa trẻ con mê sảng hả?”

Bộ dạng nức nở đáng yêu cô, lông mi dính nước mắt càng làm cho người ta đau lòng, vô ý cắn môi dưới hơi ngẩng mặt lên, bởi vì khóc thút thít mà cả vai run rẩy.

Một cái chớp mắt của cô cũng khiến Tần Nghiêu Huyền vui mừng và không đành lòng.

Đào Hoa thút thít nỉ non, Tần Nghiêu Huyền cúi đầu hôn môi cô, nuốt trọn thanh âm nghẹn ngào và chuyển nó thành tiếng thở gấp động tình, “Rất cuộc em cũng đã trở về, đừng lo nghĩ về miếng ngọc nữa.”

Cho nên từ giờ cô có thể sử dụng khối ngọc này tùy thích phải không?

Cánh tay bị viên đạn sượt qua, còn cố gắng đề lên cô làm hai giờ, Đào Hoa gối đầu lên ngực hắn vẽ vòng tròn hỏi: “Nghiêu Huyền, anh có biết anh rất ngây thơ hay không?”

“Vì sao?”

“Chính là chuyện anh ở chỗ này chờ em...”

Cô một chút cũng không nhớ nổi chuyện hồi bé, Đào Hoa nói: “Giống như chó lớn ngoại cỡ, gọi là gì nhỉ, à trung khuyến công?”

Tần Nghiêu Huyền đang vuốt tóc cô chợt dừng lại, giật vài sợi, thấp giọng nói: “Hoa nhi có tin duyên phận hay không? Trong một khu nhà cũ nát như vậy em đột nhiên xuất hiện. Có phải có gì kỳ diệu không? Kiếp trước kiếp này?”

Truyện được edit và đăng tại web [lustaveland](http://lustaveland.com). Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang copy. Mong bạn sẽ vào đọc ở trang chính chủ để ủng hộ nhóm để nhóm có động lực nhanh chóng hoàn thiện bộ hơn nhé.

“Không, em tin tưởng khoa học.”

Nhìn cô đùa bỡn khối ngọc nghìn năm, Tần Nghiêu Huyền lắc đầu: “Chỉ là khoa học kỹ thuật chưa đủ phát triển, không cách nào giải thích mà thôi.”

Đào Hoa nghiêm túc gật đầu: “Ừ, em tin tưởng chủ nghĩa xã hội khoa học.”

“Oa! Đau!” Đào Hoa ô ô kêu ra tiếng, “Đang nói chuyện phiếm anh gõ đầu em làm gì? Nói không lại thì khi dễ em, đồ ngây thơ!”

Tần Nghiêu Huyền muốn bóp chết cô.

Đợi cho Tần Nghiêu Huyền dưỡng thương tốt, hấn làm Đào Hoa cả nửa ngày, khi hấn nói tới chuyện công ty, Đào Hoa mới nhớ ra chuyện cổ phiếu.

“Vì sao anh lại bỏ dở hợp tác với Lianda?”

Hấn không trả lời, trối cô lại cô bèn kêu to, Tần Nghiêu Huyền rút cuộc mất hết kiên nhẫn, đem thiết kế hạng mục bày ra trước mặt Đào Hoa.

“Anh muốn vào đêm thất tịch xây dựng một trung tâm thương mại mang tên em, ở tầng cao nhất phủ kín cánh hoa đào.”

“Anh thổ lộ với em sao?” Đào Hoa đau lòng vô cùng: “Vậy vì sao anh ngừng!”

“Bởi vì quá sốt ruột không cần thận điều tra.”

Thấy ánh mắt không cam lòng của Đào Hoa, Tần Nghiêu Huyền cười khổ nói: “Đây là lần đầu tiên tôi bị người khác chi phối hành động của mình.”

“Sai rồi!”

Đào Hoa nói thẳng: “Lần đầu tiên sao? Anh tới chỗ vay nặng lãi... làm vậy với em, anh không thấy trái lẽ thường sao? Anh rõ ràng lợi dụng lúc em gặp khó khăn! Nhân lúc cháy nhà đi hôi của, thừa cơ... thừa cơ làm chuyện xấu!”

Cô còn nhớ rõ cảm giác đau đớn ở cúc hoa, nghe nói còn phát sốt hôn mê hai ngày, Đào Hoa nghĩ mà tức giận.

“Chuyện này không gọi là khác người.” Nắm bàn tay mềm mại của cô, Tần Nghiêu Huyền cười rạng rỡ, “Bộ dạng tôi khi đó nếu em dám không nghe lời, lúc ấy tôi sẽ thật sự trói em bên người.”

“Anh dám!”

Hung dữ cắn vai hắn, Đào Hoa lại cắn xương quai xanh hắn, “Anh có tin em không gả cho anh nữa không? Cùng lắm thì em độc thân cả đời! Sau đó anh còn phải làm món ăn thật ngon! Mỗi ngày mang đến phòng làm việc cho em!”

Tần Nghiêu Huyền bị bộ dạng của cô chọc cười: “Lĩnh giấy hôn thú xong sau đó nói lại những lời này một lần nữa không muộn mà đúng không, Tần phu nhân?”

- HOÀN PHIÊN NGOẠI HIỆN ĐẠI -

Phiên ngoại kiếp trước, hành hạ nhau, cẩn thận khi đọc.

“Công chúa, người đã một ngày một đêm không ăn uống gì. Hay là ăn chút gì đó đi! Thân thể người vốn yếu ớt, lại chịu khổ như vậy, nô tỳ rất đau lòng.”

Tra Duyệt liên tục nói bên tai nàng, nhưng Đào Hoa chính là dầu muối đều không chịu.

Nàng nằm trên giường, nhìn chân trái gấp khúc trong hình thù kỳ dị, cảm giác đau đớn khiến nàng chết lặng. Nhưng dù chân nàng đã gãy thì vẫn bị xích lại.

Thật sự khôi hài. Đào Hoa không khỏi bật cười.

Tra Duyệt nhìn thấy Đào Hoa bị gãy chân còn cười được, gương mặt tiêu tụy của nàng lại làm cho người ta sợ hãi, nhưng nụ cười lại tuyệt sắc nhuốm phong trần, nàng ta không khỏi kinh ngạc: “Công chúa, đầu óc người có lẽ vẫn chưa tỉnh táo phải không? Nô tỳ sẽ tranh thủ thời gian gọi Lê vương gia tới đây thăm người, Lê vương gia chắc chắn có biện pháp chữa khỏi cho chân người!”

Lê Lê Uyên à!

Đào Hoa im lặng, nhìn Tra Duyệt chạy ra ngoài.

Không lâu sau, Đào Hoa cảm thấy vô cùng khát nước, nhưng lại với không tới chén trà nhỏ bên giường, cũng không gọi được cung nữ, nàng phải tiếp tục chịu đựng.

“Ta... Điên rồi ư?”

Nhớ lại lời Tra Duyệt nói, Đào Hoa thật sự cảm giác dường như nàng điên rồi.

Có người nói đả thương người một trăm, tổn thất một nghìn. Nhưng

nàng đây, tự tổn thương mình một nghìn, chỉ đã thương địch được tám mươi. Nói không chừng còn làm cho Tần Nghiêu Huyền vui vẻ khi mà lấy roi quất cho nàng một trận.

Lúc này hắn đang bèn chuyện lữ lự ở Giang Nam, dân chúng lầm than, khó khăn lắm mới tới đây được lại bị nàng mắng cho một trận xối xả.

“Hôn quân hoang dân, đạo trời khiến trách, hại nước hại dân.”

Nhớ lại, khi nói những lời này, Đào Hoa cảm thấy rất vui vẻ. Lúc đó gương mặt Tần Nghiêu Huyền thật sự lộ ra tức giận, một người trước nay mặt lạnh như hắn vậy mà lại tức giận.

Rốt cuộc cũng có thể chọc giận được hắn.

Tần Nghiêu Huyền là con người tàn nhẫn, nàng ở cạnh hắn chắc chắn không thoát khỏi cái chết. Coi như là bị giam trong cái lồng vàng này cũng sẽ sớm chết yểu trong tay hắn. Không chừng ngày nào đó nàng sẽ bị thiên lôi đánh chết, rơi xuống nước mà chết.

“Ta cũng không muốn đến lúc đó chết thảm như vậy...”

Tần Nghiêu Huyền tức giận, cầm roi bước tới chỗ nàng. Đầu roi quất vào các đốt ngón tay yếu ớt, Đào Hoa đau đến chóng mặt, hắn hỏi: “Người có chạy không?”

“Chạy. Vì cái gì không chạy chứ?”

Đào Hoa cảm thấy chân nàng đau đến không còn cảm giác rồi, nhưng nhìn Tần Nghiêu Huyền tức giận nàng rất vui vẻ, còn tươi cười nói: “Chạy đi thì ta còn đường sống, ta cũng không phải người ngu ngốc.”

“Hoa nhi cho rằng rời xa ta, người sẽ sống được sao?”

“Bằng không thì sao?”

Tần Nghiêu Huyền giữ cầm nàng, Đào Hoa cũng quen rồi, chỉ hơi nhúc nhích tìm một tư thế dễ thở hơn. Hắn là một đế vương trên triều không đổi sắc mặt, khi ra lệnh thậm chí còn không cho phép

chúng thần xen vào, nói một là một hai là hai, một nam nhân như thế lại đang hỏi nàng như vậy.

Đây là cơ hội hấn cho nàng, không phản kích hấn thì thật lãng phí.

Đào Hoa vẫn cười: “Ta có chân có tay, ta muốn cách xa người càng xa càng tốt. Người cho ta ăn ngon mặc đẹp nhưng ta căn bản không thèm, người nên đưa cho đám phi tử thích nịnh nọt của người ấy. Ta à, ta chính là ăn rau dại rễ cây còn cảm thấy tốt hơn so với việc ở cạnh người! Á!”

Tần Nghiêu Huyền vung tay ném Đào Hoa lên giường, ném cây roi lên mặt đất làm phát ra âm thanh khiến người ta sợ hãi.

Ngoài phòng lập tức có người tiến vào thăm dò thánh ý, không bao lâu sau, một đoạn côn sắt được đưa đến cho Tần Nghiêu Huyền.

“Hoa nhi, lời vừa rồi của người là thật sao?”

“Đúng vậy.”

Nàng đã từng thấy qua bộ dạng hấn cầm kiếm, tiêu sái đón gió, khí phách xuất trần, ngón tay thon dài như ngọc lạnh như băng, đã từng làm nàng vô cùng kinh diễm. Nhưng lúc này tay Tần Nghiêu Huyền nắm chặt côn sắt, rõ ràng là cùng một tư thế nhưng bởi vì tức giận nên nàng cảm thấy hấn vô cùng giống dã thú.

Trong đôi mắt kia ngập tràn lửa giận, nào có giống bộ dạng cao ngạo, lạnh lùng ngày thường?

Đào Hoa thấy bộ dạng này của hấn thì vô cùng sợ hãi, nhưng nàng lại đắc ý nhếch môi cười, “Người ngẩng ngẩng sao hay bệnh đa nghi tái phát? Ta nói đúng chính là đúng, tại sao phải lừa người. Người không thích nghe lời lừa dối của ta mà.”

“Có tay có chân, muốn trốn? A.”

Tiếng cười lạnh của hấn làm nàng run rẩy, một giây sau, nương theo âm thanh gió rít là âm thanh xương chân trái vỡ vụn.

“Tần Nghiêu Huyền! Tên điên này!”

Chân nàng đã gãy.

Nàng nói nàng có chân có tay, hấn lập tức đem chân nàng phế đi. Nước mắt Đào Hoa tràn ra, nhìn về phía hấn, cả người không ngừng run rẩy, nàng tiếp tục trào phúng: “Người giam cầm ta còn chưa đủ, còn muốn đánh gãy chân ta? Người đường đường là vua một nước lại bị nữ nhân xem thường, người có bản lĩnh gì chứ! Dù người có lợi hại hơn nữa, đánh gãy nốt chân còn lại của ta, ta còn có thể bò!”

Truyện được edit và đăng tại web [lustaveland](#). Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang copy. Mong bạn sẽ vào đọc ở trang chính chủ để ủng hộ nhóm để nhóm có động lực nhanh chóng hoàn thiện bộ hơn nhé.

Đau quá, càng ngày càng đau. So với bị roi quất lên người càng đau hơn.

“Giờ trẫm sẽ đánh gãy tay người.”

“Được, dù sao không phải người nói cái gì chính là cái đó sao! Tần Nghiêu Huyền người chính là đồ biến thái, có phải hay không muốn biến ta thành kẻ ngây ngốc người mới thỏa mãn? Thiên hạ thiếu gì nữ nhân vì sao người lại nhốt ta! Chẳng lẽ người thích nghe tiếng kêu của ta sao? Người thích bị ta mắng chửi sao? Ta...”

Phía dưới đau đến tê tâm phế liệt, dù nàng cắn lưỡi cũng không thấy đau miệng, Đào Hoa đau khổ nghĩ.

“Người dám cắn lưỡi?”

Tần Nghiêu Huyền bóp miệng nàng, hàm răng bị mở ra, nàng vừa hé miệng đã bị hấn hung hăng cắn một phen. Máu tươi trào từ miệng ra ngoài, Đào Hoa muốn mắng muốn cắn, nhưng lại sắc máu, hai mắt đầm lệ nhìn Tần Nghiêu Huyền tức giận lấy vải ngăn miệng nàng.

“Ô... ô... A..!”

Tiếng nàng mơ hồ không rõ, Đào Hoa muốn quay đầu nhìn Tần

Nghiêu Huyền đang muốn làm cái gì, vì sao lại nằm trên người nàng thờ gập như vậy.

Quả nhiên hắn là người thích ngược đãi và giao hợp một cách biến thái. Chân trái bị gãy của nàng bị gập khúc, nàng đã cảm thấy đau đớn tột cùng nên khi bị hắn cưỡng ép tiến vào cũng không đau lắm, Đào Hoa ô a xoay người, nhưng Tần Nghiêu Huyền chế trụ eo nàng, bàn tay bắt đầu ở trên người nàng châm lửa.

“Chân cũng đã gãy còn muốn chạy sao? Ngoan ngoãn hầu hạ trẫm cho tốt, hôm nay trẫm không làm khô người thì không được.”

Tần Nghiêu Huyền quả nhiên nói được làm được, nàng ngất đi tỉnh lại, uống mấy chén thuốc sau đó lại giống như bây giờ, nằm ở trên giường cơm nước không ăn.

“Lời Tần Lê Uyên nói...”

Đào Hoa nhìn thấy Tần Nghiêu Huyền tức giận, trong lòng có khoái cảm trả thù.

Nhớ tới mỗi lần Tần Lê Uyên đến thăm nàng, Tần Nghiêu Huyền sẽ rất tức giận hỏi nàng mấy thứ gì đó, ra lệnh nàng không được tiếp xúc với Tần Lê Uyên.

Nhưng nàng không nghe.

Bằng không thì sao có thể khiến hắn khó chịu?

Có thể làm hắn khó chịu, Đào Hoa liền cảm thấy sung sướng. Nếu không ở nơi lồng son thiếc vàng này, nàng còn có thể làm gì được. Luôn là một nô lệ ti tiện trong miệng người khác, cả ngày mở rộng chân chờ hắn ân sủng sao?

“Người không cần đến đây!”

Đào Hoa vừa nói xong, cửa đã mở ra.

“Tiểu Đào.” Tần Lê Uyên khóc nức nở, đau lòng nhìn nàng.

Đào Hoa lau nước mắt cho hắn: “Đừng khóc. Ta cũng đâu có khóc,

huynh khóc cái gì?”

“Ta vừa nghĩ tới tên súc sinh kia đối xử với nàng như vậy, đương nhiên là đau lòng. Ai cũng nói đàn ông không nên rơi lệ, nhưng ta không chịu được khi nàng chịu ủy khuất như vậy...”

Tần Lê Uyên nắm tay Đào Hoa, lẩm bẩm: “Ta cho người mang đến thuốc bôi tốt nhất, thử dùng một lần nói không chừng có thể khỏi đấy.”

Tần Lê Uyên muốn lật chăn của nàng lên, Đào Hoa ngăn lại, “Xương cốt ta đều đã vỡ vụn, cho dù thuốc bôi tốt nhất cũng vô dụng. Huynh không nên nhìn, tránh bẩn mắt.”

“Ta muốn xem một chút xem nàng bị thương nặng đến mức nào.”

“Tần Nghiêu Huyền ra tay có bao nhiêu tàn nhẫn, huynh còn không biết sao?” Đào Hoa cười khổ, “Cho ta uống miếng nước được chứ?”

“Được, Tiểu Đào nói muốn cái gì cũng được.”

Tần Lê Uyên bưng chén trà nhỏ đến, đỡ lưng Đào Hoa nâng nàng dậy, nhưng hấn quá cẩn thận, nàng mỗi lần cũng chỉ uống được một chút nước. Miệng lưỡi nàng đắng khô, nàng nắm lấy cổ tay Tần Lê Uyên rót nước vào miệng.

“Tiểu Đào uống chậm một chút, hết ta lại lấy cho nàng.”

Gương mặt Tần Lê Uyên nhu hòa, dịu dàng nói: “Hoàng đế thậm chí cả nước cũng không cho nàng, thật sự quá tàn nhẫn.”

Đào Hoa lại uống thêm một chén nước, nàng không muốn nói chuyện, chỉ cảm thấy lục phủ ngũ tạng đều đau khiến nàng ho khan vài tiếng.

“Lại uống thêm một chút đi.”

Đào Hoa lắc đầu, Tần Lê Uyên dỗ dành: “Nếu Tiểu Đào cảm thấy ngồi dậy khó chịu, ta sẽ dùng miệng chuyển nước sang cho nàng uống cũng được.”

“Không cần đâu. Nam nữ thụ thụ bất thân.”

Dùng miệng mớm nước ư? Nàng cũng không phải choáng đến mức bất tỉnh, cần gì dùng cách này.

“Tiểu Đào còn khách sáo với ta sao? Khi nàng rơi xuống nước, ta lúc đó cũng hô hấp cho nàng không phải vì thế mới cứu được nàng sao?”

“Chuyện này sao có thể đánh đồng.”

Đào Hoa lắc đầu, đối với ân nhân cứu mạng và sự chăm sóc của hần chỉ cảm thấy biết ơn. Nhưng hần đã có vương phi cưới hỏi đàng hoàng, hần cũng bị trói buộc, làm sao có thể mang nàng trốn đi.

“Vương gia, hoàng thượng sắp đến đây!”

Tra Duyệt ở bên ngoài bỗng nhiên tiến vào nhắc nhở: “Người đi nhanh đi, hoàng thượng bãi triều đang trên đường đến đây rồi!”

Tần Lê Uyên cả kinh, vội vàng dặn dò Đào Hoa vài câu, sau đó vội vã rời đi.

“Nô tỳ mang đồ vương gia mang đến giấu kỹ, nếu hoàng thượng phát hiện, công chúa e là đến thuốc bổ còn không có.” Tra Duyệt vội vàng thu dọn thuốc thang Tần Lê Uyên mang đến, nhưng nàng ta thật sự quá sốt ruột, bỏ quên chén trà nhỏ bên giường.

Truyện được edit và đăng tại web [lustaveland](http://lustaveland.com). Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang copy. Mong bạn sẽ vào đọc ở trang chính chủ để ủng hộ nhóm để nhóm có động lực nhanh chóng hoàn thiện bộ hơn nhé.

Lúc Tần Nghiêu Huyền bước vào, Đào Hoa nằm lì trên giường, không để ý đến hần.

“Đêm qua không phải ta đã dặn Hoa nhi uống ít nước một chút tránh cho tổn thương đến lục phủ ngũ tạng sao. Chỉ cần uống ít thuốc nước là được.”

Hần cầm lấy chén trà rỗng bên giường đưa lên mũi ngửi, giọng lạnh

đi, “Trẫm dường như cảm thấy hoàng thân vương đã tới.”

Đào Hoa không để ý đến hắn, nhắm mắt lại, đem nước trà còn sót lại trong miệng nuốt xuống.

Nàng đã bị thương đến mức nước cũng không thể uống, vì sao hắn không một đao giết chết nàng đi.

“Thân thể người yếu như vậy có thể lấy được chén trà này sao?”

Tần Nghiêu Huyền nhìn về phía bàn nhỏ, lại nhìn Đào Hoa, thanh âm trầm thấp: “Làm sao người lấy được chén trà?”

Đào Hoa đưa tay phải ra.

“Trẫm nói mà người không nghe sao?” Tần Nghiêu Huyền nắm chặt ngón tay nàng, đáy mắt tăm tối, “Tần Lê Uyên cho người uống là người uống sao?”

Chính bản thân nàng muốn uống đấy. Nhưng lời vừa đến miệng liền biến thành: “Ai cần người lo.”

Răng rắc...

Tiếng xương cốt trên cánh tay vang lên, Đào Hoa kêu một tiếng, mạnh mẽ nghiêng răng nén khóc, “Người bỏ tay ra ra... Ta gãy nốt tay... Sau này làm sao cầm chén uống nước?”

“Trẫm có thể tự tay cho người ăn.”

Rót đầy chén trà nhỏ, Tần Nghiêu Huyền đặt chén cạnh môi nàng, lạnh giọng uy hiếp: “Muốn trẫm đánh gãy răng người hay người uống? Hả? Chọn đi.”

Đây chẳng phải là muốn nàng dùng lợi ăn uống sao!

Đào Hoa vừa nghĩ tới hình ảnh đó liền run lên, há mồm uống một ngụm. Nhưng chén trà nhỏ lập tức bị dịch qua một bên.

Nàng nghi ngờ nhìn Tần Nghiêu Huyền, thấy hắn cười, “Trẫm nói, người không được uống quá nhiều nước.”

“Tên điên này! Cho ta uống là người, không cho ta uống cũng là người!”

Đào Hoa dùng cánh tay trật khớp với chén trà, lại bị Tần Nghiêu Huyền bắt lại, trên tay lại đau một hồi.

Lần này coi như tay nàng thật sự đã gãy.

“Nếu người muốn uống, mau uống một ngụm đi.”

Cánh tay cầm chén trà của Tần Nghiêu Huyền run rẩy, giống như người gãy tay là hắn.

Đào Hoa cảm thấy, tính tình của hắn thật sự biến thái. Đào Hoa cắn răng nhìn sắc mặt trắng bệch của Tần Nghiêu Huyền, tức giận muốn tát hắn một cái.

Tiểu Đào Hoa sau khi chết, sân khấu của Tần Nghiêu Huyền.

Chú ý: Có chút ngược.

Trên chiến trường, đao quang kiếm ảnh, máu chảy thành sông. Nhưng khi mũi tên kia không bắn về phía hắn, lòng Tần Nghiêu Huyền lại kinh sợ không thôi.

Hắn dùng ánh mắt đuổi theo, hận không thể dùng ngực ngăn nó lại, dù là đầu hắn cũng tốt, tay cũng được, cứ đâm hắn đi.

Lướt qua lan can xe tù, xuyên thẳng yết hầu nàng, im lặng không tiếng động, toàn bộ thế giới của hắn bị xé toạc. Mọi hình ảnh trước mắt hóa hư vô, bao năm qua nàng chưa bao giờ tươi cười với hắn, cứ thế im lặng ra đi, hắn không bắt được dù chỉ là một góc áo nàng.

Rõ ràng chỉ kém một chút xíu, một chút mà thôi.

Tần Nghiêu Huyền nhìn về phía đại quân Thiên Vân thua liên tiếp dần rút lui, đóng đưa lá cờ, tấn công mãnh liệt đưa thiên hạ này quy về một khối thuộc về hắn, thần phục hắn.

Quân đội hoan hô vui vẻ, hô to Hoàng thượng vạn tuế, Tần Nghiêu Huyền chợt cảm thấy nhiệt huyết chiến trường giống như xương cốt chôn sâu dưới lòng đất, lạnh lẽo vô cùng. Lạnh tới nỗi hắn không đứng vững nổi nữa.

Kẻ bắn tên bị hắn bắt lại hành hạ, người ngày càng gầy, miệng vết thương sưng tấy, mưng mủ, hắn thậm chí còn cho người phế bỏ ngón tay của hắn ta. Nhưng vẫn không thỏa nổi hận trong lòng.

Hắn hành quân trở về kinh thành Ngạo Quốc, Tần Nghiêu Huyền sai người đục hán băng trên núi Thiên Vân mang về, hắn chôn cất Đào Hoa ở bên trong.

“Hoàng thượng, người đã thành thiên cổ nhất đế, Phụng vị không

thể để trống.”

An Dịch khoác áo lông đi vào tấm cung của Tần Nghiêu Huyền, cung kính khuyên nhủ: “Hoàng thượng có thể chọn lựa Hoàng hậu...”

“Hoàng hậu của trẫm nào ở nơi này?”

Đã mấy ngày không chớp mắt, khi Tần Nghiêu Huyền ngẩng đầu lên đúng là rất dọa người, khuôn mặt tang thương không nhìn ra một uy vũ, tơ máu trong mắt làm người ta kinh hãi, giống như lệ quỷ truy hồn.

“Nàng chết rồi.”

An Dịch đi tới, thả viên thuốc bổ khí xuống bàn, vỗ vỗ bả vai Tần Nghiêu Huyền nói: “Không phải Hoàng thượng đã quyết sau khi thống nhất thiên hạ sẽ thả nàng tự do, không hỏi han, không quan tâm đến nữa sao? Giờ cần gì phải như thế?”

Đúng vậy, An Dịch nói không sai chút nào.

Hắn quyết định từ lâu rồi, chờ trận chiến với Thiên Vân kết thúc, hắn sẽ thả Đào Hoa đi. Hắn sẽ không nhìn nàng, không nhớ nàng, không khiến nàng chán ghét cảm hận nữa.

Nhưng hôm nay nàng lại lạnh lẽo nằm ở đây, Tần Nghiêu Huyền tự đứng lại cảm thấy không chút yên lòng.

“Rõ ràng, chỉ còn kém một chút.”

Mũi tên là do Giang gia ở Thiên Vân chế tạo, tại sao phải cố ý nhằm vào Đào Hoa, hắn nghĩ không ra. Tần Nghiêu Huyền chỉ biết hắn muốn cho nàng tự do, nàng bị hắn giam nhốt mười năm, hắn không đợi được nữa.

Hắn cũng không muốn nàng đợi, cố ý dùng xe tù đưa nàng tới, chỉ muốn khi tiếng trống trận ngừng lại, hắn sẽ tự tay cởi bỏ xiềng xích cho nàng, trời cao biển rộng này tất cả là của hắn, vô cùng rộng lớn, nàng tùy ý mà đi.

Dưới bầu trời này, nơi nào không phải của Thiên tử, mỗi một tác thiên hạ đều là của hần, hần mới an tâm cho nàng đi.

Nhưng vì sao chỉ kém một chút nữa mà thôi?

Tần Nghiêu Huyền bỗng nhiên cảm thấy Đào Hoa quá mức tuyệt tình. Nàng lớn lên không nhớ hần thì thôi bỏ đi, nhưng nàng thậm chí còn không gần gũi hần, chán ghét, căm thù hần.

Hần nhớ tới ngày tiễn đưa nàng rời khỏi Ngạo Quốc tới Đại Diễn làm con tin, bé con người còn hơi sữa khóc sụt sùi nắm chặt quần áo hần, bàn tay nhỏ gầy mãi cũng không buông, cổ áo hần bị nàng xé hỏng người ta mới ôm được nàng đi.

Truyện được edit và đăng tại web [lustaveland](http://lustaveland.com). Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang copy. Mong bạn sẽ vào đọc ở trang chính chủ để ủng hộ nhóm để nhóm có động lực nhanh chóng hoàn thiện bộ hơn nhé.

Tần Nghiêu Huyền nhớ kỹ khi đó hần xoay người, bước tổng cộng một trăm hai mươi một bước vẫn còn nghe thấy tiếng khóc của Đào Hoa.

Cho đến khi bị gió thảo nguyên thổi ngã ngựa, hần lộn nhào, quay người nhìn lại, không chỉ không thấy thanh âm nữa mà ngay cả bóng người cũng không thấy nữa rồi.

“Nàng không phải muốn rời khỏi ta sao? Giờ, nàng toại nguyện rồi.”

Khi nàng còn là một bé con, tuy vẫn không nghe lời, hay khóc nhưng vẫn thích ở bên cạnh hần. Hần không hiểu nổi, tại sao hơn hai mươi năm sau, nàng chẳng những không giẫy giụa nữa mà cứ như vậy rời đi?

“Hoa nhi trưởng thành rồi.”

Tần Nghiêu Huyền bỗng nhiên nở nụ cười, nhìn Đào Hoa, sờ tay nàng. Giống như khi nàng còn bé. Bàn tay bé nhỏ được hần nắm trong lòng bàn tay, giờ vẫn như thế. Chỉ là giờ nàng gầy và lạnh lẽo hơn xưa rồi.

Người ta nói ai cũng sẽ thay đổi, lòng người như kim dưới đáy biển, trường thành sẽ nổi loạn.

Tần Nghiêu Huyền lại không có cảm giác hấn thay đổi mà cảm thấy Đào Hoa mới là người thay đổi. Hấn đăng cơ bảy năm, cầm quyền mười năm, mọi thứ đã nắm trong tay hấn.

Lúc Đào Hoa sinh ra, hấn trồng cây đào trong Kim Ti Uyển để cầu phúc cho nàng. Tần Nghiêu Huyền đứng dậy tới Kim Ti Uyển một chuyến, không treo đèn lồng trắng, cũng không ai khóc lóc, chỉ có thị nữ bình thản qua lại mà thôi.

Nếu hấn im lặng lắng nghe, còn có thể nghe thấy đám thị nữ nhao nhao phàn nàn tính tình cổ quái của Đào Hoa.

Thật giống như nàng chưa từng chết, cũng giống như nàng đã chết lâu rồi.

“Nha! Hoàng thượng!”

Thị nữ đang phàn nàn chợt nhìn thấy Tần Nghiêu Huyền, vô cùng hoảng sợ, vội vàng quỳ xuống cầu xin tha thứ. Nói xấu sau lưng nường nường, nhất là khi nàng đã qua đời, đây là trọng tội bất kính.

“Miễn lễ, các người nói tiếp đi.”

Tần Nghiêu Huyền không tức giận, đi qua hành lang gấp khúc dài dằng dặc, đi vào phòng ngủ của Đào Hoa. Trong phòng đã sớm bày mũ phượng và khăn quàng vai.

Vài năm rồi, tất cả đã bám một màu bụi xám tro, chỉ đỏ không có ánh sáng nữa.

“Hoàng thượng có muốn sai người làm bộ mới không?”

Trên đường tầm cung người dưới thấy Tần Nghiêu Huyền như thế, vội vàng góp lời: “Sắc phong Hoàng hậu không phải chuyện nhỏ. Nhất là Hoàng hậu của Hoàng thượng sao có thể dùng bộ này? Không bằng làm bộ mới, rực rỡ hơn bộ cũ, cũng có thể khiến Hoàng hậu vui vẻ.”

“Phải không?”

Y phục xinh đẹp này, Đào Hoa cũng không thích. Nếu không vì sao ngay cả nhìn cũng không muốn mà ném ở nơi đó.

Tần Nghiêu Huyền lắc đầu cự tuyệt, đi vào tắm cung, lấy phượng phục màu đỏ choàng lên thân người nằm trong băng.

Nàng vẫn không có chút sức sống nào.

“Thật ra Hoa nhi mặc nó, thật sự rất đẹp. Trẫm nói vậy không phải là muốn dỗ dành nàng đâu.”

Hắn nói như vậy rồi mà người nọ vẫn không có chút phản ứng. Tần Nghiêu Huyền thở dài, nhìn nền đỏ chập chờn, hắn biết rõ bản thân chấp niệm quá sâu.

Truyện được edit và đăng tại web lustaveland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang copy. Mong bạn sẽ vào đọc ở trang chính chủ để ủng hộ nhóm để nhóm có động lực nhanh chóng hoàn nhiều bộ hơn nhé.

Giống như nên làm theo lời An Dịch nói, giết chết nàng, tốt cho cả đôi bên.

Nàng chết trên chiến trường, hồn sẽ phiêu bạt đến đâu? Tần Nghiêu Huyền đoán không ra.

Hắn chỉ biết Đào Hoa chắc chắn sẽ không trở về nữa.

“Hoàng thượng vì sao lại lãng phí thời gian ngay lúc này?” Mấy ngày nữa trôi qua, An Dịch đẩy cửa vào, nhìn thân hình gầy gò của Tần Nghiêu Huyền, quát lớn: “Hoàng thượng đừng nói rằng người vì một nữ nhân không màng giang sơn xã tắc, ngàn vạn con dân, chà đạp uy quyền nhé?”

Chuyện này sao có thể.

Trên người còn mặc hắc long bào, Tần Nghiêu Huyền chợt được nhắc nhở, hôm nay hắn là Hoàng Đế duy nhất.

“Đế Vương từ xưa đã cô đơn lạnh lẽo, kiếp Đế Vương như vậy còn rất dài, Hoàng thượng nên sớm làm quen thì tốt hơn.”

Tần Nghiêu Huyền chưa bao giờ có cảm giác bản thân không quen được.

Dài cũng tốt, ngắn cũng tốt, không sao cả. Đào Hoa đã ra đi hơn mười năm rồi, cả ngày lẫn đêm hắn bị giày vò tới điên rồi.

Vài chục năm sau, nàng cũng không có ở đây, lâu lắm sao?

Thật ra cũng không lâu lắm.

Dù sao, nàng cũng đã chết. Chuyện hắn muốn nhất, cũng thành một câu nói xuôi, hắn vùi sâu câu đó trong lòng, hắn mai táng nàng.

Giang sơn rộng lớn, xã tắc mệnh mông, nàng không quan trọng.

Đêm thất tịch náo nhiệt nhưng trong thâm cung lại yên tĩnh vô cùng. Không nói Đế Vương vô tình, hậu cung ba nghìn mỹ nữ, ân sủng như gió lướt qua nước, tới cũng nhanh, đi cũng nhanh, vô cùng bạc bẽo. Cả đám phi tần ngày nào cũng nghĩ làm sao có thể làm Đế Vương vui vẻ, cầu được thánh sủng.

Có người từng muốn nhân cơ hội ngày thất tịch, nhưng thư đồng hầu hạ Hoàng thượng lại nói, Hoàng thượng sáng nay không vào triều mà xuất cung tuần thị dân gian, hôm nay e là đợi không được.

Thật lắm thú vui a. Đêm thất tịch vậy mà lại đi tuần thị dân gian.

Thiên hạ hôm nay đã thống nhất, dù Thiên Vân vẫn còn người gọi là Quân Vương nhưng cũng đã quy hàng Ngạo Quốc từ lâu, hoàng tộc Đại Diễn đã diệt hết, toàn bộ Nam Cương cũng không tránh khỏi kết cục này.

Quân vương dưới đời này, ngoại trừ Tần Nghiêu Huyền không còn người thứ hai nữa. Dù hẳn làm chuyện không hợp quy củ cũng có ai dám nói đây?

Đám phi tần nhận bổng lộc của riêng mình tản đi, cuối cùng chỉ còn một tiểu cô nương trẻ tuổi.

Một thân váy hồng nhạt đón gió thu, làn váy thướt tha kiêu diễm đáng yêu. Cặp mắt ướt át đưa tình, miệng anh đào nhỏ nhắn như chưa mật, giọng nói làm người nghe khoan khoái dễ chịu.

Thư đồng nhớ kỹ, tiểu cô nương nghiêng nước nghiêng thành này đủ xứng danh hồng nhan họa thủy, là người Thiên Vân cố tới năm nay.

Thi từ ca phú, cầm vũ nhạc nghệ gì cũng tinh thông. Tuổi tác bất quá chỉ mười lăm, còn chưa trưởng thành hoàn toàn, mang dáng vẻ ngây ngô động lòng người.

Ban hiệu Vân phi, có thể thấy Hoàng thượng đối với mỹ nhân này có bao nhiêu sủng ái, hơn nửa năm nay có thể nói độc chiếm ân sủng,

có một không ai trong hậu cung. Không ít phi tần ghen tị đỏ mắt, nhưng hết lần này tới lần khác, không ai dám lên tiếng.

Một là vì, Thiên Vân là nước duy nhất còn tồn tại, trận chiến năm đó Ngạo Quốc đại thắng, nhưng Quân chủ Thiên Vân lại có thể thay đổi cục diện. Hai vị quân chủ tuyên bố về sau hai nước giao hảo.

Không ai rõ Quân chủ Thiên Vân mặt mũi thế nào, chỉ nói có gan có tài, dù là Quốc quân Ngạo Quốc cũng phải kính sợ vài phần.

Không ai dám trêu chọc Tần Nghiêu Huyền, đương nhiên cũng không dám trêu chọc Quân chủ Thiên Vân.

Người này là Thiên Vân cống đến, địa vị cũng bất phàm.

Vân phi bắt mắt lộ ra mặt, nhưng mỹ nhân tức giận vẫn động lòng người như thế, thư đồng đi tới muốn mời rời đi nhưng trên gương mặt rắn chắc lại bị một cái tát.

“Hoàng thượng xuất cung sao người không cho người truyền tin cho bọn cung? Bọn nô tài các người muốn chết hết sao?”

Dù là thư đồng sớm nghe qua danh tiếng của Vân phi này cũng vẫn là bối rối, sững sờ nói: “Dù là Hoàng hậu nương nương cũng không được thông báo, càng không nói tới...”

Lại một cái tát, Vân phi nghiêng răng nghiêng lợi: “Dám lấy Hoàng hậu ra áp chế bọn cung sao? Hoàng hậu nương nương yêu thích yên tĩnh không thích bị quấy rầy, nhưng bọn cung khác nàg!”

Vân phi từ thuở nhỏ đã học mị thuật ở Thiên Vân. Năm nay nàng mới tới Ngạo Quốc, cũng nghe qua chuyện xưa của Quân vương và Hoàng hậu.

Nhưng, Đế Vương vô tình, trong cung người cười người khóc. Không nói hàng năm, mỗi tháng tứ nữ xuất sắc tiến cung cũng không dừng ở con số hai mươi ba mươi người, ai có thể vào mắt Quân Vương, có thể lưu lại trong lòng Quân vương dù là một chút.

Mấy tháng này, Vân phi vô cùng vui vẻ, Tần Nghiêu Huyền gì cũng đáp ứng nàg. Trong lúc nhất thời danh tiếng nổi lên, ân sủng vô

song.

Về phần Hoàng hậu kia? Nàng không có gặp qua.

Trong hậu cung luôn có một điều bí ẩn, nàng cũng tò mò, người mà Quân vương dùng tất cả dịu dàng, tình cảm yêu thương. Ai cũng sợ, ai cũng ganh tỵ nhưng không ai nói ra.

Nói không chừng trong hoàng cung Ngạo Quốc này, căn bản không có Hoàng hậu. Tình cảm chân thành của Quân vương, vốn không có.

Thư đồng cảm tức nói: “Ngay cả Hoàng hậu nương nương cũng không biết, lại càng không nói tới quý phi!”

Vân phi lại vung tay lên, nhưng thư đồng đã né tránh.

“Hậu cung ai cũng vô lễ giống nương nương vậy sao? Nếu Hoàng hậu nương nương biết, nhất định...”

Vân phi nở nụ cười: “Vậy gọi Hoàng hậu tới trị tội bổn cung đi! Bổn cung ngược lại nhìn xem Hoàng thượng có bỏ được ta hay không!”

Thư đồng không dám nói thêm nữa.

Nhưng Vân phi vẫn tức giận. Nàng tự thay thêu túi thơm trọn vẹn nửa tháng, chỉ vì hôm nay lúc tình nồng ý đậm với Hoàng thượng đem ra tặng người. Nàng muốn xin một ân huệ, từ nay về sau làm chuyện đó không phải che mắt.

Truyện được edit và đăng tại web [lustaveland](http://lustaveland.com). Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang copy. Mong bạn sẽ vào đọc ở trang chính chủ để ủng hộ nhóm để nhóm có động lực nhanh chóng hoàn thiện bộ hơn nhé.

Bên trong túi thơm có mê hồn hương của Thiên Vân, khiến cho người ta ngoan ngoãn nghe lời. Nhưng chỉ có hạn trong nửa tháng, nếu qua tới nay sẽ không còn công hiệu.

Vân phi càng nghĩ càng giận, một đường tới ngự hoa viên, trên đường gặp phi tần từng lừa dối nàng một lần.

Nghe đồn trước kia nàng ta làm cung nữ được Hoàng thượng nhìn trúng, đúng là yêu quái mê hoặc lòng người. Đúng lúc nàng ta hái hoa trong Ngự hoa viên, Vân phi sai ngược dìm nàng ta xuống ao.

Nàng đương nhiên không sợ đấy.

Đừng nói một cung nữ nho nhỏ. Những giai nhân gia thế không tốt, làm chướng mắt Vân phi nàng, từng đoạt được ân sủng của Hoàng thượng, nàng cũng sai người dìm chết. Dù là tiểu thư thế gia Ngạo Quốc vào cung làm phi, một khúc tiêu đoạt đi ánh mắt của Hoàng thượng, ngay đêm đó nàng cũng sai người cắt yết hầu nàng ta.

Đế Vương có bao nhiêu vô tình? Trước đây không lâu ở yến tiệc còn tán dương ái phi, ngày hôm sau phát hiện nàng ta chết thê thảm, cũng không gọi người làm lớn chuyện lên.

Đế Vương có bao nhiêu tình? Vân phi nằm trong ngực hắn, tuy rằng bị che mắt nhưng nàng chỉ cần ôn nhu nhỏ nhẹ nói ra ủy khuất trong lòng, ngày thứ hai quý phi từng cạnh khốe nàng lập tức bị ban chết.

Đi lại hồi lâu, Vân phi đã cảm thấy mệt mỏi. Nơi ít người qua lại trong ngự hoa viên có một tiểu đình, ngồi ở giữa là một vị cô nương mặc váy hồng nhạt. Rất bình thường, không trâm vàng trâm ngọc, không mặc y phục hoa văn cao quý. Nàng ngồi một mình ở đó, tựa như một đóa hoa trong thâm cung, không ai hay biết, nở rộ cũng không ai thấy.

Bên người không có thị nữ hầu hạ, nàng ngồi ở đó loay hoay với túi thơm.

A, quả nhiên trăm phương ngàn kế muốn lấy được thánh sủng mà, Vân phi cảm thấy đây không phải phi tần được sủng ái mà là người có tâm cơ cực kỳ. Hoàng thượng thích nhất áo trắng, trà thơm Hoàng thượng thích nhất, còn có một bàn bánh ngọt hoa đào. Lại làm nhiều túi thơm như vậy, chân tay thật sự vụng về, so với hàng thêu ngoài đường còn kém hơn.

Vân phi vừa rồi tức giận đã phái thị nữ và tùy tùng dìm phi tần kia xuống ao, lúc này lẻ loi một mình.

Nàng gọi người nọ: “Tới đây đỡ bốn cung.”

“Bốn cung?”

Người trong đình ngẩng đầu lên, cười một tiếng nói: “Xin hỏi là nương nương cung nào?”

“Tùng Vân cung.”

Bị dung mạo của người trước mắt làm kinh ngạc, Vân phi hoảng hốt một lúc. Nhưng rất nhanh lại tức giận.

Cô nương này tuy rằng xinh đẹp, tiếng cười như gió xuân, giọng nói vô cùng dễ nghe. Nhưng không kiêu ngạo, không tự ti, cùng thần tiên trên trời giống nhau như đúc. Cũng không hề có bộ dạng tầm thường ở chỗ nào.

Vân phi không am hiểu tính toán số mệnh, chỉ có thể miễn cưỡng tính ra tuổi tác. Lòng nàng cả kinh nhưng càng không sợ.

Nữ nhân này nhìn qua không quá mười lăm, không ngờ đã ngoài hai mươi. Đâu có tao nhã trẻ trung như nàng?

Khó trách bị Hoàng thượng quên lãng bỏ mặc ở một nơi không bằng lãnh cung như thế này. Nghĩ tới đây, Vân phi càng kiêu ngạo: “Người có phải đồ ngốc hay không, ngay cả Tùng Vân cung cũng không biết sao? Đó là tẩm cung hoa lệ nhất hoàng cung, nơi Hoàng thượng yêu thích đến nhất.”

“Phải không?”

Người trong đình nghiêng đầu, bộ dạng vô tội, “Ta làm sao biết được.”

“Hừ, người thì biết cái gì? Không có quy củ gì cả, ngay cả việc tới đây đỡ bốn cung cũng không biết!” Vân phi cười nhạo nói: “Sợ là long nhan cũng chưa từng gặp qua đi, thân thể cũng chưa được gần gũi người.”

Vân phi không cảm thấy xấu hổ, nhưng người trước mặt xấu hổ.

“Ai muốn gần gũi hấn cơ chứ?”

“A, không ngờ trong hậu cung có người như người? Người đây chính là đại bất kính với Hoàng thượng, dám khinh một thân thể Hoàng thượng.” Vân phi càng nói càng kích động. Nói xong cảm thấy miệng lưỡi đắng khô, cũng không muốn nằng tới đây giúp đỡ, tự tới trong đình uống sạch trà lạnh của người đối diện, “Bổn cung trị người tội vô lễ, coi thường Hoàng thượng, theo lý dùng trượng đánh chết.”

“Người dám uống trà của ta?”

Vân phi vuốt chén trà nhỏ, đang muốn đập vỡ trước mặt nữ nhân không quy củ này, tay bỗng nhiên ngừng lại.

Chén trà này so với chén gốm sứ thông thường dùng trong hậu cung vô cùng khác biệt, là ngọc thạch màu đen được gọt giữa tạo thành, dưới ánh sáng mờ hồ hiện ra tia nước màu xanh. Cầm trong tay cảm giác lạnh buốt, cũng không phải bởi vì trà nguội, càng không giống thiên tính là như thế.

Cái này... Khóe mắt Vân phi co lại. Sao cực kỳ giống thứ ma ma của nàng ở Thiên Vân từng nói, đây là vật trong hoàng cung Thiên Vân?

Không thể nào. Thiên Vân có núi tuyết, chôn sâu ở dưới là mỹ ngọc được suối băng và thời gian ăn mòn mà thành, nghe đồn linh khí trời đất ở bên trong, có thể kéo dài tuổi thọ.

Dù là hoàng tộc Thiên Vân, người Giang gia cũng không dám dùng chế thành chén trà. Chỉ dám khắc hoa văn lên ngọc dâng lên đại diện.

“Bổn cung uống trà của người là phúc phần của người. Lại dám cho bổn cung uống trà lạnh, thật sự nên cắt lưỡi người, chặt tay người, xem người còn dám lỗ mãng hay không!” Vân phi nói xong chỉ thấy hoảng hốt, ánh mắt không dám nhìn cô nương đang nín cười, “Nhưng hôm nay tâm tình bổn cung tốt, khi Hoàng thượng và bổn cung ân ái, người thường nói bổn cung nên rộng lượng, làm mỹ nhân gương mẫu trong hậu cung, hôm nay ta thứ cho người vô tội.”

Nàng ha ha cười ra tiếng: “Còn gương mẫu sao? Người muốn làm

Hoàng hậu, chấp chính Hậu cung, mẫu nghi thiên hạ sao? Thật sự có giác ngộ a, thật sự lợi hại.”

Vân phi cảm thấy ánh mắt cô nương này sáng rực, vô cùng ngây thơ, còn tinh khiết hơn hơn tuyết. Lòng không khỏi cảm thán cô nương này rõ ràng ngoài hai mươi, tâm tình còn không bằng nữ hài mười lăm tuổi như nàng.

Nhưng những lời này lại lấy được lòng nàng.

“Người không biết bổn cung và Hoàng thượng tình nghĩa sâu nặng, người không biết là người vô tội. Đợi một thời gian nữa, người ngồi trên Phượng vị đương nhiên là bổn cung.” Vân phi hất cằm, ngạo mạn nhìn nàng nói: “Còn không dập đầu tạ ơn ta?”

“Ha ha ha ha...”

Chỉ thấy phần nộ dần tụ trong mắt Vân phi, nàng cười chảy nước mắt, uống cạn chén trà cho thanh giọng còn sợ sặc. “Người muốn ta quỳ sao, người rất thú vị đấy.”

“Càn rỡ! Lớn mật! Người biết thân phận của bổn cung là ai chưa?”

Ánh mắt liếc xéo thị nữ của mình đang chạy tới, Vân phi khẽ nói: “Ban thưởng cho người vô tội người không muốn, hôm nay bổn cung sẽ lột da người.”

“Không phải người vừa nói dùng trượng đánh chết ta sao? Tại sao lại muốn lột da rồi hả? Sao người lật lọng thế. Ta muốn đi tìm Hoàng thượng tố giác người, xem người thất tín như người làm mẫu nghi thiên hạ như thế nào.”

Vân phi vô cùng tức giận: “Bổn cung ngược lại muốn xem lão phụ như người gặp Hoàng thượng thế nào! Hoàng thượng làm sao có thể nghe người ăn nói bậy bạ!”

“...”

Bầu không khí lập tức nghiêm túc.

Vân phi đang đắc ý cô nương không biết sống chết không có lễ nghi

này rồi cuộc cũng sợ, ai ngờ sau lưng mọi người đồng loạt quỳ xuống.

Một người mặc trường bào màu đen, không thượng triều, ngồi ghế rồng cũng vô cùng tôn quý, cách ăn mặc cũng làm cho người ta không dám nhìn thẳng. Khi bước đi uy nghiêm lộ rõ, không ai nhận ra hỉ nộ, giống như mọi vẻ đẹp đều quy tụ trên người hắn.

Hôm nay hắn lại nói vô cùng ngắn gọn, cho thấy sự tức giận vô cùng, “Lôi về cung.”

“Hoàng thượng! Là nàng vô lễ với nô tì!”

Vân phi mở to mắt nhìn Tần Nghiêu Huyền, toàn thân rét run. Nàng chưa từng thấy qua cách ăn mặc như thế này của Hoàng thượng, không có trang sức tôn quý ngăn cách từ đầu xuống chân, hắn vậy mà lạnh lùng nhìn nàng.

Rõ ràng đêm qua mới cùng nàng tình nồng ý mật, thân mật khăng khít.

Ảnh Vệ nhảy ra, Vân phi bị đè bả vai xuống mới tin tưởng, Tần Nghiêu Huyền thật sự động thủ với nàng.

“Hoa nhi đợi lâu không?”

Lúc Vân phi bị áp xuống, nàng thấy Tần Nghiêu Huyền bước nhanh vào đình, gương mặt vĩnh viễn lạnh lẽo lại vô cùng ôn nhu, lấy một chiếc khăn trong ngực ra đặt lên tay nữ tử, tuy rằng ngôn từ bất mãn, nhưng dịu dàng mười phần: “Đêm qua Hoa nhi muốn nói đêm thất tịch muốn khăn thêu, trầm suốt đêm đi tìm thợ thủ công nàng thích, dùng cả đêm mới làm xong. Nàng có hài lòng không?”

Đợi một lát, suốt đêm? Vân phi sợ tới mức sắc mặt trắng bệch.

Nếu như Tần Nghiêu Huyền xuất cung suốt đêm, vậy người thị tẩm nàng là ai?

“Ta chỉ là thuận miệng nhắc tới. Nghiêu Huyền, vậy mà mà chàng lại xem là thật.” Đào Hoa có chút cảm động nhưng môi lại cong lên, “Ta đợi người rất lâu đó. Trà đã nguội rồi. Ta tự tay nấu đó.”

Một mối giữa lòng mày Tần Nghiêu Huyền tiêu tán một chút. Mấy năm nay hắn vô cùng nuông chiều Đào Hoa, giống như khi bé, uống miếng nước ăn miếng cơm nàng cũng muốn hắn ôm vào ngực dụ dỗ. Hôm nay lại tự tay pha trà, quả nhiên là bầu trời món ngon, nhân gian hiếm có.

Truyện được edit và đăng tại web [lustaveland](#). Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang copy. Mong bạn sẽ vào đọc ở trang chính chủ để ủng hộ nhóm để nhóm có động lực nhanh chóng hoàn thiện hơn nhé.

Nhưng chén trà nhỏ trống rỗng.

“Trà đâu?”

Đào Hoa lè lưỡi: “Bị ái phi của chàng uống rồi.”

Lần đầu tiên Vân phi cảm nhận được sự tức giận của Đế Vương, khác xa so với với người thay nàng xử tử những phi tần nàng chán ghét. Nàng hoang mang rối loạn quỳ xuống xin tha, nhưng Tần Nghiêu Huyền không cho nàng cơ hội: “Lôi đi.”

Bị Ảnh Vệ kéo về nội cung, chính là sủng phi thất thế, không biết có bao nhiêu người muốn nàng thất sủng, đâm đạp lên đầu nàng.

Vân phi kêu lên: “Hoàng thượng tha tội! Không phải nô tì cố ý cướp trà của người, rõ ràng nàng ta làm ta uống! Nô tì thế nào cũng là người Thiên Vân, Hoàng thượng phải xem mặt mũi Quân vương Thiên Vân, sao có thể nhục nhã nô tì như thế?”

Tần Nghiêu Huyền vốn đã phiền chán, nghe thế lại cười nhạt.

Hắn ôm Đào Hoa cười run rẩy vào ngực, vuốt tóc nàng, lưu luyến triền miên hỏi: “Ta phải xem mặt mũi Quân vương Thiên Vân, không nhục nhã người? Vậy người nhục nhã Quân vương Thiên Vân, có thể lấy cái chết tạ tội không?”

Nói xong Tần Nghiêu Huyền cầm chén trà nhỏ, mi tâm khép lại, cắn một cái lên mặt Đào Hoa, “Lại chơi xấu trẫm. Băng ngọc dùng chế tác ngọc tỷ, Hoa nhi còn sai người làm thành chén trà nhỏ? Muốn

trầm uống trà lạnh sao?”

Vân phi bị dọa tới sắc mặt trắng bệch. Nàng chỉ nghe đồn Quân vương Thiên Vân thật ra là nữ nhân, Giang Dã ngồi trên vương tọa nhưng bất quá chỉ nghe lệnh hành sự.

Nàng run rẩy hỏi: “Xin hỏi cô nương... Cô nương họ gì...”

“Ta họ Giang.” Đào Hoa thu nụ cười, giọng nói giống hệt khi Tần Nghiêu Huyền thượng triều, “Người cho rằng người đang nói chuyện với ai? Muốn thay ta làm Hoàng hậu, chuyện này cũng thôi đi, thân là người Thiên Vân ta là ai còn không biết, còn không bằng dìm xuống ao cho cá ăn.”

Tay chân lạnh run, Vân phi thậm chí không biết giờ mình dập đầu nhận tội còn... kịp hay không.

Nhưng nàng cũng không có bị dìm xuống ao, mà bị trói xong ném vào Tùng Vân cung. Thị nữ và thị vệ ai cũng né tránh nàng ba phần.

Ngoài kia không biết có bao nhiêu ánh mắt mong chờ nàng gặp chuyện, hận không thể một cước giẫm lên nàng.

“Nàng mắng ta già!”

Đào Hoa ngẩng đầu, đập vào cằm rắn chắc của Tần Nghiêu Huyền một cái, “Chàng không cho phép ta dìm nàng xuống ao, có phải cũng chê ta già đúng không? Thân thể không còn non nớt như thiếu nữ mười lăm nữa đúng không?”

“Nói bậy bạ gì đó? Hoa nhi của trầm làm sao có thể già?”

Tần Nghiêu Huyền bóp eo Đào Hoa một cái, cắn tai nàng, đầu lưỡi theo vành tai trượt xuống, giữa tiếng nước bọt giao nhau, hắn nói: “Chẳng qua nàng chưa hết tác dụng. Nàng làm hậu cung náo loạn, không ai tới nháo Hoa nhi và trầm nữa rồi.”

Dùng kẻ gây tai họa quả nhiên tốt. Mặc cho đám nữ nhân kia tranh đấu đầu rơi máu chảy, sau lưng thủ đoạn thế nào, Đào Hoa chỉ cần ở trong ngực Tần Nghiêu Huyền xem kịch là được.

“Hơn nữa sủng phi đối nhiều, thể thân của trẫm cũng chịu không nổi.”

Dù sao cũng là mỗi ngày đi tới cung phi mây mưa, đương nhiên chịu không nổi.

Đào Hoa nghĩ vậy tai càng như bị phỏng, “Vì sao chàng không chịu không nổi, ừ... Đau, nhẹ chút.”

“Trẫm phải xem xem đêm qua trẫm có cần tàn nhẫn quá hay không nào.”

Quét toàn bộ túi thơm xuống dưới bàn, nắm eo Đào Hoa thả nàng lên bàn, Tần Nghiêu Huyền muốn cởi quần áo nàng, Đào Hoa lại ngẩng đầu kêu một tiếng.

“Túi thơm của ta.”

“Đừng quan tâm chuyện đó.”

“Nhưng... Tất cả là chàng cho ta thêu đấy!” Đào Hoa có chút gấp, “Tuy rằng có chút xấu nhưng cũng không thể ném đi nha!”

Đưa tay chụp bộ ngực sữa của nàng, Tần Nghiêu Huyền ra vẻ trừng phạt mà dùng sức sờ, “Giờ mới biết đau lòng? Lúc trước trẫm đưa Hoa nhi, Hoa nhi nói xấu trả lại trẫm đó thôi? Cảm thấy xấu sao không thêu cho trẫm một cái?”

Đào Hoa hừ một tiếng, không biết là đau hay thoải mái, “Ta không muốn thêu túi thơm cho chàng đâu.”

“Vì sao?”

Lãnh ý trào lên mắt, Tần Nghiêu Huyền cúi người, cắn lên đầu răng lưu lại từ đêm kia, nhũ quả sưng lên, hấn ngậm vài cái hỏi: “Vì sao Hoa nhi không muốn?”

“Ồ ô ô, đau.”

“Đừng khiến trẫm đánh nàng.” Ngón tay thuận theo tơ lụa trượt xuống dưới thân nàng, đầu ngón tay ướt át ẩm áp, nghiễm nhiên là

nàng đã chảy nước.

Tần Nghiêu Huyền không cần nhìn, dùng ngón tay cảm thụ hoa cốt nhỏ, lật cánh hoa ra, móc ra còn có chút tinh dịch chảy ra. Hắn cứng rắn lên, dùng ngón tay đâm mạnh vào hoa huy*t.

“A...! Chàng bắt nạt ta!”

Đào Hoa cong người lên, nằm xuống thở dốc. Ngón tay đã hạ thủ quen nên ấn lên nơi mẫn cảm của nàng, ma sát tầng tầng nếp thịt, hoặc đào hoặc đâm vào nơi mềm mại của nàng, xuân thủy không thể không chế chảy ra. Tần Nghiêu Huyền chọc chọc vài cái nàng đã lên đỉnh, Đào Hoa thở phì phò mắng hắn, “Lại bắt nạt ta...”

“Hoa nhi còn chưa giải thích.”

Bao nhiêu năm qua hàng đêm ân ái vẫn cảm thấy không đủ, Tần Nghiêu Huyền đứng lên, cởi quần áo rườm rà, đặt dương v*t trước hoa huy*t nàng thúc vào, nhưng tới cùng cũng không trùng phạt nàng. Chỉ là cọt cọt cao thấp làm xuân thủy nàng trào ra thấm ướt nơi giao hợp, hắn dùng tốc độ chậm chạp tra tấn nàng, hoa huy*t căng ra càng cảm thấy nuốt không nổi cơn th*t.

“Bởi vì ta... A...”

Thật sự quá chậm! Đào Hoa mở chân lớn hơn, nơi giao hợp bại lộ toàn bộ dưới mắt Tần Nghiêu Huyền, đúng là thích hợp để hắn hung hăng đi vào nơi sâu nhất. Nhưng Tần Nghiêu Huyền không nhúc nhích, nhìn chằm chằm vào miệng huyết đã căng ra cực hạn, không ngừng run rẩy chảy nước, nuốt cơn th*t và chứa tinh dịch của hắn.

“Không nói sao?”

Bỗng nhiên rút ra bên ngoài, quy đầu còn kẹt lại cửa huyết xinh xắn, Đào Hoa vừa đau vừa thoải mái, than thở nói: “Ta đương nhiên không theo, trái phải của chàng cũng là của ta, ta tội gì học những thứ vớ vẩn lãng phí thời gian đó?”

“Vậy mà lòng Hoa nhi đối với trẫm như vậy đây.”

Tần Nghiêu Huyền cong khốe môi, cúi người hôn môi tiểu cô nương

của hắn, dương v*ť thô to tiến vào trong cơ thể nàng, tại tử cung thúc mạnh một cái, “Quả nhiên sủng nàng nên nàng hư rồi, giả bộ cũng không chịu làm, không sợ trẫm nữa hả?”

“Còn không phải tại chàng...”

Hai chân cuốn lên eo hắn, hai vú trước ngực lay động tới nổi tràn ra sữa, tiếng nói Đào Hoa đứt quãng, trong mắt là hơi nước mờ mờ: “Rõ ràng ngày nào chàng cũng ăn ta.”

“Hôm nay là đêm thất tịch, Hoa nhi còn không tình nguyện sao?”

Nghe nàng gần xa oán trách, tâm tình Tần Nghiêu Huyền lại vui vẻ

Hắn thích Đào Hoa không sợ hắn, cũng thích đôi mắt ngập nước của nàng lên án hắn vô độ, cầu hắn muốn nàng.

Đã mấy năm rồi hắn còn thấy không đủ, mãi mãi không đủ.

“Đêm qua trẫm xuất cung, nàng muốn lười biếng sao? Hả?” Ôm lấy Đào Hoa, bao nhiêu năm nuôi dưỡng vậy mà tiểu cô nương vẫn nhẹ như vậy, hai chân treo ở khuỷu tay hắn, hoa huy*ť không che giấu nuốt cơn th*ť vào, nàng bật ra tiếng rên rỉ say lòng người.

Tần Nghiêu Huyền tăng nhanh lực đạo và tốc độ, tiếng nước phốc xuy làm Đào Hoa liên tục cao trào, d*ťm thủy nhuộm phía dưới ướt đầm, “Đêm thất tịch còn muốn trốn tránh sao? Hoa nhi thật sự là nằm mơ rồi.”

“Hoa nhi không có...”

Ở tư thế này nàng cảm thấy khó xử vô cùng, trong huyết trường đau, rất mất cảm, mị thịt đỏ tươi bị cơn th*ť bật mở ra vào, Đào Hoa thoải mái tới phát run.

Nàng đứt quãng hỏi: “Chỉ cần ngừng một lát... Là tốt rồi...”

Tần Nghiêu Huyền đổi tư thế, tách hai chân non mịn của nàng ra, mân mê bờ mông nhỏ sau đó vỗ mạnh một cái rồi thúc mạnh vào.

Động thân đi vào, vô cùng kịch liệt, Đào Hoa cơ hồ cầu xin, hai vú bị

dán lên bàn đá lạnh buốt càng kích thích. Toàn thân động tình ửng hồng, dịch thể giàn giụa, tóc tai lộn xộn không còn bộ dạng kiêu ngạo như trước.

“Hoa nhi muốn ta làm nàng bao nhiêu mới đủ?”

Tại lúc nàng sắp cao triều, Tần Nghiêu bỗng nhiên hít sâu một hơi, mặc cho đục vụng giày vò hai người, ôm nửa người nàng lên hôn môi hôn cổ, “Hôm nay là thất tịch, đừng dập tắt hứng thú của trẫm.”

Vì sao ngày nào chàng cũng hứng thú a???

Cái ý nghĩ này chỉ trong nháy mắt, Đào Hoa thành thật vô cùng: “Muốn Nghiêu Huyền... Muốn nha... Nhiều hơn một chút... Ta muốn cả đời đều nhiều.”

Tiếng nói bị nụ hôn chặn lại, dưới thân bị đại lực va chạm cả trăm lần có thừa, tinh dịch bị rót vào, nàng còn chưa kịp nghỉ ngơi đã bị Tần Nghiêu Huyền ôm lấy đặt lên đầu gối.

“Ta mệt quá.” Đào Hoa ủy khuất lè lưỡi liếm lồng ngực hắn, “Ta muốn nghỉ ngơi.”

Tần Nghiêu Huyền gật đầu đáp ứng, “Vậy nàng cứ nghỉ ngơi đi.”

“ ... ”

Đào Hoa cảm thấy nếu thất tịch cứ như vậy đi qua.

Cũng không khác gì ngày thường.

Chỉ là thêm một chiếc khăn uyên ương, Tần Nghiêu Huyền nói một câu trẫm không cần cả đời, chỉ cần Hoa nhi.

Đào Hoa mơ màng nghĩ, Tần Nghiêu Huyền nói, nàng nói, căn bản chính là cùng một chuyện nha.

Hữu nghị nhắc nhở, phiên ngoại này không liên quan tới chính văn.
Phiên ngoại nam chính quý súc, hai người tình cảm không sâu sắc.

Có lẽ hơi mạn nên cẩn thận khi đọc.

“Ma Chủ, Tiên Giới đưa người tới.”

Mọi người quỳ trên mặt đất, cung kính dập đầu bầm báo. Chỉ thấy nam nhân trên vương tọa nhắm mắt, ném bỏ hai chữ: “Chém đi.”

“Chuyện này...” Có người mạo hiểm góp lời: “Là thượng phẩm, không bằng Ma Chủ nên nhìn qua, lát nữa chém... cũng không muộn.”

“Được.”

Ma Chủ sảng khoái gật đầu, đột nhiên đứng dậy, lột vải trắng phủ lồng giam nói: “Dám vãn lại lời ta, người theo bọn hắc chết đi.”

Mọi người ở đây thương tiếc cho tâm phúc vừa lên tiếng, tất cả chờ đợi chiêu thức tàn nhẫn của Ma Chủ, nhưng trong đại sảnh lại hoàn toàn yên tĩnh.

Lột bỏ vải trắng, chỉ có tiếng một nữ hài mềm mại khóc lóc.

Tàn Nghiêu Huyền hừ lạnh, cảm thán Tiên Giới thật sự ngày càng yếu đuối. Đưa vài ba mỹ nhân tới đây còn chưa tính, giờ ngay cả tiên tử cũng đưa xuống đây.

Mà tiên tử này, quả thật không uổng phí tâm sức của Tiên Giới, thân thể phấn nộn co lại một góc vô cùng tức cười.

“Hoa đào tiên?”

Nhắc cảm nàng lên, một đôi mắt ướt át buồn bã ngược lên nhìn hắc, gương mặt tinh xảo, trên thân thể trắng nõn thoang thoảng

hương đào. Linh vật này e rằng mới chỉ thành tiên vài ngày? Sợ là ngay cả tiên pháp cũng chưa có học qua đã bị đưa xuống đây nịnh nọt hấn rồi.

“Đừng... Đừng chạm vào ta...” Miệng nhỏ ấp úng nói một câu, hiển nhiên là nàng sợ vô cùng, “Thả ta ra, ta phải về nhà...”

Mọi người cười vang khiến nàng sợ tới mức co rúm lại, bị ai rơi nước mắt, Tần Nghiêu Huyền cảm thấy bức dọc trong lòng.

“Ta không thả ngươi quay về Tiên Giới thì ngươi phải làm thế nào đây hả?” Cách song chắn lồng giam, Tần Nghiêu Huyền nắm gương mặt nhỏ nhắn của nàng, rõ ràng không có dùng sức mà nàng càng khóc dữ dội hơn, “Ngươi cho rằng ngươi có tư cách đưa ra yêu cầu sao?”

Dù là người đứng đầu Tiên Giới đến đây cũng không dám nói chuyện như thế với hấn.

“Không, ta không nên nhìn ngươi. Ngươi là Ma Chủ.” Nàng nắm chặt mắt, không nhìn tới hấn, “Ngươi là đọa tiên, ngươi đừng chạm vào ta!”

Mọi người lúc này không lên tiếng nữa, thậm chí có người che kín mắt.

Dám ở trước mặt Ma Chủ nói hai chữ này, không ai có thể chết thống khoái. Nhưng lúc này, Tần Nghiêu Huyền lại cười.

Hiếm khi hấn nổi giận.

“Ta càng muốn ngươi nhìn ta. Hơn nữa, chỉ có thể nhìn một mình ta.”

Hấn giận quá hóa cười, trực tiếp mở lồng giam, ôm nữ hài không mảnh vải ném vào tấm cung của mình. Ngón giữa hấn động một chút, một mảnh dây xích lạnh lẽo bám vào mặt tường, kéo nha đầu hoa đào tiên không biết trời cao đất dày trên tường không cách nào nhúc nhích.

Truyện được edit và đăng tại web [lustaveland](http://lustaveland.com). Nếu bạn đọc ở trang

khác chứng tỏ đó là trang copy. Mong bạn sẽ vào đọc ở trang chính chủ để ủng hộ nhóm để nhóm có động lực nhanh chóng hoàn thiện hơn nhé.

“Người xem, ở đây chỉ có ta.”

Tần Nghiêu Huyền đi tới bên người nàng, ánh mắt càn rỡ lại sáng rực đánh giá thân thể động lòng người của nàng. Quả nhiên là cực phẩm, khuôn mặt thanh lệ, cần cổ nhỏ dài, hân là khi cắt lấy máu sẽ rất đẹp. Mái tóc đen xõa xuống, cánh môi nàng tựa như cánh hoa nhỏ nhắn phát ra âm thanh đáng thương.

“Không mở mắt nhìn ta, người sẽ phải mất ít thịt trên người đấy.”

Tần Nghiêu Huyền khóa xiềng xích chặt hơn chút nữa, kéo thân thể hoa đào tiên tới bên miệng, nâng bầu ngực trắng tuyết lên như hai con thỏ nhỏ lên. Nhũ hoa màu hồng phấn, vô cùng non nớt ngon miệng.

Hắn há mồm cắn xuống, ngậm cả quầng vú, tiểu cô nương lập tức hét lên vằn vẹo trốn tránh.

Một giọt máu theo đầu v* nàng chảy ra, dính trên cánh môi hắn. Máu tanh lại quyến rũ người.

“Người xem, người chỉ có thể nhìn ta.”

Đặt cây hương trầm cầm máu vào miệng nàng, dùng sức cắn nát cái lưỡi hồng nộn. Hắn như một con dã thú hung ác, thô bạo cuồng dã, nuốt chửng nước bọt và tiếng rên rỉ của nàng, mỗi nơi hắn chạm qua là cảnh tượng hoang tàn, ngổn ngang và đau đớn.

“Tiên thì sao chứ, bất quá chỉ có vậy.”

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng của nàng, ngón tay Tần Nghiêu Huyền đi tới giữa hai chân nàng, nhẹ nhàng vẽ một cái, tiếng nước dập dính vang lên.

Hắn chạm vào lỗ nhỏ kia, ngón chân hoa đào tiên chợt căng ra.

Thật sự quá chặt, tầng tầng lớp lớp thịt cắn ngón tay hắn tới phát

đau. Khi quyết đấu bị thương hấn cũng không đau tới vậy, Tần Nghiêu Huyền bỗng nhiên lên cơn nghiện, nhìn chăm chăm nơi bị ngón tay cắm vào.

“Chỗ này sao?”

Sờ tới chỗ thịt mềm mại, hấn dùng lực đâm một cái, tiếng rên rỉ của tiểu cô nương hóa thành tiếng thét mãnh liệt.

Tiếng nước quyền rũ hòa với tiếng thét chói tai của nàng, còn có tiếng xiềng xích khi nàng giãy giụa, đợi cho Tần Nghiêu Huyền dừng lại, trên người hấn đã dính đầy dịch thể óng ánh.

“Ném thử đi?”

Nàng cũng không lên tiếng được nữa, dù ngón tay dính d*nh thủy của chính mình cũng không thể khước từ, buộc phải liếm và nuốt xuống.

“Ngoan lắm.”

Tần Nghiêu Huyền thích nàng duỗi lưỡi ra liếm láp, lại dùng mười ngón thăm dịch thể dưới thân nàng, đợi cho nàng liếm sạch mười ngón, mới xoa đầu nàng hỏi: “Khát không?”

“Khát.” Bị sỉ nhục lâu như vậy, đột nhiên được hấn đối xử ôn nhu nếu không phải nước mắt đã khô cạn, nàng thật muốn rơi nước mắt.

Bị hấn chọc cho cao triều vô số lần, giọng nói của nàng đã khàn khàn vô cùng đáng thương. Tần Nghiêu Huyền không có giày vò nàng thêm mà đổi tư thế, trói tay nàng ra sau lưng, bắt nàng quỳ trước người hấn.

Hấn cởi bỏ y phục, dưới bụng rắn chắc một mảnh màu đen, dương v*nh đứng thẳng bật ra dọa nàng.

“Không phải nói khát sao? Hấn giữ miệng nhỏ nàng, ép nó mở ra, quy đầu cọ cọ trên cánh môi mềm mại, giọng nói ôn nhu giống như đang dỗ dành: “Hút ra, ta cho người uống.”

“Không muốn...”

“Hả?”

Bốp, một cái tát rơi trên mặt, khóe miệng hấn nở nụ cười thản nhiên, “Người vừa mới nói gì?”

Khóe miệng tiểu cô nương tràn máu, cánh môi không ngừng run rẩy nhưng thế nào cũng không ngậm miệng lại được, đành phải há mồm ngậm lấy côn th*т kia.

Thật sự quá thô, nàng vừa ngậm vào khóe miệng đã muốn rách ra. Nàng ô ô khóc, đầu lưỡi khó khăn động, đôi mắt ngập nước ẩm ướt lại như cố ý quyến rũ người.

Tần Nghiêu Huyền đè gáy nàng, dùng lực đưa đẩy, không cho tự tuyệt: “Ngoan, ngậm hết vào đi.”

Hắn phát ra tiếng than nhẹ sáng khoái, cảm nhận cái miệng nhỏ đang phải căng ra chứa bản thân, lưỡi mềm mại xẹt qua, khoang miệng ẩm áp bị hấn nhồi vào, sau đó là cổ họng nho nhỏ. Chọc mở thực quản của nàng, nàng cố gắng giãy giụa nhưng chỉ là tốn công vô ích.

Hàm răng nho nhỏ của nàng chạm vào côn th*т làm hắn hơi đau nhưng càng làm cho dục vọng nhiều năm của hắn bùng nổ.

“Ô ô... Ô ô...”

Hắn ra vào càng kịch liệt, tiếng rên rỉ của nàng ngày càng nhỏ, cổ tinh dịch trắng đục xuất trong miệng nhỏ của nàng. Khóe miệng nàng bị rách tràn ra tơ máu, thuận theo cằm nhỏ giọt trên mặt đất.

“Không chơi nữa à?”

Nâng đầu nàng lên, hắn phát hiện đôi mắt đắm sương mù đã khép lại, nàng rơi vào hôn mê rồi.

“Chậc.”

Tần Nghiêu Huyền bất mãn hừ một tiếng. Nàng quá nhỏ, chỉ mới hóa thành hình người, gọi là hoa đào tiên nhưng ngay cả tự chữa trị

cũng không biết.

Bất quá cũng tốt. Tiên tử mà lại có thân thể trần tục như vậy, giống như phàm nhân gặp chút đau đớn là khóc, tâm tư ghi hết trên mặt, nàng có thể nào cũng không trốn thoát khỏi lòng bàn tay hắn.

Truyện được edit và đăng tại web [lustaveland](#). Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang copy. Mong bạn sẽ vào đọc ở trang chính chủ để ủng hộ nhóm để nhóm có động lực nhanh chóng hoàn thiện bộ hơn nhé.

“Đào Hoa.”

Hắn lấy cho nàng một cái tên, hôn nhẹ trán nàng, “Người có thích không?”

Nàng không nói lời nào.

“Nói thích, ta cho người uống nước.”

Nàng khó khăn gật gật.

Nửa chén trà nhỏ bụng tới, sau khi cho nàng uống nửa chén trà, Tàn Nghiêu Huyền bỗng tránh đi, nàng đưa tay ra nhưng tứ chi bị khóa chặt không với tới được.

Cổ tay hắn khẽ động, số nước trà dư lại xối lên gương mặt nàng.

“Uống ngon không?” Tiếng cười của hắn đặc biệt trong trẻo, “Ngọt hay không?”

Đào Hoa mím môi không thè lưỡi liếm nước trà trên mặt, gật gật, “Ngọt.”

“Ngoan lắm.”

Thò tay vuốt ve gương mặt sưng đỏ của nàng, Tàn Nghiêu Huyền bỗng dùng sức, thấy nàng bị đau hắn lại cảm thấy vô cùng sung sướng, “Ngủ ngon.”

Đào Hoa còn chưa kịp phản ứng, khóa sắt đột nhiên dâng cao, tứ

chi nàng bị mở rộng trong không trung.

Hạ thân bị Tần Nghiêu Huyền nhìn không sót một thứ gì, nàng hận tới nghiến răng nhưng lại bị một roi hung hăng quất vào mông.

“Đau!” Nàng ủy khuất khóc, “Đào Hoa buồn ngủ.”

“Người muốn ngủ bao lâu?” Hắn cầm cây roi treo trên tường, dường như đang nói một chuyện gì đó bình thường: “Ngủ một canh giờ mười roi, người muốn ngủ bao lâu?”

Không biết có phải bị giày vò quá tàn nhẫn rồi hay không mà bao ngày trôi qua thân thể đào hoa tiên không có phát triển gì.

Vết roi trên da thịt trắng nõn tràn ra huyết hoa, cho dù lúc nàng ngủ máu cũng theo hô hấp chảy xuống, thời gian dần qua, từng giọt từng giọt nhỏ trên nền gạch phát ra tiếng vang thanh thúy. Từng giọt máu nở rộ làm cho lòng người thương xót, cổ họng hần cũng thất lại.

Ma Chủ ít khi nghỉ ngơi, thường ngày đóng cửa không tiếp khách, dành thời gian tu luyện nhưng giờ cả ngày chỉ ngồi vuốt ve thân thể hoa đào tiên xinh đẹp.

Tay hần trượt theo vết roi sắp khép lại, thịt non màu hồng nhạt tựa như cánh hoa đào, móng tay hần rạch một đường, máu tươi chói mắt lại trào ra. Thân thể nữ hài run rẩy, mở to mắt sững sờ nhìn hần.

Đã nhiều ngày trôi qua, nàng đã không còn sự kinh hoàng và bướng bỉnh ban đầu, chỉ còn lại khó hiểu và ủy khuất. Ngay cả phần hận cũng không dám có.

Hần đưa tay chạm lên cánh môi khô khốc của nàng, giọng nói dịu dàng kỳ quái.

“Tĩnh rồi sao?”

“Ừ.”

Trong miệng có mùi tanh chất nhưng thật sự quá khát, Đào Hoa lè lưỡi liếm ngón giữa dính máu tươi, thậm chí liếm cả trong khe móng tay của hần.

Cái lưỡi hồng nhạt liếm láp làm hần có chút ngứa ngáy. Ngón tay Tần Nghiêu Huyền hơi cong lên rồi lại lập tức không biết xấu hổ quần lay lưỡi nàng, cho tới khi cả ngón tay ướt át óng ánh mới rút ra.

Truyện được edit và đăng tại web [lustaveland](http://lustaveland.com). Nếu bạn đọc ở trang

khác chứng tỏ đó là trang copy. Mong bạn sẽ vào đọc ở trang chính chủ để ủng hộ nhóm để nhóm có động lực nhanh chóng hoàn thiện hơn nhé.

“Người thật vô tình.” Hắc hừ lạnh, ngón tay dùng sức đâm vào răng nài, “Hết khát rồi bèn nhả ra?”

“A...”

Hai ngón tay quấy miệng nài tới long trời lở đất, còn cố ý kìm cuống họng, nước mắt nài không kìm được chảy ra, hắc giầy vò nài tới nổi nài bị sặc nước miếng.

Đốt ngón tay hắc thon dài, ngậm một hồi lâu nài có cảm giác tê dại kỳ quái. Ngón giữa của hắc có mùi vị thanh đạm, nói hắc giống người trong Ma giới thì thà nói hắc có mùi vị thanh nhã của tiên giới thì giống hơn.

Tiếng nói bị kìm hãm, Đào Hoa cảm giác hắc chỉnh lại độ cao xiềng xích, hai chân nài mở ra hình chữ nhất, cảm giác bị cấm vào vô cùng đau đớn. Trong huyết vừa chướng vừa đau nhưng hắc vẫn chậm rãi ma sát, sau khi tiến vào nơi sâu nhất thì vuốt ve vết roi trên bụng nài.

Ngón tay tận lực phác họa hình dạng côn th*т nhô lên sau lớp da bụng, hắc một bên cười một bên hỏi: “Đây là đâu?”

“Bụng.” Đào Hoa thành thật trả lời, nhưng hắc hung hăng thúc vào, tiếng nước giao hòa với tiếng da thịt va chạm, đau đớn truyền lên xương sống, nài ngẩng cao đầu mới có thể chống lại khoái cảm. Đôi mắt mờ hơi nước mở to, ỷ khuất vô cùng nhìn hắc, “Không đúng sao?”

“Là đâm huyết của người, đồ ngốc.” Hắc vừa nói vừa chậm rãi đóng đũa phần hông, hỏi, “Bên trong là cái gì?”

Còn có thể là cái gì? Đương nhiên là cái kia của hắc, thứ lòng tham không đáy, không biết tiết chế, còn không ngừng làm nài tưng quẫn, bức ép nài.

“Sai rồi.”

Tần Nghiêu Huyền hung hăng bấm âm hạch sung huyết của nàng, trừng phạt nàng, “Còn có d*m thủy của người.”

“Ồ ô.” Đào Hoa đạp chân tỏ ý không muốn nghe nữa, hai mắt nhắm lại, bộ dạng vô cùng thống khổ.

“Rõ ràng thoải mái đến nỗi một mực cắn ta.” Thò tay giữ cổ nàng, hấn gia tăng lực đạo, ra lệnh: “Kêu ra.”

Nhưng Đào Hoa chỉ bật ra tiếng rên rỉ và tiếng nước dâm mỹ dưới thân, trừ lúc cao trào thanh âm của nàng mới rõ ràng hơn một chút.

“Trưởng... Trưởng quá...”

Bụng dưới bị rót đầy tinh dịch, cơn th*t thô to như mọc rễ trong người nàng, lấp kín bên trong không cho chảy ra, dịch trắng dính trên hai cánh hoa đỏ tươi ngày càng nhiều. Bàn tay Tần Nghiêu Huyền kìm bụng dưới, thuận theo lực đạo ra vào, hành lang mềm mại bị tấn công cả trong lẫn ngoài, không khổng chế nổi mà co rút phun trào.

Bẹn đùi phát run, đợi lúc hấn thỏa mãn rút ra, từng cổ tinh dịch và d*m thủy thi nhau nở rộ trên mặt đất, vô cùng bẩn.

“Ta mệt quá.”

Nàng dùng chút sức lực cuối cùng khẽ động xiềng xích, “Giường.”

Tần Nghiêu Huyền chỉnh đốn trường bào, cự tuyệt: “Bẩn.”

Đào Hoa đã quen với tính cách này của Ma Chủ, ủy khuất trừng mắt nhìn hấn, cuối cùng thò tay với ghế dựa trong phòng, “Ta mệt quá.”

Theo lý Ma Chủ không nên quan tâm loại chuyện này, hoa đào tiên này đưa xuống đây là để nịnh nọt hấn, hấn chơi chán rồi trực tiếp giết chết là được. Nhưng lúc này trên thân thể nhỏ bé của nàng toàn vết thương, bị treo trong không trung toàn, ngực nhỏ và nhũ hoa cũng thâm vô cùng.

Tần Nghiêu Huyền bỗng nhiên muốn rộng rãi với nàng một chút, cho

nàng thoải mái hơn.

Ít nhất không tới mức kêu khàn khàn như vậy, náo loạn quấy rối hẳn.

“Ta đồng ý.”

Ngón giữa khẽ động, thu hồi xiềng xích, nàng rơi xuống mặt đất kéo theo một chuỗi máu. Cũng may nàng đã đổ máu nhiều, không quan tâm tới nữa, mặc máu trào ra leo lên ghế dài.

Trên thành ghế có khắc chìm nổi, Đào Hoa thử nằm xuống, nhưng trên lưng toàn là vết thương, trên mông cũng không có một khối thịt lành lặn. Nàng nằm sấp thì ngực đau dữ dội, cuối cùng phải hi sinh mông, hai chân không khép lại được, hoa huyết bị giày vò quá độ lộ ra bên ngoài, vừa lạnh rét vừa đau xót.

Truyện được edit và đăng tại web lustaveland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang copy. Mong bạn sẽ vào đọc ở trang chính chủ để ủng hộ nhóm để nhóm có động lực nhanh chóng hoàn thiện bộ hơn nhé.

“Khóc cái gì?”

Tần Nghiêu Huyền dựa vào một góc ghế dài, nghịch mái tóc mấy năm qua nàng chưa từng cắt bỏ.

“Đau.” Nàng ôm đầu gối nức nở nghẹn ngào, “Người khi dễ ta.”

Ma Chủ khó có khi vui vẻ mà cười một tiếng, dùng sức túm mái tóc dài kéo xuống. Chỉ thấy Đào Hoa oán hận mím môi, bặm da đầu không nhìn hẳn, chôn đầu trong gối khóc.

“Nước mắt uống ngon lắm sao?”

Hắn cầm chén trà lên thổi nguội, đặt bên môi hỏi.

“Mặn.” Nghe được mùi trà thơm nức, ánh mắt Đào Hoa thành thật dính vào hắn, cố dùng tay với chén trà. Nhưng môi mỏng của Tần Nghiêu Huyền lại cong lên, một hơi uống cạn, cổ họng hắn nhúc nhích, chén trà bạch ngọc vỡ thành bột mịn.

Quả nhiên không cho nàng uống.

Mấy năm qua Đào Hoa luôn hận vì sao bản thân lại là tiên mà không phải là phàm nhân bình thường, dù là chết đói chết khát hay đau đớn mà chết, cũng không phải ở bên cạnh hắn, mặc hắn giày vò.

“Đến đây.”

Tần Nghiêu Huyền chỉ đôi môi ướt át của mình, giọng nói trầm thấp, “Uống đi.”

Không nghe lời hắn tuyệt đối sẽ chết thảm. Đối với ác ý của Tần Nghiêu Huyền, mấy năm nay Đào Hoa coi như có kinh nghiệm, so với việc uống tinh dịch hoặc máu tươi hoặc nước mắt, thậm chí là dịch thể của bản thân, nước trà coi như là thứ bình thường nhất rồi.

Nàng dịch chuyển người qua một chút, hai tay vịn cổ hắn, nhẹ nhàng cọ môi lên môi hắn.

Vốn là hôn môi nhưng Đào Hoa sẽ không chủ động, cũng không dám vươn lưỡi vào miệng Ma Chủ làm mấy thứ gì đó. Chỉ là nhẹ nhàng cắn môi hắn, liếm liếm mấy cái, cuối cùng không biết là bản thân thè lưỡi ra liếm nước trà hay chảy nước miếng nhiều, nàng cảm thấy đỡ khát.

“Đói.”

Đào Hoa dựa đầu trong lồng ngực hắn, ôm eo hắn, nàng ở trong tư thế người không cho ta, ta sẽ chán ghét người, “Muốn ăn cơm.”

“Vừa rồi ta cho người ăn rồi.”

Vì sao có thể ngu xuẩn như vậy. Tần Nghiêu Huyền ghét nhất người khác gần gũi mình, hắn lạnh lùng híp mắt, nhưng nàng run rẩy trong ngực hắn không để ý tới sát ý, ngược lại ôm chặt hắn hơn một chút, lẩm bẩm: “Ta đói, cơm, cơm cơm, ăn cơm.”

Truyện được edit và đăng tại web [lustaveland](http://lustaveland.com). Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang copy. Mong bạn sẽ vào đọc ở trang chính chủ để ủng hộ nhóm để nhóm có động lực nhanh chóng hoàn thiện

bộ hơn nhé.

Có thần tiên ăn cơm sao? Hơn nữa nơi này là Ma giới, lấy đâu ra cơm cho nàng?

Tần Nghiêu Huyền bỗng nhiên nổi lên lòng chơi đùa, truyền lệnh cho người hầu. Không bao lâu, một chén máu tươi nồng đậm linh khí được đưa tới trước mặt Đào Hoa.

“Thích sao?” Ma Chủ cầm lấy lông vũ đệm dưới dưới chén, lông chim trắng nõn dính đầy máu, chạm lên đôi môi trắng bệch của Đào Hoa, “Máu tươi của Hạc tiên, mùi vị ngon không?”

Tiên giới vẫn không ngừng cống tiên linh đồng xuống Ma giới cho Ma Chủ.

Toàn bộ Ma giới cho rằng Ma Chủ làm vậy bởi vì muốn thị uy, thậm chí là chơi đùa. Nhưng hôm nay Ma giới đã quá lớn, muốn tiêu diệt Tiên giới là chuyện dễ dàng, sở dĩ lưu lại chính là dùng để chơi đùa. Nhìn những thượng thần cao cao tại thượng đồng loạt khúm núm, không chỉ là ma, yêu quái, quỷ yểm cũng hưởng thụ vô cùng.

Nhưng hết lần này tới lần khác, Ma Chủ ngấm ngầm đồng ý thái độ cầu xin tha thứ này của Tiên giới. Thậm chí còn ngẫu nhiên hỏi, lần này còn có tiên linh đồng đưa xuống không.

Bọn hắn chỉ thấy những thi thể trong tình trạng thê thảm, lại không thấy những linh lính khị Ma Chủ thu thập nổi dậy.

“Ăn đi.”

Tần Nghiêu Huyền tìm được thú vui mới, đó là cho Đào Hoa ăn cơm.

Những thứ này là máu tiên linh đồng giống như nàng bị hắn rút ra sau đó cho vào lò thiêu rèn trở thành linh khí tinh thuần, những thứ này ở trong Ma giới tản ra mùi vị làm cho người ta chán ghét. Nàng chỉ có thể tức giận trừng mắt nhìn hắn, gương mặt gầy gò nhìn qua đáng thương vô cùng.

“Ăn đi.”

Tần Nghiêu Huyền cười với nàng, bóp chặt cằm nàng, “Hoa nhi cũng biết, chén máu tươi này có bao nhiêu linh khí? Nếu như nàng nghịch ngợm làm đổ, ta sẽ càng giết nhiều tiên hơn nữa, sau đó mang máu tới đây dứt cho nàng, Hoa nhi muốn như thế sao?”

Nàng yên lặng nuốt xuống chén máu tươi hòa nước mắt này.

Nàng uống càng nhiều, tiên chết càng nhiều. Nhưng nàng không uống, tiên chết cũng không ít hơn.

Ngày hôm đó, Tần Nghiêu Huyền ôm vòng eo Đào Hoa, nhẹ nhàng xoa nắn xem trên người nàng có bao nhiêu lạng thịt, nhìn tiên linh đồng bị cắt yết hầu lấy máu tươi cười khế, “Có phải rất cảm động hay không?”

Đào Hoa không cảm động một chút nào, thậm chí rất sợ hãi, nàng nhìn thấy tiên tử một thân trắng thuần giương đôi mắt giận dữ oán hận nhìn chăm chăm vào nàng.

Không phải nhìn chăm chăm Ma Chủ, mà là nhìn chăm chăm vào nàng, hoa đào tiên.

Ta không phải phản đồ, ta bị ép buộc — tiếng nói không bật ra được, ngực bị hung hăng nhéo một cái, Đào Hoa bị đau rên rỉ một tiếng, không ngừng lắc đầu: “Đừng như vậy.”

“Muốn ở đây sao?”

Tần Nghiêu Huyền bị bộ dạng chán kinh của nàng chọc cười, bàn tay cởi lụa trắng mỏng manh trên người nàng ra, lộ ra một mảng da thịt trắng nõn trơn mềm, còn có mấy vết roi rướm máu chưa khép lại.

Đào Hoa sợ đau, không dám động nhưng tay hấn lại càng lúc càng càn rỡ. Ngón giữa chầm lên đầu v* hồng nhạt non nớt, lướt nhẹ làm nàng nổi da gà nhưng hấn vẫn cố ý vuốt ve, lúc nhẹ lúc nặng, cho tới khi hai hạt nhũ hoa dựng thẳng nở rộ màu hồng nhuận phơn phớt, bàn tay có thể bóp mạnh, Tần Nghiêu Huyền mới ngẩng đầu nhìn nàng.

Gắt gao cắn môi, đôi mắt xinh đẹp tràn ngập nước mắt, giọt lệ mang theo ý xuân và e sợ chảy xuống. Rơi vào bộ ngực lồ lộ của nàng, tựa như nước dính trên hoa quả, hấn không khỏi cúi người xuống cắn một cái.

“Đừng...”

“Đừng sợ.” Hấn ngẩng đầu lên từ trước ngực nàng, khuôn mặt tuấn dật ma mị, hàm răng trắng tinh cắn lên đầu v*, “Người chết rồi.”

Lúc này Đào Hoa mới phát hiện ra tiên linh đồng kia đã sớm chảy khô máu mà chết, ánh mắt không có thần thái.

Nàng rớt cuộc lớn tiếng khóc, Ma Chủ bèn cho người lôi cổ thi thể kia đi thiêu thành cho, thấy nàng sợ hãi, lập tức ôm lấy người qua một bên. Quần áo tán loạn dưới đất, thân thể bé nhỏ không ngừng run rẩy vì ghen ngào khóc, rồi lại bởi vì hấn cưỡng ép tiến vào mà căng thẳng.

Truyện được edit và đăng tại web [lustaveland](http://lustaveland.com). Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang copy. Mong bạn sẽ vào đọc ở trang chính chủ để ủng hộ nhóm để nhóm có động lực nhanh chóng hoàn thiện bộ hơn nhé.

“Đừng cần nhanh như vậy.” Tần Nghiêu Huyền lè lưỡi liếm vành tai nàng, cho tới khi nơi đó đỏ ửng lên mới hôn xuống cổ nàng, “Ta không khổng chế được, người cũng sẽ đau đấy.”

“Tại sao phải ở đây...”

Ma Chủ không rảnh cùng nàng cò kè mặc cả ngay lúc này, động tác bên hông ngày càng mãnh liệt, tiếng da thịt và dịch thể vang lên khi ra vào cũng vang lên, từng cổ từng cổ dịch thể trào ra bên ngoài. Nàng khó nhịn rên rỉ, hai mắt ướt át nhắm chặt lại.

“Làm sao thế?”

Hắn cảm thấy thỏa mãn ôm lấy nàng, từ trên giường đi xuống, “Không thích người chết?”

“Ta thích sống.”

Đào Hoa cảm thấy một câu của hắn hai ý nghĩa. Bởi vậy lời ra miệng nàng cũng không biết nói thế nào, dưới thân không tự chủ co rút. Bị mị thịt cắn mút rất thoải mái nên tâm tình Ma Chủ cũng vui vẻ, đáp ứng nàng, “Vậy cho người sống.”

Nhưng tuyệt đối không được nghĩ tới chuyện linh tinh gì khác.

Trong đại điện đầy yêu ma, thậm chí còn có khách khứa từ Tiên giới, tất cả hết sức xoa hoa hưởng lạc. Bông hoa quý nghìn năm

mới nở một lần bị xé tung, cánh hoa bay lả tả tựa như những bông tuyết nhảy múa, mỹ cơ xoay vòng lộ eo nhỏ, khoe mắt và đuôi lông mày đều lộ mị ý.

Rượu ngon, mỹ cơ đẹp như vẽ, tiếng cười vui vẻ vang lên khắp nơi, tiếng xác thịt không che đậy, Ma giới đã bắt đầu một trận trọng lễ long trọng.

Đào Hoa đối với những thứ này cảm thấy dâm loạn quá mức, ngay cả những tiên nhân tâm chí bản ổn cũng gia nhập, trong lúc nhất thời âm thanh dâm đãng, ngọc thể ngang dọc, nàng sợ hãi ôm lấy bả vai Ma Chủ.

“Sao thế?”

Ma Chủ ngồi trên vương vị nhận anh đào tiểu mỹ nhân đưa tới, đặt trên môi Đào Hoa, ép ra nước quả đỏ tươi, “Xấu hổ sao? Cũng không phải chưa từng làm qua.”

“Ta sợ hãi.” Đào Hoa nói nhỏ cực kỳ, “Sợ... Sợ cùng bọn họ giống nhau.”

“Vậy đừng nhìn.”

Lông mày Tần Nghiêu Huyền nhắc lên, thò tay che đi ánh mắt Đào Hoa.

Trước mắt nàng là bóng tối dày đặc, âm thanh phóng đãng cũng hầu như không nghe thấy nữa.

Trước mắt hắn là tiên ma hai giới, dâm loạn không chịu nổi, thanh âm phóng đãng làm cho người ta toàn thân mềm nhũn.

Nhìn quang cảnh phía dưới, ngón giữa hắn xẹt qua cổ Đào Hoa, trên da thịt chảy ra một giọt máu như cánh đào xinh đẹp, hương thơm say lòng.

“Ta à...”

Ma Chủ bật cười, cũng không có người chú ý tới hắn. Hắn cúi đầu, môi lưỡi chậm rãi hạ xuống, liếm đi vết máu, hai tay như có như

không ôm lấy thân thể nàng.

Bao năm qua hấn hành sự khinh xa thực lộ (quen việc nên dễ làm), hấn chỉ cần vươn tay có thể sờ tới hai cánh môi mềm mại ướt át phía dưới nàng, tách nó ra, cắm vào và nghe thấy tiếng nước nở của nàng.

Lần này nàng giống như không khóc, ngược lại khuây khỏa thở dài một tiếng, ôm chặt hấn không buông.

“Người thật đáng thương.”

Loại trường hợp này, ở trước mặt người Tiên giới bị Ma Chủ chiếm đoạt thân thể, tuy rằng không có người để ý nhưng nàng vẫn sợ hãi.

Trừ những nữ tiên ma, yêu cơ muốn trèo lên người Ma Chủ, không còn có ai quan tâm.

Khi Đào Hoa tỉnh lại cảm giác trong bụng vô cùng trướng, giống như bị hấn làm cực kỳ lâu, nhưng nàng không nghe không thấy được gì ngoài tiếng nước lép nhép trong cơ thể.

“Ma Chủ...”

“Suyt!”

Ngón tay chống lên môi nàng, bờ môi nhẹ nhàng mở một cái lên khuôn mặt nàng.

Đào Hoa phát hiện tiếng nói của bản thân rất đáng sợ, trên chấu rửa mặt hiện lên một gương mặt tiều tụy. Giống như đã có mấy ngày nàng chưa ăn linh khí, thân thể suy yếu, nhợt nhạt.

Như vậy chết đi cũng tốt. Dù sao toàn bộ Tiên giới cũng biết rồi, Ma giới cũng biết.

“Đói bụng sao?”

Ma Chủ di chuyển ngón tay, nhàn nhạt nhìn nàng.

“Không đói lắm.” Đào Hoa thành thật nói: “Ta sắp chết rồi...”

“Người muốn chết hay muốn sống?”

“Trước khi chết, ta chỉ muốn biết một chuyện.” Đào Hoa cầm chặt tay hắn, giọng nói tiêu tán, “Người vì sao lại là đọa tiên?”

Rõ ràng ở Ma giới, hắn vô cùng khác biệt. Tại Tiên giới, hắn cũng không giống ai.

Giống như một con bò lạc [1], không phải ma không phải tiên, cũng không phải ai cả.

[1] Maverick: Con bò lạc. Ý ở đây là người tài giỏi không theo khuôn phép, phụ thuộc vào ai cả.

Tại sao phải lưu lạc tới nỗi thành đọa tiên, ở nơi chướng khí mù mịt như Ma giới làm Ma Chủ?

“Không phải chuyện gì lớn.” Hắn cười nhẹ nhưng rất điên cuồng, cũng rất khinh thường, “Ta trồng một cây đào, ngày đêm làm bạn, tưới nước bảo vệ. Ta nghĩ ta yêu gốc đào kia. Nhưng thần tiên nào lại yêu cây đào? Tiên giới không cho phép, ta thành đọa tiên.”

Truyện được edit và đăng tại web [lustaveland](http://lustaveland.com). Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang copy. Mong bạn sẽ vào đọc ở trang chính chủ để ủng hộ nhóm để nhóm có động lực nhanh chóng hoàn thiện hơn nhé.

Đào Hoa sững sờ nhìn Tần Nghiêu Huyền, nụ cười của hắn rất cuộc cũng có một tia âm áp.

“Vốn tưởng rằng Ma giới này có mỹ nhân ca múa suốt ngày đêm, so với cây đào kia đẹp hơn rất nhiều, có thể khiến ta quên đi cây đào kia. Nhưng bất quá cũng chỉ như vậy mà thôi.”

Tần Nghiêu Huyền chấm một cái vào trán nàng, “Nếu không phải vì người sao ta có thể ở đây?”

“Vì vậy...”

“Ta thua bởi hoa đào người.” Hắn đứng dậy, đại diện nghiêng ngả

sập xuống, máu tiên ma văng tung tóe, ngay cả mặt trời cũng rơi xuống, vạn vật tối đen.

Ma khí và linh khí quần lấy nhau, hấn nhét vào miệng Đào Hoa, dường như những thứ ở đây không còn nguy hiểm nữa.

“Vì sao ngươi hủy tất cả?”

“Không thú vị nữa, thế thôi.” Hấn nắm tay Đào Hoa, có chút lo lắng không yên, “Nói một chút đi, Hoa nhi thích gì? Ta cho ngươi.”

Không tiên, không ma, trừ hấn ra, chẳng còn gì nữa.

Đào Hoa cảm thấy bản thân không muốn gì cả.

“Ta muốn một giọt nước.” Nàng hôn nhẹ môi hấn, “Ngươi mở lòng ra, có được không?”

Đây là câu chuyện về một vị Ma Chủ hủy diệt trời đất chỉ vì cây hoa đào trong lòng.

Trải qua ngàn vạn chuyện trên thế gian, cuối cùng vẫn chỉ yêu thích đóa hoa đào.

Phiên ngoại tới đây là kết thúc. Cảm ơn các vị yêu thích

Thiên giới lưu truyền một câu nói: “Mười vạn năm trôi qua, xương cốt Ma tộc thành tro, nhân gian biến hóa ngàn vạn hình hài, ngay cả những tiên nhân bất tử đã nhập chốn trời đất cũng không tránh khỏi kiếp nạn, vậy mà Thiên Vân vẫn cầu độc thân [1].”

[1] Một cách nói những người chưa lấy vợ lấy chồng, bằng nghĩa với FA.

Ba chữ cầu độc thân mấy vạn năm nay vẫn chưa từng thay đổi.

Chúng tiên còn nhớ kỹ cảnh tượng lúc đó, có một thiên tiên đạo hạnh cao, trời sinh lại là nữ hài có năng lực hấp thụ linh khí, liều mạng tu luyện mới có thể bước vào Thiên giới, chỉ vì muốn ở trước mặt Thiên Tôn hỏi một câu: “Thiên Tôn, vì sao người vẫn một mình? Làm cầu độc thân lâu đến nỗi đã thành thói quen luôn rồi sao?”

Thiên Tôn hiếm khi ra khỏi Kim Ti Uyển, vốn không hiểu cầu độc thân có ý tứ gì, chỉ thấy chúng tiên cười vang, bèn lật tay đẩy thiên tiên vào súc sinh đạo, không được luân hồi.

“Ai nha, Thiên Tôn, cô bé này cũng có lòng tốt mà!”

Vân tiên cười dịu dàng đi đến bên người Thiên Tôn dâng lên một ly rượu ngon nói: “Thiếu nữ trên đời này ai cũng mong được người chú ý, chẳng lẽ người thật sự không động tâm? Năm đó trong trận chiến Ma tộc, người bị thương đã động dục niệm, tại sao phải cố chấp khổ sở như vậy?”

Có người lập tức hòa vào nói: “Đúng vậy a, mấy vạn năm trôi qua, người cuối cùng cũng đắc đạo, khi nhập đạo quy thiên sẽ suy yếu, tội gì phải cố gắng chống đỡ?”

Chỉ thấy Vân tiên mặc bộ váy vô cùng mỏng, ngực sữa eo nhỏ không che lấp, bàn tay chụp lên thân thể hân, dâng cặp môi đỏ lên.

Đôi mắt gợi sóng thu vừa e sợ vừa chờ mong, còn có mấy phần tư thái bất chấp: “Nghe đồn mấy năm nay cơ thể người đã không còn khỏe, đó là ghen tới tổn thương thân thể, nếu Thiên Tôn không

chê...”

“Không cần.”

Chặn lại bàn tay nàng, con mắt Thiên Tôn vẫn lãnh đạm như trước:
“Cáo từ.”

Nói xong một cơn gió mát đi qua, Thiên Tôn biến mất không còn dấu vết.

Không lưu luyến Vân tiên đã bật khóc.

“Ta đã sớm nói Thiên Tôn không gần nữ sắc, người xem, lại thất bại rồi!” Mấy tiên nữ chạy lên vây lấy nàng an ủi, nhưng Vân tiên không cam lòng cắn răng nói: “Nhưng tai mắt của ta rõ ràng báo lại, nghe được âm thanh lạ ở Kim Ti Uyển, rõ ràng là... Rõ ràng là...”

“Ôi, tỷ tỷ tốt của ta. Kim Ti Uyển làm gì có cái gì! Trừ sau trận chiến năm đó, Thiên Tôn mang về một cành đào tả tơi, cùng lắm chút cát và cát, sao Thiên Tôn có thể làm chuyện đó? Người cũng biết, Thiên Tôn khổ sở tu luyện, cho tới bây giờ không ai có thể bước vào lòng người!”

Truyện được edit và đăng tại web [lustaveland](http://lustaveland.com). Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang copy. Mong bạn sẽ vào đọc ở trang chính chủ để ủng hộ nhóm để nhóm có động lực nhanh chóng hoàn thiện hơn nhé.

“Nhưng âm thanh đó là thật!” Vân tiên bụm gương mặt đỏ bừng nói: “Mấy hôm trước ta đi nghe lén, cách xa cũng cảm nhận được Thiên Tôn động tình! Nếu có thể cùng Thiên Tôn ân ái, ta có thể sớm ngày đắc đạo...”

Chúng tiên ngay thẳng lắc đầu, “Mấy vạn năm rồi cũng không có động tĩnh. Chờ Thiên Tôn, không thể nào!”

Nói là nói như vậy, nhưng đêm tới khi sương mù sa xuống, bên ngoài Kim Ti Uyển xuất hiện những mười mấy bóng người.

Thiên Tôn lạnh mặt tạo kết giới, trong lúc nhất thời khắp nơi rên la, từng vị tiên bị thiên lôi đánh chạy tán loạn.

Sàn sạt...

Từng cánh đào rơi xuống nhưng kỳ lạ là không có gió.

“Cười vui lắm sao?” Thiên Tôn quay đầu lại, thò tay níu một đoạn cành đào, “Đi ra.”

Cây đào cười tới rung bần bật nhưng vẫn không động tĩnh, nụ hoa cũng không mở ra, chỉ yên lặng đứng một chỗ.

Nghiễm nhiên là một loại bộ dạng thuận theo.

“Đi ra, tuy rằng ngươi là yêu, nhưng ta sẽ không hại ngươi.”

Hắn thò tay sờ nụ hoa, trong nhất thời, những bông hoa nở rộ thu cánh lại. Thiên Tôn thở dài: “Ngươi sợ ta sao?”

Cây đào bắt động.

“Đừng sợ.”

Thiên Tôn thò tay vượt cành đào, cây đào rút cuộc cũng có động tĩnh, nhưng là cánh hoa rơi đầy đất, chỉ còn lại cành cây trần trụi.

Mắt thấy nhánh cây cũng có xu thế rơi xuống, hắn vội giơ tay lên cao, tỏ ý sẽ không đụng chạm nữa.

Đợi tới khi mặt trăng lên cao, hắn mới múc một thùng nước suối tới tưới nước cho cây hoa đào. Thật sự có chút khó coi, hắn lại cắt một ngón tay, nhỏ xuống hai giọt máu.

Bầu trời đêm lập tức tràn ra một mảng màu hồng phấn.

“Đi ngủ sớm một chút đi.”

Hắn vỗ tay lên thân cây, nhỏ giọng nói: “Tối nay không cho ngươi nghịch ngợm nữa.”

Cách gốc cây đào không xa, có một phòng nhỏ yên tĩnh, một giường lớn một bàn lớn, Thiên Tôn sau khi bước vào thì khóa kín cửa.

Trong phòng trống trải, chần đệm cũng không có, so với Thiên giới như vậy là quá mức kham khổ.

Hắn nằm xuống nhắm mắt lại, dục niệm hắn cố gắng ruồng bỏ lại bỏ vào trong tâm trí.

Gốc cây đào kia sợ hắn, cũng không phải bởi vì thân phận hắn, cũng không phải bởi vì truyền thuyết về hắn. Hắn biết rõ, năm đó ở bờ sông cạn nước đó, mặc dù nàng chỉ là một gốc đào, chưa tính là yêu, nửa tỉnh nửa mê cũng tận mắt nhìn thấy tình cảnh làm người ta sợ hãi lúc đó.

Toán quân ma giới hắn tiêu diệt không chừa một ai, bầu trời nhuộm màu máu, hài cốt chồng chất so với núi còn cao hơn.

Người Ma giới bất luận nam nữ già trẻ cũng không tránh được lưỡi kiếm của hắn, chim bay cá nhảy hắn cũng không bỏ sót, lá gan khiêu chiến Thiên giới của Ma tộc từ đó tan thành tro bụi.

Tu tiên sợ tâm ma, lúc đó ngàn vạn lời nguyện rửa văng vẳng bên tai hắn, hắn thật sự giết người đến đỏ mắt rồi. Mấy vạn năm chờ đợi không có một tin tức, nghĩ tới chuyện không cách nào nhập đạo quy thiên (hòa mình với trời đất), chẳng bằng dùng chút ít tu vi còn lại lưu lại công lao thành tựu.

Cũng chính là lúc tâm huyết cuối cùng sắp lụi, hắn nhìn thấy một cây đào.

Run rẩy đứng im lặng ở đó, nhuộm máu từ mũi kiếm của hắn, dần dần héo rũ chết đi.

Nếu nói là trời xanh có đức hiếu sinh, cũng chính lúc đó lòng hắn đột nhiên thanh tỉnh trong một cái chớp mắt.

Hắn biết rõ đó là vật của Ma giới, ngàn vạn lần không được đụng vào, nhưng hắn lại bẻ một cành còn sống giấu vào ngực, mang về Thiên giới gieo trồng.

Mấy vạn năm qua hắn nhốt cành đào ngày đó trong Kim Ti Uyển, chờ đợi tới lúc dục niệm sôi trào, một mình sống qua ngày.

Nhưng mấy vạn năm này ngày càng hần càng khó gần nữ sắc.

Có lẽ Vân tiên nói không sai, thay vì hần đau khổ giữ sạch thanh danh, chẳng bằng càn rỡ chơi đùa lấy vui vẻ. Trải qua thời gian dài tu luyện, liệu có bao nhiêu tiên nhân thật sự không nhiễm một hạt bụi nào?

Ma tộc phóng túng, sở trường là mê hoặc, trận chiến năm đó những âm thanh hỉ nộ ái ô đau khổ si giận nơi nào cũng có, vô cùng tàn nhẫn nhưng cũng vô cùng thô tục.

Trời sắp sáng, toàn thân hần ướt đẫm, lửa nóng làm hần muốn nổ tung, hần bắt đầu dĩ cười khổ một tiếng, thuận theo bản năng, trước mắt ngập tràn sương mù, nếu như hần có thể nhìn mắt mình, hần là có thể thấy đôi mắt đã nhuộm một màu đỏ tươi khao khát.

Hai tay chậm rãi chụp lên nam căn thẳng đứng, xoa nắn bên ngoài vài cái, chặt vật bắn ra dịch thể trắng đục.

Thế nhân gọi chuyện này là thủ dâm.

Hần vô luận thế nào cũng không ngờ được, bản thân không thể không làm chuyện này.

Hần không thể rũ bỏ hoàn toàn tâm ma.

“A...!”

Trong thoáng chốc, nam căn bị cầm lấy. Một bàn tay vừa bé nhỏ vừa mềm mại, còn có mùi hương mê người. Hần muốn mở to mắt, chỉ thấy một mảnh huyết sắc mờ lung, một thân ảnh nho nhỏ, giống như khối ngọc trắng nõn ở trước mặt hần.

Bàn tay nhỏ bé khẽ vuốt nam căn hần, lực đạo không nhẹ không nặng, hần giống như đang được uống rượu độc giải khát. Dục hỏa ngày càng tăng theo bàn tay của nàng, nóng bỏng tràn ra, hần không kiên nhẫn nữa, nắm lấy vòng eo nàng.

Truyện được edit và đăng tại web [lustaveland](http://lustaveland.com). Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang copy. Mong bạn sẽ vào đọc ở trang chính chủ để ủng hộ nhóm để nhóm có động lực nhanh chóng hoàn thiện

bộ hơn nhé.

Dường như nam căn của hắn chạm vào một gương mặt, sau đó là bờ môi mềm mại, lưỡi dính hương liếm láp chất lỏng tràn ra.

Trong não như có tiếng sấm sét vang dội, vui sướng qua đi, dục vọng càng thêm cháy bỏng.

Hàm răng chạm vào nam căn làm hắn hơi đau, nhưng hắn cũng chẳng quan tâm những thứ này, duỗi bàn tay đè chặt cái đầu nhỏ kia, ép nàng dùng sức.

“Ô ô!”

Tiếng thống khổ vang lên, lại giống như lời mời mọc, hắn cảm thấy dưới thân càng ngày càng nóng, ẩm ướt chặt chẽ, trơn mượt ngấm nam căn, cái lưỡi không an phận trượt lên trượt xuống tạo ra khoái cảm cực hạn cho hắn.

Không gì có thể so sánh với khoảnh khắc thoải mái lúc này.

Thiên Tôn lần đầu nếm thử tình dục nghĩ như vậy đấy, thân thể cũng nhanh hơn một bước, nữ hài bé nhỏ dưới thân chưa kịp nuốt tinh dịch xuống đã bị hắn đè xuống dưới giường.

Mờ mịt trước mắt tản đi, có thể nhìn rõ hai chân trắng nõn, vừa mịn vừa thẳng, so với cành đào non còn động lòng người hơn.

Giữa hai chân có một khe hẹp hồng nhạt, hắn vốn muốn thò tay sờ nhưng dục vọng lại sai khiến thẳng lưng tiến vào. Màu đỏ tươi lộ ra, dịch thủy dính vào quy đầu, trong chốc lát nơi giao hợp phát ra âm thanh lép nhép.

Tại sao có thể nhiều nước như vậy? Đường như là nước chảy ra từ lỗ nhỏ của nàng.

“Thả ta ra...”

Nàng nức nở ghen ngào, thâm làm đau lòng người, nhưng lại làm hắn cười một tiếng. Giọng khàn khàn của hắn vang lên, bộ dạng thân mật với nàng: “Không.”

Có gì đó bị hấn xuyên qua, hấn thậm chí nghe được âm thanh phía dưới căng ra khi bị cắm vào, xỏ xuyên qua.

Một màu đỏ tươi xuất hiện, dính trên nam căn hấn, nương theo tiếng nước nở nghẹn ngào của nàng chảy ra ngoài.

Đồng thời là tiếng hấn cắn chặt răng.

hoa huy*t dưới thân quá nhỏ, mỗi một tắc là cực lạc cũng là tra tấn, nam căn thô to bật mở từng nếp thịt, thuận theo d*m thủy và máu mà vào sâu bên trong dò xét, không cho phép cự tuyệt mà đi vào bên trong, mãi cho tới nơi không thể sâu hơn được nữa.

Tiếng nước nở nghẹn ngào đứt quãng, còn có tiếng rên rỉ mập mờ sung sướng, càng làm cho hấn sung sướng.

Rốt cuộc hấn cũng khôi phục thần trí, nhìn hoa huy*t bị căng ra nuốt cơn th*t đáng sợ của hấn, máu chảy ra ngoài hòa với bọt mép, còn có tinh dịch hấn bắn vào.

Lật nữ hài lại, vốn là muốn trấn an nàng nhưng tay lại sờ tới vùng bụng dưới bằng phẳng của nàng, da thịt non mềm làm hấn mê luyến.

Nhất là lúc này đang nhô lên vì bị cơn th*t của hấn cắm vào, cách làn da thịt mỏng mà miêu tả hình dạng của hấn.

“Ngoan, đừng khóc.”

Hôn nước mắt nàng, sau đó tiến vào trong miệng nàng liếm mát, nuốt xuống nước bọt ngọt như mật. Hai tay vuốt ve hai cái bánh bao nhỏ trước ngực nàng, nhũ hoa như nụ hoa chưa nở rộ, bị hấn se se xoa nắn, cuối cùng đứng thẳng.

“Không muốn. Bụng trứng...” Nàng bật ra tiếng khóc yếu ớt, mềm mại cầu xin hấn: “Đừng bắn vào, đừng... Đừng như vậy... Nghiêu Huyền...”

Thanh âm âm mỹ vang lên khắp phòng, tiếng ra vào mãnh liệt làm cho tinh thần hấn thỏa mãn vui sướng.

Hóa ra tình dục là chuyện thoải mái như vậy.

“Gọi tên ta.”

Hắn nâng eo nàng, hai tay nắm chặt bắp chân nàng, nhìn chăm chăm dung mạo xinh đẹp kia, thúc mạch một cái: “Mau gọi tên ta.”

“Ô ô ô... Nghiêu Huyền... Tần Nghiêu Huyền...”

Bởi vì cao trào mà thanh âm nàng đứt quãng, cả hai không rõ là ai mất khống chế hơn.

Giữa trưa hôm sau Tần Nghiêu Huyền mới mở mắt ra, trên giường đầy nước đọng, còn có vết máu đỏ tươi. So với cánh đào đua nhau nở rộ còn động lòng người hơn.

Đêm qua đã xảy ra chuyện gì? Đầu hắn đau như muốn nứt ra, hắn chỉ nhớ lơ mơ tư vị nhục dục mất hồn, còn có, vô cùng thỏa mãn vui sướng.

Dục niệm là thứ tối kỵ.

Vốn cho là một giấc mộng xuân, lúc hắn đẩy cửa ra, thấy dưới gốc đào một nữ hài quần áo rách rưới mỏng manh, trên da thịt tràn đầy dấu đỏ.

Tim Tần Nghiêu Huyền đập chậm một nhịp, không nghĩ ngợi bước tới.

Trông thấy nàng ôm đầu gối, gương mặt xinh đẹp non nớt lại tràn ngập vết nước mắt làm cho người ta đau lòng.

Hắn sờ mặt nàng, quả nhiên nàng run rẩy mở to mắt, đôi mắt trong sáng ứa khuất trong hắc.

“Không sợ ta sao?” Hắn nở nụ cười yếu ớt, ngồi xổm xuống ôm nàng vào lòng.

Đào hoa tinh sao có thể khả ái như vậy.

Nàng cắn môi, tiếng nói còn mang theo sự non nớt: “Đồ bại hoại, ta không trở về được! Người mau nhanh nghĩ cách cho ta đi, hu hu hu.”

Đây là phiên ngoại cuối cùng rồi. Quý trọng đi. Meow.

“Không thể quay về?”

Tần Nghiêu Huyền ngồi xổm xuống ôm lấy tiểu yêu đáng yêu, cố gắng an ủi: “Đừng sợ, khác có cách.”

“Cách gì?”

Hoa đào tinh vậy mà không thể trở về vật chủ, nàng thấy ánh mắt Tần Nghiêu Huyền so với lúc đại khai sát giới còn đáng sợ hơn.

“Ừ...”

Hắn thay đổi tư thế, tay phải xách nàng lên như con gà, nàng còn chưa kịp phản ứng đã ném nàng vào thân cây!”

“Hu hu hu! Người là tên khốn kiếp! Đồ bại hoại!”

Vậy mà hắn ném nàng!! Trên đầu nàng giờ chắc nổi hai cục u rồi, trước mắt một màu đen, Đào Hoa khóc tới kinh thiên động địa, giống như một đứa nhỏ bị khi dễ, “Tần Nghiêu Huyền là đồ khốn, bại hoại, Tần Nghiêu Huyền giết yêu diệt khẩu, vô tình vô nghĩa!”

Làm sao lại không quay về được...

Thiên Tôn chưa bao giờ thất bại kinh ngạc buông tay, hoa đào tinh thút thít trên mặt đất. Nàng vừa nức nở vừa nói nên tiếng nói không rõ ràng, nàng ôm tay ủ rũ khuất vô cùng.

Tần Nghiêu Huyền vốn là nên tỉnh táo tìm cách, không tự chủ nhéo tay mình.

Lòng bàn tay có cảm giác ấm áp mà nàng lưu lại, mềm mại, còn có mùi hương thoang thoảng. Người sống mười vạn năm không nhiễm một phong trần như hắn vậy mà lại đưa tay lên mũi hít hà.

Tim đập nhanh hơn.

Hắn vui mừng.

Trông thấy Đào Hoa lùi ra sau thân cây nhìn hấn đề phòng, vừa khóc vừa mắng hấn, lời nói rất khó nghe, hấn nhú mày cắt ngang: “Đừng mắng nữa.”

“Ồ ô.” Đào Hoa thở không ra hơi ho khan vài tiếng, “Đồ bại hoại!”

Bị mắng thẳng mặt, lông mày Thiên Tôn nhú chặt lại. Nhưng hấn cũng không giết nàng.

“Đồ khốn kiếp, bại hoại, lưu manh!”

“Có thể đổi từ ngữ không?” Tần Nghiêu Huyền thay một bộ quần áo trắng thuần, ngồi xổm xuống trước mặt Đào Hoa.

Chỉ thấy Đào Hoa mím môi, hốc mắt đỏ rực, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng vì ầm ức, cầm vênh lên, thật lâu mới nói ra một câu: “Người... Người... Đồ ngốc! Đồ heo!”

Hấn cốc đầu chặn miệng nàng.

“Thật ngốc nghếch.”

Chỉ thấy hoa đào tinh ôm đầu hô đau, nắm lấy cánh tay hấn, hàm răng trắng như gạo nếp cắn lên tay hấn, quát: “Ta không có ngốc!”

Không đau chút nào, ngược lại lại cảm thấy khoang miệng nàng ảm áp, vì khóc lâu nên hơi khô. Tần Nghiêu Huyền thò tay xoa đầu nàng, cũng không phát hiện ngữ khí của mình trở nên dịu dàng, “Trở về cùng không về được, người mới là đồ ngốc! Còn trần trường như vậy, không biết kiếm cho mình một bộ quần áo sao?”

“Ta nào có quần áo?”

Nàng nâng đôi mắt ngập nước nhìn hấn, sau đó kỳ quái nhìn xung quanh. Kim Ti Uyển cái gì cũng không có, toàn đá và cây trần trụi, thậm chí ngay cả căn phòng nhỏ của hấn còn không bằng căn phòng bằng cỏ, bằng tranh.

Thừa dịp nàng mở miệng, Tần Nghiêu Huyền rút tay về véo mũi nhỏ của nàng, “Tốt xấu cũng là yêu, người không có yêu pháp sao?”

Hoa đào tinh sững sờ nhìn tay mình, khua khoảng mấy cái, cái gì cũng không có.

Tần Nghiêu Huyền coi như đã rõ sao nàng không về được. Ngay cả bấm tay niệm chú cũng không biết, huyền thuật, thần tâm thuật cũng sẽ không, càng không nói tới chuyện trở về vật chủ. Hoa đào tinh này quả nhiên là đồ đàn!

“Vậy người biết cái gì?”

Mắt thấy nàng lại sắp khóc, Tần Nghiêu Huyền tranh thủ nắm bàn tay nhỏ bé của nàng ý bảo đừng khóc. Nàng tốt xấu gì cũng luyện ra được hình người, còn chạy được ra ngoài, nên có chút bản lĩnh mới đúng.

“Ta... Ta... Ta sẽ nở hoa...”

Tần Nghiêu Huyền nhìn cây đào nở rộ, nhìn nữ hài trước mặt, trong mắt chỉ có hai chữ đồ ngọc.

“Thật đó!”

Hoa đào tinh nói a một tiếng, hai tay chấp trước ngực, mắt mắt lại rất nghiêm túc... Bộ dạng rất âm ỉc.

Chỉ thấy từ nơi sừng lên trên đầu nàng một nhánh lá xanh xuất hiện, sau đó một nụ hoa, cuối cùng là đóa hoa màu hồng phấn.

“Người xem, ta thật sự biết nở hoa.”

Nàng thở hồng hộc bỏ tay xuống, vuốt mồ hôi trán, hai bánh bao nhỏ trước ngực phập phồng, Tần Nghiêu Huyền tranh thủ rời mắt đi, “Như vậy thôi sao?”

Như vậy còn chưa đủ sao!

Hắn cho rằng ai cũng nở được hoa sao?

Hoa đào tinh giận dữ, dồn hết sức mạnh từ khi bú mẹ tới bây giờ nở ra ba đóa hoa trên đầu. Nàng thò tay nhỏ xuống, nhét vào tay Tần

Nghiêu Huyền: “Người cho rằng đây là hoa đào bình thường sao?”

Sống mười vạn năm, Thiên Tôn quả thật không nhìn ra hoa đào này có gì đặc biệt. Nhưng nhìn hoa đào tinh mật mỗi ngã ngồi xuống, khí lực yếu ớt, nghiêm nhiên là bộ dạng tiêu hao yêu lực.

Truyện được edit và đăng tại web [lustaveland](http://lustaveland.com). Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang copy. Mong bạn sẽ vào đọc ở trang chính chủ để ủng hộ nhóm để nhóm có động lực nhanh chóng hoàn thiện hơn nhé.

Tần Nghiêu Huyền nói: “Thơm lắm, rất mềm mại.”

“Hi hi, người chưa từng thấy qua đi.”

Hoa đào tinh mật lắm rồi, dựa đầu nhỏ vào lòng bàn tay hần, nghiêng đầu sang một bên muốn ngủ.

Đúng là đồ ngọc. Tần Nghiêu Huyền thò tay nâng cầm nang, một tay khác hướng về Vân Lam đỉnh, lấy một vài đám mây bao bọc lấy thân thể trần trụi của nang.

Huyền thuật dù sao cũng chỉ là Chương Nhãn pháp. Nhưng vì một hoa đào tinh mà lấy linh hồn tạo vật, Tần Nghiêu Huyền cảm thấy có chút nhục cho hai chữ Thiên Tôn thiên hạ ban tặng, đợi Đào Hoa tỉnh dậy hần cởi áo ngoài mặc cho nang.

Tiểu cô nương quơ quơ tay áo thật dài, buộc thắt lưng lên lộ ra hai núm đồi, hai chân trắng nõn không hề bị che lấp, mỗi một bước đi đều lộ cảnh xuân. Tần Nghiêu Huyền cảm thấy rất đau đầu.

“Đói bụng quá.”

Sau khi tỉnh lại Đào Hoa ôm thân đào gặm một cái, u oán nói: “Sao lại không kết quả đào nào thế?”

Tu vi cao, Tần Nghiêu Huyền không cần ăn uống nhiều, nhưng hần lại nhớ tới tư vị ngọt ngào của quả đào, khẽ cắn cái có thể chảy ra nước ngọt.

“Người hỏi chính người á.”

Tần Nghiêu Huyền nói đến đây ngẩn người, hỏi: “Người tên gì?”

“Tên?” Hoa đào tỉnh nghiêng đầu, vẻ mặt đại khờ nhìn hắn, “Ta không có tên.”

Vậy thì càng khó.

Cũng không thể cứ gọi nàng là người người, này này, hoa đào tỉnh mãi.

“Lúc tu luyện ra hình người, thiên đạo không nói cho người biết sao?”

Nàng giẫm chân nhỏ vào một hòn đá sắc bị chảy máu, hắn vội ôm nàng vào ngực cầm máu.

“Không có.”

Thiên Tôn dùng trì dũ thuật chữa trị làm cho hoa đào tỉnh rất nhanh thoải mái lại, nàng nắm cổ hắn không buông tay, “Ta nghe thấy người đang rì rầm gì đó, thật đáng thương, sợ người chết mất, mau... Mau đi ra đi.”

“Người không phải rất sợ ta sao?”

“Thế nhưng người khó chịu, giống như sắp chết vậy.” Hoa đào tỉnh nắm lòng ngực hắn, thì thào: “Ta chỉ muốn cứu người, không nhớ tới sợ hãi.”

Bản thân được một hoa đào tỉnh ngốc nghếch cứu, Tần Nghiêu Huyền cười khở một tiếng, ôm nàng lên thả xuống giường.

“Người muốn tên gọi như thế nào?” Hắn bấm tay niệm chú.

“Không biết.”

“Vậy gọi Hoa Đào đi, sao nào?” Cho tới khi trên giường xuất hiện một chiếc chăn gấm nhồi bông, Tần Nghiêu Huyền buông rèm xuống.

Vốn tưởng tiểu cô nương sẽ cảm động rơi nước mắt vậy mà nàng không hài lòng.

“Trên đời nhiều hoa đào như vậy, ai biết người gọi người nào?”

Dám ý kiến với tên Thiên Tôn ban cho, Tần Nghiêu Huyền nhú mày, cố nén cảm giác bị chống đối nói: “VẬY... Đào Hoa?”

“Người đặt tên qua loa vậy?” Hoa đào tinh mím môi, nhưng rất cuộc vẫn là cô nương hào phóng, “Bất quá ta thích cái tên đó.”

Tần Nghiêu Huyền nhẹ nhàng hờ ra.

Nếu nàng không thích, hẳn cũng không nghĩ ra cái tên khác. Nói những cái tên phong nhã thi ca, nàng đương nhiên không hiểu, cùng nàng nói thiên đạo Đại Diễn Ngũ Hành, nàng càng không hiểu.

Tiên yêu có khác, lại càng không nói hoa đào tinh này là thứ duy nhất ma giới bảo vệ. Nếu truyền đi thiên cổ sẽ nói đây là tai họa. Tần Nghiêu Huyền đóng chặt cửa phòng, bố trí trận pháp thiên lôi vây khốn khắp nơi phòng hậu họa, sau đó mới nhìn tiểu cô nương đang tự nghịch tóc mình.

Truyện được edit và đăng tại web [lustaveland](#). Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang copy. Mong bạn sẽ vào đọc ở trang chính chủ để ủng hộ nhóm để nhóm có động lực nhanh chóng hoàn nhiều bộ hơn nhé.

Nếu nàng chỉ là một cây hoa đào sinh trưởng trong Kim Ti Uyển, người khác cũng sẽ không bắn khoản.

Nàng không tu luyện, nếu cứ ở trong hình người không về với vật chủ, không bao lâu yêu lực sẽ suy yếu mà chết. Nhưng Thiên giới không phải nơi thích hợp cho yêu ma tu luyện.

Hắn đường đường là Thiên Tôn, cũng không thể tới nhân gian bắt đồng nam đồng nữ cho nàng ăn.

Nếu không, giết Tiên gia? Lấy Dương Thần Linh Thể cho nàng ăn?

Cái ý tưởng này chỉ xuất hiện trong nháy mắt đã bị Tần Nghiêu

Huyền dẹp bỏ.

“Nghieu Huyền, ta đói.” Chơi chán tóc mình, Đào Hoa ôm gối hô:
“Thiên Tôn Thiên Tôn, người lợi hại như vậy, biến ra cho ta vài quả đào có được không?”

Sử dụng pháp thuật tạo ra thức ăn đương nhiên không so được với những thứ được thiên địa thai nghén, Đào Hoa cầm lấy gặm một cái, sau đó đau khổ vứt bỏ.

“Người ngoan ngoãn ở đây, ta đi lấy thức ăn cho người.”

Tiên gia nhiều bằng hữu khách nhân, Tần Nghiêu Huyền vừa mới đi vào Thanh Cung, đã thấy chúng tiên tụ họp, linh quả rượu ngon bày trên bàn.

Chúng tiên và người nhà vội vàng cung nghênh, Thiên Tôn yên lặng lấy một bàn điểm tâm, hỏi: “Cái này ăn ngon không?”

Khó mà hành động mà không nói gì. Hắn nói muốn ăn do thèm, mọi chuyện khác cũng dễ xử lý.

Vân tiên lộ ra sắc mặt vui mừng, bất chấp người khác rụt rè, vội vàng mang hoa quả trên bàn của bản thân cho hắn nói: “Đương nhiên không sánh được với quả tiên trên Vân Sơn đỉnh của ta, hấp thu một vạn năm linh khí đó, mỗi một quả ta đều dùng máu tươi tưới, vạn năm mới được một quả tiên.”

Một quả màu trắng nho nhỏ, không có mùi lạ, Tần Nghiêu Huyền gật đầu nhận.

Mất thấy có thể nịnh nọt Thiên Tôn, chúng tiên lập tức mang hết trân tàng linh quả tới trước mặt hắn. Một vị nhân gia tiên trù đưa lên hắn một hộp cơm, bên trong mùi thức ăn thơm nức, Tần Nghiêu Huyền không biết Đào Hoa có thích không, cũng không chịu nổi ánh mắt chúng tiên mà nhận hết..

Thật sự có chút quá nhiều, hắn phát tay ý bảo thôi, mọi người cứ tận hưởng tiếp. Nhưng vừa đi ra khỏi Thanh Cung, Vân tiên đã đuổi theo.

Lại nghe thấy Tần Nghiêu Huyền tự thì thào: “Yêu thì tu luyện như

thế nào?”

Những thứ Vân tiên đã chuẩn bị tốt nuốt hết xuống bụng, đi nhanh tới bên người Tần Nghiêu Huyền khom người, ánh mắt nhu hòa nói: “Thiên Tôn đang nói mấy con yêu nghiệt làm loạn nhân gian sao? Yêu quái bắt quá là thứ ngu muội, hấp thụ linh khí cũng không sống nổi, chúng cũng không phụng dưỡng cha thiên mẹ địa. Phần lớn chúng lấy dương khí người mà sống.”

Thấy Tần Nghiêu Huyền nhú mày, Vân tiên nói: “Yêu quái đa phần áp dụng tà ma song tu, không như Tiên gia đôi bên cùng có lợi, mà là đơn phương thu thập. Nhất là nữ yêu, chúng thích tráng nam, tính tính dâm đãng vô cùng, có thể so sánh với Ma tộc năm đó. Nếu muốn giết yêu quái, chỉ cần giết phạm nhân nó hái, yêu lực của nó sẽ suy yếu, có thể giết nó dễ dàng.”

“Song tu?”

Nghe Vân tiên nói giết yêu quái, Tần Nghiêu Huyền không so đo, hỏi: “Song tu thế nào?”

“Thiên Tôn người... Người không biết sao?”

Hắn dĩ nhiên là kham khổ tu luyện trên Thiên giới, phương pháp song tu vô dụng còn chưa thấy qua bao giờ.

Vân tiên kích động, then thùng nói: “Đương nhiên là âm dương giao hòa, linh hồn kết hợp...”

Tần Nghiêu Huyền cau mày, bất mãn với cách nói áp úng của Vân tiên.

“Thiên Tôn nếu chưa hiểu, xem... Xem một chút xuân cung đồ sẽ hiểu!” Giọng Vân tiên nhỏ đi, “Nếu Thiên Tôn muốn thử, tại hạ nguyện ý biểu diễn song tu cho người xem.”

Tần Nghiêu Huyền cuối cùng cũng nghe được ba chữ quan trọng ở vé đằng trước.

Xuân cung đồ. Khi còn ở nhân gian, hắn dường như có nghe qua thứ này.

Có độc giả nào nguyện ý viện trợ cho cầu độc thân Thiên Tôn mười vạn tuổi chút tư liệu học tập không? Cười.

Nghe nói Thiên Tôn tốt cục cũng có dục niệm, chúng tiên nhao nhao móc ra trân bảo tặng cho Tàn Nghiêu Huyền. Nhất là Vân tiên, nàng mang tất cả dâm cụ vạn năm không dùng cho Thiên Tôn.

Những thứ này đã có từ mấy vạn năm trước nhưng vô cùng lạ mắt, Vân tiên then thùng nói: “Song tu là phương pháp điều hòa âm dương, Thiên Tôn có thể tự mình lĩnh hội chỗ tuyệt diệu. Nhưng chuyện này còn cần chút năng khiếu. Khi nàng động tình, chạm khoái cảm, âm dương giao hòa mới là tốt nhất! Nếu giao hợp đơn giản sẽ rất mau nhàm chán!”

Gương mặt hắn vẫn lạnh lùng, bình thản như mây mù, Vân tiên lại nói: “Thiên Tôn nên chủ động một chút mới có thể làm nàng động tình chảy ra âm tinh.”

“Đa tạ.”

Thản nhiên nhận dâm cụ, Tàn Nghiêu Huyền theo làn gió mát rời đi, lưu lại Vân tiên mòn mắt chờ mong bên ngoài trận pháp bao quanh Kim Ti Uyển.

Nàng chờ được. Những dâm cụ đó là nàng tự tay làm, phạm nhân không có năng lực thừa nhận, nàng chắc chắn tình nô phạm nhân Thiên Tôn nuôi trong Kim Ti Uyển không tới mấy ngày sẽ không còn thú vị nữa.

Nhưng nửa tháng trôi qua, Tàn Nghiêu Huyền ngày càng cao hứng.

Lúc đầu hắn chỉ vuốt ve, hôn môi, giao hoan, sau đó đổi thư thế cầm vào, nhưng bây giờ hắn đã thử toàn bộ dâm cụ Vân tiên đưa cho.

“Hóa ra chuyện này lại sung sướng như vậy.”

Tàn Nghiêu Huyền hài lòng nhìn giường ngủ lộn xộn, thấm đầy xuân thủy. Lại nhìn hoa huy*t bị thao tới đỏ tươi mê người, cánh hoa non nõt còn vương dịch thể của cả hai người. Lúc nàng run rẩy tinh dịch chảy từ bên trong ra, một giọt lại một giọt, trên vùng bụng trắng nõn còn có tinh dịch đã khô.

Hai chân non mịn bị một cây gậy trúc tách ra, dây thừng buộc ở mắt cá chân nhuộm vài giọt máu, mỗi khi Đào Hoa ô ô kêu ra tiếng, huyết châu cũng chảy ra, sợi dây thừng giống như độc xà máu đỏ quần lấy chân nàng.

Tần Nghiêu Huyền bỗng nhiên rất muốn nhìn dây thừng bị máu của nàng nhuộm đỏ toàn bộ.

Khi nàng cao trào thật sự quá đẹp, như thân thể như bạch ngọc run rẩy, vòng eo mềm mại cong lên, hai bầu ngực sữa đáng yêu rung động, bờ môi bật ra tiếng van xin quyến rũ hắn.

Ánh mắt hắn không rời thân thể nàng, nhất khi nàng bị các loại trứng rung nhồi vào hoa huyệt, lỗ nhỏ lúc trước một ngón tay cũng không lọt phun âm tinh, cửa huyết bị ba quả trứng khác màu làm căng lên, một mảnh kim tuyến nhỏ dài đã ngấp trong d*âm thủy treo trước miệng huyết nàng, theo động tác giày vò của Tần Nghiêu Huyền mà rung động.

Truyện được edit và đăng tại web lustaveland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang copy. Mong bạn sẽ vào đọc ở trang chính chủ để ủng hộ nhóm để nhóm có động lực nhanh chóng hoàn nhiều bộ hơn nhé.

“Hoa nhi, thoải mái không?”

Một cơn ngọc có kích thích bằng cổ tay đâm vào cúc huyết nàng, bởi vì bị kích thích cả đêm nên trượt theo dịch thể ra ngoài một chút. Hắn tự tay bắt lấy thúc vào trong, xoay tròn, thậm chí ngay cả khi nàng bị nhét trứng rung và bắn tinh dịch đầy huyết hắn cũng ra sức quấy đảo.

Nhẹ nhàng rút ra, thừa dịp nàng thả lỏng lại cắm vào bất ngờ. Lúc nàng hét lên thì dùng sức xông vào đường ruột nàng, làm nàng òa khóc, phun trào.

Tần Nghiêu Huyền còn dán trứng rung vào đầu v* và hoa hạc sung huyết, sau đó cúi đầu mút cắn cổ nhẵn mịn của nàng.

Miệng nhỏ bị nhét quả cầu chỉ có thể bật ra tiếng nước nở nghẹn

ngào và rên rỉ đáng thương, đôi mắt bị bịt kín. Chân mày lá liễu nhăn lại, tóc đen dính trên cái trán trơn bóng, dầm đặng vụn vụn gọi tên hắn, cầu xin hắn.

Đương nhiên vẫn không đủ.

Tinh dịch rót đầy trong tử cung đã sớm chảy ra phân nửa, đây cũng không phải chuyện tốt. Tàn Nghiêu Huyền rút thứ trong hoa huy*t nàng ra, côn th*ít đồ tươi đâm vào, nghiêm túc dạy nàng làm sao động tâm pháp song tu, sau đó nhìn bộ dạng thút thít nỉ non của nàng, lòng hắn vô cùng vui sướng.

Ai cũng nói thiên đạo vô tình, vạn vật vô cầu, nhưng Tàn Nghiêu Huyền lại cảm thấy Đào Hoa là người thiên đạo ban thưởng cho hắn.

Nàng giải dục hỏa cho hắn, cứu hắn.

“Đừng... Hoa nhi thật sự không được...” Nôn hết dương tinh Thiên Tôn ra ngoài, Đào Hoa cảm giác mình sắp chết.

Không phải bởi vì không còn yêu lực mà là bởi quá thoải mái.

“Lúc ta không có ở đây, Hoa nhi phải ngoan ngoãn chờ.” Cởi bỏ vải che mắt nàng, Tàn Nghiêu Huyền liếm láp vệt nước mắt của nàng, “Sau này ta sẽ tìm cách thoải mái hơn cho nàng.”

Đào Hoa không tự chủ nhẹ nhàng thờ ra.

Tàn Nghiêu Huyền lại sắp bế quan. Song tu là cách có lợi cho cả hai, nhưng vì nàng là yêu nên đã cướp đoạt tinh khí và tu vi của hắn, thậm chí ngay cả khoái cảm cũng chỉ là có lợi cho nàng.

“Có muốn thử tới Thanh Cung không?” Tàn Nghiêu Huyền có chuyện suy nghĩ nói: “Ta xem đông cung đồ ở đó, trước mặt người khác lén lút làm chuyện này, nữ nhân dù sao cũng thoải mái hơn.”

“Không muốn!”

Đào Hoa mắc cỡ đưa tay đánh hắn nhưng lại bị hắn tránh lại, chỉ có thể e sợ trừng hắn: “Tại sao phải cho người khác nhìn thấy?”

“Ta đã nói với nàng rồi.”

Tần Nghiêu Huyền xoa đầu nàng. Đào hoa tinh thật sự quá ngốc, hắn đã dạy nàng từng chữ về chuyện song tu, phải cả hai ở cạnh nhau mới thể. Nếu có người ngoài ở đó thì làm sao có thể?

Mà nếu bị phát hiện... cũng có sao? Hắn là Thiên Tôn, không ai có thể nói gì hắn.

Ý nghĩ cuồng ngạo vô lễ chỉ tồn tại một giây, ngoài cửa có tiếng gõ cửa của phàm nô.

Đào Hoa thích ăn các loại thức ăn nhân gian, mỗi lần cùng hắn song tu xong là lại đòi ăn. Tần Nghiêu Huyền cũng chiều theo, thừa lúc nào không ở cạnh phân phó: “Cứ bảy ngày, mỗi ngày lại mang một ít đồ tới cho cho Hoa nhi. cho ta.”

Phàm nô khổ sở gật đầu.

Rõ ràng Tần Nghiêu Huyền đã sớm tích cốc [1] mấy vạn năm, trước kia không hợp khẩu vị cũng không có ý tưởng này, thấy Đào Hoa ăn ngon như vậy cũng muốn ném thử xem đó là mùi vị gì. Nơi hắn bế quan cách nơi này vô cùng xa, quanh co khúc khuỷu vô cùng nguy hiểm, cho dù hắn muốn sử dụng pháp thuật ra vào cũng khó.

[1] Bigu (Avoiding grains): Đây là một đạo nhịn ăn (tránh ngũ cốc) để đạt tới cảnh giới siêu việt và bất tử.

Bế quan ở bên trong có thể dành chút thời gian tu dưỡng bản thân, sau khi đã dành khá thời gian thưởng thức Đông cung đồ mà các vị Tiên gia đưa cho, hắn đã tính làm những thứ đó trong đó, nhưng mọi người ai cũng nhắc nhở hắn không thể nóng vội, nếu không hoa đào tinh kia sẽ bị giày vò tới chết.

Đoạn đường khúc khuỷu này có thể khiến hắn tỉnh táo lại.

Chưa tròn bảy ngày, buổi trưa Tần Nghiêu Huyền chợt nhớ tới là hắn còn chưa ăn trưa. Mở cửa trước ra, hắn lấy một hộp bánh ngọt, mấy ngày trước phàm nô mang món bánh ngọt Đào Hoa thích ăn tới nói nàng muốn cho hắn ăn cùng, hắn nghe là biết nàng ngây nên

không muốn ăn nữa.

Nhưng sao bánh hôm nay lại có vị mặn. Tàn Nghiêu Huyền nhíu mày cảm giác không đúng, nhìn lại, bên ngoài phòng bế quan của hắn quả thật có một nữ hài.

“Sao Hoa nhi đến đây?”

Gương mặt bé nhỏ lấm tấm mồ hôi, Tàn Nghiêu Huyền lập tức ôm lấy nàng, dùng pháp thuật nhưng không hề có tác dụng. Thân thể Đào Hoa không suy yếu, nàng đã nhận dương tinh nửa tháng của hắn, lúc này hắn nên ở trạng thái rất có sức sống.

Sao có dáng vẻ bị bệnh như vậy?

Đào Hoa chậm rãi mở mắt, còn chút ngái ngủ, ôm lấy cổ Tàn Nghiêu Huyền nói: “Thiên Tôn, ta rất nhớ ngươi.”

Đúng là còn chưa tỉnh ngủ. Tàn Nghiêu Huyền nhéo mũi nàng, mặt lạnh đi: “Không phải nói Hoa nhi ở trong phòng an tâm chờ ta và luyện công cho tốt sao? Sao lại chạy tới đây làm nũng, lãng phí máu tươi của ta.”

“Hoa nhi có ngoan ngoãn chờ nha.”

Méo miệng vô cùng ủy khuất, Đào Hoa lúc này mới tỉnh táo vài phần, nhìn về phía thác nước hoang dã nói khẽ: “Sao ta lại ở chỗ này?”

Bộ dạng tiều tụy đáng yêu làm Tàn Nghiêu Huyền có cứng rắn tới đâu cũng không hạ được quyết tâm rắn dạy nàng.

Rõ ràng hắn phí tinh khí lớn như thế, gần như ảnh hưởng tới tu vi gốc, nhưng bây giờ nàng lại là bộ dạng sức sống ảm đạm này. Tàn Nghiêu Huyền xoa đầu nàng, quyết định không bế quan nữa, đập gió tới nơi tràn ngập hương hoa, hỏi: “Nàng vậy mà quên hết những lời ta dặn, nhớ ta nhanh vậy sao?”

Đào Hoa gật đầu, lại lắc đầu, nắm vạt áo hắn run rẩy: “Hoa nhi không biết, giống như là gặp một cơn ác mộng, tỉnh lại thấy bản thân ở đây rồi.”

“Đến đây, thử xem có thể trở về được không?”

Đứng ở giữa cây đào, Tần Nghiêu Huyền cười bộ dạng ngây ngốc đáng yêu của nàng, “Yêu cũng nằm mơ sao? Chẳng qua là lòng không tĩnh, yêu khí và linh khí xung đột làm choáng váng.”

“Thật đấy!”

Chung quy Đào Hoa nói không lại hắn. Thiên Tôn là ai, cao cao tại thượng, coi thường hết cả. Thiên hạ luân hồi, hưng suy với hắn cũng chỉ là hạt bụi không đáng quan tâm. Hắn đương nhiên so với nàng hiểu thấu nhiều chuyện hơn.

Truyện được edit và đăng tại web [lustaveland](http://lustaveland.com). Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang copy. Mong bạn sẽ vào đọc ở trang chính chủ để ủng hộ nhóm để nhóm có động lực nhanh chóng hoàn thiện bộ hơn nhé.

So với bất luận kẻ nào, bất luận sinh gì đi nữa, đều thông tuệ hơn.

Vẫn không thể quay về, Đào Hoa rơm rớm nước mắt, nắm ống tay áo hắn khóc, “Hoa nhi thật sự về không được, làm sao bây giờ, làm như thế nào mới tốt?”

“Đừng khóc.” Trong nháy mắt, Tần Nghiêu Huyền bối rối, lập tức lau nước mắt nàng. Chỉ thấy thân thể trắng nõn của nàng tràn ra tử khí, nghiễm nhiên là trạng thái cảnh khô sắp mục nát. Hắn cúi người, ôm nữ hài vào trong ngực, ôn nhu nhỏ nhẹ dỗ dành: “Nghe theo tiếng lòng, nàng có hiểu không?”

“Nhưng chàng không có ở đây, ta không làm được.”

Hoa đào tỉnh cảm giác mình thật vô dụng, “Chàng đừng thả ta ra, ta sợ lắm.”

Tần Nghiêu Huyền ghen chứ không ở trong cổ họng. Đường đường là Thiên Tôn lại ôm mãi một hoa đào tỉnh không buông tay, nếu là ở Kim Ti Uyển thì cũng được, nhưng ra ngoài thì hắn làm sao đối mặt với chúng tiên đây?

Nhất là khi luận hưng vong thiên hạ, nói Đại Đạo.

“Hoa nhi còn có thể biến thành một đóa hoa đào không?” Suy tư hồi lâu, Tần Nghiêu Huyền thay một thân tuyết y, quấn tóc lên, bộ dạng xa cách, lại dùng tay chỉ lồng ngực hắn: “Ở đây.”

Đào Hoa nhún nhó gật gật, hóa thành một đóa hoa đào gài trên lồng ngực hắn.

Lần đầu tiên nàng theo Tần Nghiêu Huyền ra khỏi Kim Ti Uyển, ở gần trái tim của hắn như vậy nhưng trong đầu lại là một mảnh trắng.

Tần Nghiêu Huyền niệm tâm quyết, nàng cũng niệm theo nhưng hiệu quả vô cùng nhỏ. Hắn thỉnh thoảng chạm vào cánh hoa nhỏ xinh, nàng then thùng biến thành nụ hoa lại bị hắn xoa xoa vô cùng thoải mái, thậm chí có thể nghe được tiếng Tiên gia xì xào bàn tán.

Thiên Tôn không nhiễm bụi trần lại đeo trượng vạt áo một đóa hoa đào, cái này đã làm người ta đủ sợ hãi. Nhất là đang lúc có người nói thẳng thiên hạ bây giờ đang đại loạn, yêu quái hoành hành, đây có thể là điềm báo Ma tộc ngấm ngầm chiếm đoạt như năm đó, rồi lại nói không có đường nào trốn tránh, Thiên Tôn lại lấy ngón tay đùa giỡn với đóa hoa đào.

Dường như chuyện thiên hạ không có quan hệ với hắn, hắn chỉ quan tâm đóa hoa nhỏ kia.

Vân tiên thấy quen mắt, hận không thể hóa thành một đóa tuyết liên nằm trong lòng bàn tay Thiên Tôn. Có người nhìn trời, thái độ khinh thường đưa ra nghi vấn, nàng vội vàng mở miệng nói: “Chuyện thiên hạ có vận có số, đa số là tự định hưng vong, Thiên Tôn tự có cách của hắn.”

“Giờ tiếng khóc lóc kêu than động trời dậy đất, giống hệt như Ma tộc năm đó ngóc đầu trở lại!” Tiên gia đã vào Thiên giới không lâu quý gối trước mặt Tần Nghiêu Huyền khẩn cầu: “Kính xin Thiên Tôn thương xót!”

Nếu như nhân gian bị hủy, Thiên giới cũng môi hở răng lạnh.

Vân tiên nghĩ tới hắn mấy ngày nay động dục niệm, lòng bỗng nhiên

lo lắng, đứng dậy hỏi: “Thiên Tôn đối với Đại Đạo có suy nghĩ thế nào?”

“Hưng vong tự có số. Với thiên đạo mà nói, chính tà không khác biệt.”

Bằng không thì sao năm đó người chứng kiến trận chiến đồ sát Ma giới lại là cây đào thành tinh, sinh ra linh trí, làm sao giờ trước ngực hắn có đóa hoa đào này?

Ngón tay Tần Nghiêu Huyền khẽ động, thấy sắc mặt mọi người vô cùng bi ai, thản nhiên nói: “Chẳng lẽ chúng tiên ở Thiên giới lâu như thế vẫn còn dục niệm sinh tử sao?”

Mọi người cùng hô không dám, lập tức tản đi, dùng tu đạo của mình tự nghĩ cách.

Tần Nghiêu Huyền chậm rãi ra khỏi Thanh Cung, nhìn nắng ban mai phương xa lại nhìn hoàng hôn sau lưng, dưới chân bóng tối nhuốm mùi máu tanh.

Hắn tựa hồ có thể rõ ràng bản thân vì sao chậm chạp không thể vượt qua kiếp cuối cùng, không cách nào thuộc về Đại Đạo Thiên Địa.

Lúc hắn ở nhân giới là Hoàng Đế, trăm vạn tinh binh tử thương cũng chưa từng bận lòng suy nghĩ.

“Nếu ta không có ở đây, Hoa nhi phải làm sao bây giờ?” Hắn nâng hoa đào trong tay lẩm bẩm: “Hình như để nàng chê cười rồi, ta đúng là không biết làm sao cả.”

Tần Nghiêu Huyền tự hỏi, nếu như hôm nay thiên giới thật sự bị tiêu diệt, thiên địa thật sự không còn gì sót lại, trở về lúc nguyên sơ, nàng nên làm sao bây giờ?

“Không phải chàng nói tất cả có mệnh số hay sao?” Đào Hoa hóa thành hình người, cuộn mình trong ngực hắn, cánh tay nhỏ ôm chặt eo hắn, “Nghiêu Huyền tốt như vậy, lợi hại như vậy, cũng đã làm Thiên Tôn mười vạn năm rồi! Chàng sẽ không chết được.”

“Mệnh số.”

Tần Nghiêu Huyền nói lại hai chữ này một lần, phút chốc nở nụ cười.

Hắn cúi đầu vén tóc xoa trên trán của Đào Hoa, ôm nàng trong ngực hôn một cái, “Không sao.”

Môi mỏng vô cùng mềm mại, có chút lạnh lẽo. Đào Hoa thoải mái nheo mắt, ôm cổ hắn lơ đãng chìm vào giấc ngủ. Nàng bắt đầu cả ngày lẫn đêm quấn quýt với Tần Nghiêu Huyền, ở trong Kim Ti Uyển hay đi bất kỳ đâu, có khi còn rời ngực áo hắn, ngẫu nhiên hóa thành một chiếc nhân hoa đào nhỏ xỏ ở ngón tay giữa của hắn.

“Nàng chán ta rồi sao?”

Tần Nghiêu Huyền thò tay vuốt cánh hoa nhỏ của nàng, thừa dịp chúng tiên gia thương lượng dùng môi nhẹ cọ, Đào Hoa sắc khoái hừ một tiếng, hóa thành một đóa hoa rơi vào lòng bàn tay hắn ngủ thiếp đi.

Nàng ngủ ngày càng nhiều. Mấy tháng nay đa số lần giao hợp là trong lúc nàng ngủ. Hiệu quả song tu tạm được, nàng có miễn cưỡng không chết héo.

Ho khan một tiếng, Tần Nghiêu Huyền khép bàn tay, nhìn chúng tiên đang nôn nóng phía dưới hỏi cụ thể thế nào.

Vân tiên không được Thiên Tôn sủng hạnh đã vò mề lại sứt, dùng phương pháp song tu, thậm chí không tiếc quyền rũ tu sĩ phạm trần. Gương mặt nàng ta đỏ hồng, giọng nói mềm mại: “Nhân gian đại loạn, yêu nghiệt quấy phá, không biết nên phái Tiên gia nào đi cứu thế?”

Truyện được edit và đăng tại web [lustaveland](http://lustaveland.com). Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang copy. Mong bạn sẽ vào đọc ở trang chính chủ để ủng hộ nhóm để nhóm có động lực nhanh chóng hoàn thiện hơn nhé.

Chuyện rất nhỏ. Tần Nghiêu Huyền tùy ý chỉ điểm mấy Tiên gia thiện chiến nhưng bọn hắn nhao nhao lắc đầu.

“Gây đây thiên đạo biến hóa khôn lường, tại hạ cảm thấy khoảng cách nhập đạo càng gần rồi, có lẽ nên dốc lòng tu luyện thôi.”

Nói như vậy là tin vui, nhưng chúng tiên nào cũng nói câu này, Tần Nghiêu Huyền cảm thấy cổ quái.

Chúng tiên gia dùng mọi cách tu luyện, thậm chí thỉnh thoảng còn có âm thanh dâm đãng truyền ra từ nhà chúng tiên, hắn hừ lạnh vài câu răn dạy.

“Nhưng Thiên Tôn, không phải người cũng giống chúng ta sao?” Vân tiên đá văng một nam tu dưới háng, không cố kỵ dựa vào người Tần Nghiêu Huyền, nũng nịu nói: “Ai cũng nói người chỉ còn có một kiếp, một kiếp này người ở đâu? Người cũng không muốn hưởng thụ khoái hoạt sao?”

“Ta và các người...”

Đương nhiên khác biệt. Tiểu Đào Hoa của hắn là thiên đạo đồng ý cho hóa thành hoa đào tinh, cứu được mạng hắn, song tu bất quá là vì báo đáp ơn cứu mạng của nàng mà thôi.

“Có gì khác nhau?” Vân tiên cười hì hì dăng lên cặp môi đỏ mọng, “Bao nhiêu vạn năm qua, Thiên giới lần đầu tiên căng thẳng như thế, chúng tiên ai cũng cảm thấy gần nhập đạo. Nếu Thiên Tôn ném thử tâm pháp, chẳng lẽ không phải chuyện vui?”

“Cáo từ.”

Lòng xuất hiện kinh hoàng, Tần Nghiêu Nghiêu trở về Kim Ti Uyển, nhìn cây hoa đào nở rộ.

Lúc này hắn mới tỉnh ngộ, bản thân hành sự cũng trầm mê nhục dục hoặc là hắn và chúng tiên gia không có gì khác biệt. Nói là báo ân, nhưng cảm xúc lại xui khiến hôn mê, giao hợp với nàng, còn cố ý làm cho nàng động tình không thôi.

Mười vạn năm trước sinh linh Ma giới bị hủy, hắc lưu lại Đào Hoa đã là đại ân rồi. Làm sao làm như thế?

Đúng là hắc đã bị bộ dạng thút thít nỉ non của nàng mê hoặc tâm trí rồi.

Đạo tâm lung lạc, thế tất đại loạn.

Tần Nghiêu Huyền giật mình nhớ tới một kiếp cuối cùng. So với đột phá phi thăng lúc Lôi Kiếp, so với lúc được phong làm Thiên Tôn còn đáng sợ hơn, tâm kiếp giờ không có thuốc nào chữa được.

Mở lòng bàn tay ra, Đào Hoa đang yên lặng ngủ ở nơi đó. Chỉ cần nhẹ nhàng sờ, thậm chí bấm ngón tay, hoa đào tinh sẽ lập tức tan thành mây khói.

Tĩnh ngộ không tính là muộn. Chỉ cần trong nháy mắt, trải qua một kiếp nạn, trở về thiên đạo, cùng trời hợp thể.

Nếu như không có cách nào nhập đạo viên mãn, hắc cũng vượt qua được ham muốn chưa bao giờ hưởng qua. Sau đó ngày ngày ở trong Kim Ti Uyển yên lặng bờ vờ, tiếp tục khổ tu, tâm luôn phẳng lặng, chờ đợi kiếp tàn.

Suy nghĩ này vừa xuất hiện, Đào Hoa lập tức biến hóa thành hình người, bị quăng xuống đất.

“Ô ô... Đồ bại hoại... Vì sao làm rơi ta?”

Mũi nhỏ đỏ bừng, nàng nâng đôi mắt mờ một nước mắt, tràn ngập ủy khuất và khó hiểu, “Hoa nhi là đang nằm mơ, sao phải đánh thức ta? Đến giờ cơm rồi sao?”

Trán hoa đào tinh bị đụng lưu lại một vệt máu, Tần Nghiêu Huyền lau cho nàng, cuối cùng nhỏ giọng dỗ dành: “Nàng mộng cái gì?”

“A.”

Mê man một lúc, Đào Hoa lẩm bẩm nói: “Khi vừa sinh ra linh trí, chuyện ở Ma giới. Nghiêu Huyền thật sự lợi hại, những người Ma tộc kia bị chàng giết hết rồi.”

Nàng từng câu nói qua tình cảnh gió tanh mưa máu của Ma tộc năm đó, phóng túng không chịu nổi, lòng Tần Nghiêu Huyền càng thất lại.

“Năm đó tàn sát hết Ma tộc, cũng không quá đáng, là mệnh số thiên đạo thôi.”

Tần Nghiêu Huyền ôm Đào Hoa vào ngực, xoa đầu nàng, không khỏi muốn nàng: “Cũng không phải công lao của ta.”

“Chàng có ý tứ gì?” Đào Hoa nghĩ không ra, năm đó hắn giống như sát thần nhuộm Ma giới thành máu máu đỏ tươi, vậy mà nói không tính là công lao của mình.

Không phải hắn phong ấn Ma Tôn, siêu thoát mọi người sao?

“Chính là ý tứ như ta nói...”

Lòng thật sự ngứa ngáy. Tần Nghiêu Huyền chặn cái miệng nhỏ nhắn đang líu lo của nàng, mút cái lưỡi hồng phấn, véo đầu v* mẫn cảm, nữ hài lập tức bị tình dục cuốn lấy, hai chân trắng mịn treo trên hông hắn. hoa huy*t ướt sũng nhỏ hẹp mút lấy côn th*t, mỗi một tác tiến vào nàng đều rên rỉ một tiếng, ngứa cái cổ trắng nõn như ngọc, hắn in xuống dưới thật nhiều dấu hôn.

Truyện được edit và đăng tại web [lustaveland](#). Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang copy. Mong bạn sẽ vào đọc ở trang chính chủ để ủng hộ nhóm để nhóm có động lực nhanh chóng hoàn thiện bộ hơn nhé.

“Sâu quá... A...”

Bước vài bước thôi là Đào Hoa đã gục trên vai hắn không nhúc nhích nữa. Nàng có thể trông thấy d*m thủy động từng giọt trên đường, là từ nơi hai người giao hợp chảy xuống. Từ đây tới phòng cũng không có thiếu đường đi, Tần Nghiêu Huyền là cố ý làm nàng.

“Ở chỗ này đi?” Nàng chủ động hôn hắn, “Cũng không phải chưa từng làm qua không phải sao?”

“Tiểu yêu tinh.”

Ban ngày ban mặt, một chỗ che giấu cũng không có, lúc trước Tần Nghiêu Huyền đã tự dặn lòng không thể lại phóng túng như vậy. Nhưng rốt cuộc lại mạnh mẽ ôm lấy người đang bám trên thân, cơn th*т đảo loạn hoa huy*t đỏ tươi, hai túi trứng va chạm phát ra âm thanh ba ba ba, tiếng rên rỉ bật ra từ khóe miệng Đào Hoa hòa cùng tiếng thở dốc của hắn, dù có trận pháp cũng không ngăn cản được.

“A... Sâu quá... Ha... Nghiêu Huyền... Hôm nay... Ô ô!”

Đào Hoa muốn hỏi hắn hôm nay vì sao phát điên khinh suất như vậy, nhưng toàn bộ người bị đè xuống, quay lưng đi, còn chưa kịp đứng vững thì đã bị cơn th*т vừa to vừa thô hung hăng cắm vào, tử cung bị bật mở, khoái cảm ngập trời kích thích nàng óa khóc.

Đợi tới lúc hai người làm xong, trời đã ngả màu.

“Có thể thả ta ra không?”

Vẫn bị Tần Nghiêu Huyền ôm vào ngực, trong cơ thể chứa đầy tinh dịch của hắn, tâm quyết cũng không nhận thêm được nữa. Nàng khó chịu vặn eo, nhưng bị Tần Nghiêu Huyền bắt lại xoa bóp, xương cốt Đào Hoa đã tê dại, nàng khóc nức nở, cắn bả vai hắn, “Đồ khốn, chàng khi dễ ta.”

Tần Nghiêu Huyền bị đau đớn làm thanh tỉnh.

Hắn vô cùng thanh tỉnh.

Đánh giá thân thể nhỏ nhắn xinh xắn, nhũ hoa bé nhỏ in dấu năm ngón tay, nụ hoa bị hắn liếm láp cắn rách, vừa đỏ vừa sưng. Hai tay sờ hoa huy*t bị căng ra tận cùng, một mảnh dập dính, là d*m thủy của nàng, còn có tinh dịch của hắn.

Ngón tay không tự chủ xoa âm hạch, Đào Hoa lại hừ hừ.

“Không được... Đã làm rất nhiều... Không có ướt được nữa...”

“Thử lại lần nữa xem?”

Tần Nghiêu Huyền đi vào cục huyết nàng, cắm ngón tay vào huyết

trước, ôm nàng trong tư thế nữ hài đang khóc lóc vô cùng yêu kiều.

Quả nhiên bản thân hấn thích nàng.

Cũng điên rồi.

Như lời Vân tiên nói, bộ dạng của hấn bây giờ, không cách nào nhập đạo so với chúng tiên gia có cái gì khác nhau?

Mà mấy Tiên gia này, so với Ma tộc năm đó có gì khác biệt?

Tàn nhấn trối Đào Hoa trong phòng, dùng các loại dâm cụ tránh cho nàng cô đơn lạnh lẽo khó nhin. Tàn Nghiêu Huyền khổ tu thanh tâm cả tháng. Lúc lên nhìn thiên đạo, rốt cuộc phát hiện ra một chút chữ.

Sở mệnh sinh tử, Thiên Đạo luân hồi. Cực thịnh tất suy, cực suy tất thịnh.

Chúng tiên gia cảm giác tới kiếp chính là Thiên giới kiếp. Nếu là kiếp tất có cách giải.

Yêu ma nhân gian làm loạn, Tàn Nghiêu Huyền tất phải tự mình ứng chiến, giống như năm đó tàn sát hết Ma Tộc. Chúng tiên nghe nói Thiên tôn tự mình ứng chiến, đương nhiên là nhẹ nhàng thở ra.

Chỉ duy nhất hấn mới có thể một trận chiến giết hết toàn bộ Ma tộc, dù là yêu quái, chúng có thể tạo ra sóng gió gì?

“Nhất định phải mang ta theo sao?”

Tàn Nghiêu Huyền mặc y phục trắng rực rỡ, tay cầm cổ kiếm lên, Đào Hoa lại nhớ tới sát ý của hấn trước kia. Sợ hãi vô cùng: “Ta không đi theo có được không? Ta ở đây chờ chàng về. Ta cam đoan sẽ ngoan ngoan. Mấy ngày nay chàng cho ta ăn... Nhiều dương tinh như vậy, ta có thể chịu đựng được một hồi lâu đó.”

“Nhưng ta không muốn cùng nàng tách ra.”

Cảm giác, cảm giác có cái gì rời khỏi khổng chế của hấn, Tàn Nghiêu Huyền không giấu giếm nữa, “Ta nghĩ ta và Hoa nhi phải từng giây từng phút bên nhau.”

Đôi mắt như sao trời của hắn lộ ra khao khát, tựa như một phàm nhân có dục niệm, Đào Hoa trầm mặc cúi đầu, gương mặt phớt hồng, nhẹ gật đầu.

“Vậy chàng không ngại ta vô dụng sao?”

Nàng chỉ là một hoa đào tinh, kết quả cũng không làm được, có thể giúp hắn cái gì?

“Hoa nhi chỉ cần nằm trên vạt áo ta, nhìn ta hóa giải kiếp nạn Thiên giới.” Tần Nghiêu Huyền hôn nàng, “Suy nghĩ mười vạn năm tiếp theo, thậm chí lâu hơn, thậm chí suy nghĩ nên dùng tư thế gì hầu hạ ta!”

“Đại bại hoại!”

Đào Hoa xấu hổ vung tay đánh hắn. Đợi hắn quay người, thần sắc cô đơn nói: “Nhưng một cây đào... Có thể sống lâu như vậy sao?”

Tần Nghiêu Huyền tựa hồ không nghe thấy. Đào Hoa cũng không muốn suy nghĩ nhiều.

Nhân gian so với cảnh tượng trên Thiên giới làm người ta sợ hãi, giống như Địa Ngục, khắp nơi là tử thi chết đói, chỉ có yêu quái ăn thịt người hoành hành. Chó ven đường cũng gặm da người. Nhưng vương hầu quân tướng nơi tường cao vẫn ca múa tưng bừng như trong cảnh thái bình.

Phong ấn xong. Tần Nghiêu Huyền rút kiếm trong tay, cảm thấy vô cùng nhẹ nhàng dễ chịu.

Chỉ là yêu quái mà thôi, một kiếm của hắn có thể quét cả trăm dặm, chờ trừ toàn bộ yêu ma, chỉ còn cần xem nhân gian có mệnh số như thế nào nữa mà thôi.

Thậm chí không cần mất thời gian như năm đó tàn sát Ma giới, ba ngày, thiên hạ đã thái bình.

Nhưng, đơn giản như vậy là xong ư?

Nhân gian đại họa, chi kiếp Thiên giới, dễ dàng như thế sao?

Tần Nghiêu Huyền chụp tay lên hoa đào trên ngực, đang muốn nhỏ giọng trấn an, sợ làm nàng kinh sợ nhưng trước ngực lại rỗng tuếch.

Tiên gia đang ăn mừng sau lưng ăn nhao nhao ngã xuống đất, Ma tộc mượn chướng khí Tiên gia tràn ngập mà chui ra.

Tiên gia và Ma tộc tựa hồ luân hồi trong cái vòng luẩn quẩn.

“Mười vạn năm trôi qua, hôm nay cũng nên thay đổi rồi.”

Tần Nghiêu Huyền trông thấy người trong ngực hắt ngày đêm nhiễm một thân máu, cánh hoa đào kiều diễm nhỏ máu, còn phát ra sắc tử khí.

“Năm đó ta không giữ lại bất kỳ cái gì của Ma tộc, từ khi nào người đi vào cơ thể Hoa nhi, chiếm ý thức của nàng?” Tần Nghiêu Huyền rút kiếm chĩa vào cổ nàng, một giọt máu nhỏ ra, nhưng hắt không tiến thêm một tấc.

“Đương nhiên là thiên đạo giúp ta. Người điên cuồng ngang ngược lâu như thế cũng nên chết rồi.”

Nhưng Tần Nghiêu Huyền cười khế một cái: “Đạo nào giúp đỡ cho Ma tộc? Thiên đạo thịnh vượng, vạn vật sô cầu. Thịnh cực chúng sinh, suy thì chúng tử.”

Ma tộc chiếm ý thức Đào Hoa còn chưa bấm tay niệm chú đã bị Tần Nghiêu Huyền một chưởng đánh vỡ.

“Người xem. Thiên đạo không giúp người. Bất quá là thiên hạ này bỏ mình mà thôi.”

Nhưng Thiên Tôn còn sống, thiên hạ sao có thể diệt vong?

Tần Nghiêu Huyền thò tay sờ trán Đào Hoa, ý bảo nàng hồi phục tinh thần. Nhưng nữ hài mở mắt, đưng phải lòng hắt đột nhiên dùng lực, muốn đoạt thanh kiếm trên người hắt.

“Làm gì đó?”

Tần Nghiêu Huyền quả nhiên nổi giận.

“Ta không biết... Ta không biết... Tựa như lúc từ cây đào đi ra, ta cái gì cũng không biết...”

Nước mắt không ngừng rơi xuống, Đào Hoa giống như rõ ràng vì sao những ngày qua mình dần dần, ngủ mãi không đủ. Nàng nhận tinh khí của Tần Nghiêu Huyền biến nó thành yêu lực tinh thuần, dù là pháp thuật Thiên Tôn cũng không cách nào giúp nàng.

Thanh kiếm này muốn đâm vào trái tim ai, không phải do nàng làm chủ.

“Đừng gây rắc rối.”

Tần Nghiêu Huyền nghe thấy đạo tâm mất mát đi tiếng nói hoàn toàn, nương theo sóng gió động trời sau lưng, núi lở băng tan, vạn người chết chìm, hắn chỉ chỉ lồng ngực mình nói: “Lại đây.”

“Ta không làm được!” Đào Hoa không ngừng lắc đầu, “Không có chàng, ta sẽ chết đó...”

“Thiên đạo nếu muốn tiêu diệt, thiên hạ này tận rồi, đương nhiên chúng ta đều chết.” Hắn ôn nhu an ủi: “Đại Đạo luân hồi, nghìn năm vạn năm, vạn vạn năm, lúc thiên đạo mở lại, ta sẽ trở về tìm Hoa nhi.”

“Nhưng ta không làm được...”

“Nàng chính là người thiên đạo phái tới giết ta.” Tần Nghiêu Huyền bước lên một bước, nắm chặt cổ tay Đào Hoa, trì hoãn lên tiếng: “Uống máu tươi của ta, phá hỏng đạo tâm của ta, vậy hãm ta sa đọa. Sao nào, bước cuối cùng này cũng không làm được sao?”

Đào Hoa muốn nói không phải, nàng thật sự lo Tần Nghiêu Huyền chết mới đi ra ngoài.

Làm sao có thể hại chết hắn?

“Thiên đạo hành sự, ta và nàng là người chơi cờ.”

Kiểm bị trong tay nàng bị nắm nắm chặt, thiên hạ một mảnh hỗn độn, ánh sáng cũng không dư ra một chút. Khó giải tử kiếp, Tần Nghiêu Huyền thở dài nói: “Nhưng thiên đạo cũng không tệ bạc với ta, mấy tháng này, ở cùng Hoa nhi một chỗ rất vui vẻ, So với quá khứ mười vạn năm vui vẻ hơn nhiều. Nếu như có thể... Ta thật muốn ở lại với Hoa nhi...”

Nhưng thiên hạ không còn nữa, Tiên gia loạn lạc, nhân gian ảm đạm, hắn sống được sao?

Mấy này nữa thiên đạo hủy diệt tất cả, hắn còn muốn ở lại?

Tần Nghiêu Huyền tự hỏi, nhẹ nhàng gật đầu. Nhưng lựa chọn không trong tay hắn. Hắn chỉ có thể yên lặng chờ tử kiếp, chờ hoa đào tình đâm thủng lồng ngực.

Lưỡi dao sắc bén xuyên qua da thịt, máu tươi lại mà màu hồng nhạt, tựa như có những cánh hoa đào bay khắp nơi.

“Hoa nhi không làm được... Ta cũng muốn, muốn cùng Nghiêu Huyền ở cùng một chỗ...”

Linh thể dần tiêu tán, máu huyết hắn rót vào không ngừng tràn ra, cuối cùng nàng biến thành một cành đào khô. Tần Nghiêu Huyền khiếp sợ muốn nói gì đó, ngón tay chưa kịp bắt lấy, thiên lôi đã đánh xuống.

Lách mình trốn thoát, càng ngày càng lớn, đợi cho thiên lôi ngừng lại, tất cả chỉ còn một mảnh hỗn độn.

Thi thể cũng không tìm được, chỉ còn một cành đào thấm máu của hắn.

Đã là suy cực, vạn vật tro tàn, thậm chí chỉ còn mình hắn đối mặt với chân trời đen kịt. Chờ tới khi ánh sáng sà xuống, mưa xuân rơi xuống, chờ tới khi mầm nhỏ ngoi lên.

Đã là bao nhiêu năm?

Mười vạn năm hay trăm vạn năm hay thậm chí lâu hơn? Những con

khỉ nhỏ đã biến thành người hết rồi.

Hắn rút cuộc cũng đợi được tới mùa xuân trở lại, cành cây khô nứt mầm nhỏ, chờ nó chậm rãi lớn lên nở hoa.

Ở cửa thôn nhỏ có trồng một gốc đào, có một người không nói chuyện với ai, cũng không ở chung với ai, ngày ngày ngầy ngốc chờ mặt trời mọc rồi lặn.

Thế nhân nói hắn là quái vật, hắn nghe không hiểu, cũng khinh thường nghe.

Chỉ là chờ đợi quá lâu.

Lâu tới nỗi tên của mình hắn cũng quên. Gió ngừng thổi, những quả đào rơi xuống, tất cả đều đắng.

Hắn thật sự rất nhanh chết đói chết khát.

“Nói chuyện đi, chàng có ăn đào hay không?”

Dưới vì sao trong bầu trời đêm, hắn giật mình mở to mắt, nghe thấy một giọng nói mềm mại còn non hơi sữa. Hoa đào tinh ngời ở đầu cành không rõ phải hắn tưởng tượng hay không, thân thể trơn bóng trần trụi bé nhỏ, tay cầm một quả đào, cười hì hì nhảy xuống hỏi hắn: “Nghieu Huyền, tại sao chàng không nói chuyện?”

“Hoa nhi.” Hắn mở miệng, không nói được nhiều từ, chờ đợi lâu những lời dài dòng đã tiêu tán, “Ta đợi nàng đã lâu lắm rồi.”

Những thứ nhỏ nhặt đó là vô dụng.

“Nhưng ta sẽ kết đào nha!” Đào Hoa ôm cổ hắn, chủ động hôn một cái, “Còn có, ta tự mình tu luyện thành tinh đó, lần này ta không tới giết chàng đâu.”

“Hả?” Tần Nghieu Huyền nhẹ nhàng nở nụ cười, những thứ đã chuẩn bị trong lòng từ lâu không có cơ hội nói đã bị hoa đào tinh nói trước.

“Ta muốn chàng.”

Phiên ngoại này tới đây là hết!

Vì sao nói Thiên Tôn giống như tâm ma, bởi vì Tiểu Đào Hoa vừa xuất hiện đạo tâm của hắn tự vẫn rồi, thế nên thiên hạ đại loạn.

Cho nên gọi là hoa đào kiếp, thiên hạ phải hoa đào tinh tới giết hắn đấy.

Dựa theo lời số mệnh, mười vạn năm làm Thiên Tôn cũng nên chết rồi. Thiên hạ hưng thịnh hay tàn suy cũng là một cái vòng luân quần luân hồi.

Nhưng ai biết Tiểu Đào Hoa vậy mà tránh né quy tắc sinh tồn, lựa chọn tự sát.

Vì vậy Tàn Nghiêu Huyền đáng thương phải cô đơn chờ đợi hơn nửa cái vòng luân hồi, chờ đợi một cành đào nở hoa kết quả.

Cũng may, tiểu Đào Hoa mới này sẽ kết quả.

Người mẹ như ta đây cũng thấy an ủi.

Đương nhiên Thiên Tôn thì làm không được nữa á, Nghiêu Huyền à, làm phạm nhân đi.

Chờ đợi không đáng sợ, đáng sợ là không biết đợi bao lâu.

Hoa đào chỉ ra hoa kiếp trước chỉ ra hoa không kết được quả đã tiên đoán trước kiếp đó họ không thể bên nhau.

Hoa đào kiếp này có thể kết đào, như vậy, kiếp này họ có thể viên mãn rồi ^^